AKLINDAN BİR SAYI TUT'un yazarından

ABC

GÖZLERİNİ SIMSIKI KAPAT

YAK

JOHN VERDON

VYZ

KORİDOR

ROMAN

John Verdon

Gözlerini Sımsıkı Kapat

AKLINDAN BİR SAYI TUT ’un yazarından

GÖZLERİNİ SIMSIKI KAPAT

JOHH VERSON

KORİDOR ROMAN

SANA BİR SÜRPRİZİM VAR...

GÖZLERİNİ SIMSIKI KAPAT

New York’un en gözde dedektifiyken, basının kendisine yakıştırdığı isimden hep rahatsız olmuştu:

Süper Dedektif. Bir bulmacayla karşılaştığında, mutlaka çözmek isterdi. Gurney’e göre her bulmacanın çözümü için mutlaka bir ipucu vardı.

Peki ya bu sefer yoksa?

Düğün günü öldürülen bir gelin... Ve olaya tanıklık eden yüzlerce davetli. Cinayeti kimin işlediği ortada, herkes kendinden emin ama ya hepsi zekice bir illüzyonla yanıltılıyorsa... Cinayet silahı dahil birçok detayda sürpriz akıl oyunlarını gördüğünde, Gumey tam bir psikopatla karşı karşıya olduğunu anlar.

Kim daha zeki; Gumey mi, yoksa müthiş bir illüzyondan ibaret katil mi? John Verdon’dan, akıl oyunlarının iç içe geçtiği, sıra dışı bir roman.

“Yine en az ilk kitaptaki kadar şaşkınlık verici bir olay ve yine dahice çözümler. ”

Publishers Weekly

“Nitelikli bulmaca severler için paha biçilemez bir kitap. CNN.com

“John Verdon gizemli bir olayın akıl almaz örgüsünü işlerken hikayenin en beklenmedik anında ortaya çıkıveren, şeytani bir kurnazlığa sahip. Yazarın büyük ilgi gören AKLINDAN BİR SAY! TUT kitabından sonra beklediğinize değecek.'"

Washington Post

GÖZLERİNİ SIMSIKI KAPAT A ÖVGÜLER

“Verdon gizemli bir olayın akıl almaz örgüsünü işlerken hikayenin en beklenmedik anında ortaya çıkıveren, şeytani bir kurnazlığa sahip.En usta polisiye yazarları cebinden çıkarır. Yazarın büyük ilgi gören Aklından Bir Sayı Tut kitabından sonra beklediğinize değecek"

ISBN 978-605-4188-89-5

Washington Post

“Tüyler ürpertici bir sır ve onu çözmeye çalışan karmakarışık bir adam. Müthiş bir kombinasyon.“

New York Daily News

*Nitelikli bulmaca severler için Gözlerini Sımsıkı Kapat doğru adres“

CNN.com

"ilk romanıyla hedefi on ikiden vuran Verdon bu defa daha büyük bir başarıya imza atacağa benziyor?

Booklist

"Sürükleyici komplikasyonlar, mükemmel iz takipçiliği ve çetrefilli bir başkahraman... Yazarın eşsiz tarzı, hikayenin yalnızca heyecan verici değil aynı zamanda inandırıcı olmasını da bekleyen

gerilim tutkunları için bu kitabı vazgeçilmez kılıyor.

Library Journal

“Verdon tüm dünyada merak uyandtran kahramanı Dedektif Gumey’in sayılarla ilgili müthiş cinayeti çözdükten bir yıl sonrasına götürüyor bizi. Bu sefer de en az ilki kadar şaşkınlık verici bir olay ve krizin eşiğinde ilişkiler?

Publishers Weekly

GÖZLERİNİ SIMSIKI KAPAT

John Verdon

Çeviren: Ender Nail

KORİDOR

Giriş

Kusursuz Çözüm

Aynanın karşısına geçip gülümseyerek aynı şekilde karşısında gülümseyen yansımasına büyük bir memnuniyetle baktı. Kendisinden, yaşamından, zekasından daha fazla hoşnut olamazdı. Hayır, bundan da ötesiydi aslında, zekadan çok daha ötesiydi. Zihinsel durumunu daha ziyade her şeyi anlayabilecek kapasitede olduğunu söyleyerek tanımlamak daha doğru olurdu. Bu, yani her şeyi anlama gücü sıradan insan bilgisini katbekat aşan bir şeydi. Giderek zihnine kazınan bu düşünceyle aynadaki gülümseyen aksini izlemeyi sürdürdü. İçsel olarak bu insanüstü gücü hissediyordu. Dışsal olarak da yaptıkları gücünün birer kanıtıydı.

Her şeyden önce en basit biçimde ifade etmek gerekirse, yaka- lanmamıştı. Neredeyse yirmi dört saat geçmiş, her geçen dakika dünyanın daha güvenli olduğuna ilişkin düşüncesi güçlenmişti. Aslında bu öngörülebilecek bir şeydi. Peşinde sürülecek en ufak bir t bırakmadığından emin olmasını sağlayacak özeni göstermişti. Birinin akıl yürüterek ona ulaşması da imkansızdı. Zaten böyle biri de yoktu. Kimse onu bulamamıştı. Bu yüzden de haddini bilmez, küstah kaltağın ortadan kaldırılma süreci tamamlanmış sayılabilirdi.

Her şey planlı yürümüştü. Pürüzsüz ve şüpheye yer bırakmayacak şekilde. Evet, bunlar durumu en iyi ifade eden sözcüklerdi. Her şey öngörüldüğü gibi gerçekleşmişti. Ne bir engel ne de bir sürpriz... Yalnızca o ses. Kıkırdak? Öyle olmalıydı. Başka ne olabilirdi ki?

O kadar küçük bir şeyin böylesine akıldan çıkmayacak derecede etki yapmasının hiç de mantığı yoktu aslında. Ama belki de gücü, izlenimlerinin keskinliği, olağanüstü hassasiyetinin doğal bir ürünüydü. Zekası da bedeli.

Elbette o belli belirsiz çıtırtı da günün birinde daha şimdiden aklından çıkmaya başlayan tüm o kanlı sahneler gibi silik- leşecekti. Önemli olan durumu muhafaza etmek, her şeyin sona erdiğini akıldan çıkarmamaktı. Gölde daire şeklinde yayılan her dalga er geç etkisini kaybederdi.

BİRİNCİ KISIM

Meksikalı Bahçıvanlar^a^fui/tıfu

1. B ö l ü m

Kırsal Yaşam

Eylül sabahı hava, düşmanın dinleme aygıtlarına yakalanmamak için motorlarını susturarak süzülen bir denizaltıyı andırırcasına hareketsizdi. Dinginlik tüm çevreyi etkisi altına almıştı. Fır- tma öncesi sessizlik.

Okyanus kadar derin ve belirsiz bir sakinlik.

Tuhaf derecede serin bir yaz olmuştu. Kısmi kuraklık daha yeni yeni otlarla ağaçlardaki hayatı emmeye başlamıştı. Yapraklar yeşilden kırmızıya ağır ağır dönüşürken akçaağaçlarla kayınların dallarındaki yapraklar sonbaharın çok renkli olacağını müj- delercesine dökülmeye başlamışlardı.

Dave Gumey çiftlik evlerinin mutfağındaki cam kapıların arkasından bahçeye, büyük evi sazlıktan oldukça büyümüş gölle eski kırmızı ahırdan ayıran çimenleri biçilmiş araziye baktı. Belli etmese de huzursuzdu. Dikkatini tek bir noktaya veremiyor, bahçenin arka tarafındaki kuşkonmaz ekili kısımla ahırın hemen yanındaki küçük san buldozer arasındaki bölgeye öylece bakıyordu. Mutsuzca, nemli havada sıcaklığını giderek kaybeden sabah kahvesini yudumladı.

Gübrelemek ya da gübrelememek. Kuşkonmazlarla ilgili mesele buydu. Ya da en azından ilk soru. Ve yanıt evet olursa bu ikinci soruya yol açacaktı. Serperek mi karıştırarak mı? Gübreleme Madeleine'in kendisini yönlendirdiği çeşitli sitelerden de öğrendiği üzere kuşkonmaz yetiştirmek için en önemli faktördü.

Ama her iki durumda da ihtiyaç duyacağı, geçen ilkbaharda biriktirilen taze malzemeler, pek o kadar temiz değildi.

Catskills'de geçirdikleri iki yıl boyunca bazen gönülsüz de olsa, Madeleine'in kendisini ani bir tutkuyla kaptırdığı ev ve bahçe işlerine katıldığı olmuştu. Ama bu çabaları içini akkarıncalar gibi aralıksız bir şekilde kemirip duran pişmanlığına engel olamıyordu. Bu pişmanlık iki yüz dönümlük güzel bir araziye sahip bu evi almaktan kaynaklanmıyordu. Zira burayı hâlâ iyi bir yatırım olarak görüyordu. Pişmanlığının altında New York Polis Teşkilatı'ndan ayrılıp, kırk altısında emekli olmak gibi tüm yaşamını etkileyen bir karar vermiş olmak yatıyordu. Asıl rahatsız edici soru şuydu: Birinci sınıf dedektiflikten çiftçilik için mi vazgeçecekti?

Bunun böyle olduğuna ilişkin son derece rahatsız edici belirtiler vardı. Tabiat harikası cennetlerine yerleşmelerinin ardından sol göz kapağında arada sırada ortaya çıkan bir tiki vardı artık. Canını sıksa da,

Madeleine'i üzse de tam on beş yıllık bir aradan sonra seyrek de olsa sigara içmeye başlamıştı. Tabii bir de bahsi kapansa bile, geçen sonbaharda, emekli oluşunun üzerinden daha bir yıl geçmeden, kendi isteğiyle dahil olduğu o korkunç Mellery cinayeti vardı.

Olaydan kıl payı kurtulmuş, hatta öncesinde Madeleine'i de tehlikeye atmıştı. Ölümle burun buruna

geldiği o anları hatırlayınca içinde kendisini kırsal alanın basit zevklerine yönlendirecek yeni bir destek bulur gibi oluyordu. Ama işin apaçık ortada olan komik tarafı insanın yaşadıklarını hatırlamayı sürdürmesinde gizliydi. Diğer taraftan sadece günü yaşamaya çalışırsanız hatıralar silikleşirdi. Mutluluk bile sadece o anlık bir mutluluk olmalıydı. Benimsenmediği zaman yaşanılanlar giderek unutulan rüyaları andırmaya başlıyordu. Sonunda da çok derinlerde kalmış, hoşnutsuz bir tınıya dönüşeceklerdi.

Gumey bu süreci anladığından ve başka bir yöntem olmadığını da bildiğinden kendini toplayabilmek için yapabileceği en iyi şey olan köy yaşamına adapte olmaya çabalamıştı. Bu şekilde bir taraftan da karısıyla birlikte bir şeyler yapabilme şansı da bulmuş oluyordu. Diğer yandan acaba insan gerçekten değişebilir mi, daha da ötesi acaba ben değişebilir miyim diye kendi kendine sürekli sorup duruyordu. Ama mutsuz anlarında, düşünme biçiminde daha doğrusu var oluş tarzındaki katılığı fark edip ümitsizliğe kapılıyordu.

Buldozer bu konuya iyi bir örnekti. Altı ay kadar önce eski, kullanılmış, küçUk buldozeri Madeleine'e iki yüz dönümlük ağaçlık ve çalılıkla dört yüz metre uzunluğundaki toprak yolun çekip çevrilmesi için gerekli olduğunu söyleyerek almıştı. Buldozeri çevrede gerekli değişiklikleri yapıp, etrafı güzelleştirmek için faydalı bir araç olarak görüyordu. Ama karısı en başından beri bunu yeni hayatlarına katkı sağlayacak bir araç olarak görmüyor gibiydi. Onun gözünde buldozer daha ziyade gürültünün, mazot kokusunun, kocasının hoşnutsuzluğunun - yaşadıkları yerin yarattığı hayal kırıklığının, kentten dağlara taşınmanın neden olduğu mutsuzluğun nişanesiydi. Kocasının her şeyi kontrol etme hastalığı kabul etmekte zorlandığı bu yeni dünyaya adapte olabilmek için ancak bu kadarına müsaade etmişti. Madeleine itirazını sadece bir kez ortaya koymuş ve kısaca, “Neden çevrendeki her şeyi şaşırtıcı güzellikte bir hediye gibi kabul edip, değiştirmeye çalışmaktan vazgeçmiyorsun?” demişti.

Şimdi cam kapıların önünde durup onun bu yorumunu hatırlarken neredeyse öfke dolu ses tonunu da duyabiliyor gibiydi. Tam o sırada içerden bir yerden karısının gerçek sesini işitti.

“Bisikletimin frenlerini yarma kadar yapma ihtimalin var mı?”

“Yapacağım dedim ya.” Kahvesinden bir yudum daha alıp yüzünü buruşturdu. Kahve içilemeyecek kadar soğumuştu. Konuk eğitmen olarak ara sıra derslere girdiği Albany’deki eyalet polis akademisine gitmek için daha bir saati vardı.

‘Bir gün sen de benimle gelmelisin,” dedi karısı sanki bu fikir az önce aklına gelmiş gibi.

“Gelirim,” dedi. Bu, karısının bisiklete atlayıp, çiftlik arazilerinin yanından, batı Catskills’e dek uzanan bisiklet gezilerine kendisinin de katılmasını her istediğinde verdiği her zamanki yanıtıydı. Üzerinde eski taytı, bol kazağı, boya lekeli beyzbol kepiyle yemek masasının hemen yanında duruyordu. Ona bakınca birden gülümsemesine engel olamadı.

“Ne?” dedi kadın başını yana eğerek.

“Hiç.” Bazen onun varlığı zihni ne derece olumsuz şeyle meşgul olursa olsun aniden neşelenmesini sağlıyordu. Eşi benzerine zor rastlanılacak bir insandı o. Nasıl göründüğüne zerre kadar aldırış etmeyen güzel bir kadın. Gelip, yanında durarak etrafa bakındı.

“Geyikler yemliği devirmiş,” dedi kızmaktan ziyade mutlu bir ses tonuyla.

Çim alanın diğer tarafındaki üç sıra ispinoz yemliği devrilmişti. O tarafa doğru bakınca geyiklere ve neden oldukları küçük zarara karşı Madeleine’in sevecenlik hislerini kısmen paylaştığım fark etti. Aslında bu çok garipti. Zira o anda sincapların devrilen yemliklerin dibinde kalan tohumları hızla

tükettiklerini gördüğünde hissettikleri, kansınınkilerden bütünüyle farklıydı. Çabuk, saldırgan, ani hareketlerle, sanki korkunç bir açlığın pençesindeymişler gibi, hırs ve tutkuyla ulaşabildikleri tüm yiyecekleri tüketmeye çalışıyorlardı.

Gülümseyişi silindi. Gumey şimdi onları daha hafif bir tedirginlikle izliyordu. Bu tedirginlik, daha objektif düşünebildiği zamanlarda şüphelendiği üzere aslında birçok şeye karşı geliştirdiği bir tepkiydi.

Özellikle de evliliğindeki sorunlara. Madeleine sincapları büyüleyici, zeki, becerikli ve hem enerjileri hem de kararlılıklarıyla hayranlık uyandırıcı olarak tarif ederdi büyük bir ihtimalle. Oysa kendisi onları vurmak istiyordu.

Tamam, vurmak, öldürmek ya da yaralamak niyetinde değildi. Ama belki havaya ateş açarak onları ispinoz yemliğinden uzaklaştırabilir, panikle kaçışarak ormana yani ait oldukları yere dönmelerini sağlayabilirdi. Öldürmek onun açısından asla bir çözüm yolu olmamıştı. New York Polis Teşkilatı'nda cinayet dedektifi olarak geçirdiği onca yıl boyunca da, yani kötülükle dolu bir şehirde kötü adamları ele geçirmeye çalıştığı yirmi beş yıl boyunca silahını çekmemiş, menzil içinde olduğunda bile nadiren silahına davranmıştı. Şimdi bu tavrını değiştirmek gibi bir niyeti yoktu. Onu polisliğe çeken ve onca sene işine bu derece bağlı kalmasını sağlayan şey silah ve onun sunduğu aldatıcı çözümler değildi.

Madeleine'in meraklı ve düşündüklerini anlamaya çalışırca- sına yoğun bakışlarını fark etti. Karısı büyük bir ihtimalle çenesindeki kasılmadan onun sincaplarla ilgili düşüncelerini tahmin etmişti. Altıncı hissine bir cevap olarak, bu kabank kuyruklu sıçanlara karşı ne derece misafirperver olduğunu göstermek için bir şeyler söylemek istedi ama telefonun sesi buna mani oldu. Aslında iki telefon aynı anda çalmaya başlamıştı. Çalışma odasındaki sabit telefonla mutfak tezgahında bıraktığı cep telefonu aynı anda çalıyordu.

Madeleine çalışma odasına yöneldi. Gumey de cep telefonuna uzandı.

Kesik Başlı Gelin

Jack Hardwick pasaklı, sinir bozucu, gözleri çapaklı, toplum kurallarını zerrece umursamayan, çok içip yaşamdaki her şeyi kötü bir şaka olarak algılayan biriydi. Birkaç tane hevesli hayranı vardı ama kendisi çevresine güven sağlamak için en ufak bir çaba harcamazdı. Gumey artık Hardwick'in sorgulanabilir bu tavırlarının tümü elinden alınırsa geriye hiçbir şey kalmayacağına ikna olmuştu. .

Ama diğer yandan Gumey onu birlikte çalıştığı en zeki, sezgileri en güçlü dedektif olarak kabul ederdi.

Bu yüzden de telefonu kulağına götürüp o başkasmınkiyle karıştırılması imkansız hışırtılı sesi işitince karışık duyguların etkisinde kaldı.

"Ufaklık!"

Gumey yüzünü buruşturdu. Hiç de ufaklık olarak tanımlanabilecek biri değildi. Zaten Hardwick'in de ona bu lakabı bu yüzden taktığına emindi.

"Senin için ne yapabilirim, Jack?"

Adamın anırırcasma attığı kahkaha her zamanki gibi sinir bozucuydu. "Mellery olayı üzerinde çalışırken tavuk yetiştireceğini söyleyip duruyordun. Doğruluğunu kontrol etmek için aradım."

Karşısında kim olursa olsun, Hardwick konuya girinceye dek bol miktarda bu ve benzeri şakaya tahammül etmek zorundaydı.

"Ne istiyorsun, Jack?"

"Gerçekten çiftliğinde tavuk kovalayıp, pisliklerini mi temiz-* liyorsun, yoksa bunu yalnızca laf olsun diye mi söylemiştin?"

"Ne istiyorsun, Jack?"

"Ne isteyeceğim senden be! Eski bir dostumu eski günlerin hatırına arayamaz mıyım yani?"

"Bırak şu eski dost zırvalıklannı da neden aradığını söyle, Jack."

Yine aynı kişneme benzeri kahkaha. "Çok soğuk davranıyorsun, Gumey, çok soğuk."

"Bak. Daha ikinci kahvemi içmedim bile. Eğer beş saniye içinde konuya girmezsen kapatacağım. Beş...

Dört... Üç-.. İki... Bir..."

"Sosyete gelinin, düğününde başı kesilmiş. İlgileneceğini düşündüm."

"Neden ilgileneyim ki?"

"Saçmalama. Birinci sınıf bir cinayet dedektifi nasıl olur da böyle bir vakayla ilgilenmez? Başı kesilmiş demiş miydim? Belki de koparılmış demeliydim? Ve cinayet silahı da bir palaymış." "Birinci sınıf dedektif emekli oldu."

Uzun, gürültülü bir kişneme.

"Ciddiyim, Jack. Gerçekten emekli oldum ben."

"Mellery olayını çözmek için balıklama atladığın türden bir emeklilik mi bu?"

"Geçici bir dönüştü o."

"Öyle mi?"

"Bak, Jack..." Gumey sabrının sonuna geliyordu.

"Tamam. Emekli oldun. Anladım. Şimdi bana iki dakika izin ver de neler olup bittiğini sana anlatayım."

"Jack, Tanrı aşkına..."

"İki dakikacık dinleyiver. Emekliliğin için aldığın golf sopalarını okşamayı bırakıp eski ortağına ayıracağın iki dakikan yok mu yani?"

Bu sözler Gumey'in göz kapağındaki tiki harekete geçirmişti. "Biz seninle hiç ortak olmadık."

"Bunu nasıl söylersin?"

"Birkaç olayda birlikte çalıştık. Ortak değildik."

Gurney kabul etmeliydi ki, Hardwick'le aralarındaki ilişki en azından bir bakıma benzersizdi. On yıl önce birbirlerinden yüzlerce kilometre uzaklıktaki, aynı cinayet olayının farklı ipuçlarını araştırarak iki ayrı yerdeki iki parçaya bölünmüş cesedi bulmuşlardı. Böyle beklenmedik şeyleri bulabilme yeteneği güçlü ama bir o kadar da tuhaf bir bağ kurulmasına neden oluyordu.

Hardwick sesini iyice alçaltarak samimi ve duygusal bir tona büründürdü. "İki dakikanı alabilir miyim alamaz mıyım?" Gumey pes etmişti. "Devam et."

Hardwick hemen o karakteristik gırtlak kanseri olmuş, pazar yeri çığırtkanı ses tonuna döndü. "Çok meşgul olduğun ortada. O yüzden hemen konuya giriyorum. Senden bana büyük bir iyilik yapmam isteyeceğim." Duraksadı. "Hâlâ orada mısın?"

“Hızlı konuş.”

“Nankör piç! Pekala, anlatıyorum. Bu sansasyonel cinayet dört ay önce meydana geldi. Küçük, şımarık zengin kız ünlü ve başarılı bir psikiyatristie evleniyordu. Psikiyatristin malikanesindeki düğünün başlamasından yarım saat sonra çılgın bahçıvan gelinin başını palayla kesip kaçtı.”

Gumey olayla ilgili gazetelerde birkaç manşet gördüğünü hatırlar gibiydi: MUTLU GÜN KAN

BANYOSUNA DÖNÜŞTÜ. YENİ GELİN KATLEDİLDİ. Hardwick’in devam etmesini bekledi. Adam o derece sinir bozucu bir şekilde öksürmeye başlamıştı ki Gumey ahizeyi kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı. Sonunda Hardwick yeniden sordu. “Hâlâ orada mısın?” “Evet.”

“Ceset kadar sessizsin. Her on saniyede bir ses çıkartmalısın ki insanlar hâlâ yaşadığına emin olsunlar.”

“Jack, beni neden aradın?”

“Sana hayatının olayını sunuyorum.”

“Ben artık polis değilim. Saçmalıyorsun.”

“Belki yaşlandığın için duyma sorunu filan yaşamaya başladın.

Kaç yaşındasın sen, kırk sekiz mi yoksa seksen sekiz mi? Dinle. Olayın en enteresan yerine geldim.

Dünyanın en zengin sinir cer1 rahi uzmanının kızı popüler bir psikiyatristle evleniyor. Herif o kadar ünlü ki Oprah'a bile konuk olmuş, yani düşün. Bir saat sonra iki yüz kişilik konuk ordusunun arasında bahçıvanın kulübesine yöneliyor. Bahçıvandan kadeh kaldırma seremonisine katılmasını istiyor. Sonra dışarı çıkmayınca müstakbel kocası arkasından birini gönderiyor. Ama kulübenin kapısı kilitli ve içeriden de ses gelmiyor. Bunun üzerine kocası yani ünlü Dr. Scott Ashton, gidip kapıyı yumruklayarak ona sesleniyor.

Ama yanıt yok. Anahtarı bulup kapıyı açıyor ve karısını gelinliği üzerinde bir köşede otururken buluyor.

Kafası koparılmış halde. Kulübenin arka penceresi açık ve bahçıvan da ortalarda yok. Kısa sürede eyaletteki tüm polisler olay yerine doluşuyor. Hâlâ anlamadıysan söyleyeyim bunlar çok önemli insanlar.

Dosya BCI’nın* kucağına özellikle de benim kucağıma geldi. Önce iş basitti. Çılgın bahçıvanı bul. Sonra giderek karmaşıklaşmaya başladı. Bu sıradan bir bahçıvan değildi. Ünlü Dr. Ashton onu sanki kanatları altına almış gibiydi. Bahçıvan, Hector Flores kayıt dışı çalıştırılan MeksikalI bir işçiydi. Onu işe alan Ashton kısa zamanda adamın zeki, hem de çok zeki olduğunu görünce onu sınava tabi tutmaya karar vermiş, sonra da eğitmeye başlamış. İki ya da üç yıl kadar sonra Hector kaçak bir işçiden, doktorun himayesindeki biri haline dönüşmüş. Neredeyse aileden biri gibi olmuş. Ve bu yeni statüsüyle Ashton’ın komşularından birinin karısıyla aşk ilişkisi bile yaşamış. Bu Senyör Flores çok ilginç bir kişi yani.

Cinayetten sonra komşunun karısıyla birlikte ortadan yok olmuş. Sadece Hector’un elli metre kadar ileride, ormana attığı kanlı pala bulundu.”

1 Suç Araştırma Birimi (Ç.N.)

“Sonuç ne oldu peki?”

“Hiç.”

“Nasıl hiç?”

“Zeki başkomiserimin olayla ilgili çok parlak bir fikri vardı. Rod Rodriguez’i hatırlıyorsundur herhalde?”

Gumey onu ürpertiyle hatırladı. On ay önce, yani Hardwick’in anlattığı cinayetten altı ay kadar önce,

Gumey hırslı Rodriguez’in emrindeki Eyalet Polis Teşkilatı’nın kontrolündeki soruşturmaya yarı resmi bir şekilde dahil olmuştu.

“Ona göre suç mahalline otuz kilometre mesafedeki bütün MeksikalIları sorguya çekmeli, hepsini bir şekilde tehdit edip sonunda bizi Hector Flores’e götürecek ize ulaşmalıydık. Bu işe yaramazsa da arama alanını elli kilometreye çıkarmalıydık. Bu bölgedeki tüm birliklerin de bu aramaya dahil edilmesini istiyordu.’' “Ama sen onunla aynı fikirde değildin?”

“Araştırmanın başka yollardan da yürütülmesi gerekiyordu. Hector’un göründüğü gibi biri olmama ihtimali vardı. Zira durum bir hayli garip gözüküyordu.”

“Eee, sonra ne oldu?”

“Rodriguez’e salağın tekisin dedim.”

“Gerçekten mi?” Gumey ilk kez gülümsem işti.

“Evet, gerçekten. Böylece olaydan alındım. Ve görev Blatt’a verildi.”

“Blatt!?” Bu isim ağızda bozulmuş bir yiyeceğin tadını bırakıyordu. Müfettiş Arlo Blatt’ın BCI’da çalışan Rodriguez’den daha sinir bozucu tek kişi olduğunu hatırladı. Blatt’m tavırlarını gören Gumey’in de sevdiği üniversite profesörlerinden biri onu, “silahlı, cahil ve her an ateş etmeye hazır,” biçiminde tanımlamıştı.

Hardwick devam etti. “Böylece Blatt, Rodriguez’in kendisinden istediklerini harfiyen yaptı ama hiçbir yere varamadı. Dört ay geçti ama biz bugün başlangıçta bildiklerimizden daha fazlasını bilmiyoruz. Ama bahse girerim tüm bunların Dave Gumey’le ne ilgisi var diye düşünüyorsundur sen şimdi?”

“Bu soru aklımdan geçmedi değil.”

“Gelinin annesi ikna olmadı. Soruşturmanın savsaklandığından şüpheleniyordu. Rodriguez’e güvenmiyor, Blatt’ın da salağın teki olduğunu düşünüyor. Ama senin bir dahi olduğunu düşünüyor.”

“Dahi olduğumu mu?”

“Geçen halta bana geldi. Cinayetten dört ay sonra hâlâ olayı araştırmaya dönme ihtimalimi dönemeyeceksem de kimse bilmeden araştırmayı yürütmemin mümkün olup olmadığını sordu. Ona bunun mümkün olmadığını, elimin kolumun bağlı olduğunu söyledim. Zaten büroyla ilişkilerim pamuk ipliğine bağlıydı. Diğer yandan NYPD’nin gelmiş geçmiş en iyi dedektifine kişisel olarak ulaşma imkanım vardı.

Gerçi yeni emekti olmuştu ama gücü, kuvveti yerindeydi. Üstelik olayı Rodriguez-Blatt tarzından başka biçimde çözmeye çalışma fırsatını kaçırmayacağını düşünüyordum. Pastaya krema koymak için de ekledim. Elimde senin Şeytani Santa olayını çözüşünün ardından çıkan New York dergisi vardı. Sana dergide ne demişler biliyor musun? Süper polis. Etkileyici, değil mi?”

Gumey yüzünü ekşitti. Aklından çeşitli yanıtlar geçse de hiçbirini söylememeyi tercih etti.

Hardwick onun sessizliğinden cesaret bulmuş gibiydi. “Seninle tanışmaya can atıyor. Ah, bu arada söylemiş miydim? Kadın tam manasıyla taş gibi. Kırklı yaşlarda ama yirmi ikisinde gibi gözüküyor. Ayrıca paranın hiç önemli olmadığını da söyledi. Yani fiyatını sen belirleyeceksin. Ciddiyim, saatine

iki yüz dolar da desen sorun olmaz. Yani parayla ikna edileceğini düşündüğümden değil elbette.” “İkna edilmekten bahsetmişken, senin ne çıkarın var bu işten?” Hardwick’in masumane bir tavır takınmaya çalışması komik olmasına yol açmıştı. “Adaletin yerini bulduğunu görmek istiyor olamaz mıyım? Ya da acılar içindeki bir aileye yardımcı olmak? Neticede çocuğunu kaybetmek dünyanın en kötü şeyidir.” Gumey donakaldı.

Çocuğunu kaybetme düşüncesi hâlâ yüreğini acıyla titretecek derecede güçlüydü. Daha dört yaşma yeni basmış Danny’nin Gumey başka tarafa bakarken caddeye fırlamasının üzerinden on beş yıl geçmişti. Ve acının, toplumda söylenegeldiğinin aksine, zamanla üstesinden gelinebilecek bir şey olmadığını keşfetmişti.

Gerçekteyse, acı arka arkaya, birbirinden, duygusuzluk, unutkanlık ve gür.lük yaşamın koşturmacasıyla ayrılan dalgalar halinde gelirdi.

“Hâlâ orada mısın?”

Gumey homurdandı.

Hardwick devam etti. “Bu insanlar için bir şeyler yapmak istiyorum. Bunun yanında...”

“Bunun yanında,” Gumey duygularını bir kenara koymaya çalışarak sözünü kesti. “Eğer işe müdahil olursam, ki bunu zerre kadar istemiyorum, Rodriguez çileden çıkacak, değil mi? Ve sonunda bir şey bulabilirsem, yeni, farklı bir şey, bulgularım hem onu hem de Blatt’ı çok zor durumlara sokacak, değil mi?

Bunlar senin olaya karışmak için nedenlerin olabilir mi acaba?”

Hardwick bir kez daha boğazını temizledi. “Bu çok kötü bir bakış açısı. Oysa polis soruşturmasından tatmin olmamış acılı bir anneyle karşı karşıyayız. Bunu da eyaletteki her MeksikalIyla konuşmasına karşın bir Meksika osuruğu bile elde edemeyen beceriksiz Arlo Blatt’la ekibine bakınca anlamakta hiç de zorluk çekmiyorum doğrusu. Kadın gerçek bir dedektif istiyor. Yani kucağına altın bir yumurta koyuyorum senin.”

“Bu harika, Jack, ama ben özel dedektiflik yapmak istemiyorum.” “Tanrı aşkına, Dave, sadece konuş onunla. Senden tek istediğim bu. Konuş onunla. Yalnız, savunmasız, güzel ve harcayacak çok parası olan biri. Ve derinlerde, ufaklık, çok derinlerde fazlasıyla ateşli bir kadın saklı olduğuna eminim. Kesinlikle.

Şerefim üzerine yemin ederim!”

“Jack, şu an böyle bir şeyi kesinlikle..

“Evet, evet. Mutlu bir evliliğin var. Karını seviyorsun, falan filan. Pekala. Tamam. Belki de Rod Rodriguez’i son bir kez alt edip onun salağın teki olduğunu göstermek de ilgini çekmiyor. Kabul. Ama bu olay çok karmaşık.” Son kelimeyi ses tonunu değiştirerek anlamı güçlendirme çabasıyla söylemişti. “Çok kat- t yanlı bir olay, ufaklık. Lanet olası bir soğan gibi.”

,lEee?”

“Sen de gelmiş geçmiş en iyi soğan doğrayıcısısın.”

22. Bölüm

- Eliptik Yörünge

Dumey sonunda Madeleine’in, çalışma odasının kapısında durduğunu fark etti. Karısının ne zamandan beri orada olduğunun da, kendisinin ne zamandan beri pencereden evin arka tarafındaki dağ

manzarasını seyre daldığının da farkında değildi. Elbette karısına gördüğü sapsan yapraklardan, kahverengiye dönüşmeye meyletmiş otlardan, gözünü alamadığı mavi yıldızpatılardan bahsedecek değildi. Ama az daha Hardwick'in telefonda söylediklerini kelimesi kelimesine aktaracaktı.

"Eee?" dedi Madeleine.

"Eee?" diye tekrar etti sanki soruyu anlamamışçasma.

Sabırsızlıkla gülümsedi kadın.

"Arayan Jack Hardwick'ti." Onu hatırladın mı diye sormaya niyetlendi, hani Mellery olayının başmüfettişi vardı ya, ama karısının gözlerindeki ifade buna gerek olmadığını ortaya koyuyordu. Bu, o korkunç cinayetler zinciriyle ilgili bir isim telaffuz edildiği her seferinde takındığı bir ifadeydi.

Kadın gözlerini kırpmadan ona bakıp, bekliyordu.

"Tavsiyelerimi istedi."

Hâlâ bekliyordu.

"Benden ölmüş bir kızın annesiyle konuşmamı istedi. Kız düğününde öldürülmüş." Az daha nasıl öldürüldüğünü anlatacak, tuhaf detaylara girecekti ki bunun hata olacağını fark etti.

Madeleine belli belirsiz başım salladı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Gurney.

"Ben de ne kadar sürer diye merak ediyordum zaten."

"Ne ne kadar...?"

"İlgini çekecek yeni bir olay bulman."

"Sadece onunla bir konuşma yapacağım."

"Tabii. Sonra, hoş bir konuşmanın ardından, bir kadının kendi düğününde öldürülmesinde en ufak ilginç bir yan görmeyip, esneyecek ve dönüp geleceksin. Öyle mi olacak sence?"

Onun da ses tonu karısınınki gibi biraz sertleşmişti. "Daha olayı özel kılacak bir durum olup olmadığını bile bilmiyorum." Kadın ona kendine has şüphe dolu yüz ifadesiyle bakıp, "Gitmem gerek,"

dedi. Sonra kocasının gözlerindeki soran ifadeyi fark ederek, "Kliniği, hatırlıyorsun değil mi?" diye sordu.

"Akşama orada görüşürüz." Ve gitti.

Boş kapı eşiğine bir süre bakakaldı. Sonra arkasından gitmeliyim diye düşünüp atıldı. Mutfağın ortasına kadar yürüdü. Durdu. Ne diyeceğini düşündü. Hiçbir fikri yoktu. Ama yine de arkasından gitmesi gerekiyordu. Bahçeye açılan yan kapıdan çıktı. Oradan evin ön tarafına gelinceye dek karısının arabası otlağın tam ortasından gecen küçük çiftlik yoluna yönelmişti bile. Acaba dikiz aynasından beni görmüş müdür diye düşündü. Öyle bile olsa bunun bir şeyleri değiştirip değiştirmeyeceğini merak etti.

Son aylarda işlerin bir hayli iyi gittiğini kurmuştu kafasında. Mellery kabusunun sona erişinin ardından soğuk hissiyatı yerini biraz da olsa huzura terk etmişti. O ve Madeleine pürüzsüz, ağır ağır bilinçsiz bir sıcakkanlılığa bürünmüş ya da en azından birbirinden ayn yörüngedeymişler gibi karşılıklı bir hoşgörü zırhına bürünmüşlerdi. Gumey eyalet polis akademisinde arada sırada dersler verirken karısı da yarı zamanlı olarak civardaki bir ruh sağlığı kliniğinde değerlendirme raporları üzerinde çalışıyordu. Gerçi bu, sahip olduğu tecrübe ve vasıflara göre son derece basit bir işti ama

en azından bu sayede evliliğinde bir denge tesis etmeye çabalıyordu. Bu da karşısındakinde, gerçekçi olmayan beklentilerinin neden olduğu baskıyı göreceli de olsa hafifletiyordu. Yoksa bu yalnızca Gurney'in hüsnükuruntusu muydu?

Hüsnükuruntu. Evrensel uyuşturucu.

Susuzluktan renkleri solmuş ve kurumuş çimenlerin ortasında durup karısının arabasının ahırın arkasından dar kasaba yoluna ıloğru yönelerek gözden kayboluşunu izledi. Ayaklan üşümüştü. İtilip bakınca dışarı çoraplarla çıktığını fark eti. Çorapları sabah çiyiyle ıslanmıştı. Tam içeri girmek için dönüyordu ki ahırın orada bir kıpırtı görür gibi oldu.

Ormandan çıkan bir çakal hızla ahırla göl arasındaki açıklıkta ilerliyordu. Tam ortada durdu. Başını çevirip Gumey'e yaklaşık on saniye kadar hiç kıpırdamadan baktı. Bu zeka dolu bir bakış diye düşündü Gumey. Saf, duygulardan uzak bir zeka.

4. Bölüm

Aldatma Sanatı

"Tüm gizli görevlerin ortak amacı nedir?"

Gumey'in sorusu büyük bir ilgiyle karşılandı ve akademi sınıfındaki otuz dokuz kişinin aklını karıştırdı. Çoğu misafir eğitmen derse kendini tanıtarak, kısa özgeçmişinden bahsederek başlar, ardından da anlatacağı konuyu ana hatlarıyla sunardı. İçerik, bağlam, hedefler falan filan. Yani genellikle kimsenin fazla ilgi göstermeyeceği türden şeyler. Gumey'se bu tür tecrübeli polislerden oluşan bir gruba konuşacağı zaman konuya balıklama dalmayı tercih ederdi. Ayrıca hepsi de onun kim olduğunu gayet iyi biliyordu.

Burada bir hayli nam salmıştı. Emniyet teşkilatında ün kazanmak fena sayılmazdı elbette. NYPD'den ayrılışından iki yıl sonraysa durum daha da iyiye gitmişti. Tabii çevresinde uyandırdığı saygı, huşu, kıskançlık ve hissettiği burukluğun tümü iyi olarak yorumlanırsa. Oysa o böyle bir üne sahip olmamayı, geçmişin izlerini hiç taşımamayı yeğlerdi. Ya da kısa zamanda unutulmayı.

Sakin bir tonlamayla "Bunu bir düşünün," dedi sınıfta mümkün olduğunca çok kişiyle göz teması kurmaya çalışıp. "Her gizli ' soruşturmada ulaşmanız gereken tek şey nedir? Bu önemli bir soru.

Hepinizden yanıt istiyorum."

Orta sıralardan bir el kalktı. İri yarı, saldırgan tavırlı, genç ve biraz da şaşkın biriydi bu. "Her olayda amaç farklı değil midir?" "Durum da farklıdır," dedi Gumey başını sallayarak. "İnsanlar da farklıdır. Riskler ve mükafatlar da öyle. Olaya ne derece derinlemesine eğilip, ne kadar bir süre üzerinde çalışacağın da değişkendir. Peşinde olduğun kişi, olayın öyküsü tamamen iarklı olabilir. Karşı tarafın zekası ve elde edilen kanıtlar her vakada farklılık gösterebilir. Yani sonsuz sayıda değişken vardır.

Ama... " Duraksadı. Bir kez daha mümkün olduğunca çok göz teması sağlayıp, kelimelerin üzerine biraz daha basarak konuşmayı sürdürdü. "Ama her araştırmada tek bir hedef vardır. Ve sizin başarınız da ulaştığınız her sonucu bu asıl, nihai hedefe ulaşmak için kullanmanızda yatar. Hayatınız buna bağlıdır.

Şimdi düşüncelerinizi söyleyin bana."

Sınıfa yaklaşık yarım dakika kadar tam bir sessizlik hakim olmuştu. Tek hareket, çatılan kaşlardaydı.

Önünde sonunda geleceğini bildiği yanıtı beklerken Gumey çevresine bakınmaya koyuldu. Donuk

bej renkli beton duvarlar, kahverengi ve sarımtırak renklerden oluşan aşınmış, vinil yer karoları, uzun sıralar, iyice yıpranmış, ortak kullanılan gri formika masalar, krom ayaklı, turuncu renkli plastik, üzerlerindekilere fazlasıyla küçük gelen, tuhaf biçimde parlak renkleriyle sinir bozucu tabureler. Sanki bir zaman kapsülüyle yetmişli yılların ortalarındaki mimari bir felaketin içine düşmüş gibi. Sınıf, içinde hüzünlü bir şehir özlemi yaratmıştı.

"Doğru bilgiyi toplamak?" diye yanıt verdi ikinci sıradaki biri.

"Mantıklı bir tahmin," dedi Gumey teşvik ederek. "Başka fikri olan?"

Çoğunluğu ön sıralardan, doğru bilginin toplanması fikrinin varyasyonları üzerine kurulu beş altı yanıt daha geldi.

"Başka fikri olan?" diye üsteledi Gumey.

"Hedef, sokakları kötü adamlardan temizlemektir." Bu yorum, arka sıradan bezgin bir ses tonuyla gelmişti.

"Suçu önlemek," dedi bir başkası.

"Doğruya ulaşmak. Tüm getçsği öğrenmek, olayı, isimleri bilip, neler olduğunu anlamak, kim kime ne yapıyor, planı ne, adam kim, işi kim yaptırıyor diye araştırmak, paranın izini sürmek gibi şeyler. Kısacası bilinmesi gereken her şeyi bilmek isteriz, bu kadar basit." Gumey'in hemen karşısındaki sırada oturan iri yarı siyah adam hedefleri birer birer sıralarken ellerini göğsünde kavuşturmuştu. Sırıtışından da bu konuda daha fazla söylenecek şey kalmadığına inandığı anlaşılıyordu. Uzun masanın üzerindeki tanıtım kartında "Dedektif Falcone," yazılıydı.

"Başka fikri olan?" diye sordu Gumey sakince. Bir yandan da arka taraflara bakıyordu. Öndeki adam öfkeli bir ifadeye bürünmüştü.

Uzun bir sessizlikten sonra üç kadın katılımcıdan biri alçak sesle ama kendinden emin İspanyol aksanıyla söz aldı. "Güven temin etmek."

"Bu da ne şimdi?" Aynı anda üç farklı kişi sormuştu bu soruyu.

"Güven temin etmek," dedi kadın biraz daha yüksek sesle.

"İlginç," dedi Gumey. "Neden bu en önemli hedef olsun ki?"

Kadın sanki bariz bir şeyden bahsediyormuş gibi omuz silkip, "Eğer güvenlerini sağlayamazsanız hiçbir şey elde edemezsiniz," dedi.

Gumey gülümsedi. "'Eğer güvenlerini sağlayamazsanız hiçbir şey elde edemezsiniz.' Çok güzel. Buna katılmayan var mı?"

Yoktu.

"Elbette gerçeği istiyoruz," dedi Gumey. "Bütün gerçeği. Tüm suç ayrıntılarını. Tıpkı Dedektif Falcone'un dediği gibi."

Adam ona buz gibi bir ifadeyle baktı.

Gumey sözlerini sürdürdü. "Ama arkadaşınızın söylediği gibi, güven olmazsa ne elde edebilirsiniz?

Hiçbir şey. Belki de daha bile kötüsü. Yani güven her zaman en önce gelir. Önce güveni temin edin.

Böylece gerçeğe ulaşmak için şansınız olacaktır. Önce gerçeğe ulaşmak için çabalarsanız kafanıza bir kurşun yeme ihtimaliniz de artar."

Bu sözler birkaç kişinin baş sallamasına neden olurken ilgiyi ile bir hayli arttırmıştı.

“Buradan da günün ikinci büyük sorusuna geçiyoruz. Bunu nasıl yapacağız? Yalnızca hayatta kalmamızı değil, işimizi de başarıyla yapmamızı sağlayacak bu güveni nasıl tesis edeceğiz?” Gumey sınıfı konuya iyice ısındırdığının farkındaydı. Kendi enerjisi azalırken dinleyicilerinin ilgisinin her geçen saniye arttığını hissediyordu.

“Unutmayın bu oyunda karşınızdakiler doğal olarak şüpheci tipler olacak. Hatta bazıları çok düşüncesiz de olabilir. Hemen ateş etmekle kalmaz, yaptıklarından gurur da duyarlar. Kötü olmaktan, öyle gözükmekten zevk alırlar. Sert, hızlı ve kararlı bir görüntü çizmeyi severler. Bu tür adamların size güvenmesini nasıl sağlarsınız? Ve bu güveni operasyon süresince nasıl korursunuz?”

Bu kez yanıtlar daha çabuk geldi.

“Onlar gibi davranıp hareket ederek.”

“Olman gereken kişi gibi davranarak.”

“Tutarlılık. Ne olursa olsun gizlenmek için büründüğümüz kimliğe uygun davranarak.”

“Yarattığımız kimliğe inanarak. Olduğumuzu söylediğimiz kişi gibi davranarak.”

“Sakin olarak. Hep sakin olarak, terlemeyerek. Korku belirtisi göstermeyerek.”

“Cesaret.”

“Yüreklilik.”

“Kendi gerçeğine inan, bebek. Ben söylediğim kişiyim. Yenilmezim. Dokunulmazım. Sakın bana oyun oynamaya kalkma.” “Evet, Al Pacino olduğuna inanmasını sağla,” dedi Falcone çevresindekilerden gülmelerini bekleyerek. Ama yalnızca küçük bir gülümsemeye yol açabilmişti.

Gumey ona aldırmadan soran gözlerle İspanyol asıllı kadına baktı.

Kadın tereddüt ediyordu. “Onlara ne kadar ateşli olduğunu göstermelisiniz.”

İşte bu, sınıfta neye yorulacağı belirsiz kahkahaları tetikledi. Falcone da sırıtarak yan yan kadına doğru bakıyordu.

“Büyüyün artık, salaklar,” dedi kadın soğukkanlılıkla. “Onların sizin içinizde gerçek bir şeyler olduğunu görmelerini sağlamanız gerektiğini söylemeye çalışıyorum. İçgüdülerinin doğru olduğuna inanmalarını sağlayacak bir şey. Yanılmadıklarına ikna olmalarını sağlayacak bir şey.”

Gumey içini hoş bir heyecan dalgasının kapladığını hissediyordu. Derste ne zaman zeki bir öğrenciye rastlasa tepkisi aynı oluyordu. Zaten bu seminerlere konuk eğitmen olarak katılma kararını pekiştiren de bu türden katılımcılardı.

‘“Yanılmadıklarına ikna olmalarını sağlayacak bir şey,’” diye tekrar etti herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. “Kesinlikle doğru. Hakiki duygular - yani ikna edici bir tutku - aldatmacanın etkili olması için son derece gereklidir. Büründüğünüz kişi mutlaka gerçek duygularınız üzerine bina edilmeli. Aksi takdirde her şeyiniz taklit olur, sahte olur, saçma olur. Yüzeysel bir değişiklik de çok nadir işe yarar.

Genellikle böyle yapanların sonu ölüm olur.”

Yeniden hızla sınıftaki otuz dokuz kişiye bakınca, en azından otuz beşinden olumlu tepki aldığını tespit etti. “Evet, güvenle ilgili söyleyeceklerim bu kadar. İnanılırlık. Hedefiniz size ne kadar inanırsa, onu o kadar çabuk enselersiniz. Ve onun inancının en önemli kısmı da sizin gerçek duygularınızla büründüğünüz karakter arasında sağlayabileceğiniz bağ sayesinde oluşacaktır. Sahte

kimliğinizi gerçekmiş gibi gösterebilmek için kendinize ait gerçek birtakım özellikler kullanmanız şarttır. Gerçek öfke, hırs, şehvet, nefret, yani o anda durum neyi gerektiriyorsa."

Arkasını dönüp, duvardaki büyük monitörün altındaki videoya eski VHS kaseti yerleştirip tüm kablolarının takılı olup olma- cJığını kontrol etti. Döndüğündeyse, yüz ifadesi, aslında yalnızca yüz ifadesi de değil, tüm tavırları, hareketleri öfkeden deliye dönmek üzere olan bir adamı yansıtıyordu ve bu da tüm sınıfa gerginlikle dolu bir şok dalgasının yayılmasına neden oldu.

"O dengesiz pisliğe rolünüzü yedirmek istiyorsanız içinizde gizli olan hastalıklı noktayı kullanmalı, onunla bu yere dayanarak konuşmalısınız. O dengesiz pisliğe sizin içinizde bir yerlerde daha dengesiz bir pislik olduğunu ve bu pisliğin günün birinde başka bir dengesiz pisliğin ciğerini söküp, çiğnedikten sonra yüzüne tükürecek derecede dengesiz olduğunu bir şekilde anlatın. Ama şimdilik, sadece şimdilik, içinizdeki kuduz köpeği kontrolünüz altında tutmaya devam edin. Bunu zor da olsa yapın." Aniden dönüp ilk sıraya doğru yürümeye başlayınca özellikle Fal- cone dahil, herkesin irkilerek geri çekildiğini gördü ve beklediği tepkiyi memnuniyetle almış oldu.

"Tamam," dedi Gumey gülümseyip, normal tavrına bürünürken. "Bu işin duygusal görünümüne dair basit bir örnekti. İkna edici bir tutku. Çoğunuz bu öfkeyi, bu deliliği görünce ona uygun pozisyon alma ihtiyacı hissettiniz. İlk düşünceniz bunun gerçek olduğuydu. Gumey denilen herif kayışı sıyırdı diye düşündünüz, değil mi?"

Birkaç kişi başını salladı. Bazıları da gülmeye çalışır gibi oldu. Sınıfın beden dilinden kısmen de olsa rahatladıkları anlaşılıyordu.

"Yani ne demek bu?" diye sordu Falcone sinirli bir tonla. "İçinde bir yerde bir zırdelinin saklı olduğu mu söylüyorsun?"

"Bu sorunun yanıtını şimdilik vermeyeceğim."

Birkaç kişinin daha bu kez samimi bir şekilde güldüğünü işitti.

"Ancak işin aslı şu; her birinizin, hepimizin fark ettiğimizden çok daha pis, çok daha kötücül bir yanı vardır. Onu bulup kullanın. Kimliğinizi gizlerken normalde bilmek bile istemeyeceğiniz bu yanınız en önemli vasfınız olacak. Hayatınızı kurtaracak gömülü bir hazine misali."

Verebileceği kişisel örnekleri de vardı. Çocukluğundan bulup çıkardığı karanlık yanını abartıp, son derece zeki hasımlarını kandırmak için nasıl bir cehennem kaçkınına dönüşmeyi başardığını anlatabilirdi.

Aslında bu yaptığına en uygun örnek üzerinden henüz bir yıl bile geçmemiş olan Mellery olayıydı. Ama şimdi bu konuya girmeyecekti. Zira o konu hayatında henüz kendisinin bile çözemediği sorunlann su yüzüne çıkmasına neden olabilirdi ve o da böyle bir şeyi şimdilik istemiyordu. En azından bir seminerde.

Ayrıca buna lüzum da yoktu. Amacına ulaşmış, anlatmak istediklerini aktarmıştı. Öğrencilerin zihinleri açılmış, münakaşa etmekten vazgeçmişlerdi. Şimdi, düşünüyor, meraklanıyor, kavrıyorlardı.

"Tamam, dediğim gibi, bu işin duygusal yanıydı. Şimdi bir sonraki seviyeye geçmek istiyorum.

Beyninizin ve duygularınızın birlikte işleyip, gizli görevinizi en iyi şekilde yapmanızı sağlayacak, başınızdaki berbat şapkanız, kıçınızdan düşen bol pantolonunuzla bir uyuşturucu müptelası gibi gözükmemenizi sağlayacak seviyeye."

Bazıları gülümseyip omuz silkerken, bazıları da savunmacı bir şekilde kaşlarını çattı.

"Şimdi kendinize garip bir soru sormanızı istiyorum. Kendinize, inandığınız şeylere neden

inandığınızı sorun. Bir şeye neden inanırım?"'

Soruyu düşünüp derinlere dalmalarına fırsat vermeden videonun play tuşuna bastı. Ekranda ilk görüntü belirirken de, “Bu video kaydını izlerken soruyu hep aklınızda tutun. Bir şeye neden inanırım?”

5. Bölüm

Evreka Yanılgısı

Ünlü bir filmin ünlü bir sahnesiydi ama Gumey smıftakilerin yüzüne bakınca bunu kimsenin anlamadığını fark etti. Ekranda yaşlı bir adam karşısındaki sorguya çekiyordu.

Genç adam tkinci Dünya Savaşı’nm sonunda Filistin’de bir Yahudi devleti kurmak için savaşan radikal örgüt Irgun’a katılmaya çok hevesliydi. Kendini böbürlenerek, Varşova Gettosu’nda Nazilere karşı savaşırken ustalaştığı patlayıcılar üzerinde uzman olarak tanımlıyor, tecrübeli bir savaşçı olduğunu ileri sürüyordu. Çok sayıda Nazi’yi öldUrdUkten sonra yakalandığım ve Auschwitz toplama kampına atıldığını, orada da sıradan temizlik işleriyle uğraştığını iddia ediyordu.

Yaşlı adamsa daha fazlasını öğrenmek istiyordu. Ona hikayesiyle, kamp ve görevleriyle ilgili birkaç kilit soru yöneltti.

Sorgucunun Varşova Gettosu’nda dinamit olmadığını söylemesiyle de genç adamın öyküsü parçalanmaya başladı. Kahramanlık öyküsü dağılırken genç adam dinamitler konusundaki bilgilerini kamptaki gerçek işi olan her gün gaz odasında öldürülen arkadaşlarını gömebilecek kadar büyük çukurlar açarken öğrendiğini ifşa etmek zorunda kaldı. Buna ilaveten yaşlı adamın baskılarıyla genç daha da onur kırıcı olan diğer işinin de cesetlerin altın dişlerini toplamak olduğunu itiraf etti. Ve sonunda öfke ve utançtan gözyaşlarına boğulan genç, kendisini esir alanlar tarafından sürekli tccavüze de uğradığını kabul etti.

Gerçek ortaya çıkmış, anlattıklarıyla kendini kabul ettirmişti. Sahne gencin Irgun’a kabul edildiğini göstererek sona erdi. Gumey stop tuşuna bastı.

“Evet,” dedi otuz dokuz yüze dönerek. “Ne anladınız?” “Keşke her sorgu bu kadar kolay olsa,” dedi Falcone öfkeyle. “Ve de hızlı,” diye mırıldandı bir başkası arka sıralardan. Gumey başını salladı.

“Filmlerde her şey gerçek yaşamdan daha basit ve hızlıdır. Ama bu sahnede olan bir şey gerçekten çok ilginç. Bir hafta ya da bir ay kadar sonra bu sahneden aklınızda ne kalacak?”

“Çocuğun tecavüze uğramış olması,” dedi Falcone’un yanındaki geniş omuzlu adam.

Onaylayan mırıltılar diğerlerini de söz almaya teşvik etti. “Resmen döküldü.”

“Evet, tüm o maço tavırları yok oldu.”

“Komik,” dedi sınıftaki tek siyahi kadın. “İstediğine ulaşmak için işe yalan söyleyerek başlıyor ama sonunda Irgun’a gerçeği söyleyerek giriyor. Bu arada Irgun da neyin nesi?”

Günün en çok gülünen sözü bu olmuştu.

“Pekala,” dedi Gumey. “Burada durup biraz daha yakından bakalım. Genç adam örgüte katılmak istiyor. Kendisinin uygun olduğunu göstermek için de bir sürü yalan söylüyor. Zeki yaşlı adamsa bunu görüyor, üstüne gidiyor ve gerçeği ağzından çekip alıyor. Ortaya çıkan gerçekse genci tam bir fanatik Irgun savaşçı adayı yapacak derecede korkunç. O zaman katılmasına izin verilebilir. Gördüklerimizin özeti bu değil mi?”

Bazıları mırıldanıp, başlarını sallarken çoğunluksa biraz daha tedbirli davranmayı tercih etti.

“Gördüğümüzün bu olmadığını düşünen biri var mı?” Gumey İspanyol asıllı yıldızının da kafası karışmış baktığını görünce gülümsedi. Bu somsuyla onu biraz dürtmüştü anlaşılan. “Görünenin bundan farklı olduğunu düşünüyor değilim. Neticede bu bir film. O yüzden söyledikleriniz büyük bir ihtimalle doğru. Ama ya gerçek olsaydı. Yani gerçek bir sorgu izieseydik, doğru olmayabilir miydi?”

“Ne biçim laf bu şimdi?” diye konuştu biri fısıltıyla, ama herkes onu duymuştu.

“Ben söyleyeyim,” dedi kadın aynı tarzla. “Bu, yaşlı adamın sonunda gerçeğe ulaştığına ilişkin bir kanıt teşkil etmiyor. Yani genç adam yıkılıp, gözyaşlarına boğularak, atfedersiniz, arkadan becerildiğini söyledi. ‘Ben kahraman filan değilim, zavallıyım, Nazilere sakso çeken korkağın tekiyim.’ Peki bu anlattığının yalan olmadığını nereden bileceğiz. Belki de bizim korkak göründüğünden zekidir.”

Tanrım, diye düşündü Gumey, yine bildi. Tehlikeli sessizliğe müdahale edip, kadının etkileyici yorumunu kaldığı yerden devam ettirmeye karar verdi. “Bu da bizi başladığımız noktaya götürüyor,” dedi.

“İnandığımız şeye neden inanırız? Bu ileri görüşlü arkadaşımızın da az önce söylediği gibi izlediğimiz görüntüdeki sorgucu, gerçeğin zerresine bile ulaşamamış olabilir. Soru şu, neden gerçeğe ulaştığını düşündü?”

Bu yeni soru farklı yanıtları tetikledi.

“Bazen içgüdülerimiz bize öyle söyler.”

“Belki de çocuğa acıdığındandır. Orada olup tavırları bizzat gözlemlemeden söylemesi zor.”

“Gerçek dünyada, sorgucu onun masaya koyduklarından çok daha fazlasını bilecektir. Çocuğun söyledikleri de bu gerçeklerle örtüştüğünden bulamış olabilir.”

Diğer memurlar da benzer çeşitlemeler sundular. Bazılarıysa hiçbir şey söylemeden, büyük bir dikkatle konuşulanları dinlemeyi tercih etti. Falcone gibi birkaçıysa sanki bu soru başlarına ağrı girmesine neden olmuş gibi bakıyordu.

Havada uçuşan yanıtlar tükenir gibi olunca Gumey başka bir soruyla devam etti. “Sizce zeki bir sorgucu soruşturma kendi beklentilerine göre yürüsün diye düşündüğünden, yani sırf hüsnük'iruntularından dolayı yanılabilir mi?”

Birkaç kişi baş sallayıp, bazıları da onaylayıcı bir şeyler söyledi. Birkaçıysa adeta acı çekiyormuşçasına buruşmuş yüzleriyle soruyu hazmetmeye çalışıyordu.

İkinci sıranın uzak köşesindeki ensesi yangın söndürme musluğu kadar kalın, siyah tişörtlü, kollan Temel Reis dövmeli, kafası tıraşlı, küçük gözleri yanaklarındaki kaslar yüzünden kısılmak zorunda kalmış gibi gözüken adam elini kaldırdı. Parmaklarını elini sanki yumruk yaparcasına sıkmıştı. Düşünceli, dikkatli bir ses tonu vardı. “Bazen inanmak istediğimiz şeye mi inanırız diye soruyorsunuz?”

“Aşağı yukarı bunu soruyorum,” dedi Gumey. “Sen ne düşünüyorsun?”

O küçücük gözleri biraz olsun açıldı. “Ben... Bunun doğru olduğu kanaatindeyim. İnsan doğası böyledir.” Boğazını temizledi. “Kendi adıma konuşuyorum tabii. Bu... sebepten hatalar yaptım. İnsanlar hakkında iyi şeylere pek de inanmak istemediğimden değil. Bir süredir bu meslekteyim ve insanların yaptıkları, yapmak istedikleri şeylere pek kafa yormadım.” Hatırladıkları canını sıktığından olsa gerek dişlerini sıktı. “İçimdeki gizli pisliği gördüm. Bu sınıftakilerin çoğu da görmüştür zaten. Asıl bazen olayları olduğu gibi kabul ettiğimi söylemeye çalışıyorum. Haklı olup

olmadığımı hiç düşünmeden. Neler olup bittiğini biliyorum, o aşağılık herifin neler düşündüğünün farkındayım gibi şeyler işte. Bazen, çok sık değil ama bazen bir bok bilmediğimi, yalnızca bildiğimi sandığımı düşünürüm. Gerçekten. Mesleğin tehlikelerinden biri de bu olsa gerek." Sustu. Az önce söylediklerinin içinde yarattığı sıkıntıyla boğuşuyor gibi gözüküyordu.

Bir kez daha belki de yaşamında bininci kez Gumey ilk izlenimin kesinlikle aldatıcı olduğunu görüyordu.

"Teşekkürler, Dedektif Beltzer," dedi iri adamın isimliğine bıkarak. "Çok güzel bir açıklamaydı." Arka sıradakilerin yüzle- rine bakınca herhangi bir itiraz belirtisi de görmemişti. Falcone bile yatışmış gibiydi.

Gumey küçük kutudan nane şekeri alıp ağzına attı. Aslında devam etmeden önce Beltzer'in az önce söylediklerinin iyice hazmedilmesini bekliyordu.

"İzlediğimiz sahnede," dedi Gumey yeni bir şevkle. "Sorgucu, genç adamın gerçekten döküldüğüne çeşitli nedenlerden dolayı inanmak isteyebilir. Bir tanesini söyleyin." Hiç konuşmamış bir memuru rastgele işaret etti.

Adam şaşırdı. Utanmış gibiydi. Gumey bekledi.

"Sanınm... Sanırım çocuğun yalanını yakaladığı düşüncesi hoşuna gitmiştir. Yani bilirsiniz işte, sorguyu başarıyla tamamlamıştır."

"Kesinlikle," dedi Gumey. Sonra gözü bir başka sessiz katılımcıya takıldı. "Bir sebep daha istiyorum."

İrlanda asıllı gibi gözüken, havuç renkli saçları asker tıraşı yapılmış adam gülümsedi. "Bu sayede puan kazanacağını düşünmüş olabilir. Birilerine rapor filan vermesi gerekiyordur. Amirinin odasına keyifle yürüyüp, 'bakın ne yaptım,' deme keyfini yaşamak istiyordur. Övülmek arzusundadır. Hatta terfi peşinde koşuyordur."

"Kesinlikle. Tüm bunlar mümkün," dedi Gumey. "Aklına çocuğun hikayesine neden inandığına dair başka bir şey gelen var mı?"

"Güç," dedi İspanyol asıllı kadın mağrur bir ifadeyle.

"Nasıl?"

"Hedefini acı verici şeyleri itiraf etmeye zorlama fikrini sevmiş olabilir. Onu saklamaya çalıştığı utanç dolu şeyleri ifşa ettirmek, kıvranmasını izlemek, hatta ağlatmak hoşuna gidiyordur belki de." Yüzünü sanki burnuna çöplük kokusu gelmiş gibi ekşitti. "Böyle yaparak kendini Süpermen filan gibi hissediyordur.

Güçlü, dahi dedektif. Tanrı gibi."

"Duygusal çıkar sağlamak..." dedi Gumey. "İnsanın bakış açısını etkiler mi?"

"Ah, evet," dedi kadın." Hem de çoğu kez."

Gumey sınıfın arka tarafında oturan ve o ana dek hiç konuşmamış olan esmer yilzlü, kısa kıvırcık saçlı adamın elini kaldırdığını gördü. "Affedersiniz efendim ama kafam karıştı. Bu binada sorgu tekniği semineriyle gizlenme tekniklerini konu alan iki seminer vardı. İki farklı seminer. Ben de gizlenme teknikleri seminerine katılmak için başvurdum. Doğru yerde miyim? Bu anlatılanların hepsi sorgu teknikleriyle ilgili değil mi?"

"Doğru yerdesin," dedi Gumey. "Burada gizlenme tekniklerinden bahsediyoruz ama bu iki aktivite birbirine bağlıdır. Eğer bir sorgucunun inanmak istediği şeye inandığı için nasıl yanıldığını

anlayabilirsen aynı prensipleri gizli görevinde sana inanması gereken hedefin üzerinde uygulayabilirsin. Her şey hedefin senin hakkında öğreneceği şeyleri, ancak senin öğrenmesini istediğin şeyler ile sınırlı tutabilmenle ilgili.

Ona yalanma ikna olması için gerekli desteği ver. Sana inanmayı istesin. Tıpkı filmdeki itiraflara inanmak isteyen adam gibi. Kendi keşfettiğine inandığı şeylere çok daha sıkı sarılır insan. Eğer hedefin senin bilmesini istemediğin şeyleri bildiğine inanırsa bunları zerre kadar kuşku duymadan benimseyecektir. İçine nüfuz ettiğini, derinliklerine indiğini ve gerçek seni gördüğüne inanacaktır. İşte ben buna ev- reka yanılgısı diyorum. Kendi başımıza keşfettiğimize inandığımız şeylerin güvenilirliğine büyük itimat duymamız zihnimizin garip bir oyunudur."

"Ne yanılgısı?" Bu aynı anda farklı katılımcılar sormuştu.

"Evreka yanılgısı. Evreka, kabaca, 'buldum' ya da benim bağlam içinde kullanmayı uygun gördüğüm,

'gerçeği keşfettim' anlamına gelen Yunanca bir sözcük. Kısacası..." Gume> yeni açıklamasının etkisini artırmak için bir an durdu. "İnsanların kendileri hakkında anlattıkları öyküler baştan aşağı gerçek dışı olma ihtimali taşırlar. Oysa onlar hakkında kendi bulduğumuz şeyler bize gerçek gibi gelir. Yani şunu söylüyorum: Hedefinizi, sizin hakkınızda bir şeyler keşfettiğine dair inandırın. Ancak o zaman sizi gerçekten tanıdığına ikna olacaktır. İşte bu da Güveni sağlayacağınız noktadır. Sağladığınız bu Güven, büyük G ile Güven, size her şeyin kapılarını açacaktır. Günün sonraki kısmında bunu nasıl yapacağınızı, hedefinizin sizin hakkınızda öğrendiklerini kendisinin bulduğunu nasıl sağlayacağınızı göstereceğim. Ama şimdilik bir ara verelim."

Bunu söylediği anda Gumey, ara kelimesinin kendi zamanı için sigara molası anlamına geldiğini fark etti. Oysa şimdi bu kelime telefonla konuşmak ya da mesaj yazmak anlamına geliyordu. Bu düşüncesini doğrulamak istercesine tüm memurlar ellerinde BlackBerryMeriyle kapıya yöneldiler.

Gumey derin bir nefes alıp, ellerini başının arkasına koyup bir sağa bir sola eğilerek gerindi. Seminerin giriş kısmı kaslarında tahmin ettiğinden daha fazla gerginlik meydana getirmişti.

İspanyol asıllı memur telefonla konuşan kalabalığın çıkışım bekledikten sonra video kaseti çıkarmakla uğraşan Gumey'e yöneldi. Sık saçları, zarif biçimli bukleler halinde yanaklarına uzanıyordu. Uzun bacaklarına dar bir kot pantolon geçirmiş, üzerine de dar, gri, yakası epey açık bir süveter giymişti.

Dudakları pırıl pırıl parlıyordu. "Sadece teşekkür etmek istedim," dedi ciddi öğrencilere has kaş çatışıyla.

"Çok güzeldi."

"İzlediğimiz şeyi mi söylüyorsun?"

"Hayır, sizden bahsediyorum. Yani... Söylemeye çalıştığım...." ciddi tavırlarıyla örtiişmeyecek biçimde kızardı. "Sunumunuz. İnsanların bir şeye neden inandığına ilişkin açıklamalarınız, neden bazı şeylerin daha inandırıcı olduğuna dair saptamalarınız, kısacası hepsi çok güzeldi. Ve bir de şu evreka yanılgısı var, o da beni düşüncelere sevk etti doğrusu. Tüm sunum gerçekten çok güzeldi."

"Sizin katılımınız bunu sağladı."

Gülümsedi. "Sanırım aynı frekanstayız."

6. Bölüm

Ev

Durney, Albany'deki akademiden yaptığı iki saatlik yolculuğunun sonuna gelip, Walnut Crossing'i geçerken batıdaki Catskills'e dek uzanan vadilere de akşam çökmeye başlamıştı.

Kasaba yolundan sapıp toprak ve çakıl kaplı kendi arazisine uzanan dar yola yöneldiğinde, öğleden sonraki seminer arasında içtiği iki sert kahvenin sağladığı sahte enerjinin etkisini hızla kaybettiğini hissediyordu. Batan güneşin yarattığı o hüzünlü ortam kafeinin gücünü yok ediyor diye düşündü. Yaz artık yaşlanan bir aktör misali sahnelerden çekilmeye hazırlanırken, sonbahar, tıpkı bir ölü kaldırıcısı gibi, rüzgarların arasına sinmiş, bekliyordu.

Tanrım, amma duygusallaştım.

Arabasını her zamanki gibi arazide yabani otların sardığı bölüme, eve paralel olacak biçimde, güllere ve uzak tepelerde batan güneşin ışıklarıyla morumsu bir yığını andıran bulutlara doğru park etti.

Eve yan kapıdan girip, ayakkabılarını çamaşırlık ve kiler olarak kullanılan yerde çıkarıp, mutfağa yöneldi. Madeleine yere diz çökmüş, kınlan şarap kadehinin parçalarını faraşa doldurmaya çalışıyordu.

Konuşmadan önce durup bir süre izledi. "Ne oldu?"

"Ne olmuş gibi duruyor?"

Birkaç saniye daha geçmesini bekledi. "Klinikte işitr nasıldı?"

'İyi, sanırım." Durup gülümsüyormuş gibi yapıp kilere yöneldi ve faraşı gürültüyle plastik kovaya boşalttı. Gumey cam ka pılara doğru yürüyüp artık tek renge bürünmüş manzaraya baktı. Kömürlüğün yanındaki odunlar kesilmeyi bekliyordu. Çimenler de mevsim bitmeden bir kez daha biçilmeliydi. Kuşkonmazlar arasında beliren eğreltiotları ayıklanmalıydı. Sonra da böceklen- mesinler diye yakılmaları gerekiyordu.

Madeleine mutfağa dönüp büfenin üzerindeki tavana gömülmüş ışığı yaktı. Sonra da faraşı lavabonun altına yerleştirdi. İçerideki yetersiz ışık dışarısının giderek kararan atmosferini daha bir belirginleştirmiş, cam kapıları ayna haline getirmişti. "Fırında somon var," dedi. "Biraz da pilav."

"Sağ ol." Karısını kapıda yansıyan aksinden izliyordu. Madeleine lavabodaki bulaşık suyuna bakıyor gibiydi. Birden daha önce bu geceyle ilgili bir şeyler söylediğini hatırlayınca tahmin yürütme riskini almaya karar verdi. "Okuma kulübü gecesi." Kadın gülümsedi. Gumey doğru tahminde bulunup bulunmadığını anlayamamıştı.

"Akademi nasıldı?" diye sordu.

"Fena sayılmaz. Her telden katılımcı vardı. Bekleyip izlemeyi ve mümkün olduğunca az konuşmayı tercih eden tedbirli bir grup daima vardır. Sonra anlattığın her şeyi nasıl kullanacaklarını öğrenmeye çalışan çıkarcılar ve mümkün olduğunca az şey öğrenip mümkün olduğunca az katılmayı tercih eden küçümseyiciler grubu. İlk olarak kendi akıllarına gelmeyen her şeyin saçma olduğunu kanıtlamaya çalışan alaycılar vardır bir de. Ve elbette bir de pozitif grup vardır. Sanırım onları en iyi bu

kelimeyle tanımlayabiliriz.

Mümkün olduğunca çok şey öğrenmeye çalışan, ilerlemeye, daha iyi bir polis olmaya çabalayanlar grubu.”

Konuşmak hoşuna gitmişti, daha da devam edebilirdi ama karısının ilgisi yeniden bulaşık suyuna kaydı.

“Yani... İyi,” diye ekledi. “Güzel bir gündü. Pozitifler dersi ilginç hale getirdiler.”

“Erkek mi kadın mı?”

“Ne?”

Suyun içinden çıkarttığı ıspatulaya ne kadar tuhaf ve eski olduğunu ilk kez fark etmişçesine ilgiyle bakıyordu. “Şu pozitifler, erkek miydi yoksa kadm mı?”

Suçluluk hissetmesine hiç gerek olmadığı halde suçluluk hissetmesi ne kadar tuhaftı. “Hem erkek hem kadın,” diye yanıt verdi.

Alıp ışığa tutarak daha yakından baktığı ıspatulayı burnunu hiç hoşuna gitmediğini gösterircesine buruşturarak lavabonun altındaki çöp kutusuna fırlattı.

“Bak,” dedi Gumey. “Jack Hardwick’in bu sabah bahsettiği işle ilgili tekrar konuşmamız gerektiğini düşünüyorum.” “Kurbanın annesiyle buluşacaksın. Konuşacak ne var ki?” “Onunla buluşmak için makul sebeplerim var,” diye üsteledi sakin bir tavırla. “Buluşmamak için de öyle.”

“Duruma son derece zekice bir yaklaşım.” Eğleniyormuş gibi gözüküyordu. Ya da en azından dalga geçiyor gibiydi. “Ama bunu şimdi konuşamayız. Geç kalmak istemem. Okuma Kulübü’ne yani.”

Son cümlede yaptığı ustaca vurguyu fark etmişti. Sadece Gumey’in tahmin yürüttüğünün farkında olduğunu gösterecek kadar. O da ne derece gergin ve yorgun olursa olsun gülümsemesine mani olamadı.

^ I Val Perry

Her zamanki gibi sabah ilk kalkan Madeleine’di.

Gumey kahve makinesinin gürültüsüyle uyandığı anda daha tam olarak kendine bile gelemeden karısının bisikletinin frenlerini tamir etmeyi unuttuğunu fark etti.

Hemen ardından da o sabah Val Perry’le buluşacağını hatırlamanın neden olduğu huzursuzluk tüm benliğini kapladı. Her ne kadar Jack Hardwick’e onunla konuşmayı kabul edişinin, bunun ötesinde herhangi bir başka anlam taşımadığım vurgulamış, bunun yalnızca korkunç bir kayba uğramış birine karşı gösterilen incelik ve başsağlığı dileme konuşması olacağını belirtmişse de içindeki kuşku bulutları giderek artıyordu. O bulutlan mümkün olduğunca bir kenara itmeye çabalayarak duşunu alıp giyindi.

Sonra da kararlı adımlarla ilerleyip, kahvaltı masasında elinde tostu, kucağındaki kitabıyla her zamanki pozisyonunu alan Madeleine’e, günaydın, diye mırıldanıp, mutfaktan kilere doğru yöneldi. Askıdaki iş ceketini giyip yan kapıdan dışarı çıkarak bisikletleriyle kanolarını koydukları barakaya yöneldi. Güneş henüz tam olarak yüzünü göstermemişti, hava da henüz eylül başı olmasına rağmen bir hayli serindi.

Madeleine’in traktörün arkasındaki bisikletini alıp dışarı, aydınlığa çıktı. Bisikletin alüminyum gövdesi şaşırtıcı derecede soğuktu. Duvardaki alet tablasından bisiklet kadar soğuk iki küçük somun anahtarı aldı.

Ön taraftaki çatalın sivri ucuna eli çarpıp ikinci seferinde de kanayınca küfrü basıp, fren pabuçlarını kontrol eden kabloları düzeltti. Frene basıldığında devreye girecek, basılmayınca da geri çekilecek şekilde çalışmalarını sağladı. Aslında bu deneme yanılma metoduyla yapılacak bir şeydi. O da doğruyu bulana dek dört kez denemek zorunda kaldı. Sonunda yaptığı işten tatmin olmaktan ziyade rahatlayarak, işin bittiğine karar verip anahtarları yerine koyup, biri uyuşmuş, diğeri acıyan eliyle eve yöneldi.

Odunluğun ve hemen yan tarafındaki odun yığınının yanından geçerken günlerdir akima takılan soruyu belki de onuncu kez düşündü? Bir ağaç kesim motoru almalı mı yoksa kirâlamalı mı? Her ikisinin de dezavantajları vardı. Güneş henüz yükselmemişti ama sincaplar daha şimdiden kuşyemliklerine saldırıya geçmeye hazırlanıyorlardı bile. Ve bu da yanıtı hiç de hoş olmayacak gibi duran başka bir soruya neden oluyordu. Ve de elbette kuşkonmazları gübreleme olayı vardı.

Mutfağa gidip ellerini sıcak suya tuttu.

Sızlama azalırken de, “Frenlerin onarıldı,” diye açıkladı.

“Te' cJ .hırler,” dedi Madeleine neşeyle, başını kitabından kaldırmadan Yarım saat kadar sonra eflatun renkli tüylü pantolonu, pembe ceketi, kırmızı eldivenleri ve kulaklarına dek çektiği turuncu yün beresiyle farklı renkler kullanılarak boyanması istenen resim eskizinden fırlamış gibi gözüken karısı barakadan bisikletini alıp, salma salına küçük patikadan geçip, ahırın arkasındaki kasaba yoluna doğru gözden kayboldu.

Gumey bir sonraki saati sanki Hardwick tarafından kendisine verilen bir görevmişçesine bahsedilen suçla ilgili bildiklerini değerlendirerek geçirdi. Olayın üzerinden her geçişinde sanki bir operanın kusursuz işleyişini takip ediyormuş hissine kapılıyordu.

Val Perry’le buluşma saati olan dokuzda acaba yolun aşağısından gelen var mı diye bakmak üzere pencereye yöneldi.

Tam zamanında. Yarış arabası yeşili, Gumey’in fiyatının 160.000 dolar civarında olduğunu tahmin ettiği bir Turbo Porsche yaklaşıyordu. Muhteşem araç ahin, gölü geçerek, araziye doğru çıkıp, evin yanmdaki küçük park yerinde durdu. Aracın güçlü motoru şimdi hafifçe mırıldanıyordu. Gurney tedbirli bir merakla kabul etmek istemediği yoğunluktaki heyecan karışımı duygularla konuğunu karşılamak üzere dışarı çıktı.

Arabadan parlak krem renkli bir bluz ve parlak siyah bir pantolon giymiş, uzun boylu ve ince vücutlu bir kadın indi. Omuz hizasında kesilmiş siyah saçlarıyla Pulp Fiction filmindeki Uma Thurman’ı andırıyordu. Hardwick kesinlikle haklıydı; kadın taş gibiydi. Ama başka bir şey daha vardı sanki. Bu çarpıcı bakışlara sinmiş bir gerilim.

Sanki hiçbir şeyi kaçırmak istemiyormuşçasma, takdir eden bakışlarla, çevresini kolaçan etti.

Kişiliğinin bir parçası haline gelen aşırı dikkat diye düşündü Gumey.

Ona doğru yüzünü hafifçe buruşturarak ilerlemeye başladı. Belki de genel tavrı böyleydi.

“Bay Gumey, Val Peny. Bana zamanınızı ayırdığınız için size müteşekkirim,” diyerek elini uzattı.

“Belki de size Dedektif Gurney demeliydim?”

“O unvanı emekli olunca şehirde bıraktım. Bana Dave diyin.” Tokalaştılar. Kadının bakışlarının yoğunluğu ve gücü onu şaşırtmıştı. “içeri girmek ister misiniz?”

Kadın duraksayıp, bahçeye ve mavi taşlı, küçük verandaya baktı, “Burada oturabilir miyiz?”

Bu soru Gumey’i şaşırtmıştı. Güneş tepeler üzerinde iyice yükselmişti. Bulutsuz bir gün

geçiriyorlardı.

Çimenlerin çiyi de kurumuş gibiydi. Ama yine de sabah serinliği hüküm sürmeye devam ediyordu.

“Mevsimsei uyum bozukluğu,” dedi kadın açıklayıcı bir gülümseyişle. “Ne olduğunu biliyor musunuz?”

“Evet,” dedi gülümseyerek yanıt veterek. “Sanırım bende biraz var.”

“Benimki birazdan öte. Yılın bu zamanında ışığa, mümkünse de güneşe çok ihtiyaç duyuyorum.

Aksi’takdirde kendimi Öldürme arzusuyla doluyorum. Bu yüzden bir sakıncası yoksa Dave, burada oturabilir miyiz?” Bu bir soru değildi aslında.

Emeklilik olayından zerre kadar etkilenmemiş gözüken beyninin dedektif yanı ve mantığı kadının mevsimsel uyum bozukluğu hikayesini düşünmeye başlamış, acaba bunun arkasında başka bir şeyler gizli olabilir mi diye meraklanmıştı. Tuhaf bir kontrol ihtiyacı, başkalarını kendi arzularına uydurma isteği, ya da onu nedeni ne olursa olsun hazırlıksız yakalama düşüncesi? Sinirsel bir klostrofobi? Konuşmanın kayıt edilme riskini azaltma isteği? Ve eğer ortada kayıttan korkma diye bir şey varsa, bu gerçekçi bir nedene mi dayanıyor yoksa yalnızca paranoyakça bir yaklaşım mı?

Öne geçip onu cam kapıların önünde, kuşkonmazların karşısındaki verandaya götürdü. İki katlanan sandalye alıp, Madeleine’in açık arttırmadan satın aldığı küçük sehpanın yanına koydu. “Burası iyi mi?”

“Güzel,” dedi kadın sandalyeyi çekip, üzerindekileri silkeleme ihtiyacı duymadan otururken.

Pahalı olduğu apaçık ortada olan elbisesinin mahvolmasına aldırmadı. Aynen deri çantasını üstü çerçöple kaplı masa örtüsü üzerine bıraktığı gibi.

Kadın Gumey’in yüzünü büyük bir dikkatle inceledi. “Müfettiş Hardwick size olayın ne kadarını anlattı?”

Sertliğin sınırında bir ses tonu ve badem gözlerde sert bakışlar.

“Bana kızınızın... öldürülmesiyle ilgili temel bilgiler verdi yalnızca. Bayan Perry, bu noktada biraz durmak istiyorum. Konuya girmeden önce kaybınıza çok üzüldüğümü söylemek isterim.”

Kadın ilk anda hiçbir tepki vermedi. Ardından başını salladı. Ama bu hareket o derece belli belirsizdi ki insan bunu kolaylıkla ürperti olarak da yorumlayabilirdi.

“Teşekkürler,” dedi dalgın bir tavırla. “Minnettarım.” Minnettar olmadığı apaçık ortadaydı.

“Ama konu kaybım değil. Konu Hector Flores.” Bu ismi sanki ağzındaki yiyecek çürük dişini zonklatmış gibi dudaklarını gererek telaffuz etmişti. “Hardwick size onunla ilgili neler anlattı?” “Bana onun suçlu olduğuna ilişkin çok kesin deliller bulunduğunu, ayrıca onun tuhaf kişiliğiyle ilgili bilgilerin tartışmaya açık olduğunu, geçmişinin de neden böyle bir şeyi yapmış olabileceğinin de bilinmediğini anlattı. Şu an nerede olduğu da bilinmiyor.”

“Şu an nerede olduğu bilinmiyor!” Bu cümleyi müthiş bir öfkeyle, küçük sehpaya elleriyle bastırıp ona doğru eğilerek sarf etmişti. Parmağındaki nikah yüzüğü basit platindendi ama nişan yüzüğü hayatında gördüğü en büyük elmasla süslüydü. “Muhteşem özetlediniz,” diye devam etti buz gibi bakışlarla. “Şu anki yeri bilinmiyor. Bu kabul edilemez. Dayanılmaz bir şey. Buna bir son vermeniz için sizi tutuyorum.”

Gumey yavaşça iç çekti. “Bence biraz hızlı gidiyoruz.”

“Bu da ne demek şimdi?” Çok bastırdığı için sehpaya dayalı ellerinin eklemleri bembeyaz

kesilmişti.

Duygularını ifade etmek mecburiyetinde olduğunu her hissettiğinde tam aksini sergilediğinden neredeyse uyumak üzereymiş gibi yanıt verdi. “Polis soruşturması sürerken benim olaya müdahil olmamın mantıklı bir hareket olacağını sanmıyorum.”

Kadın dudaklarını sıkarak hoş olmayan bir gülümseyişle, “Ne kadar istiyorsunuz?” diye sordu.

Gumey başını yavaşça iki yana salladı. “Ne dediğimi işitmediniz mi?”

“İstediğiniz nedir söyleyin.”

“Ne istediğim hususunda en ufak bir fikrim yok, Bayan Perry. Bilmediğim o kadar çok şey var ki.”

Kadın sehpadaki ellerini çekip sanki bu kendini kontrol etmesini sağlayacak bir teknikmişçesine parmaklarını birbirine geçirerek önünde birleştirdi. “Durumu basitleştireyim. Hector Flores’i bulup onu tutuklatın ya da öldürün. Her iki durumda da size istediğinizi vereceğim. Her ne isterseniz.”

Gumey hafif geri çekilip bakışlarını kuşkonmazlara yöneltti. Hemen ileride sopaya asılı kırmızı bir sinekkuşu yemliği vardı. Birbirlerine saldırıp yemliğe önce girmeye çalışan iki küçük kuşun kanat seslerini duyabiliyordu. Her ikisi de şekerli suyun kendi hakkı olduğunu iddia edermişçesine dövüşüyor ya da öyle görünüyordu. Belki de tuhaf bir sonbahar çiftleşme töreni gerçekleşiyordu. Sanki öldürme içgüdüsüyle üreme içgüdüsü içe içe geçmişti.

Val Perry’nin gözlerine bakmak için kendini zorladı. Bu mükemmel zırhın, güzelliğinin arkasındaki gerçeği görmeye çalışıyordu. Kadın öfke doluydu, kuşkusuz. Çaresizdi. Kötü bir geçmişe sahipti; buna da bahse girebilirdi. Pişmanlık duyuyordu. Her ne kadar savunmasızlığını kabul etmiyor gibi görünse de yalnızlık çekiyordu. Zekiydi. Düşünmeden hareket etme ya da şımarıklık eğilimi vardı. Bir şeye sımsıkı sarılıp onu bir daha bırakmama gibi. Ve çok daha karanlık başka bir şey. Kendi yaşamına duyduğu nefret?

Yeter dedi kendi kendine. Sezgisel akıl yürütmelerle kafanın karışması çok kolaydı ve bu tahminlerden birine güvenip her şeyi onun üzerine kurmaya kalkmak da.

“Bana kızınızdan bahsedin,” dedi.

Kadınm yüz ifadesi değişti. Sanki o da bir öbek düşünceyi bir kenara bırakmıştı.

“Jillian zor bir çocuktu.” Hikayelerin girişine has dramatik bir ses tonuyla konuşuyordu. Gumey daha önce defalarca üzerinden geçtiği bir şeyi mi anlatacak diye düşünmeden edemedi. “Zordan da öte.” diye dc/am etti. “Jillian kesinlikle çok kötü olarak tanımlanmasın, hiç ohnazsa bu zor konumunu korusun diye sürekli tedavi altındaydı. Geçimsiz, vahşi, kendini beğenmiş, kafası karışık, hain, duygusuz biriydi.

Oksikodon türevi kimyasallar kullanırdı. Ecstasy ve taş kokain bağımlısıydı. Dün- yu çapında bir yalancıydı. Başkalarının zafiyetleriyle oynamaya bayılırdı. Ani çıkışları vardı. Sağlıksız erkeklere karşı sağlıksız bir tutkusu vardı. Büyük paralar harcadığımız en iyi terapiler sayesinde daha kötüye gitmesi engelleniyordu.” Böylesine olumsuz nitelikleri birer birer sıralarken ses tonu tuhaf bir biçimde çocuğunun duygusal zaaflarından bahseden bir anneden ziyade, tanımadığı birine jiletle saldırmaya hazırlanan bir sadist gibi çıkmıştı. “Hardwick, Jillian’la ilgili söylediklerimi size anlatmamış mıydı?” diye sordu.

“Bu tür ayrıntıları hatırlamıyorum.”

“Size ne anlattı?”

“Onun çok zengin bir aileye mensup olduğunu söyledi.”

Bu sözlere yüksek, neredeyse cırtlak olarak nitelendirilebilecek bir sesle karşılık verdi. Gumey böylesine biçimli bir ağızdan bu türden bir ses çıkmasına şaşırmıştı. Sonra bu sesin atılan kahkahadan kaynaklandığını görünce şaşkınlığı katlandı.

"Ah, evet!" diye bağırdı kadın, attığı kahkahayla hâlâ titreyen sesiyle. "Kesinlikle çok zengin bir aileyiz. Bok gibi paramız var yani." Böyle konuşmak hoşuna gidiyordu sanki. "Sevdiği birini kaybetmiş bir ebeveyn gibi konuşmuyor oluşum sizi şaşırttı mı?" Kendi kaybının gölgesini üzerinde taşımak Gumey'in bu so- ıuya verebileceği yanıtı sınırlandırıyordu. Sonunda, "Ölüm karşısında çok daha garip tepkiler verildiğini gördüm, Bayan Perry. Aslında sizin durumunuzdaki bir insanın... Nasıl davranmasını beklediğimi bilmiyorum bile," dedi.

Bu sözler onu ikna etmiş gibiydi. "Ölüm karşısında daha garip tepkiler verildiğini gördünüz. Peki daha ilginç ölümler gördünüz mü? Jillian'ın ölümünden daha ilgincini?"

Yanıt vermedi. Zira bu ona samimi bir soru gibi gelmemişti. Gumey bu içe işleyen gözlere baktıkça karşısında yalnızca tek bir kişilik oturduğuna ilişkin inancının zayıfladığını fark ediyordu. Acaba hep böyle değişken tavırlı mıydı, yoksa kızının ölümü kişiliğinin böyle birbiriyle çelişen parçalara ayrılmasına mı neden olmuştu?

"Bana Jillian'dan biraz daha bahsedin," dedi.

"Ne gibi?"

"Az önce bahsettiğiniz karakteristik özelliklerinden ziyade kızınızın yaşamına ilişkin Flores'in onu öldürmesine neden olabilecek herhangi bir şey biliyor musunuz?"

"Bana Hector Flores'in bunu neden yaptığını mı soruyorsunuz? Hiçbir fikrim yok. Polisin de öyle.

Dört ay boyunca birbirinden mantıksız iki teori arasında gidip geldiler. Birinci teorilerine göre Hector,

Scott Ashton'a aşık bir gaydi ve Jillian'ın onunla ilişki kurmasına içerlemişti. Kıskançlığının etkisiyle de onu öldürdü. Onu üzerinde gelinliğiyle öldürme fırsatı çıkınca da bu fikre karşı koyamamışmış. Güzel bir hikaye. İkinci teorileriyse birinciyle çelişiyor. Scott'm evinin yakınlarında bir gemi mühendisiyle eşi oturuyordu. Mühendis, işi gereği gemide olduğu için genelde evde bulunmazdı. Karısı Hector'un ortadan kaybolduğu gün kayıplara karıştı. Dahi polisler de hemen ikisi arasında bir ilişki olduğunu, Jillian'ın da bunu öğrenip Hector'u kendi ilişkilerini açığa çıkarmakla tehdit ettiğini, zincirleme gelişen olaylar sonucunda da..."

"Hector'un onu susturmak için düğün günü başını kestiğini mi söylemeye çalışıyorsunuz?" diye kuşku dolu bir tonla sözünü kesti Gumey. Ancak ağzından çıkan sözlerin ne derece sert olduğunu anlayınca da hemen özür dilemeye hazırlandı.

Ama Val Perry en ufak bir tepki bile vermemişti. "Aptal olduklarını söyledim size. Onlara göre Hector Flores ya patronunun sevgilisine aşık olan gizli bir homoseksüel ya da çevresindeki her kadını beceren,

kendisine karşı çıkanlara da palasıyla saldıran Latin kökenli bir maço. Belki de hangi peri masalına inanacaklarına karar vermek için yazı tura atmalılar."

"Sizin Flores'le ilişkiniz nasıldı?"

"Bir ilişkimiz olduğu söylenemez aslında. Onunla tanışma şerefine erişemedim. Maalesef onunla ilgili çok az şey biliyorum. Ama burada, zihnimde yaşıyor. Başka adresi yok. Sizin de söylediğiniz gibi şu an nerede olduğu bilinmiyor. Bana yakalanıncaya ya da ölünceye dek de orada kalacakmış

gibi geliyor. Sizin yardımınızla bu sorunu çözebileceğimize inanıyorum.”

“Bayan Perry, birkaç kez ölmek, öldürmek kelimelerini kullandınız. Bu yüzden yanlış anlaşılmaya mahal vermemek için bir şeyi açıklamama müsaade edin. Ben tetikçi değilim. Eğer görevin bir kısmı, açıkça ya da gizliden, böyle bir şeyi içeriyorsa istediğiniz yardımı hem de hemen başka bir yerde aramaya başlayın.” Kadın bir süre Gumey’in yüzüne bakıp, “Görev Hector Flores’i bulmak... Ve onu adaletin önüne çıkarmak. Bu kadar. Görev bu.”

“O zaman size sormam gereken...” diye başlamıştı ki otlağın az ilerisindeki grimsi bir nesnenin hareketi gözüne takılınca duraksadı. Büyük bir ihtimalle önceki gün gördüğü çakal tarladan geçiyordu.

Hayvanı göl tarafındaki akçaağaçlann arasında gözden kayboluncaya dek izledi.

“Ne oldu?” diye sordu kadın arkasına dönerek.

“Başıboş bir köpek galiba. Dikkatim dağıldı, kusura bakmayın. Öğrenmek istediğim şey şu: Neden ben? Eğer para kaynağı söylediğiniz gibi sınırsızsa küçük bir ordu tutabilirsiniz. Ya da şahsın illa hakim önüne çıkartılması konusunda ısrarcı olmayacak binlerini. Yani kısacası neden ben?”

“Jack Hardwick tavsiye etti sizi. Çok iyi olduğunuzu söyledi.

Hatta en iyisi. Eğer bu işi çözebilecek biri varsa o da sizmişsi-

*_ »> nız.

“Ve siz de ona inandınız?”

“İnanmamalı mıydım?”

“Neden inandınız?”

Sanki yanıt vermek bir hayli gayret gerektiriyormuş gibi bir süre düşündü. “Başlangıçta olayla o ilgileniyordu. Başmüfettişti. Kaba saba, tiksindirici, toplumsal kurallara uymaktan aciz, karşısındakini her fırsatta sivri diliyle yaralamaktan kaçınmayan biri. Berbat biri. Ama neredeyse hep haklı çıktı. Bu size pek bir şey ifade etmeyebilir ama ben Jack Hardwipk gibi berbat tipleri anlayabiliyorum. Hatta onlara güvenim tam. Beni karşınıza çıkaran da bu, Dedektif Gumey.”

Gumey kuşkonmazlar arasında boy atmış eğreltiotlanna bakıp, hiç gereği yokken acaba rüzgarda ne kadar eğilirler diye hesaplamaya girişti. Büyük bir ihtimalle dağların fırtınaları nispeten kesişi yüzünden rüzgarlardan pusula hesabıyla 180 derece uzakta kalacaklardı. Val Perry onun sessizliğinden hoşnut gibiydi.

Ritüel haline getirdikleri kavgalarını, tabii kavgaysa, hâlâ sürdüren sinekkuşlarının seslerini duyuyordu.

Bazen bu bir saatten bile fazla sürerdi. Bu kadar uzun bir savaşın, ya da sevişmenin kaybedilen enerjiye değip değmeyeceğini, anlamak zordu doğrusu.

“Birkaç dakika önce Jillian’m sağlıksız erkeklere karşı sağlıksız bir ilgisi olduğundan bahsettiniz. Bu tanımınıza Scott Ash- ton da dahil mi?”

“Tanrım, hayır, elbette değil. Scott, Jillian’m bulabileceği en mükemmel kişiydi.”

“Evlenme kararlarını onayladınız yani?”

“Onaylamak mı? Hangi çağdayız?”

“Neyse o zaman değişik biçimde sorayım. Memnun muydunuz?”

Gözlerindeki ifade değişmezken dudaklarını bükerek hafifçe gülümsedi. “Jillian’ın... Nasıl ifade etsem, belirgin bir kusuru vardı. Bu kusur da onu en azından görünür gelecekte profesyonel yardıma muhtaç kılıyordu. Bir psikiyatristle hem de alanının en iyisiyle evlenmesi, kesinlikle çok uygundu. Bunun size iyi bir fikir gibi gelmediğinin farkındayım. Sanki işin içinde sömürü varmış gibi, değil mi? Ama Jillian birçok açıdan eşsiz biriydi. Ve de eşsiz derecede yardıma muhtaçtı.”

Gumey sorgulayıcı bir ifadeyle kaşlarını çattı.

Kadın iç çekip, devam etti. “Dr. Ashton’ın, Jillian’ın da gittiği özel eğitim verilen bir lisenin idarecisi olduğunu biliyor muydunuz?”

“Bu bir sorun yaratmamış mıydı...”

“Hayır,” diye sözünü kesti kadın; bu konuda tartışmaya son derece alışkın olduğunu ortaya koyar gibi bir hali vardı. “O bir psikiyatristti, doğru. Ama okulda olduğu süre boyunca kızımın psikiyatristi o değildi.

Yani ahlaki olarak, ortada doktor-hasta ilişkisinin zedelenmesi türünden bir sorun yok. Ne var ki insanlar konuşup durdular. Dedikodu, dedikodu, dedikodu. 'O doktormuş da, kızım onun hastasıymış da, vır vır vır.’

Oysa ahlaki gerçeklik şuydu: Eski öğrencisi okulunun müdürüyle evleniyordu, hepsi bu. Okuldan ayrıldığında kızım on yedisindeydi. Scott’la bir buçuk yıl kişisel bir teması olmamıştı. Yani hikaye bundan ibaretti. Ama dedikodular bitmedi tabii.” Gözleri öfke saçıyordu.

Onun bu sözlerini “Bir nevi uçurumun kenarında dans etmek gibi,” diye yorumladı Gumey, Val

Perry’den ziyade kendi kendine konuşurcasına.

Kadın bir kez daha kahkahalara boğuldu. “Eğer Jillian uçurumun kenarında dans ettiklerini düşünseydi çok mutlu olurdu. Zira o hep uç şeyler yapmayı severdi.”

İlginç, diye düşündü Gumey. Val Perry’nin bunları söylerken gözlerinde beliren pırıltı da ilginçti. Belki de hayatı uçurumun eşiğinde yaşamaktan zevk alan tek kişi Jillian değildi.

“Peki ya Dr. Ashton?” diye sordu kibarca.

“Scott başkalarının düşündüklerine aldırmazdı.” O da adamın bu özelliğine hayrandı anlaşılan.

“Yani Jillian on sekizinde ya da on dokuzundayken ona evlenme teklif etti?”

“On dokuz. Teklifi kızım yaptı, o da kabul etti.”

Gumey bunu düşünürken kadının tuhaf heyecanının da azalışını izledi.

“Peki, kızınızın teklifini kabul etti. Siz ne hissettiniz?”

İlk anda sorusunu duymadığını sandı. Sonra, başka tarafa bakarak, kısık bir sesle, “Rahatladım," dedi.

Gumey’in kuşkonmazları içinde boy atan eğreltiotlanna sanki orada duygularındaki ani değişikliklere bir açıklama bulacakmışçasına ilgiyle baktı. Konuşmaya başladıklarından bu yana başlayan hafif esinti otları usul usul sallıyordu.

Gumey hiçbir şey söylemeden bekledi.

O da gözlerini kırpıştırıp, çene kaslarını iyice sıktı ve rahatladı. Konuşmak için büyük gayret gösterip, adeta rüyadaymışçasına ağırlık taşıyan kelimelerin altında ezilerek kendini ifade etmeye koyuldu. “Artık sorumluluk benden çıkacak diye rahatlamıştım.” Başka bir şey söylemeye daha niyetlenmişti ki vazgeçip yalnızca başını hafifçe sallamakla yetindi. Onaylamama ifadesi bu diye

düşündü Gumey. Kendini onaylamama. Hector Flores'in ölümünü bu derece istemesinin kökeninde bu mu var acaba? Kızına karşı hissettiği suçluluğunu bu şekilde mi hafifletmek istiyor?

Hey. Kes artık. Gerçeklere dön.

"Niyetim bu değildi..." Sustu, açıklamaya başladığı şeyi devam ettirmedi.

"Scott Ashton hakkında ne düşünüyorsunuz?" Gumey sorusunu kadının karanlık, karmakarışık ruh halinden mümkün olduğunca etkilenmemeye çalışarak canlı bir tonla sordu.

Sanki bu hayat kurtaracak bir kaçış imkanı yaratan bir soruymuşçasına atıldı kadın hemen. "Scott

Ashton zeki, hırslı, kararlı..." Sustu.

"Ve?"

"Ve nispeten soğuk bir insandı."

"Neden kızınız gibi biriyle evlenmek istedi..."

"Jillian gibi bir deliyle mi?" İnandırıcı gözükmeyen bir tavırla omuz silkti. "Nefes kesecek kadar güzel olduğp içindir belki de."

Gumey de inandırıcı gözükmeyea bir ifadeyle başuu salladı.

"Herkes kendi çocuğu için benzer şeyler söyler bilirim ama Jillian gerçekten özel biriydi. Çok özel."

Son kelimeyi sanki bambaşka bir derinliği ve rengi varmışçasına üzerine bastırarak söylemişti. "IQ derecesinin 168 olduğunu biliyor muydunuz?" "Olağanüstü."

"Evet. O ana dek tespit edilen en yüksek sonuçmuş bu. Emin olmak için testi üç kez tekrarladılar."

"Yani tüm anlattıklarınıza ek olarak Jillian bir dahiydi de?" "Ah, evet, dahi," diye onayladı kadın, yeniden büründüğü duygusuz ifadeyle. "Ve de tabii ki nemfomandı.2 Sanırım bunu söylemeyi unuttum."

Gumey'in yüzüne söylediklerinin etkisini görmek isteyerek bakıyordu.

Gumey'se bakışlarını uzaklara, ahınn arkasında yükselen ağaçların tepelerine çevirmişti. "Ve benden

Hector Flores'i aramamı istiyorsunuz."

"Aramanızı değil. Bulmanızı istiyorum."

2 Nemfomani: Afin seks dUşkUnlüğU rahatsızlığı. (Ç.N.)

Gumey bulmacalara düşkündü ama bu giderek bulmacadan ziyade kabusa benzemeye başlıyordu.

Ayrıca Madeleine kesinlikle...

Tanrım, daha adını andığı anda...

İnanılmaz bir biçimde kırmızı ve turuncu tonlara bürünmüş, üzerinden indiği bisikletini iterek patika tarafından yaklaşan karısı görünmüştü.

Val Perry sandalyesi üzerinde şaşkınlıkla dönüp, Gumey'in nereye baktığını görmeye çalıştı. "Birini mi bekliyordunuz?" "Karım."

Madeleine barakaya doğru yönelmeden önce önlerinden geçecekti. O ana dek konuşmadılar, tki kadm bakışlarıyla hafifçe selamlaştı. Gumey en azından görünüşte gizliliği muhafaza ederek, Val'i bazı mesleki tavsiyeler almaya gelen bir arkadaşının arkadaşı olarak tanıştırdı.

"Burası çok huzur verici," dedi Val Peny kelimeleri sanki yabancı bir dilde ilk kez telaffuz etmeye çalışan biri edasıyla sarf ederek. "Siz de seviyor olmalısınız."

"Seviyorum," dedi Madeleine. Kadına hafifçe gülümseyip bisikletini yerleştirmek üzere barakaya yöneldi.

Madeleine bahçenin arka tarafındaki açelyalar arasında gözden kaybolur kaybolmaz, "Pekala," dedi

Val Perry, huzursuz bir tavırla. "Anlatmamı istediğiniz başka bir şey var mı?" "Aralarındaki yaş farkından rahatsız olmadınız mı?"

"Hayır," diye atılınca aslında rahatsız olduğunu ortaya koymuş oldu.

"Kocanız özel dedektif tutma niyetinizle ilgili ne düşünüyor?" "Destekliyor," dedi.

"Bunun tam olarak anlamı ne?"

"İstediğim şeyi yapma konusunda beni destekliyor."

Gumey bekledi.

"Ödeme yapmaya gönüllü olup olmadığını mı soruyorsunuz?" Öfkesi yüzünün güzelliğinin bir kısmını silmişti.

Gumey başını iki yana salladı. "Hayır, onu sormadım."

Sanki onu duymamış gibiydi. "Size paranın önemli olmadığını söyledim. Bizim bok gibi paramız var dedim. Bay Gumey, BOK GİBİ paramız var. Ve istediğim yapılıncaya kadar da bu paranın ne kadarı gerekiyorsa o kadarını harcayacağım."

Vanilya renkli teni kıpkırmızı olmuş, kelimeler ağzından hakaret tonlamasıyla çıkmaya başlamıştı.

"Kocam yaşadığımız şu kahrolası dünyada kahrolası bir sinir cerrahı! Yılda kahrolası kırk milyondan fazla para kazanıyor! Kahrolası on iki milyon dolarlık bir evde oturuyoruz! Parmağımdaki şu kahrolası şeyi gördünüz mü?" Elini sanki parmağında tümör varmış gibi uzattı. "Şu kahrolası pislik bile on iki milyon değerinde! Tanrı aşkına, paranın lafını etmeyin bana!"

Gumey arkasına yaslanıp, bir elini çenesine dayadı. Madeleine de dönmüş, biraz ileride sessizce bekliyordu. Sonra verandaya yöneldi.

Ortamı yumuşatmak için, "İyi misiniz?" diye sordu sanki yalnızca kötü bir hapşırık nöbetine şahit olmuş gibi.

"Özür dilerim," dedi Val Perry belli belirsiz.

"Biraz su ister misiniz?"

"Hayır, iyiyim. Gayet... Ben... Hayır, aslında biraz su fena olmaz. Teşekkürler."

Madeleine gülümseyip, başını sallayarak cam kapıyı açıp eve girdi.

"Söylemek istediğim şey," dedi Val Perry gergin bir tavırla bluzunu düzelterek, "Biraz abartılı bir tonla da olsa, söylemeye çalıştığım şey... paranın önem arz etmediğiydi. Hedefe ulaşmak için ne kadar masraf çıkarsa çıksın, sorun değil. Söylemeye çalıştığım buydu." Bir öfke nöbeti daha geçirmek istemiyormuş gibi dudaklarını ısırdı.

Madeleine dönüp, getirdiği bir bardak suyu sehpaya koydu. Kadın bardağa uzanıp suyun yarısını içtikten sonra dikkatle yerine bıraktı. "Teşekkürler."

"Rica ederim," dedi Madeleine, sonra da dik dik bakıp içeri yöneldi. "Eğer bir şeye ihtiyacınız

olursa seslenin yeter.”

Val Perry kıpırdamadan dimdik durdu. Sanki bu duruşuyla sakinleşmeye çalışıyor gibiydi. Bir dakika kadar sonra derin bir nefes aldı.

“Dahi ne diyeceğimi bilmiyorum. Galiba yardım talebimi yeterince açık ifade ettim.” Yutkundu. “Bana yardım edecek misiniz?”

İlginç. “Olayı üstlenecek misiniz? " diye de sorabilirdi. Acaba bu şekilde sormayı düşünüp diğer türlü sormanın daha iyi olacağına, reddetmenin bu şekilde daha zor olma ihtimali bulunduğuna mı kanaat getirmişti?

Nasıl sorarsa sorsun ona evet demenin delilik olacağının farkındaydı.

“Üzgünüm/’ dedi Gumey. “Yardımcı olabileceğimi sanmıyorum.”

Kadın hiçbir tepki vermeden öylece oturup, sehpanın kenarını tutarak gözlerini Gumey’inkilere dikti.

Acaba beni duymadı mı diye düşünmeye başlamıştı.

“Neden?” diye sordu fısıldar gibi.

Gumey ise ne diyeceğini düşünüyordu.

Öncelikle, Bayan Perry, kızınızla ilgili anlattığınız sorunların aynılarına siz de sahipsiniz gibi geldi bana. Ayrıca önünde sonunda resmi soruşturmayla yolum kesişebilir ve bu da işleri arapsaçına çevirebilir.

Son olarak da benim yeni bir cinayete müdahil olmam Madeleine 'in olası tepkisiyle evliliğimdeki sorunları yeniden körükleyebilir.

Ama bunlar yerine, “Benim işe karışmam yürütülmekte olan polis soruşturmasına zarar verebilir ve bu da herkes için çok kötü sonuçlar doğurabilir,” dedi.

“Anlıyorum.”

Gumey kadının gözlerinde verdiği kararı anlayışla karşıladığına dair en ufak bir emare bile göremiyordu. Bir sonraki hamlesini beklemeye karar verdi.

“Çekingenliğiniz normal,” dedi. “Sizin yerinizde olsam ben de aynı şeyi yapardım. Sadece görüntüleri izleyinceye dek kesin kararınızı vermeyin demekten başka çarem kalmadı.”

“Hangi görüntüleri?”

“Jack Hardwick bahsetmedi mi?”

“Maalesef hayır.”

“Evet, hepsi orada. Tüm,.. Olanlar.”

“Cinayetin gerçekleştiği yerdeki görüntülerden bahsetmiyorsunuz değil mi?”

“Kesinlikle onlardan bahsediyorum. Her şey kaydedilmiş. Her anı. Hepsi küçük bir DVD’de.”

8. Bölüm

Cinayet Filmi

Dumey’in çiftlik evinin büyük mutfağında iki yemek masası vardı. Biri genellikle misafir geldiğinde Madeleine’in tozunu alıp gamdan ve bahçelerinden topladığı renkli çiçeklerle süslediği, kiraz ağacından masa, diğeri de üzerinde yemeklerini tek başlarına ya da birlikte yemek yedikleri, kahvaltı masası adını taktıkları, çam ağacından yapılmış krem renkli, tek bir ayak üzerine monte

edilmiş, küçük masaydı. Bu küçük masa güneye bakan cam kapıların hemen karşısındaydı. Açık havalarda, sabah güneşinin sıcaklığım hissederek kitap okumayı en çok sevdikleri yerdi burası.

O öğleden sonra saat iki buçukta her zamanki yerlerine kurulmuşlardı. Madeleine okuduğu John Adams biyografisinden başını kaldırdı. Adams onun en sevdiği başkandı. Büyük bir ihtimalle bu sevginin arkasında onun çoğu duygusal, bir kısmı da fiziksel olan sorunlara ormanda yaptığı uzun, huzur verici yürüyüşler sırasında çözüm bulmaya çalışması vardı. Kaşlarını çatarak, “Bir araba sesi duyuyorum,” dedi.

Gumey duymak için elini kulağına götürdü ama en az on saniye beklemesi gerekmişti. “Jack Hardwick bu. Sanırım Perry adlı kızın öldürüldüğü düğünün kaydını getiriyor. Getireceğini söylemişti, ben de bir bakarım demiştim.”

Madeleine kitabım kapatıp bakışlarını cam kapılara yöneltti. “Sana da müstakbel müşterinin akıl sağlığı pek yerinde değilmiş gibi gelmedi mi?”

“Sadece kaydı izleyeceğim. Kimseye bir söz vermedim. İstersen sen de benimle izle.”

Madeleine bu daveti ciddiye bile almadığını gösterir bir ifadeyle yanm ağız gülümseyip, “Biraz daha ileri gidip, onun Zihinsel Bozukluklar El Kitabı’nda yazılan en az yarım düzine rahatsızlığa sahip tehlikeli bir akıl hastası olduğunu da söylemem gerek. Peki sana neler anlattı? Bahse girerim gerçeğin yakınından bile geçmemiştir.”

Konuşurken farkında olmadan başparmağının üzerindeki ölü derileri işaret parmağıyla koparmaya koyulmuştu. Gumey karısının bu yeni alışkanlığını sakin mizacının zaman zaman sarsılmaya başladığına dair uyarı göstergesi olarak algılıyordu.

Böyle kısa süren ufak ayrıntılar onu sarsıyor, karısının felaketlere karşı büyük dayanıklılığı olduğuna ilişkin fantezilerini yıkıyor, onu geçici de olsa sırtını yaslamak istediği güven duygusundan mahrum bırakıyor, kasvetli, canavarlarla dolu bir gecede tek başına olduğunu düşünmesine neden oluyordu. Garip bir biçimde bu tür küçük, gerginlik belirtisi gösteren mimikler, i tıpkı çocukken annesi sigaraya başladığında hissettiği rahatsız- '

lık ve daralma duygularını güçlendirme potansiyeline sahiptiler.

Annesi sigarasını yakar, ağız dolusu dumanı ciğerlerine çekerdi. !

Kendini topla Gurney. Tanrı aşkına büyü artık.

“Ama eminim ki sen bunların zaten farkındasındır, değil mi?” !

Bir anlığına takip etmekte zorlandığı konuşmanın neresinde j olduklarını kavrayabilmek için karısının yüzüne baktı.

Kadın başını alaycı bir çaresizlik ifadesiyle sallayarak, “Biraz dikiş dikeceğim. Sonra da Oneonta’da alışverişe çıkacağım. İstediğin bir şey olursa büfenin yanındaki listeye ekleyiver.”

Hardwick tozu dumana katarak, büyük bir gürültüyle geldi. Eski, benzin içen, kısmen tamir görmüş ama hâlâ boya astarlan göze çarpan kırmızı GTO’sunu Gumey’in yeşil Subaru Outback’inin yanına park etti. Neden olduğu rüzgarla yapraklar havada uçuşmuştu.

Hardwick’in inince yaptığı ilk iş gürültüyle öksürüp, çıkardığı balgamı yere tükürmek oldu.

“Şu kuru yaprak kokusuna tahammül edemiyorum! Bana at pisliğini hatırlatıyorlar.”

“Çok güzel bir hareketti, Jack,” dedi Gumey tokalaşırlarken. "Ne kadar hoş açıkladın durumu.”

Yan yana geldiklerinde aralarındaki farklar daha bir göze çarpıyordu. Hardwick’in kısa, dağınık

saçları, lekeli burnu, nemli, kutup kurtlarınkini andıran gözleri ona sürekli içen ve kötü yaşlanan biri imajı veriyordu. Tam tersine Gumey'in kumral saçları gayet iyi, fazlasıyla iyi taranmıştı. Madeleine de sık sık bunu söylerdi zaten. Ayrıca kırk sekizinde olmasına karşın hâlâ formunu koruyor, her sabah duş almadan çektiği mekiklerle de göbeğinin çıkmasına müsaade etmiyordu. Bu sayede de kırkında bile değilmiş gibi gözüküyordu.

Birlikte içeri yöneldikleri sırada Hardwick, sırıtarak, "Seni çarpmış," dedi.

"Ne demek istediğini anlamadım, Jack."

"İlgini ne çekti? Gerçeğe ve adalete bağlılık mı? Rodriguez'in kıçını tekmeleme fırsatı mı? Yoksa onun fantastik kıçı mı?" "Söylemesi zor, Jack." Adamın adını tuhaf bir vurguyla söylediğini fark etmişti. Sanki suratının ortasına sol yumruğuyla bir tane çakmış gibi. "Şimdilik yalnızca kaydı merak ediyorum." "Öyle mi? Emekli olmak bile seni ceset görmekten bıktırmadı ha? Bir an evvel işe dönmek gibi bir isteğin yok yani? Ya da ateşli bir kadına yardım etme isteği belirmedi içinde öyle mi?" "Sadece kaydı izlemek istiyorum. Getirdin mi?"

"Cinayet filmini mi? Daha önce böyle bir şey görmediğine eminim, ufaklık. Kaliteli bir DVD

oynatıcıda olayın anbean gelişimini izleyebiliyorsun."

Hardwick mutfak, yemek odası, oturma odası gibi işlevleri olan bir ucunda eski tip köy sobası diğer tarafında da taş bir şöminenin göze çarptığı büyük odanın tam ortasındaydı. Etrafına birkaç saniye bakınıp, "Vay canına burası Mother Earth News' ten fırlamış bir ev," dedi.

"DVD oynatıcı çalışma odasında," dedi Gumey yolu göstererek. Kayıt bir bölgenin havadan çekimiyle başlıyordu. Sonra kamera ağır ağır alçalıp yemyeşil ağaçların, çimenliklerin üzerinden geçerek dar bir yolla hemen yanındaki dereye ulaşıyordu. Sulan parıldayan dere yanındaki siyah asfalt yolla birlikte sonunda tablolara has bahçeleri ve harikulade görünüşleriyle insanı büyüleyen bir dizi evin önünde son buluyordu.

Sonra görüntüye gelen diğer evlerin bahçelerinden de evlerden de çok daha büyük olan birine doğru yaklaşan kamera iyice yavaşladı. Şimdi evi, geniş yemyeşil bahçesini, nergisleri çekip iyice alçaldı ve sonunda da yere indi.

"Tanrım," dedi Gumey. "Düğünü çekmek için helikopter mi kiralamışlar?"

"Herkes yapmıyor mu bunu zaten?" diye homurdandı Hardwick. "Aslında helikopter sadece giriş kısmı için. Bundan sonraki kayıt tüm bahçe çekilebilsin diye dört kamerayla yapılmış. Yani dışarıda olan her şey sesli olarak kaydedilmiş."

Krem renkli taş evin bahçesi hoş İngiliz kasabası Cotswolds'u anımsatacak derecede çeşit çeşit, rengarenk çiçeklerle kaplıydı.

"Burası nerede?" diye sordu Gumey, Hardwick'le birlikte küçük kanepeyi televizyonun önüne doğru çekerlerken.

Hardwick yalandan şaşırmış gibi yaptı. "Tambuıy. Bu küçük ve seçkin köyü nasıl tanımazsın?"

"Nereden tanıyacağım?"

"Tambuıy önemli insanların yaşadığı bir yer. Sen de önemli bir adam olduğuna göre. Orada yaşayan birini tanıyan binlerini tanıyorsundur mutlaka."

"Sanırım daha o kadar yükselemedim. Bana nerede olduğunu söyleyecek misin?"

"Buranın kuzey doğusunda. Albany yolunda. Bir saat kadar uzaklıkta. Sana tarif ederim."

“Gerek yok...” diye başlamıştı ki birden kaşlarını merakla kaldırarak sordu. “Dur bir dakika. Orası Sheridan Kline’ın yaşadığı yer olabilir mi...”

Hardwick hemen sözünü kesti. “Kline’ın memleketi. Kesinlikle öyle. Böylece eski arkadaşınla çalışma şansın da olacak. Bölge savcısı sana hayran.”

“Tanrım,” diye mırıldandı Gumey.

“Adam senin lanet olası bir dahi olduğunu düşünüyor. Çünkü senin Mellery başarından nemalandı. Kıç yalayıcı bir politikacı olmasına rağmen içinden sana borçlu olduğunu hissediyor.”

Gumey başını iki yana sallayıp, bakışlarını ekrana çevirdi. “Sheridan Kleine’m içinde bir kara delikten başka bir şey yoktur.”

“Davey, Davey, Davey. Tanrı’nın çocukları hakkında ne kadar kaba yorumların var böyle.” Sonra yanıt beklemeden ekrana dönüp görüntüleri anlatmaya koyuldu.

“İkram firmasının görevlileri,” dedi sivri uçlu boneli genç erkekle ve siyah pantolonlu, beyaz ceketli kadının servis barıyla masalar arasındaki koşturmacası görüntüye gelince.

“Ev sahibi,” dedi ekranda evin arka tarafından çıkıp, bahçeye doğru yönelen, göğüs cebinde kırmızı bir çiçek takılı, gece mavisi takımlı, gülümseyen bir adam belirince. “Nişanlı, damat, koca, dul... O gün için bunların hepsi doğru. Hangisini istersen seç.” “Scott Ashton?”

“Ta kendisi.”

Adam hızlı adımlarla çiçek bahçesinin yanından ilerliyordu. Tam kameranın görüş açısından çıkacaktı ki değişen kamera onun bahçenin diğer köşesindeki, evden yaklaşık yüz metre kadar uzaklıkta bulunan ahşap bir kulübeye doğru yöneldiğini göstermeye başladı.

“Kaç kamerayla çekiyorlar bunu dedin?” diye sordu Gumey. “Dört sabit, bir de helikopter kamerasıyla.”

“Montajı kim yapmış?”

“Bürodaki kayıt ekibi.”

Gumey, Scott Ashton’ın kulübenin kapısını çalışını izledi. İzledi ve dinledi. Gerçi sesler görüntüler kadar net değildi. Ön kapıyla Ashton’m sırtı kamerayla yaklaşık kırk beş derecelik bir açı oluşturuyordu. Ashton bir kez daha çalıp, seslendi, “Hector.” Gumey sonra tspanyolcaya benzer bir şeyler söylendiğini duyar gibi oldu. Ama kelimeler seçilemeyecek kadar az duyuluyordu. Soran gözlerle Hardwick’e baktı.

“Laboratuarda ses artırma işlemi yaptık. ‘Esta abierta. ’ Tercümesi şu: Kapı açık. Ashton da Hector’un böyle söylediğini hatırlayarak onayladı.”

Ashton kapıyı açıp içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Hardwick uzaktan kumandayı aldı ve hızlı çekim tuşuna basıp açıklamaya girişti. “Orada beş, altı dakika kadar kalmış. Sonra da kapıyı açıyor, Ashton’m, ‘Eğer fikrini değiştirirsen...’ dediği işitiliyor. Ardından da kapıyı arkasından kapatıp, uzaklaşıyor.” Hardwick, kulübeye girerkenki halinden daha mutsuz gözüken Ashton kapıdan çıkarken tuşa dokunup normal hıza getirdi.

“Birbirleriyle böyle mi konuşuyorlarmış?” diye sordu Gurney. “Ashton İngilizce konuşuyor,

Flores İspanyolca?”

“Bunu ben de sordum. Ashton bunun yeni bir şey olduğunu söyledi. Bir iki ay öncesine kadar ikisi de İngilizce konuşuyormuş. Bunun bir tür reaksiyon olduğuna inandığını söyledi. Kendisine Ashton’ın

öğrettiği dili konuşmayı reddetmek Hector'a göre Ashton'ı da reddetmek anlamına geliyormuş. Ya da benzeri bir takım psikolojik ıvır zıvır işte."

Ashton tam kameranın görüş açısından çıkıyordu ki Yunan tarzı kolonlarla inşa edilmiş,

Viktoryan bahçe dekorasyoncula- rınm popülerleştirdiği minyatür bir Partenon'a benzeyen, büyük çardağa yönelişini gösteren diğer kamera devreye girdi. Çardakta enstrümanlarla katlanabilir sandalyelerini yerleştirmeye çalışan smokinli dört adam göze çarpıyordu. Ashton onlarla kısa bir süre konuştu ama söylediklerinin hiçbiri işitilmem işti.

"Basit bir DJ tutmak yerine yaylı çalgılar dörtlüsü ha?" diye sordu Gumey.

"Burası Tambury. Burada basitlik olamaz." Hardwick, Ashton'ın müzisyenlerle konuştuğu kısmı, heybetli bahçe ve arkadaki ana binayı gösteren görüntüleri, beyaz keten masa örtüleri üzerine yemek tabaklarıyla gümüş takımları yerleştiren çalışanların ekrana geldiği bölümü, iki narin bayan bar görevlisinin şişeleri yerleştirip, bardakları dolduruşunu ve yakın çekimde gözüken vazolardaki kırmızı, beyaz petunyaların görüntülerini hızlı geçti. "Tüm bunlar dört ay önce miydi?" diye sordu Gumey. Hardwick başını sallayarak onayladı. "Mayısın ikinci pazarı. Düğün için harika bir zaman.

Bahar sevinci, hafif bir esinti, yuva yapma zamanıdır. Kumruların cıvıldaştığı zaman."

Hardwick'in anlatımındaki bu saygısız, alaycı tonlama Gumey'in sinirlerini geriyordu.

Hardwick hızlı çekimi durdurup, DVD'yi yeniden normal hızda oynatmaya başladığında kamera bahçenin ana girişi olarak gözüken hoş, sarmaşıktı bölüme yönelmişti. Uzun bir davetli kuyruğu göze çarpıyor, konuklar birer birer içeri giriyordu. Arka tarafta da neşeli bir barok parça çalmaya başlamıştı.

Sarmaşığın altından geçip ekranda beliren çiftlerin isimleri Hardwick'in pantolon cebinden çıkardığı listede yazılıydı. "Tambury polis müdürü Burt Luntz ve kansı... Dartwell Koleji Müdiresi ve kocası..'. Ashton'ın kitaplarının menajeri ve kocası... Tambury İngiliz Mirasım Koruma Derneği Başkanı ve karısı... Kongre üyesi Liz Laughton ve kocası... Hayırsever Angus Boyd ve genç erkek, tabii erkekse, o asistanı olduğunu söylüyor, yardımcısı diyelim... International Journal of CUniced Psychology dergisi editörü ve karısı... Vali Yardımcısı ve karısı... Tıp fakültesi dekanı..." Gumey sözünü kesti. "Böyle gidiyor mu?"

"Hepsi paralı, güç sahibi, bağlantı lan olan insanlar mı? Evet. CEO'lar, önemli siyasetçiler, gazete sahipleri, hatta lanet olası bir piskopos."

Sonraki on dakika boyunca ayrıcalıklı, başarılı, zengin insanların Scott Ashton'm botanik bahçelerini andıran arazisine doluşmaları devam etti. Hiçbiri buraya ait değilmiş gibi durmuyordu.

Diğer taraftan hiçbiri burada bulunduğu için heyecanlı gibi de değildi.

"Sıranın sonuna geliyoruz," dedi Hardwick. "Şimdi gelinin anne babası. Dr. Withrow Perry, dünyaca ünlü sinir cerrahı. Ve başarısını taçlandıran güzel karısı Val Perry."

Çevresini küçümsüyormuş gibi büktüğü kalın dudakları, oburlan akla getiren ortadan ikiye ayrılmış çenesi, keskin bakışlarıyla doktor altmış yaşlarında gibi duruyordu. Şaşırtıcı bir hızla ve de zarafetle, eski bir eskrim hocasını andıran tavırlarla hareket ediyordu. Bu hareketleri Gumey'e evliliklerinin ikinci veya üçüncü yılında Madeleine'le, henüz birlikte yapmaktan hoşlanacakları aktiviteler aradıkları dönemde aldıkları eskrim derslerini hatırlatmıştı.

Doktorun yanındaki Val Perry'se ekranda bu sabah Gumey'i ziyarete gelen Val Perry'nin aksine çevresine büyük bir neşe saçan Kleopatra'nın cisimlenmiş hali gibi görünüyordu.

“İşte şimdi,” dedi Hardwick. “Damat ve birazdan kafası kopacak gelin.”

“Tanrım,” diye mırıldandı Gumey. Çoğu kez Hardwick’in tavırlarını sıradan polis duygusuzluğunun sınırlarını aşıp, marjinal bir sosyopat olarak tanımlanmaya yakın olarak gördüğü olmuştu. Ama şimdi düşündüğü şeyi... onun hasta ve aşağılık bir hergele olduğunu söylemenin ne yeri ne de zamanıydı.

Gumey derin bir nefes alıp, dikkatini, yüzlerinde gülümsemeyle birlikte kameraya doğru yürüyen Dr. Scott Ashton’la Jillian Ashton’a çevirdi. Alkışlar, birkaç bravo sesi ve arka planda eğlenceli bir barok müziği.

Gumey geline şaşkınlık içinde bakıyordu.

“Sorun ne?” diye sordu Hardwick.

“Kız tahmin ettiğimden çok farklıymış.”

“Sen nasıl tahmin etmiştin ki?”

“Annesinin anlattıklarından onun Gelin dergisi kapağına yaraşır biri olacağını hiç çıkartamam iştim doğrusu.”

Hardwick yerlere kadar uzanan beyaz, saten gelinliği içinde etrafa güzellik saçan genç kızı inceledi. Gelinliğinin göğüs kısmında parıldayan pullara, bir demet küçük pembe gül tutan beyaz eldivenli ellerine, üzerine mücevherlerle bezeli taç taktığı, arkadan toplanmış altın sarısı saçlarına, göz kalemiyle güzelliği daha bir ön plana çıkartılmış badem renkli gözlerine, elindeki pembe güllerle aynı rengi taşıyan rujla parıldayan mükemmel dudaklarına bakakaldı.

Sonra omuz silkti. “Hepsi böyle gözükmez mi zaten?”

Gumey, Jillian’ın görünüşünün ne kadar geleneksel olduğunu fark etmenin neden olduğu şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

“Bu lanet olası genlerinden dolayı,” diye sürdürdü konuşmayı Hardwick.

“Evet, belki,” dedi Gumey ikna olmasa da.

Hardwick gelinle damadın kalabalığın içinden hızla geçtikleri, yaylı çalgılar dörtlüsünün büyük bir beceriyle çaldıkları, ikram görevlilerinin topluluğa yiyecek içecek servis ettiği bölümleri hızla geçti. “Şimdi en önemli kısma geliyoruz,” dedi. “Her şeyin gerçekleştiği an.”

“Cinayet anı mı yani?”

“Öncesinde ve sonrasındaki bazı ilginç görüntüler de var.”

Birkaç saniyelik geçişin ardından ekrana sohbet eden üç kişilik bir grup yansıdı. Bazı sözler anlaşılabiliyor, bazılarıysa diğer sesler ve Vivaldi ezgileri arasında işitilmez oluyordu.

“Görüntüleri izle ve ses kaydını takip et,” dedi Hardwick. “Anlaşılmayan yerlerde sana deşifre metnindeki yerini gösteririm oradan devam edersin. Konuşanlar Müdür Luntz ve karısı Carol. Sırtı dönük olansa Ashton.” Luntz’ların ellerinde içinde limon dilimleri olan kadehler vardı. Müdürün diğer elinde de birkaç kuru pasta göze çarpıyordu. Ashton kadehini önünde tutunca sabit kameranın açısına girmiyor, bu yüzden de ne içtiği anlaşıl- mıyordu. Ancak kısmen işitilen konuşmaların çoğu Bayan Lutz’a aitti ve sıradan şeylerden bahsediyordu.

“Evet, evet... doğru günmüş... hava tahmini de doğru çıktı, ki aslında buna şaşmak... çiçekler...

yılın bu mevsimi Catskills çok hoş... müzik, çok farklı, ortama uygun... bir tane bile sivrisinek yok...

yükseklik yüzünden, Tanrı'ya şükür, sivrisinekler aşağıda Long Island'da kaldı... kene de yok,

Tann'ya şükür... Onlardan Lyme hastalığı yayılır, çok korkunç... korkunç belirtiler... kusma, ağn, umutsuzluk, kendini öldürme isteği..."

Gumey kanepedeki Hardwick'e doğru gözlerini devirip, bir kaşını kaldırarak bunları izlemenin ne manası var der gibi baktı. Bu sırada polis müdürünün sesini de ilk kez duyuyordu. "Carol, kenelerden konuşmanın sırası mı şimdi? Bu mutlu bir gün, değil mi doktor?"

Hardwick, Gumey'in kucağındaki konuşma kaydı dökümünü işaret etti.

Gumey başını eğip bakmca gürültüden tam olarak duyamadıklarını metinden takip etme şansı bulmuş oldu.

SCOTT ASHTON: Gerçekten çok mutlu bir gün, müdür bey.

CAROL LUNTZ: Sadece bugün her şeyin ne kadar güzel olduğunu söylemeye çalışıyordum.

Ne bir böcek var, ne de yağmur. En ufak bir sorun bile yok. Müzik, her yerde yakışıklı adamlar..."

MÜDÜR LUNTZ: Meksikalı dahiyle aranız nasıl? SCOTT ASHTON: Bilemiyorum, müdür bey. Bazen... CAROL LUNTZ: Biraz... tuhaf bir şeyler duydum onun hakkında. Bilemiyorum zaten tekrarlamak da istemem ama...

SCOTT ASHTON: Hector bu aralar duygusal birtakım sorunlar yaşıyor. Son günlerde garip davranır oldu. Sanırım bu fark edilmiş. Sizin gözlemlediğiniz herhangi bir şey varsa kesinlikle duymak isterim.

CAROL LUNTZ: Aslmda ben bir şey görmedim, sadece... Dedikodular. Ama ben tabii kulak asmamaya çalışıyorum. SCOTT ASHTON: Ah. Ah, bir saniye lütfen. Bana bir dakika izin verin. Jillian beni çağırıyor.

Hardwick durdurma tuşuna bastı. "Görüyor musun?" diye sordu. "Ekranın sol tarafında, arkada?"

Donmuş görüntüde Ashton'ın bulunduğu tarafa doğru, altın saatli sol kolunu kaldırmış haldeki Jillian göze çarpıyordu. Hardwick yeniden tuşa basınca görüntü akmaya başladı. Ashton, Jillian'ın yanına doğru yürürken de Luntz ailesi Gumey'in ancak arada sırada önündeki metne bakmasını gerektirecek kadar net duyulur bir sesle konuşmayı onsuz sürdürmeye koyuldular.

MÜDÜR LUNTZ: Ona Kiki Muller'la ilgili bir şeyler mi anlatmayı planlıyorsun yoksa?

CAROL LUNTZ: Sence bilmeye hakkı yok mu?

MÜDÜR LUNTZ: Daha sen bile dedikodunun gerçekliğinden emin değilsin.

CAROL LUNTZ: Bence dedikodudan çok daha fazlası var.

MÜDÜR LUNTZ: Evet, evet, sence. Ama bir şey bildiğin yok. Sadece tahmin ediyorsun.

CAROL LUNTZ: Eğer evinde yaşayan, kamını doyurduğun biri gizliden komşunun karısını beceriyor olsa bunu bilmek istemez miydin?

MÜDÜR LUNTZ: Ben sadece bunu bilmediğini söylemeye çalışıyorum.

CAROL LUNTZ: Ne lazım? Fotoğraf filan mı?

MÜDÜR LUNTZ: Bak o işe yarar işte.

CAROL LUNTZ: Burt, istediğin kadar dalga geç ama bizimle birlikte yaşayan garip bir Meksikalı, Charley Maxon'm karısını becerse ne yaparsın onu da söyle? Yine fotoğraf mı istersin?

MÜDÜR LUNTZ: Dinini...

CAROL LUNTZ: Dinimize küfüretme, Burt. Sana söyledim. Bu şekilde konuşma lütfen.

MÜDÜR LUNTZ: Peki, küfür yok. Dinle, konu şu: Sen birinden bir şeyler duyan birinden bir şeyler duyan birinden bir şeyler duydun.

CAROL LUNTZ: Tamam, Burt. Bunu dalga geçmeden de konuşabiliriz!

Sustular. Bir dakika kadar sonra müdür sol elinde kalan kuru pastalardan birini ağzına atıp, kadehini bir dikişte bitirdi. Karısı yüzünü ekşiterek ona bakıp ardından içkisini bitirip küçük Partenon'dan yükselen ezgilere ayağıyla tempo tutmaya başladı. Haddinden fazla neşe dolu bir ifadeyle düğünde bulunması gereken ünlüleri görmek için sağa sola bakınmaya başladı. O sırada bir tepsi içkiyle yaklaşan görevliyi fark edip, boş kadehini dolusuyla değiştirdi. Müdür dudaklarını sıkarak onu izliyordu.

MÜDÜR LUNTZ: Biraz yavaş gitsen iyi olur.

CAROL LUNTZ: Anlamadım.

MÜDÜR LUNTZ: Beni duydun.

CAROL LUNTZ: Biri gerçeği söylemeli.

MÜDÜR LUNTZ: Hangi gerçeği?

CAROL LUNTZ: Scott'm yavşak Meksikalısı hakkında olan.

MÜDÜR LUNTZ: Gerçek mi yoksa bir grup aptal, iftiracı arkadaşının uydurduğu, ipe sapa gelmez, saçma sapan dedikodular mı?

Luntzlar'm tartışması giderek sertleşirken arka tarafta Ashton'la Jillian gözüküyordu. Ancak sabit kameranın bir hayli uzağmdaydılar ve bu yüzden de konuştukları işitilmiyordu. Sonra Jillian dönüp, bahçenin diğer tarafında, ormanın tam sınırında bulunan kulübeye, Ashton da tartışmaları giderek şiddetlenen Luntzlar'ın yanma yöneldi.

Carol Luntz, Ashton'ın yaklaştığını görünce kadehindeki margaritayı bir iki yudumda bitirdi.

Kocası dişlerinin arasından anlaşılamayan bir şeyler mırıldandı. (Gumey deşifre metnine baktı ama orada da bir şey yoktu.)

Ashton yanlarına gelince hemen yüz ifadesini değiştiren polis müdürü, "Eee, Scott, her şey yolunda mı? İyi mi her şey?" diye sordu.

"Umarım," dedi Ashton. "Yani, keşke Jillian bu kadar..." Başını iki yana salladı. Cümlesi yarım kaldı.

"Tanrım," diye atıldı Carol Luntz endişelenmekten ziyade umutlanarak. "Bir sorun mu var yoksa?"

Ashton başını iki yana salladı. "Jillian, Hector'un düğün şerefine kadeh kaldırılırken burada olmasını istiyor. Ama Hector gelmek istemediğini söylemişti... Hepsi bu." Gözlerini kaçırarak, ne yapacağını bilmez tavırla gülümsemeye çalıştı.

"Niye katılmıyormuş ki?" diye sordu Carol, Ashton'a doğru eğilerek.

Hardwick, görüntüyü durdurunca Carol tam da haddinden fazla meraklı bir görünümde donakalmış oldu. Gumey'e dönüp, öfkeli bir tonlamayla yorumunu paylaştı. "Bu kaltak problemlerin üzerine balıklama atlayıp, her detayı öğrenmek isteyen ve duyunca da empati kuruyormuş gibi görünen kaltaklardan biri. Senin için üzülüyormuş gibi yapıp, keşke ölse de daha fazla ağ- lasam ve dünyaya ne denli başkalarını düşünen biri olduğumu göstersem diye de için için yanıp tutuşur böyle tipler."

Gumey bu teşhisteki doğruluk payını hissetse de Hardwick'in abartılı yorumlarını benimsemekte

zorluk çekiyordu. “Sonra ne oldu?” diye sordu sabırsızlıkla ekranı işaret ederek.

“Sakin ol. Giderek ilginçleşiyor.” Hardwick tuşa yeniden dokununca Carol Luntz’la Scott Ashton’in bakışmaları hareketlendi. Ashton, “Çok aptalca, sizi bunlarla sıkmak istemem,” diyordu.

“Ama adamın neyi var ki?” Carol bu soruyu neredeyse inlemeye yakın bir tonla yöneltmişti.

Ashton omuz silkip, bu konuyu daha fazla saklamaktan yorulduğunu ortaya koyarak anlatmaya koyuldu. “Hector, Jillian’a karşı olumsuz davranışlar sergiler oldu. Diğer yandan Jillian kendisine neden böyle davrandığını anlamak için elinden geleni yapmaya karar verdi. Bu yüzden de onu törene çağırmamı ısrarla istedi. Ben de biri bir hafta önce, diğeri de bu sabah olmak üzere, iki kez girişimde bulundum. Ama her iki çağrımı da geri çevirdi. Bira/, oıtcc dc Jillian beni yanına çağırıp, küçük kulübesine giderek adamı bizzat davet etmek istediğini söyledi. Tabii bence bu vakit kaybı olacak, bunu ona da söyledim.”

“Neden uğraşıyor ki onun gibi... biriyle?” Cümlenin sonuna doğru duraksamış, ancak olumsuz görüşünü nitelendirecek uygun bir sözcük bulamamıştı.

“İyi bir soru, Carol ama benim bu soruya verecek yanıtım yok.” Adamın sözleri başka bir kameranın devreye girişiyle kesildi. Şimdi bahçenin, kulübenin, gül bahçesinin ve ana binanın yarısını çeken kameranın görüntüleri ekrana yansımıştı. Dergi kapaklarından çıkıp gelmiş bir gelin gibi gözüken Jillian kulübenin kapısını çalıyordu.

Hardwick bir kez daha durdurunca ekrandaki görüntü bulanıklaştı. “Pekala,” dedi. “İşte başlıyoruz. Bu andan itibaren kritik on dört dakika başlıyor. Hector Flores’in Jillian Perry Ashton’ı öldürdüğü on dört dakika. Başını bir palayla kesip, ardında hiç iz bırakmadan pencereden kaçıp gittiği on dört dakika. Bu on dört dakika gelinin içeri girip kapıyı ardından kapatmasıyla başlıyor.” Hardwick yeniden tuşa dokundu ve kayıt kaldığı yerden devam etmeye başladı. Jillian kapıyı açıp, içeri girdi.

Kapıyı arkasından kapattı.

“İşte bu kadar,” dedi Hardwick ekranı işaret ederek. “Son kez canlı görüldüğü an buydu.”

Gumey çiçekli perdelerin arkasında şu an cinayet işleniyor diye düşünürken kamera kulübeyi çekmeyi sürdürüyordu.

“Flores’in onu öldürdükten sonra pencereden arkasında hiç iz bırakmadan çıktığını söyledin.

Gerçekten bir iz yok muydu yoksa lafın gelişi mi bu?”

“Pekala,” dedi Hardwick dramatik bir tavırla kaydı durdururken. “Ne yazık ki bu soruya hem evet hem hayır demek zorundayım.”

Gumey iç çekip sabırla beklemeye koyuldu.

“Olay şu,” dedi Hardwick. “Flores’in ortadan kayboluşu bana hiç de yabancı gelmedi.” Yine durup sinsi bir tavırla güldü. “Kulübenin penceresinden ormana kadar uzanan izler var.”

“Ne demeye çalışıyorsun, Jack?”

“Şu ormana dek uzanan izler var ya. Evden yaklaşık yüz elli metre kadar uzaklaştıktan sonra sona eriyor.”

“Ne diyorsun sen?”

“Sana bir şeyler hatırlattı mı?”

Gumey ona hayret dolu gözlerle bakıyordu. “Mellery olayını mı kast ediyorsun?”

“İzlerin ormanın ortasında hiçbir açıklama imkanı vermeden kaybolduğu başka cinayet vakaları

biliyor musun?”

“Yani diyorsun ki...?”

“Kesin olan bir şey yok. Sadece acaba diyorum Mellery dosyasını kapatırken gözden bir şeyler kaçırmış olma ihtimalin var mı?” “Ne tür bir gözden kaçırmaymış bu?”

“Bir suç ortağı mesela?”

“Ortak mı? Sen deli misin? Sen de en az benim kadar biliyorsun ki Mellery olayında ikinci bir kişi olma ihtimali ile ilgili zerre kadar bir bulguya rastlamadık.”

“Bu konuda biraz alıngansın galiba?”

“Alıngan mı? Senin saçma sapan komikliklerin üzerine kurgulanmış iddiaları dinlemek zorunda kaldığım için kızıyorum sadece.”

“Yani hepsi rastlantı öyle mi?” Hardwick yüzüne Gumey’i arkasındaki büfeye çivilendiğini hissettiren aşağılayıcı bir tavırla bakmaya koyuldu.

“Ne var, Jack?”

“Olay yeri benzerlikleri.”

“Bir an evvel ne anlatmaya çalıştığını söylesene.”

Hardwick ağzını eğdi. Sırıtıyor mu somurtuyor mu belli değildi. “Filmi izle,” dedi. Az kaldı.

Birkaç dakika geçti. Ekranda en ufak bir değişiklik göze çarpmıyordu. Birkaç konuk kulübenin yan tarafındaki çiçek tarhına kadar yürüdü. Bu gruptakilerden biri, Hardwick’in başlangıçta vali yardımcısının karısı olduğunu söylediği kadın, bahçede dolaşmaktan çok zevk alıyor gibiydi. Açan çiçekleri diğerlerine heyecanla gösterip duruyordu. Grup liderlerinin ilgisini bu kez başka bir şey çektiği için yavaşça kameranın görüş açısından çıktı. Kamera hâlâ kulübeyi gösteriyordu. Perdeli pencerelerden hiçbir şey gözükmüyordu.

Tam Gumey bu bölümü neden izliyoruz diye soracaktı ki görüntü değişti ve kulübe arka planda kaiırken ekrana Luntzlar’la Scott Ashton’ın görüntüsü geldi.

“Kadeh kaldırma zamanı,” diyordu Ashton. Üçü birlikte kulübeye baktılar. Ashton saatine çabucak bir göz atıp servis elemanlarından birini yanma çağırdı. Kız yüzünde yardıma hazır olduğunu gösterir bir gülümseyişle koşarak geldi.

“Buyurun efendim.”

Kulübeyi işaret etti. “Kanma saatin dört buçuk olduğunu söyle.” “Ağaçların oradaki küçük kulübede mi?”

“Evet, lütfen ona kadeh kaldırma zamanı geldiğini söyle.”

Kız aldığı görevi yerine getirmek üzere kulübeye yönelirken Ashton da Luntzlar’a döndü. “Jillian bazen zaman kavramını yitiriyor. Özellikle de birine istediği bir şeyi yaptırmaya çalışırken.”

Ekranda genç kadının bahçeyi geçip, kulübeye ulaşarak kapıyı çalmaya başladığı görülüyordu.

Birkaç saniye bekledikten sonra bir kez daha çaldı. Sonra karşı taraftaki Ashton’a dönüp ellerini iki yana açarak ne yapayım der gibi bakıyor. O da daha hızh çal işareti yaptı. Kız kaşlarını çatsa da yine de istenileni yerine getirdi. (Bu kez kızın yumruk sesleri Gumey’in tahminince kulübeden on beş metre kadar uzakta bulunan kameraya kadar ulaşıyordu.) Ama bu çabasından da sonuç alamayınca kız ellerini bir kez daha iki yana açarak başmı salladı.

Ashton, Luntzlar'dan ziyade kendi kendine konuşuyormuş- çasma bir şeyler mırıldanıp hızlı adımlarla kulübeye yöneldi. Kapıya gidip hızla yumrukladı. Kapı kolunu hızla çekerken aynı anda da bağırmaya başladı. "Jilli! Jilli, kapı kilitli! Jillian!" Kapının önünde şaşkınlık ve öfke içinde kalakaldı.

Sonra kararlı bir tavırla eve yöneldi.

Elini Gumey'in kanepesinin arkasına atan Hardwick, "Anahtar almaya gitti," diye açıkladı.

"Kilerde yedek bir anahtar olduğunu söyledi bize."

Bir dakika kadar sonra Ashton'm evden çıkışı görüntüye geldi. Yeniden kulübeye dönüp, kapıyı bir kez daha çaldı. Ancak yine yanıt alamayınca anahtarı kilide sokup kapıyı içeri doğru açtı. Tüm bunları kaydeden kamera kulübeyi kırk beş derecelik bir açıyla çekiyordu. Bu yüzden de Ashton'm sırtı dışında hiçbir şey görülmüyordu. Adam aniden duraksamıştı. Bir anlık tereddütten sonra içeri girdi. Birkaç saniye sonrasındaysa korkunç bir ses işitildi. Dehşetin, korkunun, kederin sesiydi bu.

"YARDIM EDİN," diye bağırdı umutsuzca bir, iki, üç kez. Birkaç saniye sonra sendeleyerek dışarı yöneldi, ayakta durmakta zorluk çekerek, çiçek tarhına yığıldı ve "YARDIM EDİN," diye bağırmaya devam etti; ta ki bu bir sözcük olmaktan çıkıncaya dek.

2. Bölüm

Kapı Aralığından Gözükenler

Düğün fotoğrafçısının bahçenin çeşitli yerlerine monte ettiği dört sabit kamera kaydı Ashton'm yere yığılışından on iki dakika sonrasına kadar sürüyor; kargaşaları, koşturmacayı kayda geçiriyordu.

Sonrasındaysa Müdür Luntz tarafından durdurulan kayda, kanıt olarak kullanılmak üzere el konulmuştu.

Montajlanmış DVD'dek i on iki dakikalık paniği Hardwick'le birlikte izleyen Gumey, on iki dakika boyunca atılan çığlıkları, verilen emirleri, dehşet dolu konuşmaları, bir kadının yere düşüşünü, bir başkasının ona takılıp üzerine devrilişini, Ashton'ı çiçek t ati > m üzerinden kaldırmaya çalışan konuklan, onun arka kapıdan eve götürülüşünü, Luntz'un kulübenin kapısında durup cep telefonuna sarılışını, dehşet dolu yüz ifadeleriyle oraya buraya koşturan konukları, enstrümanını hâlâ elinden bırakmayan kemancıyı, kemanının yalnızca yayını tutan bir başka müzisyeni, kapıyı tutan Luntz'a doğru koşan üç resmi kıyafetli Tambury polisini, çimenlere kusan İngiliz Mirasını Koruma Demeği başka- nını seyretmiş oldu.

Kayıt titreyerek sona erince Gumey yavaşça arkasına yaslanıp, Hardwick'e baktı.

"Tanrım."

"Eee, ne düşünüyorsun?"

"Biraz daha fazlasını bilmem gerektiğini."

"Mesela?"

%

“Olay yeri inceleme ekibinin ne zaman geldiğini ve kulübede neler bulduklarını mesela.”

“Eyalet polisi Luntz’un kameraları kapatışından üç dakika sonra geldi. Bu da Ashton’m cesedi buluşundan on beş dakika sonrasına tekabül ediyor. Lutz adamlarını çağırmak için telefon ederken 911 ’i arayan konuklar nedeniyle haber hem eyalet polisi hem de şerif tarafından duyulmuştu. Kulübe kuşatılır kuşatılmaz olay yeri inceleme ekibi arandı. Bu çağn bana da ulaştığı için olaydan yaklaşık yirmi beş dakika sonra ben de olay yerine intikal ettim. Yani alışıldık olduğu üzere olay yerine geç gelme türünden bir şey olmadı bu kez.” “Ve?”

“Ve gerekli olan her şey en kısa zamanda olay yeri inceleme ekibinin, yani Başmüfettiş Jack Hardwick’in kucağına teslim edildi. Ve de sevgili amirimizin olaya saçma sapan bir biçimde yaklaşımı - benim de aynısını yapmamı istediği yaklaşımı - devreye girene dek de orada kaldı.”

Gumey gülümsedi. “Ona salağın teki olduğunu söyledin ha?” “Bu anlama gelen kelimeler kullandım,”

“O da görevi Arlo Blatt’a devretti?”

“Gerçekten de bunu yaptı. Ve dört ay önce fırtına gibi başlayan soruşturmada bir arpa boyu kadar yol kat edemediler. Bu yüzden de güzel gelinin güzel annesi de çözüme ulaşmak için başka yollar aramak zorunda kaldı.”

Dört ay önce başlayan ama bir arpa boyu kadar yol kat edilemeyen araştırmanın başkalarının da karışmasıyla iyice sarpa sarması da olası diye düşündü Gumey.

Derhal vazgeç. Çok geç olmadan vazgeç, diye fısıldıyordu içindeki bilge.

Derken nispeten daha tedbirsiz, güven dolu başka bir ses devreye girdi. En azından kulübede neler bulduklarım öğrenebilirsin. Fasla bilgi göz çıkarmaz.

“Olay yerine gittin ve biri seni cesedin yanma götürdü, öyle mi?” dedi Gumey.

Hardwick’in olay anını çok net hatırladığı dudağındaki seğirmeden anlaşılıyordu. “Evet. Cesedin yanma gittim. Beni kapının önüne getirdiklerinde arkamdan bana baktıklarının farkın- daydım.

Benden burada korkunç bir şeyler olmuş tarzı bir tepki göstermemi bekliyorlar diye düşündüğümü hatırlıyorum.” Bir iki saniye duraksayıp devam etti. “Ve gerçekten de öyleydi. Yüzde yüz korkunç bir manzara vardı karşımda.” Hatırlayınca şimdi bile rahatsız olmuş gibiydi.

“Aralık kapıdan ceset görünüyor muydu?” diye sordu Gumey.

“Ah! evet. Tamamen.”

2. Bölüm

Ancak Bir Şekilde Gerçekleşmiş olabilir Hardwick kötü rüyalarla dolu bir gecenin sabahında kendini toplamaya çalışan bir adam tavrıyla kanepeden doğrulup, yüzünü elleriyle ovuşturmaya başladı.

“Evde bir şişe soğuk bira bulunma ihtimali var mı acaba?” “Şu an için hayır,” dedi Gumey.

“Şu an için mi? Bu da ne demek? Şimdilik hayır ama bir veya iki dakika sonra buz gibi bir Heineken önümde belirebilir mi?” Gumey adamın dört ay önce gördüğü şeyi hatırlamanın neden olduğu rahatsız edici ruh halinin yeniden normale döndüğünü görebiliyordu.

“Neyse,” dedi Gumey bira konusunu kapatarak. “Ceset kapı eşiğinden görülebiliyordu demiştin değil mi?”

Hardwick çalışma odasının penceresine doğru yürüyüp araziyi seyretmeye koyuldu. Kuzeyde

gökyüzü grileşmişti. Konuşmaya başlarken bir yandan da karşı taraftaki tepede bulunan eski taş ocağına bakmayı sürdürdü.

“Ceset kapıdan iki metre kadar uzakta, odanın ortasındaki yuvarlak bir masamn yanındaki bir sandalyedeydi.” Sanki ceset kokusunu alıyormuşçasına yüzünü ekşitti. “Dediğim gibi ceset sandalyedeydi.

Ama baş gövdenin üzerinde değildi. Kopartılıp kan gölünün ortasına, masanın üzerine konmuştu. Kendi bedenine bakacak şekilde de döndürülmüştü. Görüntülerde gördüğün taç da yerinde duruyordu”

Sanki tüm ayrıntıları anlatacak gücü toplamaya çalışıyormuş gibi duraksadı. “Burası Uç odalı bir kulübe. Ön tarafta bir oda var. Bir de arkada mutfak ve küçüK bir yatak odası olarak kullanılan bir oda daha. Bir de yatak odasının yan tarafında ufak bir banyoyla tuvalet var. Tahta zeminde halı filan yok.

Duvarlar da boş. Cesedin çevresinde bol miktarda kan var. Onun dışında içeri, banyo kapısına kadar uzanan yolda birkaç kan damlası göze çarpıyor. Bir de ardına kadar açık olan yatak odası penceresinde birkaç damla kan var.” “Kaçış rotası mı?” diye sordu Gurney.

“Bundan kuşku yok. Kulübenin dışında, pencerenin tam arkasına gelen yerde ayak izleri var.”

Hardwick bakmakta olduğu çalışma odasının penceresinden dönüp Gurney’i her zamanki iğrenç sinsi bakışlarıyla süzdü. “İşte işin ilginçleşmeye başladığı kısım da burası.”

“Olayı anlat, Jack. Sadece bulguları. Gereksiz yorumlar yap- ma.

“Luntz en yakın K-9 ekibi onlarda olduğu için şerifi aradı. Ve onlar da benim gelişimden takriben beş dakika sonra Ashton’ın arazisine ulaştılar. Köpeğe Flores’in çizmeleri koklatıldı. Ve hayvan büyük bir hızla ormana doğru yöneldi. Ama kulübeden yüz elli metre kadar uzaklaşmıştı ki aniden durdu. Kokluyor, kokluyor, kokluyor; etrafta dört dönüyor, d&ireler çiziyordu. Sonunda keskin bir pala olduğu anlaşılan cinayet aletini buldu. Ancak palayı bulduğu noktadan sonra takip edecek bir iz kalmamıştı. Bakıcısı önce küçük bir daire, sonra tamamlanması yarım saat süren daha genişçe bir daire çizmesini sağladı. Ama sonuç yoktu. Köpeğin kulübeden takip ettiği izler palanın bulunduğu yerde sona eriyor, o noktadan hiçbir yere gitmiyordu.”

“Bu pala ytrde mi duruyordu?” diye sordu Gumey.

“Üzerine biraz yaprak vc toprak atılmıştı. Sanki saklamak için gönülsüz bir çaba harcanmış gibi.”

Gumey bunu birkaç saniye düşündü. “Bunun cinayet silahı olduğuna kuşku yok değil mi?”

Hardwick bu soruya şaşırmış gibiydi. “Hem de hiç. Üzerinde kurbanm kanı vardı. DNA eşleşmesi yapıldı. Ayrıca tıp raporu da bunu doğruluyor.” Hardwick şimdi aynı şeyi binlerce kez anlatmış biri edasıyla konuşuyordu. “Ölüme iki karotis arterinin ve boyun omurlarından C1 ve C2’nin güç kullanılarak kesici bir aletle kopartılması neden olmuş. Boyun dokusuyla omurlardaki hasarların olay yerinde bulunan palayla yapıldığı kesin olarak tespit edildi. Yani,” dedi Hardwick yeniden normal ses tonuna bürünerek.

“Hiç kuşku yok. DNA, DNA’dır.”

Gumey anlatılanları hazmetmeye çalışarak başını salladı. Hardwick her zamanki kışkırtıcı tavrıyla bir şeyler daha ekleme ihtiyacı duydu. “Olayla ilgili yanıtlanmamış tek soru, ormanda bulunan izlerin aynı Mellery olayının suç mahallindekine benzemesi, dolayısıyla da aralarında...”

“Burada bir dur, Jack. Mellery’nin evinde bulduğumuz çizme izleriyle burada bulunan görünmez

koku izleri arasında fark var.” “Ama her ikisi de hiçbir açıklama yapılmasına olanak vermeden orta yerde birdenbire yok oluyorlar.”

“Hayır, Jack,” diye çıkıştı Gumey. “Çizme izleriyle ilgili son derece mantıklı bir açıklama bulundu.

Tıpkı bu koku izleriyle ilgili de bulunacağı gibi. Ama bu açıklama Mellery olayında bulunan açıklamadan kesinlikle çok farklı olacak, buna emin olabilirsin.”

“Ah, ufaklık. Seninle ilgili beni en çok şaşırtan özelliğin işte bu. Her şeyi bilebiliyor olman.”

“Senin her zaman göründüğünden çok daha zeki olduğuna inanırdım. Ama artık buna pek emin değilim.”

Hardwick’in yüzündeki yapmacık gülümseme ve memnuniyet ifadesi Gumey’in sinirine dokunuyordu.

Bu kez masumane, samimi bir tonlamayla, “Peki sence ne oldu da...” diye sordu. “Flores’in koku izleri böyle birdenbire bitiverdi?”

Gumey omuz silkti. “Ayakkabılarını değiştirdi? Ya da ayaklarına naylon poşet geçirdi.”

“Bunu neden yapsın ki?”

“Belki köpeğin yaşadığı sorunu yaratmak için? Nereye gittiğinin, saklanacağı yerin bulunmasını imkansız kılmak için?” “Mesela Kiki Muller’ın evine giderse diye mi?”

“Bu ismi görüntüleri izlerken de duymuştum. Bu şu şey değil.

“Flores’in becerdiği söylenen kadın. Doğru. Ashton’ın kapı komşusu. Yılın yarısını gemilerde geçiren, gemi mühendisi Cari Muller’ın karısı. Kiki, Flores’in ortadan kaybolduğu andan itibaren ortalarda gözükmedi. Büyük bir ihtimalle bu tesadüf olamaz.”

Gumey oturduğu kanepede öne doğru eğilerek bunu biraz düşündü. Ancak kısmen anlamakta zorluk çekiyordu. “Flores’in komşusunun evine ya da başka bir yere giderken izinin sürülmemesi için gerekli önlemleri almış olmasını anlayabiliyorum. Ama bunu neden kulübeden çıkmadan yapmamış? Neden ormanın içinde yapmış bunu? Neden önceden değil de çıkıp, palayı sakladıktan sonra yapmış?”

“Belki kulübeden bir an evvel çıkmak istemiştir?”

“Belki. Ya da bizim palayı bulmamızı istedi?”

“O zaman neden gömdü?”

“Yansını gömdü ama. Sadece bıçak kısmını gömmüş dememiş miydin?”

Hardwick gülümsedi. “Bunlar ilginç sorular. Kesinlikle üzerinde çalışmayı gerektiren sorular.”

“Ve bir şey daha,” dedi Gumey. “Cinayet anında Mullerlar’ın nerede olduğunu bilen birileri var mı?”

“Ticari bir balıkçı gemisinin başmühendisi olan Carl’ın tüm hafta boyunca seksen kilometre uzakta,

Montauk’ta olduğunu biliyoruz. Ama Kiki’yi cinayet günü de bir gün öncesinde de gören olmamış.”

“Bu sana bir şey ifade ediyor mu?”

“Hem de hiç. Orası özel bir bölge. Bilhassa yolun sonunda bulunması nedeniyle Ashton’ın arazisi. En küçük arazi 40 bin metrekarelik. Yani arka çitten atlayıp, başka birinin arazisine gitmek o kadar

da kolay değii. Zaten davet edilmeden merhaba di- yip, çat kapı gitmeyi de herhalde kabalık sayıyorlardır.”

“Kocasının Montauk’a gidişinden sonra onu gören olmuş mu?”

“Kimse görmemiş gibi gözüküyor ama...” Hardwick omuz silkerek Tambury’de komşuları tarafından görülmemenin istisnai bir durum olmadığını tekrarlamak istercesine Gumey’in yüzüne baktı.

“Ve düğündeki tüm konukların senin bahsettiğin bu on dört dakika boyunca neler yaptıkları tespit edildi öyle mi?”

“Evet. Ertesi gün kurban kulübeye girdikten sonra dışarıdaki konukların her birinin neler yaptığını tespit edebilmek için kaydın üzerinden geçtim. Gerçi bizi çalışmalarımızda teşvik etmeye bayılan başkom işerim iz bunun zaman kaybı olduğunu, böyle şeylerle uğraşacağıma ormanda Hector Flores’i aramaya çıkmam gerektiğini söyleyip durdu. Kim bilir belki de bizim salak ilk kez haklıydı. Tabii görüntüleri izlemesem ve sonrasında... Ne bileyim bir şey kaçırdığımız ortaya çıksa... Neyse. Onun nasıl şerefsiz bir herif olduğunu sen de biliyorsun işte,” dedi nefretinden adeta tıslıyormuş gibi konuşarak. “Bana neden öyle bakıyorsun?”

“Nasıl?”

“Deliymişim gibi.”

“Sen delisin zaten,” dedi Gumey rahat bir tavırla. Aynı zamanda üzerinde birlikte çalıştıkları Mellery davasından bu yana geçen on aylık zaman zarfında Hardwick’in başkomiser Rod Rodriguez’e karşı alaycı yaklaşımlarının nefrete dönüştüğünü düşünüyordu.

“Belki de öyleyim,” dedi Hardwick, Gumey’den ziyade kendi kendine konuşuyormuşçasına. “Galiba genel kanı bu şekilde.” Dönüp yeniden çalışma odasının penceresinden dışarıya bakmaya başladı.

Kuzeydeki tepelerden itibaren gökyüzü kararıyordu.

Gumey, ondan hiç beklemesem bile, acaba şu an kişisel bir konuda benimle konuşmak mı istiyor diye düşündü. Gerçekten konuşmak istediği bir sorunu mu vardı?

Ne tür bir kişisel sorunu olursa olsun, onunla ilgili birazcık araladığı kapıyı hemen kapatmıştı.

Topuklan üzerinde dönüp, alaycı bakışlarına yeniden kavuştu. “On dört dakikayla ilgili bir soru var. Belki tam olarak on dört dakika olmayabilir. Senin her şeyi bilebilen zekana sunuyorum bunu.” Pencereden uzaklaşıp, kanepenin Gumey’e uzak köşesine oturup, sanki gerçekten aralarında bir iletişim kurulmasını bckliyormuşçasma yalnızca karşısındaki sehpaya bakarak konuşmaya başladı. “Saatin tutulduğu anla ilgili bir sorun yok. Jillian kulübeye girdiği anda hayattaydı. On dokuz dakika sonraysa Ashton kapıyı açıp onu iki parça halinde buldu.” Burnunu buruşturup, ekledi. “Her biri ayrı bir kan gölünün ortasında iki parça.”

“On dokuz mu? On dört değil mi?”

“On dördüncü dakikada servis elemanı kız gidip kapıyı çaldı ama yanıt alamadı. Mantıklı bir akıl yürütmeyle kurbanın cevap vermemesinin nedeninin çoktan ölmüş olmasından kaynaklandığı sonucuna ulaşıyoruz.”

“Ama kesin değil.”

“Kesin değil. Zira o anda Flores elindeki palayla ona çenesini kapalı tutması talimatı veriyor olabilir.”

Gumey bu tür bir sahneyi gözünün önüne getirmeye çalışıyordu.

“Senin bir tercihin var mı?” diye sordu Hardwick.

“Tercih mi?”

“Sence kesim işini bu on dört dakikanın başında mı sonunda mı yaptı?”

Kesim işi mi? Gumey işleyişin hep böyle olduğunu düşünerek iç çekti. Hardwick acımasızlaşır, dinleyicisi de yüzünü ekşitir. Belki de hayatı boyunca hep böyle davrandı. Şok yaratma meraklısı palyaço.

Bu vasfina yaşlandıkça, emniyet camiasında yaygın olarak görüldüğünden iyice güçlenen toplumsal kurallarla alay etme alışkanlığı da ekleniyor ve de katlanılmaz oluyor diye düşündü. Üstüne bir de kariyer endişeleriyle kimyası kötü amiri eklenince iş çığırından çıkıyordu anlaşılan.

“Eee?” diye üsteledi Hardwick. “Hangisi?”

“Bence kapının ilk çalmışından önce gerçekleşmiş olması gerek. Hatta bir hayli önce. Büyük olasılıkla kızın içeri girişinden bir veya iki dakika kadar sonra.1’

“Neden?”

“İşini ne kadar çabuk bitirirse ceset bulununcaya kadar kaçmak için o kadar çok zamanı olacağından.

Paladan kurtulmak, köpekleri peşinden uzak tutmak için her ne yaptıysa onu gerçekleştirmek ve bölge polislerle dolmadan gideceği yere doğru yola koyulmak için daha fazla zamanı olsun diye böyle yapmış olmalı.”

Hardwick ona kuşkucu bir tavırla bakıyordu. Ama her zamanki kuşkucu tavrından fazlasıyla değil.

Zaten bu bakışlar da onun kişiliğinin bir parçasıydı. “Yani tüm bunların bir plan dahilinde gerçekleştirildiğini varsayıyorsun, öyle mi? Önceden tasarlanmış eylemler yani?”

Bence öyle. Sen farklı kanaatte misin?”

“Her iki durum da problemli.”

“örneğin?”

Hardwick başını iki yana salladı. “İlk olarak sen bana neden olayın önceden tasarlanmış olduğunu düşündüğünü açıkla.” “Başın konumundan.”

Hardwick dudaklarını büzerek, “Niye ki?” diye sordu. “Söylediğine göre baş tepesindeki taçla bedene dönük vaziyette duruyormuş. Sanki bunun katil açısından bir anlamı varmış gibi. Ya da birine bir şeyler anlatma niyetindeymiş gibi. Yani o anda karar verilen türden bir eylem değil.”

Hardwick mide özsuyu ağzına gelmiş gibi yüzünü buruşturdu. “Tasarlayarak Öldürdüğüne ilişkin problem şu: Kulübeye git- mek kurbanın fikriymiş. Flores kızın bunu yapacağını nereden bilebilirdi ki?”

“Bunu onunla daha önce konuşmadığını nereden biliyorsun?” “Ashton’a kulübeye gidip Flores’i düğüne çağırmaya o anda karar verdiğini söylemiş.”

Gumey gülümseyip Hardwick’in ağzından çıkanları biraz daha düşünmesini beklemeye koyuldu.

Hardwick huzursuzca boğazmı temizleyip, “Sence bu da mı kurmaca? Onun kulübeye gelmesi için bir sebep mi yarattı yani? Daha önce bir şeyler yapıp, kızı Ashton’a düğüne çağırmak için son bir kez daha kulübesine gitmem gerek yalanım söylemeye mecbur mu etti? Bunlar hiçbir temeli olmayan

büytlk iddialar.” “Eğer cinayet önceden planlandıysa bildiklerimizin ötesinde bir şeyler meydana gelmiş olmalı.”

“Ama ya önceden planlanmamışsa?”

“Saçmalama Jack. Buna imkan yok. Bir mesaj verilmiş. Anlamını veya kime verildiğini bilmiyorum.

Ama kesinlikle bir mesaj bu.” Hardwick bir kez daha mide özsuyu ağzına gelmiş gibi yaptı ama karşı da çıkmadı. “Konu mesajlardan açılmışken söyleyeyim, kurbanın cep telefonunda tuhaf bir mesaj bulduk, öldürülmesinden bir saat önce ona gönderilen bir mesaj. ‘Yazdığım bütün sebeplerden dolayı.’ Telefon şirketine göre mesaj Flores’in telefonundan çekilmiş ama altında ‘Edward Val lory,’ adı yazılmış. Bu isim bir şeyler çağrıştırıyor mu sana?”

“Hayır.” Oda iyice kararmış, artık birbirlerinin yüzlerini bile zorlukla görür olmuşlardı. Gumey uzanıp yanındaki masa lambasını yaktı.

Hardwick iki elinin içiyle bir kez daha yüzünü ovuşturdu. “Unutmadan bir şey daha ekleyeyim. Olay yerinde gördüğüm daha sonrasında adli tıp ekibinin incelemesinde de doğrulanan K'lçük bir tuhaflık daha var. Belki hiçbir anlamı olmayabilir amı,... Gesedin kanı, gövde kısmında, yani diğer taraftaydı.” “Diğer taraf?”

“Evet. Flores’in palayı savurduğu tarafın tersi.”

“Yani?”

“İşte, senin de bildiğin gibi... Olay yerine gittiğimizde ilk yaptığımız şey budur. Bulduklarımızdan olayın nasıl meydana gelmiş olabileceğini gözümüzün önüne getirmeye çalışırız.” Gumey omuz silkti.

“Elbette. Otomatikman. Böyle yaparız.” “İşte, ben de sandalyede dimdik vaziyette duran cesede, başın gövdeden ayrıldığı bölüme bakıp, düşündüm. Neden? Yani her iki tarafta da atardamar var. O zaman neden kan sadece bir tarafta?”

“Peki, neye karar verdin?”

Hardwick dişlerini temizliyormuş gibi dudaklarını üzerinde ileri geri oynatarak, durumun tatsızlığını belli ediyordu. “Bence Flores onu bir eliyle saçından yakalayıp, palayı diğeriyle boynuna doğru büyük bir hızla savurmuş. Zaten adli tabip de böyle olması gerektiği kanaatinde.”

“Ve?”

“Ve sonra... Sonra kesik başı iki eliyle tutup, çevirmiş. Yani kanın yönünü başı çevirerek ayarlamış.

Üstüne sıçramasın diye.” Gumey başını yavaşça sallıyordu. “Tam bir sapığa yakışan türden...”

Hardwick aynı fikirde olduğunu gösterir bir ifadeyle yüzünü ekşitip, “Kurbanın kafasını kesmiş olması zaten katilin akıl sağlığıyla ilgili fazla yorum yapmaya yer bırakmıyor ama... Bu yaptığı şey gerçekten fazlasıyla rahatsız edici,” dedi. “İnsanın kanını donduruyor.

Gumey başını sallamaya devam etti. Hardwick’in söylemek istediği şeyi gayet iyi anlıyordu.

tki adam uzunca bir süre düşünce dolu sessizliğe büründüler. “Beni de küçük bir tuhaflık rahatsız ediyor,” dedi Gumey. “ölümle ilgili değil. Daha ziyade aklımı karıştıran türden bir şey.”

“Ne gibi?”

“Düğün davetlileri listesi.”

“New Yorklu kodamanları mı söylüyorsun?”

"Olay yerine gittiğinde yaşı otuz beşten küçük kimseyi gördüğünü hatırlıyor musun? Çünkü izlediğim görüntülerde ben böyle birini fark etmedim."

Hardwick, şaşırıp, kaşlarını çattı. Sanki olay yerini zihninden bir kez daha geçiriyordu. "Büyük by ihtimalle görmedim. Ne olmuş?"

"Yani yirmilerinde biri yoktu kesinlikle?"

"Servis elemanları dışında yirmili yaşlarda kimse yoktu. Ne olmuş yani?"

"Sadece, düğünde gelinin neden hiç arkadaşı yok diye düşünüyordum."

Masanın Üzerindeki Kanıt

Hardwick akşam yemeğine kalması için yapılan yarım ağız teklifi geri çevirip, güneş batmadan hemen önce, DVD'nin bir kopyasını Gumey'e bırakarak evden ayrıldı. Ayrıca Başmüfettişken hazırladığı raporu ve Arlo Blatt göreve getirildikten sonra meydana gelen gelişmelerin kaydedildiği belgelerin birer kopyalarını da bırakmıştı. Gumey'e ihtiyacı olabilecek her şeyi vermişti ama bunu biraz da rahatsız edici buluyordu. Polis dosyalarını kopyalayıp, binadan çıkardığı ve bunu hiçbir resmi görevi olmayan birine verdiği için büyük bir risk alıyordu.

Bunu neden yapmıştı?

Bunun basit yanıtı Gumey'in sağlayabileceği en ufak bir ilerlemenin dahi Hardwick'in zerre kadar saygı duymadığı BC1 amirini zor durumda bırakacak oluşuydu. Aslında aldığı riske nazaran bu yanıt pek de tatmin edici değildi. Belki de bu sorunun tam yanıtı dosyaların içinde gizliydi, kim bilir? Gumey dışarıdan gelen ışık tamamen azaldığı için belgeleri evin en aydınlık yeri olan avizenin altındaki büyük masaya yaydı.

Dosyalar dolusu rapor)a soruşturma sırasında elde edilen diğer belgeleri ayırdı. Sonra her bir dosyayı yapabildiğince kronolojik sıraya göre dizdi.

Tüm bu belgeler bir araya geldiklerinde korkutucu bir yığın oluşturmuşlardı Olay raporları, bölge ile ilgili notlar, soruşturmanın ilerleyişine ilişkin notlar, altmış iki görüşmenin özetleri ve dökümleri, (Bunların sayfa sayıları bir ile on dört arasında değişiyordu) sabit telefon ve cep telefonu kayıtları, BCI tarafından çekilen olay yeri fotoğrafları, düğün fotoğrafçısı tarafından çekilen fotoğraflar, dakika dakika detaylandırılmış otuz altı sayfalık suç analiz raporlaması, çalınanlar belgesi, seri numaraları bilgi formu, Hector Flores'in robot resmi, otopsi raporu, kanıt toplama formları, adli tıp laboratuarı raporları, ONA ve kan analizleri, K-9 ekibi raporu, düğün konuklarının listesi ve erişim bilgileri, kurbanla ve/veya Scott Ashton'la ilişkilerinin türüyle ilgili raporlar, Ashton'm arazisinin planları ve havadan çekilen fotoğraflar, ön odanın boyutlarının gösterildiği kulübenin iç planı, biyografik veri sayfaları ve de tabii ki Gumey'in izlediği DVD.

Tüm bu belgeleri çalışma masası haline getirdiği masaya yaydığında saat yediye geliyordu. İlk anda vaktin bu kadar geç olmasına şaşırdı ama hemen sonra aslında şaşırmamalıyım diye düşündü. Zihni başka bir şeyle doluyken zaman kavramını hep unuturdu, özellikle de önünde büyük bir bulmaca varsa. Madeleine bir keresinde hayatının tek bir takıntı çerçevesinde yürüyüp gittiğini söylemişti. İnsanların ölümleriyle ilgili gizemleri çözmek. Başka hiçbir şey yok. Hepsi bu. Ne fazlası ne de azı.

Masanın üzerindeki en yakın dosyaya uzandı. Bu, kanıt uzmanlarının hazırladığı olay yeri inceleme raporuydu. İlk sayfada kulübenin içerisindekiler yazılıydı. Ancak bu listenin kısalığı oldukça şaşırtıcıydı.

Kulübede laboratuann kanıt bulmasına olanak verecek türden, normalde bulunması beklenilen bir eşya yoktu. Kurbanın başının bulunduğu masada başka hiçbir şey bulunma-

•

mıştı. Cesedin oturtulduğu tahta kolçaklı, dar sandalyenin karşısında aynısından bir tane daha vardı.

Bunun dışında kanepe, yatak, battaniye ya da halı gibi bir şey yoktu. Garipliği katlar biçimde dolaplar da bomboştu. Ne bir giysi ne de ayakkabı. Bunun tek tuhaf istisnası normalde günlük kullanılan ayakkabıların üzerine giyilen türden bir çift yumuşak, lastik çizmeydi. Bu çizmeler katilin olaydan sonra çıktığı kanaatine varılan yatak odası penceresinin yanında bulunmuştu. Kuşkusuz bunlar koku takibi yapan köpeğe koklatılan çizmelerdi.

Sandalyesinde dönUp cam kapılardan araziye bakarken zihni düşüncelerle doluydu. Olayın tuhaflığı ve karışıklığı Sherlock Holmes'ün söylediği türden benzersiz özelliklere sahip bir durumla karşı karşıya bulunduğu hissini uyandırıyordu. Daha da ötesi olayın normalde çoğu insanı ürkütüp, geri çekilmeye zorlayabilecek bu yapısı, Gumey'i her geçen dakika kendine çekiyordu.

Düşünceleri uzun zamandır bir türlü bir damla yağ damlata- madığı kapının gıcırtısıyla bölündü.

"Madeleine?"

"Evet." İki elinde üçer alışveriş poşetiyle mutfağa girip hepsini tezgahın üzerine bıraktı ve yeniden dışarı yöneldi.

"Yardım edeyim mi?" diye sordu Gumey.

Yanıt yok. Yalnızca açılıp kapanan yan kapının sesi. Bir dakika kadar sonra ses tekrarlandı. Ardından da Madeleine ikinci parti alışveriş torbalarıyla içeri girip onları da birincilerinin yanına koydu. Ancak ondan sonra başındaki hangi ruh haline sahip olursa olsun ona çocuksu bir hava veren, Perululara has tuhaf, yanlarından sarkan kulaklıklarıyla, mor, yeşil ve pembe karışımı şapkasını çıkardı.

Gumey sol göz kapağının oynadığını hissetti. Bu o kadar belirgin bir tikti ki geçtiğimiz aylarda dışarıdan belli olmadığına ikna olmak için her seferinde gidip aynaya bakmıştı. Ona süpermarket dışında nereye gittiğini sormak istedi ama büyük bir ihtimalle planlarını kendisine daha önce anlatmış olabileceğinden, bunlan hatırlamadığının ortaya çıkmasının iyi olmayacağına karar verdi. Madeleine unutkanlıkla dinlememeyi ilgisizliğe bağlardı. Belki haklıydı da. Yirmi beş yıllık polislik kariyerinde tanık görüşmesine bir kere bile gitmediği olmamış, mahkeme tarihini bir kere bile unutmamış, şüphelilerin söylediklerini de tavırlarını da aklından çıkarmamış, işiyle ilgili en ufak bir ayrıntıyı dahi atlamamıştı.

İşiyle aynı öneme haiz başka bir şey yok muydu? Ya da en azından ona yakın? Ebeveynler? Karısı?

Çocuklar?

Annesi öldüğünde neredeyse hiçbir şey hissetmemişti. Hayır, daha da kötüsü duygusuzca ve bencilce yaklaşmıştı olaya. Rahatladığını, omuzlarından yük kalktığını, sıkıntılarının azaldığını hissetmişti. Bir zorluktan, zor bir insanın ihtiyaçlarına yanıt vermeye çabalamanın neden olduğu baskıdan kurtulmaktan kaynaklanan müthiş bir rahatlamaydı bu. Özgürlük.

Madeleine buzdolabını açıp, bir gece öncesinden ve ondan önceki geceden kalanların konulduğu cam kaplan dışarı çıkarmaya koyuldu. Beşini de mikrodalganın yanına koyup, kapaklarını açtı. Gumey diğer taraftan onu izliyordu.

"Yemek yedin mi?" diye sordu Madeleine.

"Hayır, senin gelmeni bekledim," diye yanıt verdi pek doğru olmasa da.

Kansı yemek masası üzerine dağılmış kağıt yığınına bakıp, bir kaşını kaldırdı.

“Jack Hardwick’in getirdiği şeyler işte,” dedi rahat bir tavırla konuşmaya çalışarak. “Benden şöyle bir bakmamı istedi.” Kan- sının bakışlanyla düşüncelerini okuduğunu hissediyordu. “Jilli- an Perry olayının belgeleri,” diye ekledi. Sonra duraksadı. “Ne yapmamı beklediklerini de, böyle bir durumda benim yorumlarımın neden işlerine yarayacağını düşündüklerini de bilmiyorum aslında ama... Yine de şöyle bir bakıp, Hardwick’e görüşlerimi söyleyeceğim.”

“Ve de ona?”

“Ona?”

“Val Peny’e. Görüşlerini ona da söylemeyecek misin?” Madeleine içten, gizlemekten ziyade sergilemeye çalıştığı endişesiyle sormuştu bu soruyu.

Gurney’in gözleri evyenin kendisine yakın kısmındaki meyve kasesine takıldı. Uzanıp soğuk cama dokundu. Bu hareketinden rahatsız olan birkaç meyve sineği, muzlann üzerinden havalanıp ardından meyvenin benekli kabuğunda kaybolacak şekilde yeniden kondular.

Sakin bir tavırla konuşmaya çalıştı ama sesi karşısındakini biraz tersliyormuş gibi çıkıyordu. “Sanırım gerçekte olanlar değil de, yaptığın tahminler seni daha çok rahatsız ediyor.”

“Olaya balıklama dalmaya karar vermenle ilgili tahminlerimden mi bahsediyorsun?”

“Maddie, daha kaç kere söylemek zorundayım? Kimseye hiçbir konuda söz vermedim . Bu belgeleri okumaktan başka yapmaya karar verdiğim bir şey yok.”

Karısı ona anlamsız gelen, içine işleyen bakışlarla süzdü. Bilen, nazik ve tuhaf biçimde hüzünlü bakışlarla.

Cam kapların kapaklarını kapatmaya koyuldu. Gumey kapları buzdolabına geri koymaya başlayıncaya kadar hiçbir şey söylememişti.

“Bir şey yemeyecek misin?” diye sordu.

“Artık pek aç değilim. Bir duş alsam daha iyi olacak. Eğer duş beni canlandırırsa gelir bir şeyler yerim.

Uykumu getirirse erkenden yatarım.” Üzeri belgelerle dolu masanın yanından geçerken, “Yarın misafirlerimiz gelmeden bunları gözümüzün önünde olmayacak bir yere kaldır olur mu?” dedi. Odadan çıktı. Yarım dakika kadar sonra da banyo kapısının kapandığı işitildi.

Misafirler? Yarın? Tanrım!

Madeleine’in kendisine birinin yemeğe geleceğinden bahsettiğini hayal meyal hatırlıyordu. Gölgeler arasında kalmış, zihninin kolaylıkla ulaşamadığı bölümündeydi bu bilgi. Az öneme sahip şeyleri yerleştirdiği bölümde.

Senin neyin var? Beyninde normal bir yaşama ayıracak yer kalmadı mı? Sıradan, iyi insanlarla paylaştığın basit bir yaşama? Belki de böyle bir şeye hiç yer olmamıştı. Belki de hep şu an olduğun gibiydin. Belki bu sakin yerde yaşamaya başlamak, işin gerektirdiği zorunluluklardan kurtulmam, sevdiğini ileri sürdüğün insanların hayatlarından uzaklaşmanı sağlamak için bahaneler bulmanı kolaylaştırmıştı.

Gerçeği saklamak bu yüzden de daha bir zorlaşmıştı. Tek basit gerçek, kimseye aldırmıyor oluşun muydu acaba?

Kalkıp evyeye doğru yürüyüp, kahve makinesinin düğmesine bastı. Tıpkı Madeleine gibi onun da

iştahı kaçmıştı. Ama kahve yapmak iyi bir fikir gibiydi. Uzun bir gece olacaktı.

Tuhaf Gerçekler işe Hector Flores'in robot resmini inceleyerek başlamak mantıklı olacaktı.

Gumey bu bilgisayarda yaratılan resimlere aslında pek de itibar etmezdi. Şahitlerin anlattıklarına göre çizilirlerdi. Bu yüzden de şahitlerin tüm zayıf ve güçlü yanları bu resimlere aksederdi.

Ancak Hector Flores'in durumunda elindeki resme itibar etmek için geçerli nedenler vardı. Zira tüm detaylar üç gün öncesine kadar onunla her gün temas kurduğu söylenen, gözlem yetenekleri gelişmiş bir psikiyatrist tarafından verilmişti. Elindeki resim böylesi geçerli verileri değerlendirerek üretildiğinden işe yarar bir çalışmaydı.

Adamın resminden otuzlu yaşlarının ortalarında olması gerektiği anlaşılıyordu. Ve de kesinlikle yakışıklıydı. Elmacık kemikleri düzgündü. Akılda kalıcı herhangi bir tarafı yoktu. Cildinde kırışıklık yoktu.

Siyah gözleriyse duygudan uzaktı. Siyah, hafifçe taranmış saçlar öylesine ortadan ayrılmıştı. Gumey'in fark ettiği sadece küçücük bir ayırt edici özellik vardı. Tüm yüz hatları son derece normal olduğundan bu küçük ayrıntı hemen dikkat çekiyordu. Adamın sağ kulak memesi yoktu.

Resme bir de fiziksel istatistik formu eklenmişti. (Gurney bir kez daha bunların Ashton tarafından bildirilmiş olması gerektiğini, o yüzden de güvenilirliklerinin yüksek olduğunu düşündü.) Hector Flores 1.75 boyunda, 68-70 kilo ağırlığında, İspanyol asıllı, kestane Fenkli gözlü, siyah saçlı, güneş yanığı tenli, dişleri biçimsiz bir adamdı. Sol üst dişlerinden biri de altın kaplamaydı. İzler ve diğer belirleyici özellikler bölümündeyse iki bilgi göze çarpıyordu: Eksik kulak memesi ve sağ dizde birkaç yara izi.

Gumey bir kez daha resme baktı. Bir kadının başını kesen ve' kestiği bu başı gövdeden ayırmadan önce kanın kendi üzerine gelmesini engellemek için tutarak çeviren, ardından da başı kopartıp masaya, gövdeye bakacak şekilde koyan bu adamın yüzünde delilik emareleri görmeye çalışıyordu. Bazı katillerin gözlerinde, örneğin Charlie Manson'unkilerde gizlenmesi imkansız şeytani bakışlar olurdu. Ama Gurney cinayet dedektifi olarak görev yaptığı mesleki kariyeri boyunca adalet önüne çıkardığı çoğu katilin deliliklerinin pek gözlemlenemediğini tespit etmişti. Hector Flores de sıradan yüz hatları ile Gumey'e yaptığı dehşet dolu şeye ilişkin bir ipucu sunmuyor, bu bağlamda da ikinci kategoriye dahil oluyordu.

Fiziksel istatistik formuna ataçla tutturularak eklenen diğer bir belgeyse, 'Dr. Scott Ashton tarafından 11 Mayıs 2009 tarihinde verilen ek ifade' başlığını taşıyordu. Belgenin altında da Ashton ve şahit olarak da yürütülen soruşturmanın Başmüfettişi Hardwick'in imzalan vardı. Ek rapor olayın o sırada daha yeni gerçekleşmiş olmasının da etkisiyle kısaydı.

Hector Flores 'le ilk olarak gündelikçi olarak yanımda çalışmak üzere başvurduğu 2006 yılının Nisan sonlarında karşılaştım. O tarihten itibaren ona bahçede işler vermeye başladım. Çim biçmek, bahçe çapalamak, yaprakları süpürüp gübre yapmak gibi işler. Başlangıçta İngilizceyi neredeyse hiç konuşamıyordu ama çok kısa sürede Öğrendi. Beni gayreti, zekasıyla kısa sürede etkilemişti. Ertesi haftalarda onun yetenekli bir marangoz olduğunu görünce, ona gerek evin içinde gerekse dışında tamir işleri vermeye başladım. Temmuz ortalarında evin içinde ve dışında haftada yedi gün çalışıyor, ek olarak evi de temizliyordu. Son derece uyumlu bir çalışan olmuştu. Çalışkan ve gayretliydi. Ağustos sonlarında ona para ödemememi, yerine burada olduğu günlerde bahçedeki boş kulübede kalmasına izin vermemi istedi.

Bazı kaygılarım olsa da izin verdim. Kısa süre sonra o kulübede yaşamaya başladı. Aşağı yukarı

haftada dört gün orada kalıyordu. İkinci el eşyalar satan bir dükkandan kendine küçük bir masayla iki sandalye aldı. Sonra da ucuz bir bilgisayar. Bütün istediklerinin bu kadar olduğunu söyledi. Uyku tulumunda yatıyor, bu şekilde çok daha rahat ettiğini söylüyordu. Zaman geçtikçe internette çeşitli eğitim imkanları araştırmaya başladı. Bu arada kendini geliştirmeye de devam ettiğinden benim kişisel asistanım gibi olmuştu. Yılın sonuna doğru ona bir miktar para teslim edecek kadar güvenmeye başlamıştım. Ayrıca evin mutfak alışverişini ve diğer getir götür işlerini büyük bir gayretle yapar olmuştu. İngilizcesi he ne kadar aksanını koruyor olsa da dilbilgisel açıdan mükemmel hale gelmiş, konuşması çok sevimli olmuştu.

Artık telefonlarıma yanıt veriyor, mesajları alıyor, hatta beni arayanların ses tonlarından tespit ettiği ruh halleriyle ilgili gayet doğru bilgiler veriyordu. (Bahçe düzenlemek için iş arayan birine böylesi bir konuda itimat ediyor oluşum tuhaf gözükebilir. Ancak aldığı her işi başarıyla yapan, neredeyse iki sene boyunca en ufak bir soruna bile neden olmayan biri oluşu bu tür görevlerde de kendisine itimat edilmesine neden olmuştu.) Ancak 2008 sonbaharında Jillian Perry ’nin hayatıma girmesiyle birlikte işler değişmeye başladı.

Flores kısa zamanda saati saatine uymayan, ortalarda gözükmekten hoşlanmaz birine dönüştü. Jillian ’in eve her gelişinde o gitmek için bir bahane buluyordu. Bu değişiklikler 2009 başlarında evlilik planlarımızı açıklayınca daha da rahatsız edici boyutlara ulaştı. Birkaç gün ortadan kayboldu. Döndüğünde Jillian ’la ilgili korkunç şeyler öğrendiğini ve benim onunla evlenerek hayatımı büyük riske atıyor olduğumu söyledi.

Ama bana konuyla ilgili ayrıntı vermeye de yanaşmıyordu. Bana ayrıntı vermesinin, bilgi kaynağının ortaya çıkmasına neden olacağını ve onun da bunu yapamayacağını söylüyordu. Bana evlilik kararını yeniden gözden geçirmem için yalvardı. Ancak bahsettiği şey hakkında bilgi sahibi olamazsam kararımı tekrar gözden geçirmeyeceğimi ve onun bu temelsiz suçlamalarına daha fazla tahammül etmeyeceğimi açıkça bildirmem üzerine durumu kabullenmiş gibi yaptı. Ancak yine de Jillian 'dan uzak durmaya gayret etti. Şimdi düşünüyorum da onu bu değişken tavırları yüzünden işten çıkarmalıydım belki de. Ama mesleki merakım ağır basmış, kendimi ondaki bu değişikliklerin nedenini bulabileceğim düşüncesine kaptırmıştım.

Onu incelemeyi büyük, öğretici bir deney olarak görüyordum. Kesinlikle tehlikeli derecede karmaşık bir kişilikle karşı karşıya olduğum ve her şeyin birdenbire kontrolden çıkabileceği gerçeğini kabule yanaşmıyordum. Ayrıca hayatımı kolaylaştırdığı ve verdiğim birçok işi de büyük bir başarıyla yaptığı için onu göndermeyi istemiyordum. Zekasını, hızlı öğrenme kabiliyetini, farklı alanlara yayılan yeteneklerini göz ardı edemiyordum. Tabii şimdi olanların ışığında bunların hepsi benim hayal gücümün ürünleriymiş gibi gözüküyor. Hector Flores 'le son kez düğün sabahı karşılaştım. Hector ’un kendisinden hoşlanmadığının farkında olan Jillian ona evliliğimizi kabul ettirmeyi takıntı derecesinde istiyordu. Bu yüzden de törene katılmak için onu bir kez daha ikna etmeye çalışmamı istedi. Ben de o sabah kulübeye gittim. Masada adeta büyük bir taş kütlesi gibi öylece oturuyordu. Onu bir kez daha davet ettim. Ama kabul etmedi. Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüştü. Siyah tişört, siyah kot pantolon, siyah kemer, siyah ayakkabı. Belki de bundan bir anlam çıkarmalıydım. Onu son görüşüm böyle oldu.

Metnin bu kısmına Hardwick el yazısıyla bir not eklemişti. “Yukarıdaki açıklamaların sahibi Scott Ashton ayrıca aşağıdaki soruları da yanıtladı.”

J.H.: Bu adamın geçmişiyle ilgili çok az şey bildiğinizi söylüyorsunuz, doğru mu?

S.A.: Doğru.

J.H.: Kendisiyle ilgili hiç bilgi vermedi, öyle mi?

S.A: Doğru.

J.H.: Buna rağmen ona arazinizde oturma, evinize girme ve telefonlarınıza bakma izni verdiniz?

S.A.: Bunun aptalca göründüğünün farkındayım ama geçmişi hakkında konuşmak istemeyişini dürüst bir izlenim yaratarak söylüyordu. Yani ne bileyim, eğer geçmişi hakkında bir şeyler gizlemek istiyorsa bunu bir hayat hikayesi uydurarak da yapabilirdi. Ama böyle bir şey yapmadı.

Bu da beni etkiledi açıkçası. Yani evet, geçmişiyle ilgili hiçbir açıklamada bulunmamasına karşın ona güvendim.

Gumey tüm ifadeyi baştan sona ikinci kez, sonra daha yavaş biçimde üçüncü kez okudu. Sıra dışı biçimde her şey detaylı olarak anlatılmıştı. Tek eksik, metnin genel yapısında varlığı bile sezilemeyen öfkeydi. Bu eksikliği ifadeyi veren adamın aynı zamanda kulübeye girdikten saniyeler sonra çığlıklar atarak çıkıp, yere yığılan kişi oluşu daha bir ön plana çıkartıyordu.

Bu değişiklik ilaçla mı sağlanmıştı? Bir psikiyatrist şüphesiz ki istediği sakinleştiriciye ulaşma imkanına sahipti. Yoksa bundan çok daha farklı bir şeyler mi vardı? Sadece kağıtlara bakarak bunu söylemek imkansızdı. Adamla buluşup, gözlerinin içine bakmak, sesini duymak ilginç olabilirdi.

En azından ifadenin kulübenin eşyasız olmasının nedeninin Flores'in bu konudaki ısrarı olduğunu ortaya koyan bölümü, kanıt dosyasındaki eksikliği ortadan kaldırmıştı. Ama kısmen. Tamamen değil.

Çünkü hâlâ giysi, ayakkabı ve banyo eşyası türünden bir şeyler olmayışı açıklığa kavuşmamıştı.

Bilgisayara ne olduğu da belli değildi. Kişisel eşyalarını buradan taşımak istemişse de o zaman neden geriye bir çift çizme bırakmıştı?

Gurney önündeki belge yığınına uzun uzun baktı. İki olay raporu gördüğünü hatırlıyordu. Normalde cinayetin açıklandığı bir tek rapor olması gerekirdi. Neden acaba diye düşünerek uzanıp, birincinin altındaki ikinci raporu buldu.

Bu Tambury Kasabası Polis Müdürlüğü tarafından 17 Mayıs 2009 saat 16:15'te alman çağrıya istinaden hazırlanmıştı. Cinayetten tam bir hafta sonra. Şikayetçi 42 Badger Lane, Tambury, New York adresinde ikamet eden Dr. Scott Ashton. Rapor Çavuş Keith Garbelly tarafından doldurulmuştu. Altta raporun bir kopyasının Eyalet Polis Merkezi'nin BCI bölümünden, Başmüfettiş J. Hardwick'e iletilmek üzere gönderildiği yazılıydı. Gumey bunun şu an okuduğu kopya olduğu kanaatindeydi.

Şikayetçi, bir fincan çayla, ana bahçedeki büyük masada oturduğunu söyledi. Güzel havalarda hep yaptığı üzere. Bir el silah sesi duymuş. Aynı anda da önündeki fincan parça parça olmuş. O da arka kapıdan eve koşarak Tambury Polis Müdürlüğü 'nü aramış. Ben olay yerine vardığımda (destek de istemiştim) şikayetçinin bir hayli gergin ve endişeli olduğunu gördüm. İfadesini oturma odasında aldım. Şikayetçi silahın tam olarak nereden ateşlendiğini söyleyemiyor yalnızca şu yönden uzaktan diyordu. (Eliyle tepedeki en az üç yüz metre uzaklıktaki ormanlık alanı işaret ediyordu.) Şikayetçi bunun karısının ölümüyle ilgili olabileceğini düşündüğünü söylemek dışında başka bir bilgiye sahip değildi. Ama arada nasıl bir bağlantı kurulabileceği hususunda da hiçbir fikri yoktu. Sadece Hector Flores 'in kendisini öldürmek isteyebileceğini öne sürdü ama bunu gerekçelendi- recek hiçbir şey belirtmedi.

Başlangıç raporuna bir de adli soruşturma takip formu iliştirilmişti. Burada son gelişmenin BCFnın sorumluluğundaki olaya) «sni bir yön kazandırabileceği belirtilip, tamamı JH harfleriyle paı îflanan, üç kısa bir uzun rapor yer alıyordu.

Ashton arazisinde, ormanda, tepelerde yapılan inceleme sonucu: Negatif. Bölge görüşme sonucu: Negatif.

Kırılan fincanın bulunduğu yer, ateşin yukarıdan aşağıya, soldan sağa açıldığını gösteriyor. Bu da hedefin Ashton değil bizatihifincan olabileceği kuramına ulaşılmasına neden oluyor.

Bölgede bulunan kurşun parçaları sonuç verecek bir balistik inceleme yapılmasına olanak vermiyor.

Yürütülebilecek en iyi tahmin, küçük ya da orta kalibreli, güçlü, dürbünlü bir tüfekten çıktığı biçiminde. Ve tetiği çekenin de iyi bir nişancı olduğu anlaşılıyor.

Tahmini silah bilgileri ve fincanın hedef olarak kullanılmış olabileceği yorumu Scott Ashton ’la paylaşıldıktan sonra kendisine böyle bir silahı olan ve iyi nişancı binlerini tanıyıp tanımadığı soruldu.

Şahıs önce şaşırdı. Sonra ısrar edilince benzer silahı ve dürbünü olan iki kişinin ismini verdi. Biri kendi.

Diğeri de Jillian ’m babası Dr. Withrow Perry. Perry ’nin egzotik av gezilerinden hoşlandığını ve aynı zamanda iyi nişancı olduğunu söyledi. Ayrıca kendi silahını (257 kalibrelik3 pahalı bir Weatherby) onun ısrarıyla aldığını ileri sürdü. Görmek istediğimi söyleyince de silahm, koyduğu çalışma odasındaki kilitli ahşap dolapta olmadığı ortaya çıktı. Tüfeği en son ne zaman gördüğünü hatırlamıyordu ama takriben iki, üç aydır görmemiş olabileceğini söyledi. Hector Flores ’in bu tüfeğin varlığından ve yerinden haberdar olup olmadığını sordum. O da tüfeği almaya Kingston ’a birlikte gittiklerini ve silahın konulduğu meşe kerestesinden yapılmış dolabı Flores ’in yaptığını söyledi.

Gumey raporun arkasına, aldığı dosyaların arasına baktı. Ama bir türlü buna eklenmiş olması gereken Withrow Perry’nin ifadesini bulamadı. Belki de böyle bir ifade yoktu. Belki de bazen olduğu gibi olay bir müfettiştne diğerine, burada da önüne geleni kasıp kavuran Hardwick’ten beceriksiz Blatt’a aktarılırken bir şey olmuş, işin bu kısmı atlanmıştı. Böyle olma ihtimali yüksekti.

İkinci kahvenin zamanı gelmişti.

[3] 257 kalibre 6,5 milimetre çaplı namlu anlamına gelmektedir. (Ç.N.)

2. Bölüm

Daha Garip ve Daha Karmaşık

Bunun birçok nedeni olabilirdi. Yeni içtiği kahvenin etkisi, aynı sandalyede uzun süre oturmuş olmanın neden olduğu rahatsızlık hissi, gecenin yalnızlığının çökmesi, bulunduğu yerin sessizliği... Yani birçok nedenden dolayı 17 Mayıs günü Withrow Perry ve tüfeğiyle ilgili aklına takılan sorular, onu huzursuz etmişti. Belki de tüm bu dürtüler yüzünden, sonunda telefona uzanıp Jack Hardwick'i aramaya karar vermişti. Bu dürtülere, kırılan çay fincanıyla ilgili aklına takılanlar da eklenmişti.

Telefon beşinci çalışında, tam Gumey kapatıp mesaj bırakmaya karar vermişken açıldı.

"Evet?"

"Ne kadar kibar açıyorsun telefonu böyle?"

"Sen olduğunu bilseydim kendimi zorlamazdım bu kadar." "Bana verdiğin belgeler amma çokmuş."

"Bir şey mi soracaktın?"

"Beş yüz sayfalık bilgi var burada. Sadece beni yönlendirmek istediğin belli bir nokta var mı diye merak ettim."

Kulağa insan tepkisinden ziyade kürekle bir yerden bir yere kum atıhyormuş gibi düşündüren kendine has, o itici kahkahasıyla güldü. "Saçmalamasana Gumey. Holmes'ün Watson'dan kendisini yönlendirmesini istediği nerede görülmüş."

"îzin ver de başka türlü ifade edeyim durumu o zaman," dedi Gumey, Hardwick'ten basit bir yanıt almanın deveye hendek atlatmak kadar zor olduğunu hatırlayarak. "Bu yığının ortasında özellikle ilginç bulacağımı düşündüğün bir belge var mı?" "Çıplak kadın resmi gibi mi?"

Hardwick bu tür oyunları çok uzatabilirdi. Gumey kuralları yıkmaya, konuyu değiştirip onu hazırlıksız yakalamaya karar verdi.

"Jillian Perry'nin kafası 16: 13'te kesilmiş," diye açıkladı. "Otuz saniye önce veya sonra olabilir en fazla."

Kısa bir sessizlik oldu. "Bunu da nereden...?"

Gumey, Hardwick'in olay yerini zihninden hızla geçirdiğini tahmin edebiliyordu. Kulübenin çevresini, ormanı, bahçeyi. Kaçırdığı ipucunu bulmaya çabalıyordu. Ona şaşkınlığının ve öfkesinin patlama noktasına gelinceye kadar zaman verip, fısıldadı. "Yanıt çay yapraklarında gizli." Sonra da telefonu kapattı.

Hardwick, Gumey'in tahmininden önce, on dakika kadar sonra aradı. Hardwick'le ilgili şaşırtıcı şey adamın tüm o itici kişiliğine karşın son derece zeki oluşuydu. Sık sık daha ne kadar ileri gidebilir diye düşünürdü davranışlarını gördükçe. Kendisi de davranışlarında onun kadar fütursuz olabilse daha mutlu olur muydu acaba? Elbette bu yalnızca kendisi için değil birçok kişi için geçerli bir soruydu.

Gumey merhaba demeye gerek görmedi. "Aynı fikirde misin benimle, Jack?"

"Kesin olamayacağını düşünüyorum."

"Hiçbir şey kesin değil. Ama mantığı anladın, değil mi?" "Elbette," dedi Hardwick karşı tarafı çileden çıkarmadan anladıklarını izaha geçmeyi başararak. "Tambury polisi çay fincanıyla ilgili Ashton'dan çağrıyı aldığında saat dört on beşti. Ashton olayı görür görmez eve koştuğunu söylemişti. Onun bahçe masasından kalkıp, içeri koşması, en yakın telefona uzanışı, belki pencereden ateş edeni görmek için şöyle bir bakışı,

911'i aramak yerine bölge polisinin numarasını tuşlayışı, karşı tarafın birkaç çalıştan sonra yanıt verişi gibi şeyler de hesaplanınca silahın aşağı yukarı 16:13'te ateşlendiği savına ulaşabiliriz. Ama sadece silah atışı.

Bunun bir hafta önceki cinayetin gerçek anıyla bağlantısını kurunca bir sürü şeyi birden söylemiş oluyorsun. Zira bir; fincanı vuranın gelini öldüren kişi olduğunu, iki; kızı tam olarak ne zaman öldürdüğünü bildiğini, üç; fincanı ertesi hafta aynı gün aynı saatte vurarak bir mesaj verdiğini söylemiş oluyorsun.

Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Aşağı yukarı."

'İmkansız değil." Hardwick'in sesi o her zamanki kuşkucu tona bürünürken yüzünü de ekşittiğini tahmin etmek zor değildi. "İyi ama ne olmuş yani? Bu doğru olsa ne olur olmasa ne olur? Ne fark eder ki?"

"Henüz bilmiyorum. Ama bunun bir yansıması olmalı..." "Masanın üzerinde bir kesik baş ve kırık fincan. Bir hafta arayla?"

"Onun gibi bir şey," dedi Gumey aniden söylediklerinden şüphe duymaya başlayarak. Hardwick'in ses tonu karşısındakile- rin fikirlerinin saçma gözükmesine neden oluyordu. "Peki, senin getirip kucağıma yığdığın belge yığını arasında özel olarak bakmamı istediğin başka bir yer mi var?"

"Nereye bakarsan bak, ahbap. Hayal kırıklığına uğramayacaksın. Neredeyse her sayfada en az bir tuhaflık var. Daha önce bu kadar garibini, bu kadar karmaşığını görmemişsindir. Ya da bu insanlardan daha gariplerini ve karmaşıklarını. Benim görüşüm ne mi? Orada ne halt olup bitti bilmiyorum ama hiçbir şey kesinlikle göründüğü gibi değil."

"Son bir soru, Jack. Nasıl oluyor da ek soruşturma tutanaklarında bu fincan olayıyla ilgili Withrow Peny'nin ifadesi yer almıyor?"

Kısa bir sessizlik. Hardwick kahkaha olarak tanımlanması zor, daha ziyade kişneme benzeri bir ses çıkardı. "Zekice, Davey, çok zekice. Bu kadar kısa sürede yakaladın. Ortada resmi bir ifade yok, çünkü çay fincanını üç yüz metreden parçalayan o harika silahın sahibinin bizim başarılı doktor olduğunu tespit ettiğimiz gün soruşturmadan alındım. Bu yüzden de ek tutanaklardaki bu aptalca eksikliğin yeni müfettişten kaynaklandığını kolaylıkla söyleyebilirim."

"Sanırım gidip ona bunu hatırlatma gereği de duymadın, değil mi?" "Soruşturmanın işleyişine müdahale etmeme izin verilmiyor ki. Bu konuda saygıdeğer başkomiserimizden kesin talimat aldım."

"Soruşturmadan el çektirildin çünkü...?

"Sana söyledim ya. Amirimle münasip olmayan bir dille konuştum. Ona soruşturmasının eksik taraflarını gösterdim. Ayrıca zekasındaki ve komuta etme becerisindeki noksanlıklardan söz ettim.

On saniye boyunca iki adam da konuşmadı.

"Sanki ondan nefret ediyormuş gibi konuşuyorsun, Jack?" "Nefret mi? Hah. Nefret etmiyorum. Ben kimseden nefret etmem. Bu lanet olası dünyadaki herkesi severim ben."

Arazinin Konumu

Masanın üzerindeki belgeleri dizüstü bilgisayarına yer açacak kadar toplayan Gumey GoogJe Earth'e girerek Ashton'm Tam- bury'deki adresini yazdı. Sonra kulübeyi ve arkasındaki ormanı merkeze alarak çözünürlüğü mümkün olduğunca arttırdı. Görüntüdeki konum bilgileriyle dosyadaki uzaklık ve yön bilgilerinden yararlanarak kulübenin arkasındaki güzergahı takip edip, ormanda cinayet silahının bulunduğu yerin Badger Lane'in otuz metre kadar yakınında olduğunu tespit etti. Yani kulübenin arka camından çıktıktan sonra Flores koşarak ya da yürüyerek buraya kadar gelmiş, palanın hâlâ kanlı olan bıçak kısmını kısmen toprak ve yapraklarla örtmüş sonra da... Ne? Arkasında köpeklerin izini sürebileceği bir koku bırakmadan yola ulaşmayı başarmış mı? Oradan da Kikki Muller'ın evine mi gitmiş? Yoksa kadın Flores'i kaçmasına yardım etmek ve planladıkları yeni yaşamlarına doğru yola koyulmak üzere orada, arabasmda mı bekliyordu?

Ya da Flores yeniden kulübeye dönmüştü. Bu yüzden palanın civarında başka koku yoktu. Flores

kulübeye dönüp, onca polisin, dedektifin ve olay yeri inceleme teknisyenlerinin arasında saklanmayı başarmış olabilir miydi? Bu ihtimal çok düşüktü.

Gumey bilgisayarının ekranından başını kaldırıp masanın diğer ucunda kendisini izleyen Madeleine'i görünce yerinden sıçrayacak kadar irkildi.

"Tanrım! Ne zamandan beri oradasın sen?"

Karısı yanıt vermek için en ufak bir çaba harcamadan omuz silkti.

"Saat kaç?" diye sordu kelimeler ağzından çıkar çıkmaz bunun budalaca bir soru olduğunu fark ederek.

Dolabın yanındaki saat kendi tarafındaydı, karısının değil. Ayrıca saatin 22:55 olduğu önündeki bilgisayar ekranının köşesinde de yazıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kadın. Bunu sormaktan ziyade meydan okuyormuşçasma bir ifadeyle söylemişti.

Gumey tereddütle, "Sadece bu... belgelerden bir anlam çıkarma gayreti içindeyim," diyebildi.

"Hmm." Bu daha çok mizah duygusundan uzak bir kahkaha tonlamasıyla dökülmüştü dudaklarından.

Karısının o dik bakışlarına aynı şekilde karşılık vermek istedi ama bunu yapmak zordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Kadm neredeyse aynı anda gülümseyip kaşlarını çattı.

"Hayat kısa diye düşünüyorum," dedi sonunda birine acı gerçeği yüz yüze söylemek zorunda kalmış birinin tavrıyla.

"Ve...?"

Tam bana yanıt vermeyecek diye düşünmeye başlamıştı ki karısı konuşmaya başladı. "Ve zaman kaybediyoruz." Başını kaldırdı. Belki de buna istemsiz bir kasılma neden olmuştu. Sonra Gumey'e dikkatle bakmaya koyuldu.

Ne için zaman kaybediyoruz? diye sormak, bu anlamsız bakışmaları sonuç alınabilecek türden bir tartışmaya dönüştürmek niyetindeydi ki karısının gözlerindeki bir şey fikrini değiştirmesine neden oldu.

Bunun yerine, "Konuşmak ister misin?" diye sordu.

Kadın başını iki yana salladı. "Hayat kısa. Hepsi bu. Bu üzerinde düşünülmesi gereken bir şey."

2. B ö l üm

Siyah ve Beyaz

Madeleine'in mutfakta yanına gelişini takip eden saatte Gurney birkaç kez karısını, söylediği şeyi biraz daha açmaya ikna etmek üzere yatak odasına gitmenin eşiğinden döndü.

Madeleine zaman zaman kısa süreler için her şeyi böyle karamsar açılardan değerlendirirdi. Bu kez de bulundukları uçsuz bucaksız arazinin de etkisiyle bakış açısı olumsuza doğru kaymıştı. Ama bu değişimler hep kısa süreli olur, yeniden farklı şeylerle ilgilenmeye başlar; neşesi, hareketli tavırları geri dönerdi. Bu daha önce olmuştu, bu yüzden de hiç şüphesiz aynı şey tekrarlanacaktı. Ancak o an için karısının tavırları sinirini bozmuş, midesinde gerginlikten kaynaklanan burulma hissetmişti. Bu kesinlikle kaçıp kurtulmak istediği bir duyguydu. Kilerdeki askıdan ince bir ceket alıp yan kapıdan yıldızsız göğün altına çıktı.

İlerideki tepelerden birinin üzerindeki yarım ay zifiri karanlığın hüküm sürmesine mani oluyordu.

Biraz ilerleyip, aşırı büyümüş eğreltiotları arasındaki, eğim kazanarak göle doğru uzanan patikaya bakmaya koyuldu. Sonra da oturup, izlemeye, dinlemeye başladı. Gözleri her geçen saniye karanlığa alışıyor, loş ışıkta çevresini daha iyi görüyordu. Şekiller, gölgeler, hatta ağaçlar. Ama yine de tam olarak neler gördüğünü söylemesi imkansızdı. Sonra gölün karşı kıyısında, belki bakış açısının yirmi derece kadar dışında, belli belirsiz bir kıpırtı görür gibi oldu. Dönüp o noktaya baktığında, karanlık şekilleri, en iyi tahminle böğürtlen çalılıklarını, sallanan dalları, gölün kenarında boy atan su kamışlarını görür gibi oldu. Tüm bunları ve artık orada başka ne varsa ancak siluet halinde görebiliyordu. Sonra tam başını hafifçe çevirdiği anda gözünün ucuyla ilk gördüğü yerde bir kıpırtı daha olduğunu sezdi. Bu bir hayvan olmalıydı. Küçük bir geyik ya da büyük bir köpek boyunda bir hayvan. Gözlerini o noktaya sabitledi ve kıpırtı da az önceki gibi kayboldu.

Retina hassaslığı denen olayı biliyordu. İnsanın sönük yıldızları doğrudan bakmadan ancak gözlerinin ucuyla görebilmesinin nedeni buydu. Ayrıca gördüğü şey bir hayvansa da, gerçekten bir şey görüyorsa tabii, tehlikeli olamayacağı açıktı. Küçük bir ayı bile olsa, Catskills'teki ayılar kimseye zarar vermeyen türden olduklarından, üstelik aradaki yaklaşık yüz metrelik mesafeden dolayı bir tehlike görmüyordu. Ama yine de benliğinin içgüdüsel o ilkel köşesinde karanlıkta ne olduğunu tanımlayamadığı bu hareket bir nebze huzursuzluk yaratmıştı.

Rüzgar esmiyor, etrafta çıt çıkmıyordu. Ancak bu müthiş sessizlik Gumey'e aradığı huzuru verememişti. Buna çevresinden ziyade içsel dünyasının izin vermediğinin farkındaydı. Karanlıktaki kıpırtılardan ziyade evliliğindeki gerginlik onu rahatsız ediyordu.

Evliliğindeki gerginlik. Evliliği iyi gitmiyordu. İki kez ayrılmanın eşiğinden dönmüşlerdi. On beş yıl önce dört yaşlarındaki oğulları Gumey'in kendisini sorumlu hissettiği bir kazada ölünce duygusal açıdan birlikte yaşanılmasını imkânsızlaştıracak derecede donuklaşmıştı. Ve henüz on ay kadar önce, Mellery olayına dahil olma isteği ve gayreti yüzünden yalnızca evliliğinin değil hayatının da sonuna gelmesine ramak kalmıştı.

Yine de Madeleine'le arasındaki sorunan basit ya da en azından anlayabileceği türden bir nedeni olduğu kanaatindeydi. Her şeyden önce Myers-Briggs kişilik değerlendirme ölçeğinde her ikisi de farklı kategorilere giriyorlardı. Onun bir şeyi kavraması temelde düşünerek, kansmınkiyse hissederek gerçekleşiyordu.

O, noktaları birleştirmekten; karısıysa noktaların kendilerinden zevk alıyordu. Sosyal zorunluluklardan uzak, yalnızlık ortamlarında mutlu oluyordu. Karısı içinse bunun tam tersi geçerliydi. Onun için gözlem düzgün kararlar verebilmek için gerekli etmenlerden yalnızca biriyken, karısı için karar vermek düzgün gözlem yapabilmek için gerekli etmenlerden yalnızca biri anlamına geliyordu.

Geleneksel psikolojik tarama testlerinde ortak yanları pek çıkmıyordu. Yine de insanlar ve olaylar hakkındaki bakış açıları, aralarında şaşırtıcı bir elektriklenme yaratıyor, birlikte alaycı bakış açısı geliştirebiliyor, neyin etkileyici, neyin komik, neyin harikulade, neyin dürüstçe ve neyin sahtekarca olduğunu birlikte adayabiliyorlardı. Karşısındakinin eşsiz biri olduğu ve kendisi için herkesten daha önemli olduğu biçimindeki hisleri de ortaktı. Yakınlaştıkları o sıcak anlarda bu elektriklenme Gurney'e aşkın varlığının tezahürü gibi geliyordu.

Yani çelişki ilişkilerini tanımlayan şeydi. Bazen ciddi, uzun da sürebilen, bazen bir hayli üzücü anlaşmazlıklar yaşadıkları oluyor ama içgüdülerinin ve tutkularının hüküm sürdüğü anların gücüyle bunları aşmayı biliyorlardı.

Ama şimdi... Walnut Crossing'e taşındıklarından beri bu anlar azalmış, aralan da açılmaya başlamıştı. Uzun zamandır birbirlerine sarılmamışlardı. Yani gerçek anlamda, evrende kendisi için en değerli varlığa sarılıyormuş gibi bir tutkuyla bütünleşmemişlerdi. Orada karanlıkta bu düşüncelerle otururken dış dünyadan bütünüyle uzaklaşmış, tamamen içine dönmüştü. Çakalların ulumaları dış dünyaya geri dönmesine neden oldu.

Bu keskin, yabanıl seslerin nereden geldiğini de hayvanların sayısını da tespit etmek zordu. Yine de üç, dört veya beşinin gölün bir kilometre kadar doğusunda, karşı tepelerden birinin yakınlarında olduklarını tahmin etti.

Sonra ulumalar aniden kesilip sessizliğin daha bir derinleşmesine neden oldu.

Zihni de hemen evliliğiyle ilgili kurduğu düşüncelere geri döndü. Ancak her ne kadar yapmaya alışık olsa da genellemelerin halihazırdaki sorunları çözme noktasında çok az işe yaradığını biliyordu. Şu an karşısındaki sorun aslında vermesi gereken bir karar çerçevesinde çözülecekti.

Ve Madeleine'le karşı taraflarda oldukları bu karar da Perry dosyasını kabul edip etmemeyi içeriyordu.

Karısının konuyla ilgili hislerini yalnızca son yorumlarından yaptığı çıkarımlardan değil, iki yıl önce emekli oluşunu müteakip polisle ilişkili herhangi bir olaya yakınlaştığında dışarı vurduğu endişe dolu ifadelerinden de gayet iyi biliyordu. Perry vakasını siyah-beyaz olarak gördüğünün farkındaydı. Onun olayı araştırmayı kabul etmesi, emekliyken bile cinayetleri çözme takıntısının sürdüğünü ispatlamış olacak, birlikteliklerinin geleceğini riske atacaktı. Diğer taraftan olayı araştırmayı reddederse yaşamında değişiklik yapmaya karar verdiğini, işkolik bir dedektiften kuş gözlemcisi, kano binicisi doğa aşığı bir adama dönüşmeye başladığının ilk adımını attığını gösterecekti. Ama zihninden bu düşüncelere sanki karısı karşısındaymış gibi karşı çıktı. Bu siyah veya beyaz biçiminde sunulan tercih gerçekçi değildi ve hatalı karar verilmesine neden olabilirdi. Zira bu tür kararların neticeleri çok farklı olabilirdi. Oysa kendisi siyahla beyaz arasındaki tonlarda bir karar vermenin daha doğru olacağı kanaatindeydi.

Bu düşüncelerin ışığında ideal bir uzlaşmanın nasıl yapılabileceğini kurmaya başladı. Olayı araştırmayı kabul edebilir ama bunu belirli bir süreyle sınırlı tutardı. Mesela bir hafta. Maksimum iki hafta. Bu kısıtlı sürede delilleri istediği gibi inceler, eksik bırakılmış noktaları tespit eder, anahtar teşkil edecek kişilerle bir kez daha görüşür, verileri değerlendirir, bulabileceklerini bulur, sonra da elde ettiği bulguları, önerilerini ve...

Tam bu sırada çakallar az önce sustukları gibi aniden ulumaya başladılar. Şimdi biraz daha yaklaşmış gibiydiler.

Belki ağaçlık yolu geçip, ahıra doğru yönelmişlerdi. Acı acı uluyorlardı. Gurney yaklaşıyorlar mı yoksa daha yüksek sesle u l u y o r l a r m ı e m i n olamıyordu. Sonra sustular. Müthiş bir sessizlik. Rahatsız edici bir sessizlik. Saniyeler yavaş yavaş ilerliyordu. Sonra birer birer ulumaya başladılar. Gumey sırtından kollarına dek ürperdiğini hissetti. Bir kez daha gözünün ucuyla karanlıkta bir kıpırtı gördüğünü sezinlemişti.

Sonra kapanan bir otomobil kapısı sesi işitir gibi oldu. Ardından çok uzaktan gelen arabanın farlarını gördü. Araç sarsıla sarsıla ilerliyordu. Ancak bu engebeli arazi için aracın hızı bir hayli fazlaydı. Dönüp, patinaj yaparak kaydı ve sarsılarak Gumey'in oturduğu bankın üç metre kadar önünde durdu.

Sürücü camından Madeleine kendisinden beklenmeyecek derecede yüksek ve neredeyse panik dolu

bir sesle, “David!”xliye bağırdı. Gumey tam ayağa kalkıp gözünü alan farlara doğru ilerlemeye başladığı sırada neredeyse içe işler bir tonla bir kez daha bağırdı. “David!”

Ancak arabaya binip, karısı camı kapatınca koro halinde yükselen ulumaların işitilmez olduğunu fark etti. Gözleri karanlığa alışınca karısının kollarının gerginliğini, bedenindeki kasılmayı kısmen görüp kısmen de hissetmeye başlamıştı.

“Yaklaşmaya başladıklarını duymadın mı?” diye sordu nefes nefese.

“Duydum. Bir şey kovalıyorlardır diye düşündüm. Tavşan filan gibi.”

“Tavşan mı?” Sesi öfke doluydu.

Tam olarak göremese de yüzünün de allak bullak olduğunu hissediyordu. Neden sonra derin ve kesik kesik soluyup direksiyonu tutan ellerini indirdi.

“Burada ne yapıyordun?” diye sordu.

“Bilmem. Sadece... Düşünüyordum. Ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum.”Yine uzun bir iç çekişin ardından arabanın çalıştığını unutup kontak anahtarını çevirince aracın ateşleme mekanizmasından isyan dolu bir çığlık yükselmesine nedeıı oldu. Aynı anda kendi boğazından da öfke dolu bir haykırış yükselmişti.

Ahırın önünden geçip, eve doğru yöneldi. Arabayı kapıya her zamankinden daha yakın park etti.

“Ve ne karar verdin?” diye sordu Gumey tam inmek üzereyken.

“Efendim?” Soruyu duymuş vakit kazanmaya çalışıyordu.

Bunun farkındaymış gibi hiçbir şey söylemeden başını hafifçe çevirip beklemeye koyuldu.

“Mantıklı bir şekilde hareket etmek için neler yapmam gerektiğini düşünüyordum.”

“Mantıklı.” Kelimeyi sanki hiçbir anlamı yokmuş gibi telaffuz etmişti.

“Belki evde bu konu hakkında konuşabiliriz,” dedi kapıyı açarak. Bir dakikalığına bile olsa kaçmak istiyordu. Tam ayağını dışarı atacaktı ki ayağı sopa ya da çubuk gibi bir şeye takıldı. Tavan ışığını yakıp eğilerek bakınca bunun normalde kapının yanındaki ahşap dolapta duran baltanın kaim sapı olduğunu gördü.

“Ne bu?” diye sordu.

“Balta.”

“Yani arabada ne işi var?”

“Bulabildiğim ilk şey oydu.”

“Bak çakallar hiçbir zaman insanlara.

“Bunu nereden biliyorsun?” diye sözünü kesti öfkeyle. “Bunu nereden biliyorsun?” Gumey sakinleştirmek için koluna doğru uzanınca geri sıçradı. Ardından hızla arabadan inip, kapıyı çarparak eve doğru koştu.

2. B ö l üm

Düzen ve Amaç Hissi

Sabahın erken saatlerinde esen serin sonbahar rüzgarının etkisiyle gökteki kara bulutlar dağılmaya başladı.

Şafak sökerken açık mavi tonlara bürünen gökyüzü saat dokuza doğru masmavi kesilmişti. Bir önceki günün kasvetli, sinir bozucu atmosferinin aksine güzel, açık bir gün olacağa benziyordu.

Gumey güneş ışınlarının eğik biçimde yansıdığı kahvaltı masasına oturup cam kapılardan rüzgarda tatlı tatlı sallanan kuşkonmazların sarımtırak yeşilliklerine bakıyordu. Ilık kahve fincanını dudaklarına götürürken içine dolan sevinçle sorunların mantıklı çözümler bulunarak aşılacağına ilişkin inancı pekişiyor, bu da Perry olayıyla iki haftalık bir süre için ilgilenme kararının kesinlikle mükemmel olduğunu düşünmesine yol açıyordu.

Bir saat kadar önce verdiği kararı Madeleine'e açıkladığında karısının kendisini pek de mutlu olmayan gözlerle dinlemesi onu şaşırmamıştı aslında. Bu kararın karısının hoşuna gitmesini beklemiyordu. Siyah ve beyaz kurallara göre işleyen bir beyin, doğası gereği uzlaşmaya karşı çıkar dedi kendi kendine. Ama gerçekler kendi yanındaydı ve zaman içinde o da verdiği kararın mantıklı olduğunu anlayacaktı. Bundan emindi.

Ancak bu süreçte karısının kuşkularıyla elinin kolunun bağlanmasına izin vermeyecekti.

Madeleine bahçeden mevsimin son çalıfasulyelerini toplama ya gidince, o da dolabın orta çekmecesinden küçük, sarı bir defter çıkartıp önceliklerini sıralamaya koyuldu.

- Val Perry 7 arayıp iki haftalık kararım açıkla.
- Saatlik ücretini belirle. Diğer ücretlerin, masrafların e-postayla bildirileceğim söyle.
- Hardwick'e bilgi ver.
- Scott Ashton'la görüş. Bunu hızlandırmak için Val Perry 'den yardım iste.
- Ashton 'in geçmişini, meslektaşlarını, arkadaşlarım, düşmanlarım araştır.
- Jillian 'm geçmişini, meslektaşlarını, arkadaşlarım, düşmanlarım araştır.

Gumey, Val Perry'le mutabakata vardıktan sonra gerekirse listeyi uzatırım diye düşündü. Kalemi bırakıp cep telefonuna uzandı. Telesekreter devreye girince de numarasını bırakıp, bundan sonra atılacak adımlarla ilgili konuşmak istediğini belirten bir mesaj bıraktı.

Kadın iki dakikadan kısa süre içinde geri aradı. Sesinde çocuksu bir heyecan ve bazen çok ağır bir şey kaldırılınca insanın sesine sirayet eden fısıltı benzeri bir tonlama vardı. "Dave! Aramanıza çok sevindim!

Dünkü davranışımdan sonra aramazsınız diye çok korkuyordum. Tekrar özür dilerim. Sizi korkutmadım değil mi?"

"Takmayın kafanıza artık. Sadece yapmayı kabul ettiğim hususlarda bilgilendirmek için aradım."

"Anlıyorum." Gumey'in konuşma şekli kadının şevkini bir nebze kırmış gibiydi.

"Gerçi hâlâ yardımcı olabileceğimden emin değilim."

"Çok yardımcı olacaksınız, ben buna kesinlikle inanıyorum."

"İtimadınız için sağ olun ama işin aslı şu ki..."

"Bir saniye izin verin." Telefonu ağzından uzaklaştırıp başka biriyle konuşmaya başladı. "Bir dakika bekleyemez misiniz? Telefondayım... Ne?... Ah, lanet olsun! Pekala. Bakayım. Nerede? Gösterin bana....

İşte böyle... Tamam mı?... Evet, güzel. Evet!" Sonra yeniden telefona, Gumey'e döndü. "Tanrım! Bir iş yaptırmak için birini tutuyorsunuz ama her şeyi sizden istiyorlar. Her şeyi ben yapacaksam seni niye tuttum değil mi ama?" İçini çekti. "Kusura bakmayın. Zamanınızı bunlarla almayayım. Mutfağı yaptırıyorum da.

Provence'de ısmarlama yaptırttığım fayanslarla kaplanıyor. Ama ustalarla sorunlarım bir türlü

bitmek bilmedi. Neyse siz bunlar için aramadınız. Özür dilerim tekrar. Bekleyin, kapıyı kapatayım. Belki kapının kapalı olduğunu görmeleri işe yarar. Tamam, verdiğiniz kararı söylüyordunuz. Lütfen devam edin.”

“İki hafta,” dedi. “İki haftalık bir süre için sizinle çalışacağım. Dosyayı inceleyip yapabileceğim maksimum faydayı sağlamak için elimden geleni yapacağım.”

“Neden sadece iki hafta?” Kadının ses tonu sanki sabrını muhafaza etmek için büyük bir çaba harcıyormuşçasına gerilmişti.

Neden gerçekten? Bu sorulması beklenen soruya akla yatkın bir yanıt vermenin bu derece zor olduğunu kadın sorana dek fark etmemişti. Elbette gerçek, olayın kendisinden ziyade karısının konuya yaklaşımını öğrendiğinde göstereceği tepkiyi azaltma gayretinde gizliydi.

“Çünkü... İki haftalık zaman zarfında ya işe yarar bir ilerleme sağlarım ya da bu iş için doğru kişi olmadığım anlaşılır.” “Anlıyorum.”

“Günlük çalışma raporu vereceğim size. Ayrıca saatini yüz dolardan hesaplayacağım haftalık bir de fatura göndereceğim. Artı masraflar.”

“Tamam.”

“önemli bir harcama gerekirse size önceden bilgi vereceğim. Uçak yolculuğu filan gibi...”

Kadın sözünü kesti. “Hemen başlamak için ne lazım? ön ödeme yapayım mı? Ya da bir şey imzalamam gerekiyor mu?”

“Anlaşma metni yazıp size e-posta olarak gönderirim. Siz de çıktısını alıp imzalar, tarayıp bana geri yollarsınız. Özel dedektif lisansım olmadığı için resmi olarak beni dedektif olarak değil de delilleri değerlendirecek ve soruşturmanın durumunu yorumlayacak bir danışman olarak tutmuş oluyorsunuz.

Önceden bir ödeme yapmanıza gerek yok. Bir hafta sonra size bugünü de kapsayan bir fatura yollarım.”

“Güzel. Başka?”

“Bir sorum var. Belki konuyla pek alakası yoktur ama görüntüleri izlediğimden beri aklıma bir şey takıldı.”

“Nedir?” Kadının ses tonunda hafif bir gerginlik peyda oldu. “Neden düğünde Jillian’ın hiç arkadaşı yoktu?”

Kadın tiz bir kahkaha attı. “Jillian’ın düğünde hiç arkadaşı yoktu çünkü Jillian’ın hiç arkadaşı olmadı.”

“Hiç mi?”

“Dün size kızımı anlattım. Hiç arkadaşı olmaması sizi şaşırttı mı? Bakın bir şeyi iyice netleştireyim.

Kızım, Jillian Perry tam bir sosyopattı. Sosyopat.” Kelimeyi sanki okumayı yeni söken birine telaffuz etmeyi öğretiyormuş gibi ağır ağır söylemişti. “Dostluk kavramı onun beyninin işleme biçimine uymuyordu.” Gumey konuşmayı sürdürme konusunda tereddütte kalmıştı. “Bayan Perry. Anlamakta sıkıntı...”

“Val.”

“Pekala, Val, anlamakta sıkıntı çektiğim birkaç şey var. Öncelikle merak ettiğim.”

Kadın yine sözünü kesti. "Neden varlığına katlanamadığını apaçık olan kızımın katilini... adalet önüne çıkarmaya bu derece istekli olduğumu merak ediyorsunuz?"

"Aşağı yukarı."

"İki yanıtım var. Birincisi ben böyleyim işte. İkincisi de bu sizi hiç ama hiç ilgilendirmez!" Duraksadı.

"Belki bir de üçüncü yanıt var. Jilli'ye çok kötü annelik yaptım. Şimdi de... Lanet olsun. Boş verin. Bence bunun sizi hiç ama hiç ilgilendirmediği biçimindeki yanıtıma dönsek daha iyi olacak."

Kaltağın Gölgesinde

Son dört ayda diğerim neredeyse hiç düşünmemişti. Perry kaltağından hemen öncekim, mukayese edildiğinde çok daha az önemli olanım, karanlıkta kalmış, henüz bulunmamış, ünü henüz yayılmamış ve yalnızca kısmen zevk için ortadan kaldırılanı. Bazıları bunun bütünüyle zevk için yapıldığım söyleyebilirdi elbette ama yanılıyorlardı. O sonunu fazlasıyla hak etmiş, lanetli varlığının ortadan kalkması için tüm nedenleri ortaya dökmüştü.

lekeli Havva, çürümüş kalp, azmış yürek, sürtüğün yüreği yürekteki sürtük, üst dudaktaki ter, domuzun homurtusu, berbat inlemeler, ayrılan dudaklar, şehvet uyandıran dudaklar, iç kemiren dudaklar, yılan gibi, ıslak dil, taran bqcaklar, kaygan beden.

pis sıvılar, sümüklüböcek salgısı, ölümle temizlenen, ölümle buharlaşan, ölümle kuruyan organlar, kuruyarak arman, toprak kadar kuru, mumya kadar zararsız.

Vaya con Dios!

Gülümsedi. Onu daha fazla düşünmeliydi. Ölümünü canlı tutabilmek için.

Tara^a^Tuy^Tuı

Ashtonın Komşuları pu zef}eyieibuk&)

Saat 10:00 olduğunda Gumey, Val Perry'e anlaşma metnini göndermiş, görüşme zamanını kararlaştırmak için ondan aldığı Scott Ashton'a ait ev, cep ve Mapleshade'deki telefonunu ayrı ayrı aramıştı. İlk ikisine sesli mesaj bırakmış, üçüncü telefonu açan ve kendini sadece Bayan Liston olarak tanıtan yardımcısına da ayrıca bir mesaj daha bırakmıştı.

Saat 10:30'da, Ashton üç mesajı ve Val Perry'nin Gurney'in vazifesiyle ilgili gönderdiği notu aldığını belirterek aradı. "Benimle konuşmak istediğinizi söyledi."

Ashton'm sesi izlediği görüntülerden dolayı yabancı gelmemişti ama telefondaki tonlaması, gayrişahsi biçimde samimi ve sıcaktı. Tıpkı pahalı bir ürünün reklam sesi gibi. Tam da birinci sınıf bir psikiyatriste yakışacak biçimde diye düşündü Gurney.

"Doğru efendim," dedi. "Sizin için mümkün olan en kısa zamanda."

"Bugün?"

"Harika olur."

"Ya öğlen akademide ya da ikide evimde. Siz seçir."

Gumey İkincisini seçti. Eğer Tanıbury'e gitmek üzere hemen yola çıkarsa etrafta biraz dolaşmaya, özellikle de Ashton'ın evinin civarını incelemeye hatta bir iki komşusuyla konuşmaya vakti kalabilirdi.

Masaya yönelip, Hardwick'in getirdiği BCI'nın görüşme listesini alıp, Badger Lane bölgesinde oturanların yanı na işaret koydu. Sonra üzerinde, 'Görüşme Özetleri,'yazan diğer bir dosyayı da alıp

arabasına yöneldi.

* * *

Tambury kasabası sakin, gözlerden ırak konumu nedeniyle, on dokuzuncu yüzyılda yakınından geçen iki eyalet yolunun yeni açılan yollar nedeniyle kapanması yüzünden kısa sürede ekonomik çöküş içine girip, terk edilmiş bir bölge havasına bürünebilirdi. Ancak kasabanın açık bir vadide oluşu ve kuzey yönünde sıralanan dağlarıyla sunduğu eşsiz manzara bu tür bir olasılığı kısa sürede bertaraf etmişti. Yolların güzergahı üzerinde olmamanın neden olduğu huzur muhteşem doğal güzellikle birleşince bölge kısa sürede zengin emeklilerin ve ikinci evlerini almak isteyenlerin çekim merkezi haline dönüşmüştü.

Ama tüm nüfus bu tanıma uymuyordu. Calvin Harlen'in yabani otiarın sardığı eski süt çiftliği Higgles

Yolu'yla Badger Lane arasında uzanıyordu. Öğle saatinde Gumey'in sinir bozucu bir kütüphaneci sesiyle konuşan GPS'i onu Walnut Crossing'den bir saat on beş dakikalık yolculuğunun sonunda buraya getirmişti. Higgles Yolu'nun kuzeye yöneldiği noktada sağa çekip insan boyunu geçmiş gübre yığınları, neredeyse her tarafı kaplamış yabani otlar, yana yatmış ahırıyla bakımsızlıktan kırılan araziyi incelemeye koyuldu. Ahırın uzağında biri lastikleri çıkartılmış eski, sarı bir okul otobüsü olmak üzere, üst üste yığılmış hurda otomobiller göze çarpıyordu.

Gumey görüşme özetleri dosyasını açıp aradığı sayfayı bulup çıkardı. Sonra da okumaya koyuldu.

Calvin Harlen. Yaş 39. Boşanmış. Garip işlerde serbest olarak çalışıyor. (Ev tamiratı, çim biçme, kar küreme, mevsimlik geyik kesimi, post doldurma gibi) Hector Flores gelip işini alıncaya dek Scott Ashton

'in tamirat işlerin! yürütmüş. Ashtotı 'la aralarındaki yazılı olmayan anlaşmayı Ashton 'm bozduğunu iddia ediyor (Söylediklerini kanıtlayacak bir delil sunmaksızm) Flores 'in yasadışı çalışan bir yabancı, bir homoseksüel olduğunu, HIV virüsü taşıdığını, uyuşturucu kullandığını ileri sürüyor Flores İen, ‘iğrenç

Meksikalı, 'diye bahsediyor. Ashton 'ı da, ‘yalancıpislik, ' olarak tanımlıyor. Jillian Perry'e, ‘alçak kancık,

Kiki Muller'a 'kendini MeksikalIlara becerten orospu, ‘ tanımlamaları yakıştırıyor. Cinayetle, sonrasındakilerle ve şüphelinin nerede olabileceğiyle ilgili bilgisi yok. Cinayet günü ahırında tek başına çalıştığını ileri sürüyor.

Şahsın güvenilirliği düşük. Kararsız tavırları var. 20 yaşından itibaren sahte çek vermek, hane içi şiddet kullanmak, alkol alıp kamu huzurunu bozmak, taciz, tehdit, saldırı gibi suçlardan birçok kez gözaltına alınmış. (Dosyanın ekindeki adli sabıka kaydına bakınız.)

Gumey dosyayı kapatıp yolcu koltuğuna koydu. Anlaşıldığı kadarıyla Calvin Harlen'in Ezilen Beyazlar konu başlığıyla hazırlanacak posterlere yakışacak bir hayatı vardı.

Arabadan inip başka hiçbir aracın bulunmadığı yolun karşısına geçip çiftliğe giriş yolu olarak işlev gören toz toprak içindeki patikada yürümeye koyuldu. Yol, bir süre sonra biri gübre yığını ve ahıra diğeriyse, on yıllar evvel boyanmış, çürüyerek de artık rengini tamamen kaybetmiş dış cephesiyle tam bir viraneyi andıran iki katlı bir çiftlik evine giden iki kola ayrıldı. Evin ön tarafında, verandanın hemen yanında ev kadar eski olmasa da yine de

•

yeni olarak tantmlanamayacak dört büyük ilan tahtası yer alıyordu. Bunlardan birine de kırmızı boyayla özen gösterilmeden çirkin bir el yazısıyla yazılmış bir ilan göze çarpıyordu. Geyik Kesilir.

Evin içinden en azından seslerinden devasa büyüklükte olduklarını düşündüren iki köpeğin canhıraş havlamaları duyuluyordu. Gumey bu hareketlenme birinin kapıyı açmasını sağlayacak mı diye beklemeye koyuldu.

Sonunda ahırdan ya da en azından gUbre yığınının arkasından biri çıktı. Zayıf, çökmüş, başı tıraşlı, elinde tornavida ya da buz kıracağı türünden bir alet taşıyan adam ona doğru baktı.

“Bir şey mi kaybettin?” Çok zekice bir şaka yapmış gibi sırıttı.

“Bana bir şey kaybedip kaybetmediğimi mi sordun?” dedi Gumey.

“Yoksa sen mi kayboldun?”

Bunun nasıl bir oyun olduğu anlaşılmasa da adamı eğlendirdiği açıktı.

Gumey adamı hazırlıksız yakalamak istedi.

“Köpeklerle ilgilenen dostlarım var,” dedi Gumey. “Eğer doğru köpeklerse iyi para kazandın demektir.

Değillerse geçmiş olsun.”

“Kapa çeneni.”

Gumey’in adamın neden bağırdığını anlaması bir iki saniyesini almıştı. Bu arada arkasındaki evden yükselen havlamalar da kesildi.

Bulunduğu ortam her an daha bir güvensizleşiyordu. Gumey hâlâ çekip gitme imkanı olduğunu fark ediyorsa da içinde kalmak adına beliren delice arzuya engel olamıyordu. Bu adamı ve yaşadığı yeri incelemek istiyordu. Bir süre sonra yerden kızılger- dan kuşu yumurtası büyüklüğünde yuvarlak bir taş aldı. Sanki ısıtmak istiyormuş gibi avuçlarının arasına alıp okşadıktan sonra bozuk paraymışçasına havaya atıp sağ eliyle yakaladı.

“Ne yapıyorsun sen!” diye sordu adam bir adım yaklaşarak.

“Şşşt,” dedi Gumey yavaşça. Parmaklarını birer birer açıp, avucundaki taşı yüzüne yaklaştırarak dikkatle inceledi, sırıttı sonra da omzunun üzerinden arkaya fırlattı.

“Ne oluyor be...”

“Kusura bakma, Calvin, seni unuttum sanma. Sadece karar verme sürecim yoğunlaşmamı gerektirdi.”

Adamın gözleri açıldı. “Adımı nereden biliyorsun?”

“Seni herkes tanır, Calvin. Yoksa Bay Kalkık mı dememi isterdin?’

“Ne?”

“Calvin diyelim o zaman. Daha kolay. Daha güzel.”

“Ne zırvalıyorsun sen be? Ne istiyorsun?”

“Hector Flores’i nerede bulabileceğimi öğrenmek istiyorum.” “Hec... Kim?”

“Onu arıyorum, Calvin. Onu bulacağım. Belki bana yardım edersin diye düşündüm.”

“Ben nereden...? Kim...? Sen polis değilsin değil mi?” Gurney hiçbir şey söylemedi ama yüz ifadesini ölümün gözleriyle etrafına bakan bir katil biçimine soktu. Buz adam Harlen’i hatırlamış gibiydi. Gözleri biraz daha açıldı.

“Meksikalı Flores’i mi arıyorsun?”

“Bana yardım eder misin, Calvin?”

“Bilmiyorum. Nasıl?”

“Mesela bana ortak dostumuz hakkında bildiğin her şeyi anlatabilirsin.” Gurney bu cümleyi öylesine sert bir tehdit yükleyerek sarf etmişti ki acaba aşırıya mı kaçtım diye endişelendi. Ama Harlen’in anlamsız sırıtışı bu adama karşı hiçbir şekilde aşın kaçamayacağım göstererek endişesini sildi.

“Tabii, neden olmasın. Mesela ne bilmek istiyorsun?”

“İlk olarak nereden geldiğini biliyor musun?”

“Tüm o Meksikah işçilerin dikilip durduğu otobüs durağından. Aylak herifler,” dedi bu her ortamda kullanılabilecek kelimeyi herkesin içinde mastürbasyon yapılması kadar gayrı ahlaki bir şeyle yarışacak derecede kaba biçimde telaffuz ederek.

“Peki öncesinde? Aslen nereden geldiğini biliyor musun?” “Meksika’nın çöplüklerinden herhalde.

Oralardan bir yerden.”

“Sana söylemedi mi?”

Harlen başını iki yana salladı.

“Sana herhangi bir şey söyledi mi?”

"Ne gibi?”

“Herhangi bir şey. Onunla hiç konuştun mis?”

“Bir kez. Telefonda. Zaten ona aşağılık herif dememin başka bir nedeni de bu. Geçen, emin değilim ekim veya kasımda Dr. Ashton’ı kar küreme işiyle ilgili aradım. Ama telefonu o herif açtı ve ne istediğimi sordu. Ben de doktorla konuşmak istediğimi söyledim. Ne konuşacaksın doktorla diye sordu. Bana doktora söyleyeceğim şeyi ona söylememi kendisinin doktora ileteceğini söyledi. Ben de ona seninle konuşmak için aramadım, şerefsiz herif dedim. Kendini ne sanıyor ki? Bu aşağılık MeksikalIlar, buraya domuz gribi,

AIDS, cüzam taşıyorlar; sosyal yardımlarla beslenip, işlerimizi çalıyorlar. Ama bu aşağılık hastalıklı piçlerin vergi filan da verdikleri yok tabii. O aşağılık herifi bir daha görmedim. Görseydim kafasına bir tane sıkardım. Yok, yok önce taşaklarını patlatırdım.”

Harlen’in atıp tutmalarının arasında evdeki köpeklerden biri yeniden havlamaya başladı. Harlen dönüp, yere tükürdü. Sonra başını iki yana sallayarak, “Kapa çeneni,” diye bağırdı. Havlama kesildi.

“Ona aşağılık herif demenin başka sebebi de var demiştin.” “Ne?”

“Flores’le yaptığın telefon görüşmesinin, ona aşağılık demenin başka bir nedeni olduğunu söyledin.”

“Doğru.”

“Neden?

“O piç buraya geldiğinde tek kelime İngilizce konuşamıyordu. Bir yıl sonraysa değil İngilizce konuşmak her bir boku bilir oldu.” “Bu yüzden de sen onun aşağılık herifin teki olduğuna mı karar verdin,

Calvin?”

“Yalan söylediğini fark ettim çünkü. Anlıyorsun değil mi?” “Sen anlat yine de.”

“Kimse İngilizceyi bu kadar çabuk öğrenemez.”

“Onun gerçekten Meksikalı olmadığını mı düşünüyorsun?” “Onun başka şeyler peşindeki aşağılık herifin teki olduğunu söylüyorum.”

“Neyin peşindeymiş ki?”

“Bu çok açık, ahbap. O zeki piç neden doktorun kapısını çalıp yaprak temizleme işi istedi? Aklında bir sürü plan vardı herifin.”

“Calvin, çok ilginç. Sen zeki bir adamsın. Düşünce şeklini sevdim.”

Harlen başını sallayıp, sanki bu sözleri bir iltifat olarak algımmışçasına bir ifadeyle yere tükürdü. “Bir şey daha.” Sonra ses tonunu sanki gizliden konuşuyormuş gibi değiştirerek, “Yüzünü daima saklardı,”

dedi. “Hep o rodeo şapkalarından takar, siperliğini öne eğerdi. Gözünde de hep güneş gözlüğü olurdu. Ne düşündüğümü biliyor musunuz? Bence o görülmekten korkuyordu. Bu yüzden de o büyük evde ve kulübede saklanıyordu. Tıpkı o sürtük gibi.”

“Hangi sürtükmüş bu?”

“Haklanan sürtük. Yolda yanından geçerken hep pislikmişim gibi bakardı bana. Sanki bir leşmişim gibi. Ya da bir kancık. Bu yüzden onların ortak bir yönleri olabileceğini düşünüyordum. O ve Bay Aşağılık

Pislik, ikisi de herkese suçlu tipler gibi gözüküyordu rvıîen. Sonra birden ‘hey dur bir dakika’ dedim kendi kendime. Beîki de bundan fazlası vardır. Belki Meksikalı tanınmaktan korkuyordu. Bunu hiç düşündün mü?”

Gurney sonunda, buralarda olmasını isteyip, kendisine müthiş yardımcı olduğunu ve işine yarayabilecek çok şey öğrendiğini söyleyerek teşekkür etti. Eğer Ashton arazideki işler için Harlen yerine

Flores’i çalıştırmaya başlamışsa Harlen’in ona kin besliyor olması normaldi. Cüzdanında ve gururunda açılan yara yüzünden böyle konuşuyor olması da. Ama belki de öyle değildi. Belki Hardwick’in söylediği gibi her şeyin gizli kalmış bir yanı vardı. Yani hiçbir şey görüldüğü gibi değiidi.

Gurney, Higgles Yolu başındaki arabasına dönüp küçük defterine sonradan hatırlamak için üç kısa not yazdı.

Flores söylediği gibi biri olmayabilir mi? Meksikalı değil mi?

Flores, Harlen onu bir yerlerden tanıyacak diye mi korkuyor?

Yoksa ileride onu hatırlar diye mi endişeleniyor? Ama Ashton onu hatırlayabileceğine göre bundan neden endişeleniyor ki?

Flores 'le Jillian arasında bir şeyler olduğuna ilişkin kanıt var mı? Aralarında özel bir bağlantı?

Cinayete sebep olacak Tambury'de karşılaşmalarından öncesine dayanan bir şeyler?

Kendi notlarına kuşkuyla baktı. Bunlardan işe yarar bir sonuç çıkma olasılığı var mıydı? Neticede öfke dolu, en azından göründüğü kadarıyla tam bir paranoyak olan Calvin Harlen’in güvenilir bir kaynak olmadığı açıktı.

Kontrol paneli üzerindeki saate baktı. 13:00. Eğer öğle yemeği yemekten vazgeçerse Ashton’la

buluşmadan önce bir kişiyle daha görüşmeye vakti kalabilirdi.

Muller arazisi Badger Lane'in tepesinde, yolun sonundaki Ashton'm muhteşem bahçeli malikanesinden hemen önceki son evdi. Burasıyla Harlen'in çöplüğü arasında dünyalar kadar fark vardı.

Gurney elindeki görüşme listesinden bulduğu Cari Muller'm arazisinin önüne park etti. Klasik siyah süslemeleri ve panjurlarıyla Koloni dönemini yansıtan ev yolun hemen karşısına inşa edilmişti. Benzeri kılı kırk yararak inşa edilen evlerden yayılan sahtelik duygusu buraya hakim değildi. Panjur biraz aralanmış, ön bahçeye bir kırık dal düşmüş, çimenler uzamış, yol kenarında dökülen yapraklar birikmişti. Yan kapıya uzanan taş yolda da ters dönmüş bir bahçe sandalyesi göze çarpıyordu.

Kapıya vardığında içeriden gelen müziği belli belirsiz duyabiliyordu. Zil yerine, açılıncaya kadar her seferinde biraz daha vurmak zorunda kaldığı pirinç bir kapı tokmağı vardı.

Kapıyı açan adam iyi görünmüyordu. Gurney adamın, hastalığının görünüşünü ne kadar etkilediğine bağlı olarak kırk beşle altmış yaşları arasında olduğunu tahmin etti. Seyrek saçları, üzerinden sarkan grimsi bej hırkayla aynı renkteydi.

"Merhaba," dedi güler yüzden de meraklı bakışlardan da uzak kupkuru bir ifadeyle.

Adamın kapısına gelen bir yabancıyı bu şekilde karşılaması Gumey'i şaşırtmıştı. "Bay Muller?"

Adam şaşırıp ardından sanki bir bant kaydıymış gibi, "Ben Carl Muller," dedi. İnce, tınısız bir sesi vardı.

"Adım Dave Gurney efendim. Hector Flores'in izini süren ekiptenim. Acaba bana bir iki dakika zaman ayırabilir misiniz?" Teybin yanıt vermesi bu kez biraz daha uzun sürdü. "Şimdi?" "Eğer mümkünse çok iyi olur efendim."

Muller başım hafifçe salladı. Sonra geri çekilip eliyle belli belirsiz girin işareti yaptı.

Gurney iyi korunmuş ahşap kaplama ağırlıklı, geniş yer döşemeleriyle dekore edilmiş, son derece iyi durumdaki bir on dokuzuncu yüzyıl evinin loş holünde bulmuştu kendini. Az önce kapıdayken duyar gibi olduğu müziğin sesi şimdi daha net biçimde işitiliyordu. Çalan tuhaf biçimde, daha mevsimi gelmemiş

'Adeste Fideles'ti.4 Ve anlaşıldığı kadarıyla ses bodrumdan geliyordu. Düşük, ritmik, vızıltıyı andıran bir ses daha vardı ve o da alt taraftan geliyordu. Gurney'in solundaki çift kapı büyük bir şöminenin de göze çarptığı, oldukça resmi bir tarzda dekore edilmiş bir yemek odasına açılıyordu, önünde uzanan geniş koridorsa arkaya kadar gidiyor, adeta sonsuza dek uzanan çimenliğe açılan cam kapılarla sona eriyordu.

Koridorun yan tarafında üst kata çıkılmasını sağlayan oldukça zarif parmaklıklarıyla hoş bir merdiven vardı. Adamın sağ tarafındaysa içi yumuşak maddelerle iyice doldurulmuş kanepeleri, koltuklan, antika masaları ve duvarda asılı Winslow tarzı deniz manzarası tablosuyla eski moda bir oturma odası bulunuyordu. Muller sanki bundan sonra ne yapacağının söylenmesini bekliyormuş gibi boş bir ifadeyle bakıyordu.

"Güzel ev," dedi Gumey hoş bir tavırla. "Çok rahat görünü yor. Biraz oturup konuşabilir miyiz?"

Bir kez daha teyp devreye girdi. "Tamam."

Kıpırdamayınca Gumey oturma odasını işaret etti.

"Tabii," dedi Muller sanki o an uyanmış gibi şaşkın gözlerle bakarak. "Adınız ne demiştiniz?" Yanıt beklemeden şöminenin önünde birbirine bakan koltuklara yöneldi. "Evet," dedi ikisi de

oturduktan sonra, rahat bir ifadeyle. “Konu nedir?”

Sorunun tonu, Cari Muller’la ilgili her şey gibi insanda sanki orada değilmiş, biraz uzaktan olayı gözlemliyormuş gibi bir his uyandırıyordu. Adamın zihninin kolayca dağılabilecek yapısı, mesleği gemi mühendisi olan birine hiç yakışmayacak bir özellik olduğu da düşünülünce başka bir açıklamayı gerektiriyordu. Belki karısının bir katille birlikte ortadan kayboluşu sonrası aldığı ilaçlar onu bu hale getirmişti.

İsıtma borularının yeri nedeniyle Gumey Adeste Fideles’in notalarının ve artıp azalan vızıltının bu odada hole nazaran daha fazla işitildiğini fark etmişti. Bu sesin kaynağını sormaya niyetlendi ama sonra asıl öğrenmek istediği şeye odaklanmanın daha doğru olacağına karar verdi.

“Siz bir dedektifsiniz,” dedi Muller. Bu bir sorudan ziyade durum tespitiydi.

Gumey gülümsedi. “Fazla zamanınızı almayacağım efendim. Size sormam gereken sadece birkaç soru var.”

“Cari.”

“Anlamadım?”

“Cari.” Şömineye bakıyor, sanki oraya bakınca hafızası taze- leniyormuş gibi gözlerini ayırmıyordu.

4 İlahi olarak da söylenen bir Noel şarkısı (Ç.N.)

“Adım Cari.”

“Tamam, Cari. İlk soru,” dedi Gurney. “Ortadan kaybolmadan önce Bayan Muller’in Hector Flores’le sizin farkında olduğunuz bir teması var mıydı?”

“Kiki,” dedi hâlâ ateşin küllerine bakmayı sürdürerek.

Gurney kadıt.ın ismini değiştirerek sorusunu yineledi.

“Olmalı, değil mi? Koşullarm da imkan vermesiyle...” “Koşulların imkan vermesi...?”

Muller gözlerini göz kırpma olarak nitelendirilemeyecek bir uyuşuklukla açıp kapatıyordu. “Terapi seanslar).”

“Terapi seansları? Kiminle?”

Muller, Gurney’e odaya girdiklerinden beri ilk kez baktı. Göz kırpmaları da biraz hızlanmıştı. “Dr.

Ashton’la.”

“Doktorun, kendi evinde muayenehanesi mi var?”

“Evet.”

“Ne zamandan beri gidiyordu?”

“Altı ay. Bir sene. Daha az? Daha çok? Hatırlamıyorum.” “Son seans ne zamandı?”

“Salı. Seanslar hep salı günleri olurdu.”

Bir an için Gumey şaşkınlık içinde kalmıştı. “Yani kaybolduğu salıdan öncekini kast ettiniz değil mi?”

“Doğru. Salı.”

“Peki Bayan Muller’ın - Kiki’nin - Ashton’ın muayenehanesine gittiğinde Flores’le herhangi bir iletişimi olduğuna dair bir bilginiz var mı?”

Muller yanıt vermedi. Bakışları yeniden şömineye kaymıştı. "Onunla konuşmuş mu?"

"Kim?"

"Hector Flores?"

"O, hakkında konuşacağımız biri değildi."

"Nasıl biriydi?"

Muller mizah duygusundan uzak bir ifadeyle gülüp, başını iki yana salladı. "Bu çok açık değil mi?"

"Açık mı?"

"Adından belli," dedi Muller tiksintiyle. Hâlâ şömineye bakmayı sürdürüyordu.

"İspanyolca bir ad olduğu için mi?"

"Hepsi aynıdır onların. Bilirsiniz. Apaçık ortada. Ülkemiz sırtından bıçaklanıyor."

"Meksikalılar tarafından mı?"

"MeksikalIlar bıçağın ucu sadece."

"Hector nasıl bir insandı?"

"Hiç o ülkelere gittiniz mi?"

"Latin Amerika ülkelerine mi?"

"Sıcak iklimli ülkelere."

"Gittiğimi söyleyemeyeceğim, Cari."

"Hepsi pislik içindedir. Meksika, Nikaragua, Kolombiya, Brezilya, Puerto Rico. Hepsi, leş gibi!"

"Hector gibi mi?"

"Leş gibi!"

Muller şöminenin külle kaplı zeminine sanki içlerinde bir şeyler görüyormuşçasına bakıyordu.

Gumey bir süre sessizce oturup adamın öfke nöbetinin dinmesini bekledi. Adamın gözleri kapalı halde omuzlarını serbest bırakıp, koltukta biraz daha sakin oturmaya başlayışını izledi. "Cari?"

"Evet?" Muller'ın gözleri açıldı. Şaşırtıcı derecede sakin bir ifadeye bürünmüştü.

Gumey ağır ağır konuşmaya başladı. "Karınızla Hector Flo- res arasında uygun olmayabilecek türden bir şeyler olduğuna dair herhangi bir gözleminiz oldu mu?"

Muller yine dağılmış gibiydi. "Adım ne demiştiniz?"

"Benim adım mı? Dave. Dave Gumey."

"Dave mi? Ne kadar harika bir tesadüf! Benim diğer adımın Dave olduğunu biliyor muydunuz?"

"Hayır, Cari, bilmiyordum."

"Cari David Muller." Boşluğa bakıyordu. "Cari David derdi annem. Cari David derhal odana. Cari

David Muller ya uslu durursun ya da Noel Baba hediye listeni kaybeder. Dediğimi yap Cari David."

Ayağa kalkıp hızla arkasına dönerek kadın sesiyle bağırmaya başladı. "Cari David Muller." Sanki bu adın ve sesin başka diin- yalara açılan duvarları yıkacak güçleri varmışçasına bağırıyordu. Sonra odadan çıktı.

Gumey ön kapının açıldığını duydu.

Muller'ı aralık tuttuğu kapının yanında buldu.

"Uğramanıza çok sevindim," dedi Muller sakin bir tavırla. "Şimdi gidin. Bazen unutuyorum.

Yabancıları içeri almamam lazım." "Teşekkürler, Cari. Zaman ayırdığınız için teşekkürler." Psikolojik dengesizlik türünden bir şeyi gözlemlemiş olmanın yarattığı şaşkınlık ve adamın durumunu daha da kötüleştirme korkusuyla Gumey hemen kendisinden istenileni yapmaya ve birkaç telefon görüşmesi yapıp, yardım gelinceye kadar beklemeye karar verdi.

Daha otomobiline gittiği yolu yarılamamıştı ki içini tedirginlik kapladı. Bu adamdan gözünü ayırmasa iyi ederdi. İkinci kez karşısına çıkmanın Muller'da yepyeni sorunlar yaratmayacağını umarak ön kapıya yöneldi. Ama kapı tamamen kapalı değildi. Yine de çaldı. Açan yoktu. Hafifçe aralayıp içeri baktı. Muller içeride değildi ama koridorda çıkarken kapalı olduğuna emin olduğu bir kapı aralıktı. Koridorun ortasına kadar yürüyüp mümkün olduğunca sakin bir tonlamayla seslendi. "Bay Muller? Cari? Benim Dave. Orada mısınız?"

Yanıt yok. Ama bir şey kesindi. Vızıltılı, daha ziyade metalin metale değmesini andırır ses daha net duyuluyordu. Ayrıca Adeste Fideles'in Noel ezgileri de koridordaki bu aralık kapı yüzünden daha net anlaşılır olmuştu. Kapıyı açıp, başını uzattı. Loş ışıkta bodruma inen merdivenleri gördü.

Dikkatle aşağı inmeye başladı. Birkaç adım attıktan sonra bir kez daha seslendi. "Bay Muller? Orada mısınız?"

Çocuk sopranolardan oluşan koro İngilizce bir ilahiye başladı: O come, ali ye faithful / Joyful and triumphant /O come ye, O 'ome ye to Bethlehem."'

Merdivenlerin her iki tarafında da duvar olduğundan Gumey önündeki basamaklardan başka bir şey görmüyordu. Gördüğü kadarıyla geleneksel vinil yer döşemesi, çam ağacı kerestesiyle kaplı duvarları ile milyonlarca Amerikan bodrumundan farksız bir yerdeydi. Kısa bir süre bulunduğu ortamın aşinalığı tuhaf bir rahatlama hissine neden oldu. Ama bu his aşağı inip loş ışığın kaynağının ne olduğunu görüşüyle yok olup gitti.

Odanın diğer köşesinde iki buçuk metrelik tavana dek uzanan büyük bir Noel ağacı vardı. Üzerindeki yüzlerce küçük ampul de bodrumun loş biçimde aydınlanmasını sağlıyordu. Renkli süsler, parlak şekiller, geleneksel ellerinde çiçeklerle melek şekilcilderi, parıldayan küreler tavana bağlı bir kancaya asılıydı. <

)dn>a lu>> bir çam kokusu sinmişti.

Ağacın arkasında iki masa tenisi alanı büyüklüğünde platform ve arkasında da hiç kıpırdamadan duran

Cari Muller vardı. İki eliyle büyük metal kutuya eklenmiş kolları tutuyordu. Platformun ön kısmından vızıltıyla geçen model trenler ilerleyip, küçük tepeleri, tünelleri, virajları, kasabaları, çiftlikleri, nehirleri, ormanları aşarak turlarını tamamlayıp, ardından yeni bir tura başlamak üzere yola koyuldu.

Muller soluk yüzünde ağacın ışıklarıyla parıldayan gözleriyle bakıyordu. Bu haliyle Gumey'e progeria denilen, çocukların yaşlı bir adam gibi görünmesine neden olan yaşlanma hastalığını hatırlatmıştı.

Bir süre sonra Gurney yukarı döndü. Scott Ashton'ın evine gidip adamın Muller'ın durumuyla ilgili neler bildiğini öğrenmeye karar vermişti. Tren ve ağaç adamın psikolojik durumunun zaten ortada

olduğunu, kendisinin gelişinin herhangi bir şeyi te- tiklemediğini ortaya koymuştu.

Kapıyı kilitlemeden sadece hızla çekip kapattı. Arabasını park ettiği taş yola doğru yönelmişti ki yaşlıca bir kadının eski Land Rover'ını arabasının hemen arkasına park ettiğini gördü.

Kadın Ön kapıyı açıp, sertçe bir şeyler mırıldanıp oldukça büyük, Airedale cinsi köpeğini arabadan indirdi.

Kadın da tıpkı köpeği gibi asil ve sert gözüküyordu. Muller ne kadar hastalıklı görünüyorsa o da o derece sağlıklı görünüyordu. Bir dağcı misali kararlı adımlarla köpeği kısa tasmasından çekerek Gumey'e doğru yürümeye başladı. Bir elinde de bastondan ziyade sopayı andıran değneği vardı. Yolun yarısında bacakları iki yana açık halde durdu. Köpek bir tarafta kendi bir tarafta durmuş, Gumey'in önünü kesmişti.

"Adım Marian Eliot," dedi sanki ' Yargıcın dajiirin de benim,' dermişçesine bir ifadeyle.

Bu isim Gumey'e tanıdık gelmişti. BCl'nın Ashton'ın komşularıyla yapılan görüşmelerin yer aldığı listesinde adı geçiyordu.

"Siz kimsiniz?" diye sordu.

"Adım Gurney. Neden sordunuz?"

Kadın hem asa hem de potansiyel bir silah olarak tuttuğu sopasını daha bir sıkı kavradı. Bu kadın kendisine yanıt verilmesine alışkındı. Soru sorulmasına değil. Ama boyun eğmek de hata olurdu. Bu durumda saygısını kazanma şansı olmazdı.

Gözlerini kısarak, "Ne yapıyorsunuz burada?" diye sordu.

"Eğer Bay Muller'a ilişkin kaygılarınız bu derece belirgin olmasaydı sizi ilgilendirmez derdim."

Bu tarz kendisine fazlaca güvenen biri edasıyla konuşmasının istediği etkiyi yaratıp yaratmadığını kadının delip geçen bakışlarından anlamasına imkan yoktu. Derken, kadın, "İyi mi o?" diye sordu.

"İyi sözüyle neyi kastettiğinize göre değişir."

Kadının gözlerindeki ifadede meydana gelen değişim Gumey'in yorumunu gayet iyi anladığını ortaya koyuyordu.

"Bodrumda," diye ekledi Gumey.

Kadın yüzünü ekşitip, başını sallarken, kesinlikle bodrumdaki ortamı gözünün önüne getiriyor gibiydi.

"Trenlerle mi?" otoriter ses tonu değişmişti.

"Evet. Hep böyle midir?"

Kadın elindeki değneğin üst kısmına sanki vereceği yanıtın veya bir sonraki adımın kaynağını oradan bulacakmış gibi bir ifadeyle bakıyordu. Gurney'in sorusuna yanıt vermek gibi bir niyeti yok gibiydi.

Konuşmayı sürdürmeye teşvik edebilmek için Gurney başka bir noktadan yaklaşmaya karar verdi.

"Perry cinayeti soruşturması kapsamında çalışıyorum. Adınızı mayıs ayında görüşülenler listesinden hatırlıyorum."

Kadın aşağılayıcı bir mimik yapıp konuşmaya başladı. "Bir görüşme sayılmazdı o. Benimle adı dilimin ucunda, Başmüfettiş Hardpan, Hardscrabble, Hard bir şey işte, olan biri görüştü. Kaba saba biriydi ama aptal sayılmazdı doğrusu. Etkileyiciydi. Akıllı bir gergedan gibiydi. Ne yazık ki ortadan

yok oldu, onun yerine adı Blatt ya da Splat gibi bir şey olan biri geldi. Bu Blatt-Splat kesinlikle daha az kaba ve daha az zekiydi. Çok kısa konuştuk ama inanın kısa konuştuğumuz için dua ettim. Ne zaman öyle binleriyle karşılaşsam, zamanında eylülden hazirana dek onlara katlanmak zorunda kalan öğretmenlerine içim acır."

Kadının bu yorumu görüşme dosyasında yazılı adının karşısındaki açıklamayı aklına getirmişti.

Princeton 'dan emekli felsefe profesörü.

"Aslında ben de bu yüzden buradayım," dedi Gurney. "Benden gerçekte neler olduğunun anlaşılmasını sağlamak için görüşmeleri gözden geçirmem, biraz daha ayrıntı toplamam istendi." Kadının kaşları anında kalkmıştı. "Gerçekte neler olduğunun mu? Kuşkularınız mı var bu konuda?"

Gurney omuz silkti, "Bulmacanın bazı parçalan hâlâ eksik." "Ben eksiklikler baltalı katil

Meksikalı'yla Carl'ın karısından ibaret diye biliyordum." Durumun düşündüğü gibi olmayabileceğini fark etmenin onu şaşırtıp, canını da fazlasıyla sıktığı ortadaydı. Köpek de keskin ifadeli, soran bakışlarıyla sanki olup bitenleri anlıyor gibiydi.

Gurney, "Belki bunları başka bir yerde konuşsak daha iyi olacak," diye önerdi.

2. B ö l üm

IVİarian Eliot'un konuşmayı devam ettirmek için uygun bularak önerdiği yer eviydi. Burası yolun karşı tarafında Cari Nlullcr'ın evinin bulunduğu tepenin yaklaşık yüz metre kadar aşağısıııdaydı. Ancak park edip Gumey'in yardımıyla bagajındaki gübre poşetlerini indirmeye başlayınca konuşmanın sürdürüleceği yerin tam olarak evi olmadığı ortaya çıktı.

Değneğini bırakıp aldığı kürekle aracından on metre kadar uzaktaki gül bahçesinin kenarlarını eşeledi. Gumey torbalan el arabasına yüklerken kadın da ona polis yetki ve komuta zincirine dahil bu soruşturmadaki konumunu sordu.

Kanıt danışmanı olduğu ve kurbanın annesi tarafından resmi olarak görev yapan BCI'yla bağlantısı olmadan çalıştığı biçimindeki açıklamasını da kuşkulu bakışlarla dinledi.

"Bu da ne demek?"

Şansını denemeye karar verip sakin bir tavırla anlatmaya koyuldu. "Öğrendiğinizi kendinize saklarsanız size ne anlama geldiğini söyleyeceğim. Aslında yaptığım iş resmi bir özel dedektif lisansına sahip olmadan yürütülen soruşturmaya dahil olmak biçiminde özetlenebilir. Eğer geçmişimi inceleyecek olursanız benim NYPD'dc çalışmış bir cinayet dedektifi olduğumu göreceksiniz. Teyit için zeki gergedanı arayabilirsiniz. Bu arada adı da Jack Hardwick'tir."

"Hah! Size iyi şanslar o zaman! El arabasını şuraya doğru iter misiniz?"

ıara^a^Tuvw(?u

Puzenle7ife:bu

FrankensD

Gurney bunun onun söylediklerini kabul ettiği manasına geldiği çıkarımını yapmıştı. Land Rover'ın bagajıyla gül bahçesi arasında üç tur daha yaptı. Üçüncü turdan sonra kadın onu oldukça büyük bir elma ağacının altındaki beyaz vernik boyalı, demir banka buyur etti.

Sonra ona dönerek dürüst bir ifadeyle, "Bu eksik parçalar ne?" diye sordu.

"Eksik parçalara gelmeden önce yönümü belirleyebilmek için benim birkaç soru sormam gerek."

Dengede tuttuğu bu kendine güvenli tavrın, vücut dilinden aldığı izlenimler neticesinde işe

yaradığını fark ediyordu. “İlk sorum: Bir ya da iki kelimeyle Dr. Ashton’ı nasıl tanımlarsınız?”

“Tanımlayamam. O bir ya da iki kelimeyle tanımlanabilecek biri değil.”

“Karmaşık bir adam?”

“Çok.”

“Herhangi ayırt edici kişisel bir özelliği filan?”

“Bu soruya nasıl yanıt vereceğimi bilemiyorum.”

Gurney, Marian Eliot’un ağzından bir şey almanın yolunun üstelememekten geçtiğini fark etmişti.

Arkasına yaslanıp elma ağacının dallarının meydana getirdiği şekillere, uzun zaman önce budanmış dalların yapısına odaklandı.

Haklıydı. Bir dakika kadar sonra kadiri konuşmaya başladı. “Size Scott hakkında bir şey anlatacağım.

Yaptığı bir şeyi. Bunun ne anlama geldiğine de ‘ayırt edici kişisel bir özellik’ olup olmadığına da kendiniz karar verin.“ Gumey’in kelimelerini tekrar ederken yüzünü ekşitmişti. Bu da onun tanımını bir insanı tanımlamak için fazlasıyla yetersiz bulduğunu ortaya koyuyordu.

“Scott henüz tıp fakültesindeyken kendisini meşhur eden bir kitap yazdı. Yani sadece akademik çevrelerde meşhur eden. Kitabın adı Empati Tuzağı'ydi. Tezini desteklemek için sunduğu biyolojik ve psikolojik verilerle oldukça ikna edici bir biçimde empati denilen şeyin aslında bir kusurdan kaynaklandığım ileri sürüyordu. İnsanların karşılanndakiler için hissettiği empati duygusunun kaynağının bir tür kafa karışıklığı olduğu kanaatin- deydi. Karşımızdakini düşündüğümüzü, onu anladığımızı göstermemizin sebebi beynimizin kendisiyle karşısındaki arasındaki farkı belirlemede başarısız oluşuydu.

Bunu da elma soyan adam deneyiyle son derece başarılı bir biçimde göstermişti. Deneyinde elma soyan adam yanlışlıkla parmağını kesiyordu. Onu bu sırada izleyen deneklerin olay anında verdikleri tepkiler daha sonra analiz edilmek üzere incelendi. Neredeyse tüm denekler adamın eli kesildiği sırada irkilmişlerdi. Yüz kişiden sadece ikisi herhangi bir tepki vermemişti ve daha sonra yapılan psikolojik testlerde onların gerek zihinsel gerekse de psikolojik açıdan genellikle sosyopatlarda görülen karakteristik özelliklere sahip oldukları ortaya çıktı. Scott birinin eli kesildiğinde irkilmemizin nedeninin beynimizin bir anlığına eli kesilenle bizim farklı kişiler olduğumuzu kavramakta zorluk çekmesinden kaynaklandığını ileri sürüyordu. Başka bir ifadeyle normal bir insanın kavrayışında böylesine bir eksiklik bulunurken sosyopatların kavrayışı bıı bağlamda kusursuzdu. Bir sosyopat asla kendisiyle, kendi ihtiyaçlarıyla bir başkasınınkini karıştırmaz, bu yüzden de başkalarının rahatına, mutluluğuna, huzuruna zerre kadar aldırmazdı.”

Gurney gülümsedi. “Çok tepkiye neden olabilecek türden bir fikir gibi.”

“Öyle de oldu zaten. Eleştiriler özellikle de Scott’ın kullanmayı tercih ettiği kelimeler üzerinden geldi.

Kusurlu, kusursuz. Bazıları onun bu yorumlarının sosyopatları övme anlamına geldiği kanaatindeydiler.”

Marian Eliot’un gözleri heyecanla parıldıyordu. “Aslında bu onun planının bir parçasıydı. Neticede istediği ilgiyi çekmeyi başarmıştı. Yirmi üç yaşında alanın en çok tartışılan fikirlerinden birinin sahibiydi.”

“Yani çok akıllı ve başkalarını nasıl...”

“Bekle,” diye sözünü kesti. “Hikaye bu kadar değil. Kitabının arı kovanına çomak sokulmuş etkiyi yaratışından birkaç ay sonra Scott’ın empati teorisine karşı çıkan, onu eleştiren bir kitap piyasaya çıktı. Bu karşıt görüşler ileri süren kitabın adı Kalp ve Ruh'tu. Oldukça iyi temellendirilmiş ve son derece sert bir dille yazılan bu kitap tamamen farklı şeyler ileri sürüyordu. Kitaba göre en önemli şey sevgiydi. Scott’ın empati olarak nitelendirdiği ‘sınırlı geçirgenliğin’ aslında insan evriminde büyük bir sıçrayış olduğunu ve insan ilişkilerinin özünde bunun bulunduğunu söylüyordu. Bu alandaki insanlar iki gruba ayrılmışlardı.

Farklı tezleri destekleyen dergi makaleleri, ateşli mektuplar yazıldı.” Sırtını bankın koluna dayayarak

Gurney’in tepkisini inceledi.

“Galiba,” dedi Gumey. “Devamı da var.”

“Hem de çok. Bir yıl kadar sonra her iki kitabın da Scott Ash- ton tarafından yazıldığı ortaya çıktı.”

Duraksadı. “Buna ne diyorsunuz?”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum doğrusu. Bu mesleki camiada nasıl tepki aldı peki?”

“Büyük bir öfkeyle karşılandı. İnsanlar kandırıldıklarını hissettiler. Ama kitaplar suçlama yöneltilemeyecek kalitedeydiler. Her iki kitap da geçerli tezler ileri sürüyordu.”

“Tüm bunları ilgiyi üzerine toplamak için yaptığını düşünüyorsunuz sanırım?”

“Hayır,” diye çıkıştı. “Elbette hayır! Tavırları öyleydi. Ayrıca sanki iki farklı yazarmış gibi kendi kendine yazdığı mektupların amacı da. Fakat derinlerde, okuyucularına gönderdiği çok daha farklı bir mesaj vardı. Kendi fikrinizi oluşturun ve kendi doğrunuzu bulun. "

“Kısacası Ashton’ın oldukça zeki bir adam olduğunu söylüyorsunuz.”

“Hem de çok. İnanılmaz derecede sıra dışı biri. İyi dinler, çabuk öğrenir. Ama hayatı da acıklı işte.”

“Acıklı derken düğününde olanları kastettiniz herhalde?” “Daha öncesi de var. Cinayet tabii işin tuzu biberi oldu. Başından sonuna öykülerde anlatılan örneklemeler gibi. Mitolojik prototipler gibi.” Durup ona düşünmek için zaman verdi. “Anlayabildiğimi sanmıyorum.”

“Sinderella... Pygmalion... Frankenstein.”

“Scott Ashton’ın Hector Flores’le ilişkisinin gelişiminden bahsediyorsunuz?”

“Kesinlikle.” Soruyu bflen bir öğrencisine aferin diyormuşça- sına başmı salladı. “Hikaye klasik şekilde başlıyor: Bir yabancı kasabaya gelir. Kamı açtır, iş aramaktadır. Bölgedeki zengin toprak sahiplerinden biri ona iş verir, evine alır, onu çeşitli görevlerde dener, içindeki potansiyeli görür, ona giderek artan miktarda sorumluluklar verir ve bambaşka bir hayat sunar. Gariban işçi adeta sihirli bir biçimde yepyeni bir hayata adım atar. Cinsiyetlere bakınca Sinderella hikayesinden farklıymış gibi duruyor ama temelinde aynı şey söz konusu. Hatta Sinderella hikayesi bir bölümden ibaretken bu Ashton - Flores öyküsü adeta destansı nitelikler taşıyor. Derken bir sonraki adıma geçilir. Dr. Ashton öğrencisinin potansiyelini gördükçe daha fazlasını istemeye, onu mükemmelleştirme- ye karar verir. Ona kitaplar alır.

Bilgisayar bağlatıp, online kurslara yazılmasını sağlar. Her gün saatlerce eğitimini takip eder, onu bir tür kusursuzlaşma yoluna doğru teşvik edip durur. Pygmalion’un Yunan versiyonunun aynısı olmasa da benzerlikler var. Bu ikinci perdeydi. Elbette üçüncü perde tam bir Frankenstein öyküsü.

Mükemmel bir insan olması amaçlanan Flores kontrolden çıkıp, kendisini yaratan dahinin yaşamını mahveder.”

Başını yavaşça sallayıp, anlatılanları kavramaya çalışırken Gurney hem masallarla gerçek hayat arasındaki benzerliklerin bu derece çok obuasına hem de Marian Eliot’un bu bağlantıları gösterirkenki becerisine hayret etmişti. Kadının gözleri anlattıklarının etkisi ve zaferi andırır bir ifadeyle parıldıyordu.

Gurney’in akimaysa bir şey takılmıştı. Bu zafer bir şekilde adamın trajedisiyle mi alakalıydı, yoksa yalnızca anladığı şeyin akademik dayanaklarını bulmuş olmanın getirdiği tatmin duygusundan mı kaynaklanıyordu?

Kısa bir sessizlikten sonra, heyecanı da dinince, “Carl’dan ne öğrenmeye çalıştınız ki?” diye sordu.

“Bilmem. Neden evinin dışının, içi gibi derli toplu olmadığını.” Ciddi değildi ama kadın bilyük bir ciddiyetle anlatmaya koyuldu.

“Sık sık CarPı ziyaret ederim. Kiki’ni» kaybolmasından sonra pek kendinde değil. Anlaşılabilir bir şey tabii. Gidince eşyaları olması gereken yerlere koyuyorum. Ancak bu kadarım yapıyorum işte.” Gumey’in omzu üzerinden ağaçlık alanın arkasında kısmen gözüken Muller’ın evine baktı. “Kendi başının çaresine sizin tahmin edemeyeceğiniz kadar iyi bakıyor.”

“Onun Latin Amerikalılarla ilgili yorumlarını biliyor musunuz?” Derin bir iç çekti. “Carl’ın yorumlan seçim kampanyalarındaki meşhurlarımızın konuşmalarından pek de farklı değil.” Gumey ona merak dolu bir ifadeyle bakıyordu.

“Evet, biraz aşırı fikirleri var ama... karısıyla alakalı yaşadıkları düşünülünce...” Sustu.

“Peki ya eylül ayında Noel ağacı, Noel şarkısı?”

“Seviyor. Rahatlatıcı buluyor.” Doğrulup elma ağacına dayadığı küreği alıp, Gumey’e konuşmanın burada bittiğini ima ederek hafifçe başını salladı. Carl’ın çılgınlıklarını konuşmak hoşuna gitmiyor gibiydi.

“Yapmam gereken işler var. Araştırmanızda size başarılar dilerim, Bay Gumey.”

Bulmacanın eksik parçalarının bulunmasına ilişkin ilgisi ya kaybolmuş ya da o anda aklından çıkmıştı.

Gumey acaba hangisi oldu diye merak ediyordu.

Sohbetin havasının değiştiğini bir şekilde fark eden iri köpek birden yanı başında bitmişti.

“Zamanınızı ayırdığınız ve değerli görüşlerinizi paylaştığınız için teşekkürler,” dedi Gumey. “Umarım sizinle tekrar görüşme şansı verirsiniz bana.”

“Bakarız. Emekli olmama karşın çok yoğun bir hayatım var.” Elinde küreğiyle gül bahçesine dönüp, adeta doğasının zapt edilemez yanlarım disipline etmek istercesine hırsla kazmaya başladı.

2 0 . B ö l üm

\aTarpa :7ifu%/nfu

Ashton’ın Malikanesi

Pu zen(e7ife:bul^)

Badger Lane bölgesinde, özellikle de Ashton’ın malikanesiyle biten yol üzerinde bulunan evlerin hepsi eski ve büyüktü. Her biri en incc detayına dek oldukça pahalı biçimde restore edilmiş

durumdaydı. Etrafın muhteşemiiği Gumcy'de kıskançlık olarak tanımlamamak için büyük çaba harcadığı imrenme duygularını tetiklemişti. Ashton'm arazisi Badger Lane'in bu yüksek standartları baz alındığında bile oldukça etkileyiciydi. Önündeki sarı taşlarla çevrili gül bahçesiyle iki katlı harikulade bir çiftlik evi. Bakımlı, envai çeşit çiçekle dolu geniş bir bahçe, hafif eğimli yolun ön tarafında giriş kapısı gibi gözüken sarmaşıklar.

Gumey arabasını emlak komisyoncusunun otopark diye tabir edebileceği türde geniş garaja açılan yolda, granit taşlarla örülmüş kaldırımın kenarına park etti. Hemen karşıda düğün günü, müzisyenlerin yer aldığı klasik biçimli çardak göze çarpıyordu.

Gumey arabasından indiği anda değişik bir koku aldı. Kokunun ne olduğunu anlamaya çalışırken elinde budama bıçağıyla evin arkasından bir adam çıktı. Scott Ashtoıı lıeın tanıdık hem de izlediği görüntülerdekinden daha az hayat dolu oluşuyla değişik gelmişti gözüne. Üzerinde pahalı sayfiye kıyafeti vardı. Donegal tarzı tüvit pantolon ve özel dikim oduncu gömleği. Gumey'i ne hoşnut ne de tam tersi biçimde tanımlanabilecek bir ifadeyle karşıladı.

"Zamanında geldiniz," dedi. Sesi daha da yumuşak vc gayri- şahsi tondaydı.

"Beni bu kadar çabuk kabul etmenize müteşekkirim, Dr. Ashton."

"İçeri girmek ister misiniz?" Bu bir davetten ziyade apaçık bir soruydu.

"Aslında önce bahçeyi ve kulübenin yerini görsem çok daha iyi olur. Ayrıca kurşunun çay fincanınızı parçaladığı masanın yerini de görmek isterim."

Ashton, buna Gumey'den kendisini izlemesini isteyen bir el işaretiyle yanıt verdi. Garajla bahçe arasındaki çiçek dallarıyla yapılmış, düğün günü konukların giriş kapısı olarak kullandıkları dar geçitten geçerlerken Gurney'e burası hem tanıdık hem de yabancı geliyordu. Çardak, kulübe, evin arkası, taş patika, çiçek tarhları, arkada uzanan orman izlediği görüntülerdekine benziyordu ama etrafa değişen mevsimin neden olduğu boşluk ve sessizlik hissi yayılmıyor değildi. Egzotik, garip koku burada daha da güçlüydü.

Gumey bunun ne olduğunu sordu.

Ashton eliyle patikanın kenarındaki çiçek tarhını gösterdi. "Sarı papatya, dağ lalesi, ebegümeci, bergamot, solucan otu ve şimşirin kokuları rüzgarın yönü değiştikçe farklı şekilde karışarak değişik kokular oluşturuyor."

"Yeni bir bahçıvanınız var mı?"

Ashton'ın yüzü asıldı. "Hector Flores yerine mi?"

"Evin çoğu işini o yapıyormuş sanırım."

"Hayır, kimse alınmadı yerine." Ashton elindeki budama bıçağına bakıp, samimi bir ifadeyle gülümsedi. "Ben yapıyorum." Sonra patikaya doğru yönelip, "Görmek istediğiniz masa bu," dedi. Gumey'i evin arka tarafında, alçak bir tuğla duvarın dibinde demir bir masa ve sandalyelerin olduğu yere götürdü.

"Oturmak ister misiniz?" Bu da davetten ziyade bir soruydu. Gumey görüntülerden hatırladığı kadarıyla bahçeyi, en iyi açıdan görebileceğini düşündüğü sandalyeye otururken patikanın ilerisinde bir kıpırtı fark etti. Orada evin arka duvarının önünde, bankın güneş alan kısmında, kahverengi hırkalı, elinde ince bir ağaç dalı tutan yaşlıca bir adam oturuyordu. Elini sağdan sola sallıyor, böyle yapınca da elindeki dal uzaktan tıpkı bir metronom gibi gözüküyordu. Kır saçlı, solgun, boş bakışlı bir adamdı.

"Babam," dedi Ashton, Gumey'in karşısındaki sandalyeye geçerken.

"Ziyarete mi geldi?"

Ashton duraksadı. "Evet, ziyarete."

Gumey bu yanıta kuşku dolu gözlerle bakarak karşılık verdi.

"İki senedir konuşma bozukluğu ve demans nedeniyle özel bir bakım evinde kalıyor."

"Konuşamıyor mu?"

"Neredeyse bir yıldır."

"Yanınıza mı aldınız?"

Ashton sanki bu sizi ilgilendirmez dercesine gözlerini kıstıktan sonra birden bakışlarını yumuşattı.

"Jillian'ın ölümü... bende bir tür yalnızlık hissi yarattı." Tam olarak istediği kelimeleri bulamıyor gibiydi.

Ben de onun ölümünden bir iki hafta kadar sonra babamı bir süreliğine buraya almaya karar verdim.

Onunla birlikte olmanın, onunla ilgilenmenin iyi geleceğini..." Bir kez daha sustu.

"Her gün Mapleshade'e gittiğinize göre bunu nasıl yapabiliyorsunuz?"

"O da geliyor benimle. Ve inanın hiç de sorun olmuyor. Fiziksel olarak iyi durumda. Yürüme sorunu yok. Merdivenleri çıkabiliyor, yemesinde içmesinde de bir sıkıntı yok. Kendi... temizliğini kendi yapıyor.

Konuşma problemi dışında çok önemli* bir sorun yaşamıyor yani. Tabii bazen nerede olduğunu şaşırıp, kendini çocukken oturduğumuz Park Meydanı'ndaki dairemizde sanıyor."

"Güzel bir yerdir." Gurney yaşlı adamdan gözlerini ayırıp etrafa bakmaya devam etti.

"Oldukça. Babam finans alanında dahiydi. Hobart Ashtcn. Arkadaşları kısa pantolonla gezerken o zirvelerdeymiş."

Bu çok eski, bayat bir espriydi. Ama Gumey nezaketen gülümsedi.

Ashton boğazını temizleyip, "Buraya babamdan bahsetmeye gelmediniz neticede," dedi. "Benim de fazla zamanım yok. Hemen konuya girelim. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Gumey ellerini masanın üzerine koydu. "Ateş edildiği sırada burada mı oturuyordunuz?"

"Evet."

"Aynı yerde oturmak sizi huzursuz etmiyor mu?"

"Beni bir sürü şey huzursuz ediyor."

"Dışarıdan hiç anlaşılmıyor ama."

Uzun bir sessizliğin ardından Gumey devam etti. "Nişancının vurmak istediği şeyi vurduğu kanaatinde misiniz?"

"Evet."

"Neden sizi hedeflediğini ama ıskaladığını düşünmüyorsunuz?" "Schindler 'in Listesi'ni izlediniz mi?

Orada bir sahne vardı. Normalde en ufak bir diklenmede tetiğe basmaktan çekinmeyen Schindler kamp komutanına Yahudilerin yaşamlarını neden bağışlaması gerektiğini açıklıyordu. Onları

vurabilecekken, vurma hakkına sahipken vurmamayı seçmesinin kendisine tanrısal bir güç vereceğini, onlar üzerindeki mutlak hakimiyetini pekiştireceğini söylüyordu."

"Sizce Flores de bunu mu düşündü? Çay fincanını parçalayıp, size bir şey yapmayarak isterse sizi öldürmeye de muktedir olduğunu mu gösterdi?"

"Mantıklı bir hipotez."

"Tabii ateş eden kişi Flores'se."

Ashton, Gumey'e dönerek, "Aklınızda başka biri mi var?" diye sordu.

"Olayı araştıran müfettişe Withrow Perry'nin buradan toplanan kurşun kalıntılarıyla aynı kalibrede bir tüfeği olduğunu söylemişsiniz."

"Onunla karşılaşıp konuştunuz mu?"

"Henüz değil."

"Eğer konuşursanız siz de Dr. Withrow Peny'nin elinde dürbünlü bir tüfekle ormanda pusu kurma fikrini bütünüyle saçma bulacaksınız."

"Ama aynı şey Hector Flores için geçerli değil?"

"Hector her şeyi yapabileceğini gösterdi."

"Bu arada Schindler'in Listesi'nd^n anlattığınız sahneyi düşündüm de o komutan tavsiyeyi pek tutmamıştı. Sabrı kısa sürede tükenmiş, yeniden istediği gibi davranmayan Yahudileri vurmaya başlamıştı."

Ashton yanıt vermedi. Bakışları çardağın arka tarafında, tepelere dek uzanan ormana kaydı.

Gurney kararlarının çoğunu dikkatle düşünerek alırdı. Ama bunun bir tek istisnası vardı. O da konuşmanın akışını değiştirme zamanına karar verme anıydı. Bunu içgüdülerine dayanarak doğru zamanın geldiğini hissettiği anda yapardı. Demir sandalyesinin arkasına yaslanarak, "Marian Eliot sizin ciddi hayranınız," dedi.

Emareler belli belirsizdi. Belki de Gumey bunu hayal gücünün etkisiyle gözlemlemişti. Ama yine de

Ashton'ın bakışlarındaki tuhaf değişim, ona konuşmanın başından beri doktoru ilk kez şaşırttığı izlenimi verdi. Ashton hemen toparlandı.

"Marian'ı etkilemek kolaydır," dedi sakin psikiyatrist sesiyle. "Etkilemeye çalışmadığınız sürece."

Gumey yaptığı gözlemin Ashton tarafından da onaylandığım fark etmişti. "Sizin bir dahi olduğunuz kanaatinde."

"Bazen çok coşkulu oluyor."

Gumey başka bir noktadan yaklaşmayı denedi. "Kiki Muller sizin hakkınızda ne düşünüyordu?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Onun psikiyatrisiymişsiniz."

"Çok kısa bir süre için."

"Bir yıl bana pek o kadar da kısa bir süre gibi gelmedi."

"Bir yıl mı? En fazla iki ay. Hatta o kadar bile değildir." "Neden iki ayda bitti?"

"Bunu size söyleyemem. Bunlar gizli kalması gereken şeyler. Hatta iki ay sürdüğünü bile

söylememem gerekirdi.”

“Kocası bana kaybolduğu haftaya dek sizinle her salı randevusu olduğunu söyledi.”

Ashton birden kuşku dolu bir ifadeyle kaşını kaldırıp, başını iki yana salladı.

“Size bir şey sormama izin verin, Dr. Ashton. Bana Kiki Muller’ın sizinle görüştüğü süre içinde bilmemin uygun olmadığı şeyleri söylemeden yalnızca tedavinin neden bu kadar çabuk sona erdiğini anlatmanız mümkün değil mi?”

Bunu bir süre düşündü. Yanıt verme konusunda isteksiz gibiydi. “Ben kesme kararı verdim.”“Nedenini söyler misiniz?” Bir an için gözlerini kapattı. Sonra kararını verdi. “Terapiyi kestim zira bence terapi onun umurunda değildi. Yalnızca burada olmak istiyordu hepsi bu.”

“Burada? Sizin evinizde?”

“Randevulara yarım saat önce gelir, sonrasındaysa, manzaradan, çiçeklerden filan çok etkilendiğini söyleyerek epey kalırdı. İşin aslı şuydu. Hector neredeyse onun ilgisi de oradaydı. Tabii o bunu asla kabul etmedi. Bu yüzden benimle dürüstçe iletişim kurmamaya başladı ve bu yüzden terapi anlamsız hale geldi.

Ben de altı yedi seanstan sonra onu kabul etmekten vazgeçtim. Bunu size söyleme riskini, tedavisiyle ilgili yalanlar söylemiş olabileceği ihtimali nedeniyle göze alıyorum. Kısacası kayboluşundan dokuz ay önce benim hastam olmaktan çıkmıştı.”

“Bu sırada Hector'la gizlice görüşüp, kocasına sizinle olan randevusuna geldiğini söylüyor olabilir mi?”

Ashton derin bir soluk alıp, ardından nefesini yavaş yavaş verdi. “Böylesine aşağılık bir şeyin gözümün önünde oluşunu fark etmemem beni çok rahatsız ediyor. Ama... Sonrasında ikisinin birlikte ortadan kaybolduklarını düşününce, böylesi bir iddia hiç de mantıksız gelmiyor doğrusu.”

“Bu Hector Flores,” dedi Gumey birdenbire. “Nasıl bir kişiliğe sahipti?”

Ashton yüzünü buruşturdu. “Yani bir psikiyatrisi olarak üç yıl boyunca her gün gözlemlediğim bir insandaki sorunları nasıl gözden kaçırmış olabilirim? Yanıt utanç verici derecede basit. Hedefe ulaşmanın neden olduğu körlük, başka her şeyi gözümde önemsiz kıldı.”

“Ne hedefi?”

“Hector Flores’i eğitip adam etme fikri.” Ashton yüzünü acı bir şey yemiş gibi buruşturmuştu. “Onun bahçıvandan, çok bilgili bir insana dönüşümü, eğitimin doğaya karşı üstünlüğünün sergileneceği yeni kitabıma kaynak teşkil edecekti.”

“Ve sonra da,” dedi Gumey amaçladığından çok daha alaycı bir tonlamayla, “İlk kitabınızda ileri sürdüğünüz tezleri çürüten ikinci bir kitap yazacaktınız?”

Ashton’m dudakları buz gibi, adeta ağır çekim bir gülüşle aralandı. “Marian’Ia yaptığınız sohbet oldukça bilgilendirici olmuş.” “Birden aklıma size sormak istediğim başka bir soru geldi. Cari Muller’la ilgili. Onun ruhsal sağlığı hakkında bilgi sahibi misiniz?”

“Mesleki açıdan bir iletişimim olmadı.”

“Komşusu olarak?”

“Ne öğrenmek istiyorsunuz?”

“Çok basit. Keçileri ne kadar kaçırmış?”

Ashton bir kez daha mizah duygusundan uzak bir tavırla gülümsedi. “Kulağıma gelenlerden

anladığım kadarıyla gerçeklikten kaçmaya çalışan bir yapısı varmış. Özellikle de büyümüş olma gerçeğinden. Cinsel gerçeklikten.”

“Bu yargıya varmanıza onun trenlerle oynaması mı neden oldu?” “Uygun olmayan davranışlar

konusunda sormamız gereken bir anahtar soru vardır. Bir davranış hangi yaşta uygun olarak tanımlanabilir?"

"Anladığımı sanmıyorum."

"Carl'ın davranışı küçük bir çocuk olsaydı gayet normal olarak tanımlanacaktı. Buradan da hayatının son mutlu ve güvenli zamanına geri dönmeye çalıştığı sonucuna ulaşıyoruz. Carl'ın, hayatının kadınlar ve seksin olmadığı dönemine, kadınlar tarafından aldatılma acılarını çekmediği dönemine dönüş yapmış olduğunu söyleyebilirim." "Yani bir şekilde karısının Flores'le ilişkisini öğrendi ve bu onu bu hale getirdi diyorsunuz?"

"Mümkün. Bir de böyle bir kırılgan yapısı varsa. Tetiklemiş olabilir."

Gökyüzünde birdenbire beliren bir öbek bulut güneşin önünü kapatınca havanın aniden soğumasına neden oldu. Ashton bunu fark etmemiş gibiydi. Gumey ellerini cebine soktu.

"Böylesi bir şeyi öğrenmek, onu karısını öldürmeye itebilir mi? Yada Flores'i?"

Ashton kaşlarını çattı. "Kiki'yle Hector'un öldüğüne inanmanız için sebep var mı?"

"Her ikisinin de son dört aydır ortalarda gözükmemesi dışında yok. Ama hayatta olduklarına dair kanıtım da yok."

Ashton parlak, antika Cartier kol saatine baktı. "Karışık bir resim çizmeye çalışıyorsunuz, dedektif."

Gumey omuz silkti. "Çok mu karışık?"

"Bunu ben söyleyemem. Adli psikolog değilim neticede." "Nesiniz?"

Ashton belki de böyle bir soruyu beklememenin neden olduğu şaşkınlıkla irkildi. "Anlamadım?"

"Uzmanlık alanınız...?"

"Zarar verici cinsel davranışlar, özellikle de cinsel istismar." Şaşırma sırası şimdi Gumey'deydi. Sizin sorunlu çocuklarla ilgifi bir okulun müdürü olduğunuzu sanıyordum."

"Evet. Mapleshade'in."

"Mapleshade cinse! istismara uğrayan çocukların gittiği bir yer mi?" "Kusura bakmayın, dedektif.

Üstünkörü konuşulursa yanlış anlaşılması son derece kolay bir konuyu açıyorsunuz. Ama bunu detaylı konuşacak vaktim de yok. Belki başka bir gün."

Yeniden saatine baktı. "Öğleden sonra hazırlanmam gereken iki randevum var. Daha basit sorularınız var mı?"

"İki tane. Hector Flores'in Meksikalı olduğu hususunda yanılıyor olma ihtimaliniz var mı?"

"Yanılmak mı?"

Gumey bekledi.

Ashton bir hayli sinirlenmiş gibiydi. Sandalyenin ucuna doğru hareketlendi. "Evet, bu konuda da yanılmış olabilirim. Onunla ilgili her şeyde yanıldığım gibi, ikinci soru?"

"Edward Vallory adı size bir şey ifade ediyor mu?"

"Jillian'ın telefonundaki mesajdan mı bahsediyorsunuz?" "Evet. 'Yazdığım bütün sebeplerden dolayı.

Edward Vallory.'" "Hayır. İlk dedektif de bana bunu sormuştu. Ben de ona tanımadığımı söylemiştim. O

andan beri değişen bir şey yok. Bana telefon şirketinin, mesajın Hector'un cep telefonundan çekildiği bilgisini verdiği söylendi."

"Evet, ama neden Edward Vallory adını kullandığına dair bir fikriniz var mı?"

"Hayır, dedektif. Kusura bakmayın ama görüşmem için hazırlanmam gerekiyor."

"Yarın görüşebilir miyiz?"

"Bütün gün Mapleshade'de olacağım. Programım dolu." "Sabah evden kaçta çıkacaksınız?"

"Buradan mı? Dokuz buçukta."

"O zaman sekiz otuz nasıl olur?"

Ashton'ın yüz ifadesi şaşkınlıkla huzursuzluk arası bir şekle büründü. "Pekala. Yarın sabah sekiz buçukta."

Arabasına doğru ilerlerken Gumey bir ara dönüp bahçenin urka tarafına baktı. Güneş artık gitmiş ama

Hobart Ashtone elindeki çubuğu aynı yavaş, monoton tempoda ileri geri sallamayı sürdürüyordu.

2. B ö l üm

Tara^aiiıfüy^Tü

Anlayana Sivrisinek Saz

Pu ¿efi(e.7ife:bul^)

(jumey, Badger Lane'den inerken toplanan bulutlar güneşin altındayken olağanüstü görünen evlerin iç karartıcı bir görünüme bürünmelerine neden olmuştu. Bir an evvelJHiggles Yolu'nun açıklığıyla

Tambury'le Walnut Crossing arasında uzanan vadiye ulaşmaya can atıyordu.

Ashton'm görüşmeyi erken bitirmek istemesinin buraya bir yolculuk daha yapmayı zorunlu kılışı

Gumey'i rahatsız etmemişti. Hiç olmazsa bu sayede adamla yüz yüze görüşmeden aldığı izlenimleri iyice değerlendirme fırsatı bulacak, sıra dışı komşularından aldığı izlenimleri değerlendirecekti. Tüm bunları kafasında toparlayabilse yarın daha doğru ilişkiler kurma ve daha iyi sorular sorma şansı olabilirdi. 10. Yol üzerindeki Quick-Mart'a uğrayıp sattıkları en büyük boy kahvelerden alıp içerken not almaya karar verdi.

Tam Calvin Harlen'in virane çiftliğinin bulunduğu kavşağı geçmişti ki yolu diklemesine kapatan siyah aracı gördü. İki kısa saçlı, iri yarı, güneş gözlüklü, siyah kotlu, parlak ceketli adam araçlarına yaslanmış

Gumey'in yaklaşmasını bekliyordu. Bunun üzerine markası yazılmamış bir Ford Crown Victoria olduğunu ve siren sistemi monte edilmiş bir emniyet aracı olduğu apaçıktı. Ceketlerine tutturulmuş eyalet polis kimlikleri de yanılmadığını ortaya koyuyordu.

Gurney'in durduğu noktaya yönelip aracın iki yanında durdular.

"Ehliyet, ruhsat," dedi Gumey'in tarafındaki adam nezaketten uzak bir ifadeyle.

Gumey zaten cüzdanına uzanmıştı. Birden duraksadı. "Blatt?" Adam üst dudağını sanki üzerine sinek konmuş gibi oynattı. Gözlüğünü kaldırıp tehditkar bir tavır takınarak, küçük, hiçbir etkileyiciliği olmayan gözleriyle baktı. "Seni nereden tanıyorum?" "Mellery olayından."

Gülümsedi. Güldükçe daha çirkinleşiyordu. "Gumey, değil mi? İğrenç şehrin dahisi. Ne işin var burada?"

“Ziyaret.”

“Kimi?”

“Bunu uygun bulursam söylerim.”

“Uygun bulmak mı? Uygun mu? İn aşağı.”

Gumey sakin bir tavırla talimata uydu. Diğer memur da hemen yanında bitmişti.

“Şimdi dediğim gibi ehliyet ve ruhsat.”

Gumey cüzdanını açıp istediklerini kendisini olağanüstü bir dikkatle süzen Blatt’a verdi. Blatt dönüp, aracına bindi ve bilgisayarının tuşlarına basmaya koyuldu. Diğer memursa Gumey’e sanki her an Higgles

Yolu’nun karşısındaki çalılıklara doğru koşmaya başlayabilirmişçesine dikkatle bakıyordu. Gumey gülümsemeye çalışıp adamın yaka kartından adını okumaya uğraştı ama plastikte yansıyan güneş buna mani oluyordu. O da vazgeçip kendini tanıtmaya karar verdi. “Adım Dave Gumey, emekli NYPD cinayet masası dedektifi.”

Memur başını hafifçe salladı. Birkaç dakika geçti. Sonra bir dakika daha. Gumey ellerini kavuşturup arabasına yaslanarak, gözlerini kapattı. Hiç olmazsa bu anlamsız vakit kaybını değerlendirip gözlerimi biraz dinlendirerek, günün karmaşasından uzaklaşayım diye düşündü. Sergilemeye çalıştığı sabırlı tavrı daha fazla sürdüremeyebilirdi. Blatt geri dönüp elinde tutmaktan büyük rahatsızlık duyuyormuşçasına bir hareketle belgeleri geri verdi.

“Ne işin var burada?”

“Bunu sordun zaten.”

“Pekala, Gumey, bir şeyi açıklığa kavuşturalım o zaman. Burada yürütülen bir cinayet soruşturması var. Anlıyorsun değil mi? Cinayet soruşturması. Senin karışman büyük hata olur. Adaleti engellemek, soruşturmanın gidişatına zarar vermek gibi suçları bilirsin. Anlatabiliyor muyum? Şimdi bu yüzden bir kez daha soruyorum. Badger Lane’de ne işin var?”

“Kusura bakma, Blatt, bu özel bir konu.”

“Yani Perry olayı için burada olmadığını mı söylüyorsun?” “Hiçbir şey söylemiyorum.”

Blatt diğer memura bakıp, yere tükürdü. Ardından başparmağıyla Gumey’i işaret ederek, “Bu herif

Mellery olayında az daha herkesin ölümüne neden olacaktı,” dedi.

Bu aptalca suçlama az daha Gurney’de çoğu insanın bilmediği son derece tehlikeli yanının devreye girmesine neden olacaktı.

Diğer memur ya Gumey’in duruşundan bir şeyler hissetti, ya da Blatt’ın saçma sapan suçlamalarından bıkmıştı. Belki de o anda az da olsa var olan sağduyusu devreye girdi. “Gumey?” dedi. “NYPD’nin resmen ödüllendirdiği adam değil mi?”

Blatt yanıt vermedi. Ama soru giderek gerginleşen konuşmanın akışını değiştirmişti. Bomboş bir ifadeyle Gumey’e bakmaya başladı.

“Anlayana sivrisinek saz. Git buradan. Gitmek için kahrolası bir dakikan var. Eğer olayın üzerinde nefesini bile hissedersem seni temin ederim adaleti engellemek suçundan seni içeri tıkarım.” İşaret parmağını Gumey’in gözüne doğru uzatıp birden aşağı indirdi.

Gumey başını salladı. “Anladım ama... Bir sorum var. Diyelim ki bu somşturmayla ilgili varsayımlarının saçmalık olduğunu tespit ettim. Kiminle konuşmam gerekecek?”

2. B ö l üm ıar<xriaı^?uwftu

Örümcek Adam

Pu zenlew[e:buıi@)

Dönüş yolunda kahve içme fikrinin hata olduğu ortaya çıktı. Sigaraysa daha büyük bir hataydı.

Benzincide verilen kafeinli, koyu renk sıvının tadı kahve olarak nitelendirilmekten çok uzaktı. Yine dc

Gumey sırf âdet yerini bulsun diye hepsini içti. Kafeinin etkisi sinirlerini daha bir germiş, aniden sigara içme isteğini uyandırmıştı. Ancak sigara da hem olumlu hem de olumsuz düşüncelerin tetiklenmesine sebebiyet vermişti. Az da olsa rahatlayıp ferahlarken hemen ardından moral bozucu, karamsar duyguların etkisine girdi. Bir terapistin on beş yıl önce söylediği şeyi anımsamıştı: David, iki farklı insan gibi davranıyorsun. Meslek yaşamında kararlı, ne yapacağını bilen bir insanken kişisel yaşamında adeta diimensiz bir gemi gibisin. Bazen sigarayı bırakıp, dışarıda daha çok zaman geçirip bu sırada kafasını boşaltmaya çalışarak, o ana ve Madeleine’c yoğunlaşarak tavırlarında değişim sağladığı yanılgısına kapılıyordu.

Ama önünde sonunda hem de çok kısa sürede yeniden her zamanki kişiliğine bürünüveriyordu.

Yeni Subaru'sunda kül tablası yoktu. O da bu amaçla arabada sakladığı eski bir konserve kutusunu kullandı. Tam izmariti söndürürken de kişisel yaşamında, aslında o noktada hiç değişmediğini ortaya koyan bir hata daha yaptığını fark etti. Akşam yemeğini unutmuştu.

Madeleine’i arayıp unuttuğundan hiç bahsetmeden, eve gelir ken almasını istediği bir şey olup olmadığını sorması da kendisini daha rahat hissetmesini sağlamamıştı. Karısının, bir şekilde unuttuğunu, bunu telafi etmeye çabaladığını hissettiğinin farkındaydı.

Konuşmaları;

“Gelince cinayet dosyalarını yemek masasının üzerinden kaldıracaksın değil mi?”

“Evet. Kaldıracağım dedim ya.”

“Güzel,” biçimindeki sözlerle sona erdi.

Yola koyulduğunda aklına rahatsız edici sorular gelip duruyordu. Neden Arlo Blatt yolun ortasında bekliyordu? Biri ona benimle ilgili bir şeyler mi yumurtlamıştı? Ama Blatt’ı aramakla kim uğraşırdı ki?

Neden Blatt onun olayla ilgilenmemesi için bu derece baskı yapmıştı? Bu, Gurney’i yanıtım bulamadığı bambaşka bir soruya sürükledi: Neden Hardwick onun olaya dahil olmasını bu kadar çok istemişti?

Saat tam 17:00’da güneşin pırıl pırıl parladığı gökyüzü altındaki yolculuğunu tamamlayan Gumey evine doğru çıkan toprak, çakıl karışımı yola saptı, iki kilometre kadar gitmişti ki grimsi yeşil bir Prius’un arkasından geldiğini gördü. Toprak yolda biraz daha ilerleyince peşindeki aracın bu geceki gizemli konuklarının otomobili olduğu anlaşılmıştı.

Prius eski kamyonun yanından dikkatle geçip, evin karşısında pek kullanılmayan boş yerde durdu.

Araçtan indikleri anda Gurney onları hatırlamıştı. George ve Peggy Meeker. George altmış yaşlarında, uzun boylu peygamberdevesi gibi gözüken, emekli bir entomoloji5 profesörüydü. Ellili yaşlardaki karısı

Peggy’se, Madeleine’i de şu anki işine girmesine teşvik eden hevesli bir sosyal yardım

gönüllüsüydü.

Gumey arabasını park ederken Me- ekerlar da arka koltuktan üzerleri alüminyum folyoyla kaplı tabakla kaseyi alıyorlardı.

“Salata ve tatlı!” diye bağırdı Peggy. “Geç kaldık kusura bak- maym. George arabanın anahtarlarını kaybetti!” Aynı anda hem öfkeli hem de neşeli görünüyordu.

George elini kaldırarak selam verirken karısına da ters ters baktı. Gumey hafifçe gülümsemeyi başararak onları karşıladı. George’la Peggy’nin hareketleri kendi anne babasınınkilere çok benzediğinden yanlarında kendini rahat hissetmesi çok güçtü.

Madeleine kapıya çıkıp doğrudan Meekerlar’a bakarak gülümsedi.

“Salata ve tatlı,” diye bağırdı Peggy elindeki üzeri kapalı kapları memnuniyet dolu sesler çıkartıp büyük mutfağa doğru yol gösteren Madeleine’e uzatırken.

Önceki iki ziyaretlerinde de yaptığı gibi, “Bayıldım!” dedi Peggy gözlerini kocaman açıp etrafa bakarken. Ardından da hep söylediği şeyleri yinelemeye başladı. “Tam size göre bir ev. Kişiliklerini muhteşem yansıtıyor, değil mi George?”

George başını hafifçe sallayıp, masanın üzerindeki dosyalara bakmaya, kapakların üzerlerindeki kısaltmaları okumaya koyuldu. “Emekli oldun sanıyordum,” dedi Gumey’e.

[5] Böcek bilim (Ç.N.)

“Öyle. Sadece küçük bir danışmanlık işi.”

“İdama davetiye,” dedi Madeleine.

“Nasıl bir danışmanlık işi?” diye sordu Peggy samimi bir merakla.

“Bir cinayet olayının dosyalannı inceleyip, yürütülen soruşturmaya bulabileceğim alternatif yaklaşımlarla yardımcı olmam istendi.”

“Güzelmiş,” dedi Peggy. “Bu, haberlerde duyduğumuz bir olay mı?”

Yanıt vermeden önce bir anlığına tereddüt etti. “Evet, birkaç ay önce. Gazetelerde ‘başı kesilen gelin’

diye çıkmıştı haber.”

“Hayır! İşte bu inanılmaz. Korkunç bir katili mi araştırıyorsun? Üzerinde gelinliğiyle öldürülen genç kadının katilini? Tam olarak ne kadar...”

Madeleine biraz fazla yükselen sesiyle, “Ne içersiniz?” diye müdahale etti.

Peggy, gözlerini Gumey’in üzerinden ayırmamıştı.

Madeleine biraz daha yüksek ve neşeli ses tonuyla, “Califor- nia Pinot Grigio, İtalyan Barolo Finger

Lake ya da bu tarz güzel isimlere sahip şaraplarımız var,” dedi.

“Ben Barolo alayım,” dedi George.

“Cinayetin öyküsünü bir de senden dinlemek isterim,” dedi Peggy, biraz düşündükten sonra da kararını verdi. “Her şarap bana uyar. Adı güzel olan son söylediğin hariç.”

“Ben de George gibi Barolo içerim,” dedi Gumey.

“Masayı boşaltır mısın?” diye sordu Madeleine.

"Hemen," dedi Gumey. Dönüp dosyalarla belgeleri toplamaya koyuldu. "Sabah kaldırmam lazımdı aslında. Artık hiçbir şeyi hatırlayamıyorum."

Madeleine müstehzi bir ifadeyle gülümseyip, kilerden iki şişe şarap çıkartıp mantarlarını açmaya koyuldu.

"Eee...?" dedi hâlâ Gurney'den açıklama bekleyen Peggy.

"Haberlerden ne kadarı kalmış aklında?" diye sordu Gumey.

"Çok güzel genç bir kadının Scott Ashton'la evlendikten on dakika kadar sonra Meksikalı deli bir bahçıvan tarafından öldürüldüğünü hatırlıyorum."

"Scott Ashton'in kim olduğunu biliyor gibisin?"

"Kim bilmez ki? Tanrım bütün dünya tanır onu. Pardon, lafımı geri aldım. Sosyal bilimlerle uğraşan herkes onu tanır. En azından ünlü olduğunu, kitaplarını, dergi makalelerini filan bilir. Cinsel taciz üzerine çalışan oldukça ateşli bir terapisttir."

"Ateşli mi? " dedi Madeleine elinde iki kadeh kırmızı şarapla gelirken.

George baston yutmuş gibi duran görünüşünden beklenmeyen içten bir kahkahayla güldü.

Peggy irkilip, "Yanlış kelime seçtim," dedi. "Oldukça meşhur demem gerekirdi. Terapinin zirvesinde sayılır. Gerçi David eminim bunlardan çok daha fazlasını biliyordur." Madeleine'in uzattığı kadehten küçük bir yudum alıp gülümsedi. "Çok güzelmiş. Teşekkürler."

"Demek büyük gün yarın?" dedi Madeleine.

Peggy konunun değişmesine şaşırmıştı.

"Büyük gün," diye tekrarladı George.

"İnsanın oğlu her gün Harvard'a gitmek üzere evden ayrılmaz ki," dedi Madeleine. "Biyoloji okuyacağını söylemiştin sanırım?"

"Plan öyle," dedi George temkinli bir bilim adamı tavrıyla.

İkisi de bu konudan bahsetmek istemiyorlardı aslında. Bunun nedeni büyük bir ihtimalle onun aynı yolu seçen üçüncü oğulları oluşuydu. Şimdiye dek söylenmesi gereken her şeyi söylemişlerdi.

"Hâlâ eğitmenlik yapıyor musun?" diye sordu Peggy, Gumey'e.

"Akademiyi mi soruyorsun?"

"Konuk eğitmendin değil mi?"

"Zaman zaman. Gizlenmeyle ilgili özel seminerler veriyo- rum.

"Yalan söylemeyi öğretiyor," dedi Madeleine.

Meekerlar tedirgin bir tavırla güldüler. George kadehini bitirdi.

"İyi adamlara, kötü adamlar iyi adamlara bilmek istediklerini anlatsınlar diye yalan söylemeyi öğretiyorum."

"Bu da başka bir ifade şekli," dedi Madeleine.

"Muhteşem hikayeler vardır sende," dedi Peggy.

"George," dedi Madeleine, Peggy'Ie Gumey'in arasına girerek. "Kadehini doldurayım." George evyenin üzerinden kadehini uzattı. "Oğullarının izinden geldiğini görmek güzel olmalı."

"Aslında pek izimden gelmiyorlar. Biyoloji alanındalar tamam ama hiçbirinin entomolojiye de özel

ilgi alamîn olan arak- nolojiye6 de ilgisi yok. Tam tersine..."

6 önimcekbilim (Ç N.)

"Dur yanlış hatırlamıyorsam," diye sözünü kesti Peggy. "Sizin de bir oğlunuz vardı?"

"David'in oğlu var," dedi Madeleine kendi kadehine Pinot Grigio şarabı doldururken.

"Ah. Evet. Adı da dilimin ucunda. L harfiyle başlıyordu. Yoksa K miydi?"

"Kyle," dedi Gumey sanki nadiren kullandığı bir kelimeyi telaffuz ediyormuşçasına.

"Wall Street'teydi değil mi?"

"Eskiden öyleydi. Şimdi hukuk fakültesinde."

"Patlayan balonların yaralarını saracak ha?"

"öyle sayılır."

"Klasik felaket işte," diye sürdürdü George konuşmasını konuya hakim olduğunu gösterir bir tavırla.

"İskambilden evler. Üç yaşındaki çocuğa elma şekeri veriyormuşçasına sunulan milyon dolarlık ipotekler.

Sonra finans kulelerinin tepesinden atlayan kodamanlar. Kendi mezarlarını kazan lanet bankacılar. Aslında burada tek kötü olan devletimizin o eşsiz bilgeliğine rağmen bu salak piçleri mezardan çıkarmaya çalışması. Bizim vergilerimizle onları kurtarıyor. Halbuki bıraksın silinip gitsinler. CEO'lar, cehennemin dibine kadar yolunuz var!"

"Bravo, George!" dedi Madeleine kadehini kaldırarak.

Peggy ona buz gibi bir ifadeyle bakarak, "Tabii o şeytanla iş yapanlar arasına oğlunu koymadığına eminim," dedi.

Madeleine, George'a bakarak gülümsedi. "Oğullarının biyoloji kariyerleriyle ilgili bir şey söylüyordun?"

"Ah evet. Aslında yalnızca büyük oğlum, değil örümceklerle ilgilenmek örümcek fobisinden mustarip diyecektim." Bunu sanki elmalı turtadan korkuyor yahu der gibi alaycı bir tonlamayla söylemişti. "Üstelik sadece bu kadar da değil. Hatta..."

"Tanrı aşkına George'a örümcekler konusunu açmayın," dedi Peggy sözünü ikinci kez keserek.

"Onların dünyanın en etkileyici yaratıkları olduğunu, sayısız faydaları bulunduğunu filan anladım. Ama şimdi Peru'daki farklı ağlar üreten örümceklerden ziyade Dave'in cinayet araştırmasından konuşmak istiyorum."

"Ben değersiz oyumu ağ üreticilerinden yana kullanmak isterdim ama çoğunluk istemiyor herhalde,"

dedi şarabından iri bir yudum alırken. "Siz şöminenin başına geçip kesik kafalardan bahsederken ben de yemeği hazırlayayım. Birkaç dakika içinde ben de katılırım size."

"Yardım edeyim mi?" diye sordu Peggy. Madeleine'in sözlerinden biraz alınmış gibi gözüküyordu.

"Yok, zaten her şey hazır. Yine de sağ ol."

"Emin misin?"

"Evet."

Bir kez daha soran gözlerle baktıktan sonra odanın diğer tarafındaki üç koltuktan ikisine kurulan

Gumey'le kocasının yanına yöneldi. Oturur oturmaz da, "Pekala," dedi Gumey'e. "Hikayeyi anlat."

Madeleine onları yemek masasına çağırdığında saat altıya geliyordu. Gumey olayı, olup bitenleri, ek öyküleri ve açık uçlu gözüken durumları kabataslak anlatmıştı. Tüm öyküyü dehşet verici ayrıntıların üzerinde durmamaya, olayın olası cinsel öğeler taşıyan taraflarını törpüleyerek mümkün olduğunca birbiriy- le bağlantılarını gösterecek şekilde aktarmıştı. Büyük bir ilgiyle dinleyen Meekerlar'a hiçbir şey söylemediler.

Masada, ıspanak, ceviz ve peynirli salatanın yendiği sırada, çoğu Peggy tarafından yapılan yorumların ardından sorular gelmeye başladı.

"Eğer Flores eşcinselse gelini kıskançlıktan öldürmüş demektir. Ama öldürme yöntemi sapıkça.

Dünyaca ünlü bir psikiyatrisin evinde yaşayan şahsın tam bir kaçık olduğunu, birinin kafasını kopartacak derecede zırdeli olduğunu fark etmemiş olması inanılır bir şey mi?"

"Ve eğer Flores eşcinsel değilse," dedi Gumey. "Bu kıskançlık kısmını atsak bile Ashton'ın onun zırdeli olduğunu nasıl olup da anlamadığı sorusu hâlâ yanıt bulmamış oluyor."

Peggy sandalyesinde öne doğru eğilip çatalını sallayarak, "Elbette," dedi. "Eğer eşcinsel değilse

Bayan Muller'la aşk ilişkisi yaşadığı ve onunla birlikte kaçtığı biçimindeki senaryo devreye giriyor. Ve elimizde gelini öldürmek için sadece onun bir zırdeli olduğu açıklamasından başka bir şey de kalmıyor.''

"Artı," dedi Gumey. "Bu durumda ikisinin de yani Scott Ashton'la Kiki Muller'ın Flores'in aklını kaçırmış biri olduğunu fark edemedikleri gerçeği çıkar. Ve bir sorun daha. Hangi kadın kısa bir süre önce başka bir kadının kafasını kesen biriyle kaçar ki?"

Peggy omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

Madeleine bezgin bir tavırla iç çekip, "8. Hcnry'nin kanlarından bile ilham almamış herhalde," dedi.

Bir anlık sessizlik George'un kahkahasıyla sona erdi.

"Bence arada fark var," diye şansını zorladı Peggy. "Yani İngiltere kralıyla Meksikalı bir bahçıvan arasında."

Madeleine hiç yanıt vermeden tabağındaki cevizlerle oynamaya koyuldu.

George konuşmadaki boşluğu yakalayınca hemen atıldı. Peki ya bize anlattığın oyuncak trenlerle oynayıp, Adeste Fideles filan dinleyen herif ne olacak? Belki de hepsini o öldürdü?"

Peggy saçmalama der gibilerinden bir ifade takınıp, "Ne diyorsun sen, George? Hangi hepsini?"

"Böyle bir olasılık da var değil mi? Karısının Meksikalf nın yatağına balıklama atlayan bir orospu olduğunu varsayarak konuşuyorum. Belki gelin de öyle biriydi. O da Meksikalı'nın yatağına atlamıştı. Ve belki dc Bay Muller bu yüzden her ikisini de öldürmeye karar verdi. Güzel bir temizlik olarak gördü. İki orospu ve onların adi aşığı."

"Tanrım, George," diye bağırdı Peggy. "Sanki kurbanların başına gelenlere sevinmiş gibi konuşuyorsun."

"Bütün kurbanların masum olması gerekmez."

"George..."

“Neden palayı ormana atmış?” diye sözünü kesti Madeleine. Birden herkes ona baktı. Kısa bir sessizliğin ardından Gumey, “Aklına takılan kısım izler mi?” diye sordu. “Yani sadece palaya kadar gidip yok olan koku izleri mi?”

“Sadece palanın ormana atılmasının görünürde hiçbir nedeni olmaması aklıma takılıyor. Hiçbir mantığı yok.”

“Aslında,” dedi Gumey. “Bu da önemli bir nokta. Hadi biraz daha düşünelim bunun üzerinde.”

“Aslında düşünmeyelim.” Madeleine kontrollü ama giderek yükselen bir sesle konuşmuştu. “Aslında karıştığıma pişman oldum. Bak, bu konu iştahımı kaçırıyor. Başka bir şeyden bahsedemez miyiz?” Bu sözler masada tuhaf bir sessizliğin hüküm sürmesine neden oldu. “George bize en sevdiğin örümcek türünü anlatsana. Bahse girerim favori bir türün vardır.”

“Ah... Söyleyemem.” Biraz dağılmış gibiydi. Hangi konuya devam etmesi gerektiğini çıkartamamıştı.

“Hadi, George.”

“Duydun ya bu konuda konuşma m yasaklandı.”

Peggy sinirli bir ifadeyle bakarak, “Hadi anlat, George,” dedi. “Ne yapalım.”

Şimdi herkes George’a bakıyordu. Bu ilgi onu hoşnut etmiş gibiydi. Profesör, saygın entomolog,

Meeker bilgelik dolu anılarını üniversitedeki kürsüsünden anlatmaya hazırlanıyor gibiydi. j Dikkat et

Gumey, onunla ilgili yaptığın değerlendirmelerin j aynıları senin için de geçerli. Sen polis akademisinde ne yapıyorsun söylesene?

George kadehini gururla kaldırarak, “Zıplayanlara,” dedi. Madeleine gözlerini merakla açarak,

“Zıplayan... örümcekler mi?” “Evet.”

“Gerçekten zıplıyorlar mı?”

“Hem de nasıl. Boylarının elli katı kadar yükseğe zıplarlar.

İnsanla kıyaslarsak bizim bir futbol alanı kadar bir mesafeyi yere değmeden geçmemize benzer. Bu örümceklerin bunu kaslı bacaklara sahip olmamalarına rağmen yapabilmeleri işin en enteresan tarafı. Peki nasıl oluyor da böylesine muazzam bir atlayış gerçekleştirebiliyorlar diye sorabilirsiniz? Hidrolik pompalarıyla! Bacaklarındaki valf basınçlı kanı bırakınca bacaklar genleşiyor ve sıçrayış gerçekleşiyor.

Düşünsenize, son derece tehlikeli bir yaratık birden sanki yoktan var olmuş gibi ortaya çıkıp avının üzerine konuyor. Kaçmak için en ufak bir şansı bile yok.” Meeker’ın gözleri parladı. Tıpkı gururlu bir baba misali.

Ve bu baba düşüncesi Gumey’i bir hayli rahatsız etti.

“Ve sonra elbette,” diye devam etti Meeker heyecanla. “Bir de karadul var. Tam bir zarif ölüm makinesi. Kendisinden bin kez daha büyük düşmanını bile yere serecek zehre sahip yaratıklar.” “Yaratık,”

dedi Peggy yeniden hayata dönmüş gibi. “Bu Scott Ashton’ın mükemmellik tanımına da uyuyor.”

Madeleine ona soran gözlerle baktı.

“Scott Ashton’m empatiyi sorgulayan ünlü kitabına atıfta bulundum. Orada başkalarıyla ilgili

hislerimizin insanın sınırlı algılarının bir kusuru olduğu ileri sürülüyor. Karadul, seviştikten sonra erkeğini öldürüp yeme içgüdüsüyle onun kusursuz tanımına harika bir örnek olabilir. Sosyopatların kusursuzluğu.”

“Ama ilk kitabıyla çelişen ikinci bir tane daha yazdığına göre,” diye atıldı Gumey. “Onun gerçekte sosyopatlarla, karadul örümceğiyle veya bu konuda verilebilecek diğer örneklerle ilgili gerçekte ne düşündüğünü anlamak kolay değil.”

Madeleine’in, Peggy’i sorgulayan bakışları daha bir sertleşmişti. “Onun cinsel istismar kurbanlarını tedavi eden çok önemli biri olduğunu söylememiş miydin?”

“Evet ama... Tam olarak değil. Kurbanları tedavi etmiyor. Saldırganları tedavi ediyor.”

Madeleine bu yanıtın çok büyük farklar teşkil edeceği kanaatinde olsa gerek tamamen bambaşka bir ifadeyle bakıyordu artık.

Gumey açısındansa bu sohbetin tek yaran Ashton’a sabah sormak istediği soruların sayısını arttırmasıydı. Ve ardından akima konuklarına sormak istediği bir som geldi. “Edward Vallory adı size bir şeyler çağrıştınyor mu?”

Saat 22:45’te Gumey uykuya dalmak üzereyken Madeleine’in başucundaki komodinin üzerindeki cep telefonu çaldı. Çaldığını, telefonu karısının açıp, “Bakayım uyanık mı,” dediğini işitti. Karısı dürtünce de doğrulup uzattığı telefonu aldı.

Ashton’ın pürüzsüz, bariton sesi endişeyle biraz gerilmişti. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama önemli olabilir diye düşündüm. Kısa bir süre önce bir mesaj aldım. Hector’un kontörlü numaralarından birinden. Hattı bir yıl kadar önce alıp, numarayı da bana vermişti. Mesaj düğünümüzde Jillian'ın telefonuna gelenin- kiyle aynı. ‘Yazdığım bütün sebeplerden dolayı. Edward Vallory.’ BCl’yı arayıp bildirdim ama senin de bilmeni istedim açıkçası.” Duraksayıp gergin bir tavırla boğazını temizledi. “Bu Hector’un geri gelmeye niyetlenmiş olabileceği anlamına gelir mi?”

Gumey tesadüf kavramına saygı duyan insanlardan değildi. Bu yüzden de Edward Vallory isminden bahsetmesinin hemen ardından gündeme gelmiş olması tüylerini ürpertmişti.

Yeniden uyumak tam bir saatini aldı.

%ra^aı^fuwfu

~ Kaldıraç

2. B ö l üm

Pu zenlevieSulitfz)

440

Oadece iki hafta,” dedi Gumey kahvesi elinde kahvaltı masasına doğru yürürken.

“Hmmm.” Bu ufacık yorumla bile Madeleine ne demek istediğini ortaya koymuştu. Onu duyduğunu ama şu an için bu konuda konuşmak istemediğini belirtiyordu. Bir sonraki okuma kulübü toplantısı için okuduğu Suç ve Ceza'mn sayfalarını sabahın bu yetersiz ışığında görmeyi başarıyordu.

“Sadece iki hafta. Sonra bırakacağım.”

“Öyle mi karar verdin?” diye sordu başını kitabından kaldırmadan.

“Bunun neden bu kadar büyük problem yarattığını anlamıyorum.”

Kitabı okuduğu sayfaya parmağını koyarak kapatıp, başını hafifçe yana doğru eğerek ona baktı.

"Sence bu ne kadar büyük bir problem?"

"Tanrım. Zihin okuyamıyorum ki ben. Tamam, unut bunu. Aptalca bir şey söyledim. Sadece kendimi

Perry olayına iki haftalık bir pencereden bakacak şekilde sınırladığımı söylemeye çalışıyorum. Ne olursa olsun sadece iki hafta." Kahveyi masaya koyup karşısına oturdu. "Bak, mantıklı davranmıyor olabilirim.

Ama inan endişelerini anlıyorum. Geçen sene neler yaşadıkların aklımdan çıkmıyor."

"Öyle mi?"

Gözlerini kapattı. "Evet, gerçekten," dedi. "Ve bir daha böyle bir şey olmayacak."

Gerçekten de gönüllü olarak katıldığı soruşturma ölümüyle sonuçlanacaktı. Emekli oluşundan yaklaşık bir yıl sonrasında, ölüme yirmi yıllık NYPD cinayet dedektifi olarak daha önce hiç olmadığı kadar yaklaşmıştı. Madeleine'e en zor gelen şeyin işin bu tarafı olduğu çıkarımını yapıyordu. Tehlikenin somutlaşıp, hayatın ellerinden akıp gidebileceğini görmek kaygılarını katlamıştı.

Aralarında uzun bir sessizlik oluştu.

Sonunda içini çeken Madeleine kaldığı yeri tespit etmek için koyduğu parmağını çekip kitabı masanın üzerine koydu." Bak, Dave, istediğim çok da karmaşık bir şey değil. Ya da belki de öyledir. Ama işlerimizden ayrılınca birlikte yepyeni bir yaşamı keşfedeceğimizi düşünmüştüm."

Gumey belli belirsiz gülümsedi. "Tüm bu lanet kuşkonmazlar hayatımıza değişiklik kattı zaten."

"Buldozerin de öyle. Benim gül bahçem de. Ama işin birlikte yaşam kısmında başarısız olduk galiba."

"Şehre oranla artık daha çok birlikte olduğumuzu düşünmüyor musun?"

"Bence sadece evde aynı anda bulunma sürelerimiz arttı. Fakat benim önceki hayatımızı unutma isteğimin seninkine göre çok daha fazla olduğu açık. Yani seninle aynı sayfada olduğumuzu düşünmek benim hatamdı. Benim hatam," diye tekrarladı gözlerindeki öfke ve hüzün karışımı ifadeyle.

Gumey arkasına yaslanıp, tavana bakarak, "Bir keresinde terapistin biri bana beklentilerin öfke doğurmaktan başka işe yaramayan şeyler olduğunu söylemişti," dedi. Bunları söyler söylemez pişman oldu. Tanrım diye düşündü, karısıyla konuşurken ne kadar da beceriksiz davranıyordu. Aynı şeyi işinde yapsa on yıl önce çoktan kesilip biçilirdi.

"Öfke doğurmaktan başka işe yaramayan şeyler? Güzelmiş," diye çıkıştı Madeleine. "Çok güzelmiş.

Peki ya umut? Onun için de buna eş derecede zeki ve alaycı bir yorum yaptı mı?" Gözlerindeki öfke sesine sirayet etmişti. "Peki ya gelişme? Yakınlaşma? Bunun için bir şey söyledi mi?"

"Özür dilerim," dedi Gumey. "Yine aptalca bir yorum yaptım. Sanırım böyle yorumlardan çok var bende. İzin ver de baştan başlayayım. Tüm söylemek istediğim..."

Madeleine sözünü kesti. "Deli bir kadınla ruh hastası bir katili bulmak üzere iki haftalık bir anlaşma imzaladığını mı söyleyeceksin?" Ona aynı şeyi daha nazik ifadelerle anlatmaya sakın kalkma der gibi bakıyordu. "Tamam, David. Pekala. İki hafta. Ne diyebilirim ki zaten? Ne istiyorsan onu yapacaksın neticede. Tabii bu arada işin ne kadar çaba, cesaret, dürüstlük ve zeka gerektirdiğinin farkındayım. Senin olağanüstü biri olduğunun farkındayım. Milyonda bir rastlanılanından. Endişeleniyorum, Dave. Ama biliyor musun? Senin için endişelenmekten çok, seninle birlikte olmak için endişelenmeyi istiyorum. Sence bu mümkün mü? Tek öğrenmek istediğim bu. Sence biraz daha

yakınlaşabilecek miyiz?”

Gurney’in zihni neredeyse tamamen boşalmıştı.

Sonra belli belirsiz mırıldandı. “Tanrım, Maddie, umarım.”

Tambury yolunda yağmur başladı. Daha ziyade çiselemeyi andırır biçimde bir yağıp bir diniyordu aslında.

Gumey yolda günün ikinci kahvesini içmek üzere ama bu kez bir benzin istasyonunda değil, Dillvveed yakınlarında Abelard organik ürünler marketinde mola verdi. Kahve yeni çekilip, yapılmıştı ve de çok güzeldi.

Elinde kahvesiyle marketin önüne park ettiği aracının içinde dosyayı karıştırıp, aradığı sayfayı buldu.

Cinayete kadar olan üç haftalık süre içinde Jillian Perry’le Hector Flores arasındaki mesaj-laşmaların telefon şirketi tarafından verilen tarih ve zaman çizelgesini incelemeye koyuldu. Flores, Perry’e on üç mesaj göndermiş, Perry’den de ona on iki mesaj atılmış. Bu çizelgeye eklenen ayrı bir kağıtta da eyalet polis laboratuarında yapılan inceleme sonucu şu son ‘Edward Vallory’ imzalı olanı hariç tüm mesajların

Jillian Perry’nin telefonundan silindiği bilgisi yer alıyordu. O da cinayetin gerçekleştiği o on dört dakikalık zaman diliminden bir saat önce gönderilmişti. Rapor ayrıca yapılan aramaların tarihlerini, sürelerini, aranan ve gelen çağrıların numaralarını, kullanılan data miktarını gösteriyor ama görüşmelerin içeriğine ilişkin bir bilgi vermiyordu. Yani bu mesajlar Jillian’m telefonundan silindiği için eğer Hector ileride bulunabilecek cep telefonunun hafızasına bu mesajları kaydetmediyse ortada neler yazdığının bulunabileceğine dair mantıklı bir umut bulunmuyordu.

Gumey kağıtları dosyaya koyup, kahvesini bitirip, sekiz buçuktaki randevusuna yetişmek üzere yağmur altında yola koyuldu.

Daha Gunıey elini uzatmadan kapı ardına kadar açıldı.

Ashton dünkü pahalı giysilerin benzeri bir kıyafetle kapıyı açmıştı. Bu giysileri kapağında Cotswold evlerinden birinin bulunduğu dergilerden sipariş etmiş olabilirdi.

“Gelin içeri hadi,” dedi âdet yerini bulsun diye gülümseyerek. “Çok zamanımız yok.” Onu geniş holden sağ taraftaki bir önceki yüzyılda dekore edilmiş gibi duran oturma odasına yönlendirdi. Koltuk ve kanepeler adeta Kraliçe Anne zamanından kalmış gibiydi. Masalar, şöminenin üzerindeki raf, sandalyelerin ayaklan ve tüm ahşap yüzeyler eski tarzda hafifçe parlatılmıştı.

Üst sınıf, İngiliz stili döşenmiş bir evde bulunması beklenen türden etkileyici özellikler yanında, buraya uymayan şaşırtıcı bir şey daha vardı. Koyu, kestane ağacı kerestesinden yapılmış şömine rafının üzerindeki duvara etrafı gölgelendirilmiş, büyükçe bir çerçeveli fotoğraf asılıydı. Sunday Times gazetesinin iki sayfasını kaplayacak kadar büyüktü bu fotoğraf.

Gumey o anda neden aklına böyle bir mukayesenin geldiğini fark etti. Çünkü bu fotoğrafı o gazetede görmüştü. Bu yeni moda, pahalı ilanda modeller yüzlerini birbirlerine dönerek ukala ve uyuşuk bir ifadeyle birbirine bakıyorlardı. Kendi türü içinde değerlendirildiğinde bile bu duvarda gördüğü ilan yine de belirgin bir gariplik taşıyordu. Fotoğrafta henüz ergenlikten çıkmamış oldukları apaçık belli iki genç kız, yatak odası zemininde dizleri üzerinde durmuş, birbirlerinin vücutlarını gözlerinde bitkinlik ve tatmin edilemez cinsel açlıkla süzüyordu. Büyük bir ihtimalle reklamı destekleyen modaevinin ürünü olan ve ustalıkla yerleştirilen ipek eşarp dışında her iki model de çırılçıplaktı.

Gumey biraz daha yakından bakınca bunun üzerinde oynanmış bir fotoğraf olduğunu, orada aslmda iki farklı kişiymiş gibi gözüken tek bir model bulunduğunu ama fotoğrafin birbirlerine baktıkları izlenimi doğuracak şekilde dizayn edildiğini fark etti. Bu zaten hastalıklı bir görünüm taşıyan manzaraya bir de narsisizm olgusu sirayet ettirmişti. Aslmda bir açıdan yozlaşmayı sergileyişiyle Dante'nin Cehennemi'ni andıran etkileyici bir çalışmaydı da. Merakı yüzünden okunan Gumey, Ashton'a döndü. "Jillian," dedi

Ashton yavan bir ifadeyle. "Ölen karım." Gurney diyecek bir şey bulamadı.

Fotoğraf önce hangisinden başlayacağını bilemediği birçok soruya neden olmuştu.

Ashton'ın şaşkınlığını sadece gözlemlemediği, bundan zevk aldığı duygusuna kapıldı. Sonunda bir şey söylemiş olmak için, ilk karşılaşmalarında unuttuklarını söylemeye karar verdi. "Korkunç kaybınız için çok üzgünüm. Ayrıca bunu dün söylemediğim için de özür dilerim."

Yüzünde ağır, hüzün dolu, bitkin bir ifade beliren Ashton, "Teşekkür ederim," dedi.

"Her şeyin gerçekleştiği o kulübeye bakarak bu evde yaşamayı sürdürmenize şaşırıyorum doğrusu."

"Kulübe yıkılacak," dedi Ashton neredeyse vahşi bir tonlamayla. "Yıkılacak, parçalanacak ve yakılacak. Polis izin verir vermez. Hâlâ olay mahalliyle ilgili sorumluluk onlarda. Ama giinii gelecek.

Kulübe sonsuza dek ortadan kaldırılacak."

Ashton derin bir nefes aldı ve yavaşça sakinleşti. "Pekala nereden başlıyoruz?" Eliyle bordo kadife döşeli, yüksek arkalıklı sandalyeleri işaret etti. Aralarında da küçük bir yuvarlak sehpa vardı. Sehpanın üzerindeki el oyması satranç tahtası dikkat çekiciydi. Ama tahtanın üzerinde satranç taşları yoktu.

Gumey en belirgin şeyden, Jillian'm zevksiz fotoğrafından işe başlamaya karar verdi. "Duvardaki fotoğrafta poz veren kızın düğün görüntülerinde izlediğim gelinle aynı kişi olduğunu hayatta aklıma getirmezdim."

"Uçuşan bembeyaz gelinliği, ölçülü makyajıyla filan değil mi?" Ashton neredeyse eğleniyor gibiydi.

"Bununla hiç bağdaşmıyor," dedi fotoğrafa bakmayı sürdürerek.

"Peki, geleneksel gelin makyajmın Jillian'm fikri olduğunu, bunu dalga geçmek için yaptığını söylesem durum değişir mi?"

"Şaka mı?"

"Bu size kaba, duygusuzca bir ifade gibi gelebilir, dedektif, ama fazla zamanımız olmadığından izin verin de size çabucak Jillian'ı anlatayım. Anlatacaklarımın bir kısmını annesinden duymuşsunuzdur zaten.

Jillian kolay sinirlenen, haddinden fazla içine kapanık, çok çabuk sıkılan, bencil, hoşgörüsüz, sabırsız, havai bir insandı."

"Zor biri yani."

"Bu parlak yanıydı. Kesinlikle zararsız, şımarık ve bir öyle bir böyle davranan Jillian. Ama karanlık yanıyla kesinlikle bambaşka biriydi." Ashton duraksayıp, sanki söylediklerinin doğruluğunu test ediyormuş gibi duvardaki fotoğrafa baktı.

Gumey adamın bu sıra dışı yorumlarına devam edip etmeyeceğini merak ederek bekliyordu.

“Jillian...” diye başladı Ashton hâlâ fotoğrafa bakıp, çok daha yavaş ve kısık sesle konuşarak. “Jillian çocukluğunda diğer çocukları taciz eden bir cinsel saldırgandı. Zaten onun on üç yaşında Mapleshade’e gelmesinin en önemli nedeni de bu rahat- sizliğiydi. Zira diğer davranış problemleri buzdağının yalnızca görünen kısmıydı.”

Dudaklarını dilinin ucuyla ıslatıp, baş ve işaret parmaklarıyla yeniden kurutmak istiyormuş gibi ovaladı. Bakışları duvardaki fotoğraftan Gurney’e kaymıştı. “Şimdi, sorularınızı siz mi soracaksınız yoksa sizin yerinize ben mi sorayım?”

Gumey, Ashton’ın konuşmayı sürdürmesine olanak vermekten yanaydı. “Sizce ilk olarak ne soracağım?”

“Tabii onlarca sorudan birini seçmeye karar verirseniz mi? Bence ilk sorunuz, en azından kendinize soracağınız ilk soru, ‘Bu Ashton deli mi?’ olurdu. Çünkü eğer öyleyse bu birçok şeyi açıklardı. Ama deli değilse o zaman da sıra ‘Neden böyle rahatsızlıkları olan biriyle evlenmeyi seçti?’ sorusuna gelirdi. İlk soruya verebileceğim güvenilir bir yanıtım yok. Hiç kimsenin kendi akıl sağlığıyla ilgili güvenilir bir yorum yapma şansı yoktur. İkinci sorunun yanıtıysa Jillian’ın bahsetmeyi unuttuğum diğer özelliği düşünülünce, bakış açısına göre değişir. Zeki. Terimin normal olarak kullanılan anlamının ötesinde zeki. Hayatımda karşılaştığım en hızlı işleyen zihne sahip kişiydi o. Bakın ben oldukça zeki bir insanimdir, dedektif. Dürüst olmak için bu konuda alçakgönüllülük etmeyeceğim. Masadaki satranç tahtasını görüyorsunuz değil mi?

Üstünde taşlar yok. Onlarsız oynarım çünkü. Oyunu zihnimden oynamayı, taşların yerlerini gözümde canlandırıp, aklımda tutmaya çalışmayı bir tür zihin egzersizi olarak görürüm. Bazen tahtayı farklı açılardan gözümün önüne getirerek kendi kendime oynarım. Bir beyazlarla bir siyahlarla oynayarak. Çoğu kişi bu kabiliyetimden etkilenir. Bu yüzden size Jillian’ın benimkinden çok daha parlak bir zekası olduğuna dair sözlerime itimat edin. Zekasıyla bana çok çekici gelmişti. Hem dost olarak hem de cinsel açıdan.”

Gumey dinledikçe aklında yeni sorular beliriyordu. “Cinsel tacizcilerin kendilerinin de genellikle taciz kurbanı olduklarına dair bir şeyler duymuştum. Bu doğru mu?”

“Evet.”

“Jillian için de mi?”

“Evet.”

“Kimmiş tacizci?”

“Sadece bir kişi değil ki.”

“Kimlermiş o zaman?”

“Doğrulanmamış kayıtlara göre, Val Perry’nin uyuşturucu müptelası arkadaşları, yani sayısız kişi, üç ile yedi yaşlan arasında onu sürekli taciz etmişler.”

“Tanrım. Konuyla ilgili yasal doküman yok mu? Sosyal hizmet kurumlarınm dosyalan filan?”

“Hiçbiri kayıt altına alınmamış.”

“Ama sonunda Mapleshade’e gönderildiğine göre ortaya çıkmış olmalı. Gördüğü tedavilerin, terapistine anlattıklarının kayıtları?”

“Hiç tutulmamış. Bakın size Mapleshade’i biraz anlatayım. Her şeyden önce orası tıbbi bir kurumdan ziyade okuldur. Özel sorunları olan genç kızların gittiği bir okul. Son yıllarda giderek artan

yüzdeyle cinsel sorunlardan, özellikle de taciz olaylarından etkilcmrıtt ‘grencileri kabul ediyoruz.”

“Bana sizin tacize uğrayanlardan çok tacizcilerin tedavisiyle ilgilendiğiniz anlatıldı.”

“Evet. Gerçi biraz önce de söylediğim gibi tıbbi bir kurum olmadığımız için tedavi doğru kelime değil.

Ayrıca tacizciyle tacize uğrayan arasındaki çizgi de sizin düşündüğünüz kadar net değildir. Mapleshade’de yaptığım şeyin etkili olmasının nedeni bu konuda ketum davranmamızdan kaynaklanıyor. Hiçbir sosyal hizmet kurumunun, hiçbir sigorta şirketinin yardımını almıyoruz. Devlet desteğimiz de yok. Tıbbi ya da psikiyatrik teşhis ya da tedavi de uygulamıyoruz. Ve burası çok önemli. Hastalarımızın kayıtlarını da tutmuyoruz.”

“Yine de yepyeni tedaviyi ya da siz adına her ne yiyorsanız, uygulamayı sağlayan, meşhur Dr. Scott

Ashton tarafından yönetilen okulun bir hayli şöhretli olduğu da açık.” Gumey’in hafif iğneleme dolu ses tonuna Ashton en ufak bir tepki bile vermedi.

“Bu rahatsızlıklardan mustarip kişilerin en büyük sıkıntısı olayın üzerlerine yapışıp kalmasıdır. Burada her şeyin gizli kalacağını, hiçbir dosyanın tutulmadığını, hiçbir .sigorta belgesinin doldurulmadığını, bu yüzden de ileride açıklanabilecek herhangi bir şey olmadığını bilmek konuklarımızı en çok rahatlatan şey oluyor. Resmi olarak biz sadece hassas durumlarla başa çıkma konusunda kabiliyetli personele sahip bir özel okuluz.”

Gumey, Mapleshade’in sıra dışı yapısını ve ne tür sonuçlara ulaşmış olabileceğini düşünerek arkasına yaslandı. Büyük ihtimalle onun huzursuzluğunu hisseden Ashton, “Şunu bir düşünün,” diye ilave etme ihtiyacı hissetti. “Biz öğrencilerimiz ve aileleri üzerinde elde ettiğimiz bilgilerin asla açığa çıkmayacağına dair müthiş bir güven duygusu oluşturuyoruz. Burada üzerinde çalıştığımız sorunlar dışında ileride suçlama, korku ya da utanç gibi şeyler hissetmelerine olanak verecek hiçbir kaynak oluşturmuyoruz.”

“Neden Jillian’ın bu korkunç geçmişini soruşturma ekibine anlatmadınız?”

“Gerek yoktu.”

“Gereği yok muydu?”

“Karım olayın ardından kayıplara karışan zırdeli bir bahçıvan tarafından öldürüldü. Ne demeliydim?

Ah, bu arada karım üç yaşındayken annesinin uçuk uyuşturucu müdavimlerinin tecavüzüne uğramış.

Bunun Hector Flores’in bulunmasına ne yardımı olurdu?”

“Kaç yaşında kurbandan tacizciye dönüşmüş?”

“Beş.”

“Beş?”

“Bu anomali, konuya hakim olmayanları hep şaşırtmıştır zaten. Zira bu davranış bizim çocukluk masumiyeti biçimindeki genel geçer yargılarımızla tezat oluşturur. Ama ne yazık ki beş yaşındaki, hatta daha küçük yaşlardaki tacizcilerin sayısı düşündüğünüz kadar az değildir.”

“Tanrım.” Gumey duvardaki fotoğrafa giderek artan bir merakla bakıp, “Onun kurbanları kimlerdi?”

diye sordu. “Bilmiyorum.”

“Val Perry’nin tüm bunlardan haberi var mı?”

“Evet. Neden size anlatmadığını merak ediyorsanız söyleyeyim, hâlâ bu konu üzerinde bir türlü ayrıntılarıyla konuşamıyor. Ama size gelmesinin temel nedeni bu.”

“Anlayamadım.”

Ashton derin bir nefes aldı. “Val kendini çok suçlu hissediyor. Uzun sözün kısası, yirmili yaşlarında uyuşturucuyla haşır neşir olup pek de anne gibi davranmayan bir kadındı. Etrafı kendisinden beter durumdaki uyuşturucu müptelalarıyla çevriliydi ki zaten bu da biraz önce anlattığım taciz olayına, sonrasındaysa Jillian’ın cinsel saldırganlıklarına ve diğer davranış bozukluklarına temel oluşturdu. Val bu sorunlarla mücadele edecek halde değildi zaten. Suçluluk duygusuyla perişan olduğu biçimindeki bir ifade kulağa çok beylik sözler gibi gelebilir ama işin aslı buydu. Kızının yaşamındaki her sorundan kendini mesul sayıyordu. Yürütülen soruşturmada hiçbir ilerleme sağlanamaması, bir türlü nihai hedefe ulaşılamayacakmış gibi görünmesi onu çileden çıkarmıştı. Jillian için iyi bir şeyler yapabilme çabasının son girişimi de size gelmek oldu bence. Elbette tüm bunlar iş işten geçtikten sonra yapılan beyhude çabalar ama başka ne yapabilir ki zaten? Soruşturmadaki görevlilerin birinden sizin çok ünlü bir cinayet dedektif olduğunu duymuş, ardından New York dergisinde hakkınızda yayınlanan yazıyı okumuş. Sonrasındaysa sizin korkunç bir anne olduğu hissinden kurtulmasına yardımcı olacak son şansı olduğuna karar vermiş.

Evet, pek sağduyulu bir yaklaşım değil ama gerçek bu.”

“Bütün bunları nereden biliyorsunuz?”

“Jillian’m öldürülmesinin ardından Val tam manasıyla çökmüştü. Kendini biraz olsun toparlayabilmesinin yolu da ancak bunları konuşmaktan geçiyordu.”

“Peki ya siz?”

“Ben?”

“Siz kendinizi nasıl topladmız?”

“Bunu meraktan mı yoksa iğnelemek için mi sordunuz?” “Yaşamınızın en korkunç şeyini ve olayla ilgisi olan diğer insanları sanki çok da etkilenmemişsiniz gibi anlatıyorsunuz. Bunu nasıl yaptığınızı anlayamıyorum.”

“Gerçekten mi? Çok şaşırdım.”

“Bu da ne demek şimdi?”

“Çünkü ben sizden çok yakın olan birini kaybettiğinizde benzeri tepkileri göstereceğiniz izlenimi edindim.” Şimdi Gumey’le klasik bir terapist edasıyla konuşuyordu. “Bir an için kendinizi benim yerime koyarak düşünmenizi rica ediyorum. O zaman beni daha iyi anlarsınız. Kendinize ‘karısının ölümünün neden olduğu duyguları gizliyor mu, yoksa ortada gizleyecek herhangi bir duygu yok mu,’ diye soruyorsunuz farkındayım. Buna bir yanıt vermeden görüntülerde izlediklerinizi bir düşünün derim size.”

“Kulübeye girdikten sonraki tepkilerinizden mi bahsediyorsunuz?’ Ashton’m ses tonu değişmiş, öfkesini kontrol etmek için büyük çaba harcadığını gösterir biçimde titremeye başlamıştı. “Hector’un cinayeti kısmen bana acı çektirmek için yaptığını düşünüyorum. Başardı da. Çektiğim acı, görüntülerde var.

Hâlâ da aynı duyguların etkisindeyim. Ancak bu acımı bir daha göstermemeye karar verdim. Hiç kimseye.

Sonsuza dek.”

Gumey gözlerini etkileyici biçimde işlenmiş satranç tahtasına çevirdi. “Katilin kimliği konusunda bir şüpheniz yok, öyle mi?” Ashton soruyu anlamakta güçlük çekiyormuşçasına şaşırarak, “Anlayamadım?”

dedi.

“Hector Flores’in karınızı öldüren kişi olduğu konusunda bir şüpheniz yok değil mi?”

“Hem de hiç. Dün katilin Cari Muller olabileceği biçimindeki sözleriniz üzerine düşündüm ama açıkçası böyle bir şeyi olası görmüyorum.”

Hector’un gay olması ve cinayeti de ...”

“Bu çok saçma.”

“Polisin üzerinde durduğu teorilerden biri de bu.”

“Bu konularda biraz bilgim vardır herhalde. İnanm bana. Hector gay değildi.” Kasıtlı bir tavırla saatine baktı.

Gumey arkasına yaslanıp, Ashton’ın kendisiyle göz teması kurmasını beklemeye koyuldu. “Sizin alanınızda çalışmak için kişinin çok özel biri olması gerek.”

“Yani?”

“Çok zor olmalı. Zira cinsel saldırganlıkların tedavisinin ol- madiğini duymuştum.”

Ashton arkasına yaslanıp, Gumey’in kendisini izleyen gözlerine bakıp, parmaklarını çenesinin altına yerleştirerek, “O medyanın genellemesi,” dedi. “Kısmen doğru kısmen de saçma.” “Yine de çok zor bir çalışma alanı olmalı.”

“Nasıl bir zorluk kurguluyorsunuz ki?”

“Stresli, riskli, başarısızlığa yatkın bir alan.”

“Tıpkı polislik gibi. Hatta daha ziyade hayat gibi.” Ashton yeniden saatine baktı.

“Peki, sizi bağlayan ne?”

“Neye bağlayan?”

“Cinsel taciz olaylarına?”

“Bu sorunun Flores'i bulmakla ilgisi var mı?”

“Belki.”

Ashton gözlerini kapatıp, ellerini sanki dua etmeye hazırlanıyormuş gibi birleştirip, başını eğdi. “Risk konusunda haklısınız. Cinsel eneıji büyük bir güce neden olur. Bu güç de kişinin tüm ilgisini tek bir şeye yöneltir. Kişinin tüm algılan değişir, acıya, tehlikeye aldır- mamaya başlar. Diğer her şey önemini yitirir.

Kişiyi kör edip, arzusu uğruna her şeyi yapmaya iten bu gücün bir benzeri daha yoktur. Bu gücün etkisindeki kişi, kendisi kadar güçtü olmayan ve durumu idrak edemeyen birini hedef alırsa çok olumsuz sonuçların ortaya çıkması muhtemeldir. Zira bu gücün yoğunluğu ve neden olduğu ilkel heyecan gerçekliği bütünüyle çarpıtır. Uygunsuz cinsel tavırlar, tıpkı ısınlınca vampir olunması gibi bulaşıcıdır da. Önce tacize uğrayan kişi konumundayken, bu gücün etkisiyle kısa sürede bir tacizci olup çıkar insan. Cinsel sapkınlığın sağladığı bu kontrol edilemez gücün evrimsel, nörolojik ve psikolojik kökenleri var. Bu gücün neden olduğu tavırlar analiz edilip, diyagramları çıkartılabilir. Ama iş bu kadarla kalmıyor. Çünkü rahatsızlığı tespit etmek başka, arkasındaki değişimi anlamak

başka şeydir.” Gözlerini açıp, çenesinin altındaki ellerini indirdi.

“Ve sizin ilginizi bu değişim çekiyor.”

“Gücün içinde gizli bir kaldıraç gibi.”

“Yani değişiklik yaptırabilme gücü?”

“Evet!” Ashton’ın gözlerine yeniden ışık gelmişti sanki. “Bir tacizciden diğerine geçen, dokunduğu herkesi etkileyerek zincirleme tepkiye neden olan ve gelecek nesilleri dahi etkileyebilecek bir güçten bahsediyoruz. Bir hastanın tümörünü alırsanız yalnızca onun hayatını kurtarmış olursunuz. Bu alanda yapılan çalışmalar tartışmalı dahi olsa bir kişi üzerinde bile başarılı olunması belki de yüz kişinin kurtulmasını sağlar.”

Gumey gülümsedi. Etkilenmiş gibiydi. “Yani Mapleshade’in misyonu bu?”

Ashton da gülümseyerek, “Kesinlikle,” dedi. Sonra saatine bir kez daha baktı. “Bakın, artık çıkmam lazım. Etrafa, kulübeye filan bakmak istiyorsanız siz kalabilirsiniz. Kulübenin anahtarı eşiğin hemen yanındaki siyah taşın altında. Palanın bulunduğu yeri görmek isterseniz de kulübenin arka tarafında, tam ortada kalan pencereden ormana doğru yüz, yüz elli metre kadar yürümeniz yeterli olacak. Yere saplı uzun bir sopa göreceksiniz. Normalde etrafında sarı polis bandı da olması lazımdı ama şimdiye kadar kopup gitmiştir herhalde. İyi şanslar, dedektif.”

Gumey’e çıkışı gösterip ardından onu evin önündeki kaldırımda bırakıp en az havaya sinmiş sarıpapatya kokusu kadar İngiliz gözüken eski Jaguar’ına binip gitti.

1 7 5 . B ö l üm larow(a vrçfu

Sabırlı Bir Örümcek

Pü zen(^7i(e:bul^)

(jumey zihnini kurcalayan şeyleri sıraya sokup, bilgilerini gözden geçirme ihtiyacı içindeydi. Çiseleyen yağmur sonunda dinmiş olmasına rağmen Ashton’m bahçesinde oturacak kuru bir yer yoktu. O da arabasına yöneldi. Calvin Harlen’le ilgili yazdıklarıyla dolu sayfayı çevirip gözlerini kapatarak Ashton’la yaptığı konuşmayı aklından geçirmeye koyuldu.

Kısa süre sonra aşina olduğu bu sürecin bu kez faydasız olduğunu fark etti. Detayları anlatılış zamanına göre sıralamaya çalıştıkça, benzer parçalardan oluşan bir yapbozu çözme çabasına girdikçe karşısına diğer tüm bilgileri bastıran bir tek şey çıkıyordu: Jiîlian Perry çocuklara tacizde bulunmuş. Ailesi intikam peşinde koşan bir kurban için son derece sıra dışı bir bilgi bu. İntikam nedeniyle öldürülmüş olabileceği düşüncesiyse hiç de sıra dışı değil.

Bu olasılık tüm düşüncelerine hakim olmuştu. O ana kadar- ki tüm bildiklerini gölgede bırakan yepyeni bir şeydi bu. Artık ortada bir cinayet sebebi var gibi görünüyordu. İlk kez bir bilgi hemen kuşku uyandırmıyor, yaptığı açıklamadan çok daha büyük miktarda soruna neden olmuyordu. Ve olaya bambaşka bir noktadan bakılmasına olanak veriyordu. Örneğin: Anahtar soru Hector Flores ’in nereye ve nasıl kaçtığı değil, nereden ve neden geldiği olabilirdi. Bu da işin özünün Flores’in cinayeti işlediği Tambury’de değil, onu Tambury’e sürükleyen nedenlerde saklı olduğu düşüncesini doğuruyordu.

Gumey artık oturamayacak kadar gerilmişti. Arabasından çıkıp, evin etrafına, tahta çatılı garaja, bahçe girişi olarak kullanılan kavisli çardağa baktı. Acaba üç buçuk yıl önce Ashton’ın malikanesinin kapısının önündeki Hector Flores de eve ilk kez buradan mı bakmıştı? Yoksa bir köşeden Ashton’ın giriş çıkışlarını uzun süre izlemiş miydi? Kapıyı ilk kez çalarken planının ne kadarını oluşturmuştu?

Jillian baştan beri hedefi miydi? Gittiği okulun müdürü Ashton'la ona ulaşmak için mi temas kurmuştu? Belki de daha genel ölçekte bir plan yapmış, Mapleshade'den bir veya birkaç kişiyi hedef almaya karar vermişti. Bu durumda onlara yardım edip barındıran doktor olarak asıl hedefin Ashton olma ihtimali var mıydı? Jillian'ın öldürülmesiyle bir taşla iki kuş mu vurmuş oluyordu? Biri ölüyor, diğeri acılar içinde kahroluyor.

Hangisi doğru olursa olsun sorular aynıydı. Hector Flores gerçekte kimdi? Nasıl bir korkunç suç onu

Ashton'ın kapısına dayanan bu derece kararlı bir katil haline getirmişti? Sonunda öldüreceği kişinin arka bahçesindeki bir kulübede oturmaya izin alabilecek derecede kararlı ve ileri görüşlü bir katil. Ördüğü ağda doğru zamanın gelmesini beklemişti.

Hector Flores. Sabırlı bir örümcek.

Gumey kulübeye gidip kilidi açtı.

İçerisi kiralanmayı bekleyen bir daire gibi bomboştu. Deterjanın ya da dezenfektanın belli belirsiz kokusu dışında içeride en ufak bir şey bile yoktu. Son derece basit bir biçimde yapılan kulübe her amaçla kullanılabilecek bir ön odayla arkada yatak odası ve mutfak işlevlerini gören iki küçük odayla, her ikisinin arasına sıkıştırılmış küçücük bir banyoyla tuvaletten ibaretti. Ön odanın ortasında durup zemine, duvarlara, tavana uzun uzun baktı. Bulunduğu ortam onda herhangi bir çağırışım uyandırmasa da yine de yıllar boyunca ziyaret ettiği her cinayet mahallinde olduğu gibi garip ama bir o kadar da aşina olduğu hislerin etkisine girdi.

911 çalışanlarından gelen bilgiyi alıp olay mahallinin kan, kemik, parçalanmış beyin kalıntılarıyla dolu atmosferine adım attığı her seferinde tiksinme, acıma ve öike karışımı hislerin etkisinde kalmıştı. Ancak aynı yeri daha sonra, temizlenip, cinayetin gözle görülebilen kanıtlarının ortadan kaldırılmasının ardından ziyaret ettiğinde yine çok etkilenirdi ama bu bambaşka bir şekilde olurdu. Kan gölü halindeki bir oda suratın ortasına yumruk patlatılmış etkisi yaratırdı. Sonra, temizlenip steril hale getirilen aynı odaya bir kez daha girer; bu sefer yüreğine ona evrenin merkezinin sonsuz bir boşluktan ibaret olduğunu hatırlatan buz gibi bir elin dokunduğunu hissederdi. Mutlak sıfır derecede bir boşluk.

Boğazını adeta daldığı anormal düşüncelerden uzaklaşıp, daha işe yarar şeylere yoğunlaşmak için kendi kendini ikaz edercesine gürültüyle temizledi. Küçük mutfağa gidip boş çekmeceleri, rafları inceledi.

Sonra yatak odasına geçip doğrudan katilin çıktığı pencereye yöneldi. Açtı, çevresine bakındı, sonra da pencereden dışarı çıktı.

Dışarının zemini kulübeninkinden en fazla otuz santim kadar aşağıdaydı. Sırtını kulübeye yaslayıp karşısındaki küçük koruluğa bakmaya koyuldu. Hava nemli, etraf sessizdi. Bahçeden yayılan çiçek kokulan burada ağaçların kokusuyla karışıyordu. Adımlarını sayarak hızlı bir tempoda yürümeye koyuldu. 140'a geldiğinde yere saplanmış süpürge sapı gibi duran plastik bir çubukla sabitlenmiş sarı bandı gördü.

O noktaya gidip çevresine bakındı. Sağ tarafında oldukça derin bir uçurum yer alıyordu. Arkasındaki kulübeyse aradaki ağaç yapraklan yüzünden neredeyse hiç gözükmüyordu. Google'ın uydu fotoğraflarından aldığı bilgiye göre önündeki yolun yaklaşık elli metre kadar devam ettiğini biliyordu.

Yere, palanın saklandığı yapraklarla kaplı zemine bakıp, K-9 ekibinin izleri bu noktadan daha ileri

götürememesinin nedeninin ne olabileceğini düşünmeye koyuldu. Flores'in burada ayakkabılarım değiştirip ya da üzerlerine plastik bir şey geçirip ormana, yola ya da bölgedeki bir diğer eve (Kiki Muller'ınkine?) o şekilde gitmiş olabileceği fikri pek de akla yatkın bir şey gibi durmuyordu. Gumey'i daha önce de rahatsız eden soru hâlâ yanıtlanmamıştı. Kısmi, cinayet silahında son bulan bir iz bırakmanın ne manası olabilirdi ki? Eğer cinayet silahının bulunmasını hedeflemişse de neden kısmen gömmüştü? Ve bir de çizmelerle ilgili küçük bir gizem vardı. Flores'in bıraktığı tek şey olan, sonrasında izini sürecek köpeğe bu olanağı sağlayan çizmeler. Bu Flores'in kaçış planına ne derece uyuyordu?

Çizmelerin evde bulunuşu palanın bulunduğu yere bırakıldıktan sonra yeniden kulübeye dönüldüğü anlamına mı geliyordu? Flores kulübeden çıkıp palayı bıraktıktan sonra aynı yoldan geri dönüp, pencereden içeri girmiş olabilir miydi? Bu, işin koku muammasının çözülmesini sağlardı. Ama bu sefer de yeni ve çok daha büyük bir soruna neden olurdu. Kulübeye geri dönen Flores'in cesedin bulunuşunun ardından gelen onca polis arasında kimseye gözükmeden kaçması imkansızdı. Bunun da dışında bu gidip geri dönmüş olabileceği biçimindeki hipotez bir başka yanıt verilemeyen soruya dayanak oluşturuyordu.

Neden Flores palanın bulunduğu yere kadar uzanan bir iz bırakmıştı? Amacı bölgeyi aslında terk etmediği halde böyle bir izlenim bırakmak, palayı çabucak saklayıp, yeniden kulübeye dönmek değilse bunu neden yapmıştı? Ayrıca kulübeye dönüp nereye saklanmıştı? Bu kadar küçük, altı saat boyunca uzmanlık alanları en küçük bir şeyi kaçırmamak olan delil teknisyenleri tarafından didik didik aranan bir kulübede nereye saklanabilirdi?

Gurney geri dönüp pencereden içeri girerek üç odayı özellikle de zemini ve tavanı dikkatle incelemeye koyuldu. Tavan alçak, sık kirişlerle yapıldığından orada içine birinin sığabileceği bir boşluk yoktu. Ayrıca oraya ulaşmak da mümkün değildi. Zemin de altında bir boşluk olsa bile tek parçadan yapılmıştı. Her odayı ayrı ayrı dolaşıp, aralarında boşluk olup olmadığını kontrol etmek için tüm duvarları kontrol etti.

Flores'in ormandan ayağında o çizmelerle bu küçük kulübeye dönüp gizlendiği biçimindeki fikir akla geldiği kadar hızla elenmişti. Gumey kapıyı kilitleyip anahtarı yeniden siyah taşın altına koyup arabasına döndü. Dosyalan karıştırıp Scott Ashton'ın cep numarasını buldu.

Sakin, yumuşacık bir bariton ses mesaj bırakmasını, en kısa sürede kendisine dönüleceğini bildirdi. Bu rahatlatıcı ses tonundan yaşanılan sorun ne olursa olsun mutlaka bir şekilde üstesinden gelinebileceği düşüncesi yayılıyordu adeta. Gurney kendini tanıtıp, Flores'le ilgili birkaç sorusu daha olduğunu belirten bir mesaj bıraktı.

Paneldeki saate baktı. 10:31. Val Perry'i arayıp şu ana kadar- ki düşüncelerini aktarıp hâlâ olayı soruşturması için istekli olup olmadığını görmek için gayet uygun bir zamandı. Tam aramaya karar vermişti ki elindeki telefonu çalmaya başladı.

"Gumey." Telefona bu şekilde yanıt vermek NYPD yıllarından kalan kolay kolay terk edemediği bir alışkanlıktı.

"Ben Scott Ashton. Mesajınızı aldım."

"Aklıma bir şey takıldı da... Flores'i zaman zaman arabanıza alır mıydınız?"

"Bazen. Ağır şeyler satın alacağım zaman. Fidan, kereste gibi şeyler alacağım zaman yani. Neden?"

"Hiç komşularınız tarafından görünmemeye çalıştığını hissettiniz mi? Yüzünü saklamak gibi şeyler

yaptı mı?”

“Bilemiyorum. Söylemesi zor. Hep öne eğilirdi. Başındaki siperlikli şapkayı da iyice aşağı çekerdi.

Güneş gözlüğü takardı. Bunları saklanmak için yapıyor olabilir de olmayabilir de. Nereden bilebilirim ki?

Çünkü zaman zaman Hector’un boş günlerinde başka günlük işçiler de tutardım. Onlar da benzer şekillerde davranırlardı. Yani dikkatimi özellikle çeken bir tavrı yoktu.” “Flores’i hiç Mapleshade’e götürdünüz mü?”

“Mapleshade’e mi? Evet, birkaç kez. Büromun arkasına küçük bir çiçek bahçesi yapmaya gönüllü olmuştu. Diğer işlerde olduğu gibi bunda da yardım etmeyi kendi önermişti.”

“Öğrencilerle herhangi bir teması oldu mu?”

“Nereye gelmeye çalışıyorsunuz?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Gurney.

“Birkaç kızla konuşmuş olabilir. Ya da kızlar onunla konuşmuşlardır belki. Böyle bir şeye tanık olmadım ama mümkün.” “Bu ne zaman oldu?”

“Buraya gelişinden kısa bir süre sonra Mapleshade’de çalışmaya gönüllü oldu. Yani aşağı yukarı üç yıl kadar önce.” “Oradaki işi ne kadar sürdü?”

“Okula gelip gitmesi mi? İş bitene kadar. Benim kaçırdığım önemli bir nokta mı var?”

Gurney adamın sözlerini duymazdan gelip bir soru daha yöneltti. “Üç sene önce. Jillian hâlâ orada öğrenciydi, değil mi?” “Evet ama... Bu bilgilerle nereye ulaşmaya çalışıyorsunuz ki?”

“Keşke bilebilsem, doktor. Son bir soru daha. Jillian size hiç korktuğu birileri olduğundan bahsetti mi?”

Gurney’e hattın kesildiğini düşündüren uzun bir sessizliğin ardından Ashton’ın sesi işitildi. “Jillian kimseden korkmazdı. Zaten ölümüne de bu neden oldu.”

Gurney, Ashton’m evinin önündeki arabasında oturup, sarmaşıkların sardığı çok korkunç bir sonla biten düğünün yapıldığı bahçeye bakarken gelinle damadı birbirlerine yakışan bir çift olarak tasavvur edebilmenin gayreti içindeydi. Ashton’ın da öyle olduğu kabul edilirse, her ikisi de çok zekiydiler. Ama yakın 1Q dereceleri pek evlenme nedeni sayılmazdı doğrusu. Val’in, kızının sağlıksız erkeklere karşı sağlıksız ilgisinden bahsettiğini hatırlayan Gumey, buna görünüşte akıl sağlığı mükemmel olan Ashton da dahil mi acaba diye düşündü. Bu pek olası değildi. Ashton işine Jillian kadar zor durumdaki biriyle evlenmeyi göze alacak derecede düşkün olabilir miydi? Pek öyle durmuyordu. Evet, mesleki bakış açısı evliliğin gerçekleşmesine bir nebze dayanak teşkil etmiş olabilirdi ama adamın babacan tavırlar sergileyip, birini sırf korumak amacıyla kanatlarının altma alabilecek bir kişi olduğuna dair de belirgin bir kanıt yoktu ortada. Peki ya Jillian’ın genç bedenini en yüksek bedeli ödeyene, yani bu durumda Ashton’a satıyor olma ihtimali? Bununla ilgili de hiçbir emare gözlemlememişti.

Öyleyse bu evliliğin onlara iyi bir fikir olarak gelmesinin arkasındaki gizemli faktör neydi? Gumey bu sorulara arabada oturup yanıt bulamayacağına karar verdi.

Aracı çalıştırıp, sadece Val Perry’nin numarasını tuşlamak için durduktan sonra ağır ağır ağaçların gölgelediği yolda ilerlemeye başladı.

Telefonun ikinci çalışta açılması Gumey’i hem şaşırtmış hem de memnun etmişti. Tek söylediği,

"Alo," olmasına rağmen kadının sesine oldukça seksi bir ton hakimdi.

"Ben Dave Gumey, Bayan Perry. Hangi noktada olduğumu ve neler yaptığımı bildirmek için arıyorum."

"Size bana Val demenizi söylemiştim."

"Val. Özür dilerim. Birkaç dakikanız var mı?"

"Eğer bir ilerleme kaydettıyseniz zamanımın istediğiniz kadarını alabilirsiniz."

"Ne kadar ilerleme kaydettiğimi bilmiyorum ama düşündüklerimi bilmenizi istedim. Hector Flores'in üç yıl önce Tambury'e tesadüfen geldiğini sanmıyorum. Ayrıca kızınızı ani bir karar neticesinde öldürdüğü kanaatinde değilim. Adının Flores olmadığına da bahse girerim. Hatta Meksikalı olduğundan bile kuşkuluyum.

Bunlar bir yana, kesinlikle belirli bir amaca ve plana göre hareket etti. Buraya kızınızın ya da Scott

Ashton'ın geçmişte karıştığı bir olay yüzünden geldiği kanaatindeyim."

"Geçmişte karıştığı nasıl bir şey mesela?" Sakinliğini korumak için büyük çaba harcadığı hissediliyordu.

"Bunu sizin Jillian'ı Mapleshade'e göndermenizin nedenlerinde aramamız gerek. Jillian'ın birinin onu öldürmek istemesine neden olabilecek bir eylemi oldu mu?"

"O küçük çocukların hayatlarını mahvetmesinden mi bahsediyorsunuz? Onların kabuslarla, korkularla dolu bir yaşam sürmelerine mi neden oldu? Onları suçlulukla boğuşan, dehşet içinde kalmış, deliliğin sınırındaki bireylere mi dönüştürdü? Belki de bu delilik kendilerini öldürebilecekleri noktalara kadar erişmişti? Ve belki de biri ondan bunların intikamını almak istedi? Bunu mu söylüyorsunuz?"

Gurney hiçbir şey söylemedi.

Kadın yeniden konuşmaya başladığında sesi bir hayli bitkin geliyordu. "Evet, binlerinin kendisini öldürmek istemesine neden olabilecek türden kötü şeyler yaptı. Kaç kez ben de kendimi öldürmek istedim.

Belki benim de sonum öyle olacak."

Kendini affettirmeye çalışan insanların söyleyegeldiği beylik laflar birazdan başlayacak diye düşündü

Gurney. "Bakın eğer kendinizi öldürerek cezalandırmak niyetindeyseniz bunu başka zamana saklayın. Zira şu an bana verdiğiniz görevi yerine getirmeye çalışıyorum. Sizi, düşündüklerimi aktarmak için aradım. Ve bunlar şimdiye dek yürütülen polis soruşturmasında hesaba katılmayan noktalar. Bu farklılık sorunlara neden olabilir. Şimdi bu yüzden bir kez daha soruyorum. Hâlâ bu konunun üzerine gitmem konusunda ısrarcı mısınız?"

"Hangi noktaya kadar giderse gitsin, neye mâl olursa olsun devam edin. Sonuna dek gitmek istiyorum.

Bu işi bitirmek istiyorum. Anlatabildim mi?"

"Son bir soru. Hoşunuza gitmeyebilir ama sormak zorundayım. Jillian'ın Flores'le aşk ilişkisi kurmuş olabileceği düşüncesi mantıklı geliyor mu?"

"Yakışıklı, tehlikeli bir adamdı. Bu yüzden böyle bir şeyin fazlasıyla mantıklı geldiğini söyleyebilirim."

Eve dönerken Gumey'in olayın gelişimine ilişkin kararlarının akış yönü birkaç defa değişti.

Jillian'ın öldürülmesinin karmaşık, Hector Flores'in bir şekilde müdahil olduğu geçmişiyle alakalı olabileceği fikri Gurney'e en azından yere sağlam basacak bir nokta bulduğunu, bundan sonraki görüşmelerini de bu çerçevede sürdürmesinin daha mantıklı olabileceğini düşündürüyordu. Kopmuş başın masada, bedene çevrilmiş olarak konulmuş haliyle adeta törensel bir izlenim verecek şekilde bırakılmış olması, bunun basit bir cinayetin çok ötesinde olduğunu akla getiriyordu. Hatta cinayetin Ashton'ın şöminesinin üzerinde gördüğü, üzerinde oynanmış, kendi kendini aç gözlerle süzen Jillian'ın fotoğrafının tuhaf bir yansıması olabileceği düşüncesi bile aklına gelmişti.

Tanrım. Bu bir şaka mı? Kulübede bulunan cesedin konumunun Jillian Perry 'nin o moda reklamındaki pozuna yapılan zekice bir gönderme olma ihtimali olabilir miydi? İnsanların insanlara yapabilecekleri şeylerin neredeyse hepsini görmüş, cinayet masasına yıllarını vermiş birinden beklenmeyecek biçimde midesi ağzına gelmişti.

Çiftlik malzemeleri satan bir dükkanın önüne park edip yan koltuktaki kağıtları karıştırarak Jack

Hardwick'in telefonunu buldu. Telefon çalarken gözleri, önüne park ettiği dükkandaki büyük traktörlere, küçük balya ve bıçkı makineleriyle, çalı kesicilerine takıldı. Bir an bir şey hareket ediyormuş gibi geldi.

Köpek? Hayır, bir çakal. Tepeden inen bir çakal Gurney'i şaşırtacak derecede kararlı adımlarla dümdüz ilerliyordu.

Hardwick beşinci çalışta tam telesekreter devreye girecekken telefonu açtı.

"Davey, ufaklık, ne haber?"

Gumey, Hardwick'in alaycı ses tonunu her işittiğinde yaptfğî gibi yüzünü ekşitti. Bu ses tonu ona babasını hatırlatıyordu. Buna da sesin itici rengi değil, sesin içine işleyen ve kendisinde karşısındakinin hiçbir şeye aldırmadığı duygusu uyandıran vurguları neden oluyordu.

"Sana bir şey soracağım, Jack. Beni bu Perry işine çekerken olayla ilgili ne düşünüyordun?"

"Seni olaya filan çekmedim ben. Sadecc bir firsat sundum." "Öyle olsun. Peki, bu firsatın ne olduğunu düşünüyordun?" "Sağlam bir fikir oluşturacak seviyeye gelmemiştim." "Saçma."

"Ne söylersem aynı tepkiyi vereceksin zaten. O yüzden hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Oyunları sevmiyorum, Jack. Neden benim karışmamı istedin? Bu soruya nasıl yanıt vereceğini düşünürken bir soru daha sorayım sana. Neden Blatt çileden çıktı? Dün onunla karşılaştım, her zamanki itici tavırlarını aratacak derecede korkunçtu." "Hiçbir alakam yok."

"Ne?"

"Hiçbir alakam yok. Bak, şu an burası biraz karışık. Daha önce de söylediğim gibi Rodriguez'le aramda soruşturmanın gidişatına ilişkin çok sert bir münakaşa geçti. O da beni görevden alıp yerime Blatt'ı verdi. Tıpkı başkomiser Rod gibi o da hırslı ama yeteneksiz herifin teki. Ben de ona Küçük Bok Kafa adını taktım. Bu olayı kendini kanıtlayacağı, büyük işlerin üstesinden gelebilecek yetenekte olduğunu gösterebileceği bir sınav olarak kabul ediyor. Ama kendi bile beceriksizin teki olduğunun farkında. Şimdi sen yani, Mellery cinayetinin büyük yıldızı, dahi çocuğu, ortaya çıkıyor falan filan. Elbette senden nefret edecek. Başka ne bekliyordun ki? İşine devam et, Sherlock. Blatt'ı da kafana takma."

"Beni bu yüzden mi işin içine çektin? Küçük Bok Kafa'nın beceriksiz olduğunu göstermek için mi?"

“Son derece enteresan bir soğanın katmanlarını soyarak adaletin gerçekleştiğini görmek için.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Sen öyle düşünmüyor musun?”

“Olabilir. Peki, Flores’in Tambury’e birini öldürme gayesiyle geldiğini bulsak şaşırır mıydm?”

“Öyle olmasa şaşırırdım.”

“O zaman bana neden sepetlendiğini bir defa daha anlat.” “Söyledim ya...” Hardwick abartılı sabırsızlıkla anlatmaya koyulmuştu ki Gumey sözünü kesti.

“Anladım, anladım başkomiser Rod’a kaba davranmışsın. Ama ben sebep sadece bu değil diye düşünüyorum?”

“Çünkü sen her şeyi bu şekilde düşünürsün. Kimseye güven- mezsin. Sen güvenebilen biri değilsin,

Davey. Bak, acayip çişim geldi. Sonra konuşalım.”

Konuşmadan kaçmak için tam da ondan beklenen tavır diye düşündü Gumey. Telefonu kapatıp arabayı çalıştırdı. Vadinin üzeri hâlâ ince bulutlarla kaplıydı ama aradan sızan güneş ışıklarıyla tenha yolun kenarındaki telefon direklerinin belli belirsiz gölgeleri ortaya çıkmıştı. Satılık mavi traktörler, sabahki yağ

murla hâlâ ıslak yollar, yemyeşil tepeler giderek artan güneş ışığıyla parıldamaya başlıyordu.

Eve dönüş yolculuğunun ikinci yarısında zihni karmakarışık düşüncelerle doluydu. Madeleine’in palanın oraya atılmasının mantıksız olduğuna ilişkin sözleri, son derece zeki bir ada- mın birçok acıdan zarar görmüş bir kadınla evlenme kararı vermesi, Carl’ın Noel ağacı altında trenlerle oynayışı, çay fincanını parçalayan kurşuna ilişkin yapılan Schindler'in Listesi yorumu, her şeyi içine çekmiş gibi gözüken cinsel bozukluk bataklığı.

Eyalet yolundan ayrılıp tepelere doğru uzanan nehir boyundaki toprak yola yöneldiğinde düşünmekten yorulmuştu. Araç teybindeki CD’yi hatırladı. Biraz kafası dağılır umuduyla da tuşa dokundu. Kolonlardan akustik gitarın hüzünlü ezgileri yayılmaya başladı. Leonard Cohen’in en dokunaklı parçalarıyla aşık atacak derecedeki sözler ismiyle tezat oluşturan Leighton Lake adlı orta yaşlı, hüzünlü bakışlı sanatçıya aitti.

Onunla, sezon üyeliği bulunan Madeleine ile birlikte katıldıkları yerel bir müzik festivalinde tanışmışlardı.

O gün Madeleine Lake’in CD’Ierinden birini satın almıştı. Onca şarkı arasında Gumey’in şansına ilk çalan parça CD’deki en iç karartıcı olanıydı.

Eskiden zaman benimdi, benimken zaman, ne güzeldi.

Aşıklarıma yalan söyleyip koşardım başkalarının peşlerinden, tüm sevdiklerimi bırakıp giderdim betimken zaman.

İkinci kez düşünmeden istediğimi alır, hayatımı yaşardım benimken zaman.

Aşıklarıma yalan söyleyip koşardım başkalarının peşinden, tüm sevdiklerimi bırakıp giderdim benimken zaman.

Yalan söyleyecek kimse kalmadı, terk edip gidecek kimse yok, zamanımın sonunda.

Aşıklarıma yalan söyleyip koşardım başkalarının peşlerinden, tüm sevdiklerimi bırakıp giderdim benimken zaman.

Benimken zaman.

Lake parçanm son bölümünü tekrarlarken Gumey de çiftlikle göl arasından geçip, arkadaki altın sarısı manzara eşliğinde beliren eski çiftlik evine doğru yaklaşıyordu. Tam teybi keşke daha önce yapsaydım diye kapattığı anda cep telefonu çaldı.

Ekranda REYNOLDS'UN GALERİSİ yazısı belirdi.

Tanrım. Ne istiyor şimdi bu?

"Gumey, buyurun." Mümkün olduğunca resmi, soğuk bir ses tonuyla yanıt vermişti.

"Dave! Sonya Reynolds ben." Sesi her zamanki gibi birçok ülkede taşlanarak öldürülmesine neden olacak derecede cinsel çağrışımlar uyandırıyordu. "Sana harika bir haberim var," diye mırıldandı.

"Harikadan da öte olağanüstü, muhteşem bir haber. Hayatını değiştirecek derecede olağanüstü. En kısa zamanda görüşmemiz lazım."

"Merhaba Sonya."

"Merhaba mı? Seni alabileceğin en büyük hediyeyi vermek üzere arıyorum ve sen yalnızca merhaba mı diyorsun?" "Aradığına sevindim. Neden bahsediyorsun?"

Müzikal tınılar içeren, her tavrı gibi rahatsız edici derecede erotik kahkahasıyla, "Ah, işte benim

Dave'im bu," dedi. "Deli mavi gözleriyle Dedektif Dave. Her şeyden şüphelenir. Sanki ben şeymiş im gibi, ne diyordunuz ona ya, hah buldum, fail. Sanki bir failmişim gibi konuşuyor benimle. Kötü adama fail diyordunuz değil mi? Sanki sana yalanlarla dolu bir hikaye anlatan failmişim gibi davranıyorsun." Aksam

Gurney'e artık başka bir çağda kalmış gibi gelen, üniversite yıllarında keşfettiği Fransız ve İtalyan filmlerini izlediği günleri hatırlatıyordu.

"Yalanlarla dolu bile olsa neyse. Bana hiçbir hikaye anlatmış değilsin ki henüz."

Kadın, Gumey'nin aklına o parlak yemyeşil gözlerini getiren kahkahasıyla güldü. "Ve görüşünceye kadarda söylemeyeceğim. Yarın. Yarın mutlaka görüşmemiz lazım. Ama beni görmeye Ithaca'ya gelmene gerek yok. Ben senin yanına geleceğim. Kahvaltıya, öğle yemeğine, akşam yemeğine. Ne zaman müsaitsen.

Sadece zamanı söyle. Yer kararlaştıralım. Pişman olmayacağını garanti ediyorum."

1 8 8 . B ö l üm ıara^a^Tuvw(?u

Gel Salome, Dans Edelim

Qü zeneıqe:buk&)

Hâlâ yaşadıklarına nihai bir ad takamamıştı. Rüyada gerçek gücü tanımlayamamıştı. Sahiden de ilk seferinde uykuya dalmak üzereydi. Duyulan bu iğrenç dünyaya ait aşağılık isteklerden uzaklaşınca gerçekleri görebilecek kalp gözü açılmış, ancak tam o noktada gördüğünü sıradan rüyalardan ayıran o müthiş aydınlanma sona ermişti.

Daha doğru anlatımla görme gücü artmıştı. Ama yine de bu ifade bile yaşadıklarını tam olarak izah etmeye olanak vermiyordu.

Rehber ışık belirli bir yeri, özel bir noktayı aydınlatmış ama işin içine karışan pembe dizileri

andırır hikaye, anlamı ne yazık ki kirletmişti.

Belki bir uzman eşliğinde yapılacak meditasyonla...? Hayır Öyle bir şey son derece basmakalıp, sıkıcı bir yaklaşım olur, yaşadığı deneyime tezat oluştururdu.

Yaşayan bir efsane?

Ah, evet. Şimdi yaklaşıyordu işte. Kurtuluşunun, yaşama amacına yepyeni bir anlam yüklenişinin hikayesiydi bu. Kişisel savaşının alegorisi.

İlhamının.

Tek yapması gereken ışıkları söndürüp, gözlerini kapatarak kendini karanlığın sonsuz gücüne bırakmaktı.

Ve dansçının çağrısına uymalıydı.

Bu deneyimin etkisindeyken, yaşayan efsaneyle bütünleşmişken, gözleri ve kalbi dünyanın pislikleriyle, iğrençlikleriyle dolu olmadığından, baştan çıkartıcı şeylerin etkisinden uzakta kalabildiğinden kendini çok daha iyi tanıyor, kim olduğunu daha doğru biçimde duyunısuyordu.

Deneyimin kollarında, saflık ve temizliğin etkisinde kesinlikle kim olduğunu biliyordu. Teknik olarak bir kanun kaçağıydı ama bu, tıpkı bu dünyadaki sıradan insanların bildiği adı gibi gerçek kimliğinin yalnızca bir yansımasıydı.

Zira gerçekte o Vaftizci Yahya ’ydı.

Bunu düşünmek bile içini heyecanla dolduruyordu.

O Vaftizci Yahya ’ydı.

Ve dansçı da Salome ydi.

Daha ilk seferinde bile hikayenin bu olduğunu anlamıştı. Yaşayıp, değiştireceği hikaye buydu. İncil

’deki gibi aptal bir sonla bitmek zorunda değildi. Çok daha farklı olacaktı. İşin güzelliği de buradaydı zaten. Ve heyecanı da.

tararçflî7rçFuvrçFu Püzenle7i(e:bu

♦ »

İKİNCİ KISIM

Salome’nin Celladı lârow(a V^fu puzerikît[e:buk&) ■

1 9 2 . B ö l üm

1 9 3 . B ö l üm

Tar<xi(aı^?u%srıfA

Tutarsızlık İhtimali u pü

/\ptal herifi hakladıktan sonra, ayağının tekinde ayakkabı olduğunu gördüm. Bu da ne diye düşündüm.

Biraz yaklaşınca ayakkabılı ayağında çorap olmadığını fark ettim. Ayakkabının altında da eğik M yani

Marconi’nin logosu vardı. Yaklaşık iki bin dolarlık bir ayakkabı. Ayakkabı olmayan diğer ayağıysa çoraplıydı.

Kaşmir çorap. Hangi salak böyle bir şey yapar diye düşündüm. Hangi salak bir ayağına kaşmir

çorap giyip, diğerine de iki bin dolarlık bir ayakkabı geçirirdi? Hangi salak bunu yapar söyleyeyim size.

Beyni sulanmış uyuşturucu müptelası zengin bir ayyaş.”

Bu Gumey’in o sabahki sunumunun girişiydi. Hemen sadede gelmişti. İşe de yaramıştı doğrusu. Polis akademisinin seminer salonunun iç karartıcı ortamındaki herkesin dikkatini üzerine çekmişti.

“Geçen sefer sizlere evreka yanılgısından, yani insanların karşılarındakinin anlattıklarından ziyade kendi keşfettiklerini sandıkları detaylara daha fazla inanma eğilimlerinden bahsetmiştim. Hepimiz gizli kalmış gibi gözüken şeyin, asıl gerçek olduğuna inanma eğilimi gösteririz. Gizli görevdeki polis, hedefinin en çok inanmasını istediği şeyleri öğrenmesini sağlayarak bu eğilimi avantaja çevirir. Bu kolay bir teknik değildir elbette ama çok işe yarar. Bugün yaratıcılığı sağlayan bir başka faktörden, gizli görevdeyken uydurduğumuz hikayemizin gerçekçi görünmesini sağlayabilecek başka bir yöntemden bahsedeceğiz. Tuhaf, çarpıcı ve birbiriyle uyuşmaz detaylardan.”

Smıftakilerin hepsi iki gün önceki seminerde oturdukları yerdeydiler. Sadece ilk derste ikinci sırada oturan dudak parlatıcılı İspanyol asıllı çekici polis ön sıradaki öfkeli Dedektif Falcone’la yer değiştirmişti.

Bu da Gumey açısından hoş bir değişiklikti.

“Seminerin başmda anlattığım, ayakkabısı Marconi logolu adam hakkmdaki uydurma öyküyü aslında gizli görev konusu7 na giriş yapmak için anlattım. Söylediğim tüm tuhaf ayrıntılar aslında özel bir mana taşıyordu. Bana bunların neler olduğunu söyleyebilecek biri var mı?”

Sınıfin ortalarında bir el kalktı. “Kendinizi sert ve soğukkanlı biri gibi göstermek için.”

Bazıları da ellerini kaldırmadan görüşlerini sunmaya başladı. “Sarhoşlarla sorunu olan biriymiş gibi gözükmek için.” “Belki de deli olduğunuz imajını yaratmak için.”

“Tıpkı Goodfellas’ filmindeki Joe Pesci gibi.”

“Dikkati dağıtmak için,” dedi arka sırada oturan solgun yüzlü kadın.

“Biraz açın bunu,” dedi Gumey.

“Herkesin tuhaf detaylara yoğunlaşıp, neden adamın tek ayakkabısı olduğunu düşünmelerini ve asıl soruyu yani neden onu vurduğunuz sorusunu göz ardı etmelerini sağlamak için.” “Onları saçmalık yığınına göm,” diye atıldı başka bir kadın sesi.

“İşin özü buydu,” dedi Gumey. “Şimdi bir şey daha...” Parlak dudaklı güzel polis söze karıştı.

“Ayakkabısının tekindeki küçük Af harfi?”

Gumey gülümsemesine maıii olamadı. “Doğru. Küçük M. Ne olmuş ona?”

“Anlatımı daha inandırıcı kılıyor.”

Arkasındaki Falcone gözlerini devirmişti. Gumey içinde onu sınıftan atmak için büyük bir istek duydu.

Ama hem bu derece sert davranma yetkisine sahip olup olmadığını bilmiyordu, hem de akademideki sidik yarışına dahil olmak niyetinde değildi. Onun yerine sınıftaki İspanyol asıllı yıldız öğrencisine yoğunlaşmak daha kolaydı.

“Nasıl oluyor?”

“Dinlerken bunu gözünüzün önüne getiriyorsunuz. Kurban vurulmuş, yerde yatıyor. Ayakkabısının altı ancak bu şekilde görülebilir. Yani logoyu gözümün önüne getirmeye çalışırken aynı anda yerde

yatan adamı da gözümün önüne getirmiş oluyorum. Anlatabiliyor muyum? Onu o halde düşündüğüm anda da adamı sizin vurup vurmadığınız sorusunu atlamış oluyorum. Tıpkı anlattığınız ikinci ayrıntı, yani diğer ayağında kaşmir bir çorap bulunduğu hikayesi gibi. Bir şeyin kaşmir olup olmadığını anlamanın tek yolu ona dokunmaktır. Yani katili, çorabı merak edip ölü adamın ayağına dokunurken gözümün önüne getiriyorum. Buz gibi bir adam. Korkutucu. İnanılır."

7 Siki Dostlar (Ç.N.)

Gumey'in Sonya Reynolds'la buluşmayı kabul ettiği lokanta Albany'deki polis akademisiyle kadının galerisinin bulunduğu İthaca arasında, küçük bir kasabadaydı. Semineri on birde bitirip kadının seçtiği

Galloping Duck'a saat bire çeyrek kala geldi.

Lokantanın önündeki eğri başlı devasa ördek heykeliyle içerinin sade dekorasyonu merak uyandıracak derecede tezattı. Tıpkı nasıl yürüdüğüne herkesin şaşırdığı kötü bir evlilik gibi.

Önce o gelmiş, kendisine tepeden göle bakan iki kişilik bir masa gösterilmişti. Buradan bakınca demek lokantaya adını veren büyük ördek burada yaşıyormuş diye düşünmeden edemedi. Şişman, neşeli, pembe dik saçlı, üzerinde tarif edilemez derecede karmakarışık renklerdeki giysisiyle yaklaşan garson kız iki menüyle iki bardak buzlu su getirdi.

Gumey küçük lokantada o an ikisi dolu dokuz masa saymıştı.

Her iki masa da sessizdi. Birindeki genç çift önlerindeki Black- Berry'lerin ekranlarına konsantre olmuşlar, diğer masadaki orta yaşlı, elektronik çağın öncesinde doğan çiftse kendi düşüncelerine dalmış haldeydi.

Gumey'in bakışları göle yöneldi. Suyunu yudumlarken de Sonya'yı düşünmeye koyuldu. Sonya'yla ilişkileri, tabii romantik manada bir ilişki değildi, bu daha ziyade Gumey'in şehvetini kendine saklamaya çabaladığı iş ilişkisiydi, Gumey'e yaşamındaki tuhaflıklardan başka bir tanesi gibi gelmişti o an. Kente taşındıktan kısa bir süre sonra Madeleine'le birlikte Sonya'nın verdiği resim teknikleri derslerine katılmışlardı. Kısa süre sonra da Gumey katillerin vesikalık fotoğraflarından yararlanarak resim yapmaya başlamıştı. Tutuklandıklarında çekilen vesikalıkları, işledikleri suçu göz önüne alarak, kişiliklerindeki şiddet dolu yanları göz önüne çıkartma çabasıyla yeniden çiziyordu. Sonya'nın müthiş hevesi ve bunlardan sekizini satmış olması (Ithaca'daki galerisinde, tanesi iki bin dolardan) Madeleine'in konunun son derece itici olduğunu ileri sürmesine ve kendisinin Sonya'yı mutlu etmek için gösterdiği yoğun çabalardan bir hayli rahatsız olduğunu göstermesine karşın Gumey'in ilgisinin birkaç ay boyunca sürmesini sağlamıştı. O

zaman aralarında meydana gelen gerginliğin etkisiyle, kıyısından dönülmüş bir felaketin neden olabileceği türden büyük bir huzursuzluğa kapıldı.

Üstelik o sıralarda Mellery cinayetini araştırırken ölümle burun buruna gelmiş, bu da bir baba ve koca olarak sergilediği başarısızlıkların üzerine tuz biber ekmişti. O yaşadıklarının etkisiyle sonradan dünyadaki en önemli şeyin sevgi olduğuna karar vermişti. Vesikalık fotoğraf sanatı ilgisinin ve Sonya'yla ilişkisinin gerçekten sevdiği tek kişiyle arasını açmaya başladığını görünce hepsinden Madeleine lehine feragat etmişti.

Şimdi, aşağı yukarı bir yıl kadar sonra, o günkü kararlılığının aydınlığı biraz parlaklığını yitirmişti.

Hâlâ kavramsal açıdan sevginin dünyadaki en önemli şey olduğu düşüncesinin gerçekliğini savunuyor olsa da, artık onu evrenin tek ışığı olarak görmüyordu. Sevgi kavramı gözündeki eşsizliğini birdenbire yitirmemiş, yavaş yavaş soluklaşıp silikleşirken bunu bir kayıp olarak da görmemişti.

Daha ziyade daha gerçekçi bir bakış açısına sahip olduğu kanaatindeydi ve bunun da kötü bir şey olmadığı apaçıktı. Sonuçta

Mellery'le ilişkisinin yarattığı duygusal yoğunluğa, çimleri biçmeyi ya da yiyecek almayı unutan kişi ya da yiyecek almayı ve çimleri biçmeyi sağlayacak parayı kazanacak kişi olma rolüne uzun süre katlanamazdı.

Hayatı bazen akışına bırakmak, yoğun hisleri zaman zaman terk etmeye çabalamak doğal değil miydi?

Gumey artık bunun üzerine çok fazla kafa yormasa da bazen şu aşk en önemli şeydir kavramının beylik bir slogandan, ancak aşk şarkılarında rastlanan sevimli bir düşünceden ibaret olduğunu düşünüyordu.

Tabii bu düşünceleri kendini tamamen bıraktığı anlamına da gelmiyordu. Sonya Reynolds'a karşı hissettiği elektriklenmeyi ancak çok salak biri zararsız olarak tanımlayabilirdi. Ve pembe saçlı kızın arkasında masasına doğru ilerleyen zarif Sonya'yı gördüğü anda bu elektriklenmenin enerji santralinden yayılırca- sına arttığını hissetti.

"David, aşkım, hiç... ama hiç değişmemişsin!" dedi kulağa adeta hoş bir şarkı gibi gelen sesiyle. Sonra da Gumey'e yanaklarını öptürdü. "Tabii ki değişmezsin! Başka olasılık var mı ki? Kaya gibi bir adamsın sen! Asla sarsılmaz!" Son kelimeyi öylesine egzotik, sanki kelime orijinalde İtalyancaymış da içerdiği anlamı kaybediyormuşçasma bir tavırla söylemişti.

Özel dikim, oldukça dar bir kot pantolonla ipek bir tişört giymişti ve üzerine oturuşundan bin dolardan daha ucuz olması mümkün değilmiş gibi duran keten ceketi vardı. Yumuşacık teninin güzelliğini, makyajla da mücevherle de bozmaya kalkmamıştı.

"Nereye bakıyorsun?" Parlayan gözleri fıldır fıldırdı.

"Sen. Sen... Harika görünüyorsun."

"Sana aslında çok kızgın olmam lazım, biliyorsun değil mi?" "Resim yapmayı kestim diye mi?"

"Elbette resim yapmayı kestin diye. Harika resimlerdi onlar. Çok seviyordum. Müşterilerim de öyle.

Satılıyorlardı da. Senin için satıyordum onları. Ama durup dururken arayıp, artık çizmeyeceğini söyledin.

Kendine göre nedenlerin varmış. Resim yapamaz, neden yapmadığım da söyleyemezmişsin. İşte bu kadar.

Sence sana kızgın olmam gerekmez mi?"

Ama kızgın gibi gözükmüyordu. Bu yüzden de yanıt vermeden ağzından çıkan her sözcükle etrafına ne kadar muhteşem bir enerji saçtığını düşünerek onu hayranlıkla izlemeye koyuldu. Zaten resim dersine başlamasının temel nedeni de buydu. Bu enerji- ve iri. yemyeşil gözleri.

Ama. seni affediyorum. Çünkü yeniden resme başlayacaksın. Sakın babını sallama. İnan bana neler olduğunu anlatınca başını sallamayacaksın." Durup ilk kez etrafına bakındı. "Susadım. Hadi bir şeyler içelim."

Pembe saçlı kız yeniden gelince Sonya greyfurt sulu votka siparişi verdi. Başka şey içme niyetinde olsa da Gumey de aynısını istedi.

"Pekala, Bay Emekli Polis," dedi Sonya gelen içkisini yudumladıktan sonra. "Sana hayatının nasıl değişeceğini açıklamadan önce sen bana şu anki durumunu anlat."

“Hayatımı?”

“Bir hayatın var değil mi? Evet.”

Her şeyi, verdiği kararları, kuşkularını, çelişkilerini kısacası tüm hayatını zaten biliyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı. Ama buna imkan yoktu ki. Galerisine resim yolladığı günlerde bile kişisel sorunlarına hiç girmezdi. “Hayatım gayet iyi.”

“Ama bu doğru değilmiş de öyle gerektiği için söylüyormuş- sun gibi geldi bana.”

“Öyle mi söyledim?”

İçkisinden bir yudum daha aldı. “Bana gerçeği söylemek istemiyor musun?”

“Sence gerçek ne?”

Kadın başını hafifçe eğip, Gumey’in yüzünü inceledikten sonra omuz silkti. “Beni ilgilendirmez değil mi?” Dönüp göle bakmaya koyuldu.

Gumey içkisini iki yudumda bitirip, “Sanırım herkesin hayatı gibi,” dedi. “İyi tarafları var, kötü tarafları var.”

“İyi taraflar, kötü taraflar derken bile sıkıcı bir izlenim uyandırıyorsun.”

Güldü. Ama neşeli bir gülüş değildi bu. Bir süre ikisi de sustu. Ardından ilk konuşan Gumey oldu.

“Galiba düşündüğüm kadar bir doğa aşığı değilmişim.''

“Ama karın öyle?”

Başıyla onayladı. “Burayı güzel bulmuyor değilim. Dağlar filan ama...”

Kız ona anlayış dolu gözlerle bakıyordu. “Ama olumsuzlukları açıklamaya kalkınca durum biraz karmaşıklaşacak değil mi?” “Ne? Ah. Ne demek istediğini anladım. Sorunlarım bu kadar mı belli oluyor?”

“Hoşnutsuzluk her zaman belirgin midir? Hayır. Sorun ne? Bu kelimeyi beğenmedin mi?”

“Hoşnutsuzluk? Dahası... İyi olduğum, yapmaktan zevk aldığım şeyler burada işe yaramıyor. Yani...

ben durumları analiz etmeyi, problemleri çözmeyi, çelişkileri tespit etmeyi, bulmaca çözmeyi severim.

Ama bunlardan hiç biri...” Sustu.

“Ve elbette, karın senden papatyaları analiz etmeni değil, sevmeni istiyor. Senin, ‘bunların ne işi var burada?’ demek yerine ‘ne kadar güzeller!’ demen gerekiyor. Yanılıyor muyum?”

“Bu da bir başka izah tarzı.”

“Bu durumda,” dedi kız ani bir hevesle. “Mümkün olan en kısa sürede tanışman gereken bir adam var.”

“Neden?”

“Seni zengin ve ünlü yapmak istiyor.”

Gurney yüzünü ekşitti.

“Biliyorum, biliyorum. Zengin ve ünlü olmak istemiyorsun. İtirazlarmm son derece sağlam temellere dayandığından da eminim. Ama bir an sana çok özel bir şey söyleyeceğimi düşün.” Yeniden etrafma bakındı. Yaşlı çift sanki masadan kalkmak büyük bir dikkat istiyormuşçasına yavaş hareketlerle doğruluyorlardı. Blackberry’li çiftse hâlâ başparmaklarını çılgınca çalıştırarak mesaj

yazmayı sürdürüyordu. Sakın birbirlerine mesaj yazıyor olmasınlar diye düşündü Gumey bir anlığına. Sonya şimdi etkileyici bir fısıltıyla konuşuyordu. "Adamın, çizimlerinden birini yüz bin dolara almak istediğini varsayalım. Ne derdin?"

"Onun aklını kaçırmış biri olduğunu."

"Sence öyle mi?"

"Başka nasıl olabilir ki?"

"Geçen sene kentteki bir müzayedede Yves Saint-Laurent'in büro sandalyesi yirmi sekiz milyon dolara satıldı. Bak bunda biraz delilik olabilir. Ama senin o muhteşem seri katil portrelerine yüz bin dolar vermek bence hiç de delilik değil. Harika, evet. Delilik, hayır. Aslında bu adamı ve çalışma yöntemini bildiğim kadarıyla resimlerinin değeri giderek de artacak."

"Onu tanıyor musun?"

"Sadece bir kez yüz yüze görüştük. Ama gıyabında tanıyorum onu. İnzivaya çekilmiş, çok nadiren ortaya çıkıp, verdiği fiyatlarla sanat dünyasını sallayan, ardından da yeniden köşesine çekilen eksantrik bir tip. HollandalI olduğunu düşündüren bir adı var ama kimse onun nerede yaşadığını bilmiyor. İsviçre?

Güney Amerika? Gizemli bir adam. Gizliliği seviyor. Ama Tanrı'dan daha zengin. Jykynstyl bir ressama ilgi gösterirse değeri büyük bir hızla artar. Büyük bir hızla."

Sevimli pembe saçlı garson enteresan görünümüne bir de açık yeşil bir atkı ilave etmiş, boşalan masadaki tatlı tabaklarıyla, kahve fincanlarını topluyordu. Sonya onunla göz göze gelip, "Tatlını, bir greyfurt sulu votka daha alabilir miyim?" dedi. "Sanırım arkadaşım da bir tane alır."

2 0 0 . B ö l üm

Tara^ai^Tüi/rıfiA

Düşünülecek Çok Şey

Gurney ne yapması gerektiğini bilmiyordu. O öğleden sonra eve dönerken belirli bir konuya odaklanmakta büyük güçlük çekiyordu.

Sanat dünyası, bildiği bir yer değildi. Sadece o dünyadaki insanlarla polisler arasında, papağanlarla rottweiler köpekler arasındaki kadar fark olduğu kanaatindeydi. Bir yıl önce ayağım o dünyanın sularına atar gibi olmuşsa da, bir üniversite kasabasının küçük sanat galerisinde satılan vesikalık fotoğraf çeşitlemeleriyle tanıdığı o dünyayla eksantrik milyarderlerin cirit attığı, bir modacının sandalyesine yirmi sekiz milyon dolar verilen bu dünya arasında dağlar kadar fark olduğu açıktı. Elbette adı Jay Jykynstyl olan gizemli zenginin, bilgisayar yardımıyla değiştirdiği seri katil fotoğraflarına yüz bin dolar önermesini de aynı şekilde anlayamıyordu.

Tüm bunların yanı sıra kucağına oldukça fantastik bir teklif bırakan Sonya da ilk kez bu derece erişilebilir gelmişti ona. Sonya, arka tarafta pansiyonu da olan Galloping Duck'ta gecelemesinin iyi olacağım, zira içkiyi araba kullanamayacak kadar fazla kaçırdığını söylemişti. Teklifin ne olduğu apaçık ortadaydı ama Gumey ilk anda sahip olmadığını düşündüğü dürüstlüğüyle buna yanaşmamıştı. Dürüstlük belki de bu durum için en doğru kelime değildi. İşin gerçeği hayatı boyunca Madeleine'e yalan söylememişti.

Başlamak niyetinde de değildi.

Sonra Sonya'nın davetini geri mi çevirdim, yoksa sadece erteledim mi diye düşünmeye başladı. Çünkü cumartesi günü, Manhattan'da, öğle yemeğinde tuhaf Bay Jykynmstyl'yle buluşmayı, geri

çevirmesi güç önerisini birinci ağızdan dinlemeyi kabul etmişti. Sonya'ysa İkisi arasında komisyonculuk görevi yürütüyordu. Satış sonrasındaysa her şey olabilirdi. Yani onu hayatından uzaklaştırmamış tam tersini yapmıştı.

Zihninde dönüp duran bu düşünceler hoşuna gitmeyen bir enerji doğurmuştu. Bunları düşünmek yerine

Perry olayına yoğunlaşmaya gayret edince, kendini rahatlatmak için yaptığı şeyin komikliğini, zihnini dinlendirmek için adeta elini solucanlarla dolu bir kutuya sokmaya çalışmasının tuhaflığını fark etti.

Düşüncelerle arı kovanına dönen beyni sonunda dayanamayacak hale gelince direksiyonda uyuyakaldı ve ölümden de yol kenarındaki çukurlardan birine girip bir hayli sarsılınca son anda uyanarak kurtuldu. Bir kilometre sonra bir benzin istasyonunda durup acılığını süt ve şekerle geçiştirmeye çalıştığı büyük bir bardak kahve aldı. Buna rağmen içince yüzünün ekşimesine engel ola!>s*»;aıştı.

Araba, »a dönüp, Perry dosyasından derlediği aranması gerekebilecekler listesini çıkartıp önce Scott

Ashton'ı, sonrasındaysa Withrow Perry'i aradı ancak her iki aramayı da telesekreter yanıtladı. Ashton'a soruşturmada saptığı yeni yolu konuşmak için aradığına ilişkin bir mesaj bıraktı. Perry'e bıraktığı mesajda da son derece yoğun olduğunu bildiği sinir cerrahından mümkün olan en kısa sürede bir randevu talep edip, bir de yem attı. "Karşılaştığımızda bana Weatherby tüfeğinizi de sormamı hatırlatın."

Telefonu kapatır kapatmaz çalmaya başladı.

"Dave, ben Val. Bir görüşmeye gitmeni istiyorum."

"Ne görüşmesi?"

Bölge Savcısı Sheridan Kline'ı arayıp ona Gumey'in kendisine anlattıklarını aktardığını söyledi.

"Ne gibi mesela?"

"Olayın polisin düşündüğünden çok daha derin oluşu gibi. İşin temelde bambaşka yönleri olabileceğini, hedefinden şaşmış bir intikamın söz konusu olma ihtimalini, Hector Flores'in Hector Flores olmayabileceğini, o yüzden de MeksikalI bir kanun kaçağını aramanm saçmalığını, böyle birini asla bulamayacaklarını izah ettim. Ona polisin herkesin zamanını boş yere harcadığını, bir grup lanet olası salaktan başka bir şey olmadıklarını söyledim."

"Bu tabiri mi kullandınız? Lanet olası salaklar?"

"Dört aydır sizin iki günde gördüklerinizi göremediler. Bu yüzden evet, onlara lanet olası salaklar dedim. Çünkü öyleler." "Arı kovanına çomak sokmayı biliyorsunuz gerçekten." "Gerekiyorsa yaparım."

"Kline ne dedi?

"Kline mı? O bir politikacı. Kocam, daha doğrusu kocamın parası New York eyaletinin siyasetinde etkindir. Bu yüzden de Bölge Savcısı Kline olaya alternatif yaklaşımları duyunca bir hayli ilgilendi. Ayrıca sizi de gayet iyi tanıyor gibi. Nasıl olup da olaya müdahil olduğunuzu sordu. Ben de sizin sadece danışmanlık yaptığınızı söyledim. Çok aptalca bir kelime ama ikna oldu sanırım."

"Bir görüşmeden bahsetmiştiniz?"

"Yarın öğleden sonra üçte onun ofisinde. Siz, o ve eyalet polisinden kim olduğunu söylemediği

biri.

Gideceksiniz değil mi?” “Gideceğim.”

Arabadan inip kahve bardağını benzin pompalarının yanındaki çöp kutusuna attı. O sırada yanından saman balyalarıyla tepeleme dolu römorku çeken turuncu renkli döküntü bir traktör geçti. Saman, gübre ve yanan mazotun kokusu birbirine karışmıştı. Arabaya döndüğünde telefonu yeniden çalmaya başladı.

Ashton arıyordu. “Soruşturmada sapılan yeni yol neymiş?5 diye sordu Gurney’in mesajındaki sözlere atıfta bulunarak. “Sizden bazı isimler isteyeceğim. Mapleshade’e geldiği günden başlayarak Jillian’ın tüm sınıf arkadaşlarının, danışmanlarının, terapistlerinin yani onunla birebir şekilde iletişim kuran herkesin adlarını istiyorum. Hatta olası düşmanlarının, Jillian’a zarar vermek isteyebileceklerin isimleri de çok işime yarar.”

“Üzgünüm ama çıkmaz bir sokağa sapmışsınız. Size istediğiniz adları veremem.”

“Sınıf arkadaşlarının listesini bile mi? Peki onunla konuşmuş olma ihtimali bulunan personelin?”

“Galiba Mapleshade’in gizlilik politikasını size iyi anlatamadım. Bakın, mümkün olduğunca az kayıt tutarız biz. Ve zorunluluk kalkınca da o tuttuğumuz kayıtları bir gün bile beklemeden imha ederiz. Devlet himayesinde değiliz. O yüzden vergi kayıtları açısından dahi eski personelimizin kayıtlarını tutmayız. Ayrıca ne teşhisle ne de tedaviyle ilgili kayıtlarımız var. Zira resmi olarak burada her ikisini de yapmıyoruz.

Hiç kimseye hiçbir şey söylememe prensibimize sonuna dek sadığız ve buna izin verilmediği anda

Mapleshade’in kapısına kilidi vururuz. Öğrencilerimiz ve aileleri başka kurumlarda göremedikleri güveni bizde bulurlar. Bu eşsiz konumumuzu korumak için de elimizden geleni yapacağız.”

“Çok güzel bir konuşma,” dedi Gumey.

“Daha önce de yaptım,” diye itiraf etti Ashton. “Büyük bir ihtimalle ileride de yapacağım.”

“Yani Jillian’ın sınıf arkadaşlarının ya da içlerinden birine itiraflarda bulunmuş olabileceği çalışanlarınızın isimlerini bilmemizin bize katili bulmamıza yardım edeceğini söylemem de yanıtınızı değiştirmeyecek öyle mi?”

“Nasıl anlamak isterseniz öyle.”

“Diyelim ki bu isimler sizin hayatınızı da kurtarabilir. Bu bir fark yaratır mı?”

“Hayır.”

“Çay fincanı olayı?”

“Mapleshade’in yok olmasına neden olacağından zerre kadar umurumda olmaz. Eğer tüm sorularınız bu minvalde...”

“Peki ya okul dışındaki düşmanlar?”

“Jillian’ın birkaç düşmanı olabilir belki ama isim veremem.” “Peki ya sizin?”

“Akademideki rakiplerim, başarılarımı kıskananlar, egoları zarar görmüş hastalar, aptallığını kanıtladığım insanlar, yani çok sayıda düşmanım olabilir.”

“İsim verebilir misiniz?”

“Maalesef hayır. Şimdi bir toplantıya yetişmem gerek.” “Amma çok toplantınız var sizin de.”

“İyi günler dedektif.”

Dillvveed’i geçip Abelard’s’ın önüne çekip ağzındaki kötü tattan kurtulmak için bir fincan iyi bir kahve içmeye karar verdiği ana dek telefonu çalmadı.

Ekrandaki isim gülümsemesine neden olmuştu.

“Dedektif Gumey. Ben Dr. Perry’nin yardımcısı Agatha Smart. Dr. Perry’nin av tüfeğiyle ilgili bilgi istemiş ve bir de randevu talep etmişsiniz. Doğru mu?”

“Evet. Acaba ne zaman görüşebiliriz diye...”

Kadın sözünü kesti. “Sorularınızı yazılı olarak sorabilirsiniz. Doktor ancak ondan sonra randevu talebinize yanıt vermeye karar verecek.”

“Bıraktığım mesajda herhalde kendimi net olarak ifade edemedim ama bu üvey kızının öldürülmesiyle ilgili soruşturma kapsamında yapılacak bir görüşme olacak.”

“Bunun farkındayız, dedektif. Dediğim gibi. Sorularınızı yazılı olarak bildirin. Adresi vereyim mi?”

“Gerek yok,” dedi Gumey öfkesini bastırmaya çalışarak. “Zira çok basit bir som soracaktım yalnızca.

Yedi mayıs günü öğleden sonra tüfeğinin nerede olduğunu söyleyebilir mi?” “Daha önce de söylediğim gibi dedektif...”

“Ona sadece bu soruyu aktarın, Bayan Smart. Teşekkürler.”

2 0 7 . B ö l üm

1am^ai^Tuwıfu

Farklı Bir Bakış Açısı

Pü zen(e'ft[e:bulfâZ)

-A.Z daha onu görmeden geçip gidecekti.

Dönüp arazisine uzanan dar, otlarla çevrili toprak yolda ilerlerken, sol tarafındaki ağaçların arasından havalanan kımızı kuyruklu bir atmaca yolun özerinden geçip, göle yöneldi. Yük- selip, uzak tepelerde gözden yiten kuşu izlerken su kamışlarının arasmdan zorlukla görülebilen göl kenarındaki eski bankta oturan Madeleine’i fark etti. Eski kırmızı ahırın yanında durup arabadan inerek el salladı.

Karısı belli belirsiz gülümseme benzeri bir tepkiyle karşılık verdi. Bu kadar uzaktan verdiği tepkinin ne olduğunu anlamak imkansızdı. Onunla konuşmak istiyordu. Onunla konuşmaya ihtiyacı olduğunu hissediyordu. Kıvrımlı yolda ilerleyip, gölün kenarındaki banka yaklaşırken bulunduğu ortamın dinginliğini hissetmişti. “Biraz oturalım mı beraber?”

Kadın sanki ortamın huzurunu bozmaktan çekiniyormuşçası- na hafifçe başım salladı.

Gurney oturup gölün durgun sularına, karşı kıyıdaki şeker kamışlarının suda ters dönmüş akislerine, yapraklan sonbahar rengine butikten ağaçlara baktı. Sonra karısına baktığında, * son derece tuhaf bir hissin benliğini sardığını hissetti. Sanki karısının içinde bulunduğu bu sükunet çevresinden kaynaklanmıyor, fantastik bir zıtlıkla, çevrenin dinginliği karısından etrafa yayılıyordu. Daha önce de benzer şeyler hissetmiş ama akılcı yanı bu yaklaşımı fazlasıyla hissi bulduğundan üzerinde durmamıştı.

“Yardımına ihtiyacım var,” dediğini fark etti. “Bir karar vermek için yardımına ihtiyacım var.” Yanıt alamayınca da devam etti. “Çok şaşırtıcı bir gün geçirdim. Şaşırtıcı kelimesi bile yetersiz kalıyor aslında.”

Karısı yüzüne ya bu şaşırtıcı gün Perry olayına müdahil olmanın beklenilen sonucu biçimindeki olağan tavrı ya da Gumey'in yüzünden neler yaşadığını apaçık olarak okuyabiliyormuş biçiminde yorumlanabilecek bir ifadeyle bakıyordu.

Hangisi olursa olsun Gumey devam etmeye karar verdi. "Kendimi daha önce hiç bu derece yoğun hissetmemiştim. Sana sabah bıraktığım notu aldın mı?"

"Ithaca'daki arkadaşınla buluşacağına ilişkin notu mu?" "Onu pek arkadaşım olarak görmüyorum ben." "Danışmanın?"

Masumiyetini savunmak için bu terime karşı çıkma isteğini bastırdı. "Reynolds Galerisi geçen sene yaptığım vesikalık fotoğraf çalışmalarıyla ilgili oldukça zengin bir koleksiyoncudan önemli bir teklif almış."

Madeleine, Gumey'in kadının adını değil de firmasının adını verişini kaşlarını alaycı bir tavırla kaldırarak karşılamıştı.

Gumey soğukkanlılıkla devam edip, aynı tavırla bombayı patlattı. "Bana yaptığım her çalışma için yüz bin dolar ödeyecek." "Bu çok aptalca."

"Sonya adamın ciddi olduğu konusunda çok ısrarlı."

"Hangi akıl hastanesinden kaçmış?"

Şeker kamışları arasından suya sıçrayarak bir şey atladı. Kadın gülümseyerek, "Büyükmüş," dedi.

"Kurbağadan mı bahsediyorsun?"

"Özür dilerim."

Gumey gözlerini kapattı. Karısının bu beklenmedik para kaynağım böyle apaçık bir ilgisizlikle karşılaması canını sıkmıştı.

"Bildiğim kadarıyla sanat dünyası çok büyük bir akıl hastanesine benziyor. Ama bu hastanedeki hastaların bazılarının da inanılmaz parası var. Anlaşılan bu adam da onlardan biri."

"Yüz bin dolar karşılığında ne istiyor?"

"Resmin onun olmasını. Geçen sene yaptığım resimlerin biraz üzerinden geçip, galeride satılan diğerlerinden mümkün olduğunca farklı özellikler taşıyacak şekle getireceğim."

"Adam ciddi mi?"

"Bana öyle söylendi. Hatta birden fazla resmi istiyormuş. Sonya aşağı yukarı yedi tane filan alır dedi."

Madeleine'in tepkisini görmek için döndü.

"Yedi resim mi? Yani bir milyon dolara yakın bir para?" "Evet."

"Tanrım... Bu önemli bir şeymiş gerçekten."

Gurney ona bakarak, "Mümkün olduğunca az tepki göstermek için kendini zorluyor musun?" diye sordu.

"Nasıl bir tepki vermem gerekirdi?"

"Daha ilgili? Daha mutlu? Bu kadar parayla neler yapabileceğimize ilişkin hayaller filan."

Kadın düşünceli bir tavırla kaşlarını çattı. Sonra da gülerek, "Tuscany'de bir ay kalabiliriz," dedi.

"Bir milyon dolarla yapacağın şey bu mu?"

“Hangi milyon dolarla?”

“Yedi resim, hatırlatırım.”

“Duydum. Sanırım bunun nasıl gerçekleşeceğinin anlatıldığı kısmı kaçırdım.”

“Sonya’ya göre gerçekleşti bile. Cumartesi koleksiyoncu, Jay JykynstyFla kentte öğle yemeğinde bir araya geleceğiz.” “Kentte?”

“Bunu sanki onunla kanalizasyonda buluşacakmışım gibi söyledin.”

“Ne koleksiyonu yapıyormuş?”

“Hiçbir fikrim yok. Anlaşılan çok para verdiği şeyleri topluyor.”

“Ve sen aşağılık heriflerin komik vesikalıklarına yüz bin dolar verilmesini inandırıcı buluyorsun öyle mi? Adamın kim olduğunu bile bilmiyorsun daha?”

“Cumartesi öğreneceğim.”

“Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?”

Sesine hakim olan heyecanın farkındaydı. Hiç hoşuna gitmeyen bu tepkisini kabullenme niyetinde de değildi. “Ne demek istiyorsun?”

“Sen açıklan yakalamada iyisindir. Senden iyisi yoktur.” “Anlamadım.”

“Anlamadın mı? Bir keresinde söylediğin gibi, çelişkiyi bir bakışta yakalayan gözlerinle işin özünü kavrarsın sen hemen. Bunu biraz araştırsan altından bir çapanoğlu çıkacağı o kadar bariz ki. Nasıl oluyor da görmüyorsun bunu?”

“Belki daha fazlasını öğrenmeyi, teklifin ne kadar gerçek olduğunu görmeyi, şu Jykynstyl’in nasıl biri olduğunu tespit etmeyi bekliyorumdur.”

“Mantıklı.” Bunu Gumey’in tam da tersini düşündüğünü anlamasını sağlayacak bir tonlamayla söylemişti. “Bu arada ne biçim bir isim bu?”

“Jykynstyl? HollandalI ismi gibi geldi bana.”

Madeleine gülümsedi. “Banaysa peri masalındaki canavar gibi.”

2 0 9 . B ö l üm

Tara^a^TüVW(Tu

-j Kayınlar Arasında

Vu zenle^e&urfi

]\^Ldeleine akşam yemeği için karidesli makama hazırlığına girişmişken Gumey de bodruma inip, bahçe projesi için saklanan Sunday Times’ın eski sayılarını karıştırmaya başladı. (Madeleine arkadaşlarından biri vesilesiyle gazete kağıtlarının bitki örtüsü vazifesi göreceği bu bahçe projesiyle ilgilenmişti.) Gazetenin magazin sayfalarını Jillian’ın o kışkırtıcı fotoğrafının yer aldığı ve kendisinin de bir yerlerde görür gibi olduğunu hatırladığı ilanı bulmak için tarıyordu. Aslında aradığı şey fotoğrafı çeken firmanın bilgileriydi.

Tam vazgeçip Ashton’ı bu konuda aramaya karar vermek üzereydi ki son sayılardan birinde, hem de korkunç cinayetin gerçekleştiği günkü sayıda reklama rastladı.

Fotoğrafın altındaki “Kamala Modaevi, Fotoğraflayan Ales- sandro,” yazısını not almak üzereyken dergiyi yanına almanın daha iyi olacağına karar verdi. Dergiyi Madeleine’in yemek tabaklarını dizdiği masaya koydu. Alt taraftaki bilgiler dışında sayfada sadece küçük, süslü harflerle yazılmış bir

tek ibare yer alıyordu, “özel tasarım giysiler 100.000 dolardan başlayan fiyatlarla.”

Madeleine kaşlarını çatarak, “Bu ne?” diye sordu.

“Pahalı giysilerin reklamı. İnanılmayacak derecede pahalı giysiler bunlar. Bir de kurbanın fotoğrafı var tabii.”

“Kurban? Kimden söz...”

“Jillian Perry.”

“Gelin?”

“Gelin.”

Madeleine reklama biraz daha yakından baktı.

“Fotoğraftaki iki görüntü de ona ait,” diye açıkladı Gumey.

Madeleine başını kendisinin de bunu fark ettiğini ifade edercesine hafifçe salladı. “Hayatını kazanmak için bu işi mi yapıyormuş?”

“İşi bu muymuş yoksa arada sırada yaptığı çalışmalardan biri miymiş henüz bilmiyorum doğrusu.

Fotoğrafı Scott Ashton’ın duvarında asılı olarak ilk gördüğümde bunu soramayacak kadar şaşkın durumdaydım.”

“Duvarında bu mu asılı? Adam bir dul ve duvarında onun resmi...” Başını iki yana sallayarak sustu.

“Jillian’dan tıpkı annesinin anlattığı biçimde bahsediyor. Eşsiz bir zeka, hastalıklı bir kişilik ve seks manyağı. Aslında olaya karışan herkeste bu tür gariplikler var. Herkes ya dahi ya zırdeli ya da yalancı filan.

Bilmiyorum. Tanrım, Ashton’ın, karısı katille kaçmış olması muhtemel komşusu bodrumundaki Noel ağacının altına yerleştirdiği trenlerle oynuyor. Kendimi daha önce hiç böyle akıntıya kapılmış gibi hissetmemiştim. Bir de izler var tabii. K-9 ekibinin cinayet silahının bulunduğu yere kadar sürebildiği koku izleri. Ancak izlerin orada sona erişi katilin kulübeye geri dönüp orada saklandığı düşüncesini akla getiriyor. Yalnız küçük bir ayrıntı var, kulübe saklanılamayacak kadar küçük. Tam işte neler olduğunu anladım derken düşündüğümü ispat edecek en ufak bir kanıtın bile elimde olmadığını fark ediyorum. Bir dolu ilginç senaryo geliştirdik. Ama altlarını deşince hiçbir şeye ulaşamıyoruz.”

“Bu ne demek yani?”

“Güvenilir tanıklardan alacağımız daha fazla bilgiye ihtiyacımız var demek. Şimdiye dek anlatılanlar işe yarar bir sonuç almamıza olanak vermedi. İnsanın kendini hemen hikayeye kaptırması o kadar kolay ki.

Anlatılanları değerlendirince tamam diyorsun, işte sonuca ulaştım, sonra birden her şeyin senin kurgularından ibaret olduğunu fark ediyorsun. Hadi yiyelim. Belki yiyince beynim çalışır.”

Madeleine karidesle karıştırılmış, domates ve sarımsak sosuyla harmanlanmış büyük bir kasedeki makarnayı sofraya getirdi. Sonra da küçük tabaklara koyduğu dilimlenmiş asiago peyniriyle ince ince doğranmış fesleğen yapraklarını getirdi. Yemeğe başladılar.

Birkaç lokma yedikten sonra Madeleine önündeki karidesle oynamaya başladı. “Ağaçtaki küçük elma düşmedi mi daha?” “Hmm?”

“Anneyle kızının çok ortak yönü varmış.”

“Tuhaf mı demek istiyorsun?”

“Öyle de denilebilir.”

Madeleine çatalının kenarıyla tabağındaki karidesle oynamaya devam etmeye koyulunca kısa bir sessizlik daha oldu. “Saklanacak hiçbir yer olmadığına emin misin?”

“Saklanacak?

“Kulübede?”

“Neden sordun?”

“Uzun zaman önce çok korkunç bir film izlemiştim. Bir ev sahibi dairesinin duvarları arasındaki boşluklara gizlenerek kiracılarını açtığı küçük deliklerden izliyordu.”

Ev telefonları çalmaya başladı. “Kulübe çok küçük. Sadece üç odadan ibaret,” dedi Gumey yanıt vermek üzere ayağa kalkarken.

Karısı omuz silkip, “Sadece aklıma geldi,” dedi. “Filmi hatırlayınca hâlâ tüylerim ürperiyor.”

Telefon çalışma odasındaki masanın üzerindeydi. Dördüncü çalışta yetişip açtı. ’’Gumey, buyurun?”

“Dedektif Gumey?” Genç, çekingen bir kızın sesi.

“Benim. Kiminle görüşüyorum?” Karşı taraftaki kızın oldukça dertli olduğu soluk alışverişinden bile anlaşılıyordu. “Orada mısınız?”

“Evet... Aslında aramamam lazımdı belki ama... Sizinle konuşmak istedim.”

“Kimsiniz?”

Kız yeni bir tereddüt aşamasından sonra, “Savannah Liston,” dedi.

“Sizin için ne yapabilirim?”

“Kim olduğumu biliyor musunuz?”

“Bilmem mi gerekiyor?”

“Benden bahsetmiş olabilir diye düşündüm de.”

“Kim sizden bahsetmiş olabilir?”

“Dr. Ashton. Ben onun asistanlarındanım.”

“Anladım.”

“Zaten bu yüzden arıyorum. Yani belki de aramamam gerekirdi. Ama... sizin özel dedektif olduğunuz doğru mu?” “Savannah, neden aradığını söylemen lazım artık.” “Biliyorum. Ama kimseye söylemeyeceksiniz değil mi? Yoksa işimi kaybederim.”

“Eğer birine zarar vermeyi planlamıyorsan, senin kimliğini açıklamam için en ufak bir yasal zorunluluğum yok.” Bu meslek yaşamı boyunca birkaç yüz kez kullandığı ve son derece manasız bir cümleydi ama anlaşılan kızı ikna etmeye yetmişti.

“Tamam. Anlatacağım. Dr. Ashton’ın sizinle bu sabah yaptığı telefon görüşmesine kulak misafiri oldum. Anladığım kadarıyla ondan Jillian’m sınıfındaki kızların isimlerini istediniz ama o size bunu söyleyemeyeceğini bildirdi, doğru mu?”

“Aşağı yukarı.”

“Neden istiyorsunuz o isimleri?”

“Kusura bakma, Savannah, ama bunu söyleme yetkim yok. Fakat beni arama nedenini öğrenmeyi çok istiyorum doğrusu.” “Size iki isim verebilirim.”

“Jillian’ın arkadaşlarının isimlerini mi?”

“Evet. Onları bir sUre önce ben de burada öğrenci olduğum ve birlikte takıldığımız için tanıyorum.

Zaten sizi arama nedenim de bu. Çok tuhaf şeyler oluyor.” Sesi sanki ağlamak üzereymiş gibi titriyordu.

“Tuhaf olan nedir, Savannah?”

“Jillian’ın yakın arkadaşı bu iki kız mezun olduktan sonra ortadan kayboldu.”

“Kayboldu da ne demek?”

“Yazın evlerinden ayrılmışlar ve bir daha da onları gören olmamış. Ve daha da korkunç bir şey var.”

Sesi sanki hıçkırıklara boğulmuş gibi geliyordu.

“Neymiş o korkunç şey, Savannah?”

“İkisi de HectorFlores’le çıkmak istediklerini söylerlerdi.”

laranfa iiıftuıijnftu

Alessandro nun Modelleri

V'û zenle7i(e:bul^)

Telefonu kapattığında Savannah’a karşılığında son derece faydalı yanıtlar aldığı onlarca soru yöneltmiş, kızların isimlerini öğrenmiş ve Dr. Ashton’a bu görüşmeden asla bahsetmeyeceğine dair söz vermişti.

Doktordan korkması için bir neden var mıydı? Hayır, elbette yoktu. Dr. Ashton bir azizdi adeta.

Sadece onun arkasından iş yapıyormuş gibi gözükmek kendisini kötü hissetmesine neden oluyordu. Ayrıca doktorun yargılarına güvenmediğini düşünmesini istemiyordu.

Peki bu yargılara bütünüyle güveniyor muydu? Elbette güveniyordu, sadece onun merak etmediği bu kayıp kızlar konusunda kendisi biraz endişeliydi.

Yani Dr Ashton’a bu kayıp kızlan sormuştu? Evet, tabii ki sormuştu. Doktor da ona Mapleshade mezunlarının genellikle yepyeni bir başlangıç yapabilme gayesiyle ortadan kaybolduklarını, ailelerinden uzakta, kendilerine özgürlük imkanı sağlayacak başka bir yere gitmeyi tercih etmelerinde de sıra dışı bir yan olmadığını söylemişti.

Bu kayıp kızlar Hector’u nereden tanıyorlardı? Çünkü Dr. Ashton onu çiçek tarhını düzenlemesi için bazen Mapleshade’e getirirdi. Hector çok yakışıklıydı. Birçok kız ona yakın bir ilgi duyuyordu.

Jiliian orada öğrenciyken sırlarını paylaştığı bir çalışan var mıydı? Birçok şeyden sorumlu olan Dr. Kale vardı. Dr. Simon Kale. Ama şimdi emekli olup

Cooperstown’a taşındı. Savannah, Gumey’in telefonunu internetten bulmuştu. O da büyük bir ihtimalle

Kale’m numarasını aynı şekilde bulabilirdi.

Gumey’e tüm bunları neden anlatıyordu? Çünkü o bir dedektifti ve bazen gecenin bir yansı uyandığında aklına o kayıp kızlar gelince dehşete kapılıyordu. Gündüz Dr. Ashton’ın kendisi gibi çoğu kızın sorunlu ailelerden geldikleri, bu yüzden de fırsatını bulunca ailelerinden uzaklaşmayı

tercih ettikleri biçimindeki açıklamaları son derece inandırıcı geliyordu. Hiçbir iz bırakmadan sırra kadem basıp yepyeni bir hayata atılıyorlardı. Hatta isimlerini bile değiştiriyorlardı. Ama gece olunca... Aklına diğer ‘ olasılıklar gelmeye başlıyordu. Gözüne uyku girmemesine neden olan olasılıklar.

Ve, ah, bu arada kayıp kızların bahçede, çiçek tarhını düzenlerken gömleğini çıkararak çıplak çalışan

Hector Flores’le yakından ilgilenmeleri dışında bir ortak yönleri daha vardı.

Neydi bu?

Her ikisi de Mapleshade’den mezun olduktan sonra tıpkı Jil- lian gibi seksi ilanlarda poz vermişti.

Gumey mutfağa dönüp, telefon çaldığında oturduğu yere geçti. Madeleine masada açık halde duran

Times Magazine'a bakıyordu. O da kendi kendini müthiş bir şehvet ve açlıkla seyreden fotoğrafa bakmaya koyuldu. Bu derece güçlü duygular yayan fotoğraf ensesindeki tüyleri diken diken etmişti.

Gumey, ‘telefon görüşmesi hakkında konuşmak istiyor musun’ şeklinde yorumladığı merak dolu bir ifadeyle karısının kendisine baktığını fark etti.

Madeleine’in ilgisinden bir hayli memnun olarak ayrıntıları onunla paylaştı.

Kadının merakı birden derin bir endişeye dönmüştü. “Biri o kızlara neden ulaşılamadığını bulmalı.”

“Aynı fikirdeyim.”

“Bölgedeki polisin konudan haberdar edilmiş olması gerekmez miydi?”

“O kadar basit değil. Savannah’m bahsettiği kızlar Jillian’ın sınıfında olduklarına göre büyük ihtimalle onunla yaşıttılar. Yani şimdi en az on dokuz yaşlarında olmalılar. Yasal olarak yetişkin sayılırlar. Eğer akrabaları ya da tanıdıkları onları kayıp olarak bildirmezse polisin yapabileceği fazla bir şey yoktur.

Ancak...” Cebinden telefonunu çıkartıp Scott Ashton’ın numarasını tuşladı.

Dördüncü çalışın ardından tam telesekreter devreye giriyordu ki Ashton, büyük olasılıkla arayan numarayı gördüğünden telefonu açtı. “İyi akşamlar, Dedektif Gumey.”

“Dr. Ashton rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bir şey oldu.”

“Gelişme?”

“Nasıl adlandıracağımı bilemiyorum ama önemli. Mapleshade’in bana anlattığınız politikasını anladım ama kayıtları incelemek için bir istisna yapılmasını gerektiren bir durumla karşı karşıyayız.”

“Size durumu net olarak açıkladığımı sanıyordum. İstisnaların olduğu bir politika sayılmaz.

Mapleshade’in gizliliği her alanı kapsıyor. Bu konunun istisnası yok. Bir tane bile.”

Gumey damarlarında adrenalinin arttığını hissediyordu. “Sorunun ne olduğunu merak etmiyor musunuz?”

“Anlatın.”

“Jillian’ın tek kurban olmadığını düşündüren bilgiler var.” “Neden bahsediyorsunuz siz?”

“Jilian’ın, Mapleshade mezunları arasında Hector Flores tarafından hedef alınan tek kişi olmayabileceğinden bahsediyorum.'' “Anlamakta zorlanıyorum doğrusu.”

“Anlatılanlara göre Hector Flores’le yakın arkadaşlık kuran bazı Mapleshade mezunlarının yerleri

bilinmiyonnuş. Bu dıı- rumda Jillian'ın kaç arkadaşının onunla ilişki kurduğunun tespit edilmesi gerekiyor."

"Tanrım, siz ne dediğinizin farkında mısınız? Bu arada şu anlatılanları kimden duydunuz?"

"Konu bilgi kaynağım değil."

"Elbette konu o. İnandırıcılığı buna bağlı çünkü."

"Başka hayatların kurtulması da buna bağlı aynı zamanda. Bunu bir düşünün."

"Düşüneceğim."

"Hemen düşünmenizi öneririm."

"Bu tavırlarınız hiç hoşuma gitmedi, dedektif." "Tavırlarımdan hoşlanmadınız öyle mi? Peki o zaman bir de şöyle düşünün: Mezunlarınızdan birinin sırf sizin şu değerli gizlilik politikanız yüzünden ölebileceğini tasavvur edin. Bunu polise nasıl izah edersiniz? Ya medyaya? Ya ailelere? Tüm bunları düşündükten sonra beni arayın. Yapmam gereken başka görüşmeler var." Telefonu kapatıp derin bir nefes aldı.

Madeleine yüzünü dikkatle inceleyip, hınzırca gülümsedi. "Fena bir yaklaşım değildi."

"Başka önerin var mıydı?"

“Aslında bu yaklaşımını sevdim. Yemeği ısıtayım mı?” “Tabii.” Sanki adrenalini nefesiyle dışarı atmaya çalışıyormuş gibi derin bir soluk aldı. “Savannah bana kayıp olduğunu ileri sürdüğü kızların ailelerinin telefon numaralarıyla adreslerini verdi. Sence onları aramalı mıyım şimdi?”

“Senin işin mi bu?” Makama tabaklarını alıp mikrodalga fırına götürdü.

“Doğru,” diye kabullendi Gumey masada oturmayı sürdürerek. Ashton’ırı davranışları onu düşünmeden hareket etmeye zorluyordu. Ama kayıp Mapleshade mezunları konusunu, bir taraftan soğukkanlılıkla düşünmeye çalışarak bunun polisin işi olduğuna kendi kendini ikna etmeye çabalarken nasıl araştıracaktı? Kayıp kişi tanımı ancak gerekli prosedürlerin yerine getirilmesinin ardından yapılabilirdi. En son görüldüğü yer, ulusal veri bankası taraması, fiziksel görünümü gibi bilgilerin derlenmesinin ardmdan ancak böyle bir karara varılabilirdi. Her şeyden önce bu iş gücüne bağlı olarak işleyen bir süreçti. Eğer olay şüpheli şahsın çok sayıda kişiyi kaçırıp taciz etmesi, hatta daha kötüsünü yapması biçimine dönüşürse tek bir araştırmacının yapabileceği bir şey kalmazdı. Ertesi günü eyalet savcısı ve BCI temsilcisiyle yapacağı görüşme Savannah’ın söylediklerini tartışmak için son derece uygun bir ortam olacaktı.

Bu sırada boş durmayıp Alessandro’yla görüşmek ilginç olabilirdi.

Gumey çalışma odasından dizüstü bilgisayarını alıp az önce tabağının durduğu yere koydu.

İnternette New York City bilgileri üzerinde kısa bir araştırma sonucunda bu soyadı taşıyan on iki kişiye ulaştı. Elbette Alessandro'nun isim ya da sadece imaj açısından uydurulmuş mesleki bir takma ad olma ihtimali çok daha yüksekti. Ancak Tımes'vn ilanlarla ilişkili iç bölümünde, yani fotoğraf, ilan, pazarlama, grafik, dizayn, moda bölümlerinde bu adda biri yoktu.

Böylesine seçkin bir profesyonel fotoğrafçının adının hiçbir yerde olmaması garipti. Belki de adam o derece ünlüydü ki onunla iletişim kurmak isteyenler ona nasıl ulaşacaklarını gayet iyi biliyorlardı. Bu gizlilik de onun tarzının bir parçası oluyordu muhtemelen. Tıpkı tabelasız bir özel gece kulübü gibi.

Gumey, Ashton, Jillian’mfotoğrafmıdoğrudanAlessandro’dan aldıysa telefonunu da biliyordur diye düşündü ama bunu sormak için pek uygun bir zaman değildi. Muhtemelen Val Perry de bu konuda bir şeyler bilebilirdi. Belki de Alessandro’nun adını bile bilme ihtimali vardı. Her durumda yarın bunu araştırmaya vakit ayıracaktı. Ve çok daha önemlisi mümkün olduğunca yeni fikirlere açık olmaya çalışacaktı. Ashton’ın asistanının ulaşamadığı iki eski Mapleshade öğrencisinin Jillian’la aynı fotoğrafçıya poz vermiş olması, Hector’a göz koymuş olmaları durumunda bile, anlamsız bir tesadüften ibaret olabilirdi.

Gumey dizüstü bilgisayarı kapatıp yere, sandalyesinin yanına koydu.

Madeleine dumanı yeniden tütmeye başlayan karidesli makama tabaklarıyla dönüp karşısına oturdu.

Gumey çatalı eline aldı, sonra da bıraktı. Cam kapıdan dışarı bakmak için döndü ama güneş artık iyice battığından arkadaki bahçe yerine yemek masasında oturan kendi yansımalarını görebildi. Yüzündeki çizgiler, dudaklarının o ciddi sertliği babasını hatırlatmıştı.

Birden çok uzaklarda kalmış anı kırıntıları zihnine doluştu.

Onu izleyen Madeleine, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Hiçbir şey. Bilmiyorum. Sanırım babamı.”

“Nesini?”

Şaşırarak karısına baktı. “Sana hiç tavşan hikayesini anlatmış mıydım?”

“Sanmıyorum.”

Boğazını temizledi. “Küçük bir çocukken, beş, altı ya da yedi yaşındayken babamdan bana küçüklüğüne ilişkin şeyler anlatmasını isterdim. Onun İrlanda’da büyüdüğünü biliyordum. Oraya tatile gidere bir komşumuzun getirdiği takvimde gördüğüm İrlanda fotoğraflarından büyülenmiştim. Yemyeşil, dağlık uçsuz bucaksız yabanıl araziler. Bana tuhaf ve harika bir yer gibi geliyordu. Harika gelmesinin nedeni sanırım yaşadığımız Bronx’a zerre kadar benzemiyor oluşundan kaynaklanıyordu.”

Gumey’in çocukluğunun geçtiği çevreye ya da belki de çocukluğuna karşı hissettiği olumsuz duygular yüzüne yansımıştı. “Babam fazla konuşmazdı. En azından benimle ya da annemle. Onu büyüdüğü yerle ilgili konuşturmak neredeyse imkansızdı. Bir gün, sonunda, belki de ısrarlarımdan bıktığından, bana bu öyküyü anlattı. Babasının evinin arkasında bir tarla olduğunu söyledi. Kendisi de orada yaşıyor olmasına rağmen'evinden babamın evi diye tuhaf bir ifadeyle bahsediyordu. Bu büyük yeşil arazi arkasında ortasından dere geçen çok daha büyük bir araziden alçak bir duvarla ayrılıyordu. Bej renkli, sazdan tavanı olan bir kulübede yaşıyorlardı. Etraf ördek ve nergislerle doluydu. Her gece yatağıma uzanır, bu ördekleri, nergisleri, tarlaları, tepeleri hayal eder, orada olmayı diler, günün birinde mutlaka oraya gideceğime dair kararlar verirdim.” Yüzü kederli bir ifadeye bürünmüştü.

“Hikaye neydi?”

“Nasıl?”

“Sana bir hikaye anlattığını söyledin.”

“Arkadaşı Liam’la tavşan avına çıkarlarmış. Şafak sökerken ellerinde sapanlarıyla otlar henüz çiğle kaplıyken babasının evinin arkasındaki çimenliklerde tavşan avlarlarmış. Tavşanlar arazinin içinden geçe geçe küçük bir yol açmışlar. O da Liam’la beraber bu yolu izlermiş. Yol bazen dikenliklerde bazen de duvarın altında son bulurmuş. Tavşanların açtıkları delikleri, Liam’la onları yolda, açtıkları çukurlarda ya da duvarın altına kazdıkları oyuklarda nasıl tuzağa düşürdüklerinden bahsetti.” “Yakaladıklarını da anlattı mı?”

“Yakalayıp sonra bıraktıklarını söyledi.”

“Peki ya sapanlar?”

“Hep yanlarına isabet ettiriyorlarmış.” Gumey sustu.

“Hikaye bu mu?”

“Evet. Tüm bu anlatılanlar adeta zihnime kazınmıştı. Çoğu kez kendimi onun yerine koyup, o otlaktaki küçük yolda tavşan peşinde koştuğumu hayal etmiştim. Bu, kısa zamanda çocukluğumun en canlı hatırası haline geldi.”

Madeleine kaşlarını biraz çatarak, “Hepimiz böyle yaparız,” dedi. “Gerçekte yaşamadığımız, bize başkalarının anlattığı şeyler bir süre sonra kendi yaşadığımız anılar haline gelir. Benim de benzer hikayelerim var.”

Gumey başını salladı. “Ama sana henüz tamamını anlatmadım. Yıllar sonra, onlarca yıl sonra, ben otuz, babamsa altmış küsur yaşındayken nedense telefonda ona bundan bahsettim. ‘Bana anlattığın Liam’la birlikte elinizde sapanlarla tavşan avlama hikayeni hatırlıyor musun?’ diye sordum. Neden bahsettiğimi bile anlamamış gibiydi. Ben de bunun üzerine diğer ayrıntılara girdim. Duvarı, çalılıkları, dereyi, tepeleri, tavşanların açtıkları yolları anlattım. ‘Ah, o mu,’ dedi. ‘Uydurmaydı

onlar. Öyle bir şey olmadı.' Bunu böyle şeylere inanacak kadar saf olmamla dalga geçercesine söylemişti." Gumey'in sesi belli belirsiz titriyordu. Kendini toplamak, neden olduğu duygusallıktan uzaklaşmak için boğazını temizledi.

"Hepsini uydurmuş mu?"

"Uydurmuş. Hepsini. Bu hikayenin çocukluğuna ilişkin bana anlattığı tek şey oluşu işin en acıklı tarafı."

larow(a vrçfu

Oyuncak Köpek

Vu zen(eif[e:bul^)

(jumey sandalyesinde arkasına yaslanıp ellerini incelemeye koyuldu. Eğer bakmasa bu derece yıpranmış olduklarını tahmin etmezdi. Tıpkı babasının ellerine benziyordu.

Madeleine masayı toplarken derin düşüncelere dalmış gibiydi. Bulaşıkları lavaboya dizip, sıcak, sabunlu sudan geçirdi. Sonra musluğu kapatıp, sakin bir ifadeyle, "Bu durumda sanırım çok kötü bir çocukluk geçirmiş olmalı," dedi.

Gumey başını kaldırıp karısına baktj. "Bence de öyle." "Evliliğimizin onun hayatta olduğu ou iki yıllık bölümünde onu sadece üç kez gördüğümün farkındasm değil mi?"

"Biz böyleyizdir işte."

"Yani sen ve baban mı?"

Gözünde canlanan anılara dalmış bir halde belli belirsiz başını oynattı. "Bronx'ta büyüdüğüm dairenin dört odası vardı. Yemek yediğimiz küçük bir mutfak, küçük bir oturma odası ve iki küçük yatak odası. Dört kişiydik. Annem, babam, büyükannem ve ben. Nasıldı biliyor musun? Neredeyse hepimiz ayrı odalarda otururduk. Annemle büyükannemin oturma odasında birlikte televizyon seyrettiği anlar hariç tabii. Hatta babam mutfaktayken ben yatak odalarından birinde olurdum." Önce güldü, sonra sanki bâbas;r.m o alaycı seçin! duymuşçasına failden sustu.

"Mıknatîsh küçük oyuncak köpekleri bilir misin? Hani yüz yüze getirince birbirlerini çeken, ters çevirince de iten oyuncak köpekler

vardı ya. Benim ailem de onlara benziyordu. Birbirine ters şekilde durdukları için evin farklı köşelerine dağılan, birbirlerinden mümkün olduğunca uzaklaşmaya çabalayan dört küçük köpek."

Madeleine hiçbir şey söylemeden suyu açıp, akşam yemeğinden kalan bulaşıkları yıkayıp, kurulayarak bulaşıkiığa dizmeye koyuldu. İşi bitince de lavabonun üzerinde asılı ışığı kapatıp, uzun odanın diğer tarafına yönelip şöminenin yanındaki koltuğa oturdu. Yanındaki lambayı yakıp sepetten aldığı örgüsüne -

kırmızı bir yün şapka örüyordu - yoğunlaştı. Sık sık Gumey'e doğru baksa da sessizliğini koruyordu.

İki saat sonra kalkıp yatağa gitti.

Bu sırada Gumey, Meekerlar'm geldiği akşam yemek masasından kaldırıp çalışma odasına götürdüğü

Perry olayının dosyalarını geri getirmişti. Görüşme özetleriyle, BCI merkezinde hazırlanan raporları gözden geçirdi. Bunca belgeden elle tutulur bir sonuca ulaşılamaması çok şaşırtıcıydı aslında.

Gerçi bazı ifadelerin hiç manası yok gibiydi. Örneğin beş Tambury sakini tarafından anlatılan,

‘Çardakta Çıplak’ diye tanımlanabilecek bir olay vardı. Flores’in cinayetten bir ay kadar önce Ashton’m çardağının ortasında gözleri kapalı, elleri dua ediyormuşçasma önde birleşik, tek ayak üstünde, bir tür yoga pozisyonunda çırılçıplak durduğu ifade edilmişti. Ancak her bir görüşmenin sonuna ifadeyi alan memur, tanıkların aslında bu olayı bizzat görmedikleri, daha ziyade herkes tarafından bilindiğini ileri sürdükleri bilgiyi paylaştıkları notunu eklemişti. Hepsi hikayeyi bir başkasından duymuştu. Bazıları bunu kendilerine kimin anlattığım hatırlıyor, bazılarıysa hatırlamıyordu. Ne zaman anlatıldığınıysa hiçbiri ammsayamıyordu.

Çoğunlukla anlatılan bir başka hikayede de Ashton’ia riores’irı yaz aylarından birinde, öğleden sonra kasabanın merkezindeki ana caddenin ortasında baya şiddetli bir münakaşaya tutuştukları söyleniyordu.

Ama yine olayı detaylarına varıncaya dek anlatanlardan hiçbiri buna bizzat şahit olmamıştı.

Böyle hikayelerden çok vardı ama görgü şahidi pek bulunamamıştı.

Neredeyse herkes cinayeti benzer açılardan görüyordu. Fran- kenstein canavarı, reddedilmiş aşığın intikamı, doğuştan suçlu MeksikalI adam, homoseksüel tahammülsüzlük, Amerika’nın medyanm meşrulaştırdığı şiddetle zehirlenişi.

Hiç kimse Mapieshade’in tacizci misafirleriyle ya da Jillian’ın geçmişte sergilediği davranışlarla cinayet arasında bir bağ kurmamıştı. Oysa Gumey cinayete neden olan temel sebebin bu noktalarda aranması kanaatindeydi.

Mapleshade ve Jillian’ın geçmişi: Bu iki başlık altına yazacak çok soru vardı aklında. Belki

Savannah’ın bahsettiği şu emekli terapist her iki konuda yardımcı olabilirdi. Adamın adını hatırlamak çok kolaydı. Simon Kale. Simon Legree. Simon Says.8 Cooperstown’lu Simon Kale. Girdi hapse giydi elbise.

Tanrım! Yorgunluktan giderek saçma sapan şeyler düşünmeye başlıyordu.

Lavaboya gidip yüzünü soğuk suyla yıkadı. Kahve önce iyi, sonrasındaysa kötü bir fikir gibi geldi.

8 Simon Legree: Tom Amca'nın Kulübesi öyküsünden bir karakter. Simon Says: Bir çocuk oyunu (Ç-N.)

Masaya dönüp, dizüstü bilgisayarını yeniden açıp, internette yaptığı bir dakikadan kısa süren bir araştırma neticesinde Kale’in adresiyle ev telefonuna ulaştı. Ancak görüşme tutanakları üzerinde tahmin ettiğinden fazla vakit kaybetmişti. Saat 23:02 olmuştu. Aramalı mı aramamalı mı? Şimdi mi sabah mı? Adamla konuşup, ayaklan yere sağlam basan bir pozisyona gelme, doğruya ulaşma yolunda daha gerçekçi bir rotaya yönelme isteği ağır basıyordu. Eğer Kale yatmışsa telefonu hiç hoş karşılamayabilirdi. Diğer yandan saatin geç oluşu belki de konunun ne derece acil olduğunun gösteıgesi olabilirdi. Telefon etti.

Üçüncü veya dördüncü çalışta cinsiyetini anlayamadığı biri telefonu açtı. “Evet?”

“Simon Kale lütfen.”

“Kimsiniz?” Sesin sahibinin cinsiyeti hâlâ tam olarak belli değilse de gergin ve öfkeli tonlamasından erkek olduğunu düşündürüyordu.

“David Gumey.”

“Dr. Kale’e ne için aradığınızı söyleyeyim?”

“Ben kiminle konuşuyorum?”

“Telefonu açan kişiyle görüşüyorsunuz. Ve saat de oldukça geç. Şimdi lütfen neden aradığınızı söyleyin...” Arka taraftan başka bir ses daha işitildi. Sonra da ahizenin el değiştirdiği duyuldu.

Titiz, otoriter bir ses, “Ben Dr. Kale. Kimsiniz?” diye sordu.

“Dave Gumey, Dr. Kale. Sizi bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim ama acil bir durum söz konusu. Jillian Perry cinayeti soruşturmasında danışman olarak çalışıyorum. Mapleshade’le ilgili bazı bilgilere ihtiyacım oldu. Bana sizin yardımcı olabileceğiniz söylendi.” Karşı taraftan bir yanıt gelmedi.

“Dr. Kale?”

“Danışman mı? Bu da ne demek?”

“Perry ailesi tarafından soruşturmaya farklı açılardan bakmak üzere tutuldum.”

“Öyle mi?”

“Beni Mapleshade’in konuklan ve genel felsefesi hususunda aydınlatabileceğinizi umuyordum.”

“Bence bu tür bir aydınlanma için Scott Ashton kusursuz bir kaynak olur.” Bu yorumunda hissedilen iğnelemeyi hemen eklediği, “Ben artık Mapleshade personeli değilim,” sözleriyle yumuşattı.

Gurney iki adanı arasında varlığını hissettiği anlaşmazlıktan faydalanma niyetindeydi. “Bence sizin konumunuz hâlâ okulla iilişkisi olan birine kıyasla çok daha objektif bilgiler vermeye mü- sJt.”

“Bu konuyu telefonda tartışmak istemem.”

“Anlıyorum. Bakın ben Walnut Crossing’de oturuyorum. Eğer bana yanm saatinizi ayırabilirseniz sizi

Cooperstovvn’da ziyaret etmek isterim.”

“Anlıyorum. Ne yazık ki öbür gün bir aylık bir seyahate çıkacağım.” Bunu Gumey’i başından savmak için değil gerçek bir mazeret olarak söylediği seziliyordu. Gumey adamın ilgisini çektiğinin farkındaydı.

Ayrıca anlatacak çok ilginç şeyleri var gibiydi.

“Eğer gitmeden önce beni kabul edebilirseniz çok faydanız dokunmuş olacak, doktor. Yarın öğleden sonra bölge savcısıyla randevum var. Eğer kabul ederseniz giderken size uğrayabilirim.”

“Sheridan Kline’la görüşmeniz mi var?”

“Evet. Önceden sizinle görüşmüş olmamın da büyük yardımı dokunacak bana.”

“Peki... Sanırım... Yine de sizinle buluşmadan önce hakkınızda daha çok şey bilmek istiyorum.

Özgeçmişinizi filan bilmem gerek.”

Gumey ana hatlarıyla özgeçmişini anlatıp, Kale’e NYPD’de kendisi hakkında konuşabileceği komiser yardımcısının adını verdi. Hatta biraz mahcup olsa da iki seri katil olayının çözülmesindeki katkılarını abartarak haber yapan beş yıl önceki New York dergisinden de bahsetti. Dergideki makale kendisini

Sherlock Holmes’le Kirli Harry arasında bir yere sokuyor, bu da Gumey’i utandırıyordu. Ama işe yaradığı da oluyordu doğrusu.

Kale onunla ertesi günü, cuma öğlen saat 12:45’te buluşmayı kabul etti.

Gumey o görüşmeyle ilgili düşüncelerini toplamaya çalışırken, belki de yüzüncü kez heyecan ve yorgunluğun buna müsaade etmediğini fark etti. Bunun üzerine yapılacak en iyi şeyin biraz uyumak olduğuna karar verdi. Ancak üzerindekileri çıkartıp, Madeleine'in yanına tam yatmıştı ki dalgınlıkla mutfak tezgahında unuttuğu cep telefonu çalmaya başladı.

Hattın diğer ucundaki ses sanki tüm yaşamını Connecticut golf kulübünde geçiren birine aitti. "Ben

Dr. Withrow Perry. Size sadece üç dakikamı ayırabilirim."

Gurney dikkatini toplamak için biraz duraksamıştı. "Aradığınız için teşekkür ederim. Cinayet araştırması için..."

Perry sert bir tavırla sözünü kesti. "Ne yaptığınızı biliyorum. Kim olduğunuzu da. Ne istiyorsunuz?"

"Olayla ilgili işime yarayabilecek birkaç soru..."

"Tamam, sorunuzu bekliyorum."

Gumey adamın tavrına karşılık verme isteğini bastırmaya çalışarak, "Hector Flores'in kızınızı neden öldürdüğüne dair bir fikriniz var mı?" dedi.

"Hayır, yok. Bu arada bilginiz olsun diye söylüyorum Jillian karımın kızıydı. Benim değil."

"Flores dışında ona kin duyan birileri var mıydı? Canını yakıp, öldürmek isteyecek birileri?"

"Hayır."

"Bir tane bile mi?"

"Hiç kimse ve sanırım herkes."

"Yani?"

Perry kulak tırmalayan cırtlak bir sesle güldü. "Jillian yalancı ve çıkarcı kaltağın tekiydi. Sanırım bunu size söyleyen ilk kişi ben değilim."

"Size karşı yaptığı en kötü şey neydi?"

"Bu konu hakkında konuşmamayı tercih ederim."

"Sizce Dr. Ashton onunla neden evlenmek istedi?"

"Ona sorun."

"Size soruyorum."

"Sonraki soru."

"Flores hakkında hiç konuştu mu?"

"Elbette benimle konuşmadı. Onunla hiçbir ilişkimiz yoktu. Bakın şu durumu bir açıklığa kavuşturalım dedektif. Gayri resmi soruşturma yürütülmesi karımın fikriydi ve sizi aramamı da o istedi.

Gerçekten bu konuda söyleyebilecek fazla bir şeyim yok. Zaten dürüst olmak gerekirse kanmtn bu çabalarını zaman ve para israfı olarak görüyorum."

"Dr. Ashton hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Düşünmek? Nasıl yani?"

"Onu sever misiniz? Hayran mısınız? Acıyor musunuz? Küçümsüyor musunuz?"

"Söylediklerinizin hiçbiri."

“Ne o zaman?”

Duraksayıp, iç çekti. “Onunla ilgilenmiyorum. Yaşadıkları beni ilgilendirmiyor.”

“Ama yine de bir şey var sanırım. Nedir?”

“Sadece herkesin yöneltebileceği türden bir soru. Zaten siz de bu soruyu sormuşsunuzdur.”

“Hangisi?”

“Neden boylesine seçkin biri Jilîian gibi korkunç biriyle evlenir ki?”

“Jiüian’dan bu kadar mı çok nefret ediyordunuz?”

“Ondan nefret etmiyordum, Bay Gumey. Yani kobra yılanından nefret ettiğim kadar ancak.”

“Kobrayı öldürür müydünüz?”

“Bu çocukça bir soru.”

“Kusuruma bakmayın.”

“Kobra yılanını, hayatıma kastederse öldürürüm. Tıpkı sizin de yapacağınız gibi.”

“Hiç Jillian’ı öldürmek istediniz mi?”

Keyifsizce güldü. “Oyun filan mı oynuyoruz?”

“Sadece sordum.”

“Zamanımı boş yere harcıyorsunuz.”

“Weatherby 257 model tüfeğiniz var değil mi hâiâ?”

“Şimdi bunun konuyla ne alakası var?”

“Birinin o tüfeğe çok benzeyen bir silahla Jillian'm ölümünden bir hafta kadar sonra Scott Ashton’a ateş ettiğini biliyor muydunuz?”

“257 Weatherby’la mı? Tanrı aşkına, siz ne demeye çalışıyorsunuz? Böyle bir şeyi aklınızdan bile geçirmeyin. Ağzınızdan çıkanı kulağınız duyuyor mu sizin?”

“Sadece bir soru sordum.”

“Son derece rahatsız edici imalarla dolu bir soru.”

“Silahın hâlâ sizde olduğunu düşünebilirim o zaman?”

“Meyi isterseniz onu döşünün. Sonraki soru.”

“17 Mayıs günü tüfeğin yerini kesin olarak bildiğinizi söyleyebilir misiniz?”

“Sonraki soru.”

“Jillian eve arkadaşlarını getirir miydi?”

“En azından bunu yapmadığı için Tanrı’ya şükretmek gerek. Hayır. Üzgünüm ama zamanınız doldu, Bay Gumey.”

“Son soru. Jillian’m biyolojik babasının adını veya adresini biliyor olma ihtimaliniz var mı acaba?”

Konuşmanın başından beri ilk kez Perry tereddüttp kalmıştı. “İspanyol ismine benzeyen bir adı vardı.”

Sesinden iğrenme emareleri seziliyordu. “Karım bir seferinde bahsetmişti. Ona bir daha duymak istemediğimi söyledim. Cniz olabilir. Angel Cruz galiba? Adresini bilmiyorum. Belki de adresi

yoktur.

Metamfetamiıı bağımlılarının ortalama yaşam süresi düşünülürse birkaç yıl önce ölmüş olması gerek ”

Başka hiçbir şey söylemeden telefonu kapattı.

Uyumak neredeyse imkansızdı. Eğer gece yarısından sonra Gumey’in aklına bir şey takılırsa gözüne bir türlü uyku girmezdi. Saatlerce bir o tarafa bir bu tarafa dönerek boğuşur, yanıtlar bulmaya çabalardı.

Şimdi de yatağa gireli tahminen kırk beş dakika kadar olmasına rağmen Perry olayıyla ilgili düşüncelerden uzaklaşamıyordu. O sırada Madeleine’in soluklarının değiştiğini hissetti. Yatağa girdiğinde uyuyorduysa bile Gumey karısının şimdi uyanık olduğunu tahmin ediyordu.

Onunla konuşmak istiyordu. Hayır, aslında bundan emin değildi. Onunla ne hakkında konuşmak istediğini bile bilmiyordu. Sonra onun önerilerini dinlemek istediğini fark etti. Giderek saplandığı tuhaf hikayelerle dolu bu bataklıktan onun tavsiyeleriyle çıkmak arzusundaydı. Ama bunu nasıl soracağını bilemiyordu.

Madeleine boğazını hafifçe temizledi. “Eee, paranla ne yapacaksın?” diye sordu sanki son birkaç

S3attir bu konu üzerine ko- nuşuyorlarmsşçasına olağan bir ses tonuyla. Bu onun bir konuyu açmak için tercih ettiği kendine has tarzıydı.

“Yüz bin dolarla mı?”

Yanıt vermedi. Bu da soruyu gereksiz bulduğu anlamına geliyordu.

“O benim param değil, tatlım,” dedi. “Bizim paramız. Tabii henüz sadece teorik olarak böyle bir para var.”

“Hayır, kesinlikle senin paran.”

Yastıkta karısına doğru döndü ama ay ışığı da olmadığından içerisi yiiz ifadesini göremeyeceği kadar karanlıktı. “Neden böyle söylüyorsun?”

“Çünkü doğrusu bu. Bu senin hobin. Ve şimdi de hobinin iyi para getirdiği ortaya çıktı. Galerideki tanıdığın, temsilcin, menajerin ya da her neyse işte o buldu bu işi sana. Şimdi de yeni hayranınla buluşacaksın. Sanat komisyoncusu filan gibi biriyle işte. Bu yüzden de bu senin paran.”

“Neden böyle konuştuğunu anlamıyorum.”

“Böyle konuşuyorum çünkü gerçek bu.”

“Hayır değil. Benim sahip olduğum her şey bizimdir.” Hüzünlü bir kahkaha attı.

“Anlamıyorsun değil mi?”

“Neyi?”

Esnedi. Birden sesi çok yorgun gelmeye başlamıştı. “Bu senin projen. Benim tek yaptığım çalışma odandaki bilgisayarın başında seri katillerin fotoğraflarına bakarak saatlerini harcamandan şikayet etmek oldu.”

“Bunun paraya kimin sahip olacağıyla ne alakası var?”

“Çok alakası var. Parayı sen kazandın. Para senin.” Bir kez daha esnedi. “Uykum geldi yine.”

2 3 1 . B ö l üm laro^ai^fui/ııfu

Kontrolsüz Çılgınlık

Vu zen/eı^estute

Cjumey ertesi günü Simon Kale’le yapacağı görüşme için evden 11:30’da çıkarak Cooperstown’a gitmek için bir saatten biraz daha fazla zaman ayırdı. Yolda Abelard’s aldığı yarım litrelik kahvesi sayesinde,

Otsego Golü’ne ulaştığında artık mavi gökyü- züyle, serinlemeye başlayan havasıyla klasik bir eylül gününde olduğunu fark edecek kadar ayıimıştı.

Aracının GPS’i onu gölün ladin ağaçlarının gölgelerinde kalan batı sahil şeridindeki yoldan geçirerek yaklaşık iki bin metrekarelik yarımadaya dek uzanan küçük bir yerleşim yerine getirdi. Açık garaj kapılarından parlak yeşil üstü açık bir Miata’yla siyah bir Volvo göze çarpıyordu. Yolun kenarındaysa kırmızı bir Volkswagen Beetle vardı. Gumey, Beetle’ın arkasına park etti. Tam inerken kır saçlı, şık bir adam ellerinde birer bez torbayla garajdan çıktı.

“Dedektif Gumey, değil mi?”

“Dr. Kale?”

“Doğru.” Formalite icabı gülümseyerek yol gösterince evin yan kapısına doğru uzanan kaldırım taşlı yolda ilerlediler. Evin kapısı açıktı. İçerisi oldukça eski gözükse de bir o kadar da itinayla dekore edildiği belli oluyordu. Isı kaybını önleyen alçak tavanı ve el emeğiyle yontularak yapılmış kirişleriyle burası tipik bir on sekizinci yüzyıl eviydi. Kocaman bir açık fırınla, 1930’lardan kalma krom-emaye karışımı bir gaz sobasın ın yer aldığı mutfaktaydılar. İçerdeki diğer odadan “Amazing Grace” adlı parçanın flütle çalınan ezgileri işitiliyordu.

Kale torbalan masaya bıraktı. Torbaların üzerinde Adiron- dack Senfoni Orkestrası’nın amblemi vardı.

Torbaların birinde yapraklı sebzeler, Fransız ekmekleri diğerindeyse şarap şişeleri göze çarpıyordu.

“Yemeklik işte. Avlayıp toplamaya gönderildim,” dedi biraz cilveli bir tavırla. “Ben yemek yapamıyorum.

Partnerim Adrian hem aşçı hem de flütçüdür.”

“Bu parça...?” diye başını sesin geldiği yere yöneltti Gumey. “Hayır, hayır. Adrian çok daha iyi çalar.

Bu onun on ikideki öğrencisi. Bay Beetie.”

“Bay Beetle?

“Sizinkinin önüne park etmiş güzel kırmızı arabadan bahsediyorum.”

“Ah,” dedi Gumey. “Anladım. Bu durumda Volvo sizin Miata da partnerinizin oluyor?”

“Tam tersi olamayacağına emin misiniz?”

“Sanmam.”

“İlginç. Neden beni Volvo’ya yakıştırdınız?”

“Garajdan Volvo’nun bulunduğu taraftan çıktınız çünkü.” Kale kıkırdayarak güldü. “Falcı değilsiniz yani?”

“Sanmam.”

“Çay alır mısınız? Hayır mı? O zaman buyurun salona geçelim.”

Salon mutfağın yanındaki küçük odaydı. Çiçekli döşemeli iki koltuk, yerdeki iki çiçekli, sevimli yastık, bir sehpa, bir kitaplık, küçük, kırmızı bir odun sobası odayı doldurmaya yetmişti. Kale koltuklardan birini Gumey'e gösterip diğerine kendi geçti. "Pekala, dedektif, ziyaret sebebiniz nedir?"

Gumey ilk kez Simon Kale'in adeta karşısındakini delip geçen bakışlara sahip gözlerine bakmıştı. Bu adam her ne kadar telefon görüşmesinde sezildiği kadarıyla Ashton'dan pek hoşlanmıyorsa da kolay kolay kandırılacak ya da pohpohlanarak ağzından laf alınabilecek biri değildi. O yüzden de çok dikkatli olması gerekiyordu.

"Bunu yüzde yüz bildiğime emin değilim," dedi Gumey omuz silkerek. "Belki de sadece boş boş dolaşıyorum."

Kale yüzüne dikkatle bakıp, "Fazla alçakgönüllülük yapmayın," dedi.

Gumey adamın iğnelemesine şaşırsa da samimi bir tonla konuşmaya devam etti. "Aslında alçakgönüllülükten ziyade bilgisizlik diyebiliriz. Bu olayda bilmediğim, kimsenin bilmediği o kadar çok şey var ki."

"Kötü adamın kim olduğu dışında?" Kale saatine baktı. "Bana sormak istediğiniz sorular mı var?"

"Mapleshade'le ilgili bilgi vermenizi rica edecektim. Oraya kimler gidiyor? Çalışanlar kimler? Siz orada ne yaptınız? Neden ayrıldınız?"

"Scott Ashton'm gelişinden önceki Mapleshade'i mi, sonrasını mı soruyorsunuz?"

"İkisini de ama daha çok Jillian Perry'nin öğrenci olduğu dönemi."

Ka!c düşünceli bir tavırla dudaklarını yalarken soruya vereceği yjnm u?sarııyor gibiydi. "Şöyle özetleyebilirim: Yirmi yıl boyunca çalıştığım Mapleshade on sekiz yıl boyunca genelde hafif ve orta dereceli duygusal ve davranışsal bozuklukların tedavi edildiği oldukça etkili bir terapi merkeziydi. Beş sene önce büyük bir tantanayla Scott Ashton göreve geldi. Ünlü bir psikiyatrisi, modem tekniklere hakim bir terapist oluşu okulu bir adım daha ileri götürecek diye düşündürmüştü başta. Ancak göreve başladıktan sonra Mapleshade'in yönünü çok rahatsı/ ergenlere çevirdi. Cinsel şiddete kalkan, çocukları taciz eden, ensest ilişkiye maruz kaldıkları için önce kurban sonra da tacizci haline dönüşmüş genç kızlar çoğunluğu oluşturmaya başladı. Scott Ashton tarihi boyunca her çeşit sorunlu çocukla uğraşan okulu yalnızca seks bağımlılarıyla sosyopatların yuvası haline getirdi."

Gumey bunun defalarca tekrarlanmaktan dolayı üzerinde iyice düşünülüp taşınılmış bir konuşma olduğunu hissetse de yansıttığı duygularda gerçeklik payının yüksek olduğunu fark etmişti. Kale'in kendine has tavırları değişmiş, cilveli sesi yerini kısa süreli gergin ve öfkeli bir tona bırakmıştı.

Bu sert eleştirilerin ardından kısa bir sessizlik oldu. Sonra diğer odadan "Danny Boy" adlı parçanın ezgileri işitildi.

Bu parça yavaş yavaş Gumey'in tüm dikkatini dağıtırken, onda adeta açılan bir mezara bakıyormuş hissi uyandırmıştı. Özür dileyip, bir bahane bularak görüşmeyi sonlandırıp, buradan kaçmayı düşündü. On beş yıl geçmiş olmasına karşın şarkı hâlâ dayanılmazdı. Ama flütün sesi kesildi. Arkasına yaslanıp, her an başlayacak yeni bir top ateşini bekleyen savaş sendromundan mustarip bir asker gibi zorlukla nefes aldı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu yüzüne merakla bakan Kale. Gumey ilk anda yalan söylemeyi, yarasını gizlemeyi düşündü. Ama sonra neden dedi kendi kendine. Gerçek gerçekti. Neyse oydu. "Bu adda bir oğlum vardı," dedi.

Kale şaşırmıştı. “Hangi adda?”

“Danny.”

“Anlamadım.”

“Flüt... Neyse... Önemli değil. Eski bir anı. Kestiğim için özür dilerim. Öğrenci yapısındaki dönüşümden bahsediyordunuz.”

Kale kaşlarını çattı. “Dönüşüm böylesine korkunç bir bozulmayı tanımlamak için ne kadar naif bir kelime.”

“Ama okul başarılı olmaya devam etti?”

Kale buz gibi bir ifadeyle gülümsedi. “Suçlu anne babaların kaçık çocuklarına bakılarak kazanılan para. Hatta daha da korkuncu şu, aileler bu parayı çocuklarından kurtulmak için veriyor.”

“İyileşsnelerine aldrnııyof'ar yani?”

Kale gülümsemesi kadar soğuk bir kahkaha attı. “Bakın, şunu iyice açıklayayım da aklınızda tam olarak neden bahsettiğime ilişkin bir soru işareti kalmasın. Eğer on iki yaşındaki oğlunuzun beş yaşındaki çocuklara tecavüz ettiğini öğrenirseniz bu çocuğun en azından birkaç yıllığına ortadan kaybolması için her türlü be* deli ödemeye razı olursunuz.”

“Bu yüzden mi Mapleshade’e yolluyorlar?”

“Kesinlikle.”

“Jillian Perry gibi.”

Kale’in yüzünde birkaç seğirme göze çarptı. Sonra kaşlarını iyice çatarak, “Böyle bir konuda öğrencilerin isimlerini vererek konuşmak bizi yasal açıdan mayın tarlasına sokar. Bu yüzden bu sorunuza yanıt verebileceğimi sanmıyorum,” dedi.

“Jillian’ın davranışlarıyla ilgili zaten yeterince bilgi sahibiyim. Sadece onun okula gönderilme zamanı benim için önemli, o yüzden sordum. Jillian, Mapleshade’e Dr. Ashton’m okulun perspektifini değiştirmesinden önce mi gönderildi?”

“Evet. Ancak, Perry adlı kızdan bahsetmeden genel konuşmak gerekirse, Mapleshade’in çok farklı sorunları olan öğrencileri kabul ettiğini ve bunlar arasında diğerlerinden çok daha rahatsız olanların da bulunduğunu söyleyebilirim. Ashton’ın yaptığı şey Mapleshade’in kayıt politikasını tamamen çok rahatsız çocuklar üzerine kurmak oldu. Bir gram kokain verilse gidip bir atı baştan çıkarmaya kalkacak tipler yani.

Bu sorunuza yanıt oldu mu?” Gumey düşünceli bir tavırla küçük, kırmızı odun sobasına bakıyordu.

“Gizliliği ihlal etmeme adına gösterdiğiniz bu çekingenliği anlıyorum. Ancak Jillian Peny’nin artık zarar görme ihtimali kalmadığına, katilini bulmanın yolunun da onun kimlerle ilişkide bulunduğunu öğrenmekten geçebileceğine göre Jillian’ın size herhangi bir konuda anlattığı...”

“Burada durun. Bana anlattığı her şey bende kalacaktır.” “Ortada büyük bir tehlike var, doktor.”

“Evet var. Dürüstlük tehlikede. Bana gizli kalacağı düşünüldüğü için anlatılan hiçbir şeyi anlatmayacağım. Anlaşıldı mı?”

“Maalesef, evet”

“Eğer Mapleshade’in okuldan hayvanat bahçesine dönUşümii hususunda konuşmak istiyorsanız genelleme yaparak konuşulabiliriz. Ama bireylerle ilgili bir bilgi vermem söz konusu bile olamaz. Belki farkında değilsiniz, dedektif, ama çok kaypak bir dünyada yaşıyoruz. Prensiplerimiz dışında

güvenebileceğimiz bir şey yok.”

“Mapleshade’den ayrılmanıza hangi prensibiniz neden oldu?”

“Mapleshade dişi psikopatların mekanı oldu. Çoğunun terapiste ihtiyacı yoktu. Şeytan çıkarma ayini paklardı onları ancak.”

“Siz ayrılınca Dr. Ashton yerinize birini aldı mı?”

“Benim işimi yapacak birini aldı.” Kale’in bakışlarına derin bir öfke sinmişti.

“Nasıl biri?”

“Adı Lazarus. Başka bir şey söylemeye gerek var mı?”

“Nasıl yani?”

“Dr. Lazarus bir kadavra kadar sıcak ve canlı biri.” Kale’in ses tonu Gumey’e görüşmenin burada bitmesini istediğini göstermişti.

Sanki bu anı bekliyormuş gibi, “Danny Boy”un acı verici nameleri yeniden işitilmeye başlandı.

Basit Bir Değişim

Yaşayan efsane. Rüyanın ardından, ilk anda fark ettiği canlılık her şeyi değiştirmişti.

Bu bir filmi hem izlemek hem de filmin içine girmek gibi bir şeydi. Sonra onun film olduğunu unutup, yaşamak, hissetmek, guya gerçek yaşam denilen şeyden çok daha gerçek olduğunun farkına varmaktı.

Hep aynıydı.

Vaftizci Yahya yalın ayaktı. Üzerinde de yalnızca mahrem bölgelerini kapatan basit, kahverengi bir bez dışında hiçbir şey yoktu. Bez. ucunda ilkel bir av bıçağının asılı olduğu basit bir deri kemerle sıkılmıştı. Darmadağın bir yatağın yanında aynı anda yatak odası ve zindan gibi duran bir odadaydı

Görünürde hiçbir engel yoktu ama ne kollarını ne de bacaklarını hareket ettirebili- yorau. Klostrofobinin etkisine girmiş, dengesini kaybedip yatağa düşerse boğulacağından korkmaya başlamıştı.

Zindanın karanlık merdivenlerinde Salome gözüktü. Parfümünün kokusunu, üzerindeki şeffaf ipek kumaşı savurarak salına salma yanma gelip dansa başladı Bir 'mandan ziyade yılan gibiydi. İpek kayıp yumuşacık tenini açıkta bırakarak diiştü. Göğüsleri bu narin bedendin beklenmeyecek kada/ dolgundu.

Yuvarlak kalçaları nefes kesecek kadar muhteşem, nefes keiccek kadar öldürücüydü. Beden istekle, arzuyla kıvranıyordu.

Yozlaşmanın ilk örneği.

Dişi şeytan.

İnsan kılığında yılan.

Gerçek iblis.

Cisimlenmiş şehvet.

Kıvranıyor, yılan gibi dans ediyor.

Etrafında, karşısında dans ediyor. Salınan göğüslerinden terler süzülüyor. Dudaklarında terden benekler. Bacakları bacaklarına değince elektik şokuna uğramış gibi sarsılıyor, bacaklarını aralıyor, onun kasık tüylerini kendi kasıklarında hissediyor, yüreği dehşetle büzülüyor, damarlarındaki kan

dehşetle donuyor. Yüreği çığlıklarla büyüyor. Ağzından, sıkılı dişlerinin arasından ancak inleme benzeri bir ses çıkıyor. O yanan gözleriyle kasıklarını kasıklarına bastırmaya devam ediyor, içindeki çığlık giderek artıyor, adeta yanıyor, sonunda açılan ağzından kükreme benzeri bir haykırış yükseliyor, sesi çağlayan misali artık, etkisi sarsıcı oluyor, kolları, bacakları felçten kurtuluyor, av bıçağı kılıca yahut kutsanmış bir palaya dönüşüyor. Cennetin ve dünyanın tüm gücüyle muhteşem palayı alabildiğine hızla savuruyor, bu öylesine olağanüstü, öylesine kusursuz bir kavisle yapılan savuruş oluyor ki neredeyse ter içindeki boyna temasını bile hissetmeden başın gövdeden ayrılıp yere yuvarlandığını görüyor. Baş taş zemine düşer düşmez gözden kayboluyor, vücut önce kuruyup gri toza dönüşüyor sonra da ruhunu ısıtan rüzgara kapılıp yok olup giderken içi ışıkla, huzurla, gerçek kimliğini bilmenin mutluluğuyla, Görevini ve Yöntemini idrak etmenin sevinciyle doluyor.

Tanrının bazılarına ağır ağır bazılarınaysa her şeyi aydınlatan ani bir ışık huzmesiyle gözüktüğünü söylerler. Kendisine de aynen bu şekilde oluyor.

İlk seferinde şaşkınlıktan ne yapacağını bilmez hale girmesine neden olan bu büyük güç ve sağladığı aydınlanmayı her yaşayışında ilk deneyimini hatırlıyor, her seferinde rüya formunda karşısına çıkan Büyük

Gerçeği idrak ediyor.

Tüm büyük fikirler gibi işin özü şaşırtıcı derecede basitti aslında: Salome, eğer Vaftizci Yahya ilk darbeyi vurursa Herod tarafından başı kesilen Vaftizci Yahya 'yı ele geçiremezdi. Vaftizci Yahya içinde yaşıyordu. Ana şeytanın yok edicisi Vaftizci Yahya. Şehitliğin gücünü damarlarında taşıyan Vaftizci Yahya.

Dünyadaki bütün iğrenç yılanların düşmanı Vaftizci Yahya. Salome yılanının başını kopartan Vaftizci

Yahya.

Muhteşem bir aydınlanmaydı. Amacın, huzurun, tesellinin kaynağı buydu işte. Eşi benzeri olmayacak biçimde kutsandığını hissediyordu. Çünkü modern dünyadaki çoğu insan gerçekte kim olduğuna ilişkin en ufak bir fikre sahip değildi.

Ama o kim olduğunu biliyordu. Ve ne yapması gerektiğini de.

Ashton Endişeli

Cjumey bölge savcısının bürosunun bulunduğu Hükümet Konağı’nın otoparkına girerken cep telefonu çaldı. Scott Ashton’ın aramasına da adamın samimi ve tedirgin bir tonlamayla konuşmasma da bir hayli şaşırmıştı.

“David, akşam sen aradıktan sonra... Bulunamayan kişilerle ilgili sözlerini düşününce... Gizlilik konusunda söylediklerimin hâlâ arkasındayım ama... Benim birkaç telefon görüşmesi yapmamın bir

2 4 1 . B ö l üm sakınca doğurmayacağı kanaatine sahip oldum. Böy- lece üçüncü bir kişiye şahısların isimlerini de telefon numaralarını da vermeme gerek kalmayacaktı.”

“Evet?”

“Şey, aradım da. Ve... Gerçek şu ki... Hemen bir sonuca varmak istemiyorum ama... Tuhaf bir şeyler olma ihtimali yüksek.”

Gumey otoparkta bulduğu ilk yere girerken, “Nasıl tuhaf?'' diye sordu.

“Toplam on dört arama gerçekleştirdim. Dört öğrencimin direk telefonu vardı bende. On tanesinin de ailelerinin veya vasilerinin telefonunu biliyordum. Bu öğrencilerden biriyle konuştum.

Diğerine ses mesajı bıraktım. Diğer iki numaranın artık kullanılmadığını öğrendim. Ailelerle yaptığım görüşmelerdeyse on aramadan ikisinden yanıt alıp diğer sekizine de mesaj bıraktım.

Sonrasında ikisi beni geri aradı. Yani toplamda dört aileyle görüşmüş oldum."

Gumey bu toplama çıkarmaların nereye varacağını merakla bekliyordu.

"Bir tanesinde sorun yoktu. Ancak diğer üç tanesine gelince..

"Sözünüzü kestiğim için özür dilerim ama sorun yoktu ne demek?'

"Kızlarının nerede olduğunu bildiklerini, üniversitede okuduğunu, onunla her gün telefonda konuştuklarını söylediler demek. Sorun diğer üçündeydi. Aileler kızlarının nerede olduklarını bilmiyorlar.

Tabii ilk anda bu da çok önemli değilmiş gibi duruyor. Zaten mezunlarımıza, sorunlu geçmişlerinden ötürü bundan böyle ailelerinden mümkün olduğunca uzak durmaları tavsiyesini ben veririm. Tekrar aile ortamlarına dönmek bazı durumlarda hiç tavsiye edilebilir bir şey değildir. Bunun nedenini anladığınıza eminim."

Gumey az daha ağzından Savannah'ın kendisine bunları anlattığım kaçıracaktı. Ama kendini tutmayı başardı. Ashton konuşmayı sürdürdü. "Sorun ailelerin anlattığından öğrendiğime göre kızların evden ayrılma biçimleriyle ilişkili."

"Nasıl?"

"Konuştuğum ilk aile kızlarının Mapleshade'den gelişini izleyen ilk dört hafta müddetince alışıldık olmadığı kadar sakin tavırlar sergilediğini anlattı. Sonra, bir akşam yemekte, kız yeni bir araba, özellikle de yirmi yedi bin dolarlık üstü açılabilir bir Miata almak için para istemiş. Ailesi de normal olarak reddetmiş. Bunun üzerine kız onları hiçbir ihtiyacıyla ilgilenmemekle suçlayıp, çocukluk yıllarındaki saldırgan tavırlarına geri dönerek onları, son derece sert bir dille eğer istediği parayı vermezlerse bir daha yüzlerine bakmamakla tehdit etmiş. Yine kabul etmediklerini görünce de gerçekten eşyalarını toplayıp, bir taksi çağırarak evi terk etmiş. Bir süre sonra bir arkadaşıyla ev tuttuğunu bildirmek için ailesini aramış ve kafasını toplamak için biraz zamana ihtiyacı olduğunu, kendisini bulmak için yapılacak her türlü çabayı kişisel yaşamına doğrudan saldırı olarak algılayacağım bildirmiş. Sonra bir daha ondan haber alamamışlar."

"Elbette eski öğrencinizi siz benden daha iyi tanıyorsunuz ama bu hikaye bana pek o kadar da şaşırtıcı gelmedi doğrusu. Bu tür bir davranışı sanırım duygusal açıdan tutarsız ve şımarık her çocuk yapar." Bu cümle ağzından çıkar çıkmaz Gumey acaba Ashton Mapleshade mezunlan hakkında yaptığım bu yoruma karşı çıkacak mı diye düşündü.

Ama beklediğinin aksine, "Kesinlikle öyle," yanıtını aldı. "Şımarık çocuk ayağını yere vura vura bir şey istiyor, sonra da ailesini istediğini almadıkları için cezalandırmak gayesiyle evden ayrılıyor.

Ne çok şaşırtıcı ne de sıra dışı bir davranış."

"Hâlâ sorunun ne olduğunu anlayamadım. Sizi rahatsız eden şey neydi?"

"Beni aynı hikayenin diğer aileler tarafından da anlatılması rahatsız etti."

"Aynı?"

"Arabanın markası ve fiyatı dışında aynı hikaye. Yirmi yedi bin dolarlık Miata yerine ikinci kız otuz dokuz bin dolarlık BMW, üçüncü kızsa on yedi bin dolarlık Corvette istemiş."

"Tanrım."

“Şimdi neden endişelendiğimi anladınız mı?”

“Enteresan bir bağlantı var arada. Ailelerle konuşmanız bir fikir oluşturdu mu kafanızda?”

“Her şeyden önce bunun bir tesadüf olamayacağı kanaatindeyim. Bu da akla türlü türlü sorular getiriyor.”

Gumey iki temel olasılık görüyordu. “Ya kızlar aralarında evden ayrılmak için böyle bir plan uygulamaya karar verdiler, tabii bunu neden yapmak istediklerini bilmiyoruz o ayrı, ya da diğerlerinin de aynı şeyi yaptığından habersiz bir şekilde her biri ayrı ayrı üçüncü bir kişinin talimatını yerine getirdiler. Ama yine neden sorusu ortada kalıyor.”

“Yani siz de bunun ailelerini rüyalarının arabasını almaya zorlamak için yaptıkları çılgınca bir numara olmadığı kanaatin- desiniz.”

“Öyle görünüyor.”

“Peki eğer kendi aralarında böyle bir karar verdilerse ya da üçüncü bir kişinin talimatını yerine getiriyorlarsa, bu davranışın nedeni dışında bir soru daha akla geliyor. Neden her biri faiklı marka otomobil seçti?”

Gumey’ın aklına bir fikir gelmişti ama üzerinde düşünmek için biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

“Ulaşmaya çalıştığınız bu kızları nasıl seçtiniz?*'

“Sistematik bir şey yapmadım. Sadece Jillian’la birlikte mezun olanlar arasından seçtim.”

“Yani aşağı yukarı hepsi aynı yaşta öyle mi? On dokuz, yirmi?”

“Sanırım.”

“Mapleshade’deki sicil belgelerini polisle paylaşmak zorunda kalacağınızın farkında mısınız?”

“Maalesef ben olayı hiç de o açıdan görmüyorum. En azından şimdilik. Şu an için tek bildiğimiz bu artık yasal olarak yetişkin kabul edilen üç kızın, aileleriyle yaptıkları benzer kavgalar sonu* cu evden ayrıldıkları. Burada enteresan bir durum olduğu apaçık. Zaten o yüzden sizinle paylaştım bu gelişmeyi. Ancak şu ana kadar suç teşkil edecek en ufak bir kanıt yok ortada.”

“Kayıpların sayısı üçten fazla.”

“Bunu nereden biliyorsunuz?”

“Daha önce de açıkladığım gibi bu bilgi bana...”

Ashion sözünü kesti. “Evet, evet, bitiyorum isimsiz bir kaynağınız size yine isimleri belirsiz bazı öğrencilerimize ulaşamadığını söyledi. İyi de bunun kendi başına bir manası yok. Bakın elmalarla armutları karıştırıp, hemen en kötü sonuca vararak okulun temin ettiği gizlilik politikasına zarar verecek davranışlara yönelmeyelim.”

“Doktor beni siz aradınız. Sesinizden de endişeli olduğunuz an> şihyordu. Şimdiyse bana endişe edecek bir şey olmadığım söylüyorsunuz. Mantıksız davranıyorsunuz bence."

Ashton’ın öfkeyle soluduğunu hissediyordu. Yaklaşık beş saniye kadar sonra sakinliğini korumaya çabalayarak konuşmaya başladı.

“Sadece okulun itibarını kaybetmemesi için uğraşıyorum. Bakın şöyle bir önerim var: Aramalara devam edeyim. Yeni mezunların her birine ulaşmaya çalışayım. Böylece Mapleshade’e geri dönülemez bir zarar vermeden önce durumun ne olduğunu daha iyi anlamış oluruz. İnanın bana gereksiz engeller çıkartıyor değilim. Eğer herhangi yeni bir şey öğrenirsem...”

“Peki, doktor. Yapın aramalarınızı. Ama şu ana kadar bildiklerimi de BCI’ya iletmeye niyetli olduğumu bilin.”

“Yapmanız gerekeni yapın. Ama şu an gerçekte çok az şey bildiğinizi de aklınızdan lütfen çıkarmayın. Sadece şüpheden hareketle masumiyet karinesine zarar vermeyin.”

“Sizin açınızdan durumu anladım. Çok iyi anlattınız.” * Ashton’m bu iyi anlatış tarzı aslında

Gumey’in sinirlerini bozmaya başlamıştı. “Ama hazır kurumun yasal hakları, görevi, itibarı ya da siz her ne diyorsanız onlardan konu açılmışken söylemek istediğim bir şey var. Anladığım kadarıyla bu alanlarda birkaç yıl önce siz kendiniz temelden bir değişikliğe gitmişsiniz. Bu değişikliklerin riskleri de olabileceğini fark etmişsinizdir herhalde.” Ashton kısaca yanıtladı. “Evet, fark ettim. Bu değişikliklerin size nasıl anlatıldığını bana söyleyin ben de size nedenlerimi sıralayayım.”

“Şöyle alıntılayayım o zaman: ‘Scott Ashton kurumun misyonunu altüst etti Tedavi edilebilir bireylerle uğraşan okulu tedavisi imkansız canavarlarla bütünleşmiş bir kuruma çevirdi.’ Sanırım söylemek istediğimin özü bu cümlede var.”

Ashton hafifçe iç çekti. “Tabi: böyîe görenler olabildi, özettikle de değişikliğin mesleki yaşamların! olumsu* etkileyenler aıasında.”

Guruey, Simon Kafc’e apaçık göndermeyi anlamazlıkta geldi. ‘'Peki, siz na*i)

görüyorsunuz?”

“Bu ülkede sinir hastalıklarıyla ilgilenen haddinden fazla sayıda okul var. Ama yaşadıkları koşullar nedeniyle cinsel taciz ya da tahrip edici cinsel takıntı sorunları yaşayanlarla ilgili inanın çok fazla bir kurum yok. Ben de bu dengeyi sağlamaya çalışıyorum.”

“Peki, bu yolda yaptıklarınızdan memnun musunuz?”

Bu kez içini biraz daha uzun çekti. “Bakın, zihinsel sorunların tedavisi için hep aynı yöntemler kullanılıp durulur. Oysa çıtayı biraz indirerek elde edeceğiniz gelişme umduğunuzdan fazla olacaktır.

Eğer bir iki saat kadar bir boş zamanınız olursa size bunları ayrıntılarıyla anlatırım. Şimdiyse bir an evvel şu telefon görüşmelerine başlasam iyi olacak.”

Gumey aracının kontrol panelindeki saate baktı. “Benim de daha şimdiden beş dakika geciktiğim bir toplantım var. Lütfen en kısa zamanda beni arayıp bilgilendirin. Ah... Son bir şey daha doktor.

Sanırım sizde Alessandro’nun ve Kanala Modaevi’nin telefonu vardır değil mi?”

“Anlayamadım?”

Gumey hiçbir şey söylemedi.

“Şu ilandan mı bahsediyorsunuz? Neden telefonları olsun ki bende?”

“Duvarınızdaki fotoğrafi doğrudan fotoğrafçıdan ya da moda- evinden almışsınızdır diye düşünmüştüm.”

“Hayır. Jillian almıştı. Bana da düğün hediyesi olarak verdi. Daha o sabah hem de. Düğün sabahı.”

ı ararca mfu'i/nfiA

Daha Büyük Bir Felaket

Vü zenlenie:bul^)

Hükümet Konağı olarak işlev gören binanın oldukça sıradışı bir tarihçesi vardı. 1935’e kadar burası

Bumblebee’nin Tımarhanesi olarak biliniyordu. Bu ad da miras olarak mülkü alamayan akrabalarının, onun da en az içeridekiler kadar kaçık olduğunu iddia ettikleri, 1899’da mülkü satın alan tuhaf İngiliz organ na- kilcisi Sir George Bumblebee’den dolayı takılmıştı. Büyük Buhran döneminden beri binaya hükümet kurumlan yerleşmiş olsa da bölgede yaşayanlar arasında binayla ilgili anlatılanlar ağızlara sakız olmuştu.

Koyu renk duvarlarıyla büyük bina kent meydanının kuzeyinde adeta kapkara bir leke gibi duruyordu. Koca bir asrın pisliğini yansıtan duvarların aslında çok önce yapılması gereken boyanma işlemi her seferinde ödenek yetersizliği nedeniyle ertelenirdi. Altmışların ortalarında binanın içi elden

2 0 . B ö l üm geçirilmiş, perişan haldeki ahşap kaplamalarla, yetersiz ışık veren çoğu yanmaz haldeki ampuller sökülüp yerlerini alçı panellere, flüoresan ışıklarına bırakmıştı. Gumey, Mellery olayını araştırdığı sırada geldiğinde, gördüğü girişteki gösterişli güvenlik sisteminin aynı şekilde durduğunu ve hâlâ çok yavaş işlediğini fark etti. Ancak zor olan yalnızca bu güvenlik sistemini aşmaktı. Sonrasındaysa dikdörtgen biçimli binada aradığı yere ulaşması cn fazla bir dakikasını almış, kendini üzerinde zarif, siyah harflerle Bölge Savcısı yazan buzlu camlı kapının önünde bulmuştu.

Kaşmir süveteriyle danışma masasmın arkasında oturan kadını hatırlamıştı. Ellen Rackoff. Bölge savcısının, genç olmamasına karşın yine de seksi gözüken özel sekreteri. Kadın dikkati çekecek derecede soğuk ve tecrübe dolu gözlerle onu süzdü.

“Geciktiniz,” dedi o etkileyici sesiyle. Admı sormamış olması onun da Gumey’i Mellery olayından hatırladığı manasına geliyordu. “Benimle gelin.” Onu cam kapıdan içeri alıp, bir koridordan geçirerek üzerindeki siyah tabelada Konferans Salonu yazan bir kapının önüne getirdi.

“îyi şanslar.”

Kapıyı açtı ve o anda yanlış bir toplantıya geldiğini düşündü. İçeride birkaç kişi vardı ve onların arsında burada olmasını beklediği tek kişi, Sheridan Kline yoktu. Ancak eyalet polisinden başkomiser

Rodriguez’in diğer tarafta, penceresiz odanın neredeyse yarısını kaplayan masanın başına kurulduğunu görünce, belki de doğru yerdeyim diye düşündü.

Rodriguez kısa boylu, şişman, dolgun yanaklı, sıkça boyadığı hemen anlaşılan simsiyah saçlı bir adamdı. Mavi takım elbisesi yepyeni, gömleği bembeyaz, kravatı kıpkırmızıydı. Metal çerçeveli gözlüğü, siyah, kinci bakışlara sahip olan gözlerinin etkileyiciliğini arttırıyordu. Solunda da küçük, düşmanca gözleriyle Gumey’i süzen Ar!o Blatt vard*. Sağında oturan soluk tenli adamın bezgin hatminse Gumey'de içinde bulundukları durumdan ziyade, adamın kişilik özelliğinden kaynaklandığı izlenimi yaratmıştı. Gurney’i, tanımadığı biriyle karşılaşan polislerin tipik tavrsyla şöyle bir baltan aşağı süzüp ardından saatine bakarak esnedi. Bu üçlünün karşısında, sandalyesini masadan en az bir metre kadar uzaklaştırmış, ellerini göğsünde kavuşturup, sanki bu adamlarla aynı ortamda . olmak uykusunu geiiriyonr.uş gibi gözlerini kapatmış halde oturan Jack Hardwick vardı

••Mirimîsa, Oave.” Serî, net bir kedin sesi. Ve de tamdık. Ses odanın diğer köşesindeki başka bir masada oturan uzun boylu, kestane renkli saçlı kadından geliyordu ve kadın Sigoumey Weaver’in gençliğine şaşırtıcı derecede benziyordu.

“Rebecca! Senin burada olacağını bilmiyordum. Senin...”

“Ben de öyle. Bu sabah Sheridan arayıp zamanım olup olmadığını sordu. Sonunda anlaştık, ben de geldim. Kahve ister misin?”

“Teşekkürler.”

"Sade?"

"Lütfen." Normalde kahveyi sütlü ve şekerli içerdi ama nedense o an kadına karşı çıkmak istememişti.

Gumey normalde profilcilere biraz kuşkulu yaklaşsa da Mel- lery olayını araştırırken birlikte çalıştığı kriminal profilci Rebecca Holdenfield'e saygı duyardı. Onun burada oluşu acaba bölge savcısının olaya nasıl baktığının belirtisi olabilir mi acaba diye düşündü.

Tam o sırada kapı açıldı ve bölge savcısı içeri daldı. Sheridan Kline yine her zamanki gibi kabına sığmaz halde, etrafına enerji saçarak girmişti içeri. Sanki el feneriyle bulunduğu ortamı aydınlatmaya çalışan bir hırsız gibi hızlı bakışlarla içerdekilerin yüzüne teker teker baktı. "Becca! Teşekkürler!

Zaman ayırıp geldiğin için teşekkür ederim. Dave! Dedektif Dave. Ortalığı karıştıran adam! Hepimizi bir araya getiren kişi. Ve Rod!" Rodriguez'in asık suratına bakarak güldü. "Bu kadar kısa sürede gelmenize sevindim. Yanında adamlarından birini getirmene de." Yüzünde cn ufak bir ilgi belirtisi göstermeden başkomiserin yanındakilere bakışı sevindiğine ilişkin sözlerinin yalan olduğunu ortaya koyuyordu. Kline seyirciyi severdi ama Gumey bunu seyirci kalitesine de önem veriyor diye yonmıladı.

Holdenfield iki fincan sade kahveyle gelip birini Gumey'e verip yanına oturdu.

"Başmüfettiş Hardwick şu an bu olayda görevli değil," diye ortaya konuşmaya başladı Kline,

"Ancsk başSarıgıçta görevdeydi. O yüzden bu toplantıda bulunmasının faydalı olacağını düşündüm."

Yalan olduğu belli başka bir cümle daha diye düşündü Gur- ney. Kline'ın faydalı bulduğu şey kedilerle köpekleri birbirine düşürüp aradan çekilerek neler olacağını izlemekti. Hasımlan birbirine düşürerek gerçeği öğrenme yaklaşımına bayılırdı. Ha- sımlar ne kadar sinirlenirse gerçek de o kadar çabuk ortaya çıkardı. Odanın zaten düşmanca olan havası, Gumey'in tahminine göre, Kline'm yaydığı enerjiyle artık tam manasıyla doruk noktasına ulaşmıştı.

"Rod, kendime kahve alırken sen de BCI'nın şimdiye kadar yaptığı çalışmaları bir özetlesene.

Dinleyip öğrenelim bakalım." Gumey'e bir an için Hardwick'in sandalyesinde kıpırdanıp homurdandığını işitmiş gibi geldi.

"Kısa keseceğim," dedi başkomiser. "Jillian Perry cinayetinde ne yapıldığı, cinayetin ne zaman ve nasıl gerçekleştiği biçimindeki soruların yanıtlarını biliyoruz. Şu an yalnızca bu cürümü işleyen şahsı bulup yargı önüne çıkarmak için uğraşıyoruz. Hedefi yakalayabilmek için de büronun şimdiye dek gerçekleştirdiği en büyük insan avlarından birini başlattık. Büyük, yorucu bir arama faaliyeti bu.

Ve halen de devam ediyor."

Hardwick'in oturduğu yerden bir homurdanma daha işitildi. Başkomiser dirseklerini masaya dayayıp, sol yumruğunu sağ avucunun içine hapsetti. Hardwick'e ikaz dolu bir bakış atıp, "Şimdiye dek üç yüz kişiyle görüştük. Ve çemberi giderek genişletip devam ediyoruz. Yanımdaki arkadaşlarım,

Bili - Teğmen Anderson - ve Arlo her gün yeni ilerlemelerin sağlandığı soruşturmayı yürütmekteler."

Kline elinde kahveyle masaya döndü ama ayakta kalmayı tercih etti. "Belki Bili de bize şu anki durumla ilgili bilgiler vermek isteyebilir? Bugün diyelim cinayetten bir hafta sonrasında bilmediğimiz neleri biliyoruz?"

Teğmen şaşırıp, boğazını temizledi. "Ne bilmiyorduk...? Şöyle söyleyeyim çok sayıda olasılığı

eledik.” Üzerine yönelen bakışlardan bunun yeterli bir yanıt olmadığını hissederek konuşmayı sürdürdü. “Artık öyle olmadığını bildiğimiz birçok şeyin gerçekleşmiş olma ihtimali vardı. Birçok olasılığı eleyerek zanlının daha net bir resmini çıkardık. Bir zırdelinin işi.”

“Hangi olasılıkları elediniz?” diye sordu Kline.

“Eee, şu an Flores’in Tambury bölgesini terk ettiğini kimsenin görmediğini biliyoruz. Herhangi bir taksi firmasını da, araba kiralama şirketini de aramamış. Ayrıca bölgedeki otobüs şoförleri ona benzeyen birini araçlarına almamışlar. Aslında cinayetten sonra onu gören kimseye rastlamadık.”Kline’nın aklı karışmıştı. “Tamam, ama pek anlayamadım.

Anderson tatlı tatlı anlatmayı sürdürüyordu. “Bazen bulamadığımız şeyler bulduklarımız kadar önemli olabiliyor. Laboratuar analizleri Flores’in gerek kurbanla gerekse de kendisiyle ilgili bir delilin bulunamadığı kulübeyi temizlediğini ortaya koydu. DNA analiziyle bile ortaya çıkmayacak derecede incelikli bir temizlik yapmış. Banyo ve mutfak lavabolarının giderlerinin içleri bile temizlenmiş.

Tambury’i merkez alarak yaklaşık seksen kilometrelik yarıçaptı bir alanda bütün Latin asıllı işçilerle görüştük. Ama hiçbiri bize Flores hakkında bir şey söyleyemedi ya da söylemek istemedi. Parmak izi, DNA bilgisi veya ülkeye giriş tarihi gibi veriler olmayınca Göçmen Bürosu da bize yardım edemiyor. Tıpkı Meksika’daki yetkililer gibi. Elimizdeki robot resim işimize yaramayacak kadar genellemelerle hazırlanabildi. Görüştüğümüz herkes onun tanıdıktan birine benzediğini ileri sürdü ama aynı kişiyi gösteren iki şahit bile bulamadık. Flores’le birlikte ortadan kaybolan komşuları Kiki Muller da aynı şekilde cinayet gününden beri kimse tarafından görülmemiş.”

Kline oldukça öfkelenmiş gibiydi. “Yani bana soruşturmada hiçbir yere varamadığınızı anlatıyorsun galiba.”

Anderson, Rodriguez’e baktı. Başkomiser yumruğunu incelemekle meşguldü.

Blatt toplantının başından beri ilk kez konuşarak, “Bu zaman meselesi,” dedi.

Herkes ona baktı.

“Orada gözlerini kulaklarını dört açan adamlarımız var. Er ya da geç Flores ortaya çıkıp yanlış birine bir şeyler anlatacak. İşte o zaman da onun tepesijıe bineceğiz.”

Hardwick tırnaklarıyla uzamalarına şaşırmış gibi bir ifadeyle oynuyordu. “Kimmiş bu adamlarınız, Arlo?”

“Yasadışı göçmenler, kim olacak başka?”

“Ya adam MeksikalI değilse.”

“O zaman GuatemalalI ya da NikaragualI filandır. Her türlü topluluğun içinde adamlarımız var.

Önünde sonunda...” Omuz silkti.

Kline anlaşmazlığı sezmişti. “Ne demeye çalışıyorsun, Jack?” Rodriguez hemen atıldı.

“Hardwick bir süredir görevli değil. En doğru bilgileri Bill’le Arlo’dan alabilirsiniz.”

Kline onu duymamış gibi davranarak, “Jack?” dedi.

Hardwick gülümseyerek, “Bakın,” dedi. “Usta Dedektif Gumey’e söz verin de bizim dört aylık zaman zarfında topladığımız bilgilerden bok yığını kadar fazlasını dört günden kısa süre içinde nasıl topladığını anlatsın.”

Kline s, ice gerilmişti. “Dave? Ne biliyorsun?”

“Tespit ettiklerim,” diye başladı Gumey yavaşça. “Genellikle soruların yanıtları oldu. Yani soruşturmaya yepyeni bir yön verebilecek yanıtların.” Kollarını masaya dayayarak öne eğildi. “İlk olarak üzerinde durulması gereken husus kurbanın geçmişi. Tacize uğrayan Jillian bir süre sonra başka çocukları taciz eden bir tacizciye dönüşüyor. Saldırgan, çıkarcı ve anlatıldığı kadarıyla sosyopat eğilimler gösteren biri. Bu tür davranışlara sahip birinden intikam alınmak istenmiş olması kuvvetle muhtemeldir.” Blatt nerdeyse yerinden fırlayacaktı. “Jillian Perry’nin Hector Flores’i küçük bir çocukken taciz ettiğini, onun da kadım bu yüzden öldürdüğünü mü ileri sürüyorsun. Bu çok aptalca.”

“Aynı fikirdeyim, özellikle de Flores’in Jillian’dan en az on yaş kadar büyük olduğu düşünülürse. Ben daha ziyade onun bir başkasının intikamını aldığı kanaatindeyim. Ya da kendisi çok korkunç bir şekilde tacize uğradı. Geçirdiği travma neticesinde de karşısına çıkan her tacizciden intikam almaya karar verdi. Flores’in, Mapleshade’in öğrenci portföyüyle, Dr. Ashton’ın çalışmaları hakkında bilgi sahibi olduğunu varsayalım. Ashton’m kapısına gelip, her türlü tuhaf işi yapmaya çalışarak kendini sev- dirten Flores, tüm bunları nihai eylemini yapmak için fırsat kollamak amacıyla gerçekleştirmiş olabilir mi?”

Kline heyecan dolu bir tavırla konuşmaya başladı. “Sen ne diyorsun, Becca? Bu mümkün mü?”

Şaşkınlıktan irileşen gözleriyle, “Evet, mümkün,” karşılığını verdi. “Jillian, Flores’in tanıdığı birine karşı gerçekleştirdiği eylemler neticesinde hedef alınmış olabilir. Ya da Flores onu tüm tacizcileri temsilen tesadüfen seçmiştir. Bu da mümkün. Bu olasılıklardan herhangi birine yönelmemizi sağlayacak bir kanıtınız var mı?”

Kline, Gumey’e döndü.

“Cinayetin çarpıcı ayrıntıları yani başın kesilmesi, sonra kesilen başın konulduğu yer, düğün gününün tercih edilmesi gibi şeyler, bunun adeta bir ayin gibi gerçekleştirildiğini düşündürüyor.

Bunun nedeni de çok büyük bir intikam arzusu olabilir. Ama ne yazık ki asıl hedef o muydu yoksa temsili olarak mı seçildi sorusuna yanıt verecek durumda değiliz.”

Kahvesini bitirip yeniden doldurmaya yönelen Kline aynı anda odadaki herkese birden hitap ederek, “Eğer bu intikam düşüncesini ciddiye alırsan soruşturmanın gidişatında nasıl değişiklikler yapmalıyız?” diye sordu. “Dave?”

Gumey bunun için Jillian’ın eski sorunlarıyla çocukluğunda yaşadıklarına ilişkin gerek annesinden gerekse Simon Kale’den mümkün olduğunca çok şey öğrenip, olayın bu noktaya kadar nasıl geldiğine dair temel bir fikir elde etmek niyetindeydi. “Size birkaç gün içinde bununla ilgili önerilerimi yazılı olarak sunabilirim.”

Kline bu yanıttan tatmin olmuş görünerek devam etti.” Peki başka? Başmüfettiş Hardwick bok yığmı derken keşiflerinizi övdü sanırım?

“Gerçekten öğrendiklerim bok yığını olarak nitelendirilebilir. Ama bunlardan bir tanesini listenin en başına koymak isterim. Mapleshade mezunlarından bazıları kayıp gibi gözüküyor.”

Üç BCI dedektifi neredeyse aynı anda gürültüyle uyandırılmışlar gibi dikkat kesildi.

Gumey sözlerini sürdürdü. “Hem Scott Ashton hem de okuldan temas kurduğum başka biri ulaşmaya çalıştıkları mezunlardan bazılarıyla temas kuramıyorlar.”

“Bu önemli bir gelişme anlamına gelmez...” diye başladı Teğmen Anderson.

Ama Gumey sözünü kesti. “Evet, tek başına öyle belki. Ama bu kaybolma hadiselerinde çok tuhaf

benzerlikler var. Kayıp kızlar önce aileleriyle aynı konuda, çok pahalı bir araba istedikleri için tartışmışlar, arkasından da güya bu sebeple evlerini terk et- . mişler.” i

“Kaç kızdan bahsediyoruz burada?” diye sordu Blatt. “Arkadaşlarına ulaşmaya çalışan okulun eski mezunların biri j bana iki ailenin kızlarının nerede olduğuna ilişkin hiçbir fikirleri olmadığını söyledi. Sonra Scott Ashton da ulaşmaya çalıştığı üç kızın benzer araba kavgası sonucu evden ayrılarak izlerini kaybettirdiğini söyledi.”

Kline başını iki yana salladı. “Anlamadım. Ne ki bu? Ayrıca bunun Jillian Perry’nin katilini bulmakla ne alakası var?”

“Bu kayıp kızların aileleriyle aynı konuda kavga etmelerinin yanında bir ortak yönleri daha var.

Hepsi Flores’i tanıyor.” Anderson her geçen dakika daha kızgın gözüküyordu. “Nasıl?” 1

“Flores, Ashion için Mapleshade’de gönüllü olarak çalışmayı kabul etmiş. Anlaşıldığı kadarıyla yakışıklıymış da. Maplesha- de’deki bazı kızların ilgisini çekmiş. Şimdiyse onunla ilgilenen, onunla konuşurken görülen bu kızların kayıp olan kızlar olduğu anlaşılıyor.”

“NCIC’nin9 kayıp listesine alınmışlar mı?” diye sordu Anderson konuyu başka bir yöne çekme umudundaki birinin tavrıyla.

“Hiçbiri alınmamış,” dedi Gumey. “Sorun şu ki her biri on sekiz yaşını geçtiğinden istediği yere gitme hakkına sahip. Evden ayrılma niyetlerini açıkça söyleyip, yalnız kalma arzusunda olduklarını, bu yüzden de nerede olduklarını bildirmeyeceklerini ifade etmişler. Tüm bunlar yasal kayıp kişi tanımlamasına uymayacak şeyler.”

Kline bir ileri bir geri yürümeye başladı. “Bu, olaya yepyeni bir yön kazandırır. Sen ne düşünüyorsun, Rod?”

Başkomiser asık yüzlü bir ifadeyle, “Hâlâ Gumey’in bize ne anlatmaya çalıştığını anlamadım

9 Ulusa] Suç Bilgi Merkezi (Ç.N)

doğrusu,” dedi.

Kline, “Sanırım bize Jillian Perry olayının yalnızca Jillian Perry’le ilgili olmayabileceğini anlatmaya çalışıyor,” diye yanıtladı.

“Ve Hector Flores’in Meksikalı bir bahçıvandan çok daha fazlası olabileceğini,” diye ekledi

Hardwick, iğneleyici bir tavırla Rodriguez’e bakarak.” Ben de benzer bir şeyi uzun süre önce ifade ettiğimi hatırlıyorum.”

Bu sözler Kline’nın kaşlarının kalkmasına neden oldu. “Ne zaman?”

“Bu olayın araştırılmasında görevliyken. Flores’in anlatılan hikayesi bana pek doğru gibi gelmemişti.”

Eğer Rodriguez dişlerini biraz daha sıkarsa dişleri birer birer kırılmaya başlayacak diye düşündü

Gumey.

“Nasıl doğru gelmemişti?”

‘Her şey haddinden fazla doğru gibi gözüküyordu çünkü.”

Gumey, bölge savcısının karşısında olmalarına karşın böy- lesine tartışmalı bir konuyu gündeme getirmekten kaçınmayan

Hardwick’in sözlerinin Rodriguez’e iğne gibi battığının farkın* daydı.

“Nasıl yani?”

“Basit gelmişti. Ukala bir doktor tarafından eğitilen cahil işçi kısa sürede büyük ilerleme kaydediyor, zengin komşunun karısına aşık oluyor, hatta belki de Jillian Perry’e de aşık oluyor, sonra tüm bunlar ona fazla geliyor ve keçileri kaçırıyor. Tam bir pembe dizi gibi bütünüyle zırva.”

Yorumlarını, saldırdığı bu senaryonun sahibi olduğu bilinen Rodriguez’in gözlerinin içine bakarak tamamladı.

Gumey’in Mellery olayından hatırladığı kadarıyla kaşlarını çatarak hislerini saklayan Kline şu an bu yüzleşmeden büyük keyif alıyor olmalıydı.

“Peki, senin Fibres olayıyla ilgili teorin nedir?” diye sordu Kline.

Hardwick fırtınanın dindiğini gösterir bir tavırla arkasına yaslandı. “Mantıksız gözükenleri sıralamak mantıklı bir yaklaşım bulmaktan kolay. Tüm bilinenleri değerlendirdiğimizde Flores’in davranışlarına bir anlam vermek gerçekten çok zor.”

Kline, Gumey’e döndü. “Sen de böyle mi görüyorsun?”

Gumey derin bir nefes aldı. “Bazı şeyler birbiriyle çelişiyor- muş gibi. Ama gerçekler birbirleriyle çelişmez. Bu da bize hâlfl bulmacanın büyük parçasının, diğer her şeye anlam katacak asıl parçanın eksik olduğunu düşündürüyor. Söylediklerimin kolayca anlaşılmasını beklemiyorum.

Ama Jack’in de bana söylediği gibi çok katmanlı bir olayla karşı karşıya olduğumuzu düşünü-,j yorum.” Bir an bu sözleriyle Val’in kendisini tutma kararında Hardwick’in rolünü ortaya çıkartacağından çekinse de kimso. bunu fark etmemişti. Blatt her şeyi koklayarak tespit etmeye çalışan bir fare gibi bakıyordu ama zaten hep öyle bakardı.

Kline düşünceli bir tavırla kahvesini yudumladı. “Setli en çok hangi bulgular rahatsız ediyor,

Dave?” ,

“İlk olarak işe yaprak toplayıp tüm evi idare edecek konuma yükselen Flores’in gösterdiği hızlı gelişme.” 1

“Sence Ashton bu konuda yalan mı söylüyor?”

“Belki kendini kandırıyor olabilir. Öyle istediği için Flores’in gelişmesini bu şekilde yorumlamış olabilir. Zira tüm bunlar hazırladığı yeni kitabında ortaya koyacağı tezleri doğruluyormuş.” “Becca, bu olabilir mi sence?”

Becca pek gülümseme olarak tanımlanamayacak bir ifadeyle, “İnsanın kendi kendini kandırma gücünü asla göz ardı etmemek gerek,” dedi. “Özellikle de bir şeyi ispatlamaya çalışırken.” Kline düşünceli bir tavırla başını sallayıp Gumey’e döndü. “Kısacası Flores’in doktoru kandırdığım düşünüyorsun?”

“Evet, bir sebepten dolayı rol yapıyordu bence.”

“Seni rahatsız eden başka neler var?”

“Nedenler. Eğer Flores, Tambuıy’e Jillian’ı öldürme gayesiyle geldiyse neden bu kadar çok bekledi? Eğer başka bir amaçla geldiyse, bu neydi?”

“Enteresan sorular. Devam et.”

“Kızın kafasının kesilmesi sistemli, ayrıntılarıyla planlanmış bir eylem gibi gözüktüğü kadar, bulunan fırsatla yapılmasına o anda karar verilmiş bir cinayet izlenimi de uyandırıyor.”

“Bunu anlayamadım.”

“Cesedin bulunduğu yer mükemmel biçimde hazırlanmış. Kulübe büyük bir ihtimalle aynı günün sabahı, içinde yaşayan adamdan hiçbir iz bırakmayacak şekilde büyük bir itinayla temizlenmiş. Kaçış rotası tespit edilmiş, aynı zamanda K-9 ekibinin kafasını karıştıracak koku izi sorunu yaratılmış.

Sonuç itibarıyla Flores kaçmayı başardığına göre bunun son derece detaylı planlamış bir eylem olduğu sonucuna ulaşıyoruz. Sanki Görevimiz Tehlike filmi gibi her saniyesi planlanmış. Ancak gerçekte bu derece ayrıntılı hesaplanmış zamanlamada sorun çıkma olasılığı o kadar yüksekti ki.”

Kline merakla başını kaldırdı. “Nasıl yani?”

“Görüntülerde Jillian’ın kulübeye o an aklına estiği için gittiği gözüküyor. Şerefe kadeh kaldırmadan kısa bir süre önce

Ashton’a, Hector’u da kendilerine katılmaya ikna etmeye gideceğini söylüyor. Hatırladığım kadarıyla Ashton bunu Luntz çifti* ne - polis müdürüyle karısına - Jillian’ın isteği diye anlatmıştı.

Diğerleriyse bu fikre o kadar sıcak bakmıyordu ama izlediklerimden Jillian’ın yapmayı kafasına koyduğu şeyi hemen yapmak isteyen biri olduğu izlenimi edindim. Şimdi bir taraftan cinayetin kusursuz bir zamanlama çerçevesinde gerçekleştiği yargısına ulaşıyoruz bir taraftan da görüyoruz ki bu ancak maktulün doğru zamanda doğru yerde olmasıyla gerçekleşecek bir eylem. Bu resimde bir şeyler eksik.”

“Mutlaka öyle olması gerekmez,” dedi Blatt fare burnunu kırıştırarak. “Flores her şeyi hazırlayıp, deliğindeki bir yılan misali beklemeye koyulmuş olabilir. Kurbanın gelmesini beklemiş sonra da... bam!”

Gumey kuşku dolu bakışlarla, “Sorun şu ki Arlo,” diye başladı. “Flores kulübeyi tertemiz yapıyor, neredeyse sterilize ediyor, kaçış rotasını belirliyor, giymeye karar verdiği giysileri giyip, yanına almak istediklerini alıyor, Kiki Muller’a da her an hazır olmasını söylüyor. Elinde palayla kulübede oturup Jillian’m kendisini düğün resepsiyonuna davet etmesini umarak bekliyor, öyle mi?”

“Sen öyle bir abartıyla anlatıyorsun ki gerçekleşemeyecek, derecede saçma gözüküyor elbette,”

dedi Blatt nefret dolu bakış» larla. “Ama gerçekten de tam olarak bu şekilde olduğunu düşü*

nüyorum.”

Anderson dudaklarını büzdü. Rodriguez gözlerini kıstı. İki* si de arkadaşlarının bakış açısını desteklemeye meyilli değilmiş gibi gözüküyordu.

Ortama çöken tuhaf sessizliği Kline bozdu. “Başka?”

“Bence,” dedi Güney. “En önemlisi kayıp mezunlar.”

“Bu...” diye sözünü kesti Blatt. “Doğru bile olmayabilir. Belki de bulunmak istemiyorlardır sadece. Bu kızlar normal olaraki * tanımlayabileceğimiz türden insanlar değil. Öyle bile olsalai!

yani gerçekten kayıp olmaları durumunda bile, Perry olayıyla aralarında bir ilişki olduğu sonucuna ulaşmamıza neden olacak bir kanıt ortada yok.”

Bu seferki sessizliği Hardwick bozdu. “Arlo haklı olabilir. Diğer taraftan gerçekten kayıplarsa ve arada bir bağ varsa kızların şimdiye kadar çoktan ölmüş olmaları da kuvvetle muhtemel.” Hiç kimse bir şey söylemedi. Şüpheli durumlarda kendilerinden haber alınamayan kızların daha sonra sağ salim evlerine dönmelerine pek sık rastlanmadığını hepsi biliyordu. Ayrıca tüm kızların kaybolmadan önce benzeri tuhaf bir tartışma çıkarmış olmaları, durumu gerçekten de bir hayli şüpheli hale getiriyordu.

Rodriguez kızgın bir yüz ifadesiyle karşı çıkmaya hazırlanıyordu ama tam o esnada Gumey’in cep telefonu çalmaya başladı. Ekrandaki numarayı gören Gurney açmaya karar verdi.

Arayan Scott Ashton'dı. "Son konuşmamızdan sonra altı arama daha yaptım ve iki aileye ulaştım.

Aramalarımı sürdüreceğim ama görüştüğüm iki ailenin kızlarının da benzeri saçma tartışma neticesinde evlerini terk ettikleri bilgisine ulaştığımı söylemek istedim. Kızlardan biri yirmi bin dolarlık Suzuki, diğeriyse otuz beş bin dolarlık Mustang istemiş. Aileleri de hayır, karşılığını vermiş.

İki kız da nereye gittiklerini bildirmeden, sadece kimsenin kendilerini aramasını istemediklerini belirtip evden ayrılmış. Tüm bunların ne manaya geldiğini bilmiyorum ama çok tuhaf bir şeyler olduğu ortada. Ayrıca rahatsız edici bir tesadüf daha var. İki kız da Kamala Modaevi'nin reklamlarında poz vermişler."

"Ne kadar zamandır kayıplarmış?"

"Biri altı diğeriyse dokuz aydır."

"Şimdi söyleyin, doktor. Bize isimleri verecek misiniz, yoksa bunun için derhal bir mahkeme emri çıkartalım mı?"

Odadaki tüm gözler Gumey'e döndü. Kline'm kahvesi dudaklarından birkaç santim ötede kalakalmıştı ama adam bunun pek farkında değil gibiydi.

"Hangi isimleri istiyorsunuz?" diye sordu Ashton yenilgiyi kabul etmiş bir sesle.

"Önce kaybolan kızların ve onların smıf arkadaşlarının isimleriyle başlayalım."

"Peki."

"Bir soru daha. Jillian modellik işini nasıl bulmuş?"

"Bilmiyorum."

"Size anlatmadı mı? Size düğün hediyesi olarak o fotoğrafı vermiş olmasına rağmen hem de."

"Söylemedi."

"Sormadınız mı?"

"Sordum ama... Jillian kendisine soru sorulmasını pek sevmezdi."

Gumey bir an için avaz avaz, NELER OLUYOR YAHU? BU OLAYA UCUNDAN

KÖŞESİNDEN KARIŞAN HERKES AKLINI MI KAÇIRDI? diye bağırmak istedi.

Ama bunun yerine sakin bir tavırla, "Teşekkürler, doktor," dedi. "Şimdilik bu kadar. İsimler ve adreslerle ilgili BCI sizi arayacak."

Gumey telefonu cebine koyarken Kline hemen atıldı. "Bu da neydi şimdi?"

"İki kız daha kayıp. Benzer münakaşadan sonra hem de. Biri ailesinden kendisine Suzuki, diğeriyse Mustang almasını istemiş." Anderson'a döndü. "Ashton, BCI'ya kayıp kızlarla sınıf arkadaşlarının isimlerini vermeyi kabul etti. Ona bu isimleri hangi formatta istediğinizi ve size nasıl gönderebileceğini bildirin."

"Güzel ama hiç kimsenin yasal olarak kayıp olmadığı, bu yüzden de onların bulunması için polis güçlerini kullanamayacağımız gerçeğini göz ardı ediyoruz."

Gumey, Teğmen Anderson'da Florida'daki emeklilik günlerini iple çeken, bu yüzden de harekete geçmek için büyük bir isteksizlik duyan adam tavrı sezmişti. Bu tüm polislik yaşamı boyunca elinden geleni yapmak için çırpınıp duran Gumey'in en tahammül edemediği şeydi. "O zaman bir neden bul.

Onlara hepsinin Perry cinayetinin görgü tanıkları olduğunu söyle. Bir şey uydur. Ne gerekiyorsa yap.

Bu tamamen senin sorunun."

Anderson tartışmayı çok daha ileri götürmeyi isteyecek derecede çileden çıkmıştı. Ama yanıt veremeden Kline atıldı. "Bu çok da önemli bir şey değil aslında. Ancak Dave eğer kızların aileleriyle yaptıkları münakaşayı üçüncü bir kişi - bilhassa da Flores - kaynaklı olduğunu iddia ediyorsan o zaman her durum için başka marka araba seçilmesini nasıl açıklıyorsun?"

"Bu soruya verilebilecek en basit yanıt, farklı ekonomik seviyedeki ailelerde aynı etkiyi yaratma amacıyla olabilir. Evden, polisi işe karıştırmadan ayrılmanın sağlanabilmesi için yaratılan araba isteme bahanesinin iki dayanak noktası olmalı. İlki öyle bir araba istenmeli ki ailenin bu isteği geri çevireceği kesin olsun. İkincisi aileler kızlarının bu konudaki ciddiyetine bütünüyle inansınlar.

Modellerin bir fark oluşturduğunu sanmıyorum, buradaki anahtar faktör bence arabaların fiyatı. Farklı gelir seviyelerindeki ailelerde aynı etkiyi yaratmak için farklı fiyatlar seçilmiş olabilir. Başka bir ifadeyle bir ailede yirmi bin dolarlık bir araba isteyerek sağlanan tepki, bir başka aileden ancak kırk bin dolarlık bir model isteyerek sağlanabilir."

"Zekice," dedi Kline takdir ederek gülümserken. "Eğer haklıysan bu Flores'in baya akıllı bir adam olduğu anlamına gelir. Manyak ama bir o kadar da akıllı."

"Aynı zamanda anlamsız şeyler de yapıyor," dedi Gumey kendine biraz daha kahve almak için doğrulurken. "Mesela kahve fincanını vurmak da neyin nesiydi? Niye böyle bir risk aldı ki? Bu arada," dedi Gumey, Blatt'a bakarak. "Withrow Perry'nin aynı kalibrede bir tüfeği olduğunu biliyor musunuz?"

"Ne saçmalıyorsun sen?"

"Fincanı vuran kurşun Weatberby 257'den çıkmış. Ashton'da çalındığını bildirdiği bir tane varmış. Ama Perry'de de bir tane var. Bir baksanız iyi olur."

Rodriguez'le Blatt telaşlı tavırlarla not alırken odaya sessizlik çökmüştü.

Kline suçlayıcı bir ifadeyle her ikisine de baktıktan sonra yeniden Gumey'e döndü. "Pekala, senin bildiğin bizim bilmediğimiz başka neler var?"

"Söylemesi zor," dedi Gumey. "Deli Cari hakkında neler biliyorsunuz?"

"Kim?"

"Kiki Muller'm kocası."

"Onunla ne ilgimiz var?"

"Onun Flores'i öldürmek için yeterince nedeni olması dışında yok, doğru."

"Flores öldürülmedi."

"Nereden biliyoruz? Arkasında en ufak bir iz bile bırakmadan kayboldu. Birinin arka bahçesine gömülmüş olabilir."

"Dur, dur, bu da ne şimdi?" diye atıldı Anderson, Gumey'in tahmin ettiği kadarıyla başına bir de bahçe kazma işi çıkarmasından korkarak. "Ne yapıyoruz, kafamızdan katil mi uyduracağız şimdi de."

Kline şaşırmış görünüyordu. "Lafı nereye getirmeye çalışıyorsun?"

"Flores, Kiki Muller'la birlikte bölgeyi terk etmiş olabilir. Belki de ayrılmadan önce birkaç gün

Mullerlar'ın evinde saklandı. Düşünsene Cari çalıştığı gemiden eve döndüğünde Flores'le karşılaşıyor. Soruşturma ekibinin Carl'ın ne derece kaçık olduğunu fark ettiğine eminim."

Kline sanki olayın resmi, bulunduğu yerden görülemeyecek kadar büyükmüşçesine birkaç adım geriledi. “Bir dakika dur. Eğer Flores ölmüşse, bu durumda kayıp kızlarla bir ilgisi olamaz. Ya da

Ashton’m bahçesindeki ateş edilme olayıyla. Ayrıca Ashton’a, Flores’in telefonundan gönderilen mesajı da o yollamamış oluyor bu durumda.”

Gumey omuz silkti.

Kline öfkeyle başını iki yana salladı. “İlk başta birbirine uyuyormuş gibi gözüken her şeyi bir araya toplayıp, sonra da masaya tekmeyi savurmak istiyormuşsun gibi geldi bana.”

“Tekme savurduğum filan yok. Kişisel olarak Carl’ın işin içinde olduğunu zannetmiyorum zaten.

Hatta karısı bile bu olayın dışında olabilir. Ben sadece daha geniş ölçekte bakmaya çalışıyorum.

Elimizde sizin düşündüğünüz kadar somut deliller yok yani. Ben elimden geldiğince açık fikirli olmaya çabalıyorum.” Eklemek istediği iğneleyici sözlerin etkisinin ne olabileceğini kafasında tarttıktan sonra yine de söylemeye karar verdi. “İlk baştaki yanlış varsayımlar şu ana kadar soruşturmada bir ilerleme kaydedilmemiş olmasının nedeni olabilir.”

Kline gözlerini sanki cehennem tablosuna bakıyormuşçasına masaya diken Rodriguez’e baktı.

“Sen ne düşünüyorsun, Rod? Sence de olaya yeni bakış açısıyla eğilmek gerekiyor mu? Sen de bulmacayı belki de tam ters taraftan çözmeye çalıştığımızı düşünüyor musun?”

Rodriguez başını yavaşça iki yana salladı. “Hayır, öyle düşünmüyorum,” dedi hissettiklerini gizleyen boğuk bir sesle.

Bu ifadeye şaşıran tek kişi Gumey değildi. Sonra başkomiser bulunduğu ortamın havasına daha fazla katlanamayarak birden ayağa fırlayıp, orada kalmaya bir saniye daha tahammül edemeyeceğini gösteren bir tavırla odayı terk etti.

3 2 6 1 . B ö l üm larow(a vr ç fu

Karanlığın Kalbinde

Vü zen(eTf[e:bul^)

Başkomişerin ayrılışıyla toplantı heyecanını yitirmişti. Bunun nedeni toplantıya onun heyecan verişi değil, daha ziyade ayrılışının o ana kadarki soruşturmanın yetersizliğinin kabulü anlamına gelmesi ve bunun da süregelen tartışmaları nihayete erdir- mesiydi. Usta Profilci Rebecca Holdenfield da kendisinin o an orada bulunmasının bir anlamı kalmadığını belirterek toplantıyı terk eden ikinci kişi oldu. Anderson’la Blatt’sa amirlerinin çıkışı sonrası bölge savcısının karşısında ne yapacaklarını bilmez halde kalakalmalardı.

Gumey, Edward Valloıy adının onlara bir şey çağrıştırıp çağrıştırmadığını sordu. Hayır, yanıtını aldı. Anderson soruyu ifadesiz gözlerle karşılamıştı. Blatt’sa soruşturmayla uzaktan yakından bir ilgisi olmadığını gösterircesine elini sallayarak geçiştirmişti.

Bölge savcısı herkesin bir araya gelerek bildiklerini paylaştığı bu toplantının ne kadar faydalı olduğuna ilişkin birkaç anlamsız cümle sarf etti. Gumey pek aynı fikirde değildi. Ama en azından herkese inandıkları hikayede gedikler olabileceğini düşündürmüştü. Ayrıca kayıp mezunlar konusu da masaya yatırılmıştı.

Gumey son olarak BCI’nın eski bağlantılar üzerine eğilip, kayıp kızların akıbetiyle ilgili bilgiler edinebilecekleri, Alessandro ve Kamala Modaevi hakkında bilgi toplamasını önerdi. Modaevi kayıp kızlarla Jillian arasındaki bağı ortaya koyabilirdi. Kline bu öneriyi yerinde bularak onaylarken Ellen

Rackoff kapıyı açarak saatini gösterdi. Savcı da saatine bakıp şaşırdı. Sonra ciddi bir tavırla, kasılarak valinin de katılacağı görüşmeye geç kaldığını söyledi. Çıkarken de "Herkes çıkışı bulabilir herhalde,"

dedi. Gumey'le Hardwick'in arkasından Anderson'la Blatt birlikte çıktılar.

Hardwick'te New York polisinin sıklıkla kullandığı siyah sedan Ford vardı. Otoparkta bagaja yaslanarak sigara yakıp, Gumey'in başkomiserle yaptığı münakaşayı değerlendirmeye koyuldu.

"Aşağılık piç mahvoldu. Onun gibi kontrol manyakları için ne derler bilir misin? Gerçekte zıvanadan çıkmış halde oldukları için çevrelerindeki her şeyi kontrol altında tutmaya çalışırlarmış. Ama bizim başkomiser Rod anlaşılan içindeki deliliği artık daha fazla saklayamadı." Sigaradan derin bir nefes alıp üflerken yüzünü buruşturdu. "Kızının kokain bağımlısı olduğunu biliyor muydun?"

Gurney başını sallayarak onayladı. "Mellery olayını araştırırken söylemiştin bunu."

"Sana onun Greystone'da olduğunu da söylemiş miydim? Jersey'deki tımarhanede?"

"Evet." Gumey geçen kasım ayının o sıkıntılı gününde Hardwick'in kendisine Rodriguez'in kızının bağımlılığını ve bu bağımlılığın babasının uyuşturucu ile ilişkili olaylara yaklaşımını nasıl etkilediğini anlattığını hatırladı.

"Greystone'dan da arkadaşlarına uyuşturucu satmaya çalışırken atıldı. Son gelen haberse bir narkotik operasyonda tutuklandığı şeklinde."

Gumey sözü nereye getireceğini sabırla bekliyordu. Zira Hardwick'in sesinde başkomiserin durumuna acıdığını gösteren bir tonlama yoktu.

Hardwick sanki üç saniye içinde ciğerlerine çekebileceği duman miktarı konusunda rekor kırmaya çalışıyormuşçasma sigarasından derin bir nefes daha aldı. "Bana bunların konumuzla ne ilgisi var gibi baktığını görüyorum. Haklıyım değil mi?"

"Bu soru aklımdan geçmedi değil."

"Cevap veriyorum, hiç alakası yok. En ufak bir ilgisi bile yok. Sadece Rodriguez'in verdiği kararların bu günlerde bir halta yaramadığını söylüyorum. Çok sorunu var." Yarısını bitirdiği sigarasını yere atıp, asfaltta söndürdü.

Gumey konuyu değiştirmek için atıldı. "Bana bir iyilik yap. Alessandro ve Kamala konusunu sen araştır. İçeridekilerden hiçbirinin bu konuyu ilginç bulduklarını sanmıyorum."

Hardwick yanıt vermedi. Yerdeki izmarite bir süre bakakaldı. Sonra, "Gitme zamanı," dedi.

Arabasının kapısını açıp sanki burnuna pis bir koku gelmiş gibi yüzünü buruşturdu.

"Dikkatli ol, ufaklık. O aşağılık herif tam bir saatli bomba. Ve yakında patlayacak. Hep öyle olur."

Geyik üve dönerken Gumey ilk anda anlam veremediği derin bir mutsuzluk içindeydi. Zihnini boşaltmak için bir şeyler arıyor ama bir türlü bulamıyordu. Açtığı her radyo istasyonu bir öncekinden daha sinir bozucu geliyordu. Müzik ruh haline en ufak bir olumlu etki yapmak bir tarafa, kendini daha da kötü hissetmesine neden oluyordu. Duyduğu bütün insan sesleri aynı derecede aptalca veya itici geliyordu. Reklamlar bile içinde, yalancı piçler diye bağırma arzusu uyandırıyordu.

Radyoyu kapatıp yeniden yola, virane haldeki köylere, petrol arama endüstrisinin zehirli bir havuç misali sunduğu imkanların peşinde kapanan ya da kapanmaya meyletmiş çiftliklere konsantre olmaya çalıştı.

Tanrım, çok keyifsizdi.

Neden?

2 6 7 . B ö l üm

Orada bu hale gelmemi hızlandıran neler oldu ki diye düşünmeye koyuldu.

Öncelikle kaşmir kazağıyla Ellen Rackoff vardı tabii. Sıfır masumiyet. Bir yılan kadar sıcak ve samimi. Çekiciydi ama işin tehlikeli tarafı da buydu zaten.

Teğmen Anderson'ın okuduğu olay yeri raporundaki cümle, katili profesyonel bir suikastçı gibi gösteriyordu: Banyo ve mutfak lavabolarının giderlerinin içleri bile temizlenmiş.

Kayıp mezunlan birbiriyle ilişkilendiren gerçekler: Aileleriy le yaptıkları benzer kavgalar, geri çevrileceğine emin oldukları abartılı istekler, Hector ve Kamala Modaevi'yle ve de seçkin fotoğrafçı Alessandro'yla ilişkileri.

Jack Hardwick'in kan donduran öngörüsü: Kızların şimdiye kadar çoktan ölmüş olmaları da kuvvetle muhtemel.

Rodriguez'in sorunlu kızından dolayı çektiği acılar ve araştırdığı olayın giderek daha çetrefilleşme olasılığının belirmesi.

Gumey onun iyiden iyiye çatallaşan sesini arabada, yanındaki koltukta oturuyormuş gibi duyuyordu.

Bu ne yapacağını bilmez, sanki her şeyi tutması için verilen ama çok küçük gelen bir lastik bandın içinde sıkışıp kalmış haldeki bir adamın sesiydi. Kaderinin özel yaşamında meydana getirdiği değişiklikleri hazmetmekte zorluk çeken bir adamın sesi.

Bu Gumey'i düşünmeye itti. Gerçekten kaderin elinde miydik? İçinde bulunduğumuz durumlara kendi kendimizi sokmuyor muyduk yani? Kendi seçimlerimiz, önceliklerimiz hiçbir değişikliğe yol açmaz mıydı?

Midesine ağrılar girdiği anda neden bu halde olduğunun farkına vardı. Kendini Rodriguez'le özdeşleştiriyordu.

Kariyer takıntılı bir polis, ne yapacağını bilmez haldeki bir baba.

Sonra sanki bu derece bir iç sıkıntısı kafi değilmiş gibi, kötü bir tanrı duygusal sıkıntılarıyla başına gelecek bir felaketi örtüş- türerek durumunu daha da beter hale sokmak istiyormuşçasma gidip bir geyiğe çarptı.

BROWNVILLE tabelasını daha yeni geçmişti. Burada oturan yoktu. Uzun zaman önce terk edilmiş nehir kenarındaki çiftliğin kalıntıları sol tarafında, tepelere kadar uzanan ormanlık alan da sağ tarafındaydı.

Orta boy bir geyik aniden ormandan fırlayıp önce yolun kenarında biraz bekledi, sonra da yola fırladı.

Ancak aradaki mesafe bir hayli fazla olduğundan frene basmaya bile gerek yoktu. Ama peşinden yavrusu da yola fırlayınca fren yapmak için çok geç kalmış oldu. Her ne kadar direksiyonu mümkün olduğunca sola kırmış olsa da korkunç çarpma sesini işitti.

Kenara çekip durdu. Dayanıklı geyiğin temastan hiç etkilenmeden ormana kaçtığını görmeyi umarak dikiz aynasından arkaya baktı. Otuz metre kadar arkasında, yol kenarındaki bir drenaj çukurunun içinde küçük, kahverengi bir hayvan yatıyordu.

Arabadan yavrunun sadece korkmuş olduğunu, şu an ayağa kalkmak için çabaladığını hayal edip indi.

Yaklaştıkça yavru geyiğin kafasının duruş biçimi ve açık gözleri bu umudu silip götürmeye başladı. Anne geyiğin, çiftlik kalıntılarının yanında hiç kıpırdamadan kendisini izlediğini fark etti.

Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ne zaman arabaya dönüp oturduğunu bile hatırlamıyordu. Hızlı solukları küçük hıçkırıklara dönüştü.

Walnut Crossing yolunu yarıladığında inip arabanın ön tarafındaki hasarı kontrol etmek istedi ama bir an evvel eve dönme isteği daha ağır bastığı için vazgeçti.

2 6 9 . B ö l üm

Peter Piggert'in Gözleri

^Æadeleine yokken ev bir tuhaf oluyordu. Cuma akşamlan Madeleine, dikiş nakıştan, yaptıkları şeylerden, tanıkların sağlık durumlarından, okudukları kitaplardan bahsetmek üzere üç arkadaşıyla yemeğe çıkardı.

Brownville'den Walnut Crossing'e gelinceye dek içine girdiği olumsuz ruh halinin de etkisiyle

Madeleine'in ısrarla hatırlattığı şeyi yapmaya karar vermişti. Kyle'ı arayacak, oğluyla iletişim kurdukları yanılgısı uyandıran, defalarca üzerinden geçilip, dikkatlice yazılmış suya sabuna dokunmayan e-postalarla iletişim kurmak yerine, en azından bu kez doğru dürüst bir sohbet edecekti. Dizüstü bilgisayarın ekranından hayatıyla ilgili, gözden geçirilerek yazılmış gelişmeleri okumakla, arayıp o anda akla gelenlerin söylendiği bir telefon görüşmesiyle mukayese etmek imkansızdı elbette.

Çalışma odasına gitti ama telefon açmadan önce e-postalarıyla ses mesajlarını kontrol etmeye karar verdi. Her ikisinde de birer mesaj vardı. Ve ikisi de örümcek adamın sosyal yardım gönüllü- sü kansı

Peggy Meeker'dan geliyordu.

Mesajda sesi çok heyecanlı, hatta neredeyse yerinde duramayacak derecede kıpır kıpırdı. "Dove,

Peggy Meeker. O gece sen Edward Vallory 'den bahsedince isim aklıma takıldı. Bu adı bir yerlerde duyduğuma emindim. Ve sonunda da buldum! Okuldaki İngilizce dersinden hatırladım. 17. Yüzyıl İngiliz

Tiyatrosu dersin den. Vallory bir oyun yazarı. Ama oyunlarından hiçbiri günümüze ulaşmadığından kimse adını bilmiyor. Geriye sadece bir oyununun giriş bölümü kalmış. Ama şunu dinle bak. Tek derdi kadın nefreti aşılamakmış. Kadınlardan nefret edermiş! Hatta dediklerine göre elimizde sadece giriş kısmı bulman oyun, öz annesini öldüren bir adam hakkındaymış! Sana bu giriş kısmını e-posta olarak yolladım. Bunun Perry olayıyla bir alakası var mı? Çünkü o gün bu konudan bahsediyorduk Bımu düşünüp bir de Vallory'nin yazdıklarım okuyunca tüylerim ürperdi doğrusu. E-postana bak İşe yarayıp yaramadığını bana bildir. Ayrıca yapabileceğim başka bir şey varsa hemen söyle. Bu çoooook heyecanlı bir şey Yakında görüşürüz. Hoşça kal. Ah, bu arda Madeleine 'e selam söyle. " Gumey kadının gönderdiği e-postayı açıp hızla Vallory'nin sözlerini okumaya koyuldu.

Dünyada kadın eliyle bozulmamış hiçbir şey yoktur. Temiz değildir onlar. Tavırları, konuşmaları ve yüreklerinden geçirdikleri asla aynı değildir. Öyleymiş gibi görünürler ama bu sadece görünüştedir, her zaman görünüştedir.

Kaygan yağlar ve parlak pudralarla karanlık özlerini renklendirir, boyayarak kendilerini sevebileceğimiz hale bürünürler.

Ama nerededir dürüst yürek nerededir doğruluk?

Yazık! Saflığı, temizliği, dürüstlüğün ezgilerini bekleme onlardan.

Türediği cennet bahçesindeki yılanın cilveleriyle yüreğinin derinliklerine sızmış zehri, yalanlar ve hilelerle bütün erkeklerin üzerine serperler.

Gumey içerdiği manayı ve amacı anlayabilmek için metni birkaç kez okudu.

Bu öz annesini öldüren bir adamın hikayesinin anlatıldığı oyunun giriş kısmıydı. Kadınlardan nefret etmesiyle ünlü bir adamın asırlar önce yazdığı bir metindi. Jillian'ın öldürüldüğü sabah Hector'un cep telefonundan ona gönderilen ve daha iki gün önce Ashton'a tekrar yollanan mesajlarda bu yazarın adı vardı. Sadece, YAZDIĞIM BÜTÜN SEBEPLERDEN DOLAYI ibaresi bulunan kısa bir mesaj.

Yazarın günümüze ulaşan tek metninden kadınları pis, baştan çıkartıcı, sahtekar, yalan ve hileler saçan şeytani yaratıklar olarak gördüğü anlaşılıyordu. Vallory'nin yazdıklarını her okuyuşunda arka planda cinsellikle alakalı kabusların varlığını daha çok seziyordu.

Gumey dikkati ve dengeli yaklaşım kabiliyetiyle hep gurur duyardı, ancak bu kez bu metinle Jillian

Perry cinayeti ve olası diğer cinayetler arasındaki ilişkiyi görmek de pek kolay değildi.

Elbette ortada kesin bir şey yoktu. On yedinci yüzyılda yaşamış, kadın düşmanı Edward Valloıy'nin mesajlarda bahsedilen Edward Valloıy'le aynı kişi olup olmadığını anlamanın da yolu yoktu. Her ne kadar

Hector'un telefonundan gönderildiği için böyle bir varsayım yapılması mümkün olsa da onun kendini

Edward Vallory'le özdeşleştirdiğine dair bir kanıt yoktu ortada.

Ama her şey korkunç biçimde birbirine uyuyordu. Vallory'nin metni kuramsal anlamda cinayetin çıkış noktası olarak gözükebilirdi. Gumey bunun Jillian'ın ve diğer Mâpleshade mezunlarının geçmişte gerçekleştirdikleri cinsel tacizler nedeniyle hedef alındıkları teziyle yarışacak derecede güçlü bir varsayım olabileceği kanaatindeydi. Daha da ötesi Vallory mesajının Scott Ashton'a yollamış olması katilin böyle bir bakış açısına sahip olduğunu ve de misyonunu sürdürdüğünü düşündüğünü ortaya koyuyordu.

Belki Gumey çok hızlı gidiyordu ama birden Vallory'nin oyununun giriş kısmının seçilmesinin anlamının sadece bu kadar olmayabileceğini hissediyordu. Belki de bu giriş şimdiye kadar yaptıklarının bundan sonra yapacaklarının girişi olduğunu sembolize ediyordu. Belki de işlenecek cinayetlerin ipucuydu bu. Acaba Hector Flores bunları mı söylemek istemişti?

Peggy Meeker'ın e-postasını yanıtlamaya koyuldu: "Bu oyunla ilgili başka neler biliyorsun?

Hikaye, karakterler? Vallory'nin çağdaşlarından onun hakkında günümüze ulaşmış yorumlar?"

Olayı araştırmaya başladığından beri ilk kez inkar edemeyeceği bir heyecan içindeydi. İçinde

Sheridan Kline'ı aramak için karşı konulamaz bir istek hissetti. Hâlâ bürosunda olduğunu umarak aradı.

"Konferansta." Ellen Rackoff sanki konferansın bekçisiymiş gibi konuşmuştu.

"Perry olayıyla ilgili onun bilmek isteyebileceği bir gelişme oldu."

"Daha aç."

"Bir seri katille karşı karşıya olabiliriz."

Otuz saniye sonra gergin, baskı altında ve biraz da meraklanmış bir tonla Kline telefona geldi.

"Seri katil mi? Ne saçmalıyorsun sen?"

Gumey, ValloryMe ilgili öğrendiklerini, metne sinen cinsel öfkeyi, bunların yalnızca Jillian'la değil kayıp diğer kızlarla da ilgisi olabileceğine ilişkin düşüncelerini anlattı.

"Zorlama yorumlar değil mi bunlar biraz? Zaten neyin değiştiğini de tam olarak anlamadım. Yani öğlen olayın özünde Hector Flores olabilir de olmayabilir de diyordun. Elimizde somut delil olmadığı için açık fikirli olmamız gerekir diye anlattın. Peki, ne oldu bu açık fikirliliğe şimdi? Neden birden seri katil olayına balıklama daldın? Ve bu arada neden polisi değil de beni arıyorsun?"

"Belki Vallory'nin yazdıklarını okuyup, metindeki nefreti hissettiğim içindir. Ya da belki aklıma şu giriş kelimesi takıldığından olabilir. Bundan sonrasının da olduğunu ifade eden bir sözcük.

Flores'in Jillian'a bu mesajı yollamasının ardından öldürüldüğü ve aynı mesajın Ashton'a bu hafta bir kez daha yollandığı gerçeği de ortada. Bu da dört ay önceki cinayetin çok daha büyük bir eylemin parçası olduğu düşüncesini uyandırıyor." "Gerçekten Flores'in, kızları kimse onları aramakla uğraşmasın diye aileleriyle saçma sapan bir konuda kavga etmeye ikna edip sonra da öldürdüğüne mi inanıyorsun?" Kline'ın sesine hem endişe hem de kuşku hakimdi.

"Onları sağ salim buluncaya dek bu olasılığı ciddiye almak zorundayız."

Kline hemen atıldı. "Başka yapacak bir şey yok zaten." Ardından sanki görüşme daha sonra televizyondan yayınlanmak üzere kaydediliyormuşçasına açıklayıcı bir ifadeyle, "Adam kaçırma ve cinayet olayından daha önemli bir şey göremiyorum zaten," dedi. "Tabii Tanrı saklasın gerçekten böyle bir şeyle karşı karşıyaysak." Duraksadı, daha sonra şüpheci bir ifadeyle, "Tekrar şu silsile konusuna dönelim," dedi.

"Neden BCI yerine ben arandım?"

"Çünkü karar verme mekanizmasında bana göre mantıklı davranan tek kişi sen olduğun için."

"Niye böyle söylüyorsun?" diye sorsa da iltifatın Kline'm hoşuna gittiği açıktı.

"Bugünkü toplantının havası korkunçtu. Rodriguez'le Hardwick'in birbirlerini pek sevmediklerini zaten biliyorum. Melleıy olayında bunu açıkça görmüştüm. Ama sonra ne olduysa sorun artık kangrene dönüşmüş gibi. En ufak bir hoşgörüleri yok. Sanki aralarında savaş var gibi. Bu yüzden de yeni gelişmeleri ancak kimin yararına olacak diye düşündükten sonra değerlendirecekleri izlenimine kapıldım. Bu kargaşanın uzağında kaldığını düşündüğüm için de konuyu sana açmayı uygun buldum."

Kline duraksadı. "Arkadaşının başına ne geldiğini bilmiyor musun?"

"Arkadaşımın?"

"Rodriguez onu görev başında içkili yakaladı."

"Ne!"

"Bu yüzden onu açığa aldı. Büyük bir ihtimalle içkiliyken araba kullandığını da ima ederek, emekli olma hakkını kaybettirmekle tehdit etti. Ayrıca ancak rehabilitasyona gitmeyi kabul ederse açığa alma kararını gözden geçireceğini söyledi. Sanırım sen bunların hiçbirini bilmiyordun."

"Ne zaman oldu bu?"

"Bir buçuk ay önce. Yirmi sekiz günlük rehabilitasyon süreci geçirdi. Daha işe döneli on gün bile olmadı yani."

'"Tanrım." Gumey, Hardwick'in onu Val Perry'le görüşmeye ikna etmeye çalışmasının arkasında, elde edeceği yeni bulgularla Rodriguez'i zor durumda bırakmak istemesi olduğunu düşünüyordu ama

bu haber konferans salonundaki negatif enerjinin neden bu kadar yüksek olduğunu çok daha net ortaya koymuştu.

“Bunu bilmemene şaşırdım,” diye yineledi Kline suçlamaktan daha çok hayret dolu bir ifadeyle.

“Bilseydim hiç müdahil olmazdım,” dedi Gumey. “Diğer taraftan bu, öğrendiklerimi sadece müşterime ve sana aktarmayı tercih etme gerekçemi daha da geçerli hale getiriyor. Tabii benimle doğrudan temas kurmanın BCI ile aranda sorun yaratmayacağı düşüncesiyle söylüyorum bunu.”

Kline bunu öylesine uzun süre düşündü ki, bir an Gumey adam hesap makinesini çıkartıp tüm olasılıkları teker teker hesaplıyor mu acaba diye düşündü.

“Bir endişem var ama onun dışında tamam. Senin Perry ailesi için çalıştığın ortada. Yani resmi bir görevin yok. Bu nedenle ne olursa olsun araştırmalarında bizden destek aldığını belirtmemen gerekiyor. Bu araştırmayı yalnızca Dave Gumey olarak yürütüyorsun. Eğer bu konuda anlaştıysak bundan sonra elde edeceğin tüm bulgulan öğrenmekten oldukça mutlu olacağım. İnan bana sana çok büyük saygı duyuyorum.

Zaten NYPD kariyerini ve Vieflery dayının çözümündeki katkılarını bilen birinin başka türlü düşünmesi mümkün mü? Sadece gayrı resmi konumunun farkında olmanı istiyorum. Soracağın bir şey var mı?”

Gumey adamın hassasiyetini gülerek karşılamıştı. Hayatı boyunca hep aynı prensibe sadık kaîan bir adamdı. Kıçını kollayarak başkalarından mümkün olabildiğince çok şey elde. et.

“Bir sorum var. Rebecca Holdenfield’a nasıl ulaşabilirim?” Kline’ın ses tonu savcılara has şüpheli tonlamaya büründü. “Ne istiyorsun ondan?”

“Katilimizle ilgili fikirlerim oluşmaya başladı. Şu an için kesin bir şey yok, daha ziyade hipotez aşamasındayım. Onun gibi bir geçmişe sahip birinin bana çok yardımı olacağını düşünüyorum.”

“Katilin adını anmamanın bir nedeni var mı?”

“Hector Flores?”

“Bu ismi neden kullanmamayı tercih ediyorsun?”

“Birkaç nedenden dolayı. İlki onun Jillian kulübeye girdiğinde yalnız olup olmadığını bilmiyor oluşumuz. Bu yüzden de onun kati] olup olmadığını bilemeyiz. Hatta daha da ileri gidelim. Onun kulübede olduğunu bile bilmiyoruz. Belki de içeride Jillian’ı onun yerine bekleyen başka biri vardı. Söylediklerimin gerçekleşmiş olmalarının çok düşük ihtimalli olduğunun farkındayım ama neticede bilmiyoruz. Sadece varsayımlara, tesadüflere, olasılıklara dayandırıyoruz tezlerimizi. İkinci sorun isimde. Eğer bizim

Sindereüa bahçıvanımız gerçekten zeki, ileriyi düşünen bir katilse, Hector Flores’in onun gerçek adı elma ihtimali çok düşük.”

“Neden yeniden atlıkarıncaya binmişim, etrafımdaki her şey olanca hızıyla dönmeye başlamış gibi hissetmeye başladım?” “Atlıkarınca o kadar da kötü bir şey değil. Hatta bana kalsa çukurda boğulmaktan katbekat iyi ”

“Ve Becca’yı da bu çukura çekmek istiyorsun öyle mi?” Gumey, Kline’ın bu tehlikeli sorusuna yarat vermemeyi tercih etti. “Gerçeklerden kopmamak ;çin or*un yardımına ihtiyacım v îr. Peşinde olduğum adamla ilgili yargılanma mantıki; smırlar çizebilmek için.”

Belki son cümlelerinin etkisiyle belki de birden hatırladığı bu sözlerle tam bir zıtlık teşkil eden

Gunıey’in cinayet masasındaki başarıları savcının ses tonunun değişmesine neden oldu.

“Seni aramasını söyleyeceğim.”

Bir saat kadar sonra Gumey çalışma odasındaki bilgisayarının başına geçmiş, Peter Piggert’in duygudan uzak simsiyah gözlerine bakıyordu. Bu gözlerde Jillian Perry’nin katilinin, hatta Edward

Vallory’nin kayıp oyununun zalimliğiyle çok ortak yön vardı. Gumey bir yıl önce üzerinde çalıştığı bu fotoğrafı adamın şu-an peşinde olduğu katille benzer psikolojik özellikler gösterdiğinden mi yoksa içerdiği finansal potansiyelden dolayı mı seçtiğine emin değildi.

Yüz bin dolar? Bunun için? Zenginlerle dolu sanat dünyası gerçekten çok tuhaf bir yer olmalıydı.

Peter Piggert’in fotoğra- nna yüZ Î?İ" dolar. Rakamı telaffuz ettikçe kulağa daha saçma geliyordu.

Sonya’yla konuşmaîiyûi. ^acan ıîi» OİCTl^ OT1" ara' yacaktı, Ama şimdi fotoğrafın olası değerine değil, kendisine konsantre olmalıydı.

Pıggert on beş yaşında annesiyle iğrenç ilişkisini sürdürebilmek için babasını öldürmüştü.

Annesini iki kez hamile bırakmış, ondan iki kız kardeşi olmuştu. On beş yıl sonra, otuz yaşındayken bu kez biri 0:1 üç diğeri on doit yaşlarında olan kız kardeşleriyle ğrenç ilişkisini devam ettirebilmek için annesini öldürmüşte.

Srrzdatı bir gözlemci Piggert’e bakınca sıradan bir adam görürdü karşısında Ama Gumey daha işin başından beri bu gözlerde bir şey olduğunu hissetmişti. Sanki sonsuza dek uzanan karanlık bir çukur gibi mana^z bakışlar. Peter Pig^ert dünyaya başkalarına verdiği zarariau zerre kadar umursamadan, yalnızca kendisini mutlu edeesk hareketleri yapmanın haklılığım ve doğruluğunu gören gözlerle bakıyordu. Gumey acaba. Scott. Ashtor.’ır sosyopat- ’ar.n beyinlerinin kusursuz sınırlar çizdiği biçimindeki kışkırtıcı kuramında Piggerl. gibiler mi tanımlanıyor diye düşündü.

Bu gözlerdeki kaygı verici dinginliğe bakarken Gumey adamın etrafını kontrol etme isteğinden kaynaklanan büyük bir gücün etkisinde olduğuna artık çok daha emindi. Her şeyin onun istediği gibi olması, arzularının derhal yerine getirilmesi biçiminde özetlenecek bir bakış açısına sahipti. Zaten Gumey orijinal vesikalık fotoğraflar üzerinde çalışmaya bu düşüncelerle başlamıştı. Boş ifadedeki gizli zalimliği ortaya çıkarmak için. Sıradan insan görünümlü şeytanı göstermek için.

Jay Jykynstyl’nin hoşuna giden neydi? Gizli şeytan mı? Böyle bir şey için küçük bir servet ödemeye gerek var mıydı?

Elbette gerçek katille katilin fotoğrafı arasında çok fark vardı. Ekrandaki görüntü ironik biçimde etkisiz hale getirilmiş caninin fotoğrafı üzerinde oynanarak oluşturulmuştu. Dişleri sökülmüş bir yılan, tüm gücünü yitirmiş bir şeytandı o sadece.

Gumey bilgisayar ekranından biraz uzaklaşıp, ellerini göğsünde kenetleyerek pencereden dışarı bakmaya koyuldu. Düşüncelere çok fazla dalmıştı. Batmakta olan güneşin kızıllığının gökyüzünü kan kırmızısına çevirdiğini fark etti. Birden Güney Bronx’u, yere boylu boyunca uzanmış kurbanın turkuvaz renkli duvardaki kanını hatırladı. Yirmi beş yıl önceydi bu. Aldığı ilk cinayet olayıydı.

Sinekler. Aylardan ağustostu ve ceset bir haftadan beri oradaydı.

3 9 . B ö l üm larow(a vr ç fu

Gerçek, Gerçek Dışı, Çılgınca, Doğal

£>u

Yirmi dört yıldır adeta cinayetleri koltuğunun altında taşıyordu. Yarı ömrü böyle geçmişti. Şimdi bile...

Emekli olmasına rağmen... Mellery katliamı sırasında Madeleine ne demişti? Bu ölümler sana sanki yaşamdan daha çekici geliyor?

Kabul etmemişti. İtirazını ilgisini ve enerjisini yöneltmesine neden olan şeyin ölüm değil, cinayetin gizemini çözme uğraşı olduğunu söyleyerek temellendinnişti. Konu adaletin yerini bulmasını sağlamakla ilgiliydi.

Ve tabii ki karısı ona yüzünde alaycı bir tavırla bakmıştı. Madeleine neyin niçin yapıldığının prensiplere dayanılarak açıklanmasından ya da en azından münakaşayı kazanmak için ileri sürülen prensiplerden etkilenmezdi.

Münakaşanın dizginlerini elinden kaçırınca gerçekler de ayağının altından kayardı sanki. Oysa gerçek çok açıktı. O suç temelli gizemleri çözmeye ve arkasındaki kişileri bulmaya yazgılıydı. Ve de bu, kuşkonmazların içindeki aynkotlanmn temizlenmesi gerçeğinden çok daha güçlüydü. Cinayet soruşturmaları onun yaşamına başka hiçbir şeyin sağlayamadığı tamamlanmıştık hissini getiriyordu.

Bu işin iyi tarafıydı. Aynı zamanda da kötü tarafı. İyiydi, çünkü gerçekti. Çünkü bir sürü insan hayatta, fanteziler dışında kendilerini heyecanlandıracak bir şey bulamazdı. Kötü tarafıysa bu gücün şiddetinin or.u yaşamındaki önemli diğer şeylerden, özellikle de Madeleine’cien uzaklaştırıyor oluşuydu.

Karısının o an nerede olduğunu hatırlamaya çalıştı ama bu, Tanrı bilir, yerini hangi düşüncelere bırakarak aklından çıkıp gitmişti. Acaba bunun yerine Jay Jykynstyl’ı ve yüz bin dolarlık havucunu mu, yoksa BCÎ daki nefret ortamı ve onun soruşturmaya olumsuz etkilerini mi düşünmüştü? Belki de aklına o an Edvvard VaUory’nin kayıp oyunuyla ilgili benzerlikler takılmıştı. Ya da Pegg’e, örümcek adamın karısına ve onun insan avına katılmaktaki hevesine odaklanmıştı. Veya eski sınıf arkadaşlarının kaybolduğunu bildiren Savannah Liston’ın korku dolu sesi yankılan- mıştı zihninde.

Gerçek, bunlardan herhangi birinin Madeleine’in nerede olduğuna ilişkin bilgisini silip yerini aldığıydı.

Sonra yaklaşan arabanın sesini duydu ve hatırladı. Cuma, örgü arkadaşlarıyla buluşacaktı. Ama şimdi de eve her zamankinden erken geldiğini fark ederek şaşırdı. Ne olduğunu anlamak için çatışma odasından mutfağa doğru gidcfkci: ça]i;?3â ûuüsın- daki telefon çalınca geri dönmek zorunda kaldı.

“Dave, sonunda telesekreter yerine seninle konuşacağım için çok mutluyum. Sana birkaç değişiklik haberi vermek için aradım. Ama endişe edecek bir şey yok!” Arayan, sesi kişilik özelliği olan telaşla renklenmiş Sonya Reynolds’tu.

“Ben de seni arayacaktım...” diye başladı Gumey. Ona Jykynstyl’la buluşacakları akşam yemeği öncesinde durumu netleştirmek için sormak istediği birkaç şey vardı.

Sonya sözünü kesti. “Akşam yemeği öğle yemeğine dönüştü Jay’in Roma uçağına yetişmesi gerek. Umarım senin için bir mahsuru yoktur. Eğer varsa bile hallet İkinci değişiklikse ben orada olamayacağım.” İşte en çok bu kısım Sonya’yı rahatsız ediyordu anlaşılan. “Ne dediğimi duydun mu?” diye sordu, Gar- ıcy tepki göstermekte gecikince.

“öğle yemeği sorun oiımaz. Sen olmayacak mısın?” “Gelebilirdim elbette, Gelmek de isterdim.

Ama ., Açıklamak yerine onun bana tam olarak neler dediğini söyleyeyim sana. Eiu arada çalışmalarından inanılmaz derecede etkilendiğini bir kez daha hatırlatayım sana. Onlan çığır açıcı çalışmalar olarak yorumladı. Çok heyecanlı. Ama bak neler söyledi. ‘Dedektif olduğunu öğrendiğim, bu muhteşem çalışmaları yapan David Gumey’i bizzat tanımak istiyorum. Kime yatırım yaptığımı görmeliyim. Yanımızda üçüncü bir kişi olmaksızın bu adamın beyninin ve hayal gücünün nasıl

işlediğini görmem gerek.’ Ona hayatımda ilk kez engel olarak görüldüğümü söyledim. Normalde böyle bir şeyin hiç hoşuma gitmeyeceğini belirttim. Ama onun için bir istisna yapacağım. Evde kalıyorum. Çok sessizsin, David. Ne düşünüyorsun?”

“Bu adam kafadan kontak olabilir mi diye düşünüyorum?” “Bu adam Jay Jykynstyl. Kafadan kontak kelimesini ben olsam kullanmazdım. Daha ziyade oldukça tuhaf diyelim.”

Gumey yan kapının açılıp kapandığını duydu. Sonra mutfağın yanındaki kilerden sesler geldi.“David... Neden susuyorsun. Başka şeyler de mi düşünüyorsun?”

“Hayır, sadece... Bilemiyorum. Bu yaîınm yapmak lafı da ne demek oluyor?”

“Ah, işte iyi haber burada zaten. Öğle yemeğinde ya da akşam yemeğinde olmayı istememin en önemli nedeni buydu işte. Dinle bak. Şimdi sana hayatini sonsuza dek değiştirecek şeyi söyleyeceğim.

Adam senin bütün çalışmalarını istiyor. Bir iki tanesini değil. Ve sonrasında da değerlerinin yükseleceğini umuyor.” “Neden?”

“Jykynstyl’in satın aldığı her şeyin değeri yükselir.”

Gumey odanın köşesinde bir hareket sezinleyince dönüp baktı. Madeleine çalışma odasının eşiğinde duruyordu. Kaşlarını endişeyle çatmıştı.

“Hâlâ orada mısm, David?” Sonya hem şer şakrak hem de kuşkulu bir sesle konuşuyordu. “Biri sana sonrasında miktarı çok. daha artacak olan, başîsngsç olarak bir ıriüyon doiarm teklif edildiği bir iş önerisi getirdiğinde genellikle böyle susarak mı karşılarsın?”

“Çünkü çok tuhaf buluyorum.”

Madeleine’in endişeli yüz ifadesi yerini bezginliğe bıraktı. Dönüp mutfağa yöneldi.

“Elbette tuhafl” diye bağırdı Sonya. “Sanat dünyasındaki başarıların hepsi tuhaftır. Tuhaf olan, normaldir bu dünyada. Mark Rothko’nun renkli kareleri nasıl satılıyor? Neden tuhaflık sorun olsun ki?”

“Bunları düşünmem için bana izin ver. Seni sonra arayabilir miyim?”

“Araşan iyi olur. David, milyon dolarlık bebeğim benim. Yarın büyük gün. Hazırlanman gerek. Yine düşüncelere dalmışsın gibi geliyor bana. Tanrım, David şimdi ne düşünüyorsun?”

“Sadece bunların gerçek olduğunu hazmetmekte güçlük çekiyorum, hepsi bu.”

“David, David, David. Yüzme öğretirlerken ne derler bilirsin. Suyla kavga etmeyi kes. Rahatla ve kendini bırak. Rahatla, nefes al ve suyun seni kaldırmasına izin ver. Burada da aynı şey geçerli. Gerçek, gerçekdışı, çılgınca, doğal filan gibi şeyler; düşünmeyi bırak. Sihri kabullen. Bay Jykynstyl’in sihrini. Ve sihirli milyonlarını. Ciao!”

Sihir? Dünyada Gumey’e sihir kadar yabancı gelen bir kavram yoktu. Hiçbir kavram bu derece anlamsız, bu derece saçma sapan değildi.

Masasının yanında durup batıya bakan pencereden dışarıyı izlemeye koyuldu. Tepelerde kısa süre önce kıpkırmızı olan gökyüzü artık kasvetli tonlara bürünmüştü. Evin arkasındaki arazide de yeşillik mazide kalmıştı artık.

Mutfaktan bir gürültü geidi. Lavabonun aşırı dolu oluşu yüzünden kayıp yere düşen demliğin sesi.

Sonra da Madeleine’in demliği yerden alıp yerine koyuşu işitildi.

Gumey karanlık çalışma odasından aydınlık mutfağa yöneldi. Madeleine mutfak havlularından biriyle ellerini kuruluyordu.

"Arabaya ne oldu?" diye sordu.

"Ah. Bir geyiğe çarptım." Hatırlayınca içi burkulmuştu. Korku ve endişeyle yüzüne baktı karısı.

Gumey sözlerini sürdürdü. "Ormandan fırladı. Tam önüme. Yapabileceğim bir şey yoktu."

Gözleri fal taşı gibi açılmış haldeki Madeleine zorlukla sordu. "Geyiğe ne oldu?"

"Öldü. Anında. Kontrol ettim. Yaşam belirtisi yoktu."

"Sen ne yaptın?"

"Ne yaptım? Ne yapabilirim ki?" Birden gözünün önüne boynu feci şekilde bükülmüş, görmeyen gözlerle bakan geyiğin görüntüsü gelmişti. Bu çok uzak geçmişte kalmış başka bir kazanın, yüreğini adeta buz gibi parmaklarıyla saran anısıyla birleşmişti.

Ona bakan Madeleine sanki o an neler hissettiğini algılıyor gibiydi. Yaklaşıp, eline usulca dokundu.

Yavaşça kendini toplarken gözlerinin içine baktığı karısının hissettiği her şeye, hatta sevince bile hüznün yayıldığını fark etti. Karısının bu şekilde oğullarının ölümünün yarattığı kederle mücadele etmeyi başardığının farkındaydı. Oysa kendisi bunu bir türlü yapmamış, ya da yapmak istememişti. Belki de yapamamıştı. Günün birinde acısıyla yüzleşmek zorundaydı. Bunu biliyordu. Ama henüz değil. Şimdi değil.

Belki de Kyle'la ilk evliliğinden olan yetişkin oğluyla aralarındaki soğukluğun temelinde de bu vardı.

Ama bu tür teoriler, terapistlerin düşüncelerini andıran şeylerdi ve Gumey bunların zerre kadar yararını görmemişti.

Cam kapılardan dışarı bakınca havanın kırmızı ahırı bile göremeyecek derecede karardığını fark etti.

Madeleine yeniden lavaboya dönüp, tabakları kurulamaya koyuldu. Konuştuğundaysa sorusu hiç beklenmedik yerden geldi. "Şimdi bir hafta daha çalışacaksın. Sonra kötü adamı ambalajlayıp, kurdeleyle sararak iyi adamlara teslim edeceksin öyle mi?" Gumey karısının yüzüne bakmasa bile şu an keyifsiz bir ifadeyle gülümsediğini tahmin edebiliyordu.

"Öyle söylediğime göre planım öyle demektir."

Başını sallasa da kuşkularının dinmediği açıktı.

Tabakları her zamankinden çok daha büyük bir özenle kurulamaya, hepsini olağanüstü bir çaba gösterip düzgün bir şekilde yerleştirmeye çalışıyordu. Bu sonunda Gumey'in sinirini bozdu. "Neden evdesin?"

"Anlamadım?"

"Örgü gecesi değil mi bu akşam?"

Başını sallayarak onayladı. "Biraz erken bitirmeye karar verdik."

Madeleine'in sesinde tuhaf bir şeyler var gibi gelmişti. "Neden?"

"Küçük bir sorun oldu da."

"Ah?"

"Şey... Aslında... Marjorie Ann kustu."

Gumey şaşırdı. "Ne?"

“Kustu.”

“Marjorie Ann Highsmith?”

“Evet.”

Yine şaî*ı nr;ştı. “Ne demek kustu?”

“Ne biçim soru bu. Kustu işte.”

“Yani nerede? Masanın ortasına mı?”

“Hayır, masaya değil. Ayağa fırlayıp banyoya doğru koşmaya başladı ve...”

“Ve?”

“Yetişemedi.”

Gumey, Madeleine’in gözlerinde acısını dengelemek için bir zamanlar neredeyse her şeyde gülünç bir yan bulduğunu gösteren ama uzun zamandan beri varlığını sezinlemediği o parıltıyı görür gibi oldu. O an bu parıltıyı körükleyip yangına çevirmeyi öyle çok istedi ki. Ama aşırıya kaçarsa döndüreceğinin de bilincindeydi.

“Ortalık karışmış galiba.”

“Hem de tıasıi. Ve... şöyle... bir yerle de sınırlı kalmadı.” “Nasıl yani?”

“Sadece yere kusmadı. Aslında kedilerin üstüne de kustu.” “Kedilerin?”

“Bu gece Bonnieler’in evinde toplandık. Bonnie’nin kedileri var hatırladın mı?”

“Evet, galiba.”

“Kediler banyonun önünde, koridordaki kedi yatağında yatıyorlardı.”

Gumey durumun komikliğiyle kahkahayı bastı.

“Evet ve Marjorie Ann ancak kedilere kadar tutabildi kendini.”

“Ah Tanrım...” Şimdi kahkahalarının şiddeti ikiye katlanmış-

“Baya da kustu. Hiç azımsanmayacak kadar. Tabii kediler dehşetle yerlerinden fırlayıp salona daldılar.”

“Üstleri...”

“Kusmuk içindeydi. Odaya dalıp, koltukların, sandalyelerin üzerinde dolaştılar. Her taraf battı.”

“Tanrım...” Gumey en son ne zaman bu kadar güldüğünü hatırlamıyordu.

“Ve tabii ki,” diye devam etti Madeleine. “Bundan sonra kimsede bir şey yiyecek hal kalmadı. Zaten salonda oturacak yer kalmamıştı. Doğal olarak Bonnie’ye temizlikte yardım etmeyi önerdik ama o izin vermedi.”

Kısa bir sessizlikten sonra Gumey, “Şimdi bir şey yemek ister misin?” diye sordu.

“Hayır!” diye bağırdı karısı. “Bana yemekten bahsetme.” Gözünün önüne kediler gelince Gumey yeniden gülmeye başladı.

Ancak yemek önerisi Madeleine’e sormayı ertelediği soruyu hatırlatarak gözlerindeki parıltıyı söndürmüştü.

Gumey’in kahkahaları dinince, “Demek yarın akşam sen,

Sonya ve çılgın koleksiyoncu yemeğe çıkıyorsunuz?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Sonya’nın gelmeyeceğine ilk kez sevinerek. “Sadece çılgın koleksiyoncu ve ben.”

Madeleine kaşlarını kaldırdı. “Onun bu akşam yemeğine katılmak için canını verebileceğini sanıyordum.”

“Zaten akşam yemeği de öğle yemeğine dönüştü.”

“Öğle yemeği mi? Daha şimdiden değerini düşürdüler demek.”

Gumey hiçbir tepki vermedi ama bu yorum kesinlikle hiç hoşuna gitmemişti.

Cılız Bir Uluma

^N/iadeleine bulaşık işini bitirince kendine bir fincan bitki çayı doldurup, örgü çantasını alarak odanın diğer tarafındaki koltuğa geçti. Gumey de elinde Perry olayına ait dosyalardan biriyle şöminenin diğer tarafındaki koltuğa oturdu. Ayrı lambaların ışığı altında sessizlikte birlikteliği hissediyorlardı.

Gumey dosyayı açıp VICAP suç raporunu çıkardı. Bu kısaltma da bir tuhaftı doğrusu. FBI açısından bu kısaltma şiddet içeren suçlan tespit programı anlammdaydı. New York Suç Araştırma Birimi’yse (BCI)

şiddet içeren suçlan analiz programı tanımlamasını tercih ediyordu. Aslında aynı bilgisayarlarda, aynı form kullanılarak hazırlanmış, aynı kişilere gönderilen çalışmaydı bunlar. Yine de Gumey, New York versiyonunu tercih ederdi. Onlar hiç olmazsa fazla bir şey vaat etmeden durum neyse onu söylüyorlardı.

Otuz altı sayfalık form çok kapsamlıydı ama bu derece.ayrıntılı olması yalnızca formu dolduran memurun tutarlı olmasını sağlamaktan başka da bir işe yaramazdı. Raporun hazırlanışının ana amaçlarından biri işlenen suçun başka dosyalarda tespit edilen eylemlerle ortak özellikler gösteren taraftarının tespitiydi.

Ancak bilgisayar amaliz programı, üzerinde oldukları olayla ilgili böyle bir tespitte bulunmamıştı. Gumey ilk baktığında atlamış olabileceği düşüncesiyle otuz altı sayfayı yeniden taramaya koyuldu.

Ama konsantre olmakta ciddi güçlük çekiyor, ikide bir aklına Kyle’ı araması gerektiği geliyor, her seferinde bunu ertelemek için bir bahane uydurmaya çabalıyordu. Son üç yılda New York’la Seattle arasındaki saat farkı bu bahaneyi bulmasını kolaylaştırmıştı. Ama Kyle artık Manhattan’a, Columbia

Hukuk Fakültesi’ne girdiğinden Gumey’in bahanesinin gerçekçi bir yanı kalmamıştı. İşin aslı bahane ortadan kalkmamış, aramama gerekçelerinin arka planını daha net görmeye başlamıştı.

Bazen bunun için soğuk Celtic genlerini suçlardı. Bu en rahatlatıcı açıklamaydı. En azından suçu başka tarafa atmış oluyordu. Bazense farklı suçluluk duyguları arasında kalıyordu. Aramamak değil, arama isteğine karşı koymak daha büyük suçluluk yaratıyordu içinde. Kötü, başarısız bir evliliğin meyvesi olan çocuğuna karşı hissettiği sorumluluk duygusunun içini bir fare gibi kemirdiği çok olmuştu. Bazen aramamasının temel nedeninin Kyle’m ona ilk karısını hatırlatıyor olabileceğinden şüpheleniyordu. Zira o evlilikten hatırladıkları yalnızca berbat anılardan ibaretti.

Ayrıca bir de hayal kırıklığı konusu vardı. Borsanm çöktüğü, tozun dumana karıştığı o günlerde Kyle yatırım bankacılığını bırakıp hukuk okuyacağını söyleyince Gumey bir anlığına oğlunun kendi izinden gidip adaletin yerini bulması için çalışacağını düşünmüştü. Ama kısa sürede Kyle eski hedefine dönmüş, maddi başarılar peşinde koşmayı tercih etmişti.

“Neden aramıyorsun ki onu?” Madeleine şişlerinin takılı olduğu turuncu renkli yarım atkıyı dizlerinin üzerine koyup Gumey’e bakmaya koyulmuştu.

Şaşırdı. Ama sadece biraz. Hayretler içinde kalmamasının nedeni daha önce de benzer duygular yaşadığını karısının fark ettiğini biliyor oluşuydu.

“Yüzünde onu düşündüğünde belirten ifade var,” dedi herkes tarafından anlaşılabilecek bir şeyi açıklıyormuşçasına. “Mutlu bir ifade değil.”

“Doğru. Arayacağım.”

Kilitli kaldığı odada çıkış kapısı arayan bir adam gibi yeniden VICAP formunu karıştırmaya koyuldu.

Ancak daha önce hatırla- dıklarından farklı, en ufak bir şey tespit edememişti. Dosyadaki diğer raporları taramaya başladı.

Düğün kaydının yer aldığı DVD kaydı üzerinde yapılan yedi farklı incelemede şunlar yazılıydı:

Cinayet gerçekleştiği sırada Ashton 'm evinde bulunan herkesin tam olarak nerede olduğu video görüntülerinin incelenmesiyle tespit edilmiştir. Gumey aynı şeyi Hardwick’in görüntüleri izledikleri akşam söylediğini hatırladı. Ama yine de emin olmakta fayda vardı.

Sehpadan cep telefonunu alıp Hardwick’i aradı. Telesekreteri devredeydi. “Hardwick. Lütfen mesaj bırakın."

“Ben Gumey. Video görüntüleriyle ilgili bir sorum var.”

Mesajı bırakışınm ardından daha bir dakika bile geçmeden telefonu çaldı. O da kim arıyor diye bakma gereği duymadan telefonu açtı. “Jack?”

“Dave?” Bir kadın sesi. Ama ilk anda kim olduğunu çıkaramamıştı.

“Özür dilerim telefon bekliyordum da. Ben Dave.”

“Peggy Meeker ben. E-postanı aldım ve az önce de yanıt gönderdim. Sonra bunu hemen bilmek isteyebileceğini düşünerek aramayı daha uygun buldum.” Heyecandan sesi titriyordu.

“Nedir?”

“Edward Vallory’nin oyunu, hikayesi, karakterleri yani bilinen her şey hakkında bilgi istemiştin. İşte, inanmayacaksın ama Wesleyan’daki İngilizce bölümünü aradım ve bil bakalım kim hâlâ oradaymış?

Profesör Barkless. Kursu o vermişti.”

“Hangi kursu.”

“Katıldığım İngilizce kursunu. 17. Yüzyıl İngiliz Tiyatrosu kursu. Mesaj bıraktım ve o da beni aradı.

İnanılmaz değil mi?”

“Ne dedi sana?”

“İşte işin en inanılmaz tarafı da bu. Hazır mısın?”

Gumey bir çağrı daha aldığına dair sinyali duysa da aldırış etmedi. “Devam et.”

“Evet, öncelikle oyunun adı İspanyol Bahçtvcm'mış.” Tepki bekleyerek duraksadı.

“Devam et”

“Ana karakterin adı da Hector Flores'miş.”

“Ciddi misin?”

“Dahası da var. Giderek ilginçleşiyor. Çağdaş bir eleştirmenin yorumlarına göre kendi aile fertleri tarafından bile tanınmayacak şekilde kıyafet değiştiren insanların anlatıldığı temel bir hikaye varmış.” Hâlâ

ısrarla arandığını belirten bir sinyal daha işitti. “İlerleyen bölümse bir hayli sert. Hector Flores babasını öldürüp, ağabeyini baştan çıkaran annesi tarafından evden kovuluyor. Yıllar sonra bahçıvan kılığına bürünmüş olarak geri dönüyor. Kısa keseyim. Bir sürü numarayla ağabeyini kandırıp annesinin başını kesiyor. İlk gösterimden sonra oyunun bütün kopyalarının neden ortadan kaldırıldığı aslında bu özetten de hemen anlaşılabilir. Hikaye Oedipus efsanesinin farklı bir versiyonu olarak mı yazılmış, yoksa sadece Vallory’nin tuhaf görüşlerinin bir yansıması olarak mı ortaya çıkmış bilemiyoruz. Belki de benzeri şeyleri yazan

Thomas Kyd’nin İspanyol TrajedisVnden etkilenmiştir kim bilir. Ama Profesör Barkless’in anlattıkları kesin şeyler.”

Gumey’in beyni heyecan içindeki Peggy Meeker’ın soluk alış verişinden bile hızlı çalışıyordu.

Bir süre sonra kadın, “Daha detaylara girmemi ister misin?” diye sordu.

Bir sinyal daha.

“Tüm bunlar gönderdiğin e-postada var mı?”

“Evet, pepsini yazdım. Ayrıca onunla kendin de konuşmak islersin diye profesörün telefon numarasını da ekledim. Çok heyecan verici değil mi? Olaya farklı bir açıdan bakmanı sağlayacak bir bilgi oldu mu?”

“Daha ziyade var olan görüşlerden birini güçlendirdi. Bakalım nereye ulaşacağız.”

“Tamam. Beni de bilgilendir.”

Sinyal.

“Peggy, biri ısrarla beni arıyor. Şimdilik hoşça kal. Teşekkür ederim. Çok yardımın dokundu.”

“Buna çok memnun oldum. Harika. Yapabileceğim başka bir şey olursa mutlaka ara.”

“Ararım. Tekrar sağ ol.”

Diğer çağrıya geçti.

“Açman bu kadar uzun sürdüğüne göre soracağın sorunun acelesi yok herhalde.”

“Ah, evet Jack. Aradığın için sağ ol.”

“Nedir soru...?”

Gumey gülümsedi. Hardwick terbiyesizleşme fırsatı bulamayınca en azmdan kaba tavırlar sergilemeyi ihmal etmiyordu. “Jillian kulübedeyken diğerlerinin nerede olduğunu tam olarak biliyor musun?”

“Kesinlikle.”

“Nereden biliyorsun?”

“Kameraların yerleştiriliş biçimi sayesinde. Hiç kör nokta bırakılmamış. Konuklar, servis elemanları, çalışanlar, müzisyenler. Hepsinin ne zaman nerede olduğu belli.”

“Hector dışında.”

“Hector dışında. Çünkü o da kulübedeydi.”

“Sen kulübede olduğunu düşünüyorsun.”

“Lafı nereye getirmeye çalışıyorsun?”

“Sadece bildiklerimizle bilmediklerimizi ayırmaya uğraşıyorum.”

“Kulübede başka kim olacak ki?”

“Bilmiyorum, Jack. Ama sen de bilmiyorsun. Bu arada şu rehabilitasyon zımbırtısını hana anlatmadığın için sağ ol.”

Uzun bir sessizlik. “Hangi aşağılık anlattı sana bunu?”

“Senin anlatmadığın kesin.”

“Anlatsam ne değişirdi ki?”

“Ben itiraf dinlemeye bayılırım ama, Jack.”

“İtiraf? Tamam, anlatayım o zaman. Kuş beyinli Rodriguez beni Perry davasından aldı çünkü ona benden istediği New York’taki her yasadışı Meksikalıyı takip etme işinin zaman kaybından başka bir şey olmadığını söyledim. Her şeyden önce insan hiç yasadışı çalıştığını, vergi kaçırdığını söyler mi? Ayrıca kim bir katille iletişim kurduğunu itiraf eder ki? İki ay kadar sonra boş günümde iki salağın otobandaki bir benzin istasyonu görevlisini vurduğuna dair acil bir çağrı aldım. Sonrasında olay yerinde- kilerden biri

Captain MarvePe’ alkol koktuğumu söylemiş. Faka basmıştım. Zaten aşağılık köpek açığımı yakalamak için uğraşıp duruyordu. Ve eline aradığı fırsat geçmişti. Ne yaptı? Beni hemen uyuşturucu müptelası pisliklerle dolu rehabilitasyon merkezine yolladı. Yirmi sekiz berbat gün. Pisliklerle birlikte, Davey! Tam bir kabus! Pislikler! O yirmi sekiz gün boyunca yalnızca kuş beyinli başkomiserin kafasını koparma hayalini kurdum. Bu itiraflar yeterli geldi mi sana?”

“Oldukça, Jack. Sorun şu. Soruşturma rayından çıkıyor. Her şeyi baştan, almak gerekecek. Bu yüzden de olayı çözmeye uğraşan kişilerin olaydan ziyade birbirlerinin açıklarını yakalamaya yoğunlaşmaları hiç hoş değil.”

“Bu sonuca mı vardın yani? Pekala, sana iyi şanslar Bay Uzman Sonuç Çıkartıcı.”

Telefon kapandı.

Gurney telefonunu dosyalardan birinin üzerine koydu. Madeleine'in şişlerinin sesini duyarak ona baktı.

Karısı başını kaldırmadan gülümseyerek, “Sorun mu var?” diye sordu.

Gumey sıkıntıyla gülümsedi. “Sadece soruşturmanın yeniden

* Yazar burada çizgi film kahramanına gönderme yapıyor. (Ç.N.)

organize edilip yönetilmesi gerek ama benim bunu yapacak yetkim yok.”

“Düşün. Bir çaresini bulursun sen.”

Biraz düşündü. “Kline’ı mı kastettin sen?”

Madeleine omuz silkti. “Mellery olayında bana onun çok hırslı biri olduğunu söylemiştin.”

“Kendisini günün birinde başkan olarak hayal ettiğini duysam hiç şaşırmam. Ya da en azından vali.”

“İşte bu yoldan yürii.”

“Hangi yoldan?”

Örgü tekniğini değiştirdiği için bir dakika kadar yalnızca işine odaklandı. Sonra başını kaldırıp, bu kadar bariz bir şeyi nasıl olup da fark edemediğine hayret ediyormuşçasına, “Ona bu olayın büyük hedefleriyle bağlantılı olabileceğini göster,” dedi.

Üstünde düşündükçe karısının önerisi daha mantıklı geliyordu. Politik bir hayvan olarak tanımlanabilecek Kline medyanın ilgisini çekebilecek türden soruşturmalara karşı inanılmaz derecede duyarlıydı. Ve tabii ki o soruşturmanın da merkezinde kendi olmak isterdi.

Gumey telefonu alıp savcının numarasını tuşladı. Bant kaydı üç öneri sunuyordu. Pazartesiden cumaya sabah 8:00’la akşam 6:00 arası arayın. Ya da adınızı, telefon numaranızı bırakın, çalışma saatleri içinde biz sizi arayalım. Veya acil durumsa, yirmi dört saat görev yapan nöbetçi memura ulaşın.

Gumey elindeki telefon listesinden acil numarayı aramaya karar verdi. Hemen ardından da önce telefonu yanıtlayacak görevliye arkasından da eğer bağlarlarsa Kline’a anlatacaklarını zihninde tasarlamaya koyuldu. Neticede elinde patlamaya hazır bomba olduğunun farkındaydı.

Örgü şişlerinin sesi kesildi.

“Duyuyor musun?” Madeleine en yakın pencereye doğru hafifçe eğilmişti.

“Neyi?”

“Dinle.”

“Neyi?”

“Şşşş...”

Tam hiçbir şey duymadığını söyleyecekti ki uzaktan belli belirsiz duyulan cılız çakal ulumalarını işitti.

Sonra ses yine kesildi. O an gözünün önünde ay ışığında, ormanlarda acımasız tavırlarla koşuşan hayvanları görür gibi olmuştu.

Telefon elinde çalmaya başladı. Ekranda REYNOLDS’UN GALERİSİ yazıyordu. Madeleine’e baktı.

Arayanın kimliğinden bir falcı kadar eminmişçesine bakıyordu yüzüne.

“Ben Dave.”

“Yatacağım. Hadi konuş.”

Kısa süren garip bir sessizlikten sonra Gumey yanıt verdi, “önce sen.”

Sımsıcak bir kahkaha attı. Aslında bu kahkahadan daha çok kedi mırıltısını andıran bir gülüştü. “Bak, yatacağım. Uyuyacağım. Sabah erken aramayasın diye şimdi konuşsak daha iyi olur.”

“İyi fikir.”

Yine aynı içe işleyen kahkaha. “Benim fazla söyleyecek bir şeyim yok aslında. Her şeyden önce sana

Jykynstyl’a ne söylemen gerektiği konusunda bir şey söyleyemem çünkü sana ne soracağı hususunda en ufak bir fikrim yok. Kendin ol yeter. Zeki, cinayet dedektifi. Her şeyi gören sessiz adam. Meleklerin yanında şeytanla güreşen ve her seferinde kazanan adam.”

“Her seferinde değil.”

“Tamam. Ama sen de bir insansın neticede, önemli olan da bu. Böylece sahte bir kahraman değil, gerçek olduğun ortaya çıkıyor değil mi? Yani kendin olman yeter. Sen düşündüğünden çok daha çekici bir adamsın, David Gumey.”

Duraksadı. “Bu kadar mı?”

Bu kez kahkaha daha müzikal, daha mutlu bir tondan gelmiş- ti. “Bunlar senin için söyleyeceklerimdi.

Şimdi sıra bende. Geçen seneki sergi için imzaladığın kontratı okudun mu?”

“Sanının o zaman okumuştum. Ama yakınlarda bir daha okumadım.”

“Orada Galeri Reynolds’un sergilediği çalışmalarından yüzde kırk, katalog çalışmalarından yüzde otuz, galeri aracılığıyla bulduğun müşterilere ileride yapacağın tüm satışlardan da yüzde yirmi komisyon alacağı yazar. Hatırladın mı?”

“Hayal meyal.”

“Hayal meyal. Peki. Bir sorun olur mu şimdi? Yani anlaşmaya aynen sadığız değil mi?”

“Sorun yok.”

“Güzel, çünkü seninle çalışmaktan büyük keyif alıyorum. Ya sen?”

Madeleine’nın ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Yeniden ağır ağır büyüyen atkıya yoğunlaşmış ilmek üstüne ilmek atıyordu. Tıkır. Tıkır. Tıkır.

2 9 5 . B ö l üm larot^a^Tu%jw[Tu

Büyük Gün püzerieye:bul

He

Larika, takvime sonbahar fotoğrafı olarak konulabilecek derecede hoş bir gündü. Masmavi gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Madeleine çoktan bisikletine atlayıp artık otuz kilometreye çıkardığı,

Walnut Crossing’in doğu yakasından batı yakasına uzanan nehir boyunda yaptığı bisiklet gezisine çıkmıştı bile.

“Harika bir gün,” demişti gitmeden evvel. Ve bunu söylerken ses tonuna, böylesi bir günü iğrenç bir çalışma için verilecek büyük miktardaki parayı görüşmeye ayırmasının, onun da en az Jykynstyl kadar deli sayılması gerektiği biçimindeki görüşünü yedirmeyi başarmıştı. Ya da Gurney bu yargıya kendi varmıştı ama bunun için onu suçlamaya çalışıyordu.

Kahvaltı masasına oturup cam kapılardan, otlağın arka tarafındaki, sabah güneşinin ışıklarının yansımasıyla kıpkırmızı gözüken eski ahıra baktı. Kendim toplamasını sağlayacak ilk kahvesini içtikten sonra telefonu alıp Sheridan Kline’m yirmi dört saat aranabilecek numarasını tuşladı.

Sert ifadesiz bir ses telefona yanıt verdi. Gurney bu sesin sahibini hemen hatırlamıştı.

“Stimmel. Bölge savcısının ofisi.”

“Ben Dave Gumey.” Duraksadı. Stimmel’m, kendisini Mel- lery vakasından hatırlayacağına emindi.

Ama adam en ufak bir renk vermeyince de hiç şaşırmadı. Stimmel en fazla bir kurbağa kadar sıcakkanlı ve konuşkandı.

“Evet?”

“Kline’la en kısa zamanda görüşmem gerek.”

“Niye?”

“ölüm kalım meselesi?”

“Kim için?”

“Onun için.”

Adamın tavrı daha da sertleşti. “Bu da ne demek?”

“Perry olayını biliyorsunuz değil mi?” Gumey adamın sessiz kalmasını, evet dediği biçiminde yorumladı. “Medyanın bütün ilgisi bu olaya çevrilecek gibi gözüküyor. Belki de eyalette eşi benzeri görülmemiş seri cinayetlerle karşı karşıyayız. Sheridan’ın olaya müdahil olmak isteyebileceğini düşlündüm.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Bunu sordun zaten. Ben de anlattım.”

“Bana ayrıntıları ver zeki çocuk. Ben de ona aktarayım.” “Aynı şeyleri tekrar tekrar anlatacak vakit yok. Onunla derhal konuşmam lazım. Derhal ona ulaşıp bu olayın Mellery cinayetini solda sıfır bırakacağını anlat.”

“Bu doğru değilse yandın.”

Gumey bu sözlerin Stimmel'ın, hoşça kalın, sizi arayacağım, deme tarzı olduğunu tahmin etti. Telefonu kapatıp, kahvesinden bir yudum daha aldı. Hâlâ sıcaktı. Batı tarafından esen meltemde tatlı tatlı sallanan kuşkonmaz yapraklarına baktı. Bir halitadan kısa süre önce zihnini meşgul eden gübreleme yapılmalı mı, ne zaman, ne kadar, gibi sorunlar şimdi çok uzaklarda kalmış gibi gözüküyordu. Umarım StimmeFa olayı çok abartılı anlatmamışımda diye düşündü.

İki dakika sonra Kline adeta taze gübreye üşüşen sinekler misali heyecanlı bir sesle karşısındaydı.

“Nedir bu? Medya hikayesi filan?”

“Uzun hikaye. Konuşmaya zamanın var mı?”

“Bir cümlelik bir özet geçmeye ne dersin?”

“Hikayenin şöyle başladığını düşün o zaman: Polis ve bölge savcısı Mapleshade mezunlarını kaçırıp öldüren- seri katil hakkında hiçbir şey bilmiyor.”

“Bunu dün konuşmamış mıydık?”

“Yeni bilgiler var.”

“Neredesin şu an?”

“Evde. Ama bir saat kadar sonra şehirde olacağım.” “Söylediklerin gerçek mi? Uçuk teorilerden biri değildir umarım?”

“Yeterince gerçek."

Kısa bir duraksama oldu. “Bu telefon ne kadar güvenli?” “Hiçbir fikrim yok.”

“Şehre giderken bana uğrayabilirsin herhalde?”

“Sanırım.”

“O zaman ofisime uğra.”

“Tamam.”

"Şimdi çıkıyor musun?"

"On dakika içinde."

"Dokuz buçukta büromda görüşelim. Gumey?"

"Evet?"

"Umfo*rr bu doğrudur."

"Sheridan?"

"Ne?"

"Senin yerinde olsam doğru olmaması için dua ederdim."

On dakika sonra Gumey yola koyulmuş, güneşin doğduğu yöne ilerliyordu, tik olarak aceleyle çıktığından mutfak tezgahında yarısından çoğunu içemeden bıraktığı kahvesinin yerine yenisini almak için Abelard's'a uğradı.

Park alanına uzanan çakıllı yolun kenarına park ederek, arkasına yaslanıp kahvenin kokusundan başka hiçbir şey düşünme- meye çabaladı. Bu aslında yapmayı pek de becerdiği bir şey değildi. Buna rağmen ne diye hâlâ uğraşıyorum ki diye düşündü bir an. Çünkü bu sadece başka şeyler düşünmesine neden oluyor, bu yeni düşünceler de en az diğerleri kadar rahatsız edici oluyordu. Bu sefer de aynı şey olmuş, zihni araştırdığı karmaşık olaydan uzaklaşıp, Kyle'la ilişkisinin karmaşıklığına ve onu aramamış olmanın rahatsız edici baskısına yoğunlaşmıştı.

Aslında bu çok aptalcaydı. Tek yapma» gereken erteleyip durmaktan vazgeçip şu aramayı gerçekleştirmekten ibaretti. Ertelemenin neden olduğu kısa süreli kaçışın uzun dönemli sorunlara neden olduğunun farkındaydı. Beyni hep bununla meşgul oluyor, her akima gelişinde daha bir rahatsızlık duyuyordu. Bu kesinlikle tartışma götürmez bir durumdu. Yaşamında kendisine sıkıntı veren her şeyin bu tiir kaçışların neden olduğu rahatsızlıklardan kaynaklandığını gayet iyi biliyordu.

Hızlı aramalarda Kyle'm yeni numarası kayıtlıydı. Tanrım! Ara işte!

Telefonu alıp numarayı tuşladı ve karşısına telesekreter çıktı. "Merhaba, ben Kyle. Şu an yanıt veremiyorum. Lütfen mesaj bırakın. "

"Merhaba, Kyle. Ben baban. Columbia'ya ilgili düşüncelerini öğrenmek için aradım. Ev arkadaşınla anlaşabiliyor musun?" Duraksadı. Az daha Kate'den, Kyle'm eski eşinden bahsedecekti ki konuyu hiç açmasam daha iyi olur diye düşündü. "Acil bir şey yok. Sadece neler yapıyorsun diye merak ettim. Müsait olunca beni ara. Yakında görüşürüz." Görüşmeyi bitirdi.

Tuhaf bir deneyimdi. Gumey'in tüm duygusal yaşamı gibi karmaşık. Ancak sonunda aradığı için rahatlamıştı. Ayrıca dürüst olmak gerekirse oğlu yerine telesekreterle konuşmaktan da memnun olmuştu.

Artık bu konuyu düşünmeyi bir kenara bırakabilirdi. En azından bir süreliğine. Kahvesinden birkaç yudum daha, alıp saati kontrol etti. 3:52. Ve ardından yola koyuldu.

Resmi plakalı yepyeni bir siyah Audi'yle birkaç tane pek o kadar da yeni gözükmeyen Ford ve Chevy dış>ııda Hükümet Konağı otoparkı her cumartesi olduğu gibi bomboşlu. Yıpt&nmış ve terk edilmiş görünümüyle bina sanki eski mezbele haline dönmüş gibiydi.

Gumey park eder etmez, Kline, Audi'den indi. Audi'nin biraz ilerisinde başka bir araba, Crovvn Victoria vardı. Ve ondan da Rodriguez indi.

Gumey'le Rodriguez farklı yönlerden Kline'a doğru yürümeye başladılar. Savcıyla selâmlaştılar

ama birbirlerinin yüzlerine bakmadılar. Kline kendi anahtarıyla yan kapıyı açıp, merdivenlere yöneldi. Savcının bürosundaki sehpanın etrafındaki deri koltuklara oturdukları ana dek hiçbiri tek kelime bile etmedi. Adamın metal çerçeveli gözlüğünün arkasındaki gözlerinden de ne düşündüğü hiç anlaşılmıyordu.

"Pekala," dedi Kline öne doğru eğilerek. "Hadi, vakit kaybetmeyelim." Gumey'i kürsüdeki görgü tanığına yöneltebileceği türden tehditkar bakışlarla süzüyordu. "Bomba var dedin geldik. Anlat bakalım."

Gumey başıyla onayladı. "Doğra. Bomba. Not almanız gerekebilir." Başkomiserin gözündeki küçük bir kasılma adamın Gumey'in önerisini hakaret olarak algıladığını ortaya koyuyordu. "Konuya gir artık," dedi

Kline.

"Bomba tek parça değil. Hepsini önünüze sereceğim. Artık birleştirmek size kalmış, öncelikle Hector

Flores'in Elizabeth dönemindeki bir oyunda İspanyol bir bahçıvan kılığına giren bir karakter olduğu ortaya çıktı. İlginç bir tesadüf değil mi?"

Kline, Gumey'e, "Nasıl bir oyun bu?" diye sordu kaşlarını merakla kaldırarak.

"İşte burası daha da ilginç. Konu en yaygın cinsel tabulardan biri üzerine, ensest ilişki üzerine inşa edilmiş. Bilindiği gibi, cinsel tacizcilerin çocukluklarında en çok deneyimledikleri şeylerden biri budur."

Kline'm kaşları daha bir çatıldı. "Yani ne diyorsun?" "Ashton'ın kulübesinde yaşayan adamın Hector

Flores İsmini bu oyundan aldığı neredeyse kesin diyorum."

Başkomiser inanmadığını gösterir bir tavırla homurdandı. "Bu konuda biraz daha ayrıntıya ihtiyacımız var," dedi Kline. "Oyun ensestle ilgili. Oyundaki Hector Flores bahçıvan kılığına giriyor. Ve..." Gumey bu noktada anlatımı güçlendirmek için kısa bir duraksama yapmaktan kendini alamamıştı. "Oyundaki kadın karakterin başını kesiyor."

Kline'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ne?"

Rodriguez, Gumey'e inanmaz gözlerle bakıyordu. "Nerede bu oyun?"

Oyunun tüm metninin artık olmadığım söyleyip yepyeni bir tartışmaya girmektense Gumey ona Peggy

Meeker'ın kursundaki profesörün adını vermeyi daha uygun buldu. "Seninle bu konuda sohbet etmekten hoşlanacağına eminim. Diğer taraftan oyunun Jillian Perry cinayetiyle ilişkilendirilmesi gerektiği çok açık.

Zira oyunu Edward Vallory yazmış."

Kiine'ın bunu kavraması birkaç saniyesini aldı. "Mesajdaki imza?"

"Doğru. Yani artık Meksikalı işçi hikayesinin daha en baştan bir yalan olduğunu biliyoruz."

Başkomiser Gumey'e öfkeden parçalayacakmış gibi bakıyordu. Gumey sözlerini sürdürdü. "Bu adam

Tambuıy'e uzun vadeli, ince ince işleyeceği bir planı uygulamak gayesiyle gelmiş. Yaptıklarının edebiyatla ilişkilendirilebileceğini gördüğümüze göre son derece sofistike biriyle karşı karşıya

olduğumuzu düşünmemiz gerekiyor. Ayrıca Vallory'nin oyununun içeriği cinayet nedeninin Jillian Perry'nin cinsel geçmişi olduğunu da net biçimde ortaya koyuyor."

Kline şaşkınlığını belli etmemeye çalışıyordu. "Tamam, şimdi. .. Anlaşılan yeni bir bakış açısına sahibiz artık."

"Ne yazık ki bu sadece buzdağının görünen kısmı."

Kline'ın gözleri bir kez daha açıldı. "Hangi buzdağının?" "Kayıp mezunlar?"

Başkomiser başını iki yana salladı. "Daha önce de söylendi.

Şimdi yine tekrarlıyorum. Onların kaybolduğuna dair bir kanıt yok ortada."

"özür dilerim," dedi Gumey. "Hukuki terimi yanlış kullandım. Haklısın, resmi açıdan kayıp olarak bildirilen kimse yok. O zaman ne desek? 'Mapleshade mezunlarının şu an nerede oldukları tespit edilemiyor.' Bu ifade sana uyar mı?"

Rodriguez koltuğunda öne doğru eğilip, öfkeden titreyen sesiyle, "Bu zırvahklan kabul edecek değilim!" dedi.

Kline elini adeta bir trafik polisi edasıyla kaldırıp, "Rod, Rod, sakin ol," dedi. "Bak hepimiz... Aynı durumdayız. Sakin ol." İlgisini yeniden Gumey'e yöneltmeden önce adamın arkasına yaslanmasını bekledi.

"Şimdi iddianı anlamak için soruyorum. Bu kayıp kızlar ya da yeri belli olmayan veyahut hangi terim uygunsa işte, bu kızların durumunu nasıl yoruınluyorsun sen?" "Eğer kendine Hector Flores adını takmış adam tarafından ka- çırıldılarsa ya çoktan öldüler ya da yakında ölecekler."

Rodriguez tekrar yerinde hopladı. "Ortada kanıt yok! Eğer, eğer, eğer, eğer. Bu sonuca varsayım üstüne varsayımla ulaşıyorsun."

Kline derin bir nefes aldı. "Gerçekten de çok hızlı gidiyorsun, Dave. Bakış açını anlamamız için bize biraz daha yardımcı ol." "Oyunun konusu, artı Valioıy imzalı mesajlar Jillian Perry cinayetinin bir cinsel taciz olayının intikamı olduğunu ortaya koyuyor. Mapleshade öğrencilerinin çoğunluğunun cinsel tacizci olduğu gerçeği de onları potansiyel hedef haline getiriyor. Bu tür kurbanlar arayan bir katil için

Mapleshade tam bir biçilmiş kaftan."

"Potansiyel hedef? Duydun mu bunu? Potansiyel dedi şimdi. İşte ben de bunu söylüyorum." Rodriguez başını iki yana sallı yordu. "Anlattığı her şey, bu potansiyel saçmalıktan..."

"Dur, Rod, lütfen," diye sözünü kesti Kiine. "Ne demek iste diğini anladım. İnan bana ben de senin tarafmdayım. Kesinlikle kanıtlara dayalı iş yapmak niyetindeyim. Ama önce onu bir dinleyelim. Altına bakılmadık taş kalmasın. Önce bir dinleyelim. Tamam mı?"

Rodríguez konuşmayı kesti ama farkında bile olmadan başını iki yana sallamayı sürdürdü. Kline devam etmesi için Gumey'e hafifçe baş salladı.

"Bu kayıp kızların benzer bir tartışmanın ardından evden ayrılmış olmaları kanıt sayılır zaten.

Hepsinin birden pahalı bir araba isteyerek aileleriyle kavgaya tutuşmuş olmalarının tesadüfle açıklanması kesinlikle mümkün değil. Akıl yürüterek ulaşabileceğimiz en mantıklı açıklama, onların bunu kendilerini kaçıracak kişinin isteğiyle yaptıkları biçiminde."

Kline midesine ağrılar girmiş gibi gözüküyordu. "Bu kaçırılma tezi dışında söylediklerini destekleyecek başka bir şey var mı?" "Ashton'dan Mapleshade'de çalışma müsaadesi isteyen Héctor

Flores yeri şu an tespit edilemeyen kızlarla orada konuşurken görülmüş.”

Rodríguez hâlâ başını sallıyordu. “Bu zayıf bir bağlantı.” “Haklısın, başkomiser,” dedi Gumey bezgin bir ifadeyle. “Aslında bildiğimiz her şey zayıf bağlantılardan ibaret. Bu kayıp ya da kaçırılan kızların hepsinin tıpkı Jillian Perry gibi Kamala Modaevi’nin cinsel içerikli reklamlarında yer aldıklarını biliyoruz.

Ama bu firma hakkında hiçbir bilgimiz yok. Bu modellik anlaşmalarının nasıl yapıldığına dair bir tespit yapılmamış. Hatta bu konuda yapılan en ufak bir araştırma bile yok. Aynca kayıp kızların sayısını da bilemiyoruz. Ulaşamadığımız kızların şu an hayatta olup olmadıklarına ilişkin de bir fikrimiz yok. Burada biz elimiz kolumuz bağlı otururken bu kaçırmalar devam ediyor mu onu da bilmiyoruz. Ben sadece düşündüklerimi aktarıyorum size. Olmasından korktuğum şeyi. Belki de tamamen keçileri kaçırmışımda başkomiser. Tanrı’dan en büyük isteğim öyle olması. Yoksa diğer olasılık çok korkunç.”

Kline ciddi bir tavırla yutkunarak, “Yani tüm bu... görüşlerinin varsayımlar üzerine kurulduğunu kabul ediyorsun,” dedi.

“Ben bir cinayet masası polisiyim, Sheridan. Varsayım üretmeden...” Gumey omuz silkip sustu.

Uzun bir sessizlik oldu.

Rodriguez sanki sönmüş, küçülmüş gibi gözüküyordu. Adeta öfkesinin yarısı uçup gitmiş ama yerini hiçbir duygu doldurmamış gibiydi.

“Bir an için yalnızca fikir yürütmeyi devam ettirebilme adına,” dedi Kline. “Varsayalım ki yüzde yüz haklısın.” Son derece uçuk bir teoriye karşı bile açık fikirli yaklaşılmasını öneriyor- muşçasına kollarını iki yana uzatıp, avuçlarını açtı. “Ne yapacağız?”

“En önemlisi bir an evvel bu kayıp şahıslarla ilgili bir şeyler yapmaya başlamak. Mapleshade’deki sınıf çizelgelerini alıp ailelerle derhal iletişim kurulmalı. Eğer mümkünse bu liste Ashton’dan hemen bu sabah alınmalı. Jillian'ın sınıfındaki her mezunun ailesine ulaşılmaya çalışılmalı, sonra da bir yıl öncesi ve sonrası için aynı şey yapılmalı. Kızının şu an nerede olduğunu bilmeyen ailelerden alınan bilgiler VICAP, NamUs,

NCIC sistemlerinin veri bankalarına kaydedilmeli. Özellikle de benzeri tartışmalar sonucu evden ayrılanlar için bu mutlaka yapılmalı.”

Kline, Rodriguez’e bakarak, “İster istemez bunu yapmak zorundayız,” dedi.

Başkomiser başıyla onayladı. *

“Tamam, devam et.”

“Kendisine ulaşılamayan kızların DNA’larının tespiti için birinci derece akrabalarından birinden, anne, baba ya da kardeşlerinden, numune alınmalı. BCI laboratuarında profil oluşturma işi biter bitmez de yaşı tutan bütün ölüm vakaları karşılaştırılmalı.”

“Bölge?”

“Ülke çapmda.”

“Tanrım. Sen ne istediğinin farkında mısın? Bu eyaletler arası bir araştırma. Bazı bölgeler için yetki alma zorunluluğu var. Bazılarındaysa böyle bir imkanımız bile yok.”

“Haklısın. Çok zor iş. Maliyetli. Zaman alıcı, yapılması çok meşakkatli bir iş. Ama sonunda böyle bir araştırmanın neden yapılmadığını açıklamak zorunda kalmaktan daha da zor sayılmaz.” “Harika.” Bu kelime Kline’ın ağzından nefret Ünlemi gibi çıkmıştı. “Başka?”

“Alessandro ve Kamala Modaevi araştırılmalı. Ticari bir firmadan beklemeyeceğimiz kadar ulaşılmaz gözüküyorlar Sonra Hector, Alessandro, Kamala ve diğer kayıp kızlarla ilgili bir şeyler bilebilme ihtimallerine karşılık şu an Mapleshade’de okuyan tüm öğrencilerle görüşülmeli. Ayrıca Mapleshade’in yeni ve eski personeli de sorguya alınmalı.”

“Ne kadar kapsamlı bir çalışmadan bahsettiğinin farkında mısın?”

“Sheridan benim işim bu.” Yanlışlıkla söylediği cümleyi fark ederek duraksadı. “Yani işim buydu.

BCI’mn en kısa zamanda ondan fazla dedektifi hatta daha da fazlasını bu işe yönlendirmesi gerekiyor. Eğer medya, haberi olduğunda bundan daha azını yaptığını fark ederse seni çiğ çiğ yer.”

Kline gözlerini kısarak, “İş anlattığın gibiyse her halükarda çiğ çiğ yeneceğiz zaten,” dedi.

“Medya, izleyicilerin ilgisini en çok çekecek noktaya yoğunlaşır,” dedi Gumey. “Adına haber dedikleri şey aslında çizgi filme benzer. Onlara üstüne atlayacaktan güzel bir çizgi film konusu ver yeter. Oradan devam ederler. Kesinlikle.”

Kline ciddi bir yüzle onu süzüp, “Ne gibi?” diye sordu.

“Bu hikaye şöyle gelişir, öncelikle senin elinden geleni yaptığını anlatarak başlar. Senin ve BC1

ekibinin bazı ailelerin kızlan- na ulaşamadıklarını öğrendiğiniz anda harekete geçtiğinizi, senin ve Rod’un derhal kırmızı alarm verip, bütün izinleri iptal ederek tarihin en kapsamlı seri katil avını başlattığınızı söyleyebilirler.” Kline’m bakışlarından bu olasılığı değerlendirmeye aldığı anlaşılıyordu. “Maliyeti göz ardı ederler yani?”

“Elbette. Bu tür durumlarda harekete geçmenin maliyeti yüksektir elbette. Ama hiçbir şey yapmamanın bedelinin hayatlarla ödeneceği açık. Bu yüzden de işin bu kısmını düşünmeyeceklerdir bile. Onlara Büyük

Operasyon başlıklı bir hikaye verirsen belki Ele Yüze Bulaştırılmış Soruşturma hikayesinden uzak dururlar.”

Kline yumruklarını sıkıp açarken sabitleyeınediği bakışları da heyecan içinde olduğunu ortaya koyuyordu.

“Tamam,” dedi. “Bir basın toplantısı yapmayı düşünsek iyi olur.”

“önce,” dedi Gumey. “İşe başlamak gerek. Eğer basın söylediklerinizin gerçek olmadığını anlarsa, o saat sizi kahramanlıktan indirip yılın ahmaklan kategorisine dahil eder. Bu yüzden en kötü olasılığı dikkate alarak en kapsamlı araştırmaya girişmeniz gerek. Yoksa mesleki kariyerinize bir hoşça kal öpücüğü vermeniz gerekebilir.”

Belki Gumey’in yüz ifadesinin ciddiyeti belki de olayın vahametini idrak etmenin neden olduğu geıginlikle Kline şaşkınlık içinde gözlerini ovalayıp, arkasına yaslanarak, Gumey’e bitkin, kederli bir ifadeyle baktı. “Gerçekten çok korkunç bir sapıkla karşı karşıya olduğumuz kanaatmdesin değil mi?”

“Evet, öyle.”

Rodriguez kasvetli düşüncelere gömülmüş gibiydi. “Bu derece emin olmanın sebebi ne? Dört yüz yıl önce yazılmış sapıkça bir oyun mu?”

Bu derece emin olmamın sebebi? Gumey bunu düşünmeye koyuldu. İçgüdü? Her ne kadar bu mesleğin en eski klişesi olsa da gerçek payı da içeriyordu. Ama başka bir şey daha vardı.

“Baş.”

Rodriguez ona bakmayı sürdürdü.

Gumey gücünü toplamak istercesine derin bir nefes aldı. “Başla ilgili bir şey var. Masanın üzerine, bedene bakacak şekilde konulmuş olması.”

Kline bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı ama ardından vazgeçti. Rodriguez’se sadece bakıyordu.

/

Gumey devam etti. “Bunu yapan her kimse, amacını ortaya koymak için bu şekilde bir eyleme kalkışmış olmalı.”

Kline kaşlarını çattı. “Yani aynı şeyi yeniden yapmaya niyetli olduğu anlamına mı gelir bu?”

“Ya da çoktan yaptığının. Onun bu konuda çok istekli olduğuna inanıyorum.”

3 0 7 . B ö l üm

Gizemli Bay Jykynstyl

(jumey’in Catskills’ten New York’a sabahın ilerleyen saatlerinde yaptığı yolculuk boyunca hava güzelliğini korudu. Otoyolda hızla ilerlerken serin hava, açık gökyüzü içini enerjiyle doldurmuş, Kline üzerinde çok, Rodriguez üzerindeyse kısmi bir etki bıraktığına ilişkin olumlu düşüncelere kapılmıştı.

Kline’m gerçekten söylediğini yaptığını kontrol etmek ve gelişmelerden VaPi bilgilendirmek istiyordu. Ama diğer taraftan şu an gittiği görüşmeye de yoğunlaşması gerekiyordu. Sanat dünyasındaki adamla yapacağı görüşmeye. Ruh hastalarının üzerlerinde değişiklik yaptığı fotoğraflara yüzer bin dolar vermek isteyen ve belki de kendi de ruh hastası olan adamla görüşmesine.

Sonya’nm kendisine verdiği adresin Manhattan’m doğusunda 60. Bölge civarındaki ağaçlık yolda, kum taşı renkli bir bina olduğunu gördü. Burası çevresinin şaşaalı görünüşünden uzak, zenginliğin ancak kokusunun hissedildiği bir muhitti.

Sonya’nm tarif ettiği biçimde binanın ön tarafındaki park yapılmaz işaretli bölgeye park etti. Sonya burası Jykynstyl’a ait olduğundan herhangi bir sorunla karşılaşmayacağını, park edebileceğini söylemişti.

Devasa büyüklükte, siyah mine kaplı ön kap/dan şık karo ve aynalarla bezeli bir giriş holüne, oradan da ikinci bir kapıya eritiliyordu. Gumey elini duvardaki zile uzatmıştı ki genç, oldukça çe’rici bir kjtdın kapıyı açt!. İkine; bakışta aslında sıradan bir gü zelliğe sahip olarak tanımlanabilecek bu kadının ilk andaki etkiyi yaratmasının sebebinin gözleri olduğunu fark etti. Ve bu gözler şimdi kendisini bir spor cekete ya da fırın tezgahında taze bir çöreğe bakarmışçasına süzüyordu.

“Ressam mısınız?” Ses tonunda her an değişmeye hazır ama tam olarak ne olduğunu anlayamadığı tuhaf bir tonlama hissetmişti.

“Ben Dave Gumey.”

“Takip edin beni.”

Büyük bir hole girdiler. Palto askılığı, şemsiyelik, birkaç kapalı kapı ve üst kata yönelmiş basamaklar ilk fark ettiği şeylerdi. Kadının parlak siyah saçlarıyla koyu renk döşemeler birbiriyle çok uyumluydu. Basamakların yanındaki bir kapıyı açınca burasının, kapısı yana kayarak açılan asansör olduğunu fark etti.

“Gelin,” dedi kadın yüzünde Gumey’in anlayamadığı bir tedirginliğin sindiği belli belirsiz gülümseyişiyle.

Binince arkalarındaki kapı en ufak bir ses çıkarmadan kapandı ve asansör zerre kadar sarsılmadan hareket etti.

Gumey sessizliği bozarak, “Siz kimsiniz?” diye sordu.

Kız o muhteşem gözlerinde şaka olarak algıladığı sorunun neden olduğu gülümsemeyle,

“Kızıyım,” dedi. Asansör Gumey’in durduklarını fark edemeyeceği kadar usulca durdu. Kapılar yana kayarak açıldı. Kadın inip, “Gelin,” dedi.

Şimdi Victoria tarzı döşenmiş bir salondaydıiar. Büyük şöminenin etrafında geniş yapraklı tropikal bitkiler göze çarpıyordu. Birkaç tane de koltukların yanına yerleştirilmişti. Genişçe bir kemerin diğer kısmında hepsi parlak maundan yapılmış ' geııış bir masa, sandalye, dolap ve ahşap işlemelerle etkileyici bir yemek odası vardı. Her iki odanın yüksek pencerelerinde, günün hatta yılın hangi zamanında olduğunun anlaşılmasına izin venneyen koyu yeşil perdeler asılıydı. Bu da içeriye günün her saati kokteyl servisi yapılabilecek, zamandan soyutlanmış bir hava veriyordu.

“Hoş geldiniz, David Gumey. Bu kadar uzağa kısa sürede gelebildiğinize sevindim.”

Gumey tuhaf aksanlı sesin sahibini incelemeye koyuldu. Oturduğu devasa büyüklükteki deri koltuğun içinde, tavana dek uzanan yağmur ormanı bitkilerinin yanında, kısacık boylu, solgun bir adam.

Elinde içi açık yeşil bir sıvıyla dolu küçük bir likör kadehi vardı.

“Ayağa kalkamadığım için kusuruma bakmayın. Sırtım iyi değil. İnanılmaz bir şekilde iyi havalarda daha çok ağrıyor. Anlaşılması çok güç bir şey değil mi? Lütfen buyurun.” Eliyle hemen karşısında, yerdeki Şark halısının hemen bittiği noktadaki koltuğu işaret etti. Kısa, seyrek kır saçları fazla itina gösterilmeden taranmıştı. Göz kapaklarını tam aralamadığından olsa gerek, uyuklar gibi bir hali vardı.

“Bir şey içmek ister misiniz? Kızlardan biri getirsin size.” Aksam birçok Avrupa lehçesinin birleşimi gibiydi sanki. “Ben yine apsent içme hatası yaptım zaten.” Yeşilimsi kadehini sanki samimi bir arkadaşının onuruna içiyormuşçasuıa kaldırdı. “Ama tavsiye etmiyorum. Yasallaşıp, tamamen güvenli hale gelince sanki ruhunu kaybetti.” Kadehi dudaklarına götürüp yansını bir dikişte bitirdi. “Neden içmeye devam ediyorum öyleyse? İlginç bir soru. Belki de histeriyle hareket eden biriyim ben. Ama sizin böyle olmadığınız apaçık tabii. Siz harika bir dedektifsiniz. Aptalca alışkanlıkları olmayan, gerçekçi biri. Bu yUzden siz apsent içmeyin. Ama başka bir şey olabilir. Ne isterseniz.”

“Küçük bir bardak su?”

UL 'acqua minerale? Ein Mineralwasser? L 'eau gazeifiee?"

“Musluk suyu.”

“Elbette.” Aniden sırıtınca bembeyaz dişleri gözüktü. “Tahmin etmeliydim.” Sesini hemen kapının önünde bekleyen uşağına duyurmak isteyen birinin tavrıyla hafifçe yükseltti. “Misafiri- Imize bir bardak soğuk musluk suyu.” Tuhaf biçimde gülümseyen ve kendini onun kızı olarak tanıtan kız odadan çıktı.

Gumey küçük adamın gösterdiği yere sakin bir tavırla oturdu. “Musluk suyu isteyeceğimi nereden bilecektiniz?”

“Çünkü Bayan Reynolds bana kişiliğinizden bahsetti. Şaşırdınız. Bunu da tahmin etmeliydim. Bana dedektif gözlerinizle bakıp, kendinize bu Jykynstyl hakkımda neler biliyor diye soruyorsunuz. Reynolds ona neler anlattı? Haksız mıyım?”

“Benden oldukça ilerdesiniz. Ben henüz musluk suyuyla kişiliğim arasında bağlantı kurmaya çalışıyorum.”

“Bana iç dünyası karmakarışık olan, bu yüzden de dışarıya karşı son derece basit görünen biri olduğunuzu söyledi. Katılır mısmız bilmem.”

“Elbette. Doğru.”

“Harika,” dedi ilginç bir şarabın tadına bakan bir eksper edasıyla. “Beni, düşündüklerinin ve söylediklerinin çoğunun doğru çıktığı hususunda uyardı.”

Gumey omuz silkti. “Bu bir sorun mu?”

Arkada ancak belli belirsiz duyulabilen bir müzik başladı. Bir çellonun hüzünlü, ağır, pastoral ezgileri. Bu hoş ezgiler Gumey’e bir anda Scott Ashton’m bahçesinde birbirine karışmış hoş çiçek kokularını hatırlatmıştı.

Seyrek saçlı adam gülümseyip, apsentini yudumladı. Dar kesim kotu ve ondan bile daha dar kesim tişörtüyle, kemerin uzak tarafındaki kapıdan giren genç bir kadın gümüş tepside, içi suyla dolu kristal bir bardakla Gumey’e doğru yöneldi. Gözleri ve dudak kıvrımlarından alaycı bir ifade seziliyordu. Gumey bardağı alırken Jykynstyl sorusuna yanıt vermeye koyuldu.

“Benim açımdan kesinlikle değil. Sağlam, beyni ağzından büyük adamları severim. Sen böyle bir adamsın, değil mi?” Gumey yanıt vermeyince Jykynstyl kahkahayı bastı. Keyifsiz, soğuk bir kahkahaydı bu. “Bir an evvel konuya girmek isteyen bir adam olduğunuzu da görüyorum. Neden burada olduğunuzu öğrenmek istiyorsunuz. Çok güzel, David Gumey. İşte söylüyorum. Büyük bir olasıiıkla ben sizin en büyük hayranınızın). Neden mi? İki nedeni var. Birincisi sizin harika bir portre sanatçısı olduğunuzu düşünüyorum. İkincisi çalışmalarınızdan çok para kazanma niyetindeyim. Yalnız hangi nedeni önce söylediğime lütfen dikkat edin. Şimdiye dek yaptıklarınıza bakarak, sizin insanların zihnindeki özellikleri yüzlerine yansıtmayı başarabilen nadir bir yetenek olduğunuzu söyleyebilirim. Adeta ruhu gözle görülür hale getiriyorsunuz. Bu sayede temizlik, saflık ortaya çıkıyor. Bu kesinlikle para kazanmanın, dikkat çekmenin peşindeki bir adamın, kendini kabul ettirmeye uğraşan, geveze birinin sahip olabileceği bir yetenek değil. Her alanda, ticari, mesleki ve sanatsal anlamda yalnızca gerçeğin peşince olan birinin yeteneği bu. Sizin öyle biri olduğunuzu tahmin ediyordum ama emin olmak istedim.” Devam etmeden önce Gumey’e uzun gibi gelen bir süre boyunca susup onu süzdü. “Yemekte ne istersiniz? Soğuk, soslu levrek, limon soslu ıstakoz, dana rosto, tartar soslu harika Kobe bifteği.

Hangisini istersiniz? Belki hepsinden birer parça?”

Konuşurken yerinde ağır ağır doğrulmaya başladı. Ardından duraksayıp küçük kadehi koyacak bir yer aradı. Sonra omuz silkip yanındaki büyük bitkinin saksısına koydu. İki eliyle koltuğun kenarlarını tutup, büyük bir çabayla doğrularak kemerin altından yemek odasına doğru yöneldi.

Buradaki en etkileyici şey kemerin hemen karşısındaki duvarda doğal boyutlarda, altın çerçeveli bir portreydi. Gumey'in sınırlı sanat tarihi bilgisi bunun Hollanda rönesansına ait bir çalışma olduğunu söylüyordu.

“Etkileyici, değil mi?"’ dedi Jykynstyi.

Gumey onayladı.

“Beğendiğinize sevindim. Yemekte siz? resmi anlatırım biraz.”

Masa iki kişilik hazırlanmış, Jykynstyi’in saydığı yiyecckkr dört porselen tabağa yerleştirilmişti.

Ayrıca Gumey gibi şarap uzmanı olmayan birinin bib son derece pahalı olduğunu anlayabileceği birer şişe Puligny-Montrachet ve Chateau Latour şarapları göze çarpıyordu.

Gumey Montrachet'le levreği Jykynstyl'se Lataour'la tartar soslu bifteği tercih etti.

"İkisi de sizin kızınız mı?"

"Evet, öyle."

"Beraber mi oturuyorsunuz?"

"Bazen. Belirli bir yerde oturan bir aile değiliz biz. Ben gelir, giderim. Yaşam tarzım böyle. Başka biriyle birlikte değillerse onlar da buraya gelir." Bu açıklamayı öylesine bir tonla yapmıştı ki Gumey tüm söylediklerinin tıpkı uykulu gözkapaklan gibi aldatıcı bir tarafı bulunduğu hissine kapıldı.

"Zamanınızın çoğunu nerede geçirirsiniz?"

Jykynstyl çatalı sanki aklını toplamasına mani oluyormuş gibi bir tavırla tabağının kenarına bıraktı.

"Bu şekilde düşünmüyorum ben. Yani nerede ne kadar kaldığıma hiç aldırmam. Hareketli bir insanım ben. Anlıyor musunuz?"

"Yanıtınız sorumdan çok daha felsefi oldu doğrusu. Başka türlü sorayım o zaman. Başka yerlerde de böyle evleriniz var mı?" "Başka ülkelerdeki aile fertlerim bazen bana kalacak yer ayarlar. Bazen de yanlarında kalırım. İngilizcede bir ifade var. Benzer ama aynı değil diye sanırım? Benim durumumu en güzel bu söz açıklıyor." Soğuk bir ifadeyle gülümsedi. "Kısacası çok evi olan evsiz bir adamım ben."

Hiçbir yere ya da her yere aitmiş gibi gelen melez aksam, göçebe bir yaşam sürdüğü iddiasıyla daha da tuhaf gelmeye başlamıştı. "Tıpkı büyük şair Wordsworth'ün dediği gibi. Dolaştım yalnız bir bulut gibi havada süzülerek. Altın nergislerin peşinde. Bilirim seçmeyi altm nergisi. Ama bunu bilmek. Bakmayı da bilmek gerek. İşte benim sırlanrn bunlar David Gumey. Seçmeyi ve bakmayı iyi bilirim. Bu benim için belini bir yerde yaşamaktan çok daha önemlidir. Burada ya da orada oturmam ben. Sürekli hareket halin- deyimdir. Bir yere ait biri değilim. Araştırmacıyım. Beiki de bu biraz olsun sizin yaşamınıza da benziyor. Yanılıyor muyum?"

"Ne demek istediğinizi anlıyorum."

"Anlıyorsunuz ama pek aynı fikirde değilsiniz." Alınmaktan çok eğleniyor gibiydi. "Bütün polisler gibi sorulan yanıtlamayı değil, sormayı tercih edersiniz değil mi? Bu mesleğin bir özelliği sanınm?"

"Evet, öyle."

Bu yanıt öksürükle kahkaha benzeri bir ses çıkarmasına neden oldu. Gözlerinden hangisinin olduğunu anlamanın imkanı yoktu. "O zaman size soru sormak yerine yanıtlar vermeye başlayayım. Bu küçük, komik isimli, deli adamın büyük bir ihtimalle çabuk ve kolayca yaptığınız çalışmalara neden bu kadar para verdiğini öğrenmek istiyorsunuz diye düşünüyorum."

Gumey az da olsa rahatsız olmuştu. "O kadar da çabuk ve kolay değil." Ancak küçük rahatsızlığını dillendirince bayağı bir itiraz gibi algılanmıştı.

Jykynstyl şaşırdı. "Hayır, tabii ki öyle değil. İngilizcemi bağışlayın. Eskisinden daha iyi konuştuğumu sanıyorum. Ama ayrıntılara hâlâ hakim değilim. Tekrar deneyeyim mi yoksa ne demek istediğimi anlatabildim mi?"

"Sanınm anladım."

"O zaman temel soru şu. Neden bu sanat çalışmalarınıza bu kadar çok para veriyorum?" Durup buz

gibi bir ifadeyle sınttı. “Çünkü buna değer. Ayrıca herhangi bir rekabete girmeden, sadece kendi biçtiğim değer üzerinden sahip olabileceğim. Bu yüzden gereksiz tartışmalarda bulunmadan, pazarlık filan yapmadan, sorgusuz sualsiz kabul edilebilecek tOıden bir öneride bulunduğuma inanıyorum.

Anlatabiliyor muyum?”

“Sanınm anladım.”

“Güzel. Arkamdaki duvarda dikkatinizi çeken resme gelince. Holbein.”

“Bu gerçek bir Hans Holbein mı?”

“Gerçek? Evet, elbette. Röprodüksiyon eser almam ben. Nasıl buldunuz?”

“Doğru kelimeleri bulamıyorum.”

“Aklınıza gelen ilk kelimeleri söyleyin.”

“Sarsıcı. Şaşırtıcı. Canlı. Korkutucu.”

Jykynstyl konuşmaya başlamadan bir dakika boyunca yüzüne baktı. “Bakın size iki şey söyleyeceğim. Birincisi doğru olmadığını iddia ettiğiniz bu kelimeler gerçeğe profesyonel sanat eleştirmenlerinin zırvalarından çok daha yakın. İkincisi, aynı kelimeleri sizin katil Piggert fotoğrafina bakınca ben de sarf ettim. Kesinlikle aynı kelimeleri. Peter Piggert’in gözlerine baktım ve onu yanımda gibi hissettim. Sarsıcı. Şaşırtıcı. Canlı. Korkutucu. Holbein resmiyle ilgili söylediklerinizle tıpatıp aynı yani. Holbein’a sekiz milyon dolardan biraz daha fazla para verdim. Aslında bu miktar gizlidir ama size söylüyorum işte. Bir tek altın nergis için sekiz milyon yüz elli bin dolar. Tabloyu büyük bir ihtimalle günün birinde bunun üç katma satarım. Aynı mantıkla şimdi tanesine yüz bin dolar Ödeyeceğim David

Gumey’in resimlerini belki günün bîrinde on katı fiyatına satanm. Kim bilir? Bu geleceğe benimle birlikte kadeh kaldırın lütfen. İkimizin de kârlı çıkacağı başarıya içelim.”

Jykynstyl, Gumey’in kuşkularını hissetmiş gibiydi. “Eserleriniz hak etmediğiniz için değil, siz alışık olmadığınız için bu miktardaki parayı çok görüyorsunuz. Bunu unutmayın. Sıra dışı sezgileriniz ve ilham gücünü yansıtabilme kabiliyetinizle Hans Holbein’dan farklı değilsiniz. Sadece suçlu zihinlerin değil, insan doğasının da dedektifisiniz. Neden hak ettiğiniz ücreti almayasınız ki?”

Jykynstyl, Latour dolu kadehini kaldırdı. Gumey de kararsızlık içinde Montrachet kadehiyle aynı şeyi yaptı.

“Sezgilerinize, çalışmalarınıza, iş anlaşmamıza ve de size, Dedektif David Gumey.”

“Ve de size, Bay Jykynstyl.”

İçtiler. Gumey daha ilk anda çok şaşırmıştı. Bir şarap uzmanı olmanın çok uzağında olsa da

Montrachet’in hayatında içtiği en iyi şarap olduğu kanaatindeydi. Daha önce hemen ikinci kadehi içmeyi istediği de çok nadir olmuştu. Birinci kadehi bitirir bitirmez onu asansörle yukarı çıkartan genç kız gelip gözlerindeki o tuhaf ışıltıyla çok arzu ettiği ikinci kadehi doldurdu.

Sonraki birkaç dakika boyunca iki adam sessizce oturdu. Soğuk levrek harikaydı ve Montrachet balığın lezzetine lezzet katıyordu. Sonya iki gün önce Jykynstyl’in teklifinden bahsedince Gumey hemen paranın satın alabileceği doğal güzelliklerin hayalini kurmaya başlamıştı. Kuzey batı sahilleri, yaz güneşi altında Seattle, Puget Boğazı ve San Juan Adaları. Mavi gökyüzü, masmavi sular, ufukta Olympic

Dağları. Şimdi vesikalık fotoğraf çalışmalarının vaat ettiği gelecek hayali, tüm bu düşüncelerini

yeniden canlandırmış, hatta Montrachet'in etkisiyle eskisinden bile daha çok güçlenmişti.

Jykynstyl yeniden konuşmaya başlamış, Gumey'in kavrayış gücünü, psikolojik kavram yeteneğini, detayları görme gücünü övüp duruyordu. Ancak Gumey'in asıl ilgisini, sarf edilen sözcüklerden ziyade ritmi çekiyor, bu ritimle usul usul sallandığını hissediyordu Belli belirsiz gülümseyen genç kadın gelip masayı toplarken Jykynstyl da egzotik tatlıları tanıtmaya koyuldu. Üzerine kremalı biberiye ve kakule serpiştirilmiş bir tatlı. Safran, dağ kekiği, tarçın karışımı bembeyaz başka bir tatlı. Bir an için adamın tuhaf derecedeki karışık aksanınm normalde bir araya gelmeyecek yiyecekleri yemesinden kaynaklanıyor olabileceğini düşününce gülümsemeden edemedi.

Heyecan içindeydi. Ve hiç alışık olmadığı biçimde kendini özgür hissediyor, içi iyimserlik duygularıyla ve başarının gururuyla doluyordu. Hep böyle hissetmek istemişti. Tam bir zihin açıklığı ve güç. Bu his mavi gökyüzü ve suların, asla dinmeyen meltemin, köpüklü sularda dalgalarla yarışan teknenin hayaliyle birleşti.

Ve sonra hiçbir şey hissetmez oldu.

Iaraıi(a:'i(fuvnfTu Pu zen(e/nie:bul$Z)

ÜÇÜNCÜ KISIM

Ölümcül Hata

Vxraır[a : nı^u vnfTu Pu zeneı%e:buk&)

3 1 8 . B ö l üm

3 1 9 . B ö l üm

Uyanış

Hiçbir kemik kırığı haddinden fazla kendine güvenme yanılgısının neden olduğu kadar acı veremez.

Gurney ne zamandır arabasında oturduğunu da, nereye park ettiğini de, saatin kaç olduğunu da bilmiyordu. Hava kararacak kadar geç olmuştu. Bunun farkındaydı. Ayrıca başı dönüyor, midesi bulanıyor, kendisini bir hayli gergin hissediyordu. Yemekteki ikinci kadeh şaraptan sonra hiçbir şey hatırlamıyordu.

Saatine baktı. 20:45. Değil iki kadehten az beyaz şarapla, ne kadar içerse içsin hiç böyle olmamıştı.

Aklına gelen ilk şey içkisine bir şey atıldığı oldu.

Ama neden?

Aklına bu soruya verebileceği en ufak bir yanıt bile gelmediğini görmek, gerginliğini daha da arttırmıştı. Umutsuzca öğleden sonra yaşadıklarının neler olduğunu hatırlayabilme gayretiyle gözlerini boşluğa dikti. Ve birden, sanki biri suratının ortasına tokadı basmış gibi irkilerek arabasının direksiyonunda değil, yan koltuğunda oturduğunu gördü. Durumu kavradığı anda kendine geldiğinden beri hissettiği gerginliğin, yerini hızla paniğe bıraktığını fark ediyordu.

Camdan dış#rı, öne arkaya baktı. Büyük bir ihtimalle Manhattan'ın bif yerlerinde, uzun bir sokağın ortasındaydı. Yot lun tam ortasında olduğundan her iki taraftaki tabelaları okuma şansı yoktu. Caddede normal bir trafik akışı vardı. Çoğunluğu taksi olan araçlar adım adını ilerliyordu. Ancak etrafta yaya olarak dolaşan herhangi birini göremedi.

Kapıyı açıp dikkatle inerken her tarafının ağrıdığını fark etti. Sanki biçimsiz bir konumda uzun süre otunmuş gibiydi. Tanıdık bir şeyler görebilmek umuduyla yolun her iki tarafına da bakındı.

Yolun tam karşısında devlet kurumlannı andıran, okula benzer ışıkları sönük bir bina vardı. Geniş taş basamaklar, en az üç metre yüksekliğinde devasa kapılar. Ön tarafinda sütunlar göze çarpıyordu.

Sonra gördü.

Yilksek Yunan tarzı sütunların üzerinde dört katlı bir bina. Büyük, görkemli çatının hemen altında yazılı slogan zorlukla da olsa seçiliyordu. AD STUDIUM VERITATIS.

Ad Studium Veritatis? Genesius Lisesi? Mezun olduğu lise? Neler oluyor?

Şaşkınlık içinde neler olup bittiğini anlama gayretiyle öylece kalakalmıştı. Kendi arabasının yan koltuğunda kendine geldiğine göre onu buraya bir başkası getirmiş olmalıydı. Kim? Hiçbir fikri yoktu.

Aslında kendi mi gelmişti, yoksa bir başkası mı onu buraya getirmişti bilemiyordu.

Neden buraya?

Elbette Manhattan'daki binlerce sokak arasında otuz sene önce mezun olduğu okulunun tam karşısına gelmiş oluşu tesadüfle açıklanamazdı. Burası akademik açıdan son derece saygı gören, burslu okuduğu, ailesiyle Bronx'ta otururken okuduğu, nefret ettiği, mezun olduktan sonra da bir daha ziyaret etmediği bir yerdi. Hakkında hiç konuşmadığı bir yer. Gittiğini bile çok az kişinin bildiği bir okul.

Tanrı aşkına neler oluyor?

Bir kez daha etrafina bakındı. Tanıdık binlerini görüp akla yatkın bir açıklama bulma çabasmdaydı.

Kimseyi göremedi. Arabasına dönüp bu kez sürücü koltuğuna geçti. Anahtarı kontakta bulunca rahatladı.

En azından anahtarın burada olmamasından iyiydi. Ama an kovanı gibi işleyen zihnini rahatlatmaktan çok da uzaktı elbette.

Sonya. Sonya bir şeyler biliyor olabilir. JykynstyPle görüşüyor olmalı. Ama bundan Jykynstyl sorumluysa, ya Jykynstyl içkisine ilaç kattıysa...

Sonya'nın da bu işin içinde olma olasılığı var mıydı? Onu tuzağa mı düşürmüştü?

Nasıl bir tuzağa? Ve neden? Böyle bir şey yapmanın manası neydi ki? Ayrıca neden onu buraya getirmişlerdi? Neden böyle bir şeye kalkışmışlardı? Jykynstyl hangi liseye gittiğini nereden biliyordu? Tüm bunların manası neydi? Tüm kişisel bilgilerine ulaşabildiklerini kanıtlamak mı? Dikkatini geçmişe çekmek için mi? Ona St. Genesius Lisesi'ndeki o korkunç yıllarından birini ya da bir olayı hatırlatma isteğiyle mi?

Onu panik atağa sevk etmek için mi? tyi de dünyalar hakimi gibi duran Jay Jykynstyl neden bunlardan birini yapmaya kalkmıştı ki?

Çok saçmaydı.

Diğer yandan muamma muamma üstüne geliyordu. O evde tanıştığı adamın gerçekten Jay Jykynstyl olduğuna dair elinde bir kanıt var mıydı? Ya o değilse, ya konuştuğu adam onun yerini alan başka biriyse?

İyi de böylesi kapsamlı bir sahtekarlığın ne manası vardı? Güçlü bir sakinleştirici veya anestezik mi verilmişti? Yoksa kendinden geçmesi Rohypnol gibi unutkanlığa ya da çok da sorunlu etkilere yol açabilecek başka bir ilaçla mı sağlanmıştı?

Belki de biyolojik bir sorunla karşı karşıyaydı. Uzun süre susuz kalmak dikkat dağınıklığına hatta hafiza kaybına yol açabilirdi.

Ama böyle olmazdı. Öylesi bir şey sekiz saatlik bir hafıza kaybına neden olmazdı.

Beyin tümörü? Damar tıkanıklığı? Felç?

Jykynstyl' ın evinden çıkıp, arabasına bindikten sonra içinde eski okuluna gitme arzusu uyandıran nostaljik duyguların etkisine girmiş olması mümkün müydü? Sonra buraya kadar gelmiş, hatta okulunun içine kadar girmiş, sonra...

Sonra ne? Dışarı çıkmış, torpido gözünden bir şey almak için yan koltuğa oturmuş ve bir tür nöbet geçirmişti. Bayılmıştı? Bazı nöbetler unutkanlığı tetikler, hemen öncesiyle sonrasında yaşanılanları hafızadan silerdi. Yani ciddi bir beyin rahatsızlığı söz konusu olabilir miydi?

Sorular, sorulan doğuruyordu. Hiçbirinin de yanıtı yoktu. Midesinde sanki bir avuç çakıl taşı varmış gibi hissediyordu.

Torpido gözüne baktı ama herhangi tuhaf bir şey göremedi. Arabanın kullanma kılavuzu, servis fişleri, küçük bir el lambası, su şişesi kapağı.

Ceplerini yoklayıp cep telefonunu buldu. Yedi sesli mesajla bir kısa mesaj vardı. Kayıp saatler boyunca çok arandığı ortadaydı. Belki de bu mesajlar arasında aradığı sorunun yanıtı gizliydi.

İlk sesli mesaj 15:44'te Sonya tarafından bırakılmıştı: "David? Hâlâ yemekte misin? Sanırım bu iyiye işaret. Her şeyi bilmek istiyorum. İlk fırsatta beni ara. Öptüm, öptüm. "

İkinci sesli mesajın saati 16:01'di ve bölge savcısından gelmişti. "David, ben Sheridan Kline. Nezaket gereği bildirmem gerek diye düşündüm. Karnala Modaevi 'yle ilgili yapılmasını istediğin araştırmanın tamamlandığını ve çok enteresan bulgulara ulaşıldığım bilmek istersin diye düşündüm. Skard ailesi hakkında bir bilgin var mı? S-K-A-R-D. En kısa zamanda beni ara. " Skard? Tuhaf ama aynı derecede de tanıdık bir isim. Daha önce, hem de kısa süre önce bu adı bir yerlerde gördüğünü hatırlar gibiydi.

Üçüncü mesajın saat 16:32'ydi ve Kyle'dan geliyordu: "Selam, baba. Nasılsın? Şimdilik Columbia harika, sanırım. Yani oku, oku, oku, ders, ders, ders, oku, oku, oku. Ama bunlara değecek. Kesinlikle değecek. İyi bir duruşma avukatının ne kadar para kazandığı konusunda bir fikrin var mı? Paraya para demiyorlar! Gitmem gerek. Bir sonraki derse geciktim. Hâlâ ders saatlerini unutuyorum. Sonra ararım seni. "

Dördüncü mesaj saat 17:05'te gönderilmişti. Yine Sonya'ydı arayan: "David? Neler oluyor? Ne bu, dünyanın en uzun öğle yemeği filan mı? Beni ara. Beni ara!"

Beşinci ve en kısa mesajın saati 17:07'ydi. Hardwick'ten geliyordu: "Hey, akıllı çocuk, araştırmaya geri döndüm!" Haylaz, zafer sevinci içinde ve alkollü bir ses tonuyla konuşmuştu.

Altıncı mesajın saati 17:50'ydi ve Kline'ın en çok tuttuğu adli tıp psikologundan geliyordu.

"Merhaba, David, ben Rebecca Holdenfi- eld Sheridan senin palalı katil hakkında bazı fikirlerin olduğıaıu ve bu konuda konuşmak istediğini söyledi. Aslında çok meşgulüm ama buna vakit ayırmak isterim.

Sabahları çok yoğun oluyorum ama günün ilerleyen saatlerinde bir boşluk bulabilirim. Sana uygun saatleri bildir, bir orta yol bulalım. Çok az şey biliyor olmama rağmen, şimdilik çok hasta bir adamın peşinde olduğunu söyleyebilirim. " Kadının profesyonel ses tonunun arka planına sinmiş heyecan onun çok hasta bir adamı kovalamaktan daha zevkli bir şey düşünemediğini ortaya koyuyordu. Ayrıca Albany bölge kodlu telefon numarasını da bırakmıştı.

Yedinci ve son mesaj saat 20:35'te gönderilmişti. Ve yine Sonya'dandı: "Lanet olsun, David,

hayatta mısın? ”

Bir kez daha saatine baktı: 20:58

Son mesajı Sonya'nın sorusunun ciddiyetini kavrayabilme gayretiyle iki kez daha dinledi. Hayır, çağrılarına yanıt alamayan birinin endişeli siteminden başka bir şey sezinleyememişti. Tam onu arayacaktı ki bir de kısa mesaj olduğunu hatırladı. Önce onu okumaya karar verdi.

Kısa, kimden geldiği belli olmayan, birden fazla anlama gelebilen bir mesaj: BÖYLESİNE

TUTKULU! BÖYLESİNE GİZEMLİ! BÖYLESİNE MUHTEŞEM FOTOĞRAFLAR!

öylece kalakalmıştı. Biraz daha düşününce, çoğu hayal gücünün desteğiyle de olsa, mesajın kimden geldiğinin o kadar da belirsiz olmadığı yargısına vardı. Aslında bu konuda hayal gücüniin rolü tahmin ettiğinden de büyüktü galiba.

Hayal gücüyle cisimlenen bu fotoğrafların hayatında bir bomba etkisi yarattığını hissediyordu.

3 2 3 . B ö l üm

Deja Vu

Dengesini korumak, odaklandığı şeyden ayrılmamak, olgulara serinkanlı biçimde yaklaşmak Gumey'i başarılı bir cinayet masası polisi yapan kıstaslardı.

Ama şu an bunlardan hiçbirini yapmayı başaramıyordu. Bilinmezlikle, korkunç olasılıklarla kıvranıp duruyordu.

Bu Jykynstyl kimdi? Ya da daha uygun bir soruyla Jykynstyl gibi davranan şahıs kimdi? Bu tehdidin arkasında ne vardı? Amaç neydi? Senaryonun ne olduğunu anlayamasa da yasadışı bir şeyler olduğu açıktı.

Yalnızca sarhoş olduğu, telefonundaki mesajın da zararsız bir anlam taşıdığı biçimindeki yanıtlar hiç de inandırıcı gelmiyordu artık ona. İçkisine ilaç atıldığı gerçeğiyle, bu da en kötü senaryonun gerçekleşmiş olma ihtimalini güçlendiriyordu, ilk kadehine yüksek dozda Rohypnol katılmış olma olasılığıyla yüzleşmek zorundaydı.

Rohypnol artı alkol. Unutkanlık yaratan bir karışım. Bu zaman kavramını ortadan kaldıran karışım aynı zamanda karar verme yeteneğini, korkuyu, durum değerlendirmesi yapabilme gücünü ortadan kaldırıyordu.

Zihnin mantıklı düşünme ve karar verme yeteneğini doğrudan etkileyerek kişinin tüm gücünü yalnızca teme) arzularla ilgilenme seviyesine indirirdi. Bu karışım ne kadar aptalca, ne kadar tehlikeli olurlarsa olsun, tüm dürtüleri eyleme geçirme isteği doğuruyordu. Bu son derece zararlı iksirle beynin ilkel kısımlarındaki arzular öncelik kazanır, uğruna ödeyeceği bedele aldırmazdı. Sonra da yaşanılanları sis perdesi ardına gizlerdi. Altı ile on iki saat arası süren tam bir unutkanlık dönemi yaratırdı. Aslında bazı hastalıkların etkilerini hafifletme gayesiyle icat edilmiş bir ilaçtı bu. Gumey aracında bu hastalıkları düşünürken bir yandan da umutsuz ve perişan bir halde olgulara odaklanmaya çalışıyor ama bunu bir türlü başaramıyordu.

Madeleine onu küçük, basit eylemlere itibar etmeye alıştsr- mıştı. Öne doğru bir adım sonra bir tane daha. Yavaş yavaş. Ama her taraf tehditkar bir gölgenin arkasındayken hangi yöne adım atacağını bilemiyordu.

Diğer taraftan bu karanlık sokakta böylece bekleyerek bir yere ulaşamayacağının da farkındaydı. Her ne kadar hâlâ nereye gideceğine kara vermediyse de eğer hareket ederse en azından takip edilip edilmediğini anlayabilecekti. Yeniden düşüncelere dalmadan hemen arabayı çalıştırdı. Yolun

sonundaki ışıkların yeşile dönmesini, üç taksinin ağır ağır geçişini izledikten sonra farlarını yakıp, kırmızı yanmadan

Madison Meydanı kavşağına doğru yöneldi. Yolda takip edilmediğine emin olana dek önüne çıkan kavşaklarda rastgele birkaç tur attı. Sonra da seksenlerden altmışlı numaralara doğru ilerleyen caddeler boyunca Manhattan' ın doğusu ıa doğru yöneldi.

Ne yaptığının farkında bile olmadan Jykynstyl'in evinin bulunduğu bölgeye gelmişti. Önce evin bulunduğu bloğun çevresinde bir tur attı. Sonra da sokağa girdi. Büyük evin hiçbir ışığı yanmıyordu.

Arabasını dokuz saat önce park ettiği park yasağı bulunan yere çekti.

Öfkesi bumundaydı. Bundan sonra ne yapacağına ilişkin de en ufak bir fikri yoktu. Ama bu kadarla sınırlı bir eylem bile, bir nebze de olsa sakinleşmesine neden olmuştu. Cüzdanında Jykynstyl'in telefon numarası olduğunu hatırladı. Trafiğe takılırsa araması için Sonya vermişti numarayı. Ne diyeceğini planlamaya aldırmadan numarayı tuşladı. Belki, 'Ne partiydi be, Jay! Fotoğn f çektin mi? ' Ya da daha Hardwick tarzı bir ifadeyle, Hey pislik herif, benle oyun oynama yoksa alnının ortasına kurşunu yersin, 'gibilerinden bir şey söylemeliydi. Ama bunların hiçbirini söyleyemedi, zira Sonya'nın verdiği numarayı tuşlayınca hattın kullanımda olmadığı mesajından başka bir yanıt alamadı.

Biri kapıyı açıncaya dek yumruklamak için delice bir istek duyuyordu. Sonra JykynstyPin daima hareket halinde olduğu, bir yerde uzun süre kalmadığı biçimindeki sözlerini hatırladı. Birden evin boş olduğuna, adamın çoktan gittiğine ikna olmuştu. Kapıyı yumruklamak bütünüyle anlamsız bir eylem olacaktı.

Madeleine'i aramalı, neden geç kaldığını söylemeliydi. Ama neden geç kalmıştı? Ona bu hafiza kaybı olayından da bahsetmeli miydi? St. Genesius Lisesi'nin karşısında kendine geldiğinden? Fotoğraflarla ilgili tehditten? İyi de tüm bu açıklamalar onu gereksiz yere endişeden çıldıracak hale getirmekten başka ne işe yarardı?

Belki önce Sonya'yı aramalı kadının olup bitenleri aydınlatmak için söyleyebileceği herhangi bir şey olup olmadığını görmeliydi. Bu Jay Jykynstyl hakkında gerçekten neler biliyordu? Yüz bin dolarlık teklifin gerçekliği var mıydı? Yoksa bu onu kentte, adamla baş başa yiyeceği öğle yemeğine çekmek için yem olarak mı kullanılmıştı. Onu ilaçla bayıltıp... sonra ne?

Belki hemen bir acil servise gidip metabolizması aldığı ilacı eritmeden toksin testi yaptırtarak kuşkularını elle tutulur kanıta çevirmeliydi. Diğer taraftan toksin testi kayıtları tutulduğu için işler daha da içinden çıkılması imkansız hale gelir, bir dolu soruya yanıt vermek zorunda kalabilirdi. Tam bir ikilemde kalmıştı. Neler olup bittiğini herhangi bir resmi girişime kalkışmadan önce anlamak istiyordu.

Kararsızlık içinde kıvranırken büyük, beyaz bir minibüs otuz metre kadar ileride, tam JykynstyPin evinin önünde durdu. Karşı yönden gelen başka bir arabanın farları minibüsün yan tarafındaki yazıyı okumasını sağlamıştı. WHITE STAR TEMİZLİK FİRMASI.

Gumey minibüsün görüş açısı dışında kayar kapısının açıldığını, İspanyolca bir şeyler konuşulduğunu, sonra da kapının kapandığını işitti. Minibüs kirli üniformalı bir kadınla erkeği evin önünde bırakıp gitmişti.

Adam beline asılı anahtarlardan biriyle kapıyı açtı. İçeri girdiler. Birkaç saniye sonra holün ışıkları yandı.

Sonra birinci kat pencerelerindeki diğer ışıklar yanmaya başladı. Yaklaşık iki dakika içinde

binanın dört katındaki bütün ışıklar yanmıştı.

Gumey bu noktada blöf yapmaya karar verdi. Polis gibi gözüküyor, polis gibi davranıyordu. Yanında emekli dedektiflere verilen ve çalışanlarınkiyle kolaylıkla karıştınlabilecek türden bir de kimliği vardı.

Yaklaşınca ön kapının aralık olduğunu fark etti. Girişten içeriyi dinledi. Ne bir ayak sesi ne de bir konuşma. Girişten evin iç kısmına açılan kapıyı yokladı. O da kilitli değildi. Açıp, yeniden dinledi. Üst katlardan gelen boğuk bir elektrik süpürgesi sesi dışında hiçbir şey duyamıyordu. İçeri süzülüp kapıyı ardından usulca kapattı.

Temizlik elemanları bütün ışıklan yaktığından hol Gumey'in hatırladığından daha soğuk ve boş bir göriinUme bürünmüş gibiydi. Parlaklık odanın dekorasyonunun en önemli parçası olan maun renkli merdivenlerin tüm ihtişamını silmişti sanki. Tahta panelli duvarlar da sanki ışıkla üzerlerindeki antika havayı yitirmiş, ucuzlaşmışlardı.

Karşı tarafta iki kapı vardı. Biri, hatırladığı kadarıyla JykynstyPin kızıyla-kız öyle demişti ama şimdi

Gumey bundan kuşkuluydu - bindikleri asansördü. Diğer kapıysa aralıktı. Arka tarafta gözüken oda da en az bulunduğu hol kadar aydınlıktı.

Burası emlak komisyoncularının reklamlarında medya odası dedikleri türden bir bölümdü. Büyük bir perde ve karşısında on kadar koltuk. Karşı köşede bir bar, yanında içi şarap, kokteyl bardakları, seçkin tatlılar ve kokain servisi için kullanılabilecek türden cam tabaklarla dolu bir büfe göze çarpıyordu. Büfenin çekmecelerini kontrol etti. Hepsi boştu. Barın arkasındaki dolapla buzdolabıysa kilitliydi. Odayı, girdiği kadar sessizce terk edip üst kata yöneldi.

İran işi yolluk döşeli merdiven basamaklarını ikişer ikişer çıkarak önce ikinci sonra da üçüncü kata ulaştı. Burada elektrik süpürgesinin sesini çok daha net duyuyordu. Üst kattaki temizlik ekibinin orada işlerini bitirip her an aşağı inebileceklerinin, bu yüzden de zamanının çok kısıtlı olduğunun farkındaydı.

Kemerli geçit beş kapının bulunduğunu gördüğü uzunca bir koridora açılıyordu. Sondaki kapının asansör kapısı olduğunu, diğerlerininse yatak odaları olması gerektiğini tahmin etti. En yakın kapıya gidip kolu mümkün olduğunca ses çıkarmamaya çalışarak çevirdi. Tam bu esnada koridorun sonundaki asansörün katta durduğunu ve kayan kapısının hafif bir sesle açıldığını işitti.

Hemen karanlık, yatak odası olduğunu tahmin ettiği odaya dalıp kapıyı arkasından kapattı. Bir yandan da asansörden inen kişinin, büyük olasılıkla temizlik görevlilerinden birinin o sırada diğer tarafa bakıyor olmasını umuyordu.

İşte tam o anda içinde bulunduğu durumun farkına vardı. İçerisi saklanabilecek bir yer arayabilmek için fazlasıyla karanlıktı. Yakalanma korkusuyla ışığı da açamıyordu. Ya umutsuzca kapının arkasında saklanırken yakayı ele verirse? Burada emekli dedektiflere verilen kimlik kartını göstererek blöf yapabilmesi imkansızdı. Ne işi vardı burada gerçekten? Ne bulmayı umuyordu ki? İçinde diğer kimliğinin ipuçlarını bulabileceği JykynstyFe ait bir cüzdan mı? Her şeyi anlatan bir e-posta mı? Mesajda bahsedilen fotoğraflar mı? Jykynstyl'i zor duruma sokup yönelttiği tehdidin geçerliliğini azaltacak herhangi bir şey mi? Bunlar ancak ucuz filmlerde olurdu. Öyleyse neden kendini böylesine komik bir duruma sokmuştu?

Şimdi aptal bir hırsız gibi karanlıkta saklanıyordu işte.

Koridordan elektrik süpürgesinin sesi işitildi. Şimdi kapının altındaki ince boşluktan gidip gelen

süpürgenin hortumunun gölgesi görünüyordu. Büyük bir dikkatle çevresini eliyle kontrol ederek kapıdan uzaklaştı. Birkaç saniye sonra elektrik süpürgesinin sesi daha az duyulur oldu. Temizlik elemanı karşı odaya girmiş olmalıydı.

Gumey'in gözleri karanlığa alışıyordu. Kapının altından süzülen ışıkla içeride büyük bir yatağın,

Queen Anne tarzı işlemeli bir sandalyenin ve diğer duvardaki siyah gardırobun siluetini seçebiliyordu.

Şansını denemeye karar verdi. Elini duvarda dolaştırarak ışık ayar düğmesi buldu. Önce hafif aydınlık olacak şekilde çevirdi. Sonra sonuna kadar açıp ardından hemen kapattı. Temizlik elemanlarının kapının altında süzülen bu yarım saniyelik ışığı fark edemeyecek kadar meşgul olduklarına emindi.

O kısa sürede küçük odada karanlıkta fark ettiği eşyaların yanı sıra iki küçük sandalyeyle, üst kısmında oldukça şık bir aynanın bulunduğu küçük bir şifonyer ve üzerlerinde süslü lambalarıyla iki komodin görmüştü. Beklenmedik ya da tuhaf herhangi bir şey yoktu. Kendi tepkisi dışında. Işığın açık olduğu o anda gördüğü oda deja vu yaşamasına neden olmuştu. O kısa sürede bu odadaki her şeyi, aynı biçimde daha önce de görmüş olduğu hissine kapılmıştı.

Bu aşinalık duygusu birkaç saniye sonra yerini ürpertici bir soruya bıraktı. Günün erken saatlerinde bu odaya bir kez daha girmiş miydi? Ürperti giderek mide bulantısına dönüşüyordu. Bu odaya daha önce girmiş olmalıydı. Yatağı, sandalyelerin yerlerini, şifonyerin üzerindeki fistolu örtüleri daha önce gördüğü hissinin başka bir açıklaması olamazdı.

Daha da önemlisi alkolün ve Rohypnol'un etkisi tam olarak ne kadar sürerdi? Algılarının, ne kadarı gerçek, ne kadarı damarlarındaki kimyasal karışımın etkisiyle çarpık durumdaydı? Hayatı boyunca kendini hiç bu derece savunmasız hissetmemişti. Bu duygu ona çok yabancı geliyor, kendini yapabileceklerinin kapasitesini değerlendirme noktasında başarısız oluyor ama yine de bir şeyler yapmak için çabalıyordu.

Sonra, ağır ağır bu umutsuzluk ve olup biteni kavramakta çektiği güçlük, yerini korku ve öfkeye bıraktı. O da daha önce hiç yapmadığı biçimde bu öfkeye sımsıkı sarıldı. Çelik kadar güçlü öfkeye. Güçlü ve inatçı öfkeye.

Kapıyı açıp, aydınlığa çıktı.

Elektrik süpürgesinin sesi koridorun sonundaki odadan geliyordu. Öğlen bindiği asansörde çok kısa süre kalmış olduğunu hatırlayınca salonla yemek odasının ikinci katta bulunması gerektiğine karar verdi.

Orada hafızasını geri getirebilecek bir şeyler bulabilme umuduyla basamaklara yöneldi.

Kemer ikinci katta zeminle birleşiyordu. Altından geçince kendini Jykynstyl'le ilk karşılaştığı salonda buldu. Temizlik elemanları evin her tarafı gibi burasının da tüm ışıklarını yaktıklarından yine benzer hisse kapıldı. Büyük saksılardaki bitkiler bile eskisi kadar etkileyici görünmüyorlardı. Salondan geçip, yemek bölümüne doğru yürüdü. Tabaklar, bardaklar, gümüş takımlar ortadan kaldırılmıştı. Holbein portresi de. Ya da sahte Holbein portresi.

Gumey bu öğle yemeğiyle ilgili hatırladıklarının hiçbirinden emin olmadığını fark etmişti. Bu yüzden de hatırladığı her şeyin sahtekarlık ürünü olduğunu düşünmek şu an için yapabileceği en mantıklı şey gibi gözüküyordu. Özellikle de vesikalık fotoğraflarına verilen sıra dışı teklifin. Bunun tamamen bir aldatmaca olduğunu, ortada gerçekten böyle bir teklif bulunmadığını, sezgilerinin ve yeteneklerinin herhangi bir takdir almadığını düşünmek egosu üzerinde şaşırtıcı bir etkiye neden

olmuştu. Teklifin miktarı ve arkasından şimdi çok hoşuna gittiğini anladığı övgülerin gerçek dışı olduğunu idrak edişi ciddi anlamda hayal kırıklığı yaratmıştı.

Terapistin birinin bir keresinde bir şeyi kaybetmenin verdiği acıya bakarak onun bizim için ne derece değerli olduğunu anlarız dediğini hatırladı. Şimdiyse Jykynstyl'in tamamen hayal mahsulü olan teklifine, çalışmalarının çok da değerli olmadığı biçimindeki kişisel fikri kadar değer verdiğini fark ediyordu. Ve bu da kendisini iki kat daha aptal yerine konmuş hissetmesine neden oluyordu.

Yemek odasında etrafına bakındı. Ağzına gelen midesindeki ekşi, şarap tadı Puget Boğazı'nda tekne yolculuğu hayalini canlandırmıştı. Yeni cilalanmış masanın üzerine baktı. Herhangi bir leke ya da parmak izi göremedi. Yeniden salona döndü. Burada bir dakika önce içeri ilk girdiğinde fark eder gibi olduysa da anlam veremediği hafif bir koku vardı. Kokunun muhtevasını algılamaya çabaladı. Alkol, sigara dumanı, şöminenin külleri, deri, bitkilerin nemli toprağı, mobilya cilası, eski ahşap kaplama. Her şey normal. Tuhaf bir durum yok.

Başarısızlığın, boşu boşuna içeri girme riskini aldığını fark etmenin neden olduğu öfkeyle kalakalmıştı.

Burası içinde yaşanılan bir yer olmaktan daha çok düşmanca bir ortam gibi gözüküyordu. Jykynstyl tam olarak anlatmasa da yolcuklarla geçen bir yaşam tarzı sürdüğünden bahsetmişti. Şu an nerede olduklarını ancak tanrı bilebilirdi.

Üst kattaki elektrik süpürgesinin sesi arttı. Gumey son bir kez daha etrafına bakınıp merdivenlere yöneldi. Basamakları tam yarısına kadar inmişti ki bir şeyler hatırlar gibi oldu.

Alkol kokusu.

Küçük kadeh.

Tanrım!

Hemen basamakları ikişer ikişer çıkıp salona döndü ve geldiğinde Jykynstyl'in kendisini karşıladığı, sonrasında da ayağa kalkabilmek için yan taraflarına tutunmak zorunda kaldığı, yakınında elindeki küçük absent kadehini koyacak bir sehpa bulunmayan büyük koltuğa yöneldi.

Gumey arka taraftaki büyük bitkiye doğru yürüdü. İşte, kalın yaprakların dibinde, saksının hemen köşesindeydi. Kadehi cebinden çıkardığı mendille dikkatle sararak ceketinin cebine koydu.

Bir dakika sonra arabasına bindiğinde akimdaki yeni soru bununla ne yapacağıydı.

3 3 1 . B ö l üm

Meraklı Bir Köpek

. Bölge polis karakolu Doğu Altmış Yedinci Caddeden birkaç blok ilerideydi. Gumey hemen oradaki tanıdıklarını aklından geçirmeye koyuldu. 19. bölgede beş, altı dedektif tanıyordu. Hatta iki dedektifi bu sıkmtı yaratması muhtemel iyiliği isteyecek kadar yakın tanıyordu. Çalıntı bir bardak üzerinde parmak izi analizi yapmak ve sonuçları FBl'ın veri bankasında taramak, dosya numarası gerektiren işler olduğu için kesinlikle sıkıntı yaratacak türden bir işti. Bir taraftan birlikte yemek yediği bu adamla ilgili neden bilgi toplamak istediğini söylemek istemiyor, diğer taraftan ileride ortaya çıkma ihtimali yüksek yalanlar uydurmayı da arzu etmiyordu.

Bu konuda başka bir çare düşünmeye karar verip kadehi arabanın yan gözüne, cep telefonunu da yanındaki koltuğa koyup George Washington köprüsüne doğru yöneldi.

Yolda ilk olarak Sonya Reynolds'u aradı.

"Hangi cehennemdeydin? Akşama kadar ne yaptın?" Sesi kızgın, endişeli geliyordu. Gumey onun

olanlardan bütünüyle habersiz olduğuna ikna olmuştu.

“Harika sorular. Ama cevaplarını ben de bilmiyorum ne yazık ki.” “Ne oldu? Ne diyorsun sen?”

“Jay Jykynstyl hakkında ne kadar bilgin var?”

“Neden soruyorsun bunu? Ne oldu?”

“Bilmiyorum ama pek iyi şeyler olmadı sanırım.”

“Anlamadım.”

“Jay Jykynstyl hakkında ne kadar bilgin var?”

“Sanat medyasında çıkan haberlerden biliyorum sadece. Son derece seçici, iyi bir alıcı. Piyasada büyük etkisi var. Tanınmaktan hoşlanmıyor. Fotoğrafının çekilmesine izin vermiyor. Hayatıyla ilgili hatta nerede oturduğuyla ilgili spekülasyonlar yaratılması hoşuna gidiyor. Hatta gay olup olmadığıyla ilgili şüphe uyandırmaktan bile hoşlanıyor. Ne kadar çok spekülasyon yaratırsa o kadar mutlu oluyor sanki. Gizliliğe takıntılı gibi.”

“Kısacası günün birinde galerine gelip çalışmalarımı satın almak istediği ana dek onunla hiç karşılaşmamış, fotoğrafını bile görmemiştin öyle mi?”

“Nereye varmaya çalışıyorsun?”

“Konuştuğun adamın Jay Jykynstyl olduğunu nereden biliyorsun? Kendisinin o olarak tanıttığı için mi?”

“Hayır. Tam tersi.”

“Jay Jykynstyl olmadığını mı söyledi?”

“Adının Jay olduğunu söyledi. Sadece Jay.”

“O zaman nasıl...”

“Israrla sorup durdum çünkü. Onunla tam adını bilmeden iş yapmanın benim açımdan çok güç olduğunu, böylesine büyük miktarda paranın söz konusu olduğu bir durumda böyle bir belirsizlikle çalışmanın benim için aptallık olacağını izah ettim.” “Peki o ne dedi?”

“Javits dedi. Adının Jay Javits olduğunu söyledi.”

“Jacob Javits mı? O bir ara senatör değil miydi?”

“Doğru ama bunu tuhaf bir tonlamayla söylemişti. Sanki aşırı ısrar ettiğimi görünce o anda uydurmuş gibi. Dave ne diye bunları konuşuyoruz? Bana hemen bugün neler olduğunu anlat.” “Olan şu. Tüm bu teklif kocaman bir yalanmış. İçkime ilaç katıldığını düşünüyorum. Ve yemeğinin de sanat çalışmalarımla en ufak bir ilgisi olmayan bir tezgah olduğu kanaatindeyim.” “Delilik bu.”

“Tekrar adamın kimliği konusuna dönelim. Sana adının Jay Javits olduğunu söyledi ve sen de onun adının Jay Jykynstyl olduğu kanaatine vardın.”

“Hayır, tabii ki öyle değil, saçmalama. Konuşmamız sırasında bir ara söz dönüp dolaşıp gölün güzelliğine geldi. O da bana odasından da gölü görebildiğinden bahsetti. Bunun üzerine nerede kaldığım sordum. Adını bilmemi istemediğini apaçık ortaya koyan bir tavırla harika bir otelde kaldığını söyledi. Ben de göl kıyısındaki en lüks otel olan Huntington’ı aradım ve Jay Javits’in orada kalıp kalmadığını sordum.

Adam şaşırıp ismi yanlış biliyor olabileceğimi söyledi. ‘Kesin öyledir, yaşlanıyorum artık. Sık sık isimleri yanlış hatırlıyorum,’ dedim. Mümkün olduğunca acındırmaya çalıştım kendimi.”

"Ve başarılı olduğunu sanıyorsun?"

"Bence öyle. Aradığınız adamın soyadı Jykynstyl olabilir mi diye sordu?"

"Ben de ona ismi hecelemesini rica ettim. Bir yandan da kendi kendime, 'Lanet olsun, bu gerçekten mümkün olabilir mi?' diye sorup duruyordum. Ardından bu Jykynstyl'i tarif etmesini istedim. Galeriye gelen adamı harfi harfine tarif etmişti. Yani gördüğün o kişi ismini vermek istemedi ama ben onun kim olduğunu öğrendim."

Gumey hiçbir şey söylemedi. Çünkü adamın Sonya'yı Jykynstyl olduğuna inandırmak ve böylece tüm kuşkularını gidermek için bu oyunu oynadığını düşünüyordu. Sahtekarlığın nasıl ince ince işlendiğini görmek neredeyse sahtekarlıktan bile rahatsız ediciydi.

"Hâlâ orada mısın, David?"

"Birkaç görüşme yapmam lazım. Seni sonra ararım."

"Bana hâlâ neler olduğunu anlatmadın."

"Ben de neler olduğunu bilmiyorum ki. Sadece aldatıldığımı, ilaçla bayıltıldığımı, o halde başka bir yere götürüldüğümü biliyorum. Ve sonrasında da tehdit edildim. Ama bunların neden ve kim tarafından yapıldığına ilişkin en ufak bir fikrim bile yok. Ama öğrenmek için elimden geleni yapıyorum. Sonunda da mutlaka öğreneceğim." Son cümlesindeki iyimserlik o an hissettiği öfke, korku ve şaşkınlık duygularıyla tam bir tezat oluşturuyordu aslmda. Ona arayacağına dair bir kez daha söz verdi.

Sonra da Madeleine'i aradı. Bunu ne diyeceğini tasarlamadan ve de saati kontrol etmeden yapmıştı.

Ancak karısının telefonu uykulu sesle açtığını fark edince arabanın saatine baktı, 22:04.

"Ben de ne zaman aramaya vakit bulacak acaba diye düşünüyordum," dedi. "İyi misin?"

"İyi sayılırım. Daha önce arayamadığım için özür dilerim. Biraz tuhaf bir öğleden sonraydı."

"İyi sayılırım da ne demek?"

"Ne? Ha, yani iyiyim. Sadece anlam veremediğim küçük bir şeyler oldu da."

"Ne kadar küçük?"

"Söylemesi zor. Sanırım şu Jykynstyl olayı baştan aşağı uydurmaymış. Olup bitenleri anlayabilmek için koşturup durdum bütün akşam."

"Ne oldu?" Tamamen gerilmişti. Yine de endişesini maskelemeye çalışarak soğukkanlı bir ifadeyle konuşuyordu.

Seçeneği olduğunun farkındaydı. Her şeyi, karısının nasıl etkileneceğine aldırmadan, en ince ayrıntısına kadar anlatabilirdi. Ya da kısmi, nispeten daha az rahatsız edici bir anlatım tarzı benimseyebilirdi. Ancak böyle yapınca da ileride kendi kendini kandırdığı vehmine kapılabileceğini düşündü. Sonra ikinci seçeneği sadece ilk adım olarak tercih etmeye karar verdi. Kendisi olup bitenleri anladığı anda karısına her şeyi aktaracaktı.

"Yemekte kendimi tuhaf hissettim. Sonra, arabada yaptığımız konuşmayı hatırlamakta zorlandığımı fark ettim." Bunda minimize edilmiş de olsa gerçeklik payı olduğunu düşünüyordu.

"Sarhoş olmuşsun galiba." Sesinden hüküm vermekten ziyade anlamaya çalıştığını ortaya koyuyordu.

"Belki ama emin değilim."

“İlaç mı konuldu diyorsun yani?”

“Bu aklıma gelen olasılıklardan biri. Ama bir mantığı da yok açıkçası. Her şeyi baştan değerlendirmeye koyuldum. Bir şeyler dönüyor ama ne olduğunu anlayamadım. Tek bildiğim şu yüz bin dolarlık teklifin koca bir balon olduğu. Aslında seni daha önce arayamadığım için özür dileyip, birazdan

Manhattan’dan çıkmak üzere olduğumu söylemek için aramıştım. İki buçuk saate kadar evde olurum.”

“Acele etme.”

“Görüşürüz. Seni seviyorum.”

Harlem Nehri yolunun GW köprüsü çıkışını az daha kaçırıyordu. Arkasından öfkeyle komaya basılmasına neden olacak derecede ani bir hareketle sağa saptı.

Kline’ı aramak için saat çok geçti. Ama Hardwick gerçekten olaya geri döndüyse Kamala soruşturmasıyla Kline’ın mesajında belirttiği Skard ailesi hakkında bir şeyler bilebilirdi. Hardwick uyumuyor olmalı, telefonu açmalı ve konuşmak istemeliydi tabii. Yani biraz şansa ihtiyacı vardı.

Üç isteği birden gerçekleşti.

“Ne var ne yok, Sherlock? Yeni görevimi, tebrik etmek için sabahı bekleyemedin mi?”

“Tebrikler.”

“Herkesi Mapleshade mezunlarının sinek gibi birer birer avlandığına ve dünyadaki herkesin konuyla ilgili sorgulanması gerektirdiğine ikna etmeyi başardın gibi gözüküyor. Bu yüzden de çok sayıda elemana ihtiyaç var. Yani Rodriguez beni işe geri çağırmaya mecbur kaldı. Zaten aklını kaçıracak halde.”

“Döndüğüne sevindim. Birkaç sorum var sana.”

“Köpekle ilgili mi?”

“Köpek?”

“Kiki’yi bulan köpek.”

“Ne anlatıyorsun sen Jack?”

“Marian Eliot’un meraklı köpeğinden bahsediyorum. Duymadın mı?”

“Anlat.”

“Melpomene’yi ağaca bağlamış, gül bahçesinde çalışıyormuş.”

“Kimi?”

“Köpeğin adı Melpomene. Çok akıllı bir köpek. Bir şekilde ipten kurtulmayı başarmış. Mullerlar’ın evinin arkasındaki odunluğun orda dolaşmaya başlamış. Yaşlı Bayan Eliot köpeğinin yanına gittiğinde hayvanın derince bir çukur açtığını görmüş. O sırada da yaşlı kadının gözüne bir şey takılmış. Bil bakalım neymiş bu?”

“Jack, tanrı aşkına. Söylesene.”

“İlk anda bahçe eldiveni sanmış.”

“Tanrı aşkına, Jack...”

“Düşünsene. Eldivene ne benzeyebilir?”

“Jack...”

“Çürümüş bir el.”

“Ve bu elin ucunda da Hector Flores’le kaçtığı düşünülen Kiki Muller’ın cesedi varmış?”

“Aynen öyle.”

Gumey beş saniye kadar hiçbir şey söylemedi.

“Çarkları döndürdün, Sherlock. Herkesi harekete geçirdin.” “Kiki’n in kocası nasıl tepki verdi?”

“Deli Cari mı? Ağaç altındaki trenci? Hiçbir tepki vermedi. Sanırım psikiyatristi onu tepki gösteremeyecek hale sokacak miktarda Xanax vermiş. Tam bir yaşayan ölü olmuş herif. Ya da muhteşem rol yapıyor.”

“Ölüm nedeni ve tahmini, zamanı belli mi?”

“Ceset daha bu sabah çıkartıldı. Ama uzun zamandan beri gömülü olduğu belli. Belki birkaç aydır. Bu da Hector’un ortadan kaybolduğu zamana denk düşüyormuş gibi görünüyor.”

“Peki, ölüm nedeni?”

“Adli tabip henüz raporunu hazırlamadı ama cesedi görünce hemen anlaşılıyor zaten.”

Hardwick sustu. Gumey dişlerini sıkıyordu. Hardwick’in ne diyeceğini anlamıştı.

“Ölümünün kafasının kopartılmış olmasıyla ilişkilendirilebi- leceğini söyleyebilirim.”

larcai(a:7if(Â%/ırıf>iÂ

. Boş Kağıt

Vü

(jece yarısından epey sonra eve ulaşan Gumey hiç uyumadığını hissedecek derecede az uyumuştu.

Ertesi sabah Madeleine’le kahve içerken huzursuzluğunun bu gizemli JykynstyFden ve giderek yoğunlaşan Peny soruşturmasından kaynaklandığını anlattı. Aslında bunların yanı sıra söylemese de şu an metabolizmasında ne tür bir ilaç olduğunu düşünmek de huzursuzluğunu katlıyordu.

“Hastaneye gitmeliydin.”

“Ben iyiyim.”

“Belki de yatmalısın.”

“Gelişmeler çok hızlı. Aynca uyuyamayacak kadarda gerginim.” “Ne yapacaksın?”

2 0 . B ö l üm

“Çalışacağım.”

“Bugün pazar, biliyorsun değil mi.'”

“Evet.” Ama unu^nuştu. Kafasının bu derce karışık olması korkutucuydu. Ayaklarını sağlam bir zemine basmalıydı. Zihinsel berraklığa ancak oradan adım adım ilerleyebilirdi.

“Belki de Dichter’i arayıp bugün müsait olup olmadığını sormalısın.”

Başını iki yana salladı. Dichter aile doktorlarıydı. Dr. Dichter. Zaman kaybından başka bir şey olmayacak bu türden önerilere normalde gülüp geçerdi. Ama bugün hiç de gülecek hali yoktu.

“İçkine ilaç atılmış olabileceğini söyledin. Bu konuda ciddi misin? Nasıl bir ilaçtan bahsediyorsun?”

RohypnoPdan şüphelendiğini söyleyecek değildi. İlacın cinsel taciz vakalarıyla bağlantısı bir sürü farklı soruyu tetikleyebilir, şu an tartışabilecek durumda olduğunu hiç sanmadığı konuların açılmasına neden olabilirdi. “Emin değilim. Sadece alkol benzeri kendinden geçirme etkisi yaratan bir ilaç olduğunu tahmin ediyorum.” Karısı Gumey’e bir an için kendini çıplak hissetmesine neden olacak derecede sorgulayıcı bir ifadeyle baktı.

“Neyse ne,” dedi. “Etkisi geçiyor artık.” Haddinden fazla doğal bir tavırla konuştuğunun farkındaydı.

Ya da en azından konuyu değiştirmeye can attığı anlaşılıyordu.

“Belki de etkisini ortadan kaldırmak için başka bir ilaç alman gerek.”

Gumey başını iki yana salladı. “Vücudumun doğal yollardan ilacı atacağına eminim. Şu an tek yapmam gereken dikkatimi bir şeyler üzerinde yoğunlaştırmak.“ Bu sözler hemen Perry olayını düşünmeye itmişti. Akşam Hardwick’le yaptığı telefon görüşmesini anımsayınca, onun birdenbire Melpomene ve Kiki

Muller’m çürümüş eliyle ilgili bir şeyler anlatmaya başlaması yüzünden asıl arama sebebini unuttuğunu fark etti.

Bir saniye içinde yeniden telefona sarılmıştı.

“Skard?” diye inledi Hardwick mutsuz bir sesle. “Evet, bu ismi Kamala Modaevi’ni araştırırken tespit ettik. Bu arada pazar sabahı olduğunun farkında mısın? Bu kadar acil mi bu?”

Hardwick’le hiçbir şey kolay değildi. Ama oyunu kurallarına göre oynarsanız nispeten de olsa zorluğun üstesinden gelebilirdiniz. Yapılması gereken tek şey kabalığa kabalıkla yanıt vermekti.

“Taşaklarından vurulmanı sağlayacak derecede acil desem?” Hardwick sanki Gumey’in söylediği cümleyi kaç puanla ödüllendirmesi gerektiğini düşünüyormuşçasına birkaç saniyeliğine sessiz kaldı. “Kamala

Modaevi’nin kısa sürede araştırılması imkansız derecede karmaşık bir kurum olduğu ortaya çıktı, Modaevi başka bir firmaya, o firma da bir başkasına, o başka firma da Cayman Adaları’ndaki başka bir kuruma aitmiş. Yani tam olarak ne iş yaptıklarının tespiti baya zor. Ama bir Sardinya bağlantısı varmış gibi gözüküyor. Bu Sardinya bağlantısı da Skard ailesiyle bağlantılıymış gibi duruyor. Skardlar’ın kötü şöhretleri var gibi.” “Var gibi?”

“Bundan kuşku duyduğum için böyle söylemedim. Sadece durumu kanıtlayacak yasal bir delil yok.

InterpoPdeki dostlarımız Skard ailesinden hiç kimsenin hiçbir konuda suçlanamadığı- nı söylediler. Görgü tanıkları her seferinde ya fikirlerini değiştirmişler ya da ortadan kaybolmuşlar.”

“Kamala Modaevi’nin sahibi Skard ailesi miymiş?”

“Büyük ihtimalle. Haklarındaki her konuya aynı yanıt veriliyor. Belki öyle belki böyle. Boş bir kağıt gibiler.”

“Peki, nasıl bir firmaymış bu Kamala Modaevi tam olarak?” “Kimse bilmiyor. Onlarla çalışan ne bir fabrika ne de toptancı bulabildik. Son derece pahalı kadın giysilerinin reklamlarını yapıyorlar. Ama bu giysileri gerçekten sattıklarına dair en ufak bir kanıt bulamadık.” “Firma temsilcileri bu konuda ne diyor?”

“Temsilci filan da bulamadık.”

“Tanrı aşkına, Jack. Bu ilanları kim veriyor? Parasını kim ödüyor?”

“Her şey e-posta aracılığıyla yapılıyor.”

“Nereden gönderiliyor bu e-postalar?”

“Bazen Cayman Adaları’ndan. Bazen de Sardinya’dan.” “Ama...”

“Biliyorum. Mantıklı değil. Hâlâ araştırıyoruz. Interpol’den daha fazla detay istedik. Ayrıca İtalyan polisiyle de temasa geçtik. Cayman Adalan’yla da. Tabii kimseyi herhangi bir konuda suçlayamadığımızdan ve bu kayıp kızları resmi olarak kayıp olarak ilan edemediğimizden işimiz baya zor.

İlan edebilsek bile Kamala’yla bağlantıları bir şeyi kanıtlamamızı sağlamaz. Zira Kamala ile Skard ailesi arasında bir bağ olduğuna dair elimizde hiçbir belge yok. Aile hakkında yalnızca söylentiler var. Yasal olarak sisli bir mayın tarlasında yürüyor gibiyiz. Artı, senin bütün gözlemlerini bölge savcısıyla paylaşman sayesinde şimdi herkes kıçını kollama paniğiyle oraya buraya saldırıyor.”

“Yani?”

“Yani, bıı mayın tarlasında birkaç kişi olması gerekirken birbirinin yolunu kesen bir düzine adam var.”

“Kabul et Jack. Bu senin hoşuna gider.”

“Canın cehenneme.”

“Peki. Sanırım senden bir iyilik istemek için şu an pek doğru bir zaman değil.”

“Ne gibi?” Birden uysallaşmıştı. Hardwick bu açıdan son derece tuhaf davranırdı. Tepkileri bir büyüğü tarafından sakinleştirilen küçük bir hiperaktif çocuğa benzerdi. Ondan iyilik istemek için en kötü an kotlanmalı, sakin gibi gözüktüğündeyse bir şey istenmeıeliydi. Ayrıca amirlerinden gelebilecek benzeri isteklere nasıl tepki vereceğini kestirmek imkansızdı. Bunu adeta bir denge faktörü olarak kullanırdı.

Genelde hiyerarşiye itaat edip, tutucu davranmaya eğilimli çoğu polisin aksine kesinlikle başına buyruk bir insandı. Hayatta kaldığı için şanslıydı.

“Bir yasağı çiğnemek gerek,” dedi Gumey neredeyse yirmi dört saattir ilk kez ayağı yere sağlam basan bir eyleme geçtiğini hissederek. Neden daha önce Hardwick aklına gelmemişti? “Biraz alengirli bir iş aslında.”

“Nedir?” Sesi sanki az önce sürpriz bir tatlı ikram edilmişçe- sine neşeliydi.

“Küçük bir kadehte» parmak izi alınıp, FBI veri bankasmda aranmasını istiyorum.”

“Dur tahmin edeyim. Kimsenin bilmesini istemiyorsun. Çünkü bu konuyla ilgili bir dosya açılmamasını istiyorsun. Sonrasında ucu sana kadar uzanacak bir soruşturmaya maruz kalmamak için değil mi?”

“Onun gibi bir şey.”

‘Bu kadehi nereden ne zaman alacağım?”

“On dakika sonra Abelard’s’ta buluşalım mı>v “Gumey sen haddini bilmez, küstah herifin tekisin.”

3 9 . B ö l üm

İmkansız Bir Durum

.A-belard ’s’ın ön tarafındaki küçük park alanında kadehi Hardwick’e teslim ettikten sonra Gumey birden içinde Tambury’e gitme isteği duydu. Neticede Abelard’s’a kadar gelmişti. Olay mahallini bir

kez daha görmekte fayda vardı. Ayrıca sürekli aktif olmak, şu Jykynstyl işinin neden olduğu gerginlikten bir an evvel sıyrılmak arzusundaydı.

Enerjik aristokrat Marian Eliot'u, Melpomene'yi, köpeğin Mullerlar'ın arka bahçesini eşeleyişini, yerden eski bir bahçe eldiveni gibi firlayan Kiki'nin elini düşündü. Ve Carl'ı. Noel sevdalısı CarFı.

Karısının öldürülüşüyle Cari çerçevenin dışına çıkmış oluyordu. Elbette kadının kafasının kopartılmış oluşu bütün parmakların Hector'a yönelmesini sağlamıştı. Ama ya Cari zekiyse...

Karısının Hector'la ilişkisini öğrendiyse? Ve onu tıpkı Hector'un Jillian Perry'i öldürdüğü biçimde ortadan kaldırmaya karar verdiyse? Akla yatkın gibi gelse de böyle bir şeyin gerçekleşmiş olma ihtimali düşüktü. Eğer Cari suçluysa o zaman Kiki cinayeti de Mapleshade merkezli ana soruşturmanın dışında kabyor demekti. Ayrıca karısını öldürecek derecede öfkelenmiş, Hector'un yaptıklarını tekrar ederek onu ortadan kaldırma zeka- sma sahip Cari"m cesedi arka bahçede kolaylıkla açılabilecek bir çukur? gömmüş olma aptallığı gösterdiği anlamına da geliyordu bu. Gumey olaylar arasında tuhaf bağlantılar sezinlese de hiçbir senaryonun yeterince inandırıcı olmadığının da farkındaydı.

Kiki Muller cinayetinin arkasında kıskanç bir kocanın öfkesinden çok daha farklı şeyler olduğunu tahmin ediyordu. Maples- hade gizemiyle bağlantısı olmalıydı. Badger Lane'den Higgles

Yolu'na saparken kendini toplamaya başladığını hissetti. Mutluluk şarkıları söylemekten çok uzak bir halde olsa da en azından kendini yeniden bir dedektif gibi hissediyordu. Ayrıca kusma hissi de geçmişti.

Calvin Harlen'la, onun vücutları dövmeli iki kopyası, virane evle mezbeleye dönmüş ahır arasındaki gübre yığınının yanında durmuş, Gumey'in arabasını uzaktan, nefret dolu bakışlarla izlediler.

Ashton'ın evine uzanan yokuşu çıkarken az da olsa evinin ön sundurmasında yüzünde kederli bir ifadeyle, köpeğiyle birlikte oturan Marian Eliot'u görmeyi ummuştu. Ama ne o ne de köpeği etraftaydı. Ayrıca Mullerlar'ın evinde de herhangi bir yaşam belirtisi gözlemlenmiyordu.

Ashton'ın parke taşlı kaldırımlı evinin önünde aracından inerken bir kez daha bulunduğu yerin

İngiliz tarzı sinmiş ambiyansından, zengin, sakin ve bir o kadar da seçkin ortamdan etkilenmişti.

Doğrudan ön kapıya yönelmek yerine evin arka tarafında uzanan geniş bahçenin giriş kapısına doğru ilerledi. Her ne kadar bahçedeki bitkiler genel olarak hâlâ yeşilseler de ağaçlarda san ve kırmızımsı yapraklar belirmeye başlamıştı.

"Dedektif Gumey?"

Eve doğru döndü. Scott Ashton açık yân kapının eşiğindeydi.

Gumey gülümseyerek, "Pazar sabahı rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi.

Ashton da benzer biçimde gülümseyip, "Cinayet soruşturması sırasında hafta içi hafta sonu ayrımı yapılmasını beklemiyorum zaten," dedi. "İstediğiniz herhangi özel bir..."

"Aslında kulübenin çevresine yakından bakmak istiyorum."

"Daha yakından?"

"Evet. Eğer sakıncası yoksa?"

"Özellikle aradığınız bir şey mi var?"

"Bunu ancak görünce anlayabilirim diye umuyorum." Ashton'ın gülümseyişi bile en az ses tonu

kadar ölçülüydü. “Eğer yardımcı olabileceğim bir konu olursa hemen haber verin. Babamla kütüphanede olacağım.”

Bazılarının çalışma odaları bazılarınınsa kütüphaneleri var. Amerika’nın sınıfsız bir toplum olduğunu kim söylüyor ki zaten? Özellikle de Cotswold tarzı taşlarla inşa edilmiş bir evde yaşayan, babasının adı Hobart Ashton olan biri için böyle bir kavramın sözü bile edilemezdi elbette.

Kaldırımdan bahçenin tam ortasındaki çardağa dek uzanan geniş yolda ilerlemeye başladı. O

ana dek kafası o kadar meşguldü ki havanın ne kadar harika olduğunu ancak o anda fark etmişti.

Muhteşem bir sonbahar gününde, güneş ışıklarıyla parıldayan yapraklar, rüzgarsız, durgun hava,

adeta zaman kavramının olmadığı bir dünya yaratmıştı. Hiçbir sorumluluğun olmadığı, nefesini kesecek derecede huzurlu bir dünya.

Gumey’in yaşamındaki tüm huzur anları gibi bu da kısa ömürlüydü. Buraya cinayete odaklanmaya, olayın gerçekleştiği yeri tüm dikkatini vererek incelemeye, katilin işini gördüğü yeri bir kez daha gözden geçirmeye gelmişti.

Geniş, taş patikada evin arka tarafına doğru yürüyüp, 257 Weatherby tüfeğiyle Ashton’m çay fincanının vurulduğu masaya kadar geldi. Hector Flores şu an nerede acaba diye düşündü.

Ormandan evi gözetliyor olabilirdi. Ashton’la babasının hatta benim hareketlerimi izliyor olma ihtimali var.

Gumey dikkatini kulübeye, düğün günü olayın gerçekleştiği yere yöneltti. Durduğu yerden kulübenin ön kapısını, kendi tarafındaki yan duvarını ve Flores’in palayı bulunduğu yere koymak için izlemiş olması gereken orman yolunu görebiliyordu. Tabii Mayıs ayında ağaçların yapraklan şimdiki gibi seyrek olamayacağından görüşün şu anki kadar iyi olamayacağının farkındaydı. Son bir hafta boyunca sürekli yaptığı gibi bir kez daha atle

“Yani?”

“Yani, bu mayın tarlasında birkaç kişi olması gerekirken birbirinin yolunu kesen bir düzine adam var.”

“Kabul et Jack. Bu senin hoşuna gider.”

“Canın cehenneme.”

“Peki. Sanırım senden bir iyilik istemek için şu an pek doğru bir zaman değil.”

“Ne gibi?” Birden uysallaşmıştı. Hardwick bu açıdan son derece tuhaf davranırdı. Tepkileri bir büyüğü tarafından sakinleştirilen küçük bir hiperaktif çocuğa benzerdi. Ondan iyilik istemek için en kötü an kollanmalı, sakin gibi gözüktüğündeyse bir şey istenmenıeliydi. Ayrıca amirlerinden gelebilecek benzeri isteklere nasıl tepki vereceğini kestirmek imkansızdı. Bunu adeta bir denge faktörü olarak kullanırdı. Genelde hiyerarşiye itaat edip, tutucu davranmaya eğilimli çoğu polisin aksine kesinlikle başına buyruk bir insandı. Hayatta kaldığı için şanslıydı.

“Bir yasağı çiğnemek gerek,” dedi Gumey neredeyse yirmi dört saattir ilk kez ayağı yere sağlam basan bir eyleme geçtiğini hissederek. Neden daha önce Hardwick aklına gelmemişti? “Biraz alengirli bir iş aslında.”

“Nedir?” Sesi sanki az önce sürpriz bir tatlı ikram edilmişçe- sine neşeliydi.

“Küçük bir kadehten parmak izi alınıp, FBI veri bankamda aranmasını istiyorum.”

“Dur tahmin edeyim. Kimsenin bilmesini istemiyorsun. Çünkü bu konuyla ilgili bir dosya

açılmamasını istiyorsun. Sonrasında ucu sana kadar uzanacak bir soruşturmaya maruz kalmamak için değil mi?”

“Onur. gibi bir şey.”

‘Bu kadehi nereden ne zaman alacağım?” ^

“On dakika sonra Abelard’s’ta buluşalım mı’”

“Gumey sen haddini bilmez, küstah herifin tekisin.”

2 0 . B ö l üm

İmkansız Bir Durum

-A.be lard ’s’ın on tarafındaki küçük park alanında kadehi Hardwick’e teslim ettikten sonra Gumey birden içinde Tambury’e gitme isteği duydu. Neticede Abelard’s’a kadar gelmişti. Olay mahallini bir kez daha görmekte fayda vardı. Ayrıca sürekli aktif olmak, şu Jykynstyl işinin neden olduğu gerginlikten bir an evvel sıyrılmak arzusundaydı.

Enerjik aristokrat Marian Eliot’u, Melpomene’yi, köpeğin Mullerlar’ın arka bahçesini eşeleyişini, yerden eski bir bahçe eldiveni gibi fırlayan Kiki’nin elini düşündü. Ve Carl’ı. Noel sevdalısı CarFı. Karısının öldürülüşüyle Cari çerçevenin dışına çıkmış oluyordu. Elbette kadının kafasının kopartılmış oluşu bütün parmakların Hector’a yönelmesini sağlamıştı. Ama ya Cari zekiyse...

Karısının Hector’la ilişkisini öğrendiyse? Ve onu tıpkı Hector’un Jilliar* Perry’i öldürdüğü biçimde ortadan kaldırmaya karar verdiyse? Akla yatkın gibi gelse de böyle bir şeyin gerçekleşmiş olma ihtimali düşüktü. Eğer Cari suçluysa o zaman Kiki cinayeti de Mapleshade merkezli ana soruşturmanın dışında kalıyor demekti. Ayrıca karısını öldürecek derecede öfkelenmiş, Hector’un yaptıklarını tekrar ederek onu ortadan kaldırma zekasına sahip Carl'ın cesedi arka bahçede kolaylıkla açılabilecek bir çukur? gömmüş olma aptallığı gösterdiği anlamına da geliyordu bu.

Gumey olaylar arasında tuhaf bağlantılar sezinlese de hiçbir senaryonun yeterince inandırıcı olmadığının da farkındaydı.

Kiki Muller cinayetinin arkasında kıskanç bir kocanın öfkesinden çok daha farklı şeyler olduğunu tahmin ediyordu. Maples- hade gizemiyle bağlantısı olmalıydı. Badger Lane’den Higgles

Yolu’na saparken kendini toplamaya başladığını hissetti. Mutluluk şarkıları söylemekten çok uzak bir halde olsa da en azından kendini yeniden bir dedektif gibi hissediyordu. Ayrıca kusma hissi de geçmişti.

Calvin Harlen'la, onun vücutları dövmeli iki kopyası, virane evle mezbeleye dönmüş ahır arasındaki gübre yığınının yanında durmuş, Gumey’in arabasını uzaktan, nefret dolu bakışlarla izlediler.

Ashton’m evine uzanan yokuşu çıkarken az da olsa evinin ön sundurmasında yüzünde kederli bir ifadeyle, köpeğiyle birlikte oturan Marian Eliot’u görmeyi ummuştu. Ama ne o ne de köpeği etraftaydı. Ayrıca Mullerlar’ın evinde de herhangi bir yaşam belirtisi gözlemlenmiyordu.

Ashton’ın parke taşlı kaldırımlı evinin önünde aracından inerken bir kez daha bulunduğu yerin

İngiliz tarzı sinmiş ambiyansından, zengin, sakin ve bir o kadar da seçkin ortamdan etkilenmişti.

Doğrudan ön kapıya yönelmek yerine evin arka tarafında uzanan geniş bahçenin giriş kapısına doğru ilerledi. Her ne kadar bahçedeki bitkiler genel olarak hâlâ yeşilseler de ağaçlarda sarı ve kırmızımsı yapraklar belirmeye başlamıştı.

“Dedektif Gumey?”

Eve doğru döndü. Scott Ashton açık yan kapının eşiğindeydi.

Gumey gülümseyerek, “Pazar sabahı rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedi.

Ashton da benzer biçimde gülümseyip, “Cinayet soruşturması sırasında hafta içi hafta sonu ayrımı yapılmasını beklemiyorum zaten,” dedi. “İstediğiniz herhangi özel bir...” %

“Aslında kulübenin çevresine yakından bakmak istiyorum.”

“Daha yakından?”

“Evet. Eğer sakıncası yoksa?”

“Özellikle aradığınız bir şey mi var?”

“Bunu ancak görünce anlayabilirim diye umuyorum.” Ashton’ın gülümseyişi bile en az ses tonu kadar ölçülüydü. “Eğer yardımcı olabileceğim bir konu olursa hemen haber verin. Babamla kütüphanede olacağım.”

Bazılarının çalışma odaları bazılarınınsa kütüphaneleri var. Amerika’nın sınıfsız bir toplum olduğunu kim söylüyor ki zaten? Özellikle de Cotswold tarzı taşlarla inşa edilmiş bir evde yaşayan, babasının adı Hobart Ashton olan biri için böyle bir kavramın sözü bile edilemezdi elbette.

Kaldırımdan bahçenin tam ortasındaki çardağa dek uzanan geniş yolda ilerlemeye başladı. O

ana dek kafası o kadar meşguldü ki havanın ne kadar harika olduğunu ancak o anda fark etmişti.

Muhteşem bir sonbahar gününde, güneş ışıklarıyla parıldayan yapraklar, rüzgarsız, durgun hava,

adeta zaman kavramının olmadığı bir dünya yaratmıştı. Hiçbir sorumluluğun olmadığı, nefesini kesecek derecede huzurlu bir dünya.

Gumey’in yaşamındaki tüm huzur anları gibi bu da kısa ömürlüydü. Buraya cinayete odaklanmaya, olayın gerçekleştiği yeri tüm dikkatini vererek incelemeye, katilin işini gördüğü yeri bir kez daha gözden geçirmeye gelmişti.

Geniş, taş patikada evin arka tarafına doğru yürüyüp, 257 Weatherby tüfeğiyle Ashton’m çay fincanının vurulduğu masaya kadar geldi. Hector Flores şu an nerede acaba diye düşündü.

Ormandan evi gözetliyor olabilirdi. Ashton’la babasının hatta benim hareketlerimi izliyor olma ihtimali var.

Gumey dikkatini kulübeye, düğün günü olayın gerçekleştiği yere yöneltti. Durduğu yerden kulübenin ön kapısını, kendi tarafındaki yan duvarını ve Flores’in palayı bulunduğu yere koymak için izlemiş olması gereken orman yolunu görebiliyordu. Tabii Mayıs ayında ağaçların yaprakları şimdiki gibi seyrek olamayacağından görüşün şu anki kadar iyi olamayacağının farkındaydı. Son bir hafta boyunca sürekli yaptığı gibi bir kez daha atletik yapılı, Latin Amerika kökenli bir adamın yaklaşık 150 metre kadar ileriye kanlı palayı kısmen saklamak amacıyla kulübenin arka camından çıkıp, sporculara has hızlı adımlarla ağaçlar ve çalılıklarla kaplı ormana dalışını gözünün önüne getirdi. Ve sonra... Sonra ne? Ayağına naylon poşetler filan mı geçirmişti? Ya da arkasında koku izi bırakmamasını sağlayacak türden kimyasal bir sprey mi kullanmıştı? Böylece arkasında iz bırakmadan ormanda ilerlemiş ya da arka taraftaki yola ulaşmış olabilir miydi? Sonra da arabasında kendisini bekleyen Kiki Muller’la polisler gelmeden olay yerinden uzaklaşmıştı öyle mi?

Belki de kadın onu evine almıştı? Sonra da Hector onu orada öldürüp bahçesine gömmüştü? Ama neden? Bunun bir mantığı yoktu ki! Belki de asıl yanlış soru tüm olup bitenlerde mantıklı bir yan

bulmaya çalışmaktı. Bir ruh hastası zihninin uydurduğu fantezilerin peşinden koşmuş olabilir miydi? Ancak böyle bir durumda çıkmaza girdikleri kesinleşirdi. Zira yapılan hiçbir şey mantıklı gerekçelere dayanmıyorsa, olup bitenleri değerlendirerek bir sonuca ulaşmak imkansızlaşırdı. Oysa

Gumey altında ne derece delilik ve öfke olursa olsun olayın bir şekilde kendi mantığı olduğu kanaatindeydi.

İyi de pala neden kısmen gömülmüştü? Sapını açıkta bırakıp, yalnızca bıçak kısmını gömmenin ne mantığı vardı? Nedense bu küçük çelişki onu rahatsız ediyordu. Belki de rahatsız etme ifadesi doğru değildi. Tam tersine bu tür çelişkileri severdi aslında. Tecrübeleri, gerçeğe ulaşmasını sağlayacak pencerelerin benzeri çelişkiler sayesinde açıldığının farkındaydı.

Masaya oturup, koşan birinin hangi yolu tercih etmiş olması gerektiğini gözünde canlandırmaya çalıştı. Kulübeden palanın bulunduğu 150 metre ilerisi yalnızca ormandaki ağaçların yaprakları yüzünden değil, yabani araziyle çimenliği ve çiçek tarhını ayırmak için kullanılan orman gülü sıraları nedeniyle de i neredeyse hiç görülemezdi. Gumey ormanın nereye kadar görülebileceğini kestirmeye çalıştı. Çok fazla ilerisinin gözükmeyeceğine neredeyse emindi. Yani Flores'in kimsenin dikkatini çekmeden oraya kadar rahatlıkla gitmiş olması normaldi. Aslında Gumey'in oturduğu yerden görebildiği en uzak nesne bir kiraz ağacının siyah gövdesiydi. Yan taraftaki çalılıkların arasında da birkaç santimlik yer yer boşluklar vardı.

Ağacın Flores'in geçmiş olduğu varsayılan yolun uzak köşesinde olduğu düşünülürse kuramsal açıdan o anda oraya bakan biri ancak bir saniyeliğine bir hareket görmüş olabilirdi. Ama bunun o an için bir anlamı olmazdı elbette. Ayrıca tam o anda o noktaya birinin bakıyor olma olasılığı...

Tanrım!

Neredeyse tamamen atladığı son derece belirgin bir şeyi fark etmenin neden olduğu şaşkınlıkla gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Kiraz ağacının kabuğu yer yer soyulmuş gövdesine bakıyordu. Sonra gözlerini hiç ayırmadan o yöne doğru ilerlemeye başladı. Önce Ashton'ın cesedi gördüğü anda yığılıp kaldığı çiçek tarhının yanından sonra da çimenliği yabani otlardan ayıran orman gülleriyle oluşturulmuş sınırdan geçti.

Flores'in palayı saklamak için geçtiği varsayılan güzergaha dümdüz ilerliyordu. Adamın kiraz ağacının ön tarafından geçmeden ilerlemiş olamayacağına emin olmak istiyordu.

Gumey günler önceki ilk incelemesinde gördüğü uçurumun kenarına geldiğinde varsayımının doğru olduğunu tespit etti. Ağacın arka tarafında geniş ve derin bir uçurum vardı. Kulübeden palanın bulunduğu yere ağacın arkasından geçerek ulaşmak ancak uçurumun aşağısına kadar inip sonra da karşı taraftan tırmanarak mümkün olabilirdi. Ayrıca iniş çıkışta fazlasıyla zaman yitireceğinden uzaklaşıncaya kadar ceset bulunmuş, etraf polislerle dolmuş olurdu. Daha da ötesi öyle bir durumda palanın bulunduğu uçurumun karşı tarafında değil, bu tarafta da koku izine rastlanması gerekirdi. Yani kısacası kulübeden palanın bulunduğu yere doğru yürüyen biri mutlaka bu ağacın ön tarafından geçmiş olmalıydı. Başka çaresi yoktu.

Normalde bir saat on beş dakika süren Tambury-Walnut Crossing yolunu elli beş dakikada alarak evine ulaştı. Bir an evvel düğün gününün video kaydını bir kez daha izlemek istiyordu. Aynı zamanda Perry cinayetiyle bu derece haşır neşir olarak Jykynstyl olayının rahatsız edici etkisinden bir nebze de olsa kaçmış oluyordu.

Madeleine'in arabası evin yanında, bisikleti de barakanın hemen önündeydi. Karısının mutfakta olduğunu tahmin ederek yan kapıdan içeri girip, “Ben geldim,” diye seslendi ama yanıt alamadı.

Mutfakla oturma odasını ayıran, üzeri Madeleine'i kızdıran cinayet soruşturma belgeleriyle dolu masaya yöneldi. Dosyaların yanında da DVD'ler duruyordu.

En üstte Hardwick'in, Perry-Ashton Düğünü, BCI DÜZENLEMESİ, etiketini yapıştırdığı DVD

vardı. Ancak bu Gumey'in aradığı düzenlenmemiş kopya değildi. Beş DVD daha vardı, tikinin üzerinde, Helikopter. Havadan genel çekimler," yazılıydı. Diğer dört DVD'yse düğünü kaydeden sabit kameraların çekim alanlarına göre etiketlenmişlerdi.

Dört DVD'yi çalışma odasına götürüp, dizüstü bilgisayarını açıp, Google Earth'e girerek,

'Badger Lane, Tambury, NY,' yazdı. Otuz saniye kadar sonra Ashton'm arazisi, yükseklik ve yön bilgileriyle birlikte ekranındaydı. Arka bahçedeki masa bile seçilebiliyordu.

Uçurumun kenarındaki ağacın gövdesinin görülebileceği şekilde görüntüyü ayarladı. Google'm pusula ayarlarını kullanarak masadan ağaca ulaşmak için seksen beş derece doğu yönüne gi- dilmesi gerektiğini tespit etti.

DVD'lerin isimlerini teker teker inceledi. Sonuncusunun üzerinde doğudan kuzeydoğuya yazılıydı.^)VD'yi takıp kanepeye oturarak Perry'nin kulübeye girdiği andan başlayan on dört dakikalık kaydı büyük bir dikkatle izlemeye koyuldu.

Bir kez izledi. Sonra bir kez daha. Her seferinde şaşkınlığı bir kat daha artıyordu. Üçüncü kez bu sefer Polis Müdürü Luntz bölgeyi güvenlik çemberine alıp, eyalet polisleri gelinceye dek izledi. Bir şeyler eksikti. Eksikten de öte. İmkansızdı.

Hardwick'i aradı. Anlaşılan hiç acelesi olmayan Hardwick ancak yedinci çalışta telefonu açtı.

"Senin için ne yapabilirim, zeki çocuk?"

"Düğünün görüntülerinin eksiksiz olduğuna emin misin?" "Eksiksiz de ne demek?"

"Dört sabit kameradan biri kulübeyi ve kulübenin sol tarafındaki ormanı çekiyor. Bu bölge

Flores'in cinayet silahını saklamak için geçtiği bölge."

"Eee?"

"Orada hem bahçeden hem de kamera tarafından görülebilen bir ağaç var."

"Ve?"

"Tekrar ediyorum. Bu ağaç Flores'in palayı saklamak için kat ettiği yolun üzerinde. Ve yüksek çözünürlüklü çekimde bu ağaç çok net biçimde görünüyor."

"Lafı nereye getirmeye çalışıyorsun?"

"Emin olmak için görüntüleri üç kez izledim. Jack ağacın ön tarafından kimse geçmedi."

Hardwick şaşırmış gibiydi. "Anlamadım."

"Ben de. Ormanda bulunan palanın cinayet silahı olmama ihtimali var mı?"

"DNA uyumu kusursuz. Üzerindeki kan da Jillian Perry'e ait. Hata olasılığı milyonda bir.

Ayrıca adli tabip palanın keskin ucunda sert darbe izleri tespit etti. Zaten başka ne olabilir ki? Ne yani Flores ikinci bir palanın, gerçek cinayet silahının üzerindeki kanlan birinci palaya mı aktardı yani? Sonra da gidip bulduğumuz yere bıraktı öyle mi? Bunları ne diye konuşuyoruz anlamadım.

Cinayet silahı olmaması mümkün değil."

Gumey iç çekti. "O zaman imkansız bir durumla karşı karşı- yayız demektir."

3 5 3 . B ö l üm

Kusursuz Anılar

Eğer gerçekler birbiriyle çelişiyorsa, bu bazılarının gerçek olmadığını gösterir.

NYPD akademisindeki eğitmenlerinden biri, bir gün sınıfta bunu söylemişti. Bu ifade Gumey'in aklından çıkmıyordu.

Eğer görüntüler üzerine birtakım tezler geliştirmeye niyetliyse video kaydının inanılırlığını biraz daha ayrıntılı test etmeliydi. DVD kapağında, çekimi yapan Perfect Memories' firmasının telefonunu buldu ve aradı.

Ashton ve Perry'nin isimlerinin geçtiği bir mesaj bırakıp, telefon numarasını bırakarak görüşmeyi sonlandtrır sonlandırma?, telefonu çaldı. Ekranda Perfect Memories'in telefon numarası belirmişti.

Mesleki bir nezaketle ama biraz da gergin bir ses tonuyla konuşan kadın, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Gumey kim olduğunu, öldürülen gelinin annesi Val Perry'e nasıl yardımcı olmaya çalıştığını açıkladı. Ardından da Perfect Memories tarafından kaydedilen bu görüntülerin Jillian'ı öldüren delinin yakalanıp, kanun önüne çıkmasına yardımcı olabileceğini anlattı. Aslında tek bir sorusu vardı. Ama bunu projeyi yürüten kişiye sormak istiyordu.

uBen yürüttüm p(H»jeyi."

"Adınız..."

* Kusursuz Anılar (Ç.N.)

"Jennifer Stillman. İdari yöneticiyim."

İdari yönetici. İngilizleri hatırlatan bir unvan. Üst tabakaya hitap eden hoş bir seçim. "Jennifer, orijinal kayıtta herhangi bir kesinti olup olmadığını öğrenmek istiyorum sadece."

"Tabii ki yok." Son derece kendinden emin bir tavırla derhal yanıt vermişti.

"Bir saniyelik bile mi?"

"Evet, kesinlikle yok."

"Çok emin gibi konuşuyorsunuz. Bu soruyla daha önce de karşılaştınız mı?"

"Hayır, ama bu özel istekti zaten."

"İstek mi?"

"Video görüntülerinin başından sonuna hiçbir anının kaçırılmadan kaydedilmesi mukavelemizdeki şartlardan biriydi. Anladığımız kadarıyla gelin düğünün her saniyesinin, en ufak bir atlamaya mahal vermeden kaydedilmesini-istemiş."

Jennifer Stillman'ın ses tonundan Gumey bunun standart bir istek olmadığını anlamıştı. Ya da en azından müşterinin bunu özellikle vurgulaması standart dışıydı. Emin olmak için sordu.

"Şey..." Kadın tereddüt etti. "Bunun onlar için alışılmadık derecede önemli olduğunu söyleyebilirim. Ya da en azından gelin için. Dr. Ashton bize gelinin bu talebini iletirken sanki biraz..." Kadın bir kez daha duraksadı. "Belki de bunu söylememem gerek. İnsanların akıllarından geçenleri bilemem ki."

"Jennifer bu çok önemli. Senin de bildiğin gibi bir cinayet var işin içinde. Beni şu an bu görüntülerin bütünlüğü ilgilendiriyor. Kesintisiz, bir saniyenin bile atlanmadığı bir kayıt olduğuna

emin olmam gerek.”

“Kayıtta kesinlikle en ufak bir atlama yok. Zaten böyle bir şey zaman kodlamasında hataya yol açar ve bilgisayar da bunu kolaylıkla tespit edebilir.”

“Tamam. Bunu öğrendiğim iyi oldu. Teşekkürler. Yalnız bir şey soracağım. Az önce Doktor

Ashton’ia ilgili bir şey söylemeye niyetlenmiştiniz ama sonra vazgeçtiniz sanırım?”

“Pek Önemli bir şey söylemeyecektim aslında. Sadece... Yani nişanlısının düğünün her anının kaydedilmesi biçimindeki takıntısını iletirken sanki biraz utanıyor gibiydi. Sanki btı derece romantik bir tavır sergilenmesi ya da isteğin çocuksuluğu onu mahcup ediyordu. Bilemiyorum tabii.

Benim işim insanların neyi niçin istediklerini yargılamak değil. Neticede müşteri her zaman haklıdır değil mi?”

“Teşekkürler, Jennifer. Çok yardımcı oldun.”

Jennifer Stiliman’ın işi insanların neyi niçin istediklerini yargılamak olmayabilirdi. Ama

Gumey’in işinin temeli belki de buydu. Yapılan eylemin nedeni genellikle birçok şeyin anlaşılmasını sağlardı. Ve bu örnekte de çok garip bir durum vardı. Tüm düğünü kapsayacak kaydın istenmesinin akla gelen ilk nedeni güvenlikti. Sürekli çekimde olan kameralar sayesinde korkulan bir şeyin olmaması sağlanmaya çalışılmış olabilirdi. Ya da o şey gerçekleşirse mutlaka kayıt altma alınması arzu edilmişti.

O zaman ikinci bir soru devreye giriyordu. Kim bu kameraların sürekli kayıtta olmasını istemişti? Gurney bunun Bayan Stillman’a Jillian’m isteği olarak sunulduğunun farkındaydı. Ama

Jillian gelip talebini bizzat iletmemiş, Ashton aracılığıyla söylemişti. Belki de bunu aslında nişanlısının talebi gibi gösteren Ashton istemişti aslında. Ama neden böyle bir şey yapmıştı ki?

Ayrıca fikrin kime ait olduğu neyi değiştirirdi?

Ashton’ın ya da Jillian’m veya ikisinin birden güvenlik endişesiyle kameraların sürekli kayıtta olmalarını istemeleri o gün yaşanabilecek bir şeylerden korktukları anlamına geliyordu.

İlk akla gelen de yine Flores oluyordu. Adamın son zamanlarda tuhaf davranışlar sergilemeye başladığı bildirilmişti. Belki de kamera konusundaki ısrar gerçekten de Ashton’ın dediği gibi

Jillian’dan gelmişti. Belki kadıncı Flores’ten korkması için nedenleri vardı. Her şeyden önce Jillian’

ın telefonuna cinayetten önceki hafta Flores’in telefonundan gönderildiği tespit edilen mesajlar iletilmişti. Ve Jillian’ın silmediği son mesajda da YAZDIĞIM BÜTÜN SEBEPLERDEN DOLAYI.

EDWARD VALLORY yazılıydı. Vallory’nin oyunu hakkında bilinenlerin ışığında bu mesaj kesinlikle bir tehdit olarak algılanabilirdi. Belki de kadın kulübeye düğün şerefine kadeh kaldırma davetinden çok daha nahoş bir olayı tartışmak üzere gitmişti.

Gumey kanıtların parçalarını birleştirip, bir yorum getirmeye çalışıp, mantıklı yanıtlar ararken zaman ve mekan kavramını unuturdu. Bu yüzden de çalışma odasının kitaplığındaki saatin 17:05’i gösterdiğini görünce hem şaşırdı hem de alışık olduğu için bunu normal karşıladı. Ayağa kalktığında bacaklarının uyuştuğunu fark edince de benzer tepkiyi verdi.

Madeleine hâlâ dışarıdaydı. Belki de Gumey akşam yemeği için bir şeyler hazırlamaya başlamalıydı. Ya da en azından Madeleine fırına konması için bir şeyler hazırlamış mı diye baksa iyi olurdu. Bu amaçla tam mutfağa yönelmişti ki çalışma odası masasındaki telefon çalınca geri dönmek

zorunda kaldı. Ekranda Jack Hardwick'in numarası vardı.

"Vay canına! Süper polis, anlaşılan acayip bir arkadaşın var!" "Ne?"

"Umarım bu adamla okul yıllarında yalnız kalmıyordun." Gumey konunun gidişatından hiç hoşlanmamıştı. "Ne anlatıyorsun sen,Jack?"

"Sakin ol, sakin ol. Bu tatlı adam senin çok yakın arkadaşın mı?" "Bu kadar saçmalık yeter.

Neden bahsettiğini anlat artık." "Şu birlikte içtiğin beyefendiden bahsediyorum. Hani kadehini yürüttüğün adam var ya? Benden pârmak izlerini araştırmamı istediğin adam? Hatırladın mı,

Sherlock?"

"Ne buldun?"

"Neler neler."

"Jack..."

"Adının Saul Steck olduğunu öğrendim. Mesleki adı Paul Starbuck."

"Peki ne iş yapıyormuş bu..."

"Şu an hiçbir şey. En azından kayıtlı olarak öyle. On beş yıl öncesine kadar Hollywood aktörüymüş. Televizyon reklamlarıyla birkaç filmde rol almış." Hardwick masalcı tavrıyla ballandıra ballandıra anlatıyordu. "Sonra küçük bir sorun yaşamış."

"Jack biraz hızlı gidemez miyiz? Ne yaşamış söylesene?" "Küçük yaştaki bir kıza tecavüz etmekle suçlanmış. Konu medyaya taşınınca da diğer kurbanlar da birer birer ortaya çıkmış. Saul-

Paul çok sayıda tecavüz ve sarkıntılık suçlamasına maruz kalmış. Özellikle de on dört yaşındaki kızlara düşkünmüş. Bir sürü çıplak fotoğraf çekmiş. Tüm bunlar kariyerini sona erdirmiş. Aslında geri kalan yaşamını hapishanede sürdürmesi gerekirdi. Ama olmamış ne yazık ki. Oysa onun gibi aşağılık heriflerin dışarıda olmamaları gerekir. Ama ailesinin serveti bir ruh ve sinir hastalıkları hastanesinde lehine kanıtlar hazırlanmasını sağlamış ve beş yıl önce de serbest bırakılmış. Sonra da ortadan kaybolmuş. Şimdiki adresi bilinmiyor. Tabii sen biliyorsundur, belki? Neticede bu kadehi nereden aldın ki?"

larow(a vrçfu

~ Küçük Çocuklar

Vu zenle^e:bul^

Cjumey cam kapılann yanında durmuş, batan güneşin ışıklarının yarattığı nefes kesici manzaranın farkına bile varmadan Jykynstyl depreminin artçı şokunun neden olduğu şaşkınlıkla boğuşuyordu.

Bilgi. Bilgiye ihtiyacı vardı. İlk önce ne öğrenmeliydi? Eline bir defter alıp, önem sırasına göre soruları sıralamalıydı. Aklına ilk, o evin sahibi kim? sorusu geliyordu.

Ama bu sorunun yanıtını nasıl bulacağı hususunda bir fikri yoktu.

Yine o eski içinden çıkılması imkansız bir durumda bulunduğu hissine kapılmıştı. İçine sıkıştığı kapandan kurtulmak için öncelikle kapanın kim tarafından kurulduğunu tespit etmesi gerekiyordu.

Ama yanıtın ne olabileceği hususunda herhangi bir fikre sahip olmaksızın yapacağı araştırma, işleri iyice sarpa sar- dırabilirdi. Yanıtlanmamış sorular diğer sorulan ya yanıtlanamaz hale getiriyordu."Selam!"

Madeleine'in sesi. Sanki sabah, başını oda kapısından uzatıp, onu uyandırmak istercesine bir

3 5 9 . B ö l üm ifadesi vardı.

Mutfağa açılan küçük holden girişe doğru döndü. "Sen misin?” diye sordu. Tabii ki o olacaktı.

Aptalca bir soru. Yanıt vermeyince bir kez daha yüksek sesle sorusunu yineledi.

Karısı sorusuna mutfak kapısına gelip, çatık kaşlarıyla yüzüne bakarak yanıt verdi.

“Şimdi mi geldin?” diye sordu Gumey.

“Yok, sabahtan beri kapının eşiğinde dikiliyordum. Ne biçim bir soru bu?”

“Geldiğini duymadım.”

“Ama yine de,” dedi Madeleine neşelenerek. “Geldim işte.” “Evet,” dedi Gumey. “Geldin.”

“Sen iyi misin?”

“İyiyim.”

Madeleine bir kaşını kaldırarak onu süzdü.

“İyiyim. Galiba biraz acıktım.”

Tezgahın üzerindeki kaseye baktı. “Deniz tarağı çözülmüştür herhalde. Ben pilava su ekleyeyim, sen de sosu hazırla olur mu?” “Tamam.” En azından bir şeyle meşgul olarak zihninin Saul- Paul girdabından bir nebze uzaklaşabileceğini umuyordu.

Deniz tarağının üzerine serpmek için zeytin yağı, sarımsak, limon suyu ve kapari karışımından oluşan bir sos hazırladı. Madeleine de Hint pirincini haşlayıp, portakal, avokado ve dilimlenmiş kırmızı soğandan oluşan bir salata yaptı. Gumey ne yaparsa yapsın bir türlü yoğunlaşamıyordu. On dört yaşındaki kızlara düşkün. Bir sürü çıplak fotoğraf çekmiş.

Yemeğin ortasında Madeleine’in kendi 200 dönümlük arazileriyle komşularının 1.400

dönümünü ayıran sınırda yaptığı gezintiden bahsettiğini fark etti. Aslında tek kelimesini bile dinlemiyordu.

Kendini zorlayarak gülümsemeye çalıştı.

"... neredeyse yeşilin her tonu vardı. Gözünün alabildiğine uzanan küçücük mor çiçeklerle kaplı bir arazi.” Madeleine konuşurken gözlerinin ışığı odadaki her şeyden daha parlaktı sanki.

“Küçücük. Sanki mavi ve mor kar taneleri gibi.”

Mavi ve mor kar taneleri. Aman tanrım! Gerginliği, karısının anlattıklarıyla kendi hissettikleri arasındaki uçurum neredeyse yüksek sesle inlemesine neden olacaktı. Madeleine’in arazisi rengarenk çiçeklerle doluydu. Oysa îflfun arazisinde yalnızca zehirli dikenler vardı. Madeleine dürüstçe iç dünyasını ona açıyordu, oysa kendi...?

Şeytanla temasını mı anlatmalıydı?

Kendine gel Gurney. Kendine gel. Neden bu kadar çok korkuyorsun?

Yanıt çevresini kuşatan duvarların daha da üzerine gelmesine neden olmuştu.

Kendinden korkuyorsun sen. Yapmış olabileceklerinden.

O andan itibaren duygusal bir felç geçirmişti sanki. Yemek yiyormuş gibi, karısının anlattıklarıyla ilgileniyormuş gibi gözükmeye çabaladı. Ama Madeleine güneş şapkası çiçeklerinin, papatyaların güzelliklerini anlattıkça gerçeklikten daha bir kopuyor, kendini daha berbat hissediyordu. Sonra birden Madeleine’in sustuğunu fark etti. Karısı endişeyle yüzüne bakıyordu. Bir

an için acaba bana bir şey sordu da yanıtı mı bekliyor diye düşündü. Onu dinieyemeyecek halde olduğunu da bunun nedenini de söylemek istemiyordu.

“Kyle’la konuştun mu?” Bu soruyu durup dururken yöneltmişti sanki. Yoksa ikinci kez mi soruyordu? Yoksa o kendi iç dünyasındayken konu yavaş yavaş değişip oğluna mı gelmişti?

“Kyle?”

“Oğlun.”

Aslında Gurney ismi sadece gerçekliğe adım atabilmek, uçurumun kıyısından biraz olsun uzaklaşabilmek maksadıyla yinelemişti. Bu da açıklaması karışık başka bir şeydi işte. “Denedim.

Birbirimize ulaşamadık. Mesajlaştık sadece.”

“Tekrar tekrar aramalısın. Konuşana dek.”

Tartışmak istemediği ve ne diyeceğini bilemediği için başını salladı.

“Sen onun babasısın.”

“Biliyorum.”

“Tamam, o zaman.” Bu nihai bir yorumdu. Sonra masayı toplamaya koyuldu.

Gurney karısının iki turda masayı toplayışını izledi. Sonra elinde ıslak bir süngerle gelip masayı silerken, “Aklını parayla bozmuş,’’ dedi.

Madeleine altını silmek için peçeteliği kaldırdı. “Ne olmuş?” “Avukat olmak istiyor.”

“Bu kötü bir şey değil ki.”

“Paranın, lüks evlerin, arabaların peşinde.”

“Belki de fark edilmek istiyordur.”

“Fark edilmek mi?”

“Küçük çocuklar babaları tarafından fark edilmek isterler,” dedi Madeleine.

“Kyle pek de küçük bir çocuk sayılmaz artık.”

“Ama tam olarak öyle davranıyor,” diye ısrar etti Madeleine. “Ve sen onu fark etmemekte direttikçe, o da dünyaya kendini ispat etmeye uğraşıyor.”

“Benim direttiğim bir şey yok. Psikolojinin zırvaları bunlar.” “Belki de sen haklısındır. Kim bilir?” Madeleine saldırıp, sonra hemen geri çekilerek tartışmadan zarar görmeden sıyrılma konusunda çok başarılıydı. Gumey bir an için boşlukta kalakaldığını hissetti.

Karısı bulaşıkları yıkarken masadan kalkmadı. Gözleri kapanıyordu. Daha önce defalarca fark ettiği gibi yoğun bir gerginlik bütün enerjisini alıp götürürdü. Uyuklamaya başladı.

Serseri Mayın riadi yat sen de.” Madeleine’in sesiydi bu.

3 9 . B ö l üm

Gözlerini açtı. Karısı mutfağın ışığını kapatmış, koridorda elinde kitapla ona bakıyordu.

Uzun süre biçimsiz oturduğu için omzu ağrı- mıştı. Doğrulurken boynunun da tutulduğunu fark etti. Masada uyuklaması onu kendine getirmemiş tam aksine rahatsızlığını arttırmıştı.

Ancak gerginliği yüzünden yatak odasına girip normal bir uykuya dalması da imkansızdı.

Diğer taraftan şu Saul Steck konusunda bir senaryodan diğerine geçip, kıvranıp durmaktan kurtulmak için de bir şeyler yapmalıydı.

Sheridan Kline’ı aramamıştı. Oysa savcı onu arayıp Skard ailesiyle ilgili bilgilerden bahsetmişti. Aslında Gumey, Hardwick’ten konuyla ilgili bir şeyler öğrenmişti ama savcı belki de çok daha fazla şey biliyordu. Ama savcının bürosu bu saatte kesin kapalıydı. Pazar gecesi.

Gumey’de Kline’m cep telefon numarası vardı. Mellery olayı sırasında bu numarayı almış, ancak bir kez daha arayabileceği söylenmeden, bu olayla ilgili kullanmak istememişti. Ama şu an protokol kuralları akıl sağlığını korumakla kıyaslanamayacak derecede önemsiz geliyordu.

Çalışma odasına girip numarayı tuşladı. Kline gibi telefon görüşmelerini dahi kendi belirlediği saatlerde yapmak isteyen kontrol tutkunu birini aradığından kendini telesekretere mesaj bırakmaya hazırlamıştı. Bu yüzden adam telefonu açınca şaşırdı.

“Gurney?”

“Bu saatte aradığım için özür dilerim.”

“Öğlen ofisimi ararsın diye beklemiştim. Neticede Kamala konusunu araştırmak senin fikrindi.”

“Özür dilerim, çok karışık bir gündü. Mesajında Skard ailesini duyup duymadığımı sormuşsun.”

“Kamala’yı araştırınca bu isme ulaştık. Tanıyor musun onları?” “Hem evet hem hayır.”

“Bu bir cevap değil ki.”

“Sheridan bana hiç yabancı gelmiyor ama nedenini bilmiyorum. Jack Hardwick,

Skardlar’ın Sardinya bağlantılı kötü adamlar olduklarını söyledi. Ama ben hâlâ onları nereden hatırladığımı çıkartamıyorum. Kısa bir süre önce bu ismi bir yerlerde duyduğuma eminim.”

“Hardwick sana sadece bu kadarını mı anlattı?”

“Skardlar’ın hiçbir şeyle suçlanamadığından bahsetti. Ayrıca Kamala Modaevi’nin ne yaptığını bilmesek de moda işiyle uğraşmıyor gibi gözüküyor.”

“Yani sen de benim bildiklerimi biliyorsun. Niye aradın beni?”

“Resmi olarak müdahil olmak istiyorum.”

“Nasıl?”

“Son gelişmeleri öğrenmek, toplantılara davet edilmek istiyorum.”

“Neden?”

“Neticede olayın içindeyim zaten. Ayrıca şimdiye kadar tahminlerimde yanılmadım da.”

“Bu tartışılır.”

“Bak, Sheridan, sadece birbirimize yardım etmemiz gerektiğini söylüyorum hepsi bu. Ne kadar çok şey bilirsem, bunları ne kadar çabuk öğrenebilirsem o kadar çok yardımcı olabilirim.” Uzun bir sdftizlik oldu. Gurney bunun kararsızlıktan ziyade Kline’ın uyguladığı bir teknik olduğunu sezinliyordu. Bekledi.

Kline zoraki güldü. Gumey bekliyordu.

“Rodriguez’in sana tahammül edemediğini biliyorsun değil mi?”

“Elbette.”

“Blatt’ın da aynı durumda olduğunu biliyorsundur herhalde?” “Kesinlikle.”

“Hatta Bili Anderson’ın da senden pek hoşlanmadığının far- kındasındır değil mi?”

“Doğru.”

“Yani BC1 seni asansörde osuruk olarak görecek. Farkmdasm değil mi bunun?”

“Bundan hiç kuşkum yok.”

Savcı yine sustu. Sonra gülerek, “Şöyle yapacağım,” diye konuşmaya başladı. “Herkese

Gurney’in sorun çıkardığını söyleyeceğim. Tam bir serseri mayın diyeceğim senin için. Bir serseri mayını kontrol etmenin tek çaresi de ne zaman ne yapacağını kontrol edebilmekten geçer. Bu yüzden senin yanımızda olmanı, o serseri mayın gibi savurduğun düşünceleri önce bizlerle paylaşmanı sağlamalıyız. Bu sebeple hep yanımızda olman gerekiyor. Nasıl buldun?”

Serseri mayının kontrol altına alınması ifadesi Gumey’e içinde bulunduğu zihinsel karmaşanın belirtilerinden biri gibi gelmişti. “Mantık)» gibi.”

“İyi. Yarın sabah saat onda BCI toplantısı var. Orada ol.” Kline hoşça kal demeden telefonu kapattı.

3 6 5 . B ö l üm

Tam Bir Keşmekeş

Aukşamın geri kalanında Gumey konuşmanın ve yürütülen soruşturmaya dahil edileceğinin sözünü almış olmanın etkisiyle kendini enerjisini yeniden kazanıp, sakinleşmiş hissediyordu.

Sabah güneş doğarken uyandığında hâlâ aynı şekilde hissettiğini fark edince sevinip şaşırdı.

Bu duygulara sımsıkı sarılma gayesiyle kendini av olarak değil avcı olarak hissettiği, güvenli dünyaya sığınarak, sabah kahvesini yudumlarken Perry dosyasını belki de onuncu kez gözden geçirmeye koyuldu. Sonra da Rebecca Holdenfield’ın numarasını tuşlayıp, ona BCI’daki toplantıdan sonra Albany’deki ofisine uğramak istediğini belirten bir sesli mesaj bıraktı.

Telefon görüşmeleri yapmak, gelen telefonlara yanıt vermek, randevulaşmak kısacası hareket halinde olmak ona iyi geliyordu. Val Perıy’i aradı. Telesekreter devredeydi. Ancak daha, ’Ben Dave Gumey,’ demişti ki kadın telefonu açarak onu şaşırttı. Onun bu kadar erken kalkan biri olduğunu hiç tahmin etmezdi.

“Neler oluyor?” diye sordu kadın.

Gerçek konuşmaya kendini hazırlamadığından olsa gerek bir an için duraksadı. Sonra da,

“Sadece konuşmak için aradım,” dedi.

“Ah? Ve...” Biraz sinirli gibiydi. Ama belki de normal hali buydu.

“Skard adı size bir şey çağrıştırıyor mu?”

“Hayır. Bilmem gerekiyor mu?”

“Jillian hiç bahsetmiş miydi diye merak ettim.”

“Jillian hiçbir şeyden bahsetmezdi. Benimle bir paylaşımı yoktu. Sanırım bunu izah etmiştim size.”

“Kesinlikle, hem de birkaç kez. Ama yanıtınızdan yüzde doksan dokuz emin olsam da bazı soruları sormam gerek.”

“Tamam. Başka?”

“Jillian sizden ya da kocanızdan ona pahalı bir otomobil almanızı istedi mi?”

“Jillian’m istemediği şey yoktu ki. Sanırım araba da istemişti. Diğer taraftan on iki yaşından itibaren Withrow’la benim onun mutluluğuna aldırmadığımızı ama onun istediği zaman zengin birilerini bulabileceğini, bu yüzden de ne halt edersek edelim umurunda olmayacağını bize defalarca

söylemişti.” Duraksadı. Belki sözlerinin ağırlığından rahatsız olmuştu. “Çıkmak üzereydim. Başka soracağınız bir şey var mı?”

“Şimdilik bu kadar Bayan Perry. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.”

Akşam Sheridan Kline’ın yaptığı gibi Val Perry de hoşça kal deme gereği duymadan telefonu kapattı. Konuşma kızının cinayet soruşturmasıyla alakalı olsa da anlaşılan kadın bundan çok daha fazlasını ummuştu.

Saat 10:00’da başlayacak toplantıya katılmak üzere 9:50’de eyalet polis merkezinin kaleyi andıran binasının otoparkına girdi. Arabasını park edecek boş yer ararken telefonu iki kez çaldı.

Bunlardan birinde aranmış, diğerindeyse kısa mesaj almıştı. Çağrılardan hiç değilse birinin

Rebecca Holdenfield’dan geliyor olmasını umuyordu.

Park eder etmez telefonunu çıkartıp önce kısa mesaja baktı. Manhattan bölge kodlu bir numaradan gönderilmişti.

Mesajı okuduğu anda damarlarındaki kanın donduğunu hissetti.

KIZLARIMI DÜŞÜNÜYOR MUSUN? ONLAR SENİ DÜŞÜNÜYOR.

Bir kez daha okudu. Sonra bir kez daha. Ardından numaraya baktı. Gönderici numarayı gizlemeye gerek görmediğine göre bu yeri tespit edilmesi imkansız ön ödemeli bir hat olmalıydı.

Ama aynı zamanda mesajı yanıtlayabileceği anlamına da geliyordu.

O anda aklına gelen öfkeli sert ifadeleri göz ardı etmeye çabalayarak yalnızca üç kelime yazmaya karar verdi: DAHA ÇOK BİLGİ.

Gönder tuşuna bastığında saat 9:59’du. Hızlı adımlarla binaya yöneldi.

İç karartıcı konferans salonuna girdiğinde uzun masanın çevresindeki sandalyelerden altısının dolmuş olduğunu gördü. İçerideki lerden selamlamaya en yakın hareketi kahve makinesinin yanında katlı duran portatif sandalyeleri başıyla gösteren Hard- vvick yapmıştı.

Rodriguez, Anderson ve Blatt onun yüzüne bile bakmadılar. Gumey onların bu hoşnutsuz tavırlarının gerisinde bölge savcısının mayın tarlasının kontrolü hakkında anlattığı süslü yalandan kaynaklandığını tahmin edebiliyordu.

Gumey’in Mellery olayından tanıdığı, başarılı delil inceleme ekibinin elemanlarından kızıl, kabarık saçlı komiser yardımcısı masanın diğer ucunda önündeki bilgisayar ekranına bakıyordu. Gumey de zaten bu kadını hep bu şekilde hatırlardı. Gerçeğin ve mantığın peşinden koşmaya kararlı bir kadın. Gumey sandalyelerden birini açıp kadının karşısındaki yerini aldı.

Duvardaki saat 10:05’i gösteriyordu.

Sheridan Kline kaşlarını çatarak saatine baktı. “Pekala, millet. Biraz geciktik. Bugün çok yoğun bir programım var. Bu yüzden yeni bir şeyler varsa vakit kaybetmeden masaya yatıralım.”

Rodriguez boğazını temizledi.

“Dave’in bazı haberleri var,” diye müdahale etti Hardwick. “Olay mahalliyle ilgili tuhaf bir şey tespit etmiş. Belki toplantıya hızlı başlamak için iyi bir seçim olabilir.”

Kline’ın gözleri açıldı. “Bu da ne şimdi?”

Gurıiey önce sorundan bahsedip, sonra tespitini yavaş yavaş ortaya koymayı planlamıştı.

Ama şimdi Hardwick onu hemen konuşmaya zorladığından açıklamayı geciktirmek tuhaf kaçacaktı.

“Flores’in Jillian’ı öldürdükten sonra ormana, palayı bulduğumuz yere doğru gittiğini varsayıyoruz, değil mi?” diye sordu Gumey.

Rodriguez metal çerçeveli gözlüğünü düzelterek, “Varsayıyoruz mu?” diye atıldı.

“Elimizdeki delillerle bu kesin artık.” Gumey içini çekti. “Sorun şu ki video verileri bu tezi desteklemiyor.”

Kline gözlerini hızla kırpıştırıyordu. “Video verileri?” Gumey büyük bir titizlikle ağacın bulunduğu yerin açısından, Flores’in ormana girdiği yerden, orayı sürekli çeken düğün kameralarından ve görüntülerde hiçbir şey gözükm^işinden bahsetti.

Rodriguez onu kandırıldığından emin olan ama bunun nasıl yapıldığını bir türlü anlayamayan birine has tavırlarla dinliyordu. Anderson’sa uyanık kalmaya çalışan biri gibi gözlerini kısmıştı. Wigg başını bilgisayar ekranından kaldırınca, Gumey bu tepkiyi kadının da ilgisini çekmeyi başardığı biçiminde yorumladı.

“İyi de diğer taraftan, ağacın arkasından dolaşarak gitmiş olabilir,” diye atıldı Blatt.

“Bunda ne var ki?”

“Şu var, Arlo, bölgenin yapısı buna olanak vermiyor. Senin de bunu kontrol ettiğine eminim aslında.”

“Bölgenin yapısı da ne demek?”

“Uçurumdan bahsediyorum. Kulübeden çıkan birinin palayı bulduğumuz yere ağacın ön tarafından geçmeden gidebilmesi için önce, bir hayli derin ve dik uçurumu aşağıya kadar inip, kayalık arazide beş yüz metre kadar yürüdükten sonra benzer derecedeki sarp kayalıklara tırmanması gerekir. Bu arada çıktığı yerin tam palayı bulduğumuz yer olmayacağı da ayrı bir konu.” Blatt sanki bunları zaten biliyormuş ve bu bilgi hiçbir şeyi değiştirmezmiş gibi iç çekti.

“Kolay olmaması yapmadığı anlamına gelmez ki.”

“Ama bir de zaman sorunu var.”

“Nasıl yani?” diye sordu Kline.

“Bölgeyi oldukça dikkatle inceledim. Palanın bulunduğu yere uçurum tarafından gitmek çok uzun sürer. Onun cesedin bulunup insanların etrafta koşturmaya başladığı sırada hâlâ

orada olmak isteyeceğini sanmıyorum. Artı iki tane daha büyük sorun var. Bir: Neden palayı bir kenara fırlatıp atmak varken böylesine sıkıntılı bir işe kalkışsın? İki: Zaten en önemlisi de bu. Koku izi ağacın • arkasında değil ön tarafında tespit edildi.

“Dur bir dakika,” dedi Rodriguez. “Kendi kendinle çelişmiyor musun? Bir taraftan tüm deliller Flores’in ağacın önünden geçtiğini gösteriyor diyorsun, ardından da bunun video kaydında görünmediğini anlatıyorsun. Ne demeye çalışıyorsun sen, Tanrı aşkına?”

“Bir yerlerde ciddi bir hata olduğunu söylemeye çalışıyo-: rum,” dedi Gumey. “Ama hata nerede anlayamadım.”

Bundan sonraki bir buçuk saat boyunca grup onu video görüntülerin zaman akışının güvenilirliği, olası görüntü atlamaları, kiraz ağacının, kulübenin, palanın bulunduğu yerin ve uçurumun konumlarıyla ilgili adeta sorguya çekti. Orijinal olay yeri dosyasından bölgenin eskizini getirtip üzerinde çalıştılar. K-9 ekiplerinin güvenirliliğinden, önceki başarılarından bahsettiler. Flores’in cinayet silahını sakladıktan sonra nereye gitmiş olabileceğine ilişkin senaryoları tartıştılar. Kiki Muller’ın olayla ilişkisini, ne zaman ve neden öldürülmüş olabileceğini yorumlamaya çalıştı-- lar.

Kurbanın kafasını kesen birinin nasıl bir psikolojiye sahip olabileceğine ilişkin fikir yürütmeye çalıştılar. Ama tüm bunların sonunda bulmacanın çözümüne zerre kadar yaklaşmayı başaramadılar.

“Eee,” dedi Rodriguez içinden çıkılmaz durumu herkesin anlayabileceği kadar basit bir dille özetleyip, “Dave Gumey’e göre iki şeyden kesinlikle eminiz,” dedi. “Bir, Hector Flores kiraz ağacının önünden geçmiş olmalı. İki, ağacın önünden geçmiş olamaz.”

“Çok ilginç bir durum,” dedi Gumey çelişkinin neden olduğu elektriklenmeyi hissederek.

“Galiba kısa bir yemek molası vennenin tam zamanı,” dedi başkomiser bu elektriklenmeden ziyade öfkenin etkisinde olduğunu gösterir bir tavırla.

Flores Faktörü

• •

Oğle yemeği bir sohbet ortamı biçiminde gerçekleşmiyordu. Aslında bu da hâlâ evli olsa da sosyal bir hayvan tanımından son derece uzak olan Gumey için iyi bir şeydi. Kafeteryada toplanmak yerine herkes bir köşeye çekilip, dizüstü bilgisayarlarıyla BlackBerry’lerine gömülmüşlerdi.

Yarım saatlik erkek erkeğe sohbettense eyalet polis merkezinin dışındaki bankta serin havanın tadını çıkartarak tek başına oturmaktan memnundu. Tabii telefonuna gelen ve baktığında daha çok bilgi yazılı mesajın yanıtını görmeseydi daha da memnun olurdu.

Mesajda, ÇOK ENTERESAN BİR ADAMSIN. KIZLARIMIN SANA HAYRAN

OLACAĞINI BİLMEM GEREKİRDİ. ŞEHRE GELMEKLE ÇOK İYİ ETTİN. BİR DAHAKİ

SEFERE ONLAR SENİN YANINA GELECEK. NE ZAMAN? KİM BİLİR? SÜRPRİZ

YAPMAK İSTİYORLAR, diye yazılmıştı.

Gurney mesaja bakakalmış, elinde Montrachet kadehiyle karşısında yüzlerindeki sinsi gülüşlerle ona bakan kızları görür gibi olmuştu. Ama bir noktadan sonra yine gidip hafıza kaybının simsiyah duvarlarına tosluyordu işte.

Bir an hemen bir cevap verme isteğine kapıldı: “Sevgili Paul...” Sonra birden Jykynstyl’in gerçek adıyla ilgili bilgisini en azından şimdilik kendine saklamaya karar verdi. Bu kartın değerini bilmiyordu ama oyunu anlayıncaya dek elinden çıkar mak istememişti. Diğer taraftan böyle bir bilgiye sahip olması, az da olsa kendini güçlü hissetmesini sağlıyordu. Bu tehlikeli bir mahallede eldeki küçücük çakıya sarılmak gibi bir şeydi.

* * *

Konferans salonuna geri döndüğünde bir an evvel Perry olayına odaklanmaya can atar vaziyetteydi. Kline, Rodriguez ve Wigg yerlerini almışlardı bile. Anderson da ağzına kadar doldurduğu kahve fincanını dökmemeye çalışarak ağır ağır masaya doğru ilerliyordu. Blatt kahve makinesinin yanında kalan son kahve damlalarını fincanına doldurmaya çabalıyordu.

Hardwick’se henüz gelmemişti.

Rodriguez saatine baktı. “Evet, başlıyoruz. Bazılarımız burada ama hâlâ gelmeyenler var.

Ama bu, gelmeyenlerin sorunu elbette. Ailelerle yapılan görüşmeleri değerlendirmemiz gerek.

Bil! sıra sende.”

Anderson kahvesini adeta bir bombayı etkisiz hale getirmeye çalışan adam tavrıyla masaya koydu. “Tamam,” dedi. Oturdu, bir dosyanın kapağını açıp, içindekileri hızla gözden geçirdi.

“Pekala. Durum şu: Yirmi yıllık bir zaman zarfında Mapleshade’den mezun olan herkesin listesi elimizde. Ancak biz bu listeyi son beş yıllıkları kapsayacak biçimde daralttık. Bu beş yıllık süreyi seçmemizin nedeni kurumun özellikle o tarihten sonra genellikle cinsel tacize kalkışmış kız öğrencileri kabul etmeye başlamasıdır.”

“Hüküm giyenler mi?” diye sordu Kline.

“Hayır. Sadece aile üyelerinin, terapistlerin ve doktorların istekleriyle gelenler.

Mapleshade öğrencilerinin tamamı aileleri tarafından jüri sisteminin eline düşmekten kurtarılmaya çalışılan ya da kasabadan, evlerinden aynı şeyleri yaparken yakalanmalarından korktukları için uzaklaştırmak istenen sapık çocuklardan oluşuyor. Bu aileler çocukları

Mapleshade’e gönderip ücreti ödüyorlar veAshton’ın sorunu çözmesini umuyorlar.”

“Çözüyor mu peki?”

“Bunu söylemek zor. Aileler bu konuda pek konuşmuyor. Bu yüzden Mapleshade mezunlarının isimlerini okuldan ayrıldıktan sonra yasal bir kovuşturma geçirip geçirmediklerini tespit etmek için ulusal cinsel taciz olayları veri bankasında taratıyoruz. Şimdiye dek kaydadeğer bir eşleşme tespiti yapılmadı. Sadece dört ve beş yıl kadar önceki mezunlar arasında birkaç olay görülmüş. Ama son üç yıldır herhangi bir suçlama yapılmamış.

Tabii bundan bir sonuç çıkarmak da kolay değil.”

Kline omuz silkti. “Bu Ashton’ın işini iyi yaptığı anlamına gelebilir. Ya da bu türden eylemlerin genellikle polise bildirilme- diği, o yüzden de cezalandırılmadıklarını düşünmek mümkün.” “Genellikle derken?” diye sordu Blatt.

“Anlamadım?”

“Sizce bu eylemlerin ne kadarı polise bildiriliyor?”

Kline arkasına yaslandı. Konunun dağılmasına neden olabilecek bu sorudan rahatsız olduğu apaçık belliydi. Soğuk, akademik, sinirli bir ses tonuyla konuşmaya başladı. “Bazı verilere göre tüm kadınların yüzde yirmisiyle erkeklerin yüzde onu çocukken tacize uğruyor.

Ayrıca tüm taciz girişimlerinin faillerinin yüzde onu kadın. Kabataslak bir hesapla milyonlarca cinsel taciz vakası olduğunu düşünebiliriz. Bu da yüz binlerce kadın tacizciyle karşı karşıyayız demektir. Ama sizin de benim kadar iyi bildiğiniz gibi burada bir çifte standart söz konusudur.

Aileler, anneleri, ablaları, çocuk bakıcılarını polise ihbar etme konusunda çekingen davranırlar.

Emniyet güçleri de genç kadınlara yöneltilen tacizci suçlamalarını mümkün olduğunca ciddiye almazlar. Mahkemeler de onları cezalandırmaya istekli değillerdir. Toplum genelde erkeklerin taciz yaptığını düşündüğü için benzeri şeylerin kadınlar tarafından da yapılabileceğini kabul etmeye pek yanaşmaz. Ama yapılan araştırmalarda erkek tacizcilerin önemli bir kısmının küçüklüklerinde kadın tacizcilerin eylemlerine maruz kaldıkları için bu yola girdikleri gözlemlenmiştir.” Kline susup başını iki yana salladı. Önce duraksadı, ardından devam etmeye koyuldu. “Tanrım. Ülke çapında neler yaşandı bu konuda bir bilseniz. Sosyal hizmet kurumlanndan mahkemelere intikal ettirilen öyle çok olay var ki. Kendi çocuklarını taciz eden, onlarla sevişirken çektikleri pomo kasetleri satan anneler var. Tanrım. Ama demin de söylediğim gibi bunlar buzdağının ancak görünen kısmı. Ne demek istediğimi anladığınızı sanıyorum. Herhalde yeterlidtr değil mi? Şimdi yeniden konumuza dönelim.”

Blatt omuz silkti.

Rodriguez onaylar bir tavırla baş salladı. “Tamam, Bili şu telefon görüşmeleri raporuna geç.”

Anderson masanın çoğunu kaplayan kağıtlarını bir kez daha karıştırdı. “Adresleri, telefon numaralarını ve diğer bilgileri mümkün olduğunca en yeni dosyalardan almaya çalıştık. Beş yıllık dönemde mezun olanların sayısı yüz elli iki. Her yıl ortalama otuz kişi mezun oluyor. Bu yüz elli iki kişiden yüz yirmi altısının iletişim bilgilerinde bir değişiklik olmamış. Bu yüzden de yüz yirmi altı arama gerçekleştirdik. Bu aramaların kırkında ya Mapleshade mezununun kendisiyle ya da aile üyelerinden biriyle konuşmayı başardık. Geri kalan seksen altısına mesaj bıraktık. Bu sabah dokuz kırk beşe kadar mesaj bıraktıklarımızdan on ikisi bize geri döndü.”

“Bu da elli iki gör üşme eder,” dedi Kîine çabucak. “Durum ne?” “Söylemesi zor.”

Anderson kendisi için hayattaki her şey çok zormuş gibi konuşuyordu.

“Tanrı m, Teğmen...”

“Yani sonuçların biraz karışık olduğunu söylemeye çalışıyorum.” Kağıt yığınını karıştırıp başka bir belgeye ulaştı. “Bu elli iki görüşmeden on birinde mezunların kendilerine ulaştık. Bu noktada sorun yok. Yani mezunla bizzat konuşulduğuna göre kayıp olmadıkları kesinleşmiş oluyor değil mi?”

“Geri kalan kırk biri peki?”

“Yirmi dokuzunda konuştuğumuz anne baba, eş, kardeş, oda arkadaşı gibi şahıslar bize şahsın nerede olduğunu bildiklerini ve onunla düzenli temas kurduklarını ilettiler.”

Kline önUndeki deftere görüşmelerin çetelesini tutuyordu. “Peki geri kalan on ikisi?”

“Biri kızlarının bir otomobil kazasında öldüğünü söyledi. Biri büyük bir ihtimalle kafası güzeldi, hiçbir şey bilemeyecek haldeydi. Bir başkası kızının nerede olduğunu bildiğini ama daha fazla bilgi vermeyeceğini söyledi.”

Kline deftere bir şeyler karalayıp, “Peki diğer dokuzu?” diye sordu.

“Diğer dokuz aramadaysa ebeveynler ya da üvey anne ve babalar kızlarının nerede olduklarını bilmediklerini söylediler.” Herkesin düşünceye daldığını gösteren sessizliği Gumey bozdu. “Bu dokuz kişiden kaçı ailesiyle araba konusunda kavga etmiş?”

Anderson bezginliğinin nedeni önündeki notlarmış gibi kaşlarını çatarak kağıtları biraz daha karıştırdı. “Altı.”

“Vay canına,” dedi Kline hafifçe bir ıslık çalarak. “Üstelik bunlara bir de Ashton’la Liston adlı kızın Gumey’e bildirdiği kayıp vakaları da eklememiz gerek.”

“Doğru.”

“Tanrım. Neredeyse on ikiye yaklaştık. Üstelik daha konuşmadığımız bir sürü aile var. Vay canına. Bu konuda yorum yapmak isteyen var mı?”

“Bence hepimizin Dave Gumey’e teşekkür etmesi gerek,” dedi içeri kimsenin dikkatini çekmeden girmeyi başaran Hard- wick. Bakışlarını Rodriguez’e çevirdi. “Eğer o bizi bu yöne sevk etmeseydi...”

“Aramıza katılmaya vakit bulduğuna sevindik,” dedi başko- miser.

“Yine çılgın teorilere saplanmayalım,” dedi Anderson somurtarak. “Hâlâ adam kaçırmayla ve bunların asıl araştırdığımız olayla bağlantısı olduğuna dair elimizde kanıt yok. Gereksiz bağlantılar kuruyor olabiliriz. Belki de bu birkaç asi çocuğun birlikte kalkıştığı basit bir evden kaçma girişimidir.”

“Dave?” dedi Kline, Anderson’a aldırmadan. “Bu noktada sen neler düşünüyorsun?”

“BilPe bir sorum var. Bu kayıp kızların beş yıllık süreçteki dağılımı nedir?”

Anderson başını sanki soruyu iyi duymamış gibi bir tavırla hafifçe eğerek, “Pardon?” dedi.

“Bu ortadan kaybolan kızlar hangi yıllarda mezun olmuşlar?” Anderson iç çekip yeniden evrak yığınını karıştırmaya başladı. “Sen iste yeter ki,” diye söylendi kimsenin yüzüne bakmadan. “Hep en alttan çıkar zaten.” En az on kadar kağıdı karıştırıp sonunda aradığını buldu. “Tamam. 2009. 2008. 2007. 2006 yılları mezunları. 2005 mezunlarından kayıp yok. İlk, senin tabirinle ortadan kaybolma vakası Mayıs 2006 mezunları arasından gerçekleşmiş.”

“Yani son üç yılda,” diye yorumladı Kline. “Daha doğrusu üç buçuk yılda.”

“Ne olmuş?” diye omuz silkti Blatt, “Bunun ne anlamı var ki?”

“Tek bir anlamı var,” dedi Gumey. “Tüm bu kaybolma vakaları Hector Flores’in ortaya çıkışından sonra görülmüş.”

3 3 7 7 . B ö l üm

Pu zen(e7ife:bul^)

Oyun Değiştirici

K.i„e , Gumey’e döndü. “Bunlar Ashton’ın sekreterinin sana anlattıklarına bağlanıyor.

Flores’le Mapleshade’in bahçe işleriyle uğraştığı dönemde yakınlaşan iki mezundan haber alamadığını söylememiş miydi?”

“Evet.”

“İşte en kötüsü bu,” diye devam etti Kline heyecanla. “Bir an için Flores’in her şeyin anahtarı olduğunu kabul edelim. Yani onun neden buraya geldiğini anlarsak her şeyi öğrenebileceğimizi varsayalım. Jillian Perry cinayetinin, Kiki Muller’ın öldürülmesinin, palayı bulduğumuz yere neden ve niçin koyduğunun, kameraların onun görüntüsünü neden çekmediğinin ve sayısını ancak Tanrı’nın bilebileceği Mapleshade mezunlarının ortadan kaybolmalarının nedenlerini öğreneceğiz.”

“Bu son dediğin harern kurma fikrini çağrıştırıyor,” dedi Blatt.

“Ne?” diye sordu Kline.

“Charlie Manşon gibi. ’

“Başkalarını da arıyor olabilir mi diyorsun yani? Çekici, genç kadınları?”

“Kadın seks manyaklarını. Neticede Mapleshade’in işi huyuu değil mi?”

Gumey kızının durumunu düşüne1ek Blatt’ın yorumlarına nasıl tepki vereceğini görmek için Rodriguez’e baktı. Ancak baş- komiser düşüncelerini, çattığı kaşlannın ardına gizlemiş gibiydi.

Kline birden kendi Manşon olayını yakaladığını ve bunun medyatik getirilerini düşünüp değerlendirmiş, Blatt’ın fikrini geliştirmeye karar vermişti. “Yani Flcres’in bir yerlerde küçük bir müritler topluluğu olduğunu, bu kadınları evden kaçıp, izlerini kaybettirmeye ikna ettiğini mi söylüyorsun?”

Başkomisere döndü ama adamın somurtkan yüz ifadesini görünce vazgeçip, Hardwick’in fikrini almaya karar verdi. “Sen bu konuda ne düşünüyorsun?”

Hardwick alaycı bir tavırla gülümsedi. “Ben daha ziyade Jim Jones’u düşünüyorum. Çok sayıda genç müridi olan, karizmatik vaiz.”

“Jim Jones da kim?” diye sordu Blatt.

Yanıtı Kline verdi. "Jonestown. Toplu intihar vakası. Siyanürlü limonata içerek intihar ettiler. Dokuz yüz kişi aynı anda." "Ah, evet. Kqol-Aid vakası," diye sırıttı Blatt. "Doğru. Jonestown.

Feci bir olaydı."

Hardwick parmağını ikaz ediyormuşçasına kaldırdı. "Her çağıranın yanına gitmeyeceksin işte."

Başkomiserin yüzü daha da bir asılmıştı.

"Dave?" dedi Kline. "Flores'in büyük planıyla ilgili senin bir fikrin var mı?"

"Etrafinda insanlar toplama fikrinin zayıf tarafı şu; Flores, Ashton'ın arazisinde yaşıyordu.

Eğer herkesi bir araya getiriyorsa bu toplantı yerinin yakınlarda bir yer olması gerekir ama bunun da pek mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Nedir öyleyse?"

"Bence nedeni söylediği şey. 'Yazdığım bütün sebeplerden dolayı.'"

"Bu ne anlama geliyor?"

"İntikam."

"Neyin intikamı?"

"Eğer Edward Vallory'nin giriş metnini ciddiye alırsak cinsel saldırıların intikamını."

Kline'ın anlaşmazlıkları sevdiği ortadaydı. Bu yüzden hemen Anderson'ın fikrini almak istemesi Gurney'i hiç şaşırtmadı. "Bili?"

Adam başını iki yana salladı. "İntikam genellikle fiziksel saldırıyla kendini gösterir. Kırık kemikler, cinayet. Bu sözde kaçırılmalardan bu türde bir sonuca ulaşmak zor." Sandalyesinde arkaya yaslandı. "En ufak bir ipucu bile yok. Ben daha kanıta dayalı çalışmamız gerektiğini düşünüyorum." Yaptığı özetlemeden memnun bir tavırla gülümsedi.

Kline her zamanki gibi gözlerini bilgisayar ekranından ayırmayan komiser yardımcısı

Wigg'e döndü. "Robin senin eklemek istediğin bir şey var mı?"

Başını kaldırmadan hemen yanıt verdi. "Anlamsız gelen çok şey var. Denklemde yanlış değerlendirdiğimiz bir şeyler mevcut."

"Nasıl yani?"

Kadın yanıt veremeden, içeri Grant Wood'a resim yapma ilhamı kazandıracak türden zayıf bir kadın konferans salonunun kapısını açıp başını içeri uzattı. Kül renkli gözleriyle başkomisere bakıyordu.

"Böldüğüm için özür dilerim, efendim." Sesi yüzündeki soğuk ifadeyle uyumluydu. "Önemli bir gelişme var."

"İçeri gel," diye emretti Rodriguez. "Ve kapıyı kapat."

Kadın kapıyı kapatıp, komutanından konuşma emri bekleyen bir er edasıyla dimdik durdu.

Rodriguez kadının bu resmi tavrından hoşnut gibiydi. "Pekala, Gerson. Ne oldu?"

"Arayıp, nerede olduklarını öğrenmeye çalıştıklarımız arasından bir kadının üç ay önce cinayete kurban gittiğini tespit ettik." "Üç ay önce?"

"Evet, efendim."

"Ayrıntıları biliyor musunuz?"

"Evet, efendim."

"Devam et."

Kadının yüz ifadesi tıpkı üzerindeki gömlek gibi dümdüzdü. "Adı Melanie Strum. Yaşı on sekiz. Bu yıl mayıs ayında Maples- hade Akademisinden mezun olmuş. En son anne ve üvey babası tarafından New York, Scarsdale'de 6 Mayıs tarihinde görülmüş. Cesedi 12 Haziran'da

Florida, Palm Beach'te bir villanın bodrumunda bulunmuş."

Rodriguez yüzünü ekşiterek, "Ölüm nedeni?" diye sordu.

Gerson dudaklarım sıktı.

"Ölüm nedeni?" diye tekrarladı sorusunu.

"Başı kesilmiş, efendim."

Rodriguez, Gerson'a bakarak, "Bu bilgi bize nasıl ulaştı?" diye sordu.

"Hâlâ devam eden telefon görüşmelerimiz neticesinde. Melanie Strum'un adı benim aramam gerekenler listesindeydi. Ben de görüşmeyi gerçekleştirdim."

"Kiminle konuştun?"

Kadın duraksadı. "Notlarımı getirebilir miyim, efendim?"

"Tamam, yalnız lütfen acele et."

Kadının içeride olmadığı bir dakikalık süre içinde tek konuşan Kline'dı. "Bu olabilir," dedi.

"Bu çok önemli bir gelişme olabilir."

Anderson yüzünü ağzında yara olan bir adam tavrıyla buruşturdu. Hardwick'se müthiş derecede ilgili gözüküyordu. Wigg'in yüzündense ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi.

Gumey'se fazla şaşırmamıştı. Kendi kendine, şaşırmamış, üzüntüye kapılmamış olmasının nedenini bu kayıp kızların öldürülmüş olabileceklerine dair önceki varsayımı olarak düşünmüştü.

Zaman zaman yalnız ve yorgunken içsel savunma mekanizması devre dışı kaldığında, duygusal açıdan başkalarının hayatlarına aldırmayan, tek derdi üzerinde çalıştığı bulmacayı çözmek olan, bu tavrıyla da insanlık ailesinin bir üyesi kabul edilmesinin bile zor olduğu biri olduğunu düşünürdü. Ancak bu rahatsız edici duygu iyi bir uykuyla sona erer, o da bunun yalnızca emniyet teşkilatındaki mesleki yaşamının kendisine kazandırdığı mantıklı düşünme gücünün bir etkisi olduğu kanaatine erişirdi.

Gerson elinde spiralli, küçük bir not defteriyle geri döndü. Kahverengi saçlarını aşırı gergin biçimde arkada toplayarak atkuyruğu yaptığı için yüzünde donuk bir ifade vardı. "Başkomiser,

Strum görüşmesinin ayrıntıları elimde."

"Oku."

Kadın defterini açtı. "Telefonu Melanie'nin üvey babası Ro- ger Strum açtı. Ona arama nedenimi söyleyince önce şaşırdı, sonra da Melanie'nin öldüğünü bilmediğim için çıkıştı. Paralel telefondan karısı Dana Strum da konuşmaya dahil oldu. Çok üzgünlerdi. Şu bilgileri verdiler:

Bir ihbarı değerlendiren Palm Be- ach polisi Jordan Ballston'm evine girmiş ve bodrumdaki derin dondurucuda Melanie'nin cesedini bulmuş. Polis..."

Kİ ine sözünü kesti. "Jordan Ballston, şu fon zengini adam değil mi?"

• "Fonlarla ilgili bir bilgim yok. Ama Palm Beach polisiyle yaptığım daha sonraki görüşmelerden

Ballston'm milyon dolarlık bir villada oturduğunu öğrendim."

"Derin dondurucu mu?" diye söylendi Blatt cesedin yiyecek konulan bir yerde bulunmasından çok rahatsız olmuşçasına. "Tamam," dedi Rodriguez. "Devam et."

"Bay ve Bayan Strum bundan sonra bu Ballston'ın kefaletle tahliye edilmesine karşı duydukları öfkeyi ifade ettiler. Neyin karşılığıydı bu para? Adalet cebinde mi geziyordu? gibi sorular yönelttiler. Bay Strum 'Eğer Ballston yakasını bu işten kurtarırsa aşağılık herifin kafasına kurşunu ben sıkarım,' dedi. Adam bu yorumu birkaç kez yaptı. Bu arada Melanie'yle kızın evden ayrıldığı gün oian mayısın altısında tartıştıklarını öğrendim. Kız onlardan kendisine kırk yedi bin dolar değerinde bir Porsche Boxster almalarını istemiş. İsteği kabul edilmeyince de çok öfkelenmiş, onlardan nefret ettiğini, artık onlarla birlikte oturmak istemediğini, onlarla bir daha asla konuşmayacağını söylemiş. Bundan sonra bir arkadaşıyla birlikte yaşayacağını bildirmiş. Ertesi sabah da evden ayrılmış. Onu o günden sonra ilk kez Palm Beach morgunda cesedi teşhis ederken görmüşler."

"Polisin cesedi bir ihbarı değerlendirirken bulduğunu söyledin," dedi Gumey. "Bu konuda başka bir şey biliyor muyuz?" Kadın, Rodriguez'e Gumey'in soru sorma hakkı olduğunu onaylamasını istercesine baktı.

"Devam et," dedi başkomiser. Karışık duygular içinde olduğu apaçık ortadaydı.

Kadın bir an duraksayıp anlatmaya başladı. "Palm Beach'teki soruşturmayı yürüten soruşturma amirine olayla yakından ilgilendiğimizi o yüzden mümkün olduğunca bilgi edinmek istediğimizi söyledim. Ancak o bana buradaki soruşturmayı yürüten kişiyle konuşmak istediğini söyledi. Yarım saat kadar müsaitmiş." Birkaç dakika boyunca bu görüşmeyi yapıp yapmama üzerine konuştuktan sonra savcıyla başkomiser ne öğrensek kârdır diye düşünerek aramayı yapmaya karar verdiler. Konferans salonundaki sabit telefon masanın ortasına getirildi. Herkes masanın etrafındaki yerlerini aldı. Gerson kendisine verilen Palm Beach'teki dedektifin numarasını tuşladı. Ona kısaca odada kimler olduğunu açıkladıktan sonra hoparlör tuşuna bastı.

Rodriguez sözü Kline'a bıraktı. O da içeridekilerin isimlerini, unvanlarını belirtip, kayıp şahıs soruşturmasının başında olduklarına ilişkin bilgiler verdi.

Belli belirsiz sezinlenen bir güneyli aksanıyla konuşan hattın diğer ucundaki adamın

Florida asıllı olma ihtimali yüksekti. Bu aksanla konuşanlara özellikle de Palm Beach'de nadir rastlanırdı. "Ben ofisimde yalnızım. Siz orada ne kadar kalabalıksınız böyle. Ben Teğmen

Darryl Becker. Bugün sabah konuştuğum memurdan öğrendiğim kadarıyla Strum cinayeti hakkında benden bilgi almak istiyormuşsunuz."

"Bize anlatacağın her şey çok işimize yarayacak, Darryl,"

dedi Kline, Becker'ın sözcükleri uzata uzata konuşmasından etkilenmişçesine benzer biçimde konuşmaya başlayarak. "İlk önce aklımıza takılan bir soruyla başlayalım. Cesedi ne türden bir ihbarı değerlendirirken buldunuz?"

"Pek gönüllü bir ihbar değildi aslında."

"Nasıldı peki?"

"Bize bu bilgiyi veren beyefendinin polise yardım etmek isteyen iyi vatandaş tanımına uyduğunu söyleyemeyiz. Bu bilgiyi bize uzlaşma karşılığında verdi."

"Ne anlatıyor bu?" diye söylendi Blatt sesini pek de alçaltma ihtiyacı hissetmeden.

"Nasıl?" diye sorusunu yineledi Kline.

“Adam hırsız. Profesyonel bir hırsız. İşi bu.”

“Ballston’ın evinde yakalandı?”

“Hayır, efendim öyle olmadı. Ballston’ın evine girdikten bir hafta kadar sonra başka bir evden çıkarken yakalandı. Hırsızın adı Edgar Rodriguez. Tabii sizin başkomiserle bir akrabalığı olmadığına eminim.”

Blatt ani bir kahkaha patlattı.

Başkomiser dişlerini sıkmıştı. Sadece nükte yapmaya çalışan adamın sözlerine haddinden fazla sinirlendiği belliydi.

“Durun ben tahmin edeyim,” dedi Kline. “Edgar cezasını hafifletmeye çalışıyordu. Bu yüzden de size bazı bilgiler vermeyi teklif etti. Cezasında yapılacak indirim karşılığında

Ballston’ın bodrumunda bir şey gördüğünden bahsetti. “

“Aynen öyle, Bay Kline. Bu arada bunu nasıl heceliyorsunuz?”

“Anlamadım?”

“Adınızı? Nasıl heceliyorsunuz?”

“K-L-l-N-E.”

“Ah, K harfiyle demek.” Becker hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Ben de Patsy’ninki gibi düşünmüştüm.”

“Anlamadım?”

“Patsy Cline. Neyse önemli değil. Konuyu dağıttım kusura bakmayın. Buyurun sorularınıza devam edin.”

Yeniden konuya dönmek Kline’ın birkaç saniyesini aldı. “Şey... Size anlattıkları resmi arama izni çıkartmanızı sağladı.” “Kesinlikle.”

“Arama sonucunda ne buldunuz?”

“Melanie Strum’u. İki parça halinde. Alüminyum folyoya sarılmış halde. Derin dondurucunun en alt rafında. Elli kilo tavuk göğsüyle bol miktarda donmuş brokolinin altında.”

Hardwick, Blatt’ın az önceki kahkahasından daha yüksek bir sesle güldü.

Kline şaşkınlık içindeydi. “Sizin hırsız buzdolabının en alt rafındaki alüminyum folyonun içinde ne arıyormuş?”

“Her zaman ilk oraya baktığını söyledi. İnsanların hırsızların oraya bakmayacaklarını düşündükleri için değerli şeylerini hep bu tür yerlere koyduklarını anlattı. Eğer elmas bulmak istiyorsanız buzdolabına bakın dedi. İnsanların harika bir fikir bulduklarını sanıp, kendilerini ondan zeki görerek, onu kandırabilecekle- rini düşünmelerini çok komik bulduğundan bahsetti.

Anlatırken kahkahalarla gülüyordu.”

“Yani derin dondurucunun içindeki cesedin paketini açmış ve...” “Aslında,” diye sözünü kesti Becker. “Cesedin başının paketini açmış.”

Önce tiksinti dolu sesler yükseldi. Ardından oda yeniden sessizliğe büründü.

“Orada mısınız?” Becker’ın sesinden anlattıklarının uyandırdığı etkiden hoşnut olduğu seziliyordu.

“Buradayız,” dedi Rodriguez soğuk bir tavırla. Sonra yeniden sessizlik oldu.

“Başka sorunuz var mı? Yoksa bu sizin kayıp şahıs araştırmanızı aşan bir olay mı?”

“Benim bir sorum var,” dedi Gurney. “Kimlik tespitini nasıl yaptınız?”

“NCIC veri bankasının cinsel suçlar bölümünde kurbanın DNA’sına uyan örnekler tespit ettik.”

“Yakın aile bireyi demek değil mi bu?”

“Evet. Sonrasında bunun Melanie’nin eroin bağımlısı, biyolojik babası Damian Clark olduğu ortaya çıktı. On yıl kadar önce tecavüz, çok sayıda cinsel saldırı, taciz ve benzeri nahoş olaylardan hüküm giymiş. Tecavüzcü kocasından boşanıp Roger Strum adındaki adamla evlenen annesine ulaştık. O da gelip cesedi teşhis etti. Ayrıca ondan da DNA örneği alıp biyolojik babasıyla yaptığımız birinci dereceden yakın aile bireyi eşleştirmesini tekrar ettik.

Yani öldürülen kızın kimliğiyle ilgili en ııfak bir kuşku yok. Başka soru?”

“Katilin kimliğiyle ilgili kuşkularınız var mı?” diye sordu Gumey.

“Pek yok. Her şey Ballston’ı gösteriyor.”

“Strum ailesi onun kefaletle serbest kalmasına oldukça öfkelenmiş galiba.”

“Benim kadar öfkelenmemişlerdir eminim.”

“Jüriyi kaçmayacağına ikna etmeyi başarmış anlaşılan.” “Ödediği on milyon dolarlık kefalet sayesinde ev hapsi kararı çıkartmayı başardı. Palm Beach’teki evini terk etmesi yasak.”

“Bu sizin pek hoşunuza gitmedi, anladığım kadarıyla.” “Hoşuma gitmemek mi? Adli tabibin

Melanie Strum’un kafası kesilmeden önce nelere maruz kaldığına dair hazırladığı rapordan bahsetmiş miydim? Kıza onlarca kez tecavüz edilmiş, vücudunun neredeyse her tarafına jiletle yaralar açılmış. Bunu yapan adamın milyon dolarlık yüzme havuzunun kenarında gözünde beş yüz bin dolarlık özel yapım güneş gözlüğüyle keyif çatarken, Florida’nın en pahalı hukuk firmasının ve New York’un en şatafatlı halkla ilişkiler şirketinin onu yeteneksiz ve başarısız polis teşkilatının kurbanı bir masum gibi gösterme çabalan mı hoşuma gitmeli? Bana bunların hoşuma gidip gitmediğini mi soruyorsunuz?”

“Bu durumda onun işbirliğine yanaşmadığını söylemek de gereksiz herhalde.”

“Evet, efendim. Kesinlikle gereksiz. Ballston’ın avukatları müvekkillerinin emniyet güçleri tarafından yöneltilen düzmece suçlamalara bir tek kelimeyle bile yanıt vermeyeceğini net biçimde ifade ettiler.”

“Konuşmama kararı almadan önce derin dondurucusunda bulunan cesetle ilgili herhangi bir yorum yapmış mıydı?”

“Yalnızca evine sürekli girip çıkan çalışanlar olduğundan, bodruma kimin girip çıktığını bilemeyeceğinden bahsetti. Bir de hırsız var tabii diye de ekledi.”

Kline etrafına bakındı. Avuçlarını soracağınız bir şey var mı dercesine açtı ama soracak soru kalmamıştı. “Tamam,” dedi. “Dedektif Becker, yardımlarınız için size teşekkür ederim.

Samimiyetiniz için de. Soruşturmanızda da iyi şanslar.”

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra sözcükleri uzata uzata sakin bir sesle konuşmaya başladı. “Bir şey söyleyeceğim... Acaba sîzlerin de bizim burada yürüttüğümüz soruşturmaya yardımcı olmak için söyleyebileceğiniz bir şeyler var mı?”

Kline’la Rodriguez birbirlerine baktılar. Gumey bu bakışlarda açık sözlülüğün getireceği yararlarla olası risklerin tartıldığı- nı hissediyordu. Sonra başkomiser somurtkan bir tavırla hafifçe omuz silkerek kararı savcıya bıraktı.

“Şöyle bir durum var,” diye başladı Kline, sonra da sanki pek emin olmadıklarını hissettirme çabasıyla, “Birden fazla kayıp vakası olabilir mi diye araştırıyoruz,” diye ekledi.

“Ah?” Becker’m bu yanıtı hazmetmeye çalıştığını ya da bunun kendisine neden daha önce söylenmediğini anlamaya uğraştığını düşündüren kısa bir sessizlik oldu. Yeniden konuştuğunda sesinde eski yumuşaklığından iz kalmamıştı. “Tam olarak kaç kişiden bahsediyoruz burada?”

«

3 8 7 . B ö l üm

Tatsız Hikayeler

Uzun dönüş yolculuğunda Gumey Palm Beach olayından başka bir şey düşünemiyordu.

Havuzunun kenarında oturup keyif yapan Jordan Ballston’ı hayal edip onu bir an önce yakalama, bu tuhaf olayı bir an önce neticelendirme arzusuyla doluydu. Ama bu düşündüğünü yapmak pek o kadar da kolay değildi. Adam kendini avukat ve halkla ilişkiler uzmanlarının oluşturduğu duvarın ardına gizlemişti. Yani gidip Ballston’la bodrumunda bulunan cesetle ilgili dostça bir sohbet yapmak söz konusu olamazdı.

Gumey kahve içmek üzere arabasını Musgrave adlı küçük kasabanın hemen girişindeki

Stewart’s’m otoparkına yöneltti. Saat 15:00’dı. Kafein ihtiyacı tavan yapmıştı.

Elinde yarım litrelik kahve bardağıyla arabasına doğru yürürken telefonu çalmaya başladı.

Arayan Hardwick’ti. “Eec, ne düşünüyorsun Dave? Yeni bir oyun mu başlıyor?”

“Aynı oyun bu. Sadece kamera açısı değişti.”

“Daha önce göremediğin bir şey mi var?”

“Sadece olasılık. Ama ne yapacağımı bilemiyorum.” “Ballston? Onun söyleyecek bir şeyleri olduğunu düşünüyorsun ha? İyi şanslar sana!”

“Elimizdeki tek anahtar o, Jack. Onu kullanmanın bir yolunu bulmalıyız.”

“Tüm bu olanların ardında bir şeyler sakladığını mı düşünüyorsun?”

“Hiçbir şey düşünecek halde değilim. Yeterince şey bilmiyorum. Onun Jillian Perıy’i öldürmesi için bir sebep de göremiyorum. Ama diğer taraftan bir kez daha söylüyorum o elimizdeki tek anahtar. Gerçek adını, işini, kişisel geçmişini bildiğimiz biri. Üstelik kıçını, adresini bildiğimiz evde tutmak zorunda. Onunla karşılaştırınca Hector Flores hayalet gibi kalıyor.”

“Pekala, zeki çocuk. Dahi beynin bu anahtarı nasıl kullanacağımızı bulunca bize haber ver. Ama ben bunun için aramadım. Kamala ve sahipleriyle ilgili birtakım gelişmeler var.”

“Kline bana onların aslında bir giysi firması olmadıklarını tespit ettiğini söyledi.”

Hardwick boğazını temizledi. “Meşhur buzdağı deyiminin cuk oturduğu bir durum var.

Ya da daha ziyade tımarhanenin görünen ucu mu desek acaba? Hâlâ Kamala’ntn ne iş yaptığını bilmiyoruz ama Skardlar hakkında bazı bilgiler edindim. Kesinlikle bulaşmak istemeyeceğin tipler.”

“Dur bir dakika, Jack.” Gumey kahve bardağının kapağını açıp, büyükçe bir yudum aldı. “Tamam, devam et.”

“Bu bilgileri parça parça ediniyoruz tabii. Birleşik Devletler’e gelmeden ve uluslararası bir şirket halini almadan önce aile İtalya’nın Sardinya bölgesindeymiş. İtalya’nın üç farklı emniyet biriminin ayrı ayrı tuttuğu kayıtlar var. Yerel polisin bilgileri, In- terpol dokümanları da mevcut. Ama hepsi bu

kadar da değil. Ayrıca bir zamanlar iyiliğimin dokunduğu bir

Interpol çalışanından hiçbir dosyada yer almayan çeşitli bilgiler de edindim. Söylentiler, dedikodular gibi. Fakat eksik, birbirini tekrarlayan bazen de . hiç duymadığım ama birbirleriyle de çelişen çok sayıda bilgiye sahibim. Fakat bunların hangisi doğru hangisi değil tespit etme imkanımız yok."

Gumey bekliyordu. Gumey'e girizgahı kısa kes demenin hiçbir zaman faydası olmazdı.

"Görünürde Skardlar üst düzey uluslararası yatırımcılarmış gibi gözüküyor. Tatil köyleri, kumarhaneleri, geceliği bin dolarlık otelleri, milyon dolarlık tekneler yapan firmaları fi lan var. Ancak bu yasal yatırımlarda kullandıkları paranın kaynağına ilişkin iddialar söz konusu." "Gizli, pek de masum olmayan işlerden kazanılan paralar?" "Doğru. Ve Skardlar gizliliğe büyük önem veriyorlar. Ailenin bunca yıllık geçmişinde sadece on yıl önceye dayanan, saldırı suçlamasına istinaden gerçekleştirilmiş bir tek tutuklama vakası var. O da hüküm giymemiş. Haklarında yasal olarak başka hiçbir şey yok.

Tabii söylentiler çok. Pahalı randevuevleri çalıştırdıkları, seks köleliği işinde oldukları, sadomazo pornografi ve haraç işleriyle bağlantıları oldukları söyleniyor. Ama bunların hiçbiri kanıtlanamadı. Ayrıca basında haklarında çıkabilecek en ufak bir olumsuz habere karşı derhal ağır tazminat davaları açan saldırgan bir hukuk ordusuyla çalışıyorlar. Elimizde fotoğraf bile yok." "Saldırı suçlamasıyla yapılan tutuklamanın fotoğraflarına ne olmuş?"

"Gizemli bir şekilde kaybolmuş."

"Hiç kimse bu heriflere karşı tanıklık etmemiş mi?"

"Bir şeyler bilen, bir şekilde bildiklerini paylaşmaya ikna edilen, hatta Skardlar'ın yaşadığı bölgede oturdukları için onlar hakkında sadece genel geçer fikirlere sahip olanların bile hayatı tehlikeye girmiş. Medyaya Skard ailesi hakkında bildiklerini anlatan birkaç kişi, isimleri verilmese de birkaç gün içinde ortadan kaybolmuş. Skard'la başları belaya girince hep aynı tepkiyi vermişler. Sonraki olası etkilerini düşünmeden, acımasızca sorun çıkaranları ortadan kaldırmışlar. Bununla ilgili güzel bir örnek var. Interpol'deki kaynağıma göre yaklaşık on yıl kadar önce, anlaşıldığı kadarıyla ailenin lideri konumundaki Giotto Skard, İsrailli bir emlak firmasıyla ticari bir anlaşmazlığa düşmüş. Tel Aviv'deki küçük bir gece kulübünde yapılan toplantı sonrasında Giotto anlaşmayı kabul etmiş gibi görünerek, herkese iyi geceler diyerek bardan ayrılmış ve ardından da ban cayır cayır yaktırmış. Yalnızca emlak şirketinin sahibini değil o sırada tesadüfen orada bulunan elli iki kişiyi daha öldürmüş."

"Örgütün içine sızılamamış mı?"

"Hem de hiç."

"Neden?"

"Çünkü anladığımız manada bir örgüt yok ortada."

"Bu da ne demek?"

"Skardlar dediğim şey Skard ailesi. Yani biyolojik bir aileden bahsediyorum. Ancak doğumla ya da evlilikle bu aileye girilebilir. Sırf kimliklerini tespit etmek için katillerle dolu bir aileye girebilecek derecede kendihi işine adamış kadın polis var mıdır bilmiyorum doğrusu."

"Büyük bir aile mi?"

Hardwick bir kez daha boğazını temizledi. "Şaşırtıcı derecede küçük. En yaşlı nesildeki üç

kardeşten sadece biri hayatta. Giotto Skard. Diğer ikisini o öldürtmüş olabilir. Tabii bunu kimse söylemeyecektir. Fısıldamazlar bile. Şakası bile yapılmaz. Giotto'nun üç oğlu var. Ya da vardı. Hâlâ hayatta olup olmadıklarını, hayattaysalar da nerede olduklarını kimse bilmiyor.

Dediğim gibi Skard ailesi uluslararası çalışıyor. Belki de oğulları ailenin işlerini görmek için dünyanın dört bir tarafına dağılmış olabilir."

"Dur bir dakika. Sadece aile üyelerinden oluşan bir örgütse ayak işlerini kim yapıyor?"

"Kendi işlerini kendileri hallediyorlar. Hem hızlı hem de çok etkililer. Skard ailesi gece kulübü katliamı haricinde ailenin işlerine köstek olabilecek iki yüzden fazla sayıda insanı ortadan kaldırmış."

"Hoş insanlarmış. Üç oğlu olduğuna göre Giotto'nun bir de karısı olmalı?"

"Ah, gerçekten de varmış. Tirana Magdalena. Skard adlı hayvanat bahçesinin hakkında gerçekten bir şeyler bilinen tek üyesi. Ve de dünyada Giotto'ya karşı çıkıp, bunu söyleyebilecek kadar uzun yaşayan tek kişi."

"Bunu nasıl başarmış?"

"Bir Arnavut mafya liderinin kızıymış. Aslında kızı demeliyim. Çünkü şu an hâlâ hayatta.

Altmışlı yaşlarının ortalarında, suç işlemiş delilerin kapatıldığı bir kurumda kalıyor. Arnavut baba da doksan yaşında filan. Giotto'nun mafyadan filan korktuğu yok elbette. Giotto'nun karısını hayatta bırakma nedeninin yalnızca para olduğuna ilişkin söylentiler dolaşıyor.

Karısının ölümünün intikamını almaya çalışacak öfkeli Arnavutları öldürmekle uğraşarak para ve zaman kaybetmek istememiş."

"Sen bunları nereden biliyorsun, Tanrı aşkına?"

"Aslında bilmiyorum. Dediğim gibi çoğu Interpol'deki adamımın anlattığı dedikodular bunlar. Belki de çoğu safsatadan ibarettir. Ama bana mantıksız değillermiş gibi geliyor."

"Dur bir dakika. Demin onun Skard ailesinin hakkında gerçekten bir şeyler bilinen tek üyesi olduğunu söyledin. Bilinen kelimesini kullanmadın mı?"

"Ah. Ama henüz bu bilinenlerin ne olduğunu söylemedim ki. Bunu sona saklıyorum."

Tirana Magdalena Skard

UT1

1 İrana Magdelena, Adnan Zog'un tek kızıymış."

"Mafya babası Zog?"

"Mafya babası. Ya da Arnavutluk'ta benzer konumdakilere ne unvan veriliyorsa artık. Her neyse, kızı, görenlerin ağzını açık bırakacak derecede güzelmiş."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Güzelliği dillere destan çünkü. Doğu Avrupa'nın tekin olmayan bölgelerindeki söylentilere,

Interpol'deki düşük çeneli adamıma göre öyle en azından. Ayrıca fotoğraflar da var. Çok sayıda fotoğraf. Skardlar'ın aksine Zog ailesinin, özellikle de Tirana Magdalerıa'nın fotoğraflanmayla ilgili bir sorunu yokmuş. Güzelliğinin yanı sıra, oldukça sinirli, tuhaf, süslenmeyi çok seven ve dansçı olmaya takıntılı biriymiş. Baba Zog onun arzularına önem vermemiş. Onu yalnızca potansiyel bir güç oİarak görüyormuş. Bu yüzden de, hırslı genç Giotto Skard on altı yaşındaki Tirana'ya göz koyunca

aynı zamanda da Zog'la iş ortaklığı görüşmeleri de yapmak durumunda kalmış. Zog onu anlaşmanın bir parçası olarak öne sürmüş. Sanırım bunu kazan-kazan durumu olarak görmüş. Zog,

5 5. B ö l i ' tm

Skard'a kendisi için değeri olmayan ama onun değer verdiği bir şeyi verirken, aynı zamanda kendisine sorun çıkaran kızından da bu vesileyle kurtuluyormuş. Böylece parmağını iğne bile batırmadan Giotto'yla kan kardeşi olmuş." "Çok etkileyici. Böylece zırdeli Arnavut katilin büyüttüğü on

altı yaşındaki kafadan kontak kız çılgın Sardinyalı katille evleniyor. Tek arzusu da dans etmek.

Ama Giotto erkek evlat istiyor. Hem de çok sayıda. İşlerini yürütmek için. Böylece kız Giotto'ya çocuk doğurmaya başlıyor ve hepsi de tıpkı adamın istediği gibi erkek oluyor. Tiziano, Raffaelllo,

Leonardo. Bu da Giotto'yu bir hayli mutlu kılıyor. Ama Tirana'nın tek istediği dans etmek. Doğurduğu her çocukla aklını biraz daha kaybediyor. Üçüncü doğumun ardından akıl hastanesini boylayacak hale geliyor. Sonra birden büyük keşfini gerçekleştiriyor. Kokain. Kokain çekmenin en az dans kadar güzel olduğunu fark ediyor. Yüksek dozda kokain kullanıyor. Kokain almak için

Giotto'dan para çalamamaya başlayınca da, o bölgedeki bir uyuşturucu satıcısıyla yatmaya başlıyor.

Giotto bunu öğrenince adamı doğruyor."

"Doğruyor derken?"

"Evet. Gerçekten doğramış. Parça parça etmiş. Ders olsun diye."

"Etkileyici."

"Kesinlikle. Sonra Giotto, ailesini Amerika'ya taşımaya karar vermiş. Herkes için daha iyi olacak demiş. Bunu aslında yalnızca işi düşünerek söylüyormuş. Zira Giotto'nun tek önem verdiği şey işiymiş. Buraya gelince Tirana bu sefer de Amerikalı uyuşturucu satıcılarıyla yatmaya başlamış.

Giotto yine hepsini doğramış. Onunla yatan herkesi doğramış, teker teker. Ama kadın o kadar çok erkekle yatıyormuş ki Giotto ona yetişememeye başlamış. Sonunda da onu, şimdi on yaşında olması gereken, homoseksüel veya şizofren olan ya da yalnızca Giotto'nun tahammül edemeyeceği türden tuhaf hareketler sergileyen en küçük oğluyla birlikte kapının önüne koymuş. Giotto'dan para alıp, evden ayrılan kadın, anne babalarının reklamlarda oynattırmaya can attığı çocuklara, kariyerlerini inşa etmeleri için oyunculuk ve dans öğreten bir moda ajansı kurmuş. Bu sırada Giotto diğer iki oğlunu seks ve haraç imparatorluğunu yönetecek şekilde eğitmeyi sürdürmüş. Sanki her iki tarafın da mutlu olduğu bir durum varmış gibi değil mi? Arı küçüktür ama mide bulandırır."

"Sinek."

"Ne?"

"Sinek küçüktür ama mide bulandırır. Arı değil."

"Sinek, arı neyse işte. Sorun şu ki, uyuşturucu müptelası Tirana moda ajansındaki çocuklara sarkıntılık etmeye başlamış. Artık yalnızca uyuşturucu satıcılarıyla değil, yakaladığı on, on bir, on iki, yaşlarmdaki çocuklarla da yatmaya başlamış."

"Tanrıhı. Bu nasıl sona ermiş peki?"

"Tutuklanıp, onlarca cinsel taciz, saldırı, tecavüz, oğlancılık gibi eylemlerle suçlanmış. Sonunda da eyalet akıl hastanesini boylamış. Şimdi de orada zaten."

“Peki ya oğlu?”

“Kadın tutuklandığında oğlu ortada yokmuş.”

“Ortada yok muymuş?”

“Ya kaçmış, ya babası tarafından geri alınmış ya bilmediğimiz birileri tarafından evlat edinilmiş olabilir. Ya da en büyük olasılıkla bildiğimiz Skard ailesi kuralları gereğince öldürülmüş olmalı.

Giotto’dan sırf duygusallıktan yarım kalmış işi tamamlamama gibi bir şey beklememek gerek.”

lâra^ai^fuirrfu

Kontrol Meselesi

Pu zevlenieibul^

^N'iola verdiği Stewart’s’tan ayrılıp Walnut Crossing yolunu yarıladığı sırada telefonu bir kez daha çaldı. Rebecca Holdenfield’ın hoş, heyecanlı, Sigourney Weaver’in yüzüyle saçlarını akla getiren sesi karşısındaydı. “Sanırım gelmeyeceksin.”

“Anlamadım?”

“Mesajlarına bakmadın mı?”

Hatırlamıştı. Bu sabah telefonunda bir kısa mesaj bir de sesli mesaj vardı. Önce kısa mesaja bakmış, ondan sonra da o evde geçen ama hiç hatırlayamadığı olayları zihninde kurmaya yoğunlaşmıştı.

Sesli mesaja da bakmayı unutmuştu.

“Tanrım, özür dilerim Rebecca. İnanılmaz bir tempodayım. Öğleden sonra beni mi bekliyordun?”

“Sen mesaj bırakıp geleceğini söylemiştin. Ben de ‘tamam gel’ diye mesaj attım.”

“Yarın buluşma şansımız var mı? Bu arada yarın günlerden ne sahiden?”

“Salı. Bütün gün doluyum. Perşembeye ne dersin? En erken o gün boşum.”

“Çok geç. Şimdi konuşamaz mıyız?”

“Beşe kadar işim yok. Bu da on dakikamız var anlamına gelir. Konu ne?”

“Birkaç farklı konu var. Her önüne gelenle yatan bir anne tarafından yetiştirilmenin etkileri, çocukları taciz eden kadınların düşünce yapılan, erkek seks katillerinin psikolojik zayıflıkları... ve Rohypnol etkisindeki erkeklerin sergileyebilecekleri davranışlar.”

İki saniyelik sessizlikten sonra kadın kahkahalara boğuldu. “Elbette. Hatta kalan sürede boşanmaların nedenlerini ve savaşlara engel olma yöntemlerini de konuşur sonrasında da...”

“Tamam, tamam anladım. Söylediklerimden hangisinin açıklanması daha kısaysa onu seç.”

“Bundan sonra martiniyi RohypnoFle mi içmek istiyorsun?” “Pek sayılmaz.”

“O zaman sadece akademik bir soru öyle mi?”

“Sayılır.”

“Hmmm. Bu tür ilaçlar alındığında gösterilen standart bir davranış kalıbı yoktur. Farklı kimyasallar farklı etkiler yaratır. Örneğin kokain cinsel arzulan zirveye çıkartır. Ama senin sorduğun halüsinasyon yaratmayan bu madde için net bir yanıt vermek mümkün değil.

Herkese uyan bir davranış biçiminden bahsetme şansımız yoktur. Bu noktada daha çok kişisel limitler devreye girer.”

“Ne gibi?”

“Bunu bilmenin imkanı yok. Davranışlarımızın sınırlarını algılanmız, içgüdüsel arzularımız ve korkularımızın gücü çizer. Eğer kullanılan ilaç korkulanmızı ortadan kaldırmışsa bu durumda davranışlarımız arzularımıza göre şekillenir ve yalnızca acı, tatmin olmak veya bitkinlik gibi faktörler sınırlayıcı olur. Hiçbir şeye aldırmayacağımız bir dünyaya girmiş oluruz. Ama yapma arzumuz olmayan şeyleri de asla yapmayız. Bu tür maddeler içimizde gizli kalmış arzuları ortaya çıkartır. Ama kişinin benliğinde olmayan davranış kalıplarım, düşüncelerini ortaya çıkarmak gibi bir etkiye de neden ofmaz. Soruna yanıt verebiliyor muyum?”

“Aşağı yukarı. Anladığım kadarıyla birine bu türden madde verilirse fantezilerinin etkisine girerler değil mi?”

“Fantezisini kurmaya çekindikleri şeyleri bile yapabilirler.” “Anlıyorum,” dedi midesinin bulandığını hissederek. “Bambaşka bir konuda bir şey sormama izin ver. Mapleshade’in son mezunlarından biri Florida’da seks cinayetine kurban gitti. Tecavüz edilip, başı kesildi. Ceset şüphelinin derin dondurucusunda bulundu.”

“Ne kadar kalmış?” Her zamanki gibi Holdenfield tüyler ürpertici detaylardan fazla etkilenmemişti. Ya da böyle davranmayı bir şekilde başarıyordu.

“Anlamadım?”

“Ceset derin dondurucuda ne kadar kalmış?”

“Adli tabip birkaç gün diyor. Neden sordun?”

“Sadece adamın cesedi neden sakladığını merak ettim de. Bu arada katil erkek değil mi?”

“Jordan Ballston. Sermaye piyasasının tanınmışlarından.” “Ballston, şu süper zengin adam mı? Bu konuyla ilgili bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum. Birinci dereceden cinayet suçlaması. Ama bu aylar önceydi.”

“Doğru. Ama kurbanın kimliği medyadan gizlenmiş. Maples- hade mezunlarından kaybolanları tespit etmeye çalışırken bağlantıyı keşfettik.”

“Arada bir bağlantı olduğuna emin misin?”

“Eğer yoksa inanılmaz bir tesadüf olur.”

“Ballston’la görüşmeye gidecek misiniz?”

“Gidemeyeceğiz gibi görünüyor. Avukat ordusunun ördüğü duvarın ardına saklanmış durumda.”

“O zaman senin için ne yapabilirim ki?”

“Diyelim ki ona ulaşmayı başardım.”

“Nasıl?”

“Henüz bilmiyorum. Sadece öyle varsayalım.”

“Tamam. Öyle olsun. Sonra?”

“En çok neden korkuyor olabilir?”

“Avukat ordusunun ardına gizlenirken mi?” Dilini ağzında birkaç kez şaklattı. Bunu düşünmeye yardım etmek için parmaklarla yapılan hareketin benzeri olarak uyguluyor gibiydi. “Pek bir şeyden korkmaz... Tabii...”

“Ne?”

“Tabii yaptığı şeyi başka birinin bildiğinin farkındaysa o zaman başka. Üstelik bunu bilen kişinin çıkarlarıyla kendisininkinin çeliştiğini düşünüyorsa. O zaman davranışları arasında tutarsızlıklar meydana gelebilir. Sadist seks manyakları her şeyi kontrol etmek isterler. En ufak bir belirsizlik bir başkasının merhametine muhtaç hale düştükleri düşüncesi kontrol sistemlerinde kısa devreye, neden olur.” Bir an duraksadı. “Ballston’la temas kurma şansın var mı?”

“Henüz yok.”

“Neden aklına bir şey gelmek üzereymiş gibi olduğunu düşünüyorum o zaman?”

“Bu güvenine teşekkür ederim.”

“Artık kapatmam gerek. Daha fazla zaman ayıramadığım için kusura bakma. Dave, karşısında ne kadar güçlü durursan çöküşü o derece hızlanır.”

“Teşekkürler, Becca. Çok yardımcı oldun.”

“Umarım bunu çok kolay bir şeymiş gibi algılamana neden olmadım.”

“Merak etme. Kolay diye bir kelime aklımın ucuna bile gelmedi.”

“Güzel. Beni gelişmelerden haberdar et, tamam mı? Ve iyi şanslar.”

Kafası aynı sabahleyin Holdenfield’ın mesajını yanıtlayamaya- cak derecede yoğun olduğundan dağların üzerinde ağır ağır batan güneşin ışıklarının neden olduğu harikulade görüntüye yan gözle bile bakmadı. Otoyoldan ayrılıp, arazisine giden virajlı toprak yola saptığında batı yönünde gökyüzü soluk gül rengini almıştı ama Gumey bunu da fark edecek halde değildi.

Ahırın önünde kasaba yoluyla evine uzanan dar yolun kavşak noktasına gelince çitlere monte edilmiş posta kutusunun yanında durdu. Tam kutuyu açmak için uzanıyordu ki biraz ileride sarımtırak bir cismin hareket halinde olduğunu gördü. Sarı cisim tepeye doğru ağır ağır tırmanıyordu. Gözlerini kısarak bakınca bu sarı nesnenin Madeleine’in ince ceketi olduğunu fark etti.

îpek otlarıyla karaçayır bitkilerinin arasında olduğu için ancak belden yukarısını görebilse de zarif adımlarla ilerlediğini gözünün önüne getirebiliyordu. Oturup karısının bitki okyanusu arasında ilerleyişini izlemeye koyuldu.

Uzak tepelere oldukça uzun bir süre öylece bakakaldı. Sonra güneş tamamen batıp, tüm renkler yok oldu. Etraf artık ağır ağır karanlığın etkisine giriyordu. Kendine gelip, daldığı noktadan gözlerini ayırıp, parmak uçlarıyla ovaladı. Ardından da arabayı çalıştırıp eve yöneldi.

Normale dönebilme umuduyla güzel bir duş almaya karar vermişti. Altına girdiği sıcak suyun, boynuna, omuzlarına yaptığı masajın tadını çıkarırken bir yandan da suyun yaz yağmurlarını andıran sesini dinliyordu. Bir veya iki saniyeliğine yağmurun huzur verici kokusunu alabiliyormuş gibi geldi. Sabunlanıp, süngerle ovalana ovalana yıkanıp, çıktı.

Ardından da havluyla kurulandı.

Giyinemeyecek derecede yorgundu. Duşun sıcaklığını hâlâ hissediyordu. Yatağın müflon örtüsünü toplayıp, serin çarşafın üzerine uzandı. Bir muhteşem dakika boyunca dünyanın bu serin çarşafla açık pencereden içeri dolan çimen kokusundan ibaret olduğunu hayal etti. Bir taraftan da devasa büyüklükteki ağaçların yaprakları arasından süzülen güneş ışıklarını gözünde canlandırmaya çabalıyordu... Bu şekilde uyku basamaklarını hızla inerek rüyalarla dolu derin bir uykuya daldı.

Uyandığında karanlıktı. Zamanı anlayamadı. Başının altına bir yastık konmuş, yatak örtüsü üzerine örtülmüştü. Yatağın yanındaki lambayı yakıp, saate baktı. 19:49. Duş almadan önce üzerinde olan giysilerini giyip, mutfağa gitti. Sesi hafif açık müzik setinden bir barok parçanın ezgileri işitiliyordu.

Madeleine mutfaktaki iki masadan üzerinde içi turuncu renkli çorbayla dolu bir kaseyle, yarım baget ekmeğin durduğu küçük masada oturmuş kitap okuyordu. İçeri girdiğini fark edince başını kaldırdı.

“Sabaha kadar uyursun sandım,” dedi.

“Ama uyuyamadım işte.” Çatallı sesini beğenmeyip boğazım temizledi.

Karısı gözlerini yeniden kitaba çevirdi. “Eğer yemek istersen tencerede havuç çorbasıyla tavada kızarmış piliç var.”

Gumey esnedi. “Ne okuyorsun?”

“Güvelerin Tarihi."

“Neyin tarihi?”

Kadın dudak okuyan birine kelimeyi yineliyormuşçasma üzerine basa basa tekrarladı.

“Güveler.” Sonra sayfayı çevirdi. “Mektup var mıydı?”

“Mektup? Ben... Bilmem. Sanırım... Ah, doğru ya. Posta kutusuna bakacaktım. Sonra tepede seni gördüm ve dikkatim dağıldı.”

“Hem de uzunca bir süre.”

“Ya, öyle mi?” Bu ifade ağzından çıkar çıkmaz içerdiği savunmacı tonlamadan pişmanlık duymuştu.

“Sence öyle değil mi?”

Gergin bir tavırla iç çekti. “Sanırım.” Ocağın üzerindeki tencereden kendine bir kase çorba aldı.

“Konuşmak istediğin bir şey var mı?”

Bu soruya yanıt vermeyi çorbasını ve bagetin diğer yarısını alıp karşısına oturuncaya dek erteledi. “Olayla ilgili çok önemli gelişmeler var. Eski bir Mapleshade mezunu Florida’da ölü bulundu.

Seks cinayetine kurban gitmiş.”

Madeleine kitabını kapatıp ona baktı. “Sen bununla ilgili ne düşünüyorsun peki?”

“Diğer kayıp kızların da aynı akıbete uğramış olma ihtimalleri var.”

“Katil aynı kişi mi?”

“Mümkün.”

Madeleine sanki söylemediği bilgileri okuyacakmışçasına uzun uzun yüzüne baktı.

“Ne?” diye sordu Gumey.

“Aklındaki bu mu?”

İçinden ani bir huzursuzluk dalgası geçti. “Kısmen. Diğer yandan polis cinayet suçlaması yönelttiği adamın ağzından kesin bir inkar dışında hiçbir şey alamamış. Üstelik adamın hukuk ordusu ve halkla ilişkiler ekibi medyaya çok sayıda yaratıcı senaryolar göndererek derin dondurucusunda tecavüze uğrayıp, işkence gördükten sonra başı kesilmiş halde bulunan cesetle ilgili onu tamamen masum göstermeye çalışıyorlar.”

“Ve sen keşke gidip bu canavarla konuşabilsem diye...” “Tabii ki ona itiraf ettirebileceğimi söylemiyorum ama ...” “Ama sen oradaki polislerden daha fazlasını yapabileceğin kanaatindesin değil mi?”

“İşte bundan eminim.” Bu ukalaca sözlerinden, belli etmese de rahatsız olmuştu.

Madeleine kaşlarını çattı. “Yıldız dedektifin ortaya çıkıp gizemi çözmesi ilk kez olmayacak ki.”

Kansına huzursuz bir yüz ifadesiyle baktı.

Madeleine yine yüz ifadesinin anlamını çözmek istercesine onu süzüyordu.

“Ne?” diye sordu.

“Bir şey söylemedim.”

“Ama bir şey düşünüyorsun. Nedir? Söyle bana.”

Kadın duraksadı. “Senin bulmaca çözmeyi sevdiğini sanırdım.”

“Elbette. Bunu ben de kabul ediyorum zaten. Ne olmuş?”

“O zaman neden bu derece mutsuz gözüküyorsun?”

Bu soruyla bir an için sarsıldı. “Galiba çok yoruldum. Bilmiyorum.” Ama biliyordu. Her şeyden önce kendini o an olduğundan da kötü hissetmesinin ardında, neden bu derece mutsuz olduğunu karısına söyleyememesi vardı. Kandırılıp, enayi yerine konulduğunu düşünüp, hatırlayamadığı o anlarda yapmış olabileceklerini endişeyle kurup durdukça kendini daha bir kötü hissediyordu.

Her şeyi karşındaki sevdiğin kadınla paylaş diyip duran iç sesini susturmak istercesine başını iki yana salladı. Korkusu herhangi bir girişimde bulunmasına olanak vermeyecek derecede artmıştı.

Plan

(jTumey’in Madeleine’le ilişkisi hep belirli bir gerginlik taşı- sa da kendini dengede hissetmesinin olmazsa olmaz koşuluydu. Ama bu ilişki Gumey’in şu an kendinde yapma gücü bulamadığı kesin bir açık sözlülüğe dayalıydı.

Boğulmakta olan bir adamın umutsuzluğuyla elinde kalan diğer tek dayanak noktasına, dedektif kimliğine sımsıkı sarılarak tüm eneıjisini ve dikkatini cinayeti çözmeye adadı.

Bu arzusunu istediği biçimde gerçekleştirebilmenin yegane koşulunun da Jordan Ballston’la konuşmak olduğuna karar vermişti. Bunu sağlamak için ne gerekiyorsa yapmalıydı. Rebecca korkunun zengin sapığın savunma zırhında gedik açacağını ileri sürmüştü ve Gumey’in de bunun aksini düşünmesinin herhangi bir gerekçesi yoktu. Elbette kadının bunu sağlamanın hiç de kolay olmayacağı biçimindeki yorumuna da katılmaması olanaksızdı.

Korku.

Bu Gumey’in de şu an yoğun ve en saf haliyle hissettiği duyguydu. Belki de deneyimlerinden istifade edebilirdi. Onu tam olarak bu kadar korkutan şey neydi? Tedirgin edici üç mesajı açıp tekrar okudu.

BÖYLESİNE TUTKULU! BÖYLESİNE GİZEMLİ! BÖY- LESİNE MUHTEŞEM

2 0 . B ö l üm

FOTOĞRAFLAR!

KIZLARIMI DÜŞÜNÜYOR MUSUN? ONLAR SENİ DÜŞÜNÜYOR.

ÇOK ENTERESAN BİR ADAMSIN. KIZLARIMIN SANA HAYRAN OLACAĞINI BİLMEM

GEREKİRDİ. ŞEHRE GELMEKLE ÇOK İYİ ETTİN. BİR DAHAKİ SEFERE ONLAR SENİN

YANINA GELECEK. NE ZAMAN? KİM BİLİR? SÜRPRİZ YAPMAK İSTİYORLAR.

Bu kelimeleri okudukça midesi oyuluyormuş gibi hissediyordu.

İçi boş, basit kelimelerin arkasına gizlenmiş düşmanca ifadeler.

Net olarak ifade edilmeyen ama yine de yeterince huzursuzluk uyandırıcı ifadeler.

Net olarak ifade edilmiyor. Evet, kesinlikle öyle. Bu da aklına takdir ettiği bir İngiliz profesörün

Harold Pinter'm neden etkin bir yazar olduğunu açıkladığı sözlerini hatırlamasına neden olmuştu: Bizzat gözlemlediklerimize nazaran hayal gücümüzü etkileyen tehlikeler, bizim açımızdan çok daha korkutucu olur. Karşımızda avaz avaz bağıran değil ama sakin bir sesle öfkesini aktaran adam bizim kanımızı dondurur.

Anlatılanların daha o zaman etkisinde kaldığım, sonrasındaysa aradan geçen yıllar içinde yaşadıklarıyla bu görüşe daha da bağlandığını hatırlıyordu. Hayal ettiklerimiz karşımızda cisimlenen gerçeklikten çok daha kötüdür. Korkularımızın en büyüğü karanlıkta, gölgeler arasında sinerek beklediğini hayal ettikleri- mizdir.

Bu nedenle de büyük olasılıkla Ballston'ı paniğe sevk etmenin en uygun yolu ona kendi kendini paniğe sevk edecek koşulları yaratmaktan geçiyordu. Doğrudan yapılacak bir saldırı kesin- * likle hukuki danışmanları tarafından geri püskürtülürdü. Gumey bu orduya arka taraftan yaklaşıp saldırmak mecburiyetindeydi.

Ballston savunma stratejisini Melanie Strum'u hiç tanımadığı biçiminde bütüncül bir inkar teması üzerine kurmuştu. Ayrıca cesedin varlığını evine girip çıkan şahıslarla ilişkilendirmişti. Böyle bir strateji onunla kız arasında eskilere dayanan bir bağlantı bulunduğu anda bütünüyle çökerdi. Ve en iyimser tahminle bu çöken strateji yalnızca Melanie Strum cinayetini değil, bu olayla bağlantılı olabilecek Jillian Perry, Kiki

Muller cinayetleriyle ve kayıp diğer Mapleshade mezunlarının akıbetlerinin ortaya çıkmasına olanak sağlayabilirdi. Aslında ne olursa olsun Gumey, Ballston'ın bodrumdaki derin dondurucusunda cesedi bulunan Melanie'den yola çıkılmasının nihai sonuca giden yolda en büyük adım olacağı kanaatindeydi. Bu bağlantıyı ortaya çıkarmanın en olası yöntemi de Ballston'ın en büyük korkusunu tetikle- mekten geçiyordu.

Asıl sont da buydu. Ballston'm psikolojisindeki bu gedik, etrafındaki avukat ordusu aşılarak nasıl tespit edilecekti? Bu kapıyı aralayacak bir kişi, yer ya da belirli bir olay var mıydı? Mapleshade? Jillian

Perry? Kiki Muller? Hector Flores? Edward Val- lory? Alessandro? Kamala Modaevi? Giotto Skard?

Bu sihirli adı bulmak kadar zor olan başka bir şey de tıpkı Pinter'ın tarzında olduğu gibi, herhangi bir detaya sahip olmaksızın, yalnızca ima ederek gerekli etkiyi yaratmaktı. Ancak bu şekilde Ballston'ın hayal gücü tetiklenerek yüzleşmekten en çok korktuğu, hatta kendini asabileceği derecede dehşet duyduğu şey devreye sokulabilirdi.

Madeleine yatmıştı. Gumey'se ayakta, mutfakta bir ileri bir geri dolaşıp, olasılıkları, risk faktörlerini, neler yapabileceğini düşünüp duruyordu. Korkunun kapısını aralayacak isim listesin- dekilerin sayısını en büyük potansiyele sahip olduklarını öne çıkartarak üçe indirdi. Mapleshade, Flores, Kamala.

Aslında en son yazdığı Kamala az da olsa diğerlerinden ön plandaydı. Neticede kayıp oldukları bilinen tüm Mapleshade kızlarının Kamala Modaevi'nin pornografiye yakın reklamlarında rol aldıkları biliniyordu.

Ayrıca Kamala'nın göründüğü iş kolunda faaliyet göstermediği de ortadaydı. Skard ailesiyle

bağlantısı vardı ve bu ailenin yasadışı seks faaliyetleri olduğuna dair dedikodular dönüyordu. Ve Melanie Strum bir seks cinayetine kurban gitmişti. Aslında olayın gerek Edward Vallory açısından gerekse de Mapleshade'in eğitim politikası değerlendirildiğinde tüm olayın bir seks suçu ya da seks suçunun sonucu meydana geldiği düşüncesi açık arayla ön plana çıkıyordu.

Gumey, Kamala bağlantısını ortaya koyan akıl yürütmenin neredeyse kusursuz olduğu kanaatindeydi ama akıl yürütmek (en çok başvurduğu yöntem olsa da) değil sonuca götürmek bu noktada her şeyi daha da bir çıkmaza sürüklüyor gibiydi. Polis olarak çalıştığı onca yılda öğrendiği temel soru, 'İnandığım şeyden yüzde yüz emin miyim?' değildi. Daha ziyade, 'Bu inanca uygun hareket ettiğimden emin miyim?' sorusu önemliydi.

Bu olayda Gumey bu somya evet yanıtını verebilirdi. Kamala'yla ilgili bir şeylerin Jordan Ballston'ı oldukça rahatsız edeceğine bahse girebilirdi. Dolabın yanındaki saat onu biraz geçtiğini gösterdiği sırada

Ballston'm rehbere kayıtlı olmayan numarasını almak üzere Palm Beach Polis Merkezi'ni aradı.

Gece nöbetinde olanlardan hiçbiri Strum olayında görevli değildi ama görevli memur, Darryl

Becker'ın cep telefon numarasını verdi. Şaşırtıcı biçimde Becker telefonu daha ilk çalışta açtı.

Gumey isteğini izah etti.

"Ballston kimseyle konuşmuyor," dedi Becker terslercesine. "Onunla ancak asıl hukuk firması olan

Markham, Mull & Stem- berg aracılığıyla görüşülebiliyor. Bunu net bir şekilde izah ettiğimi sanıyordum."

"Ben ona ulaşmanın bir yolunu bulabilirim."

"Nasıl?"

"Penceresinden içeri bir bomba atacağım."

"Ne tür bir bomba?"

"Benimle konuşmayı istemesini sağlayacak türden."

"Bu bir tür oyun mu, Gumey? Çok yorucu bir gün geçirdim. Bana doğru dürüst anlatsana."

"Bundan emin misin?"

Becker sustu.

"Bak, eğer bu aşağılık herifin dengesini bozmayı başarabilirsem herkes kazançlı çıkmış olacak. En kötü olasılıkla da başladığımız yere döneriz. Senin tek yapman gereken bana telefon numarasını vermek.

Herhangi bir yasal izin talebim yok. Herhangi bir sorun çıktığında da, ki hiç sanmıyorum, seninle bir alakası olmayacak. Zaten numarayı nereden bulduğumu daha şimdiden unuttum ben." Kısa bir sessizlikten sonra tuş takımının tıkırtısı duyuldu. Ardından da Becker Palm Beach bölge koduyla başlayan numarayı verdi. Sonra da telefonu kapattı.

Gumey bundan sonraki birkaç dakikayı akademide verdiği derslerde izah ettiği, uygar tavırlar ardına saklanmış, aşağılık bir şahıs imajı çizecek biçimde oluşturulan kimlik değiştirme kavramım kendine uyarlamaya çalıştı.

Gerekli davranış kalıbını ve ses tonunu sağlayabilecek hale geldiğine ikna olunca da numarasını gizleyerek Palm Beach'teki numarayı tuşladı.

Ukala, buyurgan tonlu bir sesli mesajla karşılaştı. “BenJordan. Eğer aranmak istiyorsanız lütfen somut arama sebebinizi açıkça izah edin. ” Mesajındaki lütfen kelimesini dahi, içerdiği gerçek anlamından ziyade bir lütuf sergiliyormuşçasına sarf etmişti.

Gumey kasıtlı olarak sanki kibar konuşmak kendisi açısından bir hayli zormuşçasına sesine hafif bir acemi tonlama ilave etmişti. Ayrıca belli belirsiz sezinlenen bir Güney Avrupa aksanını tercih etti. “Arama sebebim sizin Kamala Modaevi’yle olan ilişkiniz. Sizinle bu konuyu en kisa zamanda konuşmak istiyorum.

Tam yarım saat sonra sizi tekrar arayacağım. O zaman... somut arama sebebimi de açıklarım.”

Gumey tahminler yürütüyordu: Ballston, kefaletle salıverilme şartı gereği evde olmalıydı. Bu halde gönderilen mesajları okumak herhalde en sık yaptığı şeylerden biriydi. Bu nedenle de otuz dakika içinde

Kamala’yla ilgili bağlantısını konuşmak için yapılacak aramayı yanıtlaması mümkündü.

Bir tahmine dayalı hareket etmek riskliydi. Üç tanesine göre hareket etmekse tam "bir çılgınlıktı.

4

5 8 . B ö l üm

Harekete Geçmek

Saat 22:58’de, Gumey ikinci aramayı gerçekleştirdi. Telefon üçüncü çalışta açıldı.

“Ben Jordan.” Ses telesekreterdekine oranla biraz daha yaşlıca ve sertti.

Gumey sırıttı. Kamala’nın sihirli kelime olduğu ortaya çıkmıştı. İlk yumruğu vurduğu düşüncesi damarlarının adrenalinle dolmasına neden oldu. Kuralları ancak rakibin tavırlarına göre oluşturulan üst düzey bir turnuvaya dahil olduğu hissine kapılmıştı. Gözlerini kapatıp zararsızmış gibi gözükmeye çalışan sinsi ve tehlikeli kişi rolüne büründü.

“Merhaba, Jordan. Bu akşam nasılsın?”

“İyi.”

Gumey hiçbir şey söylemedi.

“Ne... Konu nedir?”

“Sence nedir?”

“Ne? Kiminle görüşüyorum?”

“Ben polis memuruyum, Jordan.”

“Polise söyleyecek hiçbir şeyim yok benim. Bunu daha önce net biçimde...”

Gumey sözünü kesti. “Kamala hakkında da mı?”

Kısa bir sessizlik. “Neden bahsettiğini anlamadım.”

Gumey iç çekip, dişlerinin arasından sıkıldığını gösterir bir ses çıkardı.

“Neden bahsettiğini anlamadım,” diye tekrar etti Ballston. Eğer doğruyu söylüyor olsaydı telefonu çoktan kapardı diye düşündü Gumey. Hatta telefonu hiç açmazdı. “Pekala, Jordan. Konu şu. Eğer paylaşmak istediğin herhangi bir bilgi varsa belki lehine kullanılabilir.”

Ballston tereddütle, “Bak... Şey... Bana neden adınızı vermiyorsunuz, memur bey?” diye sordu.

“Bu iyi bir fikir değil.”

“Pardon? Anlayamadım...”

“Bak, Jordan. Burada bir hazırlık soruşturması yürütülüyor. Neden bahsettiğimi anladın mı?”

“Pek sanmıyorum.”

Gumey bir kez daha sanki konuşmak başlı başına bir yükmüşçesine iç çekti. “Elde edilecek bilgilerin değer taşıyıp taşımadığı ciddi bir biçimde değerlendirilemeden herhangi bir resmi teklif yapılamaz. Ancak

Kamala Modaevi’yle ilgili verilecek yararlı bilgiler savcılığın seninle ilgili hazırladığı ön dosyanın tarzını dahi etkileyebilir. Ama bu türden şeyleri konuşabilmek için senin işbirliğine hazır olduğunu hissetmemiz gerek. Anlatabildim mi?” “Hayır. Gerçekten anlamadım.” Ballston şimdi nazik bir ses tonuyla konuşuyordu.

“Hayır?”

“Neden bahsettiğinizi anlamıyorum. Karamel Modaevi’ni ya da adı her neyse daha önce hiç duymadım. Bu yüzden de sana bu konuyla ilgili herhangi bir şey anlatmam imkansız.”

Gumey sakin bir tavırla güldü. “Çok güzel, Jordan. Çok güzel.”

“Ben ciddiyim. O firma, o isim, ya da her neyse işte., bana bir şey ifade etmiyor.”

“Bunu bilmek çok güzel.” Gumey sesine tehditkar bir ton katarak devam etti. “Hem senin için hem de herkes için çok iyi bu.” Ses tonunun sersemletici bir etkisi olmuştu. Ballston’ın sesi soluğu çıkmıyordu.

“Hâlâ orada mısın, Jordan?”

“Evet.”

“Kısacası biraz bilgimiz var anlıyor musun?”

“Biraz?”

“Durumun bir kısmını biliyoruz. Ama daha fazlasını konuşmamız gerek.”

Kısa bir sessizlikten sonra, “Sen gerçekten polis değilsin değil mi?” diye sordu.

“Elbette polisim. Polis olmasam neden polisim diyeyim ki?” “Sen kimsin gerçekten? Ve ne istiyorsun?”

“Gelip seni görmek istiyorum.”

“Beni görmek?”

“Telefonu çok sevmem.”

“Ne istediğini anlamadım.”

Sadece biraz konuşmak istiyorum.”

“Hangi konuda?”

“Bu kadar saçmalık yeter. Sen akıllı bir adamsın. Karşında salak varmış gibi konuşma.”

Bir kez daha Ballston ağzım açamayacak derecede şaşkına döndii. Gumey adamın tedirgin soluğunu duyabiliyordu. Ballston yeniden konuştuğunda sesi artık korkulu bir fısıltıya dönüşmüştü.

“Bak, senin kim olduğunu bilmiyorum ama... Her şey kontrol altında.”

“Güzel. Herkes bunu duyduğuna sevinecek.”

“Gerçekten. Ciddiyim. Her şey... kontrol... altında." “Güzel.”

"O zaman başka ne var ki..."

"Küçük bir konulma. Yüz yüze. Sadece emin olmak istiyoruz." "Emin olmak mı? Ama neden? Yani..."

"Dediğim gibi Jordan... Lanet telefonları hiç sevmem!"

Bir sessizlik daha. Bu kez Ballston'ın nefes alış verişi duyulmuyordu bile.

Gumey yeniden son derece sakin bir ses tonuna büründü. "Tamam, endişe edecek bir şey yok. Sadece sizin bölgeye çıkacağım. Biraz konuşacağız. Hepsi bu. Sorun yok. Tamam mı?"

"Ne zaman yapmak istiyorsun bunu?"

"Yarım saat sonraya ne dersin?"

"Bu gece mi?" Ballston'ın ses tonundan adamın paniğin arifesinde olduğu sezinleniyordu.

"Evet, Jordan bu gece. Yarım saat sonra dediğime göre başka ne zamanı kastedebilirim ki?"

Ballston sessiz kalırken Gumey adamın korkusunu hissedebiliyordu. Telefonu kapatmak için en uygun an gelmişti. Telefonu kapatıp, yemek masasının yanına koydu.

Masanın diğer ucunda, mutfağın eşiğindeki loş ışıkta, üzerinde pijamasıyla Madeleine durmuş ona bakıyordu. Pijamanın altıyla üstü birbirine uymuyordu. "Neler oluyor?" diye sordu uykulu gözlerini kırpıştırarak.

"Galiba oltamıza bir balık takıldı."

"Oltamıza?"

Biraz kızsa da yorumunu izah etmeye koyuldu. "Palm Be- ach'teki balık zokayı yutmuş gibi görünüyor. En azından şimdilik."

Kadın düşünceli bir tavırla baş salladı. "Şimdi ne olacak?" "Oltanın ipini yavaş yavaş çekeceğiz.

Başka ne olabilir ki?" "Peki, kiminle buluşacaksın?"

"Buluşmak mı?"

"Yarım saat sonra?"

"Konuşurken duydun mu beni? Aslında kimseyle buluşmayacağım. Sadece Bay Ballston'ın evinin yakınlarında olduğumu düşünmesini istedim. Huzursuz etmek için. Ayrıca sizin bölgeye çıkacağım dedim.

Böylece Lake Worth ya da South Palm'den geleceğimi düşünmesini sağlamak istedim."

"Gitmeyince ne olacak?"

"Endişelenecek. Uyumakta zorlanacak."

Madeleine şüphe dolu bir bakışla, "Sonra ne olacak?" diye sordu.

"Sonrası üstünde henüz çalışmadım."

Bu sözler her ne kadar kısmen doğruluk payı içeriyor olsa da Madeleine'in antenleri bu ifadenin bütünüyle gerçek olmadığını tespit etmiş gibiydi. "Ama bir planın var değil mi?"

"Aşağı yukarı."

Açıklama bekiercesine yüzüne bakmaya koyuldu.

Tüm düşüncesini apaçık izah etmekten başka bir yol bulamamıştı. "Ona yaklaşmam gerek. Adamın

Kamala Modaevi'yle bağlantısı olduğu açık. Bu onu korkutan son derece tehlikeli bir bağlantı. Bu

konuda daha çok şey öğrenmem gerek. Bu ilişkiyi, Kamala'nm ne iş yaptığını, Kamala'yla Jordan Ballston'ın bağlantısını öğrenmem lazım. Bunları telefonla yapmamın imkanı yok. Gözlerinin içine bakmalı, yüz ifadesini incelemeli, vücut dilini çözmeliyim. Ve aşağılık orospu çocuğu hazır kancaya takılmışken bu avantajı değerlendirmem gerekiyor. Şimdilik korkusu benim lehime bir dunım. Ama bu uzun sürmeyecektir."

"Yani Florida'ya gidiyorsun?"

"Bu gece değil. Belki yarın."

"Belki yarın?"

"Büyük bir ihtimalle yarın."

"Salı."

"Doğru." Unuttuğu bir şey mi var diye endişelendi. "Bir planımız mı vardı?"

"Fark eder mi ki?"

"Var mıydı?"

"Dediğim gibi fark eder miydi ki?"

Bu kadar basit bir sorunun yanıtı ne kadar da zordu. Belki de bunun nedeni bu sorunun Madeleine'in kafasından geçirdiği ve Gumey'in de son derece net biçimde algıladığı diğer soruların özünü teşkil etmesiydi: Bizim yapmayı planladığımız herhangi bir şey durumu değiştirir mi? Birlikte yapacağımız herhangi bir şeyin herhangi bir soruşturmanın bir sonraki adımından daha önemli olma ihtimali var mı?

Birlikteliğimiz dedektifliğinden daha mı önemli? Yoksa yüreğin hep peşinden koştuğun şeyle mi dolu?

Sonra bir kez daha belki de, gecenin ilerleyen saatinde olmanın neden olduğu ruh haliyle, gereğinden fazla alınganlık gösteriyorum diye düşündü. "Bak, eğer yarın yapmamız gereken ama benim unuttuğum bir şey varsa söyle," dedi açık kalplilikle. "Ancak o zaman fark edip etmeyeceğini söyleyebilirim sana."

"Ne kadar uysal bir adamsın," dedi açık kalpliliğiyle alay ederek. "Ben yatıyorum."

Karısının gidişinin ardından öncelikleri birbirine karışmış halde kalakaldı. Odanın ışık almayan köşesindeki taş şömineyle demir odun sobasının yanında bir süre dikildi. Burası serindi ve kül kokuyordu.

Karanlıkta deri koltuğa oturdu. Huzursuzdu, ne yapacağını bilmiyordu. Yanaşacak bir limanı olmayan bir gemiydi saqki.

Uyuyakaldı.

Saat 2:00'da uyandı. Doğrulup uyuşan kollarıyla bacaklarını açmaya çalıştı.

Uyumadan önceki düşünceleri hemen zihnini doldurmaya başlamıştı. Ama ertesi günkü planlarına ilişkin zihninde var olan tüm kuşkular ortadan kalkmış gibiydi. Cüzdanından kredi kartını alıp çalışma odasındaki bilgisayarına giderek arama motoruna 'Albany NY'den Palm Beach FL'ye uçuşlar,' yazdı.

Palm Beach turist rehberiyle gidiş dönüş uçak yolculuğunun elektronik bileti basılırken o da duşa girdi. Kırk beş dakika sonra Madeleine'e akşam yediye doğru evde olacağına ilişkin bir not yazıp, yanına cüzdanı, cep telefonu ve biletler dışında hiçbir şey almadan evden çıktı.

Doğu 1-88 otoyolundaki yüz kiiometrelik yolculuğu sırasında dört telefon görüşmesi gerçekleştirdi,

önce yirmi dört saat açık, lüks bir otomobil kiralama servisini arayıp Palm Beach’te bineceği arabayı ayarladı. Ardından Val Perry’i aradı. Neticede gerekli olduğu için yapıyor olsa da bu pahalı harcamaları onun parasından karşılıyordu. Tabii gecenin yarısı onunla konuşamayacağının farkındaydı. Yalnızca kayda geçmesi için sesli mesaj bıraktı.

Üçüncü aramayı saat 4:20’de Darryl Becker’a yaptı. Şaşırtıcı biçimde Becker telefonu hemen açmakla kalmadı son derece uyanık ve zinde bir sesle konuşmaya başladı.

"Antrenmanımı şimdi bitirdim,” dedi. “Neler oluyor?”

“İyi haberlerim var. Ve bir de benim için büyük bir iyilik yapmanı istiyorum.”

“Haber ne kadar iyi? İyilik ne kadar büyük?”

“Telefonda Ballston'ın zayıf noktasına vurmayı başardım. Onunla görüşmek üzere oraya geliyorum.

Bakalım yumruklamayı devam ettirebilecek miyim?”

“O polislerle konuşmaz. Ne dedin de ikna ettin onu?”

“Uzun hikaye ama orospu çocuğunun hikayesi yıkılıyor.” Gumey gerçekte olduğundan daha emin konuşuyordu. “Etkilendim. Peki, iyilik nedir?”

“Birkaç iri adama ihtiyacım var. Bilirsin işte şöyle kabadayı görünüşlü olanlardan. Ballston’ın evindeyken arabamın yanında dursunlar istiyorum.”

Bir hayli kuşkulanmış gibiydi. “Arabanı binlerinin çalacağından mı korkuyorsun?”

“Arzu ettiğim izlenimi yaratmak için lazım.”

“Bu izlenimin ne zaman yaratılması gerek?”

“Bugün öğlene doğru. Bu arada ücret gayet iyi olacak. Saat başı beş yüz papel alacaklar.”

“Sadece arabanın yanında durdukları için mi?”

“Arabamın yanında durdukları ve çete mensubu gibi gözüktükleri için.”

“Saati beş yüz dolarsa ayarlanabilir bir şey bu. West Palm’deki jimnastik salonumda onlardan çok var.

Sana adresi veririm.”

4 1 5 . B ö l üm

Tar<xii(aı^?u%srıfA

Gizli Görev

Pü zen(evie:buk&)

(jumey’in uçağı rötar yapmadan saat 5:05’te kalktı. Washington’da neredeyse hiç beklemeden aktarma yapmayı başarıp PaJm Beach Uluslararası Havaalanı’na saat 9:55’te indi.

Otomobil firmalarının görevlilerine ayrılan alanda gelen yolcuları bekleyen bir düzineden fazla şoför vardı. Ve içlerinden biri de üzerinde Gumey’in adının yazılı olduğu tabelayı taşıyordu.

Kızılderilileri andıran elmacık kemikli, genç bir Latin Amerikalı olan şoförün katran karası saçlarıyla bir kulağındaki elmas küpe dikkat çekiciydi. İlk anda Gumey’in bagajı olmadığını görünce biraz şaşırdı hatta sinirlenmiş gibi gözüktü. Ama Gumey ona gidecekleri ilk yerin Worth Bulvarı’ndaki

Giacomo Emporium olduğunu söyleyince neşesi yerine geldi. Belki de yanında bavul taşımaktan

hoşlanmıyordu. İhtiyaç duyduklarını da Giacomo'dan alacaktı. Bu durumda iyi de bahşiş verebilir diye düşündüğünden olsa gerek neşesi yerine geldi.

"Araba dışarıda efendim," dedi Gumey'in, Orta Amerika asıllı olduğunu düşünmesine yol açan aksanıyla. "Çok iyi bir araba."

Döner kapıdan geçerek havaalanlarının klasik hangi iklimde olduğunu belli etmeyen ortamından çıktıkları anda kendilerini tropik bir buhar banyosunun içinde bulunca Gumey Güney Florida'da eylül ayının hiç de sonbaharı hatırlatmadığını fark etmiş oldu.

"Hemen orada efendim," dedi şoför genç yaşta olması nede niyle karşısındakini şaşırtan eksik dişini gösterip sırıtarak. "İlk sıradaki."

Gumey'in şafak sökmeden önce arayıp ayırttığı araba Mercedes SöOO'dü. Walnut Crossing'de yılda bir kez görülebilecek türden lüks bir araba. Ama Palm Beach'te herhalde en az beş yüz dolarlık güneş gözlüğü kadar yaygın olmalıydılar. Gumey arka koltuğa yerleşti. Rahat, dışarının neminden uzak, yumuşak koltuklar ve yerde yumuşak bir halı. Camlar hafifçe renklendirilmiş.

Şoför kapıyı arkasından kapatıp yerine geçti. Sonra sessiz bir şekilde taksi ve otobüs selinin peşi sıra ilerlemeye koyuldular.

"Sıcaklık iyi mi?"

"Güzel."

"Müzik ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Havuz büyüklüğündeki bir su birikintisinin yanından geçmek için direksiyonu çevirirken şoför burnunu çekip, öksürdü. "Ne yağdı be!"

Gumey yanıt vermedi. Laf olsun diye konuşmaktan hoşlanmaz, tanımadıklarıyla sohbet etmektense susmayı yeğlerdi. Araba Giacomo Emporium'un son derece şık görünümlü giriş kapısına gelene dek başka bir tek kelime bile konuşulmadı.

Şoför dikiz aynasından ona bakıp, "Burada ne kadar kalacaksınız?" diye sordu.

"Fazla değil," dedi Gumey. "En fazla on beş dakika."

"O zaman ben burada bekleyeyim. Polis izin vermezse tur atarım." Söylediğini eliyle havada daire çizerek işaret etti. "Dönerim, yoksanız bir tur daha atarım. Tamam mı?"

' 'Tamam."

Dışarı adımını atar atmaz nemli havanın, parlak Florida güneşinin ve trafik yoğunluğunun etkisiyle sarsılır gibi oldu. Mağaza palmiyeler, aşk merdivenleri, Asya'ya has zambaklarla süslüydü. Etraf kaynamış çiçek kokuyordu sanki.

Gumey çiçekten ziyade para kokan mağazaya daldı. Otuzla altmış yaşlan arasında sarışın kadın elbiselerle aksesuarların arasında dört dönüyordu. Yirmili yaşlarda aşırı zayıf kız ve erkek tezgahtarlarsa tıpkı Giacomo reklamlarındaki gibi poz vermeye çalışıyorlardı.

Gumey'in bu haddinden fazla lüks ortamdan kaçma arzusu on dakika içinde caddeye geri dönmesini sağlamıştı. Bu kadar kısa zamanda daha önce hiç bu kadar çok para harcamamıştı. Modaya uygun biçimde bir vampirin kurbanı olmuşçasına zayıf ve asık suratlı gözüken bir erkek tezgahtarın yardımıyla yaptığı alışverişte bir kot pantolon, bir çift mokasen, bir polo tişört ve bir güneş gözlüğüne tam 1879 dolar 42 sent ödemişti.

Soyunma odasında Gumey eski kot pantolonunu, tişörtünü, spor ayakkabılarını, çoraplarını çıkartıp, yeni, pahalı giysilerini giymişti. Etiketlerini çıkartıp Giacomo kutusuna koymasını istediği eski giysileriyle birlikte tezgahtara vermişti.

İşte o anda tezgahtar Gumey mağazaya girdiği andan beri ilk kez hafifçe de olsa gülümsedi.

“Transformer’a benziyorsunuz,” dedi büyük bir ihtimalle şekilden şekle giren popüler oyuncağa gönderme yaparak.

Mercedes kapıdaydı. Gurney binip, sabah çıktısını aldığı gezi haritasından adresi kontrol edip, şoföre en fazla iki kilometre kadar uzakta olan adresi verdi.

Nails Delicato pahalı hayat kadınlarından kıl payı farklı duran dört aşırı süslü manikürcü kızın çalıştığı küçük bir dükkandı. Hiçbiri Gumey’in içerideki tek erkek müşteri olduğuna aldırmamış gibiydi. Gumey’le ilgilenen manikürcü uykulu gözlerle bakıyordu. Tırnakları üzerinde çalışırken esnediği birkaç seferinde özür dilemek dışında tek bir söz bile etmemişti. Sonunda işini bitirip, parlatıcıyı sürerken ilk sözünü söyledi.

“Elleriniz çok güzel,” dedi. “Daha iyi bakmalısınız.” Genç ama bitkin bir ses tonu vardı. Bu sözleri de bir hayli hüzün dolu bir yüz ifadesiyle söylemişti.

Kasaya parayı öderken raftan bir de küçük bir tüp saç jölesi aldı. Tüpü açıp avucunda ovaladıktan sonra günün modasına uygun, dağınık gözükmesini sağlayacak biçimde saçına sürdü.

“Nasıl oldu sence?” diye sordu kasada boş gözlerle kendisine bakan güzel kadına. Soruyu işitince daha bir dikkatle baktı kadın. Sank i daldığı rüyadan uyanıyormuşçasına gözlerini birkaç kez kırpıştırdı, sonra yerinden çıkıp yanma gelerek başını sağa sola eğip biraz inceledi.

“Düzeltebilir miyim...?”

“Tabii ki.”

Parmaklarını saçında çaprazlamasına birkaç kez geçirerek diken diken görünmesini sağladı. Sonra geri çekilip büyük bir zevkle yaptığını inceledi.

“İşte!” dedi. “Gerçek siz!”

Gumey kahkahayı basınca kadın şaşırdı. Hâlâ gülerek kadının elini tutup herhangi bir amaç taşımadan öptü. Bu kadını daha da şaşırtmış ama hoşuna da gitmişti. Sonra dışarı Florida buhar baojjpsuna çıkıp,

Mercedes’e binerek şoföre Becker'ın jimnastik salonunun adresini verdi.

“West Palm’den birkaç arkadaş alacağız,” diye açıkladı. “Sonra da South Ocean Bulvarı ’ndaki bir adamı ziyaret gideceğiz.”

ıara^a^TüVW(Tu

I Şeytanla Dans

4 2 0 . B ö l üm

Pu zenle7^e;bul^)

-A.kademideki derslerine katılan herkesin kısa sürede fark ettiği gibi Gumey’in kimlik değiştirme işine yaklaşımı, sıradan bir de- dektifinkine nazaran çok daha karmaşık bir süreçti. Bu yalnızca tavırları, davranışları değiştirip kimliğin gerektirdiği bir geçmiş yaratmakla olmazdı. Çok daha çetrefilli ve gerçekleştirilmesi çok daha güç bir tarz benimserdi, önce hedefin içine sızabileceği üst üste geçmiş tabakalardan oluşan biri imajı çizer, sonra da hedefte bu tabakalarda bir açık bulmuş

duygusu uyandırınr, böyle^Jbir süre sonra kendi yararına kullanacağı düşüncelere sahip olmasına neden olurdu.

Ancak şu anki durum bir zorluk daha içeriyordu. Daha önceki örneklerde kendi yarattığı karakterde hedefin ulaşabileceği bilgilerin sınırım biliyordu. Ama bu kez böyle bir bilgiye sahip değildi.

Zira bu seferki kimliği bütünüyle Kamala'yla ve Ballstorı'ın onlarla bağlantısıyla ilgiliydi. Ve o da her ikisinden eşit derecede bihaberdi. Bu da Gumey'in atacağı en ufak yanlış bir adımın ölümcül bir hata olacağı anlamına geliyordu.

Araba South Ocean Bulvarı'na dönüp, Ballston'ın adresine birkaç kilometre kalınca Gumey kalkıştığı işin zorluğunu daha bir idrak eder oldu. Psikopat bir seks katilinin evine hem de silahsız bir halde gidiyordu. Tek silahı Ballston'm tepkilerine bakarak yavaş yavaş yaratacağı sahte kişiliği olacaktı. Ancak Alice Harikalar Diyarı 'nda türü öykülerde rastlanacak türden bir şeye kalkışıyordu. Aklı başında bir insan büyük bir ihtimalle vazgeçerdi. Karısı ve oğlu olan aklı başında bir insansa kesinlikle vazgeçerdi.

Fazla hızlı gittiğini, bu yüzden de adrenalinin kararlarını etkisi altına aldığını fark etti. Bu ileride daha büyük hatalara yol açabilecek türden bir hataydı. Daha da kötüsü bu yüzden onu güçlü kılan asıl özelliğini kullanamıyordu. Gumey analitik düşünme yeteneği sayesinde başarılı olan biriydi, damarlarında dolaşan adrenalin miktarının artışıyla değil. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Ballston'la yaptığı telefon görüşmesini zihninden geçirmekle başlayıp, şu an neler bildiğini en baştan değerlendirmeye koyuldu.

Adamın korktuğunu ve bu korkusunun Kamala Modaevi'yle alakalı olduğunu biliyordu. Kamala'nın söylentilere göre Skard ailesinin yönetiminde olduğunu, bu ailenin de diğer iğrenç şeyler dışında kadın ticaretiyle uğraştığını biliyordu. Ayrıca Me- lanie Strum, Ballston'a adamın cinsel arzularını tatmin etmesi için gönderilmiş gibi duruyordu. Kamala'nın bu işin içinde olduğunu düşünmek abartılı bir yorum olarak nitelendirilemezdi. Eğer Kamala'nın gerek Ballston'la gerekse Strum ailesiyle bağlantısı tespit edilebilirse Ballston'ın hüküm giymesi kesinleşirdi. Bu yüzden korkuyor olabilirdi. Ama... Gumey adamın yalnızca Kamala'dan söz ettiği için değil, bizatihi Kamala'dan korktuğu biçiminde bir izlenim edinmişti.

Ballston'ın telefonda ısrarla üzerinde durduğu 'her şeyin kontrol altında olduğu' ifadesinin arkasında ne yatıyordu? Bali- ston, Gumey'in gerçekten bir dedektif olduğuna inanmış olsaydı böyle bir ifadede bulunmasının mantığı olmazdı. Ama bir şekilde Gumey'i Kamala'nın temsilcisi veya iş yaptığı diğer tehlikeli örgütlerin sözcüsü gibi görmüşse işte o zaman bu sözler bir mana taşıyor demekti.

Onun Darryl Becker'm jimnastik salonundan arabasına aldığı iki mermer suratlı, devasa adamla yola koyulmasına neden olan mantık buydu. Kendilerini Dan ve Frank olarak tanıtıp, Becker'ın kendilerine ne yapılması gerektiği hususunda gerekli bilgiyi verdiğini söylemek dışında iki adam da tek kelime etmemişti. Hapishane futbol takımının hızla koşarak önüne geleni yıkıp geçen hücum oyuncuları gibi gözüküyorlardı.

Araba Ballston'ın kapısının önünde durduğunda Gumey yalnızca varsayımlara dayanarak kalkıştığı bu eylemin gerçekte ayakları yere fazla basmayan bir girişim olduğunu daha bir fark eder olmuştu. Ama yapabileceği başka bir şey de yoktu.

Onun isteği üzerine iki iri adam araçtan indi. Biri ona kapıyı açtı. Gumey saatini kontrol etti. On bir kırk beş. Beş yüz dolarlık Giacomo güneş gözlüğünü takıp arabanın ön tarafından sarı çakıl taşlı kaldırımda işlemeli, demir bahçe kapısına doğru yürümeye başladı. Arka taraftaki okyanus manzaralı

üç katlı villanın yüksek duvarlarla çevrili bahçesine bu kapıdan başka bir yerden girme imkanı yoktu.

Mahalledeki diğer lüks villalar gibi burasının bahçesi de yabani bitkilerin, sazlıkların temizlenmesiyle adeta bir botanik bahçesine dönüştürülmüştü. Tropik bitkiler, amber çiçekleri, zakkum, manolya ve gardenya tomurcukları her yanı kaplamıştı.

Burası Gumey'e bir çete reisinin tatil mekanı gibi gözükmüştü.

Arabasının yanında duran ve kesinlikle tehditkar bir görüntü veren iki kiralık elemanına bakıp bahçe kapısının taş duvarındaki intercom cihazına doğru yürümeye koyuldu. Cihazın hemen üzerindeki kameranın yanı sıra kaldırımın her iki ucuna da tüm sokağın görünmesini sağlayacak açılarda birer güvenlik kamerası yerleştirilmişti. Kapı ayrıca İspanyol tarzı villanın ikinci katındaki en az bir pencereden de rahatlıkla görülecek konumdaydı. Böylesine yemyeşil, çiçeklerle dolu bir arazîde bu derece aşırı güvenlik tedbiri, insanda villanın sahibi herhalde düşen bir tek ağaç yaprağının bile yerden alınmasına izin vermez düşüncesi uyandırıyordu.

Gumey tuşa dokunduğu anda metalik bir ses yanıt verdi. "Gunaydın.

Lütfen kendinizi tanıtın ve geliş sebebinizi belirtin. "

"Jordan'a geldiğimi söyle."

Bir anlık bir duraksamadan sonra aynı sözler tekrarlandı. 'Lütfen kendinizi tanıtın ve geliş sebebinizi belirtin. "

Gumey gülümsedi. Sonra ağır ağır ciddileşerek, "Sadece söyle ona," dedi.

Bir duraksama daha. "Bay Ballston'a bir isim vermem gerek."

"Elbette," dedi Gumey bir kez daha gülümseyerek.

Artık yol ayrımına geldiğinin farkındaydı. Olasılıkları gözden geçirip, ödülü de riski de daha fazla olan seçeneği tercih etti.

Yüzündeki gülümseme soldu. "Adım Canın Cehenneme."

Birkaç saniye hiçbir şey olmadı. Sonra belli belirsiz bir metalik tıkırtı işitildi. Ve ardından başka hiçbir ses çıkmadan kapı ağır ağır açıldı.

Aceleyle oradan oraya koştururken Gumey internetten Ballston'ın fotoğraflarına bakmayı unutmuştu.

Ancak yaklaşırken açılan villanın kapısı önünde gözüken adamın o olduğuna dair en ufak bir şüphesi yoktu.

Görünüşü tam da yozlaşmış milyarder beklentilerini karşılayacak nitelikteydi. Saçma, tenine, giysilerine bir dediği iki edilmeyen bir adamın şımarıklığı sinmişti. Sanki dünya onun standartlarının çok altındaymışçasına dudaklarında küçümser bir ifade vardı. Gözlerindeyse nefsine düşkün, insafsız birinin bakışları vardı. Bumunu ikide bir çekmesi de kokain alışkanlığı olduğunu düşündürüyordu. Jordan

Ballston'ın dünyada kendi isteklerini gerçekleştirmekten daha önemli hiçbir şey olmadığını düşünen, bu isteklerinin de başkalarına nelere mâl olursa olsun en kısa zamanda yerine getirilmesinden başka hiçbir şeye aldırmayan biri olduğu apaçıktı.

Gumey'i, gizlemeyi başaramadığı gerginlikle karşıladı. Burnunu çekti. "Bunun neyle ilgili olduğunu anlayamıyorum." Bahçe kapısının önünde korunan Mercedes'i gördü. Gözleri bir anlığına büyüdü.

Gumey omuz silkip, sanki bıçağını kınından çıkarıyormuşça- sına bir ifadeyle gülümsedi.

“Dışarıda mı konuşmak istiyorsun?” Görüldüğü kadarıyla Ballston bunu bir tehdit olarak algılamıştı.

Şaşırıp, başını iki yana salladı. “İçeri gel.”

“Çakıllar hoşmuş,” dedi Gumey ağır ağır yürüyerek Ballston’ın yanından eve girerken.

“Ne?”

“Sarı çakıl taşları. Kaldırımdaki. Güzelmiş.”

“Ah.” Balston şaşkın bir halde başını salladı.

Gumey büyük holün ortasında durup bir vergi memurunun etrafı kolaçan eden bakışlarıyla çevresine baktı. Tam karşısındaki duvarda üst kata uzanan ikili merdivenlerin arasında büyükçe bir katlanan sandalye tablosu vardı. Bir buçuk yıl kadar önce Madeleine’le katıldıkları Sonya Reynolds tarafından verilen ve sonrasında lanetli vesikalık fotoğraf hobisine başlamasına neden olan resim değerlendirme kursundan hatırladığı bir çalışmaydı bu.

“Güzelmiş,” dedi Gumey sanki çöpe atılacakmış da beğenisini açıklayarak buna mani olmuş gibi bir tavır takınarak.

Ballston, Gumey’in beğenisiyle belli belirsiz rahatlamış olsa da şaşkınlığında zerre kadar bir azalma yoktu.

“Herif aşağılık ibnenin teki,” diye açıkladı Gumey. “Ama bu bok çok para eder.”

Ballston son derece çirkin bir ifadeyle sırıtmaya çalıştı. Boğazını temizledi ama söyleyecek bir şey bulamıyor gibiydi.

Gumey ona dönüp, güneş gözlüğünü düzeltti. “Eee, Jordan ibne resimlerinden çok var mı sende?”

Ballston yutkunup, burnunu çekti. “Pek sayılmaz.”

“Pek sayılmaz mı? Bu çok ilginç. Neyse, biraz konuşmak için nerede oturabiliriz?” Gumey sayısız deneme yanılma deneyiminden az ve öz konuşmanın bir hayli etkili bir rahatsızlık etkisi yarattığını biliyordu.

“Ah...” Ballston sanki başka birinin evindeymişler gibi et- . rafına bakındı. “Orada?” Kollarını ileri uzatarak koridorun sonundaki şık antika mobilyalarla döşeli salonu işaret etti. “Orada oturabiliriz.”

“Sen nerede rahat edersen, Jordan. Oturalım. Rahatla. Konuşalım.”

Ballston barok bir oyun masasının çevresindeki beyaz brokar kumaş desenli koltuklara doğru tedirgin adımlarla yürüdü. “Burası?”

“Tamam,” dedi Gumey. “Güzel masa.” Ama yüz ifadesi ağzından çıkan iltifatla tam bir tezat oluşturuyordu. Oturup Ballston’ın karşısına yerleşmesini bekledi.

Adam oturup beceriksizce bacak bacak üstüne attı. Sonra vazgeçip bacağını indirdi. Burnunu çekti.

Gumey gülümsedi. “Kokain taşaklarından yakalamış seni ha?”

“Pardon?”

“Beni ilgilendirmez.”

Uzun bir sessizlik oldu.

Ballston boğazını temizledi. Boğazı bir hayli kurumuş gibiydi. “Evet, şimdi sen... Telefonda polis olduğunu söylemiştin değil mi?”

“Doğru. Öyle söyledim. Hafizan iyiymiş. Bu önemli gerçekten. İyi bir hafizaya sahip olmak güzeldir.”

“Dışarıdaki pek polis arabasına benzemiyor.”

“Elbette öyle. Gizli görevdeyim anlarsın ya. Aslında, emekli oldum.”

“Hep korumalarla mı gezersin?”

“Korumalar mı? Hangi korumalar? Korumaya niye ihtiyaç • duyayım ki? Birkaç arkadaşım benimle geldi hepsi bu.”

“Arkadaşın?”

“Evet. Arkadaşım.” Gumey arkasına yaslanıp, başını sağa sola oynatarak boynunu çıtlattı. Bir yandan da etrafi inceliyordu. Burası kesinlikle Architectural Digest dergisine kapak olacak derecede başarıyla dekore edilmiş bir odaydı. Ballston’ın konuşmasını bekledi.

Sonunda adam alçak bir sesle, “Bir sorun mu var?” diye sordu. “Sen söyle.”

“Buraya gelmenin... özel bir nedeni olmalı.”

“Çok baskı altındasın. Streslisin yani.”

Ballston’ın yüzü gerildi. “Başa çıkamayacağım bir şey değil.” Gumey omuz silkti. “Stres korkunç bir şeydir. Stres altındaki insanların ne zaman ne yapacağı bilinmez.”

Ballston’ın yüzündeki gerginlik tüm vücuduna sirayet etmişti. “Seni temin ederim buradaki sorun halledilecek.”

“İşleri çözmenin çok farklı yollan vardır.”

“Seni temin ederim durum en uygun biçimde halledilecek.” “Kimin için uygun?”

“Endişelenen... herkes için.”

“Belki de herkes duruma aynı açıdan bakmıyordun”

“Seni temin ederim bir sorun çıkmayacak.”

“Bunu duyduğuma sevindim.” Gumey karşısındaki şımartılmış, domuzu andıran adama hissettiği nefretin bir kısmını hissettirecek biçimde baktı. “Gördüğün gibi, Jordan, ben sorun çözücüyüm. Ama tabağımda zaten yeterince sorunum var. Yeni bir tanesiyle uğraşmak istemiyorum. Beni anladığına eminim.” Ballston’ın sesi titriyordu. “Kesinlikle... yeni... bir... sorun... olmayacak.”

“Nasıl oluyor da bu derece emin olabiliyorsun?”

“Bu seferki milyonda bir olabilecek bir kazaydı!”

‘Bu seferki? 'Tanrım, işte bu! Piçi yakaladım! Ama Tanrı aşkına Gumey, sakın belli etme. Sakin ol.

Rahatla Sakin ol.

Gumey omuz silkti. “Sen böyle görüyorsun ha?”

“Herif aşağılık hırsızın teki yahu! Aşağılık bir hırsız lanet olası kaltağın. lanet olası derin dondurucuda bulunduğu lanet olası o yanlış gecede eve girdi!”

“Yani bu bir tür tesadüf?”

“Elbette lanet olası bir tesadüf! Başka ne olabilir ki?” “Bilemeyeceğim, Jordan. Sadece zamanlama hatası, ha? Zamanlama hatası? Bundan emin misin?

“Kesinlikle!”

Gumey yeniden boynunu sağa sola sallamaya başladı. “Bu işin gerginliği çok fazla. Şu yoga zımbırtısını hiç denedin mi sen?”

“Ne?”

“Maharishi’yi hatırlar mısın? Elle ne güzel hallederdi işi.”

“Kim?”

“Senden önce. Senin ne kadar genç olduğunu unutuyorum bazen. Neyse, söylesene Jordan pat diye ortaya bir şeylerin çıkıp bizi şaşırtmayacağından nasıl emin olacağız?”

Ballston şaşırdı, burnunu çekti. Sonra dudaklarının ucunda beliren titreyişle hafifçe gülümsedi.

“Komik bir soru mu sordum?”

Ballston kesik kesik soluk alıyordu. Sonra sarsılmaya, boğazından garip sesler çıkarmaya başladı.

Gülüyordu. Korkunç bir şekilde.

Gumey bu tuhaf durumun sona ermesini bekledi. “Espriyi benim de anlamama izin verecek misin?”

“Pat diye,” dedi Ballston ve bu sözler yeniden makineli tüfek seslerini hatırlatacak biçimde gülmeye başlamasına neden oldu.

Gumey bekliyordu. Ne söyleyebileceğini de ne yapması gerektiğini de bilmiyordu. Bir keresinde gizli görevde ortak olduğu bir arkadaşının söylediği zekice sözü hatırladı: Kuşkuluysan çeneni kapalı tut.

“Kusura bakma,” dedi Ballston. “Üzerine alınma. Ama düşünmesi bile çok komik. Pat diye! İki kafasız ceset pat diye Bahama açıklarında okyanusun ortasında beliriveriyor! Amma komik olur değil mi?”

Görev tamamlandı! Büyük bir ihtimalle. İnandırıcılığını kaybetme. Yarattığın karaktere uygun davran. Sabırlı ol. Bırak gittiği yere kadar gitsin.

Gumey sağ elinin tırnaklarını inceledi. Sonra da parlak tırnaklarını kotuna sürdü.

Ballston’m heyecanı dinmişti.

“Kısacası bana her şeyin kontrol altında olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordu Gumey tırnaklarını kotuna silmeyi sürdürerek. “Kesinlikle.”

Gumey yavaşça başını salladı. “İyi ama ben neden hâlâ endişeliyim?” Ballston hiçbir şey söylemeden yüzüne bakınca sözlerini sürdürdü. “Birkaç şey takıiıyor kafama. Küçük sorular. Hepsine verecek iyi yanıtların olduğuna eminim. İlk olarak diyelim ki gerçekten polisim. Ya da polis için çalışıyorum. Benim üzerimde alıcı olmadığına nasıl emin oldun?”

Ballston rahatlamış bir tavırla gülümsedi. “Şu rafın üzerinde, DVD oynatıcıya benzeyen şeyi görüyor musun? Küçük yeşil ışığı? Eğer bu odada herhangi bir kayıt ya da yayın cihazı olsaydı rengi derhal kırmızıya dönüşürdü. Çok güvenilir bir cihazdır.” “Güzel. Güvenilir şeyleri severim. Güvenilir insanları.”

“Benim güvenilir olmadığımı mı ima ediyorsun'5”

“Benim polis olmadığımı nereden biliyorsun be adam? Tam da az önce bana anlattığın pisliklerini ortaya dökmeye çalışan bir polis olmadığıma nasıl emin oldun, seni geri zekalı?’

Ballston şimdi suratının ortasına tokadı yemiş, korku içindeki küçük bir çocuğa benziyordu. İlk anda yüzüne yansıyan çirkin şaşkınlık belirtisi yerini hemen daha da çirkin bir gülümseyişe bıraktı.

“Buna pek ihtimal vermiyormuş gibi davranıyor olsan da ben tam bir insan sarrafıyımdır. İnsanları yanlış değerlendirirsen asla benim kadar zengin olamazsın. Madem sordun söyleyeyim. Senin polis olma olasılığın en fazla polislerin başlan kesik diğer orospulan bulma ihtimalleri kadar yüksek. Yani uykumun kaçmasına neden olacak bir şey yok.” Gumey, Ballston’m yüzüne bakarak benzer biçimde sırıttı.

“Kendine güveniyorsun. Güzel. Çok güzel. Bunu severim.” Gumey aniden ayağa kalkınca Ballston irkildi. “İyi şanslar, Bay Ballston. Eğer şimdi göremediğimiz bir gelişme olursa yine temasa geçeriz.”

Gumey ön kapıya yöneldiği sırada Ballston sözlerine bir şeyler ekleme ihtiyacı daha duydu. “Aynca polis olduğunu düşünseydim burada sana yalnızca deli saçması sayılacak şeyler anlatırdım.”

4 2 8 . B ö l üm

Eve Giden Yol

“D

.Delki gerçekten de öyledir,” diye ağır ağır konuştu Becker. Gumey şoförlü Mercedes’in serinliğinden havaalanının önünde kaynayan kaldırıma ayak basar basmaz Darryl Becker’i arayıp Jordan Ballston’Ia yaptığı görüşmeyi harfi harfine anlatmıştı.

“Ben anlattıklarının deli saçması olduğunu hiç sanmıyorum,” dedi Gumey. “Kaçık sapıklarla çok temasım oldu benim. Ve bu konuştuğum deli gülüşlü adamda kadınların başını kesecek derecede güçlü enerjiyi hissettim. Adamın tam bir kaçık olduğuna bahse girerim. Öte yandan bunu tartışacak zamanımız da yok zaten. Sana derhal durumu bu şekilde değerlendirip hemen harekete geçmeni şiddetle öneririm.”

“Atlantik Okyanusu’nu karış karış aramayı önermediğini tahmin ediyorum. Bu durumda ne yapmamı öneriyorsun?”

“Bu orospu çocuğunun bir teknesi var değil mi? Olmalı. O lanet şeyi bulup bütün elemanlarına didik didik arattır. En az iki cesedi o tekneyle suya attığını düşün. O teknede mutlaka geride iz kalmış olmalı.

Her köşenin, her çatlağın içine baksınlar. Bir şey buluncaya dek de durmayın.”

“Söylediklerini duydum. Ama bu noktada küçük bir sıkıntımız olabilir. Şimdi izin ver de olaya biraz daha mantıklı bir pencereden bakayım. Daha Ballston’ın bir teknesi olup olmadığını bile bilmiyoruz. Bu konuda hiçbir... ”

Gumey sözünü kesti. “Sana onun bir teknesi olduğunu söylüyorum. Bu lanet olası eyalette sadece bir kişinin teknesi varsa, o da onundur kesinlikle.”

“Dediğim gibi,” diye devam etti Becker ağır ağır konuşarak. “Onun teknesi olduğuna dair elimizde bir kanıt yok. Ayrıca varsa bile boyutunu, nerede olduğunu ya da iddia ettiğin ceset taşıma işini ne zaman yaptığını bilmiyoruz. Ne demek istediğimi anlıyorsun değil mi?”

“Darryl, başka telefon görüşmeleri de yapmam gerek. Bu yüzden son kez söylüyorum. Onun bir teknesi var. En az iki ceset taşıdı onunla. Tekneyi bul. Kanıtı bul. Hemen yap bunu. O aşağılık herifi konuşUırmak zorundayız. Neler olup bittiğini anlamamız için bu şart. Olay Baliston’la kıyaslanamayacak kadar büyük ve içimde çok kötü hisler var. Hem de çok kötü.” Karşı taraftan Gumey’i tedirgin edecek kadar uzunca bir süre ses gelmedi. “Orada mısın, Darryl?”

“Hiçbir söz vermiyorum. Elimizden geleni yapacağız.”

Uçuş kapısına gitmek için adeta sonsuz büyüklükteki yolcu salonunda ilerlerken Sheridan Kline’ı aradı. Telefonu Ellen Rac- koff açtı.

“Akşama kadar mahkemede,” dedi. “Kesinlikle ulaşma imkanımız yok.”

“Peki ya Stimmel?”

“Sanırım ofisinde. Benimle konuşmaktansa onu mu tercih ediyorsun?”

“Bu kişisel tercihim değil elbette ama onunla konuşmam gerek.” Gumey, Kline’m aksi memuruyla görüşmek istiyor olduğuna inanamıyordu. “Çok acil bir durum var. Eğer Sheridan’a ulaşamayacaksak, en azından onun hemen harekete geçmesi gerek.” “Tamam, bu numarayı tekrar ara. Açmazsam çağrı otomatik olarak ona aktarılır.”

Gumey kadının dediğini yaptı. Otuz saniye sonra müthiş derecede itici tavrıyla Stimmel karşısındaydı.

Gumey ona hikayenin bakış açısını anlamasını sağlayacak bölümünü özetledi. Olayın çok büyük olduğunu, korkunç bir cinsel delilikle karşı karşıya olduklarını, Hector Flores, Jordan Ballston ve şimdiye dek bilinen cesetlerin yalnızca devasa bir yeraltı canavarının görünen kısmı olduğunu, eğer bu on beş hatta yirmiden fazla sayıda Mapleshade mezunu gerçekten kayıpsa onların hepsinin tecavüze uğrayıp, işkence gördükten sonra kafaları kesilmiş bir halde bulunmaları olasılığının çok yüksek olduğunu anlattı.

Sonra da, “Senin veya Kline’ın derhal Palm Beach bölge savcısıyla temasa geçip bir saat içinde iki şeyin yapılmasını talep etmeniz gerekiyor. Bir, Palm Beach polisinin Ballston’ın teknesine yeterli sayıda eleman gönderdiğinden ve bulguların hemen mikroskobik incelemeye alındığından emin olunmalı. İki,

Palm Beach bölge savcısını bizlerle tam bir işbirliği yapmaya ikna etmelisiniz. Bu noktada çok ısrarcı olmalısınız. Pisliğin büyük kısmının New York tarafında olduğunu, Ballston’dan Kamala Modaevi’ne ya da işin arkasına başka ne türden kurumlar varsa onlara ulaşabileceğimizi izah etmelisiniz,” dedi.

“Florida bölge savcısının. Ballston pasını atmasının Sheridan’ın işini kolaylaştıracağını mı düşünüyorsun?” Ses tonundan, Stimmel’ın bu düşünceyi saçma bulduğu seziliyordu.

“Ben pas atmaktan bahsetmiyorum. Ballston’a yaptıklarının tamamen bilindiğini ve bizimle iş birliğine girmezse cezasının çok daha ağır olacağının bildirilmesini istiyorum. Ve bu işbirliğini de derhal yapmalı.”

“Peki, gerçekten de işbirliğine yanaşırsa?”

“Eğer dürüstçe her şeyi, olup bitenleri tüm açıklığıyla anlatırsa ancak o zaman belki diğer olasılıklar da değerlendirilmeye alınabilir.”

“Bu çok zor bir iş.” Stimmel bunu eğer kendisi Florida bölge savcısı olsaydı kesinlikle işbirliğine yanaşmayacağını ifade der- cesine söylemişti.

“Aslında,” dedi Gumey. “Bizim yapabileceğimiz tek bir atış var. O da Ballston’ı konuşmaya ikna etmek.”

“Ne için tek atış bu?”

“Bir grup kız kayıp, eğer Ballston’ı konuşturamazsak içlerinden hiçbirini canlı olarak bulabileceğimizi sanmıyorum.”

Böylesine hareketli geçen günün ağırlığı eve dönüş yolculuğunun ikinci kısmında iyiden iyiye üstüne çöktü. Artık düşünecek halde değildi. Kulaklarında jet motorlarının gürültüsü yankılanırken yavaş yavaş zaman kavramını yitirip geçmişin hiç de hoş olmayan anılarına daldı. Belki de on yıldır hiç düşünmediği şeyleri düşünüyordu: Anne babasının Bronx’tan küçük Magnolia kasabasındaki kiralık bir bungalova taşınmalarının ardından, o da Florida’ya gitmişti. Fare deliğini andıran kulübeyi, arka tarafta biriken pislikleri, bataklık kokan ama anne babasının bunu kabul etmediği musluk suyunu, annesinin zaman zaman onu bir kenara çekerek acı dolu gözyaşları arasında evliliğinden, babasından, babasının bencilliğinden, migreninden, cinsel tatminsizliğinden şikayet edişini hatırladı.

Rahatsız edici rüyalar, karanlık anılar ve susuzlukla birleşince yolculuğun geri kalanı Gumey için tam bir azaba dönüşmüştü. Uçak Albany’e iner inmez, havaalanından fahiş fiyata satılan bir şişe su satın aldı.

Ardından tuvalete doğru ilerlerken yarısını içti. Tekerlekli sandalyeyle girilebilmesi için geniş yapılan tuvaletlerden birinde pahalı kotunu, polo tişörtünü ve mokasenlerini çıkardı. Sonra da elindeki Giacomo

Emporium’un kutusundan çıkardığı eski kıyafetlerini giydi. Sonra elbiseleri kutuya tıkıştırıp çöp kutusuna attı. Ardından lavaboya gidip saçındaki jöleyi temizledi. Kağıt havluyla saçlarını kuruladıktan sonra yeniden eski haline büründüğüne emin olmak istercesine aynada yüzünü inceledi.

Otopark gişesinin yanındaki saat tam 18:00’ı gösterirken'yirmi dolarlık ücreti ödeyip, kalkan bariyerin altından geçerek ön camında yansıyan batmakta olan güneşin ışıkları altında, 1-88 Batı istikametine doğru yöneldi.

Otoban çıkışından eyaletler arası yola yönelip oradan da kuzeye, Catskills’ten Walnut Crossing’e uzanan yola saptığında bir saat daha geçmiş, suyunu bitirmiş, kendini nispeten daha iyi hissetmeye başlamıştı. Her zaman basit bir şeyin - sudan daha basit bir şey düşünemezdi insan herhalde - düşünceleri üzerinde bu derece yatıştırıcı etki göstermesine şaşardı. Duygusal açıdan kendini toplamaya çalışırken bir yandan da eve doğru ilerlemeyi sürdürüp, çiftlik evine giden yola saptı. Artık neredeyse normal bir ruh haline bürünmüştü,

Madeleine tam tavayı fırından çıkartırken mutfağa girdi. Karısı tavayı fınnın üzerine koyup, kaşlarını kaldırarak Gumey’i süzdükten sonra şaşırmaktan ziyade alaycı bir tonlamayla, “Şok oldum,” dedi. “Ben de seni gördüğüme sevindim.”

“Akşam yemeği ilgini çeker mi?”

“Sabah sana bıraktığım notta akşam yemeğinde evde olacağımı söylemiştim zaten. İşte evdeyim.”

“Tebrikler,” dedi üst dolaptan bir tabak daha alıp tezgahta daha önce hazırladığının yanına koyarken.

Gumey ona gözlerini kısarak baktığı bakışlardan birini yöneltip, “Belki de yeniden denemeliyiz?

Çıkıp bir daha geleyim mi?” diye sordu.

Madeleine, Gumey’in bakışını abartıyla taklit ederek döndü. Sonra da yumuşadı. “Hayır. Haklısın.

Geldin işte. Çatal, bıçak al da yiyelim. Çok acıktım.”

Tabaklarını kızarmış sebze ve tavuk butlarıyla doldurup, cam kapıların yanındaki yuvarlak masaya taşıdılar.

“Açalım bence, hava gayet iyi,” diyince Gurney kapıları açtı. Tertemiz, çimen kokan havanın tadım çıkartarak oturdular. Madeleine gözlerini kapatıp yanaklarını kırıştırarak ağır çekimde gülümsedi. By sessizlikte Gurrıey’e uzaktaki ağaçların arkasındaki güvercinlerin sesini duyuyormuş gibi geldi.

“Harika, harika, harika,” diye hafif hafif mırıldandı Madeleine. Sonra mutlulukla iç çekip gözlerini açtı ve yemeğe başladı.

Aradan bir dakika geçmişti ki yeniden konuşmaya başladı. “Bana gününü anlatsana,” dedi tabağındaki yaban havucunu çatalının ucuyla yakalamaya çalışırken.

Gumey kaşlarını çatarak bunu düşündü.

Dirseklerini masaya koyup, ellerini çenesine dayadı. “Günüm. Peki. Günün en önemli anı psikopatın kahkahalarla güldüğü andı. Aklına komik bir şey gelmişti. Tecavüz edip, işkence ettikten sonra başlarını kestiği kadınlar canlanmıştı gözünün önünde.”

Madeleine dudakları gerilmiş bir halde Gumey’e bakıyordu. Gumey kısa bir duraksamanın ardından ekledi. “İşte böyle bir gündü.”

“Amacına ulaştın mı peki?”

İşaret parmağının eklem yeriyle hafifçe dudağını ovaladı. “Sanırım.”

“Bu Perry olayını çözdüğün anlamına mı geliyor?”

“Sanırım çözümün bir kısmına ulaştım.”

“Aferin sana.”

Uzun bir sessizlik oldu.

Madeleine kalkıp tabaklarla çatal bıçakları topladı. “Kadın bugün aradı.”

“Kim?”

“Müşterin.”

“Val Perry? Konuştun mu onunla?”

“Sen aramışsın onu. Ama dışarıdaymış ve yanında cep numaran değil, ev numaran varmış.”

“Ve?”

“Ve ihtiyacın olan üç bin dolarlık meblağın umurunda olmadığım söyledi. ‘Hector Flores’i bulmak için ne kadar gerekiyorsa harcayabilir,’ dedi. Herkesin arayıp da bulamadığı müşteri tipi.” Tabakları gürültüyle lavaboya yerleştirdi. “Başka ne sorabilirim? Ah, şu kafa kesme işinden bahsetmişken...”

“Neyden bahsetmişken?”

“Sen, Floridalı, insanların başlarını kesen adamdan bahsedince bebeği sormak geldi aklıma.”

“Bebek?”

“Üst kattaki.”

“Üst kattaki?”

“Ne bu tekrarlama oyunu mu?”

“Neden bahsettiğini anlamadım.”

“Dikiş odamdaki yatağın üzerindeki bebeği soruyorum sana,” Başını iki yana sallayıp, ellerini şaşkınlıkla iki yana açtı. Karısının gözlerinde kısa süreli bir endişe pırıltısı belirdi. “Oyuncak bebek.

Kırık. Yatağın üzerinde. Hatırlamadın mı?” “Küçük kızların oynadığı türden bir bebekten mi bahsediyorsun?”

Madeleine sinirlenerek sesini yükseltti. “Evet, David. Küçük kızların oynadığı bebek!”

Gumey ayağa kalkıp koridorun sonundaki merdivenlere ulaşıp basamakları ikişer ikişer çıkarak

Madeleine’in dikiş odası olarak kullandığı küçük yatak odasına yöneldi. Batan güneşin ışıkları geniş yatağı ancak belli belirsiz gözükecek derecede aydınlatabiliyordu. Duvardaki düğmeye basınca yatağın yanındaki lamba yanarak ona istediği aydınlığı sağladı.

Yastıklardan birinin üzerinde, giysileri çıkarılmış bir bebek öylece duruyordu. Eğer başı kopartılıp yatağın ucuna, bebeğin vücuduna bakacak şekilde konulmuş olmasa sıradan bir bebek sayılabilirdi bu.

4 3 5 . B ö l üm

\araır(a :nfüwfü

~ Sarsıntılar

£>u zen/e^eîtufeg)

Rüya parçalanıyor, kolay yırtılır bir karton parçası gibi dağılıyordu. Artık kontrol edilmesi güç arzuların birlikteliğini sağlamak mümkün değildi.

Her gece Salonıe üzerinde palasıyla sağladığı zafer silikleşip, belirsizleşiyordu. Sanki eskilerden kalma, diğer kanalların frekanslarıyla sürekli yayını karışan bir televizyonu izlemeye çalışıyor gibiydi. Birbiriyle çelişen sözler ardı ardına yankılanıyor, biri susup diğer başlıyordu.

Dans eden Salome 'nin yerini kıpkırmızı alevler içinde dans eden başka bir dansçı almıştı.

Görevinin ve Yönteminin güçlü ve rahatlatıcı varlığı da Vaf- tizci Yahya 'nın cesareti ve bilgeliği de, eski hatıralar gibi dağılmaya meyletmişti. Şimdi bu duyguların yerini ezici ve mide bulandırıcı derecede tanıdık keskin hisler alıyordu.

Dans eden kadın ipek elbisesini yukarı kaldırıp uzun bacaklarını gösteriyor. Küçük kızlara nasıl Salome gibi dans edileceğini gösteriyor Küçük erkeklerin önünde nasıl dans edileceğini.

Salome tropik bitkilerin arasındaki şeftalilerin oluşturduğu halının, nemli, üzerlerinden sular damlayan yaprakların üzerinde dans ediyor. Erkek çocuklara nasıl samba yapılacağını gösteriyor.

Kendisine nasıl sarılacaklarını gösteriyor.

Şeftali halı ve tropik bitkiler kadının yatak odasında. Ona ve okuldan en yakın arkadaşına nasıl samba yapılacağım gösteriyor. Kendisine nasıl sarılacaklarını gösteriyor.

Kadının ağzından çıkan yılan kıvrıla kıvrıla yaklaşıp sonunda onun ağzına dalıyor.

Kusmaya başlayınca da kadın kahkahalara boğuluyor. Dev tropik bitkilerin altındaki şeftali halıya kusuyor. Ter içinde, soluk soluğa. Dünya dönüyor. Midesi ağzına geliyor.

Kadın onu duşa sokuyor. Bacaklarını üstüne bastırıyor.

Şeftali halının üzerinde biri kız diğeri erkek iki çocukla sürünüyor. Hem bitkin hem de asla yorulmayacak gibi gözüküyor. "Koridorda bekle, tatlım. " Zorlukla nefes alıyor. "Bir dakika içinde yanında olacağım. " Yüzü ter içinde, kıpkırmızı. Dudaklarım ısırıyor. Vahşi gözlerle bakıyor.

Tıpkı Ashton m Kulübesindeki Gibi

Bc, ekibi iki farklı zamanda geldi. Jack Hardwick gece yarısı,] delil toplama ekibiyse bir saat kadar sonra.

Beyaz, steril giysileri içindeki görevliler aslında olay yerine geldiklerinde, olay olarak nitelendirilen şeyin yalnızca kırık bir oyuncak bebek bulunması olduğunu bildiklerinden duruma bir hayli şüpheci yaklaşmışlardı. Kan banyosu, katliam, ceset parçaları gibi şeyler görmeye alışkınlardı ne de olsa. Bu yüzden ilk anda kaşlarını kaldırıp gözlerini devirerek birbirlerine bakmaları anlaşılır bir şeydi.

Başlangıçta bebeğin misafirliğe gelen bir çocuk tarafından şaka mahiyetinde bırakılmış olabileceğini ileri süren görevlilerin bu tutumu da bir yere kadar anlaşılabilirdi. Ama Hardwick'e duyulacağından endişe etmeden ima dolu sorular yöneltmeleri ve yüzlerinde, 'Bunlar sarhoş mu yoksa kafayı mı yemişler?' tarzı ifadelerle ortalıkta dolaşmaları Madeleine'i daha fazla hoşgörüy- le bakamayacak hale getirdi.

Ama Hardwick görevlileri bir kenara çekip onlara bebeğin tuhaf pozisyonunun tıpkı Jillian Perry'nin cesediyle aynı olduğunu izah edince olay yerini son derece profesyonel bir biçimde sanki her tarafa kurşunlar yağdırılınışçasına büyük bir titizlikle incele- 1 meye koyuldular.

Ne yazık ki sonuç olarak söyleyebilecek fazla bir bulguya ulaşamamışlardı. Tüm tarama, parmak izi, lif ve tozlar üzerinde yaptıklan çalışmalar herhangi bir sonuç vermemişti. Odada sadece bir tek kişinin parmak izleri vardı.

Onlar da gayet tabii ki Madeleine'e aitti. Aynı şekilde Madeleine'in dikiş dikerken oturduğu pencere kenarındaki sandalyenin arkasında bulunan saç kılları da ona aitti. Bir keresinde sıkıştığı için karısının açmaya çalıştığı pencerenin alt kısmında bulunan parmak izleri de elbette Gumey'e aitti.

Oyuncak bebeğin gövdesinde de kafasında da tek bir parmak izi yoktu. Oyuncak bebeğin markası

Amerika'daki her Walmart'ta bulunacak derecede popülerdi. Aşağıdaki kapılarda da yatak odasında bulunanlardan başka parmak izine rastlanmadı. Evde ne kapılar ne de pencereler zorlanmıştı.

Pencerelerin dış tarafinda da parmak izi yoktu. Zeminde yapılan detaylı taramalarda Dave'in ya da

Madeleine'inkinden farklı boyutta bir ayakkabı izine rastlanmadı. Tüm kapılarda, merdiven korkuluklarında, lavabolarda, musluklarda, tuvalet sifonlarında yapılan incelemeler de hep aynı sonucu verdi.

Görevliler aletlerini toplayıp minibüslerine yerleştirip ayrıldıklarında saat 4:00 olmuştu.

Giderken oyuncak bebeği, yatak örtüsünü, yatağın her iki yanındaki kilimleri de almışlardı.

Hardwick'e giderlerken "Standart testler yapacağız," dediklerini duymuştu Gumey. "Ama bire on bahse girerim her şey temiz çıkacak." Yorgun ve öfkeliydiler.

Hardwick içeri dönüp, mutfaktaki Madeleine'in karşısma otururken, Gumey, "Tıpkı Ashton'ın

kulübesindeki gibi,” yorumunu yaptı.

“Evet,” dedi Hardwick yorgunluktan ne dendiğini bile anlayamayacak halde.

“Neden bahsediyorsun sen?” diye atıldı Madeleine saldırıya geçmeye hazır bir halde.

“Ortamın halinden,” dedi Gumey. “Parmak izi yok. Hiçbir şey yok.”

İnleme benzeri bir ses çıktı boğazından. Birkaç kez derin derin nefes aldı. “Yani... Ne... Ne yapacağız şimdi? Yani burada böyle...”

“Ben gitmeden bir de ekip otosu gelecek kapıya,” dedi Hardwick. “En az kırk sekiz saat korunacaksınız. Sorun yok.”

“Sorun yok?” Madeleine boş gözlerle ona bakakaldı. “Bunu nasıl...?” Cümlesini bitiremedi.

Başını iki yana sallayıp, ayağa kalkarak mutfaktan çıktı.

Gumey onu rahatlatmak için ne diyeceğini bilmez halde arkasından baktı. Olay kendisini de karısı kadar sarsmıştı.

Hardwick’in defteri, önündeki masanın üzerindeydi. Açıp, istediği sayfayı buldu. Gömlek cebinden bir kalem çıkardı. Ama yazmıyor, sadece ucuyla deftere vurup duruyordu. Bitkin ve tam belli etmese de sıkıntılıydı.

“Şimdi...” diye başladı. Boğazını temizledi. Sanki kelimeleri arkasından itiyormuş gibi konuşmaya başladı. “Buraya yazdığıma göre... Bütün gün dışarıdaymışsın.”

“Doğru. Florida’daydım. Jordan Ballston’dan itirafa yakın bilgiler aldım. Umarım biz burada oturup konuşurken bu konuda gelişmeler yaşanıyordun”

Hardwick kalemi bırakıp gözlerini kapatarak, baş ve işaret parmaklarıyla gözkapaklarım ovuşturmaya koyuldu. Sonra açıp, yeniden defterine baktı. “Eşin de bana bütün öğleden sonra dışarıda olduğunu söyledi. Yaklaşık birden beş buçuğa kadar filan dışarıdaymış. Bisiklete binmiş sonra da ormanda yürüyüşe çıkmış. Bunu sık yapar mı?”

“Sık yapar.”

“Bu durumda oyuncak bebeğin... bu saat diliminde eve konulduğunu varsayabiliriz.”

“Ben de aynı yorumu yapardım.” Apaçık ortada olan şeylerin tekrarlanması sinirini bozuyordu.

“Tamam, sabah mesaisi başlar başlamaz birini etraftaki komşularınla konuşmakla görevlendireceğim. Gelip geçen bir araba burada büyük olay sayılır.”

“Komşu bulmak da öyle. Bu caddede altı ev var. Dördü şehirde yaşıyor ve buraya sadece hafta sonlan geliyorlar.”

“Olsun, belli mi olur. Birini göndereceğim.”

“Peki.”

“Pek iyimser değil gibisin.”

“Ne diye iyimser olacakmışım ki?”

“İyi bir noktaya temas ettin.” Kalemini alıp yeniden deftere vurmaya koyuldu. “Dışarı çıkarken bütün kapıları kilitlediğinden emin olduğunu söylüyor. Bu sana doğru geldi mi?”

“Ne demek doğru geldi mi?”

“Yani normalde bunu yapar mı? Kapıları çıkarken kilitler mi?” “Normalde doğruları söyler. Bu yüzden de kapattım diyorsa kapatmıştır.”

Hardwick yüzüne sanki bir şey söylemeye niyetliymiş gibi baktı ama hemen ardından fikrini değiştirip, kalemi deftere vurmayı sürdürdü. “Bu durumda... Kapılar kilitliyse ve en ufak bir zorlama izi de mevcut değilse bu içeriye anahtarla girildiği anlamına gelir. Kimseye anahtar verdin mi?”

“Hayır.”

“Anahtarlarının bir başkasının kopyalamasına yetecek kadar uzun süre yanında olmadığı bir durum oldu mu?”

“Hayır.”

“Gerçekten mi? Anahtar yapmak yirmi saniye sürer.” “Anahtar yapmanın ne kadar sürdüğünü biliyorum.” Hardwick sanki gerçek bir bilgi almış gibi başını salladı. “Ama biri bir şekilde anahtarı elde etmiş gibi gözüküyor. Kilitleri değiştirmen gerekebilir.”

“Jack, sen kimle konuştuğunu sanıyorsun, Tanrı aşkına? PTA’nın düzenlediği ev güvenliği gecesinde değiliz.”

Hardwick gülümseyip arkasına yaslandı. “Doğru. Lanet olası Sherlock Gumey’le könuşuyorum.

Pekala, siz söyleyin o zaman bana Bay Zeki Lanet Dedektif, konuyla ilgili ne tür parlak fikirleriniz var?”

“Oyuncak bebekle ilgili mi?”

“EvA. Bebekle ilgili.”

“Senin akhndakinden farklı bir fikrim yok.”

“Yani biri sens olaydan el çekmen için korkutmaya çalışıyor.” “Daha iyi bir fikrin var mı?”

Hardwick omuz silkti. Deftere vurmayı kesip, sanki elinde son derece karmaşık bir alet tutuyormuşçasına incelemeye koyuldu. “Başka tuhaflıklar da var mı?’"

“Ne gibi?”

“Tuhaflık işte. Hayatında başka küçük, tuhaf şeyler de oluyor mu?”

Gumey öfkeli bir tavırla iç çekip gülümseyerek, “Araştırdığım bu son derece tuhaf olay ve olaya karışan tuhaf insanlar dışında her şey gayet normal,” dedi. Bu gerçek bir yanıt değildi ve Hardwick’in de öyle olmadığını sezinlediğinin farkındaydı. Bütün aşırılıklarına, kaba tavırlarına karşın Hardwick,

Gumey’ in emniyet teşkilatında gördüğü en zeki insanlardan biriydi. Eğer başkomiserlerin davranması gerektiği gibi davranabilse kolaylıkla otuz beşinde başkomiser olabilirdi.

Hardwick başını kaldırıp tavana baktı. Sonra da sanki söyleyecekleri orada yazılıymış gibi kirişi boydan boya inceledi. “Küçük, likör bardağında parmak izlerini bulduğumuz adamı hatırlıyor musun?”

Gumey kötü bir şeyler sezinler gibi oldu. “Saul Steck. Ya da diğer adıyla Paul Starbuck?”

“Doğru. Sana anlattıklarımı hatırlıyor musun?”

“Bana onun küçük kızlaşa iğrenç derecede düşkün başarılı bir aktör olduğunu söylemiştin. Akıl hastanesinde tedavi görmüş. Sonrasındaysa çıkmış.”

“Parmak izlerini sistemde araştırmamda bana yard;oıc. olan arkadaşım dün gece beni son derece enteresan bir ilave migı vermek için aradı.”

“Evet?”

Hardwick gözleriyle mutfağın ka^ı kuştbine üeK u/anan kirişi izlemeyi sürdürüyordu.

“Anla^ılüsğ* karîsnyh Stcck’ir: tu tuklanmadan önce bir pomo sitesi varmış. Ve Starbuck onun kullandığı tek takma isim değilmiş. Küçük yaştaki kızlarla ilgilenen sitenin adı Sandy’nin Çalışma

Odası’ymış.”

Gumey, Hardwick’in kirişte yeni bir tura başlamadan önce yüzüne bakmasını bekledi. “Ser; de

Sandy isminin Alessandro’nun takma adı olabileceği fikrine kapıldın öyle mi?”

Hardwick gülümseyerek, “Onun gibi bir şey,” dedi.

“Dünya anlamsız tesadüflerle doludur, Jack.”

Hardwick başım salladı. Ayağa kalkıp pencereden dışarı baktı. “Devriye gelmiş. Dediğim gibi en az iki gün tam koruma sağlanacak. Sonrasına bakarız. Sen iyi misin?”

“Evet.”

“O iyi mi?”

“Evet.”

“Ben eve gidip biraz uyuyacağım. Seni sonra ararım.” “Tamam. Teşekkürler, Jack.”

Hardwick duraksadı. “İşte kullandığın tabanca hâlâ sende değil mi?”

“Hayır. Hiç taşımayı sevmemiştim. Hatta yakınımda bulunmasını bile sevmezdim.”

“Tamam... Ama durumu düşününce... Belki bir tüfek almak isteyebilirsin.”

Hardwick’in yoldan aşağı inip gözden kaybolmasının uzunca bir süre sonrasına dek Gumey tek başına masada oturup, oyuncak bebeğin neden olduğu şoku hazmetmeye çalışarak iyice çetrefilli hale gelen olayı değerlendirmeye koyuldu.

Sandy’le Alessandro isimleri arasındaki benzerliğin önemsiz bir rastlant» okluğu fikri elbette mantıksız değildi Ama kendisi böyie düşünüyor diye böyle okcak hali yoktu ki. Mantıklı bir adam pornografik bir sitenin eski fotoğrafçısı Sandy’le pornografiye yakın fotoğrafların yer aldığı Kamala reklamlarının şimdiki fotoğrafçısı Alessandıo’nun aynı kişi olduğunu düşünebilirdi. Ve bu iki isim de seks suçlusu Saul Steck’in kullandığı takma adlardı.

tyi ama Hector Flores kimdi?

Jillian Perry’nin başı neden kesilmişti?

Ve Kiki Muller kimdi?

Bu kadınlar Kamala hakkında bir şeyler mi öğrenmişlerdi? Ya da Steck hakkında? Veya Flores hakkında?

Neden Steck içkisine ilaç atmıştı? Onu kızlarıyla fotoğrafla- mak için mi? Herkese rezil etmekle tehdit edebilmek amacıyla mı? Soruşturmadaki rolünü sınırlayabilmek için mi? Yürütülen soruşturmada içeriden bilgi vermesi için şantaj mı yapacaktı?

Yoksa içkisine ilaç atmanın amacı, tıpkı oyuncak bebeğin kafasının kopartılmasında olduğu gibi

Gumey’e ne kadar kolay ulaşılabileceğini ve aslında ne derece savunmasız bir konumda olduğunu göstermek miydi? Onu korkutarak geri çekilmesini sağlamak için?

Yoksa çok daha hastalıklı amaçları mı vardı? Tüm bunlar kontrol delisi birinin gücünü, egemenliğini hissettirme biçimi miydi? Bunları yapabileceğini kanıtlamak için, korku salmak için mi yapıyordu?

Gumey’in elleri buz gibiydi. Isıtmak için bacaklarına sürttü. Ama pek işe yaramamıştı.

Titriyordu. Ayağa kalkıp ellerini göğsüne, pazılarına sürtüp, birkaç kez volta attı. Odanın sonuna kadar yürüyüp, ellerini bazen sönmeden önceki sıcaklığını uzunca süre koruyan demir odun sobasına sürdü. Ama soba ellerinden bile daha soğuktu ve bu temasın etkisiyle bir kez daha titredi.

Yatak odasının ışığının yandığını hemen ardından da banyo kapısının gıcırtısını işitti.

Madeleine'le konuşmalı, onun sinirlerini yatıştırmalıydı. Kendi sinirlerini yatıştırmayı başardıktan sonra tabii. Pencereden dışarı baktı. Yan kapının karşısındaki polis aracının orada olduğuna emin oldu.

Alabileceği en derin nefesi alıp, ağır ağır verdi. Yavaş, kontrollü soluklar. Temkinli, kararlılık dolu. Olumlu düşünceler. Başarı ve ustalık düşünceleri.

Steck'in parmak izinin son derece zor koşullar altında kadehi alma kararı vermesi sayesinde ellerinde olduğunu kendi kendine tekrarlayıp duruyordu.

Bu keşif aynı zamanda JykynstyFin içkisine ilaç katışımn gizemiyle Mapleshade cinayetleriyle kayıp vakalar gizemini de birbirlerine bağlıyordu.

Onun hisleri, onun teşvikiyle deli bir Meksikalıyı arama uğraşına dönüşen soruşturma bataklıktan çıkmış, yepyeni bir yola girmişti.

Eski Mapleshade mezunlarıyla temas kurulmasındaki ısrarı yalnızca şaşırtıcı derecede kayıp mezun sayısını ortaya çıkarmakla kalmamış, Melanie Strum'un başına gelenlerin de öğrenilmesini sağlamıştı.

Kamala bağlantısı hususundaki ısrarı ve Jordan Ballston'ın çılgınca itirafları nihai sonuca ulaşılmasını sağlayabilirdi.

Katilin zamanını, enerjisini ve imkanlarını; çabalarını durdurmaya harcaması bile onun doğru yolda olduğunun bir başka kanıtıydı.

Banyo kapısının bir kez daha gıcırdadığını duydu. Yirmi saniye sonra da yatak odasının ışığı söndü. Belki de artık kendini toplamıştı. Parmak uçlarının donması geçmişti. Madeleine'le konuşabilirdi.

Ama önce gerekli tedbiri almalı yan kapıyı kilitleyip, hiç kullanmadıkları sürgüyü de çekmeliydi. Sonra da birinci kattaki tüm pencereleri kapatmalıydı.

Nispeten iyi bir ruh halinde olduğunu düşünerek yatak odasına girdi. Karanlıkta yatağa doğru sokuldu. "Maddie?"

"Seni aşağılık herif!"

Karısının yatakta, tam karşısında olmasını bekliyordu. Ama müthiş öfkeli ses odanın karşı köşesinden gelmişti.

"Ne?"

"Ne yaptın?" Fısıltı seviyesindeki sesi müthiş öfkeyle doluydu.

"Yapmak mı?Ne...?"

"Burası benim evim. Benim sığınağım."

"Evet?"

"Evet? Evet? Nasıl yaparsın? Bu dehşeti evime nasıl getirirsin?"

Gumey sorudan ve içerdiği yoğun öfkeden ne diyeceğini bilemeyecek hale gelmişti. Yatağın ucuna

kadar yürüyüp ışığı yaktı.

Normalde yatağın ayakucunda duran antika sallanan sandalye karşı köşedeki pencerenin yanına itilmişti. Madeleine üzerinde günlük giysileriyle, dizlerini karnına çekmiş oturuyordu. Gumey önce karısının gözlerindeki öfke dolu bakışları, sonrasındaysa her iki elinde sımsıkı tuttuğu makasları görünce şaşkınlık içinde kaldı.

Bu şekilde dehşete kapılmış bireylerle konuşup onları rahatlatma teknikleri üzerine çok eğitim almış, bunları defalarca da uygulamıştı. Ama şimdi bu tekniklerin hiçbiri işe yarayacak gibi durmuyordu. Yatağın, karısına en yakın yerine oturdu.

“Biri evimin mahremiyetine saldırdı. Neden David? Neden bunu yaptılar?”

“Bilmiyorum.”

“Elbette biliyorsun! Neler olduğunu gayet iyi biliyorsun.”

Karısını, karısının ellerindeki makasları izliyordu. Makasları ellerinin eklem yerleri bembeyaz kesilecek derecede sımsıkı tutuyordu.

“Bizi koruyacaktın güya,” dedi titreyen fısıltılı sesiyle. “Evimizi koruyacaktın. Burasını güvenli bir yer yapacaktın. Ama sen tam tersini yaptın. Tam tersini. Korkunç insanların hayatımıza, evimize girmesine neden oldun. BENİM EVİME!” Şimdi çileden çıkmışçasına bağırıyordu.

“CANAVARLARI EVİME SOKTUN.”

Gumey ömründe bu tür bir öfkeye tanıklık etmemişti. Hiçbir şey söylemedi. Söyleyecek bir tek kelimesi bile yoktu. Hatta hiçbir şey düşünemiyordu. Kıpırdayamıyor, nefes almakta zorluk çekiyordu. Bu duygusal patlama, içinde bulundukları bu oda dışında her şeyi, tüm gerçekliği silip götürmüştü sanki Bekledi. Yapabilecek başka bir şeyi yoktu.

Ne kadar olduğunu bilmediği kısa bir süre sonra, “Bunu yaptığına inanamıyorum,” dedi.

“Niyetim bu değildi.” Sesi kendine garip geldi. Zayıf. Yanlışlıkla kahkaha olarak tanımlanabilecek ama Gumey’e daha ziyade ciğerlerindeki havanın kederle boşalması gibi gelen bir ses çıkardı. “O korkunç vesikalık fotoğraflar işin başıydı. Dünyanın en iğrenç yaratıklarının fotoğrafları. Ama yetmedi. Onları bilgisayarımızda, monitörde bize bakar hale sokmak yetmedi.”

“Maddie sana söz veriyorum, evimize gireni bulacağım. Bu işi bitireceğim. Bir daha da böyle bir şey olmayacak.”

Kadın başını iki yana salladı. “Artık çok geç. Ne yaptığını görmüyor musun?”

“Savaş ilan edildiğini görüyorum. Evimiz saldırıya uğradı.” “Hayır! Sen... Ne yaptığını görmüyor musun?”

“Yaptığım şey kayanın altındaki çıngıraklı yılana tekme savurmak oldu.”

“Onu hayatımıza soktun.”

Gumey hiçbir şey söylemedi. Yalnızca başını öne eğdi. “Kasabaya taşındık. Bu güzel yere.

Leylaklar, elma ağaçları. Göl.”

“Maddie sana söz veriyorum yılanı öldüreceğim.”

Karısı dinliyor gibi değildi. “Yaptığını görmüyor musun?” Elindeki makaslardan biriyle

Gumey’in yanındaki karanlık pencereyi işaret etti. “Bu orman, o yürüyüşlerimi yaptığım ağaçlık...

Orada saklanıyor. Beni izliyor.”

“Neden izlendiğini düşünüyorsun ki?”

“Tanrım, bu çok açık! O iğrenç şeyi çalıştığım, kitap okuduğum, en sevdiğim pencerenin, yanma oturup dikiş diktiğim pencerenin olduğu odaya koydu. Ormana tepeden bakan odaya. Burasını benim kullandığımı biliyor. Eğer onu koridorun karşı tarafındaki odaya koysa bir ay boyunca fark edemeyebilirdim. Yani biliyor. Beni pencerede gördü. Ve bu pencere sadece orman tarafından gözüküyor.” Durdu, kocasına suçlayıcı bakışlarla bakarak, “Ne demek istediğimi anlıyor musun,

David?” dedi. “Ormanımı yıktın sen. Bir daha orada nasıl dolaşacağım?”

“Yılanı öldüreceğim. Her şey yoluna girecek.”

“Sen bir sonraki taşın altındaki yılanı tekme ley inceye kadar.” Başını iki yana sallayıp iç çekti.

“Dünyanın en güzel yerine bunu yaptığına inanamıyorum.”

Gumey bir kez daha son derece sıkıcı olacak evrenin kendisine tüyler ürpertici heyecanlar sunduğunu hissetti. Ve tam o anda çiftlik evinin arkalarında, tepelerin ilerisinde, kuzeydeki tepelerin ardında çakallar ulumaya başladı.

Madeleine gözlerini kapatıp, bacaklarını indirdi. Ellerini kucağına koyup, yumruklarını gevşetti.

Bu hareketiyle eklem yerlerine yeniden kan gitmişti. Başını sandalyenin arkalığına yasladı.

Dudaklarını gevşetmişti. Normalde bu çakal ulumalarını sinir bozucu, tedirgin «edici bulurdu. Ama bu akşam çakalların sesleri onda bambaşka etki yaratmıştı.

Yatak odasının doğuya bakan pencerelerinde günün ilk ışıkları belirirken uyuyakaldı. Bir süre sonra da Gumey elinden makasları alıp, ışığı kapattı.

Iârawaiw?uwı?uı

64. Bölüm

Vu zen/eı^eıbufeg)

Çok Tuhaf Bir Gün

Doğan güneşin san ışıklan çayırlıktan aydınlatırken kahvaltı masasındaki Gumey günün ikinci kahvesini yudumluyordu. Birkaç dakika kadar önce Hardwick’in gönderdiği gündüz vardiyası ekibinin gecekilerle değişimini izlemişti. Dışan çıkıp yeni gelen polise kahvaltı ikram etmek istemiş ama memur adeta asken bir nezaketle onu geri çevirmişti. “Teşekkürler, efendim. Kahvaltı ettim ben, efendim.”

Yanıtları adeta kaygan bir balık gibi ne yana gideceği kestirilemez sorularla boğuşurken sol bacağına tuhaf bir siyatik ağrısı saplandı.

Acaba Hardwick’ten Saul Steck’in tutuklandığında çekilen fotoğrafını istemeli miydi? Böylece parmak izlerinin ona ait olduğu kesinleşmiş olurdu. Ama artık sonuçlanmış bir yargılamanın ardından BCI’nın böyle bir talepte bulunması çok sayıda soru sorulmasına sebebiyet verebilir miydi?

Hardwick’ten ya da NYPD’deki eski arkadaşlarından vergi kayıtlarını inceleyerek gittiği o evin kime ait olduğunun tespit edilmesini istese miydi? Ama bu daha da beter soruların sorul- • masına olanak verecek bir girişim olurdu büyük olasılıkla.

Sonya’nın, Gumey’e kimse tarafından kandırılamayacak biri gibi gözükmesi dışında, Jykynstyl tarafından kandmldığından kuşku duymak için başka bir neden var mıydı?

Eve bir tüfek almalı mıydı? Yoksa bu, Madeleine’i şimdikinden daha da mutsuz bir hale mi sokardı?

Evden ayrılıp olay çözülene dek bir otelde mi yaşamalılardı? Ama ya haftalarca, aylarca çözüme ulaşılamazsa? Ya hiç çözülemezse?

Darryl Becker'a Ballston'ın teknesini aramasında eşlik etmeli i miydi?

BCI'nm Mapleshade mezunlarını ve ailelerini arama olayının ! peşini bırakmamalı mıydı? 1

Olup biten her şey, Hector Flores'in Tambury'e gelişinin ardından Jillian ve Kiki'nin öldürülmeleri, o kızların kaybolmaları, içkisine ilaç katılmasıyla sonuçlanan aldatmaca, Ballston'ın seks cinayetleri ve kafası kopartılmış oyuncak bebek, bir tek beynin ürünleri miydi? Eğer öyleyse tüm bunların itici giicü yasadışı emeller miydi, yoksa psikopatça bir sapıklık mı söz konusuydu?

Gumey'i en çok rahatsız edense bu düğümleri çözmekte bu | derece zorlanmasıydı.

En basit sorulara bile yanıt bulmakta zorlanıyordu. Olasılıkları değerlendirmeye devam mı etmeliydi yoksa yatağa dönüp zihnini boşaltmaya mı çalışmalıydı? Ya da kendini fiziksel olarak meşgul edecek bir şeyler mi bulmalıydı? Öyle bir ruh haline girmişti ki verdiği her kararı çürütecek bir şeyler buluyordu. Hatta siyatik ağrısını geçirmek için ağrı kesici almak üzere yatak odasına gitme fikrini bile zihninde evirip çevirmek zorunda kalmıştı.

Dışarıdaki kuşkonmazlara baktı. Sabahın bu saatinde kıpırtısızdılar. Kendini buraya ait değilmiş gibi hissediyordu. Sanki dünyayla her zamanki bağı kopmuştu. Bu korkunç hissi karısı ilk boşanma kararını açıkladığında, ardından yıllar sonra küçük Danny öldüğünde, sonrasındaysa babasının vefatında hissetmişti. Ve şimdi...

Ve şimdi Madeleine...

Gözleri yaşlarla doldu. Bakışları bulanıklaşırken uzun süredir ilk kez doğru dürüst düşünmeye başladığını hissetti. Asıında verilmesi gereken karar çok basitti. İşi bırakacaktı.

Kararın basitliği ve neden olduğu rahatlık duygusu kendini bir anda müthiş derecede özgür hissetmesine neden oldu. Ve verdiği bu kararı derhal uygulamaya soktu.

Çalışma odasına gidip Val Perry'i aradı.

Ona sesli mesaj bırakıp istifa ettiğini bildirmeye niyet etmişti. Ama bu şekilde bir tavrın haddinden fazla kaba kaçacağına kanaat getirdi. Bunun üzerine yalnızca onunla mümkün olduğunca en kısa sürede konuşmak istediğini belirten bir mesaj bıraktı. Sonra bir bardak su alıp yatak odasına gitti ve üç ağrı kesici aldı.

Madeleine sallanan sandalyeden yatağa geçmişti. Üzerini değiştirmemiş, yatak örtüsünü de açmadan öylece kıvrılmıştı. O da yanma yattı.

Öğlen uyandığında Madeleine yanında değildi.

İlk anda korku yüreğine bıçak gibi saplandı. Ama hemen ardından mutfaktaki musluğun sesini işitince rahatladı. Banyoya gidip yüzünü yıkadı, dişlerini fırçaladı, üzerini değiştirdi. Yepyeni bir güne tazelenerek başlamak için yapabileceği her şeyi yaptı.

Mutfağa girdiğinde Madeleine büyük tencereden plastik saklama kabına çorba aktarıyordu. Kabı buzdolabına, tencereyi de lavaboya koyup, ellerini bulaşık havlusuyla kumladı. O an yüz ifadesi

Gtımey'e hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Bir karar verdim," dedi.

Madeleine ona sanki ne diyeceğini çoktan biliyormuşçasına bir ifadeyle baktı.

"İşi bırakıyorum."

Karısı havluyu katlayıp bulaşıklığın yanına astı. “Neden?”

“Olup bitenler yüzünden.”

Gurney’in yüzüne birkaç dakika baktıktan sonra dönüp, lavaboya en yakın pencereden karşı taraftaki tepelere bakmaya koyuldu.

“Val Perry’e mesaj bıraktım,” dedi.

Madeleine ona döndü. Her zamanki Mona Lisa gülüşü bir andığına da olsa yüzünü aydınlatır gibi oldu. “Çok güzel bir gün,“' dedi. “Benimle biraz yürümek ister misin?”

“Elbette.” Normalde bu isteğe ya karşı çıkar ya da gönülsüzce kabul ederdi. Ama bu kez en ufak bir isteksizlik bile hissetmemişti.

Artık eylül ayının içerinin havasıyla dışarınınkini neredeyse aynı olduğu günlerini yaşıyorlardı.

Bu yüzden dışarı, sundurmaya adım attığında havadaki mis gibi çimen kokusu dışında hiçbir fark hissetmedi. Kuşkonmazların ekili olduğu yerin hemen yanında park halinde duran ekip otosunun ön camı aralandı. Görevli polis soran gözlerle onlara bakıyordu.

“Sadece bacaklarımızı açacağız biraz,” dedi Gumey. “Çok uzaklaşmayız.”

Genç adaın başıyla onayladı.

Orman eşiği boyunca uzanan ağaçlık araziyi tarladan ayırmak amacıyla tırpanla açtıkları yolun kenarından yürümeye başladılar. Yol yavaşça kıvrılarak göl kenarına kadar uzandı. Orada sessizce oturdular.

Göl eylül ayının sakinliğindeydi. Mayıs ya da haziran ayının kurbağa sesleriyle, neredeyse her tarafta yankılanan karatavuk çığlıklarıyla dolu ortamından çok farklıydı şimdi.

Madeleine, Gumey’in elini avuçlarının arasına aldı.

Gumey o anda yoğun duygularla zaman kavramını yitirmişti sanki.

Bu sırada Madeleine son derece yumuşak bir tonlamayla, “Özür dilerim,” dedi.

“Ne için?”

. “Her şeyin tam benim istediğim gibi olacağını beklediğim ff için.”

‘‘Belki öyle olmalı gerçekten de. Belki de doğru şeyleri isti- yorsundur.”

“Öyle düşünmeyi isterim. Ama... Bundan kuşkuluyum açıkçası. Ve yapmaya söz verdiğin işi bırakmaman gerektiğini de düşünüyorum.”

“Ben kararımı verdim ”

“O zaman fikrini değiştirmelisin.”

“Neden?”

“Çünkü sen bir dedektifsin. Ve senin sihirli bir biçimde başka bir şeye dönüşmen gibi bir talebim yok.”

“Sihirden anlamam ama sen benim farklı biri olmamı isteme konusunda her türlü hakka sahipsin.

Ve Tanrı şahidim olsun, benim senin mutluluğun ve güvenliğinin önüne herhangi bir şey koyma konusunda en ufak bir hakkım bile olamaz. Bazen... Yaptığım şeylere bakıyorum... Neden olduğum durumlara... Yeterince düşünmeden atıldığım tehlikelere... Ve kesinlikle aklımı kaçırmış olmanı gerektiğini düşünüyorum.”

“Belki bazen,” dedi Madeleine. “Belki çok kısa bir süre için.” Göle bakıp, yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle elini sıktı. Hava kusursuz derecede durgundu. Uzun su kamışlarının uçları bile resimlerdeki gibi hareketsiz duruyordu. Gözlerini kapattı ama yüzü çok daha kederle doluydu. “Öyle davranmamalıydım. Sarf ettiğim sözleri söylememeli, sana aşağılık herif dememeliydim. Sen bunu asla hak etmiyorsun.” Gözlerini açıp Gumey’in yüzüne baktı. “Sen iyi bir adamsın, David Gumey. Dürüst bir adam. Zeki bir adam. İnanılmaz derecede yetenekli bir adam. Belki de dünyanın en iyi dedektifisin.”

Gumey’in ağzından gergin bir kahkaha koptu. “Tanrı hepimizi korusun!”

“Ben ciddiyim. Belki de dünyanın en iyi dedektifisin. Sana nasıl ‘bırak bu işi de başka biri ol’

derim? Bu hiç de adil olmaz. Doğru olmaz bir defa.”

Gumey gölün camı andıran suyuna, karşı taraftaki akçaağaç- ların ters dönmüş yansımalarına bakıyordu. “Ben durumu böyle görmüyorum.”

Madeleine onun verdiği karşılığı duymamış gibiydi. “Bu yüzden yapman gerekeni yapmalısın.

Perry olayını iki hafta araştırmaya söz verdin. Bugün çarşamba. İki haftan bu cumartesi sona eriyor.

Sadece üç gün kaldı. Bitir işi.”

“Bunu yapmak için bana ihtiyaç yok.”

“Biliyorum. Bırakmak istediğinin de farkındayım. İşte bırakmanı yanlış kılan en önemli neden de bu.”

“Bunu bir daha söylesene?”

Madeleine kahkahayla gülse de soruyu yine duymazdan geldi. “Sen olmasan hangi noktada olurlardı?”

Gumey başını iki yana salladı. “Umarım şaka yapıyorsundur.” “Neden?”

“Küstahlığımın pohpohlanması herhalde ihtiyacım olan son şey de onun için.”

“İhtiyacın olan son şey karının senden başka biri olmanı istemesi.”

Bir süre sonra kalkıp el ele geldikleri yolu geri dönüp, kapıdaki korumalarını başlarıyla selamlayarak eve girdiler.

Madeleine büyük taş şöminede kiraz ağacı odunlarını kullanarak küçük bir ateş yaktı. Sonra da odanın fazla ısınmasını engellemek için hemen yanındaki pencereyi açtı.

O gün öğleden sonrayı çok nadir yaptıkları şeyi yaparak yani hiçbir şey yapmayarak geçirdiler.

Kanepede alevlerin kendilerini hipnotize etmesine izin vererek öylece uzandılar. Sonra Madeleine ilkbaharda bahçede ne tür değişiklikler yapabiieceklerindien bahsetmeye koyuldu. Daha sonra da, belki de endişe bulutlarını üzerlerinden mümkün olduğunca uzak tutma gayesiyle. Madeleine Moby Dick’ten bir bölümü yüksek sesle okudu. İkisi de karısının hâlâ okuduğum en acayip kitap tanımlamasını yakıştırdığı hikayeye kendilerini kaptırmışlardı,

Madeleine ateşi canlandırdı. Gumey’e Home Depot’taıı bir ay önce aldığı kitaptan bahçe çardakları fotoğraflar! gösterdi. Yaza göl kenarına bir çardak yapma fikrini konuştular. Uyuyup uyandılar.

Öğleden sonra bu şekilde geçti. Erken saatte, güneş hâlâ gökyiizündeki parlaklığını koruyup, karşı tepelerdeki akçaağaç- lar: aydınlatmaya devam ederken çorba ve salatadan oluşan ak-' şam yemeklerini yediler. Güneş batınca yatağa girip sonrasında' tutkulu bir arzuya dönüşecek şefkatle

seviştiler. On saatten fazla uyudular ve sonra sabphın ilk ışıklarıyla aynı anda uyandılar.

4 5 4 . B ö l üm

Canavardan Gelen Mesaj

Cjumey omletiyle tostunu bitirmiş, tabağmı lavaboya götürmek üzere ayağa kalkmak üzereydi ki

Madeleine önündeki yulaf ezmesi ve kuru üzüm kasesinden başmı kaldırıp, "Bugün nereye gideceğimi unuttun sanırım," dedi.

Önceki gece yemekte zorlukla da olsa karısını birkaç günü New Jersey'deki kız kardeşinde geçirmesi için ikna etmişti. Yaşananların ışığında bu son derece mantıklı bir önlem olacaktı. Bu sırada

Gumey de bütün gücüyle olayı araştırmaya odaklanabile- cekti. Ama şimdi yüzünü yoğunlaşmaya çalışırcasına buruşturup, şaşırmış gibi yaptı. Madeleine bu abartılı yüz ifadesine bakıp kahkahayı bastı.

"Şu senin meşhur gizlenme taktiğin bundan çok daha etkili olmalı. Yoksa ancak salakları kandırabilirsin."

Yulaf ezmesini bitirip, ikinci kahvesini de içtikten sonra duş alıp giyindi. Saat sekiz buçukta kocasına sımsıkı sarılıp, öptükten sonra endişeyle yüzüne baktı. Sonra da bir kez daha öpüp Ridgewood yakınlarında oturan kız kardeşine gitmek üzere evden ayrıldı.

Karısının arabası biraz uzaklaşınca, o da kendi arabasına atlayıp, onu takip etmeye koyuldu. Onun nereden sapacağını bildiğinden mümkün olduğunca arkada kalmaya çalışıyor, yalnızca belli belirsiz görmekle yetiniyordu. Zaten asıl amacı onu takip etmek değildi. Sadece karısını takip eden biri var mı diye kontrol etmeye çalışıyordu.

Birkaç kilometre sonra çevrede kimse olmadığına emin olunca eve döndü.

Arabasını devriye aracının yanma park etti. Görevli polisle kısaca ama dostane bir tarzda selamlaştı.

İçeri girmeden önce yan kapının önünde durup etrafına bakındı. Bir an yine o zaman kavramından uzaklaştığını düşündüren duygunun etkisine girmişti. Sanki bir resmin karşısında duruyordu. İçeri girdiği anda hissettiği huzur, telefonuna mesaj geldiğini belirten sesle biraz sarsıldı. Mesajı okuduğundaysa az önceki huzurundan eser kalmamıştı.

KUSURA BAKMA GEÇEN GÜN ULAŞAMADIM SANA. YENİDEN DENEYECEĞİM.

UMARIM BEBEĞİ SEVMİŞ- SİNDİR.

Gurney bir anda mantıksız da olsa sanki mesaj ormandaki bir ağacın arkasına saklanan birinden gönderilmiş gibi evden fırlayıp ormana koşup, görünmez hasmının yakasına yapışma isteği duydu. Ama bunu yapmak yerine mesajı bir kez daha okumakla yetindi. Bunda da bir önceki mesajda olduğu gibi numara gizlen- memişti. Bu da telefonun yeri tespit edilmesi olanaksız ön ödemeli hatlardan olduğunu açıkça gösteriyordu.

Belki hangi baz istasyonunun kullanıldığını öğrenmenin bir faydası olabilirdi ama bunun için yapılması gereken bir sürü zaman alıcı işlem vardı.

Diğer taraftan evlerinde buldukları oyuncak bebeği polise bildirmiş, bir soruşturma başlamasını sağlamışlardı. Bu yüzden oyuncak bebekten bahseden bu isimsiz mesajın da aynı biçimde yetkililere bildirilmesi gerekiyordu. Ancak telefon kayıtlarının incelenme kararı çıkmasına neden olabilecek bu türden bir ihbar aynı numaradan Gumey'e önceden de mesaj gönderildiğini ve Gumey'in de o mesaja

yanıt verdiğini ortaya çıkartabilirdi. Kendi yaptığı kafese sıkışmış gibi hissediyordu. Bulduğu her çözüm sanki çok daha büyük sorunlara yol açıyordu.

Kendi kendine, egosunun etkisi altına girip kimsenin çözemeyeceği bir cinayet olayını üstlenmeyi kabul ettiği için, egosuna yenik düşüp Sonya Reynolds'u hayatına yeniden soktuğu için, egosunun yarattığı körlükte JykynstyPin hilesine kandığı için, egosunun neden olduğu arzularla Madeleine'in saçma ve tehlikeli bulduğu ve şimdi kendisinin de haklarında karısıyla aynı fikirde olduğu fotoğraflarla uğraştığı için lanet okudu.

Ama başarısızlıkları, hataları için kendine lanet okumasının bir faydası yoktu. Bir şeyler yapmalıydı. Ama ne?

Mutfak dolabının yanında çalan telefon sorusuna yanıt oldu.

Arayan her zamanki hevesli sesiyle konuşan Sheridan Kleine'dı. "Dave! Seni evde bulduğuma sevindim. Hemen atına atla, ahbap. Derhal buraya gelmen gerek."

"Neler oluyor?"

"Olan şu. Palm Beach'in en iyisi Darryl Becker, tıpkı dediğin gibi Ballston'a ait bir tekne buldu.

Tahmin et bakalım başka ne bulmuş olabilir?"

"Ben iyi tahmin yürütemem."

"Ya öyle mi? Ama teknenin varlığıyla ilgili de Palm Beach polisinin o teknede bir şeyler bulabileceğine ilişkin tahminler yürütmüştün. Ve gerçekten de buldular. Küçücük bir kan lekesi.

Hemen DNA örneği alınıp CODİS analizi yapıldı ve tüm bunlar Bay Ballston'ın tavrında önemli değişikliğe neden oldu. Her şeyden önce avukatları stratejilerini tamamen değiştirdi. Şimdi zehirli iğneyle idamı engellemek için anlaşma zemini aramaya başladılar."

"Dur bir saniye," dedi Gumey. "Bu CODIS analizi sonucunda . kimin adı tespit edildi?"

"Aynı Melanie Strum'da olduğu gibi birinci derece yakın akraba örneği tespit edildi. Bu kez analiz sonucunda çocuk tacizinden hüküm giymiş Wayne Dawker'in adına ulaşıldı. Bu soyadı taşıyan ve Melanie'nin ortadan kayboluşundan üç ay öncesinden beri nerece olduğu bilinmeyen Mapleshade mezunu bir kız vardı. Kim Eavvker. Yapılan araştırmada Wayne'nin Kim'in ağabeyi olduğu ortaya çıktı. Ballston'm avukatları belki bir cinayet karşısında kıvıracak yollar bulabilirler. Ama cinayetlerin sayısı ikiye çıkınca bu imkansız hale geldi."

"Bu kadar kısa sürede CODIS analiz sonucuna nasıl ulaştılar?"

"Seri cinayet şüphesi ifadesi işleri oldukça hızlandırmış olmalı. Ya da Palm Beach polisinden birileri kimi araması gerektiğini biliyormuş." Kline'm sesinden biraz kıskançlık duyduğu sezinleniyordu.

"Ne olursa olsun iyi olmuş," dedi Gumey. "Şimdi ne olacak?" "Bu öğleden sonra Becker,

Ballston'ın resmi olarak sorguya alınması talebini sunacak. Zaten Ballston da bunu kabul etti. Bizi de bilgisayar aracılığıyla konferans görüşmeye alacaklar. Böyle- ce ekrandan sorguyu anbean takip edip istediğimiz soruyu sorma imkanımız olacak. Senin de sorguya katılman konusunda çok ısrar ettim."

"Benim rolüm ne?"

"Doğru zamanda doğru soruları sormak olabilir mi? Gerçekten yeterince bilgi verip vermediğini de tespit edersin. Neticede bu tür pislikleri senden iyi kimse tanıyamaz. Hey, pisliklerden

bahsetmişken, sen de bir olay yaşamışsın galiba. Evine biri girmiş."

"Öyle denebilir. Çok sinir bozucu bir şeydi ama... Hızla işin sonuna geliyoruz artık."

"Anlaşılan biri seni soruşturmadan uzaklaştırmak istiyor. Sen de böyle yorumladın değil mi?"

"Başka bir olasılık aklıma gelmiyor."

"Gelince bunu da konuşuruz."

"Tamam." Aslında Gumey'ııı bu konuda konuşmak gibi bir isteği yoktu. Uzaktan ya da yakından kendisini savunmasız gösterecek bir şey hakkında konuşmaktan kaçınmaya eğilimliydi. Bu tıpkı

Rohypnol etk is indeyken yapmış olabileceklerini Madeleine'Ie konuşmamayı tercih etmesine benziyordu. Mantıksız da olsa durumun neden olabileceği zararı bu şekilde bertaraf etmeye çabalıyordu.

Polis akademisinin bilgisayar-video sistemleri BCI'nınkilere göre daha yeniydi. Bu yüzden o gün öğleden sonra, ikiden hemen önce herkes akademinin tele-konferans merkezinde toplanmıştı. Aslında bu merkez, karşı duvara yerleştirilmiş düz ekran büyük bir televizyonun bulunduğu büyükçe bir konferans salonuydu. Ekranın karşısına da yarım daire biçiminde sıralanan on iki sandalye yerleştirilmişti. İçeridekilerin hepsi Gumey'i tanıyordu. Ve bunlardan Rebecca Holdenfield gibi bazıları onun burada bulunmasını diğerlerinden daha hoş karşılamıştı.

Herkesin dikkatinin az sonra olacakları izlemeye çevrilmiş olduğunu memnuniyetle gördü.

Herkes o derece odaklanmıştı ki içlerinden birinin bile aklına oyuncak bebek olayını sormak gelmemişti.

Komiser yardımcısı Robin Wigg üzerinde açık iki dizüstü bilgisayar, bir cep telefonu ve duvardaki ekranı kontrol ettiği anlaşılan bir klavyeyle küçük bir masanın başındaydı. Kadın tuşlara dokununca ekranda önce birkaç dijital efektle sayısal kodlar belirdi. Sonra da herkesin ilgisini iyice arttıran yüksek çözünürlüklü yayın başladı.

Karşılarında siyah duvarlı standart bir sorgu odası vardı. Ortadaki gri, metal masanın bir tarafında dedektif Darryl Becker oturuyordu. Karşısındaysa iki adam vardı. Bunlardan biri sanki GQ

dergisindeki Amerika'nın en iyi giyinen avukatları yazı dizisinden fırlayıp gelmiş gibiydi. Diğeriyse şaşırtıcı bir değişim geçirmiş gibi gözüken Jordan Ballston'dı. Ter içindeydi ve darmadağın görünüyordu. Çökmüş, ağzı hafifçe açık, gözleri masaya sabitlenmiş halde oturuyordu.

Becker kameraya dönerek, konuşmaya başladı. "Başlamak üzereyiz. Umarım sesimiz ve görüntümüz net biçimde karşı tarafa ulaşıyordun Lütfen bunu teyit edin." Masada açık duran dizüstü bilgisayar ekranına bakıyordu.

Gurney, Wigg'in klavyede birkaç tuşa bastığını gördü.

Birkaç saniye sonra ekrana bakıp gülümseyen Becker başparmağını yukarı kaldırarak tamam işareti yaptı.

Önce fısıldayarak Kline'dan yetki alan Rodriguez salonun ortasına gelerek konuşmaya başladı.

"Arkadaşlar, bir dakika beni dinleyin. Birazdan katkıda bulunmak üzere davet edildiğimiz sorguyu izleyeceğiz. Bu sorgu, bulunan yeni delillerin ışığında..."

"Gumey'in ısrarıyla yapılan araştırma sonucunda teknesinde kan lekesi bulundu," diye sözünü kesti

Kline. Ortalığı karıştırmaya, ateşe körükle gitmeye bayılırdı.

Rodriguez şaşırsa da sözlerini sürdürdü. "Bu delilin ardından sanık ifadesini değiştirdi. İşlediği

suçun Florida'daki cezası olan idamdan kurtulmak amacıyla yalnızca Melanie Strum cinayetini değil, ayrıca çok daha büyük komplolar hakkında bilgi vermeyi kabul etti. Bu eylemler Mapleshade mezunlarının ortadan kaybolma hikayesiyle ilişkili olabilir. Ancak sanığın canım kurtarma amacıyla ifade verdiğini, bu yüzden de zaman zaman gerçekte bildiğinden daha fazlasını anlatmaya kalkabileceğini göz ardı etmeyin."

Sanki başkomiserin söylediklerinin etkisini azaltmak istermişçesine yarım ay biçimindeki masanın diğer ucunda oturan Hardwick hemen atıldı. "Tebrikler, Sherlock! Yeniden emniyet teşkilatına dönmelisin. Senin gibi zekilere çok ihtiyacımız var."

Duvardaki ekrandan yükselen ses herkesin dikkatini oraya yöneltti.

4 6 0 . B ö l üm

Jaraır[a :7^fu vrçfu

Ballston'a Göre Korkunç Gerçekler zen(e7T[e:bul^)

İ C Q

öaat 14:03.20 Eylül. Ben Palm Beach Emniyet Teşkilatı'ndan Dedektif Teğmen Darryl Becker. Bir numaralı sorgu odasında Jordan Ballston ve avukatı Stanford Mull'la birlikteyim. Bu sorgu kaydedilmektedir." Becker gözlerini kameradan uzaklaştırıp Ballston'a döndü. "Palm Beach South

Ocean Bulvarı'nda ikamet eden Jordan Ballston sen misin?"

Ballston gözlerini masadan kaldırmadan, "Evet, benim," dedi. "Melanie Strum cinayetiyle ilgili olarak itirafta bulunma kararını avukatına danışarak mı aldın?"

Stanford uzanıp, Ballston'm koluna dokundu. "Jordan, şunu ifade edeyim ki..."

"Evet, öyle," dedi Ballston.

Becker devam etti. "Bu konuyla ilgili sorulacak tüm sorulara bütün açıklığıyla ve doğru olarak yanıt vermeyi kabul ediyor musun?"

"Evet, ediyorum."

"Lütfen onu neden ve nasıl öldürdüğünü de kapsayacak biçimde Melanie Strum'la ne tür bir temas kurduğunu ve daha sonra neler olduğunu anlat."

Mull acı çekiyormuş gibi gözüküyordu. "Tanrı aşkına, Jordan. Ballston ilk kez başını kaldırdı.

"Yeter, Stan, yeter! Ben karar verdim. Bana engel olmak için burada değilsin sen. Yalnızca söylediğim her şeyi senin de bilmeni istedim hepsi bu."

Mull başını ¡k¡ yana salladı.

Ballston avukatının susmasıyla rahatlamış gibiydi. Başını kaldırıp kameraya baktı. "Şu an kaç kişilik bir izleyici grubum var?" Becker tiksinti duyuyormuş gibi bakıyordu. "Ne fark eder?" "Böyle şeyler sonunda YouTube'da yayınlanıyor da."

"Bu yayınlanmayacak."

"Çok kötü." Ballston iğrenç bir gülümsemeyle baktı. "Nereden başlayayım?"

"En başından."

"Yani altı yaşındayken amcamı annemi becerirken gördüğüm andan mı?"

Becker duraksadı. "Neden Melanie Strum'la nasıl tanıştığını anlatarak başlamıyorsun?"

Ballston arkasına yaslanıp, gözlerini karşısındaki Becker1 ın arkasındaki duvarda bir yerlere

dikerek sanki rüyadaymışçasına bir ses tonuyla konuşmaya başladı. “Melanie’yle özel bir Kama- la çalışması sırasında tanıştım. Bu çalışma birbiriyle ilgili portal- lar arasında geçişleri sağlamayı amaçlıyordu. Her bir portalla...” “Dur bir dakika. Anlaşılabilir kelimeler seçmen gerek. Bu portal dediğin de ne?”

Gumey, Becker’a sakin ol, bırak adam konuşsun, sorularını daha sonra sorarsın demek istedi. Ama bu noktada Becker’a ne yapacağını söylemesi onu daha da kontrolden çıkarabilirdi.

“Website bağlantılarından ve bölümlerinden bahsediyorum. Diğer siteleri öneren internet siteleri, diğer sohbet odalarına yönlendiren sohbet odaları vardı. Amaç ilgi alanını daraltıp asıl talebin tespit edilmesiydi. Süreç müşteriyle e-posta veya kısa mesaj yoluyla birebir bağlantı kuruluncaya kadar devam ediyordu.” Bahsedilen işin ne olduğu ortada olmasına karşın Ballston’ın bu derece profesyonel tavırlarla konuşması Gurney’e gerçeküstü gibi geliyordu.

“Yani sen onlara ne tip bir kız istediğini söylüyorsun ve onlar da sana bu kızı bulup gönderiyorlar?”

“Hayır, hayır. Hızlı, acemice işleyen bir süreçten bahsetmiyoruz burada. Bu şekilde açıklayamazsınız. Dediğim gibi Kamala çalışması çok özeldir. Ücreti de bu yüzden oldukça yüksektir.

Ama yöntem de son derece zariftir. Doğrudan temas kurulduğunda, artık her iki taraf için de tatmin edici bir sonuç elde edileceği kesindir.” “Tatmin edici mi? Nasıl yani?”

“Güvenilirlik sayesinde. Kamala çalışanları müşterilerin arzularım tamamıyla yerine getirecek şekilde davranırlar. Müşteriler de Kamala’nın rolünü aynen kabul ederler.”

“Rolünü mü?”

“Ne? Ah, sorununuzu anladım şimdi. Rol derken gerçekte olmadığınız biri olduğunuzu iddia etmenizi kastediyorum. Örneğin içler acısı bir gizli operasyon düzenlemeye kalkan polislerin yaptığı türden bir şey yani.”

Gumey sorgunun gidişatı karşısında şaşkına dönmüştü. İdam cezasından daha hafif bir ceza alma umuduyla itirafta bulunan Ballston sakin, soğukkanlı tavrıyla kontrolü eline almış gibiydi. Sözde baskın taraf olması gereken Becker’sa şaşkın, tedirgin olan taraftı.

“Tamam,” dedi Becker. “Herkes herkesin rolünü benimsiyor diyelim. Sonra?”

“Sonra,” dedi Ballston dramatik bir ifadeyle susup, ilk kez Becker’ın gözlerinin içine bakarak.

“Zarif bir dokunuş: Sur.day Times'tuki Kamala ilanından bahsediyorum.”

“Bir daha söyle şunu?”

“Kamala Modaevi. Dünyanın en pahalı giysilerinin, kişiye özel dikilmiş, yüz bin doiar ve üzeri fiyatlı elbiselerin reklamları. Hoş reklamlar Güzel kızlar. Üzerlerinde şeffaf atkılardan başka hiçbir şey olmayan kızlar. Çok tahrik edici.”

“Bu reklamların amacı neydi peki?”

“Bir düşünün.”

Ballston’m rahatsız edici sakinliği Becker’in sinirlerini bozmuştu. “Yeter artık Ballston, oyun oynayacak vaktim yok.”

Ballston iç çekti. “Hayır, yanıt çok açık diye düşünmüştüm de ondan, Teğmen. Bu reklamlar giysiler için hazırlanmıyordu. Kızların reklamıydı onlar.”

“Bana reklamlardaki kızların pazarlanan kızlar mı olduğunu söylüyorsun?”

“Doğrudur.”

Becker bir hayli şaşırmıştı. “Yüz bin dolara?”

“Ve daha yukarısına.”

“Sonra ne oluyordu? Yüz bin dolarlık çek yolluyorsun, karşılığında da dünyanın en pahalı fahişesini gönderiyorlar öyle mi?” “Pek sayılmaz, Teğmen. Dergi reklamına bakıp Rolls-Royce siparişi vermezsiniz herhalde.”

“Ne oluyordu o zaman? Kamala’nın teşhir salonu mu ziyaret ediliyordu?”

“Bu şekilde de ifade edilebilir. Teşhir salonu değil de daha ziyade izleme odası diyelim. İlanlarda poz verenler dahil o an müsait olan kızların kendilerini tanıttıkları özel video çekimleri vardı.”

“Kişisel pomo filmlerden mi bahsediyorsun?”

“Çok daha iyisinden. Kamala son derece sofistike biçimde çalışırdı. Bu kızların video tanıtımları kesinlikle zekice ve büyük ustalıkla hazırlanırdı. Ve müşterinin duygusal taleplerine yanıt verecek şekilde önceden büyük bir dikkatle seçilirdi.” Ballston dilinin ucuyla üst dudağını usulca yaladı.

Becker’sa neredeyse sandalyesinde patlayacak gibi gözüküyordu. “Sanırım bir şeyi atlıyorsunuz,

Teğmen. Bu kızların hepsinin son derece enteresan cinsel geçmişleri, her birinin bir hayli yoğun ve değişik cinsel zevkleri vardı. Onlar fahişe değildiler, Teğmen. Çok özel kızlardı.”

“Fiyatlarım yüz bin dolar yapan da bu muydu?”

Ballston anlayışlı bir tavırla iç çekti. “Fazlasını da.”

Becker dalgın bir tavırla baş salladı. Adam Gumey’e göre dalıp gitmiş gibiydi. “Çok yönlü bir... nemfomanla... birlikte olmak için yüz bin dolar?”

Ballston usulca gülümsedi. “İstediğinizi almak için. Ele tam uyan eldivene sahip olmak için.”

“Biraz daha aç.”

“Şişesi elli dolar olan çok güzel şaraplar vardır. Yüzde doksan oranında mükemmel şaraplar. Çok daha az sayıda da, şişesi beş yüz dolarlık yüzde doksan dokuzluk mükemmellik derecesine ulaşmış şaraplar da satılır. Ama o yüzde birlik fark için, yüzde yüzlük mükemmellik için şişesine beş yüz bin dolar ödemeniz gerekir. Bazıları aradaki farkı anlayamaz bile. Ama bazıları da anlar.”

“Lanet olsun! Benim gibi sıradan biri için pahalı bir fahişe yalnızca pahalı bir fahişedir.”

“Sizin için, Teğmen, bunun kesinlikle doğru olduğu belli.”

Becker sandalyesinde ifadesiz bir suratla kaskatı oturuyordu. Gumey bu türden yüz ifadelerini meslek yaşamında sayısız kez görmüştü. Bu şekilde bakanların çoğunun ne yazık ki kısa sürede meslek yaşamları sona ererdi. Umarım yalnızca kameranın ve şık avukat Stanford Mull’un etkisiyle böyle olmuştur diye düşündü.

Gerçekten de öyleydi. Becker yavaşça sakinleşti, etrafına, karşısındaki Ballston dışında her yana baktı.

Gumey, Ballston’m oyununun ne olduğunu çok merak ediyordu. Kendisine yasalar karşısında bir avantaj elde edebilmek için karşısındakinin şiddet uygulamasına mı çalışıyordu? Yoksa bu rahat, kendini beğenmiş tavrı, artık hayatı mahvolurken üstünlüğünü gösterebilmenin son bir çabası mıydı?

Becker yeniden konuşmaya başladığında sesi yapay sayılacak derecede sakindi. “Pekala, şu izleme

odasını anlat bakalım, Jordan.” Adamın ismini sanki hakaret niteliği taşıyormuşçasına bir vurguyla telaffuz etmişti.

Ballston bunu fark ettiyse bile aldırmadı. “Küçük, rahat, şık, halı kaplı.”

“Nerede?”

“Bilmiyorum. Newark Havaalam’ndan alındığımda gözlerim bağlanmıştı. Daha doğrusu şu eski siyah beyaz filmlerde kullandıkları türden bir uyku maskesi verdiler bana. Arabaya binince şoför maskeyi takmamı ve izleme odasına girene dek de çıkarmamamı söyledi.”

“Sen de onu aldatmaya kalkmadın?”

“Kamala insanın içinde pek bu tür şeyler yapma arzusu uyandıran bir kuruluş değildir.”

Becker başını sallayarak gülümsedi. “Peki şu an yaptığım günün birinde ihanet olarak algılayabileceklerinin farkında mısın?” “Maalesef evet,” dedi Ballston.

“Pekala. Şu görüntülere... Sevdiğin şeylere baktın. Sonra?” “Önce anlaşmayı sözlü olarak kabul ediyorsun. Ardından gözlerini yeniden kapatıyorsun. Seni havaalanına geri götürüyorlar. Cayman

Adaları’ndaki bir hesap numarasına istenilen meblağı transfer ediyorsun. Birkaç gün sonra da hayallerindeki kız kapını çalıyor.”

“Peki sonra?”

“Peki, sonra mı? Ne istersen o oluyor.”

“Ve sonunda hayallerindeki bu kız ölüyor.”

Ballston gülümsedi. “Elbette.”

“Elbette?”

“Anlaşma bu zaten. Bilmiyor muydunuz bunu?”

“Onları öldürmek üzerine mi kurulu?”

“Kamala korkunç derecede kötü kızlarla çalışıyor. Her biri korkunç şeyler yapmışlar. Video görüntülerinde yaptıkları şeyleri en ince detaylarına varana dek anlatıyorlar. İnanılmayacak derecede korkunç şeyler yapmışlar.”

Becker sandalyesinde hafifçe geriye yaslandı. Olayı kavramakta güçlük çektiği ortadaydı. Stanford

Mut’un poker suratı bile gözlemlenebilir bir gerginliğe bürünmüştü. Tepkiler sanki Ballston’ı canlandırmıştı. Yaşam enerjisi geri dönüyordu adeta. Gözleri parlamaya başlamıştı.

“Korkunç şeyler korkunç cezaları gerektirir.”

Sanki tüm evrende yaşam durmuş gibiydi. İki üç saniyeliğine de olsa ne Palm Beach’teki sorgu odasında ne de BCI’nın tele- konferans salonunda kimse nefes alabilmişti.

Darryl Becker sessizliği sakin bir ses tonuyla bozdu. “Önce şunu bir netleştirelim. Melanie

Strum’u öldürdün, değil mi?” “Doğru.”

“Ayrıca Kamala sana daha önce de kızlar yollamıştı?” “Doğru.”

“Kaç kişi?”

“Melanie’den önce iki.”

“Onları ne kadar tanıyordun?”

“Sıkıcı hayat hikayeleriyle ilgili hiçbir şey, ama tutkuları ve işledikleri günahlarla ilgili her şeyi

biliyordum.”

“Nereli olduklarını biliyor muydun?”

“Hayır.”

“Kamala’nın onları nereden bulduğunu?”

“Hayır.”

“Öğrenmeye çalıştın mı?”

“Bu özellikle yapılmaması gereken bir şey olarak bildirilmişti ” Becker arkasına yaslanıp

Ballston’ın yüzünü inceledi.

Bu sı ada Gumey de ekranda bayılmak üzereymiş gibi görünen, hiç beklemediği derecedeki bu korkunç olayın ağırlığı altında ezilmemeye çabalayan, sorguyu bundan sonra nasıl devam ettirmesi gerektiğini düşünen Becker’ı izliyordu.

Gumey, Rodriguez’e döndü. Başkomiser de Ballston’ın umursamaz tavırla yaptığı ifşaatlarından en az Darryl Becker ka- . dar sarsılmış gözüküyordu.

“Efendim?” ilk anda Rodriguez onu duymamış gibi yaptı. “Efendim, Palm Beach’e bir ricada bulunmak istiyorum.”

“Nasıl bir rica?”

“Becker’ın Ballston’a Melanie’nin kafasını neden kestiğini sormasını istiyorum.”

Soru>a verdiği tepkiyle başkomiserin yüzü buruşmuştu.

“Hasta, sadist, katil herifin teki olduğu için yaptığı ortada zaten.”

“Bu soruyu sormanın yararlı olacağı kanaatindeyim.”

Rodriguez acı çekiyormuş gibi, “İğrenç bir ritüelden başka ne olabilir ki?” dedi.

“Jillian’m kafasının kesilmesinin de Hector’un ritüelinin bir parçası olması gibi mi?”

“Senin fikrin ne?”

Gumey’in ses tonu sertleşti. “Bu basit ama sorulması gereken bir soru. Zaman kaybediyoruz.”

Rodriguez’in bu derece ters davranışlar sergilemesinin gerisinde, uğraştıkları olayın içeriğinin uyuşturucu müptelası kızını akima getirerek dayanma gücünün zorlanmasının neden olduğu gerginlik yatıyordu. Ama Gurney’in ilgisi tamamen başka yöndeydi.

Rodriguez’in yüzündeki kızarma kolalı beyaz yakaları ve boyalı siyah saçlarıyla btrleşince çok daha belirgin hale gelmişti. Kısa bir süre sonra pes edercesine Wigg’e döndü. “Bunun bir sorusu var. ‘Neden Ballston kızın kafasını kesmiş?’ Gönder.” Wigg’in parmaklan klavyenin tuşları üzerinde dolaştı. Tele-konferans ekranında Becker, Ballston'a Kamala’nın kızları nereden bulduğu konusunda ısrarlı sorularını sürdürüyor, karşılığında da bir kez daha bu konuda en ufak bir bilgisi olmadığı yanıtını alıyordu.

Becker onu bu konuda konuşturmak için başka bir çare düşü- '

nürmüş gibi görünürken birden gözü bilgisayar ekranına kaydı. j

Anlaşılan Wigg’in sorusu ekranda belirmişti. Kameraya bakıp, i konuyu değiştirmeden önce başını anladım anlamında salladı. “Pekala, Jordan söylesene bana neden yaptın bunu?”

“Neyi?” |

“Melanie Strum’u neden o şekilde öldürdün?”

“Üzgünüm ama bu özel bir şey.”

“Özel diye bir şey yok burada. Bana ne sorarsam cevap vereceğin hususunda anlaştık.”

“Evet...” Ballston’m meydan okuyan yüz ifadesi silinmişti.

“Böyle yapmamın nedeninin kişisel bir tercih olduğunu söyleyebilirim v e . . S o r g u odasına girdiğinden beri ilk kez bir hayli gerilmiş gibiydi. “Size bir şey sormam gerek Teğmen. Siz bu olayın tamamıyla mı... Yoksa yalnızca başın kesilmesiyle mi ilgileniyorsunuz?” Becker tereddütte kalmıştı.

Giderek iğrençleşen konuşmanın seyri dengesini bir hayli sarsmış gibiydi. “Şimdilik... Özellikle başın kesilme olayıyla ilgilendiğimizi varsayalım.”

“Anlıyorum. Pekala. Başın rica üzerine kesildiğini söyleyeyim o zaman ben de.”

“Ne üzerine?”

“Rica. Bir tür centilmenlik anlaşması gibi.”

“Anlaşma mı? Ne yapmak için?”

Ballston aptal bir öğrenciye ders anlatmaya çalışan bilge bir öğretmen tavrıyla başını umutsuzca iki yana salladı. “Sanırım temeldeki işleyişi yeterince izah ettim. Kamala psikolojik boyutta değerlendirilecek ihtiyaçları giderme hususunda uzmandı. Ve bunu da eşsiz ürünlerle yaparlardı. Bunu anladınız mı, Teğmen?” “Evet, gayet iyi anladım.”

“Her türlü talebe cevap verecek kaynaklan vardı.”

“Evet, bunu da anladım.”

“İş ilişkisinin sürdürülmesi noktasında onların da küçük talepleri olurdu.”

“Senden istedikleri de kurbanın kafasını kesmendi?”

“Bu öldürülme gerçekleştikten sonra ilave bir uygulama olarak yapıldı diyelim.”

“Peki bu ilave uygulamanın amacı neydi?”

“Kim bilir? Hepimizin farklı tercihleri vardır.”

“Tercihler mi?”

“Bunun Kamala’daki biri için önemli olduğu söylendi.” “Tanrım. Onlardan bunu açıklamalarını istedin mi hiç?”

“Ah, Teğmen, Teğmen. Daha Kamala’yla ilgili ilk kuralı bile bilmiyorsun değil mi?” Becker’ın şaşkınlığı arttıkça aynı oranda Ballston’m tuhaf serinkanlı tavırları belirginleşiyordu.

4 6 9 . B ö l üm

Tara^ai^Tui/rıfiA

Bir Annenin Sevgisi

Pu zen(e7ife:bul(^)

Bu sözlerle ilk anda sorulanlardan hangilerinin üzerine gidilmesi gerektiğinin tespiti, sorulması atlanılan soruların ortaya çıkarılması ve Ballston’m Kamala’yla olan ilişkisinin detaylı bir şekilde analizinin sağlanması maksadıyla Jordan Ballston’ın yapılması kararlaştırılan üç sorgusundan birincisi tamamlanmış, telekonferans yayını da sona ermişti.

Ekran kararınca ilk konuşan Biatt oldu. “Ne aşağılık herifmiş bu!”

Rodriguez cebinden tertemiz bir mendil çıkartıp tel çerçeveli gözlüğünü silmeye koyuldu. Gumey onu ilk kez gözlüksüz görüyordu. Gözünde gözlüğü olmadan gözleri daha küçük daha fersizdi sanki.

Ve daha yaşlı görünüyordu.

Kline sandalyesini masadan biraz uzaklaştırdı. “Lanet olsun! Daha önce hiç böyle bir sorgu izlememiştim. Sen ne düşünüyorsun, Becca?”

Holdenfield kaşlarını kaldırdı. “Tam olarak neyi sorduğunuzu açıklamanız mümkün mü?”

“Sen bu inanılmaz hikayeye ikna oldun mu?”

“Eğer bana hikayeyi kendi bakış açısına göre doğru biçimde anlatıp anlatmadığını soruyorsanız size, evet, yanıtını verebili- rım.

“Onun gibi aşağılık heriflerin doğruluk kavramıyla işleri olmaz,” dedi Blatt.

Holdenfield gülümseyip, Blatt’a sanki karşısında iyi niyetli küçük bir çocuk varmışçasına konuşmaya başladı. “Doğru bir yorum bu, Arlo. Bay Ballston için doğruluk önem arz eden bir değer değildir. Tabii hayatını kurtarmaya çalışmadığı durumlarda.”

Blatt ısrarım sürdürdü. “Ona çöpü dışarı çıkarma konusunda bile güvenmem ben.”

“Benim tepkimin ne olduğunu söyleyeyim size,” dedi Kline. Herkesin ilgisinin kendisine yönelmesini bekledi. “İfadesinin doğru olduğunu varsayarsak Kamala’nın ele geçirilememiş en büyük suç örgütü olduğunu kabul etmemiz gerekir. Üstelik Ballston sadece küçük bir kısmını anlatıyor. Sadece buzdağınm görünen ucunu. Cehennemden uzanan buzdağının ucunu.”

Hardwick kaba, kısa, öksürmeyle kolaylıkla karıştınlabilecek bir sesle kahkaha attı ama Kline aynı dramatik tonlamayla sözlerini sürdürmeye kararlıydı. “Kamala’nın son derece büyük, disiplinli ve acımasız bir örgüt olduğu anlaşılıyor. Florida polisinin elinde örgütün yalnızca bir uzantısı var.

Örgütün bir müşterisi. Ama bizim tüm örgütü tespit edip ortaya çıkarmamız gerek. Ne derece başarılı olursak sayılarını ancak Tanrı’nın bilebileceği bu kayıp genç kızlardan o kadar çoğunu canlı kurtarabiliriz. Bu arada yeri gelmişken, Rod, mezunlarla ilgHs yapılan görüşmeiir konusunda bilgilendirme yapmak için sanırım şu an gayet uygun.” Başkomiser önct; gözlüğünü taktı, ardından da yeniden çıkardı. Görüldüğü kadarıyla gerek olayın karmaşıklığı gerekse neden olduğu kişisel etki algılarını etkilemişti. “Bili,” dedi adeta çaba harcayarak. “Görüşme bilgilerini versene bize.”

Anderson ağzındaki çöreği yutmak için kahvesinden büyük bir ' yudum aidi. “Listemizdeki yüz elli iki isimden yüz on ikisinde ya aradığımızda birileriyle görüşme şansı bulduk ya da daha sonra onlar tarafından arandık.” Dosyasındaki kağıtları karıştırdı. “Bu yüz on iki aramadan aldığımız yanıtları da kategorilere ayırdık.

Kline’nın sabredecek hali yoktu. “Bu izahı kısa kesebilir miyiz? Sadece kaç kızın yerinin tespit edilemediğini, özellikle de evden araba konusunda yaptıkları tartışma neticesinde ayrılan kızların sayısını söyle yeter.”

Anderson elindeki kağıtları biraz daha karıştırdı. Yarım düzine kağıdı en az beş altı kere bir o tarafa bir bu tarafa aktarıp durmuştu. Sonunda yirmi bir kızın nerede olduklarının aileleri tarafından bilinmediğini ve bunlardan Ashton ve Savannah Liston’ın bahsettikleri dahil toplam on yedi tanesinin araba kavgası yaparak evden ayrıldıklarını söyledi.

“Kısacası durum ortada,” dedi Kline. Dikkatini bu kez Hardwick’e yönlendirdi. “Kamala’nın bağlantılarıyla ilgili yeni bir gelişme var mı?”

“Kamala’yı Skardlar’m yönettiğinin kesinleşmesi ve InterpoPün Skard ailesinin bu günlerde en çok

seks köleliğiyle uğraştığı bilgisi dışında yeni bir şey yok."

Blatt bir hayli ilgili görünüyordu. "Şu seks köleliği konusunu biraz açsana?"

Şaşırtıcı biçimde Rodriguez hemen atıldı. Müthiş derecede öfke dolu bir sesle, "Bence bunu herkes biliyor zaten," dedi. "Dünyanın en iğrenç işi. Satıcı iğrenç pisliklerle alıcı iğrenç pisliklerin yaptığı alım satım işi işte. Bunu bir düşün, Arlo. İçinde kusma isteği uyandığında doğru şeyi düşünüyorsun demektir." Başkomiserin keskin ifadeleri odada tedirgin bir sessizlik yaratmıştı.

Kline boğazını temizledi. Yüzü biraz abartılı gibi gözüken tiksintiyle ekşimişti. "Ben seks ticaretinden, şişman Araplara satılan TaylandlI köylü kızları anlıyorum. Şimdi Mapleshade kızlarının başına da aynı şeyin geldiğini mi düşünmemiz gerek? İşte bunu anlamakta zorluk çekiyorum. Lütfen biri beni aydınlatsın. Dave, senin herhangi bir yorumun var mı?"

"Tayland - Arap gözlemi üzerine söyleyecek bir şeyim yok ama iki sorum var. Birinci, Flores'in

Skard ailesiyle bağlantısının olduğuna mı inanıyoruz? Ve eğer Öyleyse bu ne anlama geliyor? Yani

Skardlar aralarına yalnızca aile üyelerini aldıklarına göre, Flores'in de..."

"O da bir Skard olabilir mi?" Kline ellerini masaya vurdu. "Kahrolası! Neden olmasın ki?"

Blatt şaşırmanın bilinçsiz de olsa en çok taklit edilen mimiğini sergileyip başını kaşıdı. "Siz ne diyorsunuz? Hector Flores'in, annesi önüne gelen uyuşturucu satıcısıyla yatan şu çocuklardan biri olduğunu mu ileri sürüyorsunuz yani?"

"Vay canına!" dedi Kline. "İşte bu olayın ağırlık merkezini tamamen değiştirecek bir gelişme."

"Daha ziyade iki ağırlık merkezi varmış gibi," dedi Gumey. "İki?"

"Para ve cinsel takıntılar. Yani konu sadece maddi olsaydı o tuhaf Edward Vallory dizelerine ne gerek vardı ki?"

"Hmm. Güzel soru. Becca?"

Kadın Gumey'e baktı. "Burada bir çelişki olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Çelişki değil de daha ziyade ne tarafın köpeğin başı ne tarafın kuyruk kısmı olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Kadının ilgisi artıyor gibi görünüyordu. "Ve senin yorumun?" Gumey omuz silkti. "Takıntıların gücünü göz ardı etmemek gerektiğini iyi bilirim."

Kadının dudaklarında ona katıldığını gösteren hafif bir gülümseme belirdi. "Bana ulaşan Interpol kayıtlarında Giotto Skard'ın üç oğlu olduğu görünüyordu. Tiziano, RafFaello, Leonardo. Eğer Hector

Flores bunlardan biriyse, hangisi acaba?"

Kline ona bakıyordu. "Senin bu konuda bir fikrin var mı?" "Bir fikir değil de, tahminim var. Eğer olayın çıkış noktasını cinsel takıntı olarak alırsak büyük bir ihtimalle Leonardo üzerinde durmak gerekir derim ben."

"Nqden?"

"Giotto tarafından sonunda evden atılınca annesinin yanına aldığı çocuk oydu. Dolayısıyla annesiyle en uzun süre geçiren de o olmuştu."

"Böyle bir şey insanı katil bir manyak yapar mı diyorsun yani?" diye sordu Blatt. "Anneye yakın olmak yani?"

Holdenfield omuz silkti. "Bu annenin kim olduğuna göre değişir. Burada normal bir anneden değil,

sosyopat bir uyuşturucu müptelası, cinsi sapık birinden. Tirana Zog'dan bahsediyoruz." "Anlıyorum,"

dedi Kline. "Ama yaşadıklarının etkisi olabilecek, çılgınlık, öfke, tuhaf davranışlar sergileme gibi şeyler nasıl oluyor da sonunda böylesine geniş kapsamlı bir suç örgütü oluşturulmasını sağlıyor?"

Holdenfield gülümsedi. "Delilik dediğimiz şey her zaman kişilerin amaçlarına ulaşmasına engel olan bir kavram değildir. Nihai amacına ulaşan tek paranoyak şizofren Joseph Stalin değildi. Bazen hastalığın yarattığı kötü sinerji hedeflerin uygulamaya geçirilmesine katkı sağlayabilir. Özellikle de seks ticareti gibi acımasız bir sektörde."

Blatt'ın kafası adam akıllı karışmış gibiydi. "Yani kafadan kontakların en iyi gangsterler olacağım mı söylüyorsun?"

"Her zaman değil. Ama bir an için Hector Flores'in gerçekten Leonardo Skard olduğunu düşünelim. Psikopat, önüne gelenle yatan, ensest ilişki kurmaktan kaçınmayan bir anne tarafından büyütülmenin aklını bir hayli oynatmasına neden olduğunu varsayalım. BCI'nm Interpol'deki bağlantısının ileri sürdüğü ve Jor- dan Baliston'ın ifadesinin de doğruladığı gibi Skard örgütünün

Kamala yoluyla pahalı fahişe temini ve seks köleliği işine girmiş olduklarını da varsayalım."

"Çok fazla varsayım," dedi Anderson peçetesinden çörek kırıntıları toplamaya çalışırken.

"Bence gayet iyi varsayımlar," dedi Kline.

"Ve eğer bu varsayımlar doğruysa," dedi Gumey. ' O zaman Leonardo kendine kusursuz bir iş bulmuj gibi."

"Hangi kusursıır. iş?" diye sordu Blatt.

"Ailesinin işiyle kadınlara olan kişisel nefretini birbirine bağlayan iş."

Kline'ın şaşkınlığı şimdi yerin1 heyecana bırakıyordu. "Bir tür kayıt memuru gibi."

"Kesinlikle," dedi Gumey. "Skard'ın, namı diğer Flores'in Mapleshade'e özellikle zengin erkeklerin seks arzularını tatmin etmeye ikna edilecek kadınları bulup toplama amacıyla geldiğini varsayalım. Elbette bunu sağlamanın yolu da bu kızların kendi ihtiyaçlarıyla fantezilerini körüklemekten geçecekti. İş işten geçinceye, Jordan Ballston gibi kendilerini öldürmeye niyetli cinsel sadistlere gönderil inceye kadar neyin ne olduğunu fark edemiyorlardı."

Blatt'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bu korkunç, feci bir şey."

"Kâr ve hastalık el ele," dedi Gumey. "Normal bireylerin midelerinin kaldırmayacağı işleri yaparak kendilerini işadamı olarak değerlendiren insanlar vardır. Mesela mumyacılık işi. Ona da sorsak bu işi temelde gelir elde etmek amacıyla yaptığını, insan öldürmeninse ancak ikincil derecede önemi olduğunu söyleyecektir. Elbette gerçek hiç de böyle değil. Cinayet cinayettir. Kan dondurucu türden bir nefreti bir ticari olaya dönüştürmüş hepsi bu. Yani şimdilik buradan böyle gözüküyor."Anderson peçetesini top haline getirirken, "Çok teorik konuşuyoruz sanırım," dedi.

"Bence David doğru noktada," dedi Holdenfield. "Takıntıların uygulamaya sokulmuş haliyle karşı karşıyayız. Hector Flores kimliğine bürünen Leonardo Skard kendisine annesini hatırlatan kadınların işkence görüp kafalarının kesilmesini sağlayarak hayatını kazanıyor olabilir."

Rodriguez sandalyesinden yavaşça doğruldu. "Sanırım ara verme zamanı geldi. Olur mu? On dakika. Tuvalet, kahve fiîan gibi ihtiyaçlar için."

"Son bir şey söyleyeyim," dedi Holdenfield. "Jillian'ın düğün günü öldürülüşüyle ilgili bunca konuşma yapılırken aranızda o tarihin aynı zamanda anneler günü olduğunun da farkında olan biri var mı acaba?"

4 7 5 . B ö l üm

Buena Vista Yolu

Kjine, Rodriguez, Anderson, Blatt, Hardwick ve Wigg dışarı çıktı. Gurney de tam peşlerinden çıkmak üzereydi ki sandalyesinden kalkmayan Holdenfield'ın, evrak çantasından Kamala ilanlarından birkaç tanesinin fotokopisini çıkardığını gördü. İlanları önüne yerleştirdi. Gumey de yanına gidip ilanlara baktı. Ballston ilanların amacını açıkladığından olsa gerek bu fotoğraflar, üzerinde eskisinden çok daha farklı bir izlenim bırakmıştı. İğrenç bir hastalığın, kepazeliğin nişaneleriydiler.

"Anlayamıyorum," dedi Gumey. "Güya Mapleshade'de cinsel sapkınlıklar tedavi ediliyordu.

Tanrım, eğer bunlar tedavi görmüş kadınların yüzleriyse Mapleshade'e gelmeden önce nasıllardı?"

"Daha kötü."

"Tanrım."

"Ashton'ın dergi makalelerinden bazılarını okudum. Son derece alçakgönüllü hedefleri var. Daha ziyade minimal seviyede diyebiliriz. Onu eleştirenler bu derece indirgenmiş hedeflerin ahlaksızlığın sınırında dolaşmasına neden olduğunu ileri sürüyorlar. İnanç temelli terapistlerse ona tahammül edemiyorlar. Ashton bütüncül bir iyileştirme peşinde koşmuyor. Olası en küçük bir değişiklik bile onun açısından yeterli. Bir mesleki seminerde söyledikleri bir hayli konuşulmuş, üzerine de tepki çekmesine neden olmuş. Konuşmasında eğer on yaşındaki bir kızı sekiz ya şındaki kuzeni yerine on iki yaşındaki erkek arkadaşına oral seks yapmaya ikna edebilirsem terapinin başarılı sonuçlandığını kabul ederim demiş. Bu yöntem birçok açıdan bir hayli tartışmalı."

"Gelişme sağlanabilir ama mükemmelliğe ulaşılmaz." "Doğru."

"Ama yine de bu yüz ifadelerine bakınca..."

"Aklından çıkarmaman gereken bir şey var. Bu alanda başarı oranı zaten çok düşüktür. Ashton'ın başarısızlıklarının başarı sağladıklarından çok daha fazla olduğuna eminim. Bu hayatın gerçeği. Eğer seks saldırganlığıyla uğraşıyorsan..."

Ama Gumey onu dinlemiyordu artık.

Aman Tanrım. Nasıl olmuştu da daha önce bunu fark edememişti?

Holdenfield yüzüne bakıyordu. "Ne oldu?"

Gumey hemen yanıt vermedi. Düşünmeli, olası etkiyi hesaplayıp ona göre konuşmalıydı. Son derece önemli bir karardı bu. Diğer taraftan o anda karar verecek durumda da değildi. Bu fotoğrafların çekildiği yatak odasının, likör kadehini aldığı gece temizlik elemanlarından saklanmak için girdiği oda olduğunu fark etmesiyle adeta felç geçirmişti. Odayı ancak bir an ışığı yakıp söndürürken görmüş o anda da garip bir deja vu hissine kapılmıştı. Gerçekten de bu odayı daha önce görmüştü. Çünkü

Ashton'ııı duvarında asılı Jillian'ın fotoğrafı da bu odada çekilmişti. Ama o an duvardaki fotoğrafla içinde bulunduğu oda arasında bağlantı kurmasına elbette imkan yoktu.

"Ne oldu?" diye yineledi sorusunu Holdenfield.

"Açıklaması zor," dedi. Gerçekten de öyleydi. Bir hayli gerilmişti. Gözlerini en yakınındaki ilandan alamıyordu. Dağınık yatakta çömelmiş duran kız hem yorgun hem yorulmak nedir bilmez bir ifadeyle, davetkar, tehditkar, cüretkar bir tavırla bakıyordu. St. Ge- nesius'taki ilk yılında katıldığı bir ayinde söylenenleri hatırlamıştı. Sonsuza dek yanacak ateş sen çığlıklar attıkça, tıpkı her

ısırışında açlığı daha da artan bir canavar gibi harlanarak seni kavuracak

Konferans salonuna ilk olarak Hardwick döndü. Gumey'e, reklam fotoğrafına ve Holdenfield'a baktı. Sanki ortamdaki gerilimi hemen sezinlemiş gibiydi. Sonra Wigg gelip dizüstü bilgisayarının yanındaki yerini aldı. Ardından da asık suratlı Anderson'la sabırsız Blatt geldiler. Kline cep telefonuyla konuşarak içeri girdi. Hemen arkasından da Rodriguez geliyordu. Hardwick, Gumey'in hemen karşısına oturup onu meraklı gözlerle süzmeye başladı.

"Evet," dedi Kline bir kez daha çok önemli işler başarmış insanlara has bir tavırla. "İşimize dönelim. Hector Flores'in gerçek kimliği üzerine fikir yürütüyorduk. Rod, sanırım ilk seferinde

Flores'le ilgili ayrıntıların gözden kaçırılmış olabileceği düşünülerek Ashton'ın komşularıyla bir kez daha görüşülmesi planı vardı. O konuda bir gelişme var mı?"

Rodriguez bir an bunun zaman kaybından başka bir şey olmadığını ileri sürerek sert biçimde eleştirecekmiş gibi görünse de herhangi bir şey söylemeden Anderson'a döndü. "Yeni bir şeyler var mı?"

Kollarını göğsünde kavuşturan Anderson, "En ufak bir gelişme bile yok," dedi.

Kline, bu ifadelerin yeniden alınması onun fikri olduğu için yan gözle Gumey'e baktı.

Gumey kendini yeniden tartışmaya dönebilmeye zorlayarak Anderson'a döndü. "Sonsuz sayıda gözüken söylentilerle az miktardaki gerçek görgü tanıklıklarını ayırt edebildiniz mi?" "Evet, yaptık."

"Ve?"

"Görgü tanığı noktasında bir sorunumuz var."

"Nedir?" diye müdahale etti Kline.

"Tanıkların çoğu ölmüş."

Kline hayretler içinde kaldı. "Ne dedin sen?"

"Görgü tanıklarının çoğu ölmüş."

"Tanrım, seni duydum elbette. Bana bunun ne demek olduğunu söyle."

"Yani Hector Flores'le konuşmuş olanlar. Ya da Leonardo Skard ya da adı her ne haltsa onunla konuşan, onunla yüz yüze gelenler ölmüş hep. Jillian Perry öldü. Kiki Muller öldü. Savan- nah

Liston'm onunla Mapleshade'de Ashton'ın çiçek tarhını düzenlerken konuştuğunu söyleyen kızların hepsi kayıp, hatta büyük olasılıkla da Ballston gibi adamların eline düştülerse şimdiye dek öldüler."

Kline şüphe dolu gözlerle bakıyordu. "Ama insanların onu arabada Ashton'la ya da kasabada gördüklerini sanıyordum." "Sadece kovboy şapkalı, güneş gözlüklü birini gördüler," dedi Anderson.

"Verdikleri fiziksel tarifler bir boka yaramıyor. Kabalığımı bağışlayın. Elimizde bol miktarda hikaye var sadece. İnsanlar bize başkalarının kendilerine anlattıkları hikayeleri anlatıp duruyor."

Kline başıyla onayladı. "Bu da Skardlar'ın şöhretlerine uygun bir durum."

Anderson ona gözlerini devirerek baktı.

"Skardlar'ın görgü tanıklarını acımasız biçimde ortadan kaldırdıkları tahmin ediliyor. Skardlar'dan birini işaret etmeye kalkan derhal mezarı boyluyor gibi. Sen ne düşünüyorsun, Dave?" "Özür dilerim, ne?"

Kline ona tuhaf tuhaf baktı. "Sence Flores'i bize tarif edebilecek herkesin birer birer ortadan kaybolmasını, onun Skard ailesinin bir bireyi olma olasılığını güçlendiriyor mu diye soruyorum."

“Doğruyu söylemek gerekirse, Sheridan, bu noktada ne düşüneceğimi bilemiyorum. Artık bu olayla ilgili tespitlerimizin doğruluğundan ciddi derecede tereddüt etmeye başladım. Her şeyi açıklayacak derecede büyük bir şeyi atlamış olmaktan korkuyorum. Yıllar boyunca çok sayıda cinayet vakasında görev yaptım ama daha önce hiç bu şekilde hissetmemiştim. Sanki odada kocaman bir fil var ama hiçbirimiz onu göremiyoruz.”

Kline düşünceli bir tavırla arkasına yaslandı. “Odadaki fil bu olmayabilir ama kayıp kızlarla ilgili aklıma takılan bir soru var.

Araba konusunu, bu kızların yasal olarak yetişkin sayıldıklarını, bu yüzden de ailelerine kendilerini bulmaya çalışmamalarını söylemelerini filan anlıyorum. Ama siz de bu kadar anne babadan birinin bile konuyla ilgili polise başvurmamış olmasını garip bulmuyor musunuz?”

“Ne yazık ki bu soruya verilecek acıklı bir yanıt var,” dedi uzun zaman sonra sessizliğini bozan

Holdenfield. Kadının garip derecede yumuşak ses tonu içerideki herkesin dikkatinin ona yönelmesine neden olmuştu. “Kızlarının evden ayrılış gerekçelerini akla yatkın bulan, bir daha kendileriyle görüşmek istenmediğini öğrenen bu ailelerin içten içe bu karara sevindiklerinden kuşkulanıyorum açıkçası. Baş belası haline gelen bu çocukların ailelerinin çoğunun kabul etmekten utandıkları bir korkuları olur. O küçük canavarı ömürlerinin sonuna dek sırtlarında taşımak zorunda kalacaklarından korkarlar. Ama canavar nedeni ne olursa olsun sonunda evden ayrılınca bence bu aileler rahata kavuşmuş olur.”

Rodriguez berbat gözüküyordu. Rengi kül gibi olmuştu. Sessizce kalkıp kapıya yöneldi. Gumey,

Holdenfield az önce adamın bam teline bastı galiba diye düşündü. Zaten MeksikalI bir bahçıvanı aramakla başlayan soruşturmanın sonunda sorunlu ailelerin hasta genç kızlarının ana konu olduğu bir şekle bürünmesiyle sinirleri iyiden iyiye tahrip olmuş olmalıydı. Son hafta yaşanılanların ışığında müthiş derecede gerilen sinirlerinin, zaten sınırlı bir esnekliğe sahip adamı bunalımın eşiğine getirmiş olmasına belki de şaşmamak gerekirdi.

Rodriguez elini uzatamadan kapı açıldı. Zayıf yüzüne yansıyan telaşlı bir ifadeyle kapıyı açan

Gerson, Rodriguez’in geçmesine mani olmuştu. “Özür dilerim, efendim, ama acil bir telefon var.”

“Şimdi olmaz,” diye mırıldandı başkomiser zorlukla duyulabilir bir sesle. “Anderson ya da... Başka biri...”

“Efendim durum gerçekten acil. Mapleshade bağlantılı başka bir cinayet olayı söz konusu.”

Rodriguez şaşırarak, “Ne?” dedi.

“Cinayet...”

“Kim?”

“Savannah Liston adlı bir kız.”

İlk anda anlamakta güçlük çekmiş gibiydi. Sanki başka bir dilde yapılan konuşmayı dinler gibiydi.

En sonunda, “Tamam,” dedi ve onunla birlikte konferans salonundan çıktı.

Beş dakika sonra geri dönünce yokluğunda sergilenen imalı bakışmalar sona ermiş, yerini samimi bir hoşgörüye bırakmıştı.

“Pekala. Burada olması gereken herkes burada”, dedi. “Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, o yüzden bence not alsanız iyi olur.” Anderson’la Blatt birbirlerininkine benzeyen küçük not defterleriyle kalemlerini çıkardılar. Wigg de parmaklarım klavyenin üzerine yerleştirdi.

“Tambury Polis Müdürü Burt Luntz aradı. Şu anda bulunduğu yerden, Mapleshade çalışanı

Savannah Liston tarafından kiralanmış bir bungalovdan aradı.” Başkomiserin ses tonundaki kararlı, güven dolu ifade göreviyle ilgili bir açıklamada bulunmanın geçici de olsa rahatlamasını sağladığını gösteriyordu. “Bu sabah saat beş sularında Müdür Luntz bu evden aranmış. Luntz’a göre İspanyol aksanıyla konuşan kişi sadece, ‘Yetmiş sekiz Buena Vista, yazdığım bütün sebeplerden dolayı,’ demiş.

Luntz adını sorunca da, ‘Edward Vallory bana İspanyol Bahçıvan der,’ yanıtım almış. Sonrasında da telefon kapanmış.”

Anderson kaşlarını çatarak saatine baktı. “Beşte olduğuna göre on saat geçmiş aradan. Ve bunu şimdi mi öğreniyoruz biz?” “Maalesef Luntz bu sözlere bir mana verememiş. Ya yanlış numara ya da sarhoşun teki diye düşünmüş. Soruşturmayla ilgili ayrıntılı bilgisi olmadığından Edward Vallory ismi de ona bir şey ifade etmiyor normal olarak. Sonra, yaklaşık yarım saat kadar önce Mapleshade’den Dr.

Lazarus onu aramış. Normalde son derece sorumluluk sahibi olan bir elemanlarının bugün işe gelmediğini, telefonu da açmadığını söylemiş. Meydana gelen olaylar da düşünülürse acaba Luntz kızın iyi olup olmadığına bakmak üzere bir ekip otosu gönderebilir mi diye sormuş. Sonra da yetmiş sekiz Buena

Vista Yolu adresini vermiş. İşte o anda Lııntz telefonu hatırlayıp verilen adrese kendi gitmiş.”

Kline sanki koşuya başlamak üzere olan bir atletmişçesine sandalyesinde iyice öne eğilmişti. “Ve

Sava.mah Liston’ı ölü olarak mı bulmuş?”

“Kapı kilitli değilmiş. Ve Liston mutfak masasının yanındaymış. Cesedi Jillian Perry’ninki gibi yerleştirilmiş.”

“Tam olarak aynı mı?” diye sordu Gurney.

“Öyle anlaşılıyor.”

“Luntz nerede şimdi?” diye sordu Kline.

“Mutfakta. Tambury polisinin olay yerini güvenlik çemberine almasına nezaret ediyor. Ayrıca evde tabii hiçbir şeye dokunmadan sadece kimse olmadığına emin olma gayesiyle dolaşmış.” “Dikkatini çeken herhangi bir tuhaflıktan bahsetti mi?” diye sordu Gumey.

“Bir tek şey. Kapının yanında bir çift çizme varmış. Ayakkabıların üzerine geçirilen türden.

Tanıdık geliyor mu bir yerden?” “Yine bu çizmeler. Tanrım. Çizmelerle ilgili bir şey var.” Gumey’in ses tonu başkomiserin dikkatini çekmişti. “Başkomi- ser, elbette sizin yetki alanınıza müdahale etmek gibi bir niyetim yok ama bir öneride bulunabilir miyim?”

“Söyle.”

“Bu çizmeleri hemen laboratuara gönderip eğer gerekiyorsa siz de başlarında bekleyerek üzerlerinde yapılabilecek her türlü kimyasal testin en kısa zamanda yapılmasını sağlayabilir misiniz?”

“Ne arayacağız?”

“Bilmiyorum.”

Rodriguez yüzünü ekşitse de Gumey’in beklediği kadar sert bir tepki vermemişti. “Hiçbir şeye dayanmayan, sadecc karanlığa atılan bir kurşun bu, Gurney.”

“Çizmeler ikinci kez karşımıza çıkıyor. Bir daha karşılaşmadan ne olduğunu öğrenmek istiyorum.”

4 8 2 . B ö l üm

Çıkmaz Sokaklar

-A.nderson, Hardwick ve Blatt Komiser Yardımcısı Wigg’in seçtiği delil toplama ve K-9 ekipleriyle birlikte Buena Vista’da- ki olay yerine gönderildi. Adli tabibin bürosu arandı. Gumey de olay yerine gidecek BCI ekibine eşlik etmek için müsaade istedi. Rodriguez’den bu öneriyi geri çevirmesi beklenildi aslında. Ama Wigg’e hem gerekli işbirliğini yapması için hem de çizmelerin laboratuara şevki için gereken talimatları derhal vermişti. Kline üzerinde anlaşılan hasar kontrolü stratejisi çerçevesinde daha önceden kararlaştırılan basın toplantısını hatırlatıp, bu işi yapma onurunu da başkomiserle birlikte üstlendiğini belirterek Gumey ve Holdenfield’ı konferans salonunda bırakarak çıktı.

“Eee?” dedi kadın. Bu kısmen bir soru, kısmen de hoşuna giden bir tür gözlemin ifadesiydi.

“Eee?” diye tekrarladı Gumey.

Kadın omuz silkip Kamala reklam fotoğraflarını yerleştirdiği evrak çantasına baktı.

Gumey az önceki rahatsız tavrına bir açıklama beklediğinin farkındaydı. Ama açıklama yapmanın zor olduğunu zaten söylemişti. Üstelik hâlâ konuşmaya hazır değildi. Söyleyeceklerinin ne gibi etkiler yaratacağını kestircmiyor, hasar kontrol olasılıklarının lehine işleyeceğine emin olamıyordu.

‘Uzun bir hikaye,” dedi.

“Dinlemek isterim.”

“Ben de sana anlatmak isterim ama... Bir hayli karışık bir durum.” Cümlesinin ilk kısmı ikinci kısmına nazaran daha az doğruydu. “Belki başka zaman.”

“Peki.” Gülümsedi. “Başka zaman.”

Laboratuar teknisyenlerine doğrudan ulaşma imkanı olmadığından ve polis merkezinde kalmasına gerek kalmadığından Walnut Crossing’e, evine gitmeye karar verdi. Günün ağırlığı, yaşadıkları, zihnini adeta arı kovanına çevirmişti.

Ballston’m gerçek üstü itirafları, şeytani bir zihinden kopup gelen nazik ses tonu aklından çıkmıyordu. Kafa koparma işini Kamala’nın ricası üzerine gerçekleştirdiğini söylemişti. Savannah

Liston’ın başının kesilmesi, yatakta bulunan kafası kopartılmış oyuncak bebek, düğününde masada başı kesilen gelin... Bunların hepsi birbirlerinin yansımalarıydı. Ve bir de lastik çizmeler vardı. Bir kez daha. Laboratuar testlerinden gerçekten bir şey çıkacağına inanıyor muydu? Günün yorgunluğu doğru dürüst düşünemeyeceği kadar üzerine çökmüştü.

Tabağındaki akşamdan kalan spagettiyi bitirmek üzereyken Sheridan Kline’dan gelen telefon en ufak bir ilerleme kaydedilmesine yaramayan yeni bilgiler içeriyordu. Rodriguez’in Luntz’tan aktardığı bilgilere ilaveten Kline K-9 ekibinin bungalovun arkasındaki ağaçlık alanda kanlı bir palanın bulunduğunu, ayrıca adli tabibin, ölüm saatinin Luntz’un şafak sökmeden önce yaptığı tuhaf görüşmeyi de içeren üç saatlik bir zaman diliminde gerçekleşmiş olduğu kararım verdiğini söyledi.

Gumey’in meslek yaşamında kendisine meydan okunduğunu hissettiği çok olmuştu. Sonuncusu

Mellery olmak üzere birkaç olayda da hasmının bu işten galip çıkabileceği düşüncesine kapılmıştı.

Ama daha önce kendini hiç bu derece eli kolu bağlı hissettiğini hatırlamıyordu. Elbette olup bitenlere ve bu işin arkasında kimlerin olabileceğine ilişkin de genel bir teorisi vardı. Yine de bu

Skard örgütü,

Hector Flores'in öldürme isteğiyle dolu sadist adamlara sunmak üzere 'kötü kızlar' topladığına ilişkin görüşler yalnızca teoriden ibaretti. Ayrıca doğru olsa bile cinayetlerin şaşkınlık uyandırıcı detaylarına bir yanıt verilmesini de sağlamıyorlardı. Ashton'ın kulübesinin arkasında bulunan palayı, çizmelerin fonksiyonunu, neden özellikle bu şahısların öldürülmelerinin tercih edildiğini açıklayan herhangi bir bulgu ellerinde yoktu.

Neden öldürülmek üzere Jiliian Perry, Kiki Muller ve Savan- nah Liston seçilmişti?

Hepsinden kötüsü bu üçünün neden öldürüldüklerini anlamadan, tehlikede olabilecek diğerlerini korumaları nasıl mümkün olabilecekti?

Bu tür çıkmaz sokaklarda dolaşıp duran Gumey gece yarısına doğru uyuyakaldı.

Yedi saat rüzgarla birlikte başlayan yağmurun yatak odası penceresinden giren damlalarıyla uyandı. Yatağının yanındaki evde açık olan tek pencere yukarıdan iki santim aralıktı. Böy- lece içeri yağmur dolmamıştı ama çarşafıyla yastığı az da olsa ıslanmıştı.

Kasvetli hava, loş oda her ne kadar çok rahat olmasa da yataktan çıkma isteği vermiyordu. Diğer taraftan da bunun duygusal açıdan büyük bir hata olacağını düşünerek kendini kalkmaya zorladı. Sonra da banyoya yöneldi. Ayaklan üşümüştü. Duşu açtı.

Bir kez daha suyun sihirli gücüne şükretti.

Temizleyici, yenileyici, basitleştirici. Sıcak su sırtından süzülürken boynunun, omuzlarının rahatladığını hissediyordu. Karmakarışık, hiperaktif düşünceleri suyla sakinleşiyordu. Tıpkı kumların üzerinde ıslık çalarak dolaşmak gibi... İyice sersemlemiş bir halde... Bedeninden süzülen sular hayatı basit ve güzel görmesini sağlamıştı.

4 8 5 . B ö l üm

Mm^arnfuVTiftu

Apaçık Ortada

_ Vü zen(eif[e:bul^)

iki yumurta ve iki ince dilim tosttan oluşan basit bir kahvaltı sonrasmda, kendini zor da olsa toplayıp, yeniden olayın eldeki bilgilerini değerlendirmeye yoğunlaşma çabasına girdi.

Dosyadakileri yemek masası Üzerine yayıp, her şeyi defalarca okumuş olmaktan kaynaklanan konsantrasyon güçlüğüne inatla karşı koymaya çabalayarak dokümanları gözden geçirmeye koyuldu.

Elli yedi sayfalık bir bilgisayar çıktısında Jillian'ın ziyaret ettiği internet sitelerinin adresleriyle hayatının son altı ayında gerek cep telefonuyla gerekse dizüstü bilgisayarıyla arama motorlarına girdiği kelimelerin dökümleri vardı. Bu adreslerle kelimelerin çok büyük çoğunluğu lüks seyahat mekanları, aşırı pahalı otel, araba ve mücevherlerle ilgiliydi.

Ancak bilgisayarında ve internet kullanım alışkanlıklarına ilişkin BCI tarafından elde edilen bilgiler bir daha analiz edilmemişti. Gumey soruşturmanın Hardwick'in görevden alınıp yerine Blatt'm getirildiği döneminde, bu noktada da atlanmış bir şeyler olabileceği kanaatindeydi. Bu belgeleri kendisinden başka birinin incelediğine ilişkin tek emare ilk sayfaya iliştirilmiş bir nottu: 'Tamamen zaman ve kaynak israfı. '

Gumey'in içinde başkomiserin bu elli yedi sayfalık dokümanı pek de dikkatle taramadığına ilişkin tatsız bir his vardı. İşte bu 5 (izden de otuz yedinci sayfanın ortasındaki beş harfli kelimeyi gözden kaçırmışlardı.

Skard.

Sonra aynı isim bir sonraki sayfada bir kez, birkaç sayfa sonra da iki kez daha tekrarlanıyordu.

Bu keşfi Gumey'i sayfaları sonuna dek incelemeye itti. Sonra da bu elli yedi sayfayı bir kez daha taradı. İşte bu ikinci turda da ikinci keşfini yaptı.

Arama motorlarına yazdığı kelimeler arasında ilk anda otel, butik ve mücevher adları arasında kaybolan, bunların da diğerleri gibi lüks arayışının başka bir örneği olduğunu düşündüren otomobil isimleri birden dikkatini çekmişti.

Bunlar kaybolan kızların anne babalarıyla uğurlarına kavga ettikleri markalardı.

Bu tesadüf olabilir miydi?

Jillian nasıl bir işin içine girmişti?

Bu arabaları araştırarak ne öğrenmeye çalışmıştı? Ve bunu neden yapmıştı?

Daha da önemlisi Skard ailesi hakkında ne öğrenmeye çalışıyordu?

Onların varlığından nasıl haberdar olmuştu?

Hector Flores olarak bilinen adamla arasında nasıl bir ilişki vardı?

İş ilişkisi miydi? Yoksa eğlence mi? Yoksa çok daha hastalıklı başka bir şey mi söz konusuydu?

Otomobillerle ilgili verileri yakından inceleyince model, özellik ve fiyatlar konusunda bilgi veren özel reklam sitelerine girildiğini tespit etti.

Skard kelimesi ile ilgili olarak yapılan arama sonucunda bu •ismin Norveç'te küçük bir kasabanın adı olduğu sonucuna ulaşılmıştı. Diğer sonuçlarda da Sardinya kökenli aileyle herhangi bir ilişki göze çarpmıyordu. Bu da Jillian'ın bu ailenin varlığını ya da en azından ismin varlığını başka bir şekilde öğrendiği ve internette araştırma yapmaya çalıştığı anlamına geliyordu.

Gumey yeniden listeye dönerek otomobil markalan ve Skard adı üzerinde yapılan aramaların tarihlerini not etti. Jillian'ın otomobil sitelerine Skard adıyla araştırma yapmadan aylar önce girdiğini fark etmişti. Aslında elindeki doküman yalnızca altı ay Öncesine uzanıyordu. Gumey, acaba bu türden bir araştırmayı ne zamandır sürdürüyordu diye bir hayli meraklanmıştı. BCl'ya bu listeyi en azından iki yıl öncesini kapsayacak şekilde genişletme önerisinde bulunmayı da bir kenara yazdı. -

Gumey yağan yağmurla ıslanan araziye bakmaya koyuldu. Zihninde tartışmaya son derece açık olsa da, oldukça şaşırtıcı bir senaryo belirmeye başlıyordu. Jillian'm çok daha etkin rol oynamış olabileceği bir senaryo...

Ahırın aşağı tarafındaki yoldan gelen bir ses daldığı derin düşüncelerden uzaklaşmasına neden oldu. Etrafı en iyi görebileceği mutfak penceresinden dışarı baktığındaysa devriye aracının gitmiş olduğunu fark etti. Saate bakınca da söz verilen kırk sekiz saatlik koruma süresinin sona erdiğini gördü.

Ama güçlü bir motoru olduğu anlaşılan başka bir araç şu anda eve doğru yaklaşıyordu. Ses giderek arttı. Kasaba yolunun Gumey'in arazisine saptığı virajı geçen araç artık görünüyordu da.

Kırmızı bir Pontiac GTO. Yetmişli yılların klasiği. Gumey böyle bir otomobili olan bir tek kişiyi tanıyordu. Jack Hardwick. Siyah Crown Victoria yerine bu aracı kullanıyor olması da şu an görevde olmadığı anlamına geliyordu.

Gumey yan kapıyı açıp bekledi. Eski mavi kotu, beyaz tişörtü ve üstüne giydiği motosiklet ceketiyle Hardwick aracından indi. Bu haliyle zaman makinesinden fırlamış, eskinin o sert adamlarını

andırıyordu.

"Bir hayli şaşırdım," dedi Gumey.

"Sadece geçerken şöyle bir uğrayayım, bir de başka oyuncak bebek hediyesi aldın mı diye sorayım istedim."

"Çok düşüncelisin. İçeri gel."

İçeri girince Hardwick hiçbir şey söylemeden etrafına bakınmaya koyuldu.

"Yağmurda epey yol kat etmişsin," dedi Gumey.

"Yağmur bir saat önce dindi."

"Dalga geçiyorsun. O zaman fark etmemişim demek ki." "Beynini başka bir gezegende bırakmış gibi gözüküyorsun." "Galiba öyle," dedi Gumey, sesi amaçladığından çok daha az inandırıcı çıkmıştı.

Hardwick herhangi bir tepki vermedi. "Şu odun sobası kârlı mı?" "Ne?"

"Şu odun sobası diyorum. Gazlı olanlara nazaran daha mı kârlı?"

"Nereden bileyim? Sen neden geldin, Jack?"

"İnsan dostuna uğrayamaz mı yani? Çene çalmak için filan." "İkimiz de aklına esince birilerine uğrayan tiplerden değiliz. Ayrıca ikimiz de çene çalmaktan hoşlanmayız. Şimdi söyle neden buradasın?"

"İllaki konuya girmemi istiyorsun ha! Tamam, buna saygı gösteriyorum. Zaman kaybetmeyelim.

Bana kahve yapıp, oturacak bir yer göstermeye ne dersin peki?"

"Pekala," dedi Gumey. "Kahve yaparım. Nereye istersen de otur."

Hardwick büyük odanın karşı köşesine kadar yürüyüp eski, taş şömineyi incelemeye başladı.

Gumey kahve makinesinin düğmesine basıp, suyu ısıtmaya koyuldu.

Birkaç dakika kadar sonra karşılıklı koltuklara oturmuşlardı. "Fena değil," dedi kahveden bir yudum alan Hardwick. "Hayır efendim, kahve gayet güzel. Ne istiyorsun Jack?" Yanıt vermeden kahvesinden bir yudum daha aldı. "Belki biraz bilgi alış verişi yaparız diye düşünmüştüm."

"Bende alış veriş yapacak bir bilgi yok ama."

"Hayır, efendim var. Bundan zerre kadar da kuşkum yok. Şimdi ne diyorsun? Sen şeninkini ben de benimkini söyleyeyim." Gumey kendisini de şaşırtan bir öfkeye kapıldığını fark etmişti. "Tamam, Jack.

Neden olmasın? Önce sen."

"Interpol'deki arkadaşımla bir kez daha konuştum. Onu biraz daha şu 'Sandy'nin Çalışma Odası,'

işini araştırmaya ikna ettim. Ve bil bakalım ne oldu? Sitenin diğer adı neymiş biliyor musun?

'Alessandro'nun Çalışma Odası.' Bazen birini bazen de diğerini kulianıyormuş. Bu senin için büyük bir şok oldu değil mi?"

"Nasıl şok olabilir ki?"

"Geçen sefer konuştuğumuzda bunun büyük bir ihtimalle tesadüf olduğunu düşünüyordun. Hâlâ

aynı fikirde değilsindir herhalde."

"Değilim galiba. Seks fotoğrafı işinde çok fazla Alessandro olamaz."

"Doğru. Şimdi likör kadehini aldığın adamın adı Saul Steck'ti. Bu adamın Kamala Modaevi'nde

Alessandro adıyla çalışan, kaybolmalarından hemen önce Mapleshade kızlarını fotoğraflayan kişi olduğu anlaşılıyor. Şimdi sen söyle bana zeki çocuk. Ne haltlar karıştırıyorsun? Ha, bu arada bunu açıklarken bir zahmet dün Holdenfield'in omzu üzerinden Kamala reklamlarına bakarken yüzünün neden öyle şekilden şekle girdiğini de açıklamayı unutma lütfen."

Gumey arkasına yaslanıp, gözlerini kapatarak, kahvesini dudaklarına götürdü. Gözlerini yeniden açmadan da birkaç keyif yudumu ahdi. Şimdi kahvesini dudaklarında tutarak Hardwick'e bakıyordu. O

da aynı biçimde kahvesini kaldırmış Gumey'i süzmeye koyulmuştu. Karşılıklı alaycı tavırlarla gülümsediler. Sonra da fincanlarını koltuklarının kenarına koydular.

"Pekala," diye başladı Gumey. "Bazen geri kalan her şey çökünce günahkarlar bile tek çıkış yolu olan dürüstlüğe sığınmak zorunda kalırlar." Olası sonuçlan bir kenara iterek Hardwick'e tüm Sonya, vesikalık fotoğraf sanatı, Jykynstyl, hafıza kaybı hikayesini, kısa mesajları ve Kamala reklamlarından hatırladığı yatak odasını ayrıntılı bir biçimde anlattı. Sözlerini bitirdiğinde kahvesinin buz gibi olduğunu fark etti ama yine de hepsini içti.

"Hay anasını satayım," dedi Hardwick. "Bana ne yaptığının farkında mısın?"

"Sana mı?"

"Bunları anlatarak beni de içinde bulunduğun iğrenç duruma sokmuş oldun."

Gumey müthiş bir rahatlama hissediyordu ama bunu ifade etmenin çok da iyi bir fikir olmayacağı kanaatindeydi. Bunun yerine, "Peki ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun?" diye sordu.

"Ben mi ne düşünüyorum? Dahi olan sensin. Ve sen son derece büyük bir soruşturmada yeni delilleri gizleyerek kendin de büyük bir suç işlemiş oluyorsun. Ardından bana bunları söyleyerek beni de tahmin et bakalım nasıl bir duruma sokuyorsun? Soruşturmada gizlenen yeni delillerden haberdar olmasına karşın bunu bildirmemek de başlı başına başka bir suç. Tabii buradan hemen fırlayıp seni

Rodriguez'e gammazlamazsam. Tanrım, Gumey! Şimdi bir de bana ne düşündüğümü soruyorsun. Bu arada az önce ağzından çıkan 'biz' kelimesini de fark etmediğimi sanma. Bu berbat durumu yaratan dahi sensin. Asıl sen ne yapılması gerektiğini düşünüyorsun?"

Hardwick sinirlendikçe Gumey rahatlıyordu. Zira onun bu tepkileri anlattıklarının uzunca bir süre gizli kalacağının da kanıtıydı.

"Bence bu olayı çözmeyi başarırsak," dedi Gumey soğukkanlılıkla. "Her şey yoluna girer."

"Ya, ne demezsin. Ben neden bunu düşünemedim? Olayı çözelim bitsin gitsin! Ne kadar muazzam bir fikir!"

"En azından konuşalım, Jack. Hangi noktalarda aynı, hangilerinde farklı fikirlerde olduğumuzu görelim. Belki de çözüme düşündüğümüzden yakınızdır." Daha ağzından çıkar çıkmaz kendisinin dahi bu sözlere inanmadığını fark etti ama bu noktada geri adım atmak yanlış yolda olduğunu kabul etmek gibi algılanabilirdi. Belki de gerçekten de yanlış yoldaydı.

Hardwick onu şüphe dolu bir ifâdeyle süzdü. "Devam et, Sherlock. Kulaklarımı dört açtım dinliyorum. Anlat bana. Şu an için sadece sana verdikleri ilacın beynini mahvetmemiş olmasını umuyorum."

Gurney, Hardwick'in bu sözleri söylememiş olmasını dilerdi. Kendine bir kahve daha doldurup koltuğuna geri döndü.

“Tamam. Ben olayı şu şekilde resmediyorum: H harfine benziyor gibi.”

“Ne /fye benziyor?”

“Olanların yapısı. Her şeyi geometrik biçimlerde görmek gibi bir eğilimim var. H harfinin birinci dikeyi dünya çapında yasadışı mal ve pahalı seks ticareti yapan Skard ailesini temsil ediyor. Senin

Interpol’deki adamına göre Skard ailesi eşi benzeri görülmemiş derecede kötü ve acımasız bir suç örgütü. Jordan Ballston’a göre de Kamala aracılığıyla seks dünyasının en pis ve ölümcül derecede aşırı

Sado-Mazo işine de girmişler. Büyük bir özenle seçtikleri genç kadınları zengin seks manyaklarına pazarlıyorlar.”

Hardwick onaylayarak baş salladı.

Gumey sözlerini sürdürdü. “H’nin ikinci dikey bölümüyse Mapleshade Akademisi’ni simgeliyor.

Sen zaten bunların hepsini biliyorsun ama izin ver şöyle genel bir tekrar yapayım. Mapleshade cinsel açıdan büyük sorunları olan, acımasızca cinsel taciz olayları gerçekleştirmiş kızları tedavi ediyor. Son yıllarda müşterilerini özel olarak bu tür hastalar arasından seçmeye başlamışlar ve Scott Ashton’ın akademik ünü sayesinde de bir hayli nam salmışlar. Adam psikopatoloji alanında adeta bir yıldız olarak kabul ediliyor. Skard ailesinin Mapleshade’i ve akademinin potansiyelini gördüğünü varsayalım.”

“Kendileri için potansiyel gördüler öyle mi?”

“Evet. Mapleshade’de seks kurbanlarıyla tacizcilerden oluşan kalabalık bir grup vardı. Burası sözlerimin kusuruna bakma ama Skardlar’a altın madeni gibi gözükmüş olmalı.”

Hardwick’in mavi gözleri Gumey’in yürüttüğü mantığın açığını bulabilme amacıyla fildır fildır dönüyordu. Birkaç saniye sonra, “Olabilir,” dedi. “Peki ya H’nin ortası?”

“Orası da Skardlar’la Mapleshade’i birbirine bağlayan ve kendini Hector Flores olarak tanıtan adamı sembolize ediyor. Mapleshade’e sokulmak için önce Ashton’a yanaşmış, onun güvenini kazandıktan sonra da okulda ufak tefek işler yapmayı teklif etmiş.”

“Ama unutma kızlardan hiçbiri öğrencilikleri sırasında ortadan kaybolmadı.”

“Hayır. Çünkü böyle bir şey alarm çanlarının çalmasına neden olabilirdi. Yatılı okuldaki bir çocuğun kaybolmasıyla evini terk eden bir yetişkin arasında büyiik fark var. Bence mezun olmak üzere olan kızlara yanaşıp, onları iyice tanıdıktan sonra, son derece dikkatli hareket ederek yalnızca kabul edeceğini düşündüklerine özel tekliflerini sunmuş olmalı. Sonra da onlara herhangi bir şüphe çekmeden evden nasıl ayrılacaklarını izah etmiş, hatta vasıta bile temin etmiş olabilir. Ya da işin bu kısmının örgütten başka bir adam tarafından yapılmış olması da mümkün. Belki de bu, cinsel takıntıları üzerine konuştukları video çekimini yapan kişi tarafından ayarlanmıştır.”

“Bu da akla senin dostunu yani Saul Steck ya da Alessandro ya da Jay Jykynstyl denilen adamı getiriyor.”

“Büyük olasılıkla,” dedi Gumey.

“Peki Flores’in araba kavgasının gerekliliğini nasıl izah ettiğini düşünüyorsun?”

“Onlara böyle yaparak ailelerinin kayıp olarak bildirmemelerini sağladığını, böylece yerlerinin belli olup yeni velinimetlerine rezil olmalarının ve de anlaşmanın bozulmasının önüne geçilmiş olacağını izah ettiğini tahmin ediyorum.”

Hardwick başıyla onayladı. “Yani Flores’in bu kaçık bebeklere olayı bir tür randevu servisi olarak gösterdiğini mi söylüyorsun? Cehennemde gerçekleşecek bir randevu. Normal olarak da genç bayan nereye gittiğine dair arkasında en ufak bir iz bırakmadan anlaştığı beyefendinin evine gidiyor.

Sonrasındaysa bunun tahmin ettiği türden bir buluşma olmadığını anlıyor. Ama geri dönülemeyecek noktayı da çoktan geçmiş oluyor. Çünkü onu satın alan pisliğin ona bir daha gün ışığını göstermeye hiç niyeti yoktur. Bu Skardlar için de son derece iyi bir durum oluyor. Hatta Ballston’m hikayesine inanırsak iyi kelimesi bile yetersiz kalıyor. Tıpkı pastaya eklenen bir krema gibi. Yaşanılanların üstüne hoş bir kafa koparma uygulaması yapılacağına ilişkin gerçekleştirilen bir centilmenlik anlaşması.”

“Böylece özetlemiş oldun sen de,” dedi Gumey. “Teorim Hector Flores’in ya da Leonardo Skard’ın tabii gerçekten de oysa, bu sonu cinayetle biten, tehlikeli seks manyaklarıyla onlar kadar tehlikeli sapıkları buluşturma işinin planlayıcısı olduğu şeklinde. Ama bu hâlâ bir teori.”

“Ama kötü bir teori değil,” dedi Hardwick. “Hatta ana fikir olarak gayet de iyi. Ama Jillian

Perry’nin neden düğününde ortadan kaldırıldığını açıklamıyor.”

“Bence Jillian bir şekilde Hector Flores’le ilişki kurdu, sonrasında da gerçekte onun kim olduğunu, belki de asıl adının da Skard olduğunu öğrendi.”

“Onunla ilişki mi kurdu? Nasıl?”

“Belki Hector’un bir yardımcıya ihtiyacı vardı. Belki üç yıl önce Maç!* ,<ade’e ilk geldiğinde hâlâ orada öğrenci olan Jillian aldatmaya kalktığı ilk kişiydi. Belki ona birtakım sözler verdi. Belki doğru adayları seçebilmek maksadıyla onu köstebek olarak öğrencilerin arasına sokmuştu. Ve sonrasında kızın artık işe yaramayacağına karar verdi. Ya da Jillian onun kim olduğunu öğrendikten sonra ona şantaj yapmaya kalkacak kadar aklını yitirmişti. Annesi onun uçurumların kenannda dolaşmaktan hoşlandığından bahsetmişti. İnsan uçuruma Skard ailesi mensuplarından birini tehdit etmeye kalkmaktan daha fazla yaklaşamaz değil mi?” Hardwick bir hayli şaşırmış görüyordu. “O da düğün gününde kızın kafasını kesti öyle mi?”

“Ya da Becca’nın söylediği gibi anneler gününde.”

“Becca?” Hardwick manalı bir ifadeyle bir kaşını kaldırdı. “Manyaklaşma,” dedi Gumey.

“Peki ya Savannah Liston? O da Flores’in görev süresi sona eren bir başka köstebeği miydi?”

“Bu düşünülmesi gereken bir tez.”

“Sana geçen hafta temas kuramadığı birkaç kızdan bahseden o değil miydi? Eğer Flores’le birlikteyse neden böyle bir şey yapsın ki?”

“Belki de bunu Savannah'tan o istemişti. Belki Savannah’ın güvenimi kazanıp ağzımdan bilgi almasını amaçlamıştır. Soruşturmanın çok yönlü olarak yapıldığını, önünde sonunda Maples- hade öğrencileriyle de görüşeceğimizi düşünmüş olabilir. Kısacası çok sayıda mezunun nerede olduğunun bilinmediği bilgisine ulaşmamızın an meselesi olduğunu fark etmiş olabilir. Zaten ulaşacağımız bilgiyi bana Savannah’ın bir iki gün önceden vermesini sağlayarak kızın iyiler tarafında olduğu yanılgısına kapılmamıza sebebiyet verdi.”

“Yani sence Savannah’ın da Jillian’ın da durumu bildiklerini mı...

“Flores’in topladığı kızlann başlarına neler geldiğini biliyorlar mıydı? İşte bundan kuşkuluyum.

Büyük olasılıkla yalnızca Hector’un anlattığı ilk kısımdan haberdardılar. Yani işin, özel ilgileri olan kızları özel ilgileri olan erkeklerle tanıştırmak olduğunu düşünüyorlar, karşılığında da

komisyonlarını alıyorlardı. Elbette bunların hiçbirinden emin değilim. Ortada benim ne olduğunu aslında zerre kadar bile anlayamadığım bambaşka korkunç bir olay olma ihtimali de var elbette."

"Lanet olsun, Gumey. Kendi teorilerine bu derece az güvenmen gerçekten çok cesaret verici.

Bundan sonraki adımımız ne olmalı peki sence?"

Gumey çalan cep telefonu sayesinde yanıtı olmayan bu soruya karşılık verme mecburiyetinin neden olduğu rahatsız durumdan kurtuldu.

Arayan Robin Wigg'di. Kadın her zamanki gibi cn ufak bir girizgah yapmadan konuşmaya başladı.

"Liston'm evinde bulunan çizmelerle ilgili ilk laboratuar sonuçlan geldi. Başkomiser Rodriguez beni, testler sizin talebinizle gerçekleştiği için sizi bu konuda bilgilendirmekle görevlendirdi. Şu an müsait misiniz?" "Kesinlikle. Ne var elinizde?"

"Sizin de tahmin edebileceğiniz bir sürü şey ve kesinlikle tahmin edemeyeceğiniz tek bir şey.

Ondan başlayayım mı?" Wigg'in sakin, resmi kontralto ses tonunda Gumey'in hep hoşuna giden bir şeyler vardı. Söylediklerinin anlamı bir tarafa, bu ses tonu sanki en sıkıntılı şeylerin bile üzefini örtüp, etkilerini azaltıyordu.

"Lütfen. Çözüme genellikle bu tür beklenmedik şeylerden ulaşılır."

"Evet, gerçekten de öyle. Beklenmedik şey şu; çizmelerde feromon parti küller i tespiti yapıldı.

Metil p-hidroksibenzoat. Bu konuda ne kadar bilgi sahibisiniz?"

"Lisede kimya derslerinden hep kaçardım. Bu yüzden en başından anlatsanız iyi olur."

"Aslında gayet basit. Feromon bir hayvandan diğerine bilgi akışını sağlayan hormonlardır. Belirli feromon hormonu sayesinde hayvan karşısındakine nasıl davranacağını belirler. Saldırır, kendini korumaya alır, sakinliğini korur ya da heyecanlanır. Metil p-hidroksibenzoat özellikle köpekleri etkileyen bir feromondur. Ve bu hormona her iki çizme çiftinde de bol miktarda rastlandı." "Ve etkisi de...?"

"Her köpek, özellikle de iz sürücü köpekler kolayca ve büyük bir istekle bu çizmeleri giyen şahsın yarattığı izleri takip etmeye yönelirler."

"Bu hormona erişmek kolay mı?"

"Bazı köpek feromon ları hayvan barınaklarında ve eğitim merkezilerinde kullanıldığından ticari olarak satılırlar. Bu şekilde elde edilebileceği gibi kızışma dönemindeki dişi köpeklerden de temin edilmesi mümkündür."

"İlginç. Aklınıza insanın çizmesine bu türden bir maddenin herhangi bir amaç olmadan bulaşabileceği durumlar geliyor mu?"

"Bulunan türden hormonların mı? Bu miktarda feromonun çizmelere herhangi bir amaç olmaksızın bulaşması mümkün değil."

"Çok ilginç. Teşekkürler. Şimdi telefonu Jack Hardwick'e veriyorum. Eğer anlattıklarınızı bana sorduğunda yanıt veremeyeceğim ihtimalini göz önüne alarak bir de ona anlatırsanız çok memnun olacağım."

Hardwick'in bir tek sorusu vardı. "Feromonun kızışmış dişi köpekler tarafından salgılandığını söylemiştiniz. Bu kısacası erkek köpeklerin kesinlikle kayıtsız kalamayacağı bir seks kokusu değil mi?"

Kadının kısa yanıtını dinleyip, görüşmeyi bitirdikten sonra telefonu Gumey'e uzatırken bir hayli

heyecanlı gözüküyordu. “Lanet olsun. Kızışmış köpeğin karşı konulamaz kokusu. Buradan ne çıkarım yaptın, Sherlock?”

“Flores’in K-9 ekibinin adeta okla işaret ettiği yere doğru yönelmesini istediği açık. Zaten internette yapacağı kısa bir araştır mayla takip köpeklerinin hepsinin erkek olduğunu öğrenmesi de o kadar zor değil.”

“Bu da bizim palayı bulmamızı istediği anlamına geliyor.” “Kuşkusuz,” dedi Gumey. “Ve bunu hızlı bir şekilde yapmamızı istedi. Her iki seferinde de.”

“İyi de neden? Kafaları kopartıyor, özel işlemden geçirdiği çizmelerini giyiyor, ormana dalıyor, palayı saklıyor, olay mahalline geri dönüyor, çimmeleri çıkartıyor ve... sonra ne yapıyor?”

“Savannah’ın olayında elini kolunu sallayarak çıkıp, arabasına atlayarak uzaklaşmış olması mümkün,”

dedi Gumey. “Ama Jillian olayı için kesinlikle bu imkansız.”

“Video kaydı yüzünden mi?”

“Hem o var, hem de kulübeye döndükten sonra nereye gidebileceği sorusu tabii.”

“Ayrıca daha temel bir soru daha var. Neden geri dönmeye kalksın ki?”

Gumey gülümsedi. “İşte olayın bu küçük kısmını anlayabildim sanıyorum. Geri dönmesinin nedeni çizmeleri apaçık görünecek bir yere bırakarak köpeklerin kokudan etkilenmelerini ve bir an evvel cinayet silahını bulmak üzere iz takibine başlamalarını sağlamak olmalı. Palayı hemen bulmamızı istedi.”

“İşte buradan da kocaman bir niye sorusuna erişiyoruz.” “Ayrıca bizi yeniden palayla ilgili sorulara döndürüyor. Bak, Jack, bir kez daha söylüyorum, cinayet silahının bulunduğu yere kameralara yakalanmadan nasıl bırakıldığını bulursak gerisi çorap söküğü gibi gelecek.”

“Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Sen aynı fikirde değil misin?”

Hardwick omuz silkti. “Bazıları parayı takip et der. Ama sen çelişkileri izlemekten yanasın.

Kısacası anlamsız gelen şeyi takip et diyorsun.”

“Peki, sen ne diyorsun?”

“Bense tekrarlanan şeyleri takip etmek taraftarıyım. Bu olayda da tekrarlanıp duran tek şey seks.

Aslında görebildiğim kadarıyla bu tuhaf ötesi olaydaki her şey öyle ya da böyle seksle ilgili. Edward

Vallory. Tirana Zog. Jordan Ballston. Saul Steck. Skard örgütü. Scott Ashton’m ilgi alanı. Senin ödünü bokuna karıştıran çekilmiş olma ihtimali olan fotoğraflar. Hatta lanet olası palanın bulunmasını sağlayan iz bile seksle yaratılmış. Kızışmış dişi köpeğin baştan çıkarıcı seksüel gücüyle. Ben ne mi düşünüyorum, ahbap? Bence seninle birlikte bu seks depreminin merkez üssüne bir ziyaret yapmamızın tam zamanıdır. Yani Mapleshade Akademisi’ne.”

4 9 8 . B ö l üm

Yazdığım Bütün Sebeplerden Dolayı

Durumun bu şekle bürünüşünden, zarif, jilet keskinliğindeki yalın bıçağın haddinden fazla titiz bir bıçağa dönüşümünden hiç memnun değildi. Ama sona ulaşan daha net bir yol da göremiyor- du. Tüm bu belirsizlikler onu dehşete düşürüyordu. Aşırı özenli seçimlerden kaçınmak onun olmazsa olmazıydı.

Ama sonunda bu kaçınılmaz hale gelmişti. Ek ölümler de yalnızca gerekli olan kötülük yüzünden meydana gelecekti. İçinde kalan son tesellisi ona yüreğinden, ruhundan kopup gelen planlı eylemlerinin daha en başından beri, yalnızca bir savaş olduğunu hatırlatan duygularıydı. Yapması gereken şey inkar edilemez derecede gerekliydi. Ve eğer eylem gerekliyse o zaman kaçınılmaz

sonuçlar da meşru sayılırdı. Masum çocukların ölümleri dokunakh bir hadise olarak kabul edilebilirdi belki. Ama onların masum olduklarını kim söylüyordu ki? Mapleshade'dekilerden hiçbiri tam manasıyla masum değildi.

Hatta onların çocuk olmadıkları bile ileri sürülebilirdi. Yasal olarak yetişkin olmayabilirlerdi ama çocuk da değildiler. En azından çocuk kavramından anlaşılan şey onlar için doğru değildi.

Böylece o gün gelmişti. Hadise karşısındaydı. Fırsat olarak. Eğer kaçırırsa bir daha bu fırsatı yakalayamayabilirdi. Düsturu disiplin ve nesnellik olmalıydı. Tereddüt etmeye zaman yoktu.

Karşısındaki gerçekliğe sarılmalıydı.

Edward Valloıy tüm açıklığıyla görmüştü bunu.

İspanyol Bahçıvan'ın kahramanı hiç tereddüt etmemişti.

Ve şimdi tüm orospulara, yalancılara, şeytan parçalarına nihai darbeyi vurmak için sıra ondaydı.

"Küçük, hoş bir parça." Açıklayıcı bir ifade. Akla getirdiği sorulan düşün. Neyin parçası?

Yılanın sesi. Sürünen ağzı. Terli dudakları.

"Bu yılanların başlarına indireceğim ateşten kılıcımı, bir tekini bile sağ bırakmamacasına.

"İrinli yüreklerini deşeceğim alevli kazıklarla, bir daha hiç atmamacasma.

"Böylece Havva'nın aşağılık nesli katledilmiş, iğrençliğe son verilmiş olacak.

"Yazdığım bütün sebeplerden dolayı."

Bir Katman Daha

"P

JL eki ya senin şu Zen felsefesinden sürekli söylediğin yanlış sorular sorarsan yanlış yanıtlar alırsın cümlesine ne olacak?" Gumey'le Hardwick Tambury'e doğru kuzey Catskill tepelerinde ilerliyorlardı.

Uzun süreden beri Hardwick'in ağzını bıçak açmıyordu. Ama birden söyleyecek çok şeyleri olduğunu gösterir bir ifadeyle konuşmaya başladı. "Belki de Hector'un cinayet silahını kulübeden ormana nasıl götürdüğünü sormamamız gerekiyor. Çünkü video görüntülerine göre böyle bir şey yapmamış. Belki de ilk bildiğimiz şey olarak bunu kabul etmemiz gerekir."

Gumey boynunun arka tarafına saplanan tuhaf bir ağrı hissetti. "Peki, sence doğru soru ne?"

"Mesela palanın bulduğumuz yerde ne kadar kalmış olduğunu sorabiliriz."

"Tamam. Ucu açık bir soru. Ama anlayamadığım..."

"Ve palanın üzerinde kadının kanı nasıl bulunuyor?"

"Ne?"

Hardwick her zamanki tavrıyla, büyük keyif alarak burnunu sümkürdü. Kullandığı mendille cebindekini değiştirene dek de hiç konuşmadı. "Palanın cinayet silahı olduğunu düşünüyoruz. Çünkü üzerinde Jillian'm kanı var. Peki, bu güvenli bir varsayım mı? Ya başka bir biçimde... "

"Ben o olasılığı çoktan dUşündüm. İnan hiçbir yere ulaşılmıyor o yoldan."

Hardwick ikna olmamış bir tavırla omuz silkti.

Gumey ona bakarak, "Üzerindeki kanı başka nasıl açıklayabiliriz? Eğer pala kulübeden getirilmemişse nereden geldi?" diye sordu.

“Ve ne zaman?”

“Ne zaman?”

Hardwick burnunu çekti. Sonra mendilini açıp burnunu bir kez daha temizledi. “Video görüntülerine güveniyor musun?” “Kaydı yapan şirketle görüştüm. Ayrıca analizi gerçekleştiren laboratuar teknisyenlerine de ulaştım. Bana görüntülerin güvenilir olduğunu söylediler.”

“Bu doğruysa pala cinayet zamanıyla bulunduğu zaman arasındaki süreçte oraya konmuş olamaz.

Bu durumda da cinayet silahı olması mümkün değil. Lanet olası kanı başka bir şekilde almış olmalı.”

Gumey düşüncelerindeki değişimi neredeyse fiziksel olarak hissedebiliyordu. Hardwick’in haklı olduğunun farkındaydı. “Eğer katil palanın üzerine kan sürmekle uğraşmışsa,” dedi kısmen sesli düşünerek. “O zaman da yine bir dizi soruyla karşı karşıya kalıyoruz. Nasıl, ne zaman ve de en önemlisi neden?” Gerçekten de neden katil böylesine karmaşık bir aldatmaca yapmakla uğraşmıştı?

Kuramsal olarak geçmişteki herhangi bir eylemin amacı, tabii bir plan çerçevesinde gerçekleştirilmişse, sonuçlarına bakarak deşifre edilebilir. Gumey kendi kendine soruyordu, bu durumda, palanın bulunduğu yere üzerinde Jillian’ın kanıyla konulmuş olması ne gibi sonuçlar doğurmuştu?

Kendi sorusunu yüksek sesle yanıtladı. “Her şeyden önce pala çabuk ve kolayca bulundu. Ve herkes de bunun cinayet silahı olduğu fikrine balıklama atladı. Böylece başka bir cinayet silahı arama düşüncesi akıllardan çıkmış oldu. Kulübeyle pala arasında tespit edilen koku izi de Flores’in bu güzergahtan kaçtığının kanıtı sayıldı. Kiki Muller’ın ortadan kayboluşu da Flores’in bölgeyi, büyük olasılıkla Bayan Muller’la birlikte terk ettiği fikrini bir hayli güçlendirdi.”

“Ve şimdi...?” diye sordu Hardwick.

“Ama şimdi bunların bir tekine bile inanmamız için bir neden yok. BCI ekibinin tespit ettiğini düşündüğü senaryonun aslında Flores’in büyük bir maharetle oluşturduğu uydurma bir hikaye olduğu ortada.” Susup sarf ettiği cümleyi bir kez daha düşündü. “Tanrım.”

“Ne oldu?”

“Flores’in Kiki Muller’ı öldürüp kadının evinin arka bahçesine gömmesinin nedeni...”

“Kadının onunla birlikte kaçtığını düşündürmek için mi?” “Evet. Bu da Kiki cinayetini hayal edilebilecek en acımasız ve sadece fırsat amaçlı bir infaz haline getiriyor.”

Hardwick bir hayli şaşırmış gibiydi. “Yalnızca istediği koşulları yaratmak için yaptıysa neden böylesine dolambaçlı bir yöntem izledi ki?”

“Belki bu da katili, öldürmeye iten sebeplerden bir başkasıdır. Fırsat yaratmak artı hastalıklı bir

• Gözlerini Sımsıkı Kapat öfkenin dışa vurumu.”

“Artı bölgedeki insanların kafasını saçma sapan şeylerle doldurma becerisi.”

“Nasıl saçma sapan şeyler?”

Hardwick’in heyecanlandığı açıkça görülüyordu. “Bunu bir düşünsene. Tüm olay en başından beri ballandıra ballandıra anlatılan bir sürü öyküyü içermiyor mu? Yaşlı komşu Miriam, Manan adı her neyse, Airedale cinsi köpeğin sahibi kadını hatırlamıyor musun?”

“Marian Eliot.”

“Doğru. Marian Eliot. Ve onun Hector hikayeleri. Sinderella hikayesinin yıldızı Hector.

Frankenstein hikayesinin yıldızı Hector. Aynca bölgedekilerle yapılan görüşmelerde de Hector Latin kökenli bir aşık ya da kıskanç bir homoseksüel olduğunu ileri süren hikayelerle karşılaşıyorsun. Tabii bir tane de sen ekledin bunlara aslında: Geçmişteki hataların intikamcısı Hector hikayesi.

"Ne demeye getiriyorsun?"

"Bir şey demeye getirdiğim yok. Sadece soruyorum."

"Ne soruyorsun?"

"Tüm bu hikayeler hangi cehennemden çıkıyor? Etkileyici hikayeler ama..."

"Ama ne?"

"Bir tanesiyle ilgili bile en ufak bir kanıt yok."

Hardwick sussa da Gumey adamın daha söyleyecek çok şeyi olduğunu hissediyordu.

"Ve..." diye üsteledi.

Hardwick sanki daha fazla konuşmak istemiyormuş gibi başını iki yana salladı ama sonra yine de konuşmaya başladı. "Bir zamanlar ilk karımı bir azize gibi görürdüm." Bir iki dakika kadar susup, geçtikleri ıslak yollara, eski çiftlik evlerine bakmaya koyuldu. "Birbirimize hikayeler anlatıyoruz.

Gerçek kanıtlarıysa kaçırıyoruz. Sorun bu. Zihnimiz böyle işliyor. Hikayelere çok düşkünüz. Onlara inanma ihtiyacı taşıyoruz. Ve ne oluyor biliyor musun? Bu inanma ihtiyacı seni bataklığa sürüklüyor."

Cennetin Kapıları

îîiggles Yolu çıkışından geçtiklerinde Gumey'in GPS'i kırk beş dakika içinde Mapleshade'de olacaklarını göstermişti. Hardwick'in adeta kükreyen egzozuyla, aşırı ilgi çeken GTO'suna nazaran daha uygun olduğunu düşündükleri Gumey'in mütevazı, yeşil Outback'ine binmişlerdi. Çiseleyen yağmur hızını arttırmış, Gumey de silecekleri bir üst ayara getirmişti. Haftalardır sile- * çeklerin birinden gelen ve şimdi de yeniden işitilmeye başlayan sinir bozucu ses değiştirilme zamanlarının çoktan geldiğini gösteriyordu.

"Hector Flores dediğimiz bu adam sence nasıl biri?" diye sordu Hardwick.

"Yani fiziksel olarak mı?"

"Her açıdan. Onu nasıl canlandırıyorsun gözünde?"

"Scott Ashton'm bahçedeki çardağında çırılçıplak yoga yaparken."

"Ne demek istediğimi anladın mı?" dedi Hardwick. "Bunu görüşme özetlerinde okudun değil mi?

Ama şimdi sanki bizzat gözlerinle görmüşsün gibi geliyor sana."

Gumey omuz silkti. "Bunu her zaman yaparız. Zihnimiz

»!

noktalan birleştirmekle kalmaz, eğer başlayacak noktalar yoksa onlan yoktan yaratır. Dediğin gibi Jack hikayeleri, ahengi çok severiz," Bir an sonra aniden konuyla alakasız gibi gözüken bir düşünce belirdi zihninde. "Kan ıslak mıydı?"

Hardwick şaşırdı. "Hangi kan?"

"Palanın üstündeki kan. Bir dakika önce palanın cinayet yerine ait olamayacağını zira onun cinayet silahı olmadığını söyledin." "Elbette ıslaktı. Yani... Islak görünüyordu. Dur da bir düşüneyim. Islak gibiydi doğru. Ama üstüne toprak ve yaprak parçalan yapışmıştı."

“Tanrım!” diye sözünü kesti Gumey. “Sebebi bu olabilir...” “Neyin sebebi?”

“Flores’in onu toprağa kısmen gömmesinin. Sadece bıçak kısmını gömmüştü. Toprak ve yapraklarla üzerini kapatmıştı.” “Böylece kan kurumamış olacaktı?”

“Ya da oksitlenip kulübedeki cesedin etrafındaki kandan farklı görünmeyecekti. Bak, eğer palanın üzerindeki kan Jillian’ın elbisesindekilerden daha kuru gözükseydi senin veya teknisyenlerin mutlaka dikkatini çekerdi. Eğer palanın üzerindeki kan kurbanın üzerindeki kandan eskiyse...”

“Bunun cinayet silahı olmadığını anlardık.”

“Kesinlikle. Ama ıslak toprak kanın kurumasını geciktirdi, her türlü oksitlenmeye mani oldu. Böylece kulübede tespit edilen kanla arasında görünüşte önemli bir fark olmaması sağlanmış oldu.”

“Diğer yandan laboratuar teknisyenleri bunu fark edebilirdi,” dedi Hardwick.

“Elbette öyle. Ama kan analizleri en erken ertesi gün yapıldı. Bu yüzden de iki örnek arasında mevcut olabilecek bir iki saatlik farkın tespiti de imkansız hale gelmiş oldu. Tam saati anlamaları için özel, gelişmiş bir test uygulamaları gerekirdi. Ama sen veya adli tabip böyle bir istekte bulunmayınca bu türden bir test yapmalarına gerek yoktu elbette.”

Hardwick başını yavaşça sallarken düşünce dolu gözlerle bakıyordu. “Bu da en başından beri yaptığımız varsayımların çoğunu geçersiz hale getiriyor. İyi de bu bilgiyle şimdi hangi noktaya sürüklenmiş oluyoruz?”

“Güzel soru,” dedi Gumey. “Belki de bu, olayla ilgili yaptığımız tüm varsayımların yanlışlığını ortaya koyan bulgulardan sadece biridir.”

Gumey’in GPS’i dikkat çekici kadın sesiyle yarım kilometre kadar daha ilerledikten sonra sola dönmesi talimatını verdi.

Döndüğündeyse tahta bir tabelanın üzerine siyah beyaz harflerle yazılmış ÖZEL YOL ibaresi karşılarına çıktı. Dar, özenle döşenmiş parke taşlı, her iki yanındaki çam ağacı sıralarının arasından uzanan yol insanda ağaçlardan oluşan bir tünele daldığı hissi uyandırıyordu. Bu yemyeşil yolda bir kilometre kadar daha ilerledikten sonra zincir parmaklıklarla kuşatılmış, giriş bariyeri önünde durdular.

Bariyerin hemen yanında oldukça sevimli, küçücük bir güvenlik kulübesi vardı. Yan taraftaki duvarda da mavi vc altın sarısı renklerle MAPLESHADE YATILI AKADEMİ ibaresi göze çarpıyordu. Hemen altında da SADECE RANDEVUYLA ZİYARET YAPILABİLİR, diye yazıyordu. Seyrek, kır saçlı, iri yarı bir adam güvenlik kulübesinden çıktı. Siyah pantolonlu, gri gömlekli adam üniformasız olsa da emekli polis olduğunu düşündürecek tavırlara sahipti. Nazik bir şekilde gülümsedi. “Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Dave Gumey ve New York Eyalet Polisi’nden Başmüfettiş Jack Hardwick. Dr. Ashton’ı ziyarete geldik.”

Hardwick cüzdanını açıp içinden çıkardığı BCI kimliğini Gumey’in penceresinden dışarı uzattı.

Bekçi yüzünü ekşiterek kimliği inceledi. “Pekala, burada bekleyin. Dr. Ashton’ı arayayım.”

Bakışlarını onlardan ayırmadan telefona gerekli kodu girip konuşmaya başladı. “Efendim, ♦ Dedektif

Hardwick’le Bay Gumey sizi görmek istiyor.” Kısa bir duraksama. “Evet, efendim buradalar.” Bekçi onları gergin bir tavırla bir kez daha süzüp ardından konuşmayı sürdürdü. “Hayır, efendim yanlarında başka kimse yok... Evet, tabii ki efendim ” Bekçi telefonu Gumey’e uzattı.

Karşı taraftaki Ashton'dı. "Üzgünüm ama şu an işlerim başımdan aşkın. Ne yazık ki sizi bugün kabul edebileceğimi pek.

"Sadece birkaç soru soracağız, doktor. Sonra da belki personelinizden biri bize etrafı gezdirebilir.

Sadece birkaç şeyi anlamaya çalışıyoruz."

Ashton iç çekti. "Pekala. Size birkaç dakika ayıracağım. Birazdan sizi almak üzere birini gönderirim.

Lütfen bekçiyi verir misiniz telefona."

Ashton'm onayını duyunca bekçi kulübenin hemen yanındaki küçük, çakıl taşlı park alanını işaret etti.

"Oraya park edin. İçeri araba almıyoruz. Görevlinin gelmesini bekleyin." Hemen ardından da bariyeri kaldırdı. Gumey kapıdan geçip söylenilen yere arabasını park etti. Buradan dışarıya nazaran etrafı daha iyi görebiliyordu. Yolla araziyi ayıran parmaklıkların kalın, dikenli tellerle kaplı olduğunu görmek onu bir hayli şaşırtmıştı.

Aynı şey Hardwick'in de dikkatini çekmişti. "Sence kızları içeride tutmak için mi mahalledeki çocukların içeri girmesini engellemek için mi koymuşlar bunları?"

"Çocuklar hiç aklıma gelmemişti," dedi Gumey. "Ama haklı olabilirsin. Seks takıntılı genç kızların kaldığı bir yatılı okul, bu takıntıları ne derece berbat olsa da mıknatıs etkisi yaratabilir." "Belki de asıl bu takıntılar burayı çekici kılıyordur. Ne kadar ateşlilerse o kadar iyi," dedi Hardwick arabadan inerken. "Hadi gidip bekçiyle çene çalalım biraz."

Kulübenin yanında bekleyen bekçi, içeri girmelerine izin verilişinden sonra dostane tavırla gülümsemeye başlamış olsa da onları meraklı gözlerle süzmeyi sürdürüyordu. "Burada çalışan Liston adlı kız hakkında bilgi almaya geldiniz değil mi?"

"Onu tanır miydin?" diye sordu Hardwick.

"Tanımazdım. Sadece kim olduğunu biliyorum. Dr. Ashton,'ın yanında çalışıyordu."

"Dr. Ashton'i tanır mısın peki?"

"Yine aynı şekilde onu hep görürüm ama pek konuşmam. Nasıl söylesem... Biraz mesafelidir."

"Sıcakkanlı değil yani?"

"Evet, öyle denebilir."

"O zaman rapor verdiğin kişi o değil öyle mi?"

"Değil. Ashton zaten neredeyse hiç kimseyle görüşmez. Ancak çok önemli durumlara müdahale eder.

Anlıyorsunuz değil mi? Bu yüzden buradaki personelin çoğu Dr. Lazarus'a hesap verir."

Gumey bekçinin ses tonunda pek de gizlemeye çalışmadığı hoşnutsuz bir hava sezinlemişti.

Hardwick'in sohbeti sürdürmesini bekledi. Ama beklediği olmayınca da kendisi sormaya karar verdi. "Bu

Lazarus nasıl biri?"

Bekçi duraksadı. Sanki bu soruya başını belaya sokmayacak bir yanıt bulmaya çalışıyor gibiydi.

"Onun pek de güler yüzlü biri olmadığını duydum," dedi Gur- ney, Simon Kale'in onunla ilgili olumsuz ifadelerini hatırlayarak.

Gumey’in bu küçük teşviki adamın kalkanlarını indirmesine neden olmuştu.

“Güler yüzlü mü? Tanrım, hayır. Yani iyi bir insandır elbette ama... ”

“Ama pek cana yakın biri değil sanırım?” diye üsteledi Gumey.

“Bilmem. Sanki daha çok kendine has bir dünyası varmış gibi. Bazen konuştuğunuzda onun yüzde doksanının başka bir yerde olduğu duygusuna kapılırsınız. Hatırlıyorum da bir keresinde. Çakıl taşlı yolda yavaşça yaklaşan aracın sesini işiterek sustu.

Birlikte küçük park alanına döndüler. Lacivert bir minibüs gelip, Gumey’in arabasınm hemen yanma park etti.

“O geldi,” dedi bekçi fısıltıyla.

Minibüsten inen yaşı pek belli olmayan ama yine de genç olmadığı sezilen adamın keskin yüz hatları yakışıklı olarak ta- nımlanamayacak türden yapay bir görünüm taşımasına neden oluyordu. Solgun teniyle tam bir tezat oluşturan saçları ancak boyayla yapılabilecek derecede simsiyahtı. Minibüsün arka kapısını işaret etti.

“Lütfen binin, memur beyler,” dedi yeniden sürücü koltuğuna geçip beklemeye koyulurken.

Gülümsemeye çalışmıştı ama bu, yüzünde gün ışığından hiç haz etmeyen bir adamın mutsuz ifadesinin belirmesine neden olmuştu.

Gumey’le Hardwick arka tarafa geçtiler.

Lazarus aracı oldukça yavaş kullanarak yalnızca önüne bakıyordu. Birkaç yüz metre kadar sonra dönüp, çam ağaçları, biçilmiş çimleri ve göz alabildiğine uzanan akçaağaçlanyla adeta bir parkı andıran genişçe bir alana ulaştılar. Yan taraftaki dar, patikayı andıran ağaçlık yolda ilerlemeyi sürdürüp sonunda neo-Gotik Victoria tarzı her iki yanında da benzeri küçük binalar bulunan bir villaya ulaştılar. Villanın önünde yol ikiye ayrılıyordu. Lazarus sağdaki yola dönünce, arkası süs ağaçlarıyla dolu bir başka bir binaya ulaştılar. Ayrılan yol burada birleşiyor ve ikinci bir ağaçlık patika oluşturup, şaşırtıcı bir biçimde siyah, granit bir şapelin önünde son buluyordu. Şapelin dar, boyalı pencereleri neşeli bir gününde olsa, gözüne on metre yüksekliğindeki kırmızı kalemler gibi gözükebilirdi ama o an Gumey’e daha ziyade taştan fırlamış kanlı bıçaklara bakıyormuş gibi gelmişti.

“Okulun kendi kilisesi mi var?” diye sordu Hardwick.

“Hayır. Orası artık kilise değil. Uzun zaman önce dini bir bina olmaktan çıkartıldı. Ama hâlâ o hissi uyandırıyor oluşu kötü,” dedi tam da bekçinin tarif ettiği, sanki orada değilmiş gibi bir ifadeyle konuşarak.

“Niye ki?” diye sordu Gumey.

Lazarus ağır ağır konuşarak yanıt vermeye koyuldu. “Kiliseler iyi ve kötüyle, suç ve cezayla ilgilenirler.” Omuz silkip şapelin önüne çekerek, kontağı kapattı. “Ama kilise olsa da olmasa da hepimiz günahlarımızın bedelini ama öyle ama böyle öderiz değil mi?”

“Herkes nerede?” diye sordu Hardwick.

“İçeride.”

Gumey başını kaldırıp binanın gösterişli girişine, karanlık gölge rengindeki taş kapıya baktı.“Dr.

Ashton da burada mı?” Gumey şapelin kemerli girişini işaret etmişti.

“Size göstereyim,” dedi Lazarus minibüsten inerken.

Peşi sıra granit basamakları çıkıp, kapıdan geçerek geniş, şapelin hafifçe aydınlatılmış, Gumey’in

Bronx'taki çocukluk yıllarından hatırladığı mahalle kilisesi gibi kokan girişine ulaştılar. Taşların, eski tahtaların, yıllanmış yanık mum fitillerinin içeriye sinen kokuşuydu bu. Tuhaf bir biçimde şaşırtıcı gelen bu koku Gumey'de fısıltıyla konuşma ve mümkün olduğunca sessizce hareket etme isteği yaratmıştı. Büyük bir ihtimalle şapelin ana bölümüne açılan ağır, meşe kapıların arkasından çok sayıda insanın boğuk sesleri geliyordu.

Kapıların geniş, üst pervazında büyük harflerle CENNETİN KAPISI ibaresi yazılıydı.

Gumey kapıyı işaret ederek, "Dr. Ashton içeride mi?" diye sordu.

"Hayır. Kızlar burada. Sakinleşmeye çalışıyorlar. Kontrol altına alınmaları bugün biraz zor oldu.

Liston'm ölüm haberiyle çok sarsıldılar. Dr. Ashton org odasında."

"Org odası?"

"Eskiden öyleydi yani. Şimdi değiştirildi elbette. Artık orası büro olarak kullanılıyor." Giriş holünün hemen karşı tarafındaki dar, karanlık merdivenleri işaret etti. "Yukarıda, basamakların sonunda bir kapı var."

Gumey ürperdiğini hissetti. Buna taş binanın serinliğinin mi yoksa Lazarus'un şimdi karanlık, taş merdivenleri çıkarken dahi üzerlerine kenetlediği bakışlarının mı yol açtığına emin değildi.

5 1 1 . B ö l üm laro^aiTifiAVTifu

Bütün Nedenlerin Ötesinde

Vu zewev[e:bul^

Dar merdivenin sonunda, binanın kırmızı pencerelerinden gelen ışıkla tuhaf biçimde aydınlanan küçük bir koridora ulaştılar. Gumey koridordaki tek odanın kapısını tıklattı. Aşağıdaki kapılar gibi bu da büyük, kasvetli ve de itici gözüküyordu.

"Gelin." Ashton'ın tatlı ses tonu bu kez biraz gergindi.

Ağırlığına ve gıcırtıyla açılacakmış gibi durmasına karşm kolayca, en ufak bir ses bile çıkarmadan açılınca kendilerini rahibin özel çalışma odasından devşirilmiş, küçük bir odada buldular. Kestane ağacından yapılmış kitap rafları penceresiz odanın iki duvarını da kaplıyordu. Küçük, taş bir şömine ve hemen ön tarafında üstü kurumlanmış bir şömine sehpası göze çarpıyordu. Yerdeki eski İran halısı kitaplığın saten parlaklığındaki alt kısımlarına dek bütün zemini kaplıyordu. Masaların üzerine yerleştirilmiş birkaç büyük lamba karanlık, kasvetli havayı bütünüyle dağıtmıştı.

Ashton kapıya doksan derecelik açıyla bakan siyah, meşe masasında yüzünde büyük bir endişe ifadesiyle oturuyordu. Arkasındaki, aslan başı ayaklı meşe büfenin üzerinde belki de içeride bu yüzyıla ait tek eşya vardı. Geniş ekran bir bilgisayar monitörü. Gumey'le Hardwick'e belli belirsiz bir işaretle karşjsındaki, bir katedralin kutsal emanetlerinin saklandığı odada rastlanılacak türden, yüksek arkalıklı, kırmızı kadife sandalyeleri gösterdi.

"Giderek kötüleşiyor," dedi Ashton.

Gumey adamın önceki gece öldürülen Savannah Liston'dan bahsettiğini düşünerek başsağlığı dileklerini ifade etmeye hazırlanıyordu ki Ashton sözlerini sürdürmeye koyuldu.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Ashton. "Bu organize suç girişimine hiçbir anlam veremiyorum." O

anda doktorun kulağındaki Bluetooth kulaklığı fark edince, şaşırarak onun aslında bir telefon görüşmesi yapmakta olduğunu anladı. "Evet, anlıyorum... Anlıyorum... Yani atılan her adım d u r u mu daha da karmaşık hale sokuyor... Evet, Teğmen. Yarın sabah... Evet...Evet, anlıyorum.

Bilgilendirdiğiniz için teşekkür ederim."

Ashton konuklarına doğru döndü ama hâlâ az önce yaptığı konuşmanın etkisi altındaymış gibi gözüküyordu.

"Yeni haber mi var?" diye sordu Gumey.

"Bu... Bu suç örgütü teorisinden haberdar mısınız? Bu... Sar- dinya kökenli gangsterlerden?" Ashton aynı anda hem öfkeliydi hem de içinde olduğu bu duruma inanamıyor gibiydi.

"Konuşulurken duydum," dedi Gumey.

"Doğru olma ihtimali var mı?"

"Böyle bir ihtimal var, evet."

Ashton başını iki yana sallayıp, şaşkın bir halde masasına bakmaya koyuldu. Sonra başını kaldırıp karşısındaki dedektiflere bakarak, "Neden buraya geldiğinizi sorabilir miyim?" dedi.

"Sadece içimizdeki sesi dinledik," dedi Hardwick.

"İçinizdeki ses mi? Bu da ne demek?"

"Her olayda olup bitenlerin bir şekilde bir araya geldiği bir düğüm noktası vardır. Bu olayda da burası anahtar nokta gibi duruyor. Bu yüzden etrafta biraz dolaşıp, bakınmanın çok faydası olabileceğini düşündük."

"Anladığımı pek sanmıyorum..."

"Olup biten her şey bir şekilde Mapleshade'le bağlantılı gibi gözüküyor. Siz de aynı fikirde misiniz?"

"Sanırım. Galiba. Bilemiyorum."

"Yani bunu daha önce hiç düşünmediğinizi mi söylüyorsunuz?" Hardwick'in ses tonunda belli belirsiz bir öfke gizliydi." "Elbette düşündüm." Ashton tam manasıyla ambale olmuş gibiydi. "Sadece... Bu kadar net göremiyorum durumu. Belki de her şey çok yakınımda olup bittiği içindir."

"ıSkard adı size bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu Gumey. "Telefondaki dedektif de az önce korkunç Sardinyalı gangster ailesinden bahsederken bana bu soruyu sordu. Ben de hayır yanıtını verdim."

"Jillian'ın bu isimden hiç bahsetmediğine emin misiniz?" "Jillian mı? Hayır. Neden bahsetsin ki?"

Gumey omuz silkerek, "Skard*ın Hector Flores'in gerçek adı olma ihtimali var," dedi.

"Skard? Jillian bunu nereden bilebilir ki?"

"Bilmiyorum. Ama görüldüğü kadarıyla daha fazlasını öğrenmek için internette araştırma yapmış."

Ashton bir kez daha başını salladı. Bu engellenemeyen bir titremeyi andıran bir hareketti. "Bu iş daha ne kadar korkunç hale bürünecek?" Bu bir sorudan çok, acı dolu bir sızlanmayı andırıyordu.

"Biraz önce telefonda yarın sabahla ilgili bir şey söylediniz?" "Ne? Ah, evet. Başka bir girişim. Sizin

Teğmen bu komplo teorisi yüzünden hızlı hareket etmek gerektiğini düşünüyor. Bu yüzden yarın sabah bütün öğrencilerle bir görüşme ayarlamam için beni sıkıştırıp duruyor."

"Peki, hepsi nerede?"

"Ne?"

“Öğrencileriniz. Neredeler?”

“Ah. Kusura bakmayın dikkatimi toplayamıyorum. Oysa burada bulunma sebebim o. Aşağıdalar, şapelin ana bölümündeler. Rahatlatıcı bir ortam var burada. Çok zor bir gün oldu. Resmi olarak

Mapleshade öğrencilerinin dış dünyayla hiçbir bağlantıları yoktur. Televizyon, radyo, iPod, cep telefonu filan gibi şeyler bulunmaz burada. Ama her zaman bir sızmtı olur. Biri bir şekilde içeri bir cihaz sokmayı başarır. Kısacası bir şekilde Savannah'm ölümünü duymuşlar ve... Gerisini siz de tahmin edebilirsiniz. Biz de daha sert bir kurumun tecrit seviyesi tabirini kullanacağı duruma geçtik. Elbette biz böyle bir tabir kullanmıyoruz. Buradaki her şey daha yumuşak biçimde uygulanır.”

“Dikenli teller hariç,” dedi Hardwick.

“Onlar dışarıdan gelebilecek sorunlara mani olmak için yapıldılar. İçeridekilere değil.”

“Biz de böyle mi acaba diye düşünmüştük.”

“Sizi temin ederim bunu güvenlik için yaptık. Kesinlikle bir tutsaklık söz konusu değil.”

“Yani şu anda hepsi aşağıda öyle mi?” diye sordu Hardwick. “Öyle. Söylediğim gibi burayı rahatlatıcı buluyorlar.” “Onların dindar olabileceklerini hiç sanmazdım,” dedi Gurney.

“Didar mı?” Ashton hüzünle gülümsedi. “Değiller zaten. Ama bu taş kiliselerde, Gotik pencerelerde, loş ışıkta etkileyici bir şeyler var. Burada ruhsal bir dinginlik yaşıyorlar. Ama dinle alakası yok bunun.”

“Öğrenciler kendilerini cezalandırılmış gibi hissetmiyorlar mı?” diye sordu Hardwick. “Peki ya aşırı tepki vermeyenler?” “Öfkeli olanlar sakinleşiyor, kendilerini daha iyi hissediyorlar. İyi olanlarınsa diğerlerine huzur verecek kişiler olduklarını anlamaları sağlanıyor. Sonuçta öfkeli olanlar kendilerini dışlanmış hissetmemiş oluyorlar. Sakinliğin değerli olduğunu da anlıyorlar.”

Gumey gülümsedi. “Bu türden düşünceleri hayata geçirmek için üzerlerinde çok düşünüp çaba harcamış olmalısınız.”

“Bu benim işimin bir parçası.”

“Onlara olup bitenleri anlamaları için genel bir bilgi veriyor musunuz?”

“Öyle diyebilirsiniz.”

“Tıpkı bir sihirbazın yaptığı gibi,” dedi Gumey. “Ya da politikacının.”

“Ya da usta bir vaizin ya da öğretmenin ya da doktorun yaptığı gibi,” dedi Ashton sakin bir tavırla.

“Aklıma gelmişken,” dedi Gumey konuşmanın akış yönünü değiştirmek için uygun anın gelip gelmediğini bir yoklamaya karar vererek. “Düğün zamanına yakın Jillian herhangi bir şekilde yaralanmış mıydı? Kanamaya neden olan herhangi bir şey geçmiş miydi başından?”

“Kanama mı? Bildiğim kadarıyla hayır. Neden sordunuz?” “Kanlı palayla ilgili aklımıza takılan şeyler var da.”

“Aklınıza takılan şeyler mi? Nasıl olur? Ne demek istiyorsunuz?” “Uzun lafın kısası bulduğumuz pala cinayet silahı olmayabilir.” “Anlayamıyorum.”

“Oraya karınızın ölümünden sonra değil önceden konmuş olma ihtimali var.”

“Ama... Bana söylenen... Kanının...”

“Bazen zamanından önce karar verildiği olur. Durum şu: Eğer pala cinayetten önce bulunduğu yere konmuşsa üzerindeki kan da Jillian’dan cinayetten önce alınmış olmalı. Gelelim somya; sizin böyle

bir şeyin nasıl meydana gelmiş olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Ashton şaşkınlık içindeydi. Ağzı açık kalmıştı. Konuşmaya çalışıyor ama bir türlü başaramıyor gibiydi. Sonunda başardı. "Şey... Evet, galiba... En azından teorik olarak. Sanırım siz de Jillian'm iki uçlu duygu-durum bozukluğu adı verilen rahatsızlıktan mustarip olduğunu biliyorsunuzdur. Durumunun tedavi edilebilecek sınırlarda olup olmadığının kontrol edilmesi için dUzenlı olarak kan tahlilleri yaptırıyordu.

Ayda bir kere kan verirdi."

"Kanı kim alıyordu?"

"Bu civardan bir kan uzmanı. Sanırım kadın Cooperstown yakınlarında bir tıp merkezinde çalışıyor."

"Kan numunelerini ne yapardı?"

"Lityum seviyesini tespit edip rapor yazacak laboratuara yollardı."

"Bunu hemen mi yapardı?"

"Sanırım birkaç yere daha uğrardı. Yol üzerinde başka hastaları da olduğunu tahmin ediyorum. Ama sonuçta gün bitmeden numuneleri laboratuara teslim etmiş olurdu."

"Onun, çalıştığı kurumun ve laboratuarın adlarını biliyor musunuz?"

"Evet, biliyorum. Her ay gönderilen raporları incelerim. Daha doğrusu incelerdim demeliyim artık."

"Kanın en son ne zaman alındığına dair bir kayıt var mı?" "Özel olarak tutulan böyle bir kayıt yok ama kadın her ayın ikinci cuması kan almaya gelirdi."

Gumey bunu biraz düşündü. "Bu durumda Jillian öldürülmeden iki gün önce kan vermiş demektir."

"Flores'in bir şekilde sürece müdahil olup onun kanına ulaştığını mı düşünüyorsunuz? Ama neden?

Üzgünüm ama palayla ilgili söylediklerinizi anladığımı sanmıyorum. Böyle bir şey yapmasına ne gerek vardı ki?"

"Ben de emin değilim, doktor. Ama bu sorunun yanıtının bulmacanın kayıp parçası olabileceğine dair içimde kuvvetli bir his var." Ashton sorgulamaktan ziyade şaşırdığını gösteren bir yüz ifadesine bürünmüştü. Gözleri daldığı düşüncelerin rahatsızlık verici etkisini net biçimde yansıtıyordu. Sonunda gözlerini kapatıp uzun sandalyesinde arkasına yaslandı. Ellerini sandalyenin itinayla oyulmuş kolçaklarına yerleştirip, derin derin nefes almaya koyuldu. Sanki sakinleştirici bir etkisi olan zihinsel bir egzersize başlamış gibiydi. Gözlerini tekrar açtığındaysa az öncekinden bile daha kötü gözüküyordu.

"Ne kabus," dedi. Boğazını temizlemeye kalktı ama ağzından öksürükten ziyade inlemeyi andıran bir ses çıktı. "Söylesenize bana, beyler. Hiç tamamen başarısız olduğunuzu hissettiğiniz oldu mu? Şu an tam olarak öyle hissediyorum. Her yeni korku... Her ölüm... Flores, Skard ya da adı her neyse o adamla ilgili her yeni bilgi... Burada, bu okulda gerçekte olanlara ilişkin her yeni tuhaf şeyin'keşfi nihai başarısızlığımı kanıtlıyor. Ne kadar beyinsiz bir ahmakmışım ben!" Başını iki yana salladı. Ya da sanki bir sualtı akımına kapılmışçasına öne arkaya sallandı. "Böyle inanılmaz, ilkel güçle ateşlenen bir salgını iyileştirebileceğimi düşündüğüm için aptal, iğrenç derecede kibirli birinin tekiymişim."

"Salgın?"

“Uzmanlık alanımda ensestin ve neden olduğu zararların karşılığında bu terim pek kullanılmaz ama ben yine de bunu salgına benzetirim. Bu alanda çalıştıkça insanların birbirlerine karşı işlediği suçlar arasında çocuklukta cinse] açıdan istismara uğramanın, özellikle de anne baba tarafından taciz edilmenin açık arayla en mahvedici cürüm olduğuna giderek daha çok inanır oldum.”

“Neden böyle söylüyorsunuz?”

“Niye mi? Çok basit. İnsanlar arasında en temel seviyede iki türlü ilişki modeli vardır. Birincisi çiftleşme, diğeriyse anne babalık yapma. Ensest bu birbirlerinden uzak iki temel ilişki türünü birbirlerine karıştırarak mahveden, her ikisini de kirleten korkunç bir şeydir. Bu ilişki modellerini birbirinden ayrı tutan sinir yapılarında önemli bir hasar meydana geldiği için bireylerin bu türden davranışlar içine girdiklerine inanırım. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?”

“Sanırım,” dedi Gumey.

“Beni aştı,” dedi deminden beri bir Ashton’a bir Gumey’e bakarak sessizce konuşmayı dinleyen

Hardwick.

Ashton ona hayret dolu bir ifadeyle bakıp devam etti. “Bu tür rahatsızlıkların tedavisinde en etkin yöntem ebeveyn-çocuk repertuarına ait davranış kalıplarıyla çiftleşmeye özgü kalıplar arasındaki sınırların yeniden teşkil edilmesine çalışmaktır. Ancak sorun hiçbir tedavi yönteminin, düzeltmeye çalıştığı devasa derecede güçlü bu duygular kadar kuvvetli olmamasında yatar.

Bu tıpkı buldozerle parçalanmış bir duvarı çay kaşığıyla tamir etmeye benzer.”

“Ama... Siz kariyerinizi yine de bu sorun üzerine inşa ettiniz değil mi?” diye sordu Gumey.

“Evet. Ve şimdi ne büyük bir başarısızlığa uğradığım apaçık ortada.”

“Bunu bilemezsiniz.”

“Yani Mapleshade mezunlarının tamamı cinsel pisliklerle dolu yeraltı dünyasında kaybolup gitmediği için mi bunu söylüyorsunuz? Her biri sırf zevk için hunharca katledilmediği için mi? Hepsi çocuk sahibi olup ardından da onlara tecavüze yeltenmedikleri için mi? Hepsi buradan, buraya geldiklerindeki kadar hasta ve yoldan çıkmış halde ayrılmadıkları için mi? Doğru, bunları bilemem.

Ama şu noktada bildiğim bir şey var. Mapleshade kontrolümden çıktı. Sezgilerimle, kararlarımla idare ettiğim Mapleshade şimdi korkunç cinayetlerin çekim noktası, iğrenç bir canavarın avlanma yeri haline gelmiş durumda. En azından bu kadarını biliyorum.”

“Peki... Şimdi ne olacak?” diye sordu Hardwick aniden.

“Ne mi olacak? Ah. İş bitirici bir zihnin sesi ha!” Ashton gözlerini kapatıp bir dakika kadar hiçbir şey söylemedi. Yeniden konuştuğundaysa sesine yapmacık bir sakinlik havası hakimdi. “Şimdi ne olacak? Bir sonraki adım ne? Benim için bir sonraki adım şapelin basamaklarından inip, onlara yüzümü göstererek sinirlerini yatıştırmak için yapabileceğim her şeyi yapmak olacak. Sizin bir sonraki adımınızsa... Hiçbir fikrim yok. Buraya içinizdeki sesi dinleyerek geldiğinizi söylediniz. Belki de bundan sonra ne yapacağınızı bu sese sorsanız iyi olur.”

Büyük, kadife sandalyesinden kalkarken, masanın çekmecesinden garaj kapılarının uzaktan kumanda cihazına benzer bir şey aldı. “Aşağıdaki ışıklarla kilitler elektronik olarak kontrol edilir,”

dedi aletin ne işe yaradığını açıklarken. Gitmek üzere kapıya doğru yürüdü. Ancak kapıya ulaşınca geri dönüp, masasının arkasındaki geniş ekranlı bilgisayar monitörünü açtı. Ekranda hemen bir görüntü belirdi. Şapel’in ana bölümü. Taş zeminin ve yüksek taş duvarların renksiz sadeliği, bordo renkli perdeler ve alacalı bula- calı duvar kağıtlarıyla tam bir tezat oluşturuyordu. İçeride tahta

sıralar kiliselerdeki gibi arka arkaya dizilmemiş, tartışma ortamı yaratmak için bu şekilde yerleştirildiklerini düşündürerek, on kişinin oturabileceği ve birbirlerinden ayrı üçgenler oluşturacak şekilde yeniden düzenlenmişti. İçerisi küçük yaştaki kızlarla doluydu. Monitörden kızların tiz sesleri yükseliyordu.

"Bu görüntülerin bilgisayara aktarılması için aşağıda yüksek çözünürlüklü bir kamerayla mikrofon var," dedi Ashton. "İzleyip, dinleyin. Durumu kendi gözlerinizle değerlendirin." Ardından dönüp odadan çıktı.

Gözlerini Sımsıkı Kapat

Bilgisayar ekranında şapelin arka kapısından içeri giren Scott Ashton'ın elinde uzaktan kumanda cihazıyla ortadaki sıralara doğru yürüdüğü görülüyordu. Kızlar sıralardaki yerlerini almışlardı. Bazıları normal oturmuş, bazıları yana ilişmiş, bazıları yoga pozisyonunda bağdaş kurmuş bazılarıysa çömelmişlerdi.

Kızlardan bazıları kendi düşüncelerine dalmış görünüyordu. Ama çoğunluğu istekli bir biçimde kendilerini

5 2 1 . B ö l üm konuşmaya kaptırmışlardı. Bazılarının sesleri diğerlerinden daha çok işitiliyordu.

Bu kızların sıradan görünüşü Gumey'i bir hayli şaşırtmıştı. İlk bakışta çoğu bencil genç kızla aralarında en ufak bir fark yokmuş gibiydi, dikenli tellerle korunan bir kurumun sakinlerine zerre kadar benzemiyorlardı. Kameranın bu uzaklıktaki çekiminden buraya gelmelerine neden olan kötücül davranışların emareleri sezilmiyordu. Gumey ancak yüz yüze temas kurduğunda, yüz ifadelerine doğrudan yoğunlaştığında aşağıdaki bu kalabalığın sıradan benmerkezci kızlardan değil acımasız, hiçbir şeyi umursamayan, akıllarını seksle bozmuş bireylerden oluştuğunu anlayabileceğini tahmin ediyordu. Zaten katil fotoğrafları üzerinde yaptığı çalışmalarda da tehlike belirtilerinin, buz gibi dclici bakışlarda gizli olduğunu gayet net biçimde gözlemlemişti.

Sonra öğrencilerin yalnız olmadıklarını fark etti. Her bir üçgen sıra bloğunda bir veya iki yetişkin şahıs vardı. Bunlar öğretmen, danışman ya da Mapleshade'de başka adla anılan reh

berlik ve terapi görevlileri olmalıydılar. Arka tarafta, karanlıkta zorlukla görülebilecek noktada, ellerini göğsünde kavuşturmuş, ifadesiz bir yüzle duran Dr. Lazarus'u fark etti.

Ashton içeri girer girmez kızlar onun geldiğini gördüler. Konuşmalar da o anda kesildi. Diğerlerinden daha büyük görünen ve oldukça çekici bir kız arka taraftaki koridorun ortasında duran Ashton'a yaklaştı.

Uzun boylu, sarışın, badem gözlü bir kızdı bu.

Gumey sandalyesinde öne doğru eğilip yayını büyük bir dikkatle takip eden Hardwick'e gözlerini devirerek baktı.

"Yanına mı çağırdı onu?" diye sordu Gumey.

"İşaret etmiştir belki," dedi. "Elini filan sallayarak. Neden sordun?"

"Sadece merak ettim."

Son derece net görüntülerde Ashton'la uzun boylu sarışının dudaklarının hareket ettiği görülüyor ama sesleri oldukça uzaktan geliyordu. Ağızlarından çıkan kelimeler yakınlarındaki diğer öğrencilerin sesleri arasında kayboluyordu sanki.

Gumey monitöre doğru eğildi. "Ne söylüyor olabileceklerine ilişkin bir fikrin var mı?"

Hardwick yüzlerine yoğunlaşmış, sanki söylediklerini işitebilmesini kolaylaştıracakmış gibi başını

eğmişti.

Ekrandaki kız bir şey söyleyip gülümsedi. Ashton da bir şey söyleyip başını salladı. Sonra kararlı adımlarla ortaya doğru yürüyüp, büyük bir ihtimalle bina ilk yapıldığındaki amacına uygun olarak kullanılırken sunağın durduğu bölüme, yerden biraz yüksekçe bir platforma çıktı. Yüzünü öğrencilere sırtınıysa kameraya döndü. Onun platforma çıkışıyla konuşmalar azalmaya başladı. Kısa süre sonra da tam bir sessizlik sağlanmıştı.

Gumey soran bakışlarla Hardwick'i süzdü. "Herhangi bir şey yakaladın mı?"

Hardwick başını iki yana salladı. "Kıza her türlü şeyi söylemiş olabilir. Ama arka taraftaki gürültüler yüzünden tek kelimesini bile anlayamadım. Bir dudak okuyucu olsa belki anlardı ama ben anlayamadım."

Ekranda Ashton doğal ama otoriter bir sesle konuşuyordu. Kadifemsi bariton, berrak ses tonu Gotik yapının içinde normalde olacağından çok daha dokunaklı geliyordu kulağa.

"Bayanlar," diye başladı sözcüğü adeta saygı dolu bir tonlamayla telaffuz ederek. "Korkunç şeyler oldu. Korkutucu şeyler. Herkes çok üzgün. Kızgın, korku dolu, kafası karışmış halde ve üzgün bir haldeyiz.

Bazılarınız uyumakta zorluk çekiyor. Gerginlik. Kötü rüyalar. Gerçekte neler olup bittiğini anlayamamak belki de işin en kötü tarafı. Neyle karşı karşıya olduğumuzu Öğrenmek istiyoruz ama kimse bize bunun yanıtını vermiyor." Ashton hissettiği endişelerini sözlerine yansıtıyordu. Adeta dönüştim geçirmiş, yalnızca duygulara hitap ederek, anlayış dolu bir tarzda konuşuyordu. Çelloya benzer ahenkli sesi bilinçaltı düzeyde rahatlatıcı bir etki yaratıyordu.

"Vay canına, herif işini biliyor," dedi Hardwick usta bir yankesicinin mahareti karşısında gösterebileceği türden bir hayranlıkla. "Kesinlikle çok iyi," diye onayladı Gumey.

"Ama senin kadar iyi değil, ahbap."

Gumey yüzünü ekşitip bu yorumu soru işaretiyle karşıladığını gösterdi.

"Akademide verdiğin derslere gelse senden birkaç numara öğrenebileceğine bahse girerim."

"Benim akademideki derslerim hakkında ne biliyorsun..." Hardwick ekranı işaret etti. "Şşşş. Müsaade et de hiçbir şeyi kaçırmayalım."

Ashton'ın sözcükleri adeta berTak suda parıldayan taşlar gibi ışıltılıydı. "Aranızdan bazıları bana yürütülen polis soruşturmasıyla ilgili sorular sordu. Polis ne biliyor, ne yapıyorlar, suçluyu yakalamaya ne kadar yakınlar? Mantıklı sorular. Çoğumuz bu soruların yanıtlarını merak ediyoruz. Bence biraz daha fazla şey bilsek, endişelerimizi birbirimizle paylaşsak, sormak istediklerimizi sorsak ve biraz da olsa yanıt alabilsek kendimizi daha iyi hissedeceğiz. İşte bu yüzden olayı araştıran en etkin dedektifleri bu sabah Mapleshade'e davet ettim. Bizlerle konuşup, neler olduğunu açıklamaları, bizleri bundan sonra neler olabileceğine ilişkin bilgilendirmeleri için. Onların sormak isteyecekleri şeyler var.

Bizlerin de. Bunun hepimiz için son derece faydalı bir görüşme olacağını düşünüyorum."

Hardwick sırıtarak, "Buna ne diyorsun?" dedi.

"Bence o..."

"Tereyağından kıl çeker gibi halletti mi diyecektin?"

Gumey omuz silkti. "İnsanları ve olayları istediği biçimde görebilecek şekilde yönlendirmeyi

başarıyor demeyi yeğlerim.”

Hardwick ekranı işaret etti.

Ashton kemerindeki cep telefonu kılıfina uzanmıştı. Bakıp, kaşlarını çattı, bir tuşa basıp kulağına götürdü. Bir şey söyledi ama sıralardaki kızlar büyük olasılıkla birbirleriyle konuşmaya başladıklarından, söyledikleri bir kez daha kalabalığın sesleri arasında yitip gitti.

“Anlayabiliyor musun?” diye sordu Gumey.

Ashton’ın dudaklarına bakan Hardwick başını iki yana salla- . dı. “Sarışın kızla konuşurkenki durumun aynısı. Her şey söylenmiş olabilir.”

Görüşme sona erince Ashton telefonunu yerine yerleştirdi. Arka sıralardan bir kız elini kaldırdı.

Ashton tarafindan görülmediğini ya da kendisine aldırış edilmediğini hissedince de elini sallamaya başladı. Sonunda dikkatini çekmeyi başarmıştı.

“Evet? Bayanlar... Sanırım biri soru sormak ya da bir yorumda bulunmak istiyor.”

Söz isteyen kız ayağa kalkınca Hardwick’in az önce bahsettiği badem gözlü sarışın olduğu anlaşıldı.

“Hector Flores’in bugün burada, şapelde görüldüğüne ilişkin bir söylenti duydum. Bu doğru mu?”

Ashton kendisinden beklenmeyecek bir şekilde bocaladı. “Ne... Kim söyledi sana bunu?”

“Bilmiyorum. Ana binadaki merdivenlerde konuşuyorlardı. Ama kim olduklarım göremedim.

Durduğum yerden yüzleri görünmüyordu. Ama içlerinden biri Hector’u gördüğünü söyledi. Eğer bu doğruysa çok korkunç.”

“Eğer doğruysa gerçekten de öyle,” dedi Ashton. “Belki onu gördüğünü söyleyen kişi bize bu konuda daha fazla şey söyleyebilir. Hepimiz buradayız. O lafı söyleyen de burada olmalı.” Susup beklenti dolu bir tavırla etrafina bakındı. İşi en fazla beş saniye kadar sürüncemede bırakıp ardından bir amcadan beklenebilecek tarzda bir hoşgörüyle konuşmaya başladı. “Belki de laf çıkarmayı seven biridir.” Ama bütünüyle de rahat bir tavırla konuşmuyordu. “Başka sorusu olan var mı?”

Daha küçük gözüken kızlardan biri elini kaldırıp, “Daha ne kadar burada kalmamız gerek?” diye sordu.

Ashton sevgi dolu bir baba tavrıyla gülümsedi. “Sadece gerektiği kadar. Bir saniye bile fazla değil.

Sizlerın birbirinizle düşüncelerinizi, kaygılarınızı, hissettiklerinizi ve özellikle de Savannah’ın ölümüyle tetiklenen korkularınızı konuşmanızı istedim. Sîzlerden aklınıza gelen her şeyi ifade etmenizi, grup danışmanınıza size yardım etmesi için firsat vermenizi istiyorum. Ayrıca birbirinize de yardım etmelisiniz.

Böylece bu sorunu aşarız. Sürecin bu şekilde işlediğini biliyorum. Bana güvenin.” Ashton platformdan inip içeridekilerin arasında dolaşmaya başladı. Teşvik edici birtakım sözler söylüyor gibiydi. Ama daha ziyade kendi aralarında tartışan kızların söylediklerini dinliyordu. Bazen tüm dikkatini veriyor gibiydi, bazense kendi düşüncelerine dalıp gidiyordu adeta.

Gumey izlerken aslında durumun bir hayli tuhaf olduğunu da fark etmişti. Burası artık dini bir yapı olmamasına rağmen görünüşü, kokusu, atmosferi itibariyle hâlâ tam manasıyla bir kiliseyi andırıyordu. Bu ortam Mapleshade’deki öğrencilerin vahşi, yönünü kaybetmiş enerjileriyle birleşince son derece huzursuz edici bir atmosfer oluşuyordu.

Şapelin görüntüsünün yansıdığı monitörde Ashton’m sakin tavırlarla öğrencilerin ve ‘danışmanların’

arasmda dolaşmayı sürdürdüğü görünüyordu ama Glırney artık izlemeyi bırakmıştı.

Gözlerini kapatıp, başını sandalyesinin kadife arkalığına yasladı. Bütün dikkatini burnundan alıp verdiği soluklarına yoğunlaştırmaya çalışıyordu. Adeta enkaz yığınına döndüğünü hissettiği zihnini toplamaya, düşüncelerini düzene koymaya çabalıyordu. Bunu neredeyse başarmıştı. Ama küçük bir konu düzene girmemekte ısrarlıydı.

Küçük bir konu.

Bu Hardwick’in belki de tam bilinçli olmadan verdiği yanıttı. Gumey ona Ashton’ın içeri girdiğinde yanına sokulan kıza ne dediğini söyleyebilir mi diye sormuştu.

Hardwick, Ashton’m sesinin şapeldeki diğer seslere karıştığını bu yüzden de ayırt edilmesinin imkansız olduğunu söylemişti.

Ona her türlü şeyi söylemiş olabilir.

İşte bu, Gumey’i rahatsız ediyordu.

Ama bu rahatsızlığın nedenini de bilmiyordu.

İlk anc'a farkında bile olmadan, yarı bilinçsiz fark ettiği bir rahatsızlıktı DU.

Ama giderek sorun aklına daha bir takılır olmuştu.

Başka bir zamanda. Başka bir yerde. Özenle biçilmiş çimenliğin yanında genç bir sarışın kızla samimi bir ifadeyle konuşan Scott Ashton. Başkalarının kulak misafiri olamayacağı bir konuşma. İki yüz diğer ses arasında yitip gidecek bir konuşma. Scott Ashton’m Jillian Perry’e her türlü şeyi söylemiş olabileceği bir konuşma.

Her türlü şeyi söylemiş olabilir. Ve işte bu küçücük aynntı her şeyi değiştirebilirdi. 4

Hardwick onu izliyordu. “İyi misin?”

Sanki başını daha hızla sallarsa zihninden geçirdiği olasılıklarla kurmaya çalıştığı düşünce zinciri kopabilirmiş gibi başını hafifçe sallamakla yetindi.

Her türlü şeyi söylemiş olabilir. Onun ne dediğini anlamanın imkanı yok, çünkü sesi anlaşılır biçimde işitilmiyor. Peki, neler demiş olabilir?

Mesela, "Ne olursa olsun tek kelime bile etme, ” demiş olabilir.

Ya da, “Ne olursa olsun kapıyı açma, " demiştir.

Belki de, “Sana bir sürprizim var Gözlerini sımsıkı kapat, " demiştir.

Tanrım tam şu sözcükleri sarf ettiğini düşün bir de. “Hayatının en büyük sürprizi için gözlerini sımsıkı kapat. ”

5 2 4 . B ö l üm lara^a^fiAWfiA

Başka Bir Katman

Puzen(e7r[e:bul

“Q

Oöylesene neyin var?” diye üsteledi Hardwick.

Gumey yanıt vermeye hazır değildi. Başını iki yana sallamakla yetindi. Oysa olasılıkları gözden

geçirme süreci adeta hayvani bir enerjiyle dolmasına neden olmuştu. Ayağa kalkmış, önceleri yavaş yavaş, Ashton'ın masasının önündeki antika halının çevresinde dolaşmaya başladı. En yakın köşedeki porselen bir lambanın yumuşak ışığı halının bahçe desenini dalga dalga aydınlatıyordu.

Eğer haklıysa... En azından haklı olma olasılığı var zaten... Buradan nereye ulaşılabilirdi?

Ekranda şapelin duvarlarını örten kırmızı perdelerin yanında duran Ashton'ın bakışlarını içeridekiler üzerinde dolaştırdığı görülüyordu.

"Ne var?" diye üsteledi Hardwick. "Ne geçiyor kafandan?"

Gurney düşüncelerine daha iyi yoğunlaşabilmek amacıyla yöneldiği bilgisayar monitörünün sesinin mümkün olduğunca az duyulduğu yerde durdu. "Senin biraz önce yaptığın bir yorumu düşünüyordum. Ashton'ın her türlü şeyi söylemiş olabileceğini söyledin ya."

"Evet. Ne olmuş?"

"Belki de Jillian cinayetiyle ilgili en önemli varsayımlardan birinin gündeme gelmesini sağlamış oldun."

"Hangi varsayımın?"

"En büyüğünün. Kızın neden kulübeye gittiğini öğrenmemizi sağlayacak varsayımın."

"Ama zaten kız neden gittiğini söylüyor. Bunu hepimiz biliyoruz. Video kaydında Ashton'a Flores'i düğün şerefine kadeh kaldırmaya gelmesi için ikna etmeye gideceğini söylüyor. Ashton da ona karşı çıkıyor. Flores'i boş ver diyor. Ama kız yine de sanki bok varmış gibi kulübeye giriyor."

Gumey'in gözleri parlamıştı. "Böyle bir konuşmanın hiç olmadığını bir düşünsene."

"Video kaydında vardı bu konuşma." Hardwick Gumey'in bu derece heyecanlanmasına sinirlenmişti.

Bir taraftan da aklı karışmıştı.

Gumey sanki ağzından çıkan her kelime son derece değerliymişçesine ağır ağır konuşmaya başladı.

"Bu konuşma aslında düğün görüntülerinde yoktu."

"Tabii ki vardı."

"Hayır. Görüntülerde olanı söyleyeyim sana. Scott Ashton'la Jillian Perry düğünde, arka taraftaki çimenlik alandaydılar. Kameranın konuşmalarını kaydedemeyeceği kadar uzakta. Senin hatırladığın konuşma, aslında bu video görüntülerini izleyen herkesin hatırladığı konuşma, sonrasında Scott Ashton'ın gelip Burtz Luntz'la karısına söylediklerinden ibaret. İşin aslı şu; Jillian'ın ona onun da Jillian'a gerçekte neler söylemiş olabileceğini bilmenin imkanı yok. Şimdiye dek bunu sorgulamanın da gereği yoktu aslında. Ama şimdi düşününce aslında hepimizin yalnızca Ashton'ın söylemiş olduğunu iddia ettiği şeyleri bildiğimiz çjkıyor ortaya. Ve senin de az önce şapeldeki sarışın kızla yaptığı konuşmayla ilgili söylediğin gibi, her türlü şeyi söylemiş olabilir.

"Tamam," dedi Hardwick pek emin olmasa da. "Ashton her türlü şeyi söylemiş olabilir. Bunu anladım.

Tamam ama sence gerçekte ne söylemiş olmalı? Yani böyle düşünmenin manası ne ki? Jillian'ın kulübeye girme nedeni hakkında niye yalan söylesin?"

"Bunun için en az bir tane korkunç neden düşünebiliyorum. Hâlâ aynı noktadayım. Aslında bildiğimizi düşündüklerimizin hiçbirini bilmiyoruz. Tek bildiğimiz birbirleriyle konuştukları, ardından da kızın kulübeye yönelmiş olduğu."

Hardwick tahtı andıran sandalyesinin kolçaklarında eliyle tempo tutmaya koyulmuştu. “Tek bildiğimiz bu değil. Yoksa birinin onu çağırmak üzere kulübeye gittiğini de mi hatırlamıyorum? Kulübenin kapısını çaldığını? Servis elamanlarından birinin? Jillian’ın da çoktan ölmüş olduğu ya da kapıyı açamayacak halde olduğu için kapıyı açmadığını? Söylediklerinden hiçbir yere varabileceğimizi sanmıyorum.”

“En baştan başlayalım. Yalnızca görünen kanıtlara bakıp, anlatılanları unutalım. Şimdi ekranda izlediklerimizle tutarlı başka bir olası durum yaşandığını düşünelim.”

“Ne gibi?”

“Video kaydında Jillian’ın Ashton’a el sallayarak saatini işaret ettiği görülüyor. Tamam. Ashton’ın ona düğün şerefine kadeh kaldırma zamanı gelince kendisine hatırlatmasını söylediğini varsayalım. Yanına gittiğinde de Jillian’a büyük bir sürprizi olduğunu, bu yüzden de kulübeye gitmesini istediğini düşünelim.

Kadeh kaldırma töreninden hemen önce. Kulübeye gitmeli, kapıyı kapatmalı ve tamamen sessiz kalmalıydı. Kapıya kim gelirse gelsin, açmamalı, tek bir kelime bile etmemeliydi. Bu sonra anlayacağı sürprizin bir parçasıydı.”

Hardwick artık iyiden iyiye dikkat kesilmişti. “Yani servis elemanı kapıya geldiğinde gayet iyi durumda olabileceğini mi söylüyorsun?”

“Sonra Ashton kapıyı kendi anahtarıyla açarken şöyle bir şey söylemiş olabileceğini düşün. ‘Gözlerini sımsıkı kapat. Hayatının en büyük sürprizi için gözlerini sımsıkı kapat.’”

“Peki ya sonra?”

Gumey duraksadı. “Jason Strunk’u hatırlar mısın?”

Hardwick kaşlarını çattı. “Seri katil? Onun bununla ne ilgisi var?”

“Kurbanlarını nasıl öldürdüğünü hatırlıyor musun?” “Kurbanlarını doğrayıp, parçaları polise yollayan adam oydu değil mi?”

“Doğru. Ama ben daha çok onun bunu yaparken kullandığı şeyi düşünüyorum.”

“Kasap satırı değil miydi? Keskin, Japon malı bir şey.”

“Evet ve satırı gömleğinin altındaki plastik bir kılıfta saklıyordu.”

“Eee... Ne demeye çalışıyorsun? Ah, hayır, yapma! Bunu söylemiyorsun herhalde... Yani Scott

Ashton kulübeye gidiyor, az sonra evleneceği kadına gözlerini kapatmasını söylüyor sonra da kafasını kopartıyor, öyle mi?”

“Elimizdeki görüntüleri değerlendirdiğimizde, bu da en az bize anlatılan kadar olasılık dahilinde.”

“Tanrım, birçok şey olasılık dahilinde ama...“ Hardwick başını iki yana salladı. “Sonra ne yaptı peki? Karısının kopardığı kafasını özenle masaya yerleştirip çığlık atmaya başladı, bu sırada da kanlı satırı plastik kılıfina sokup, dışarı firlayarak yere mi yığıldı?”

Gumey devam ediyordu. “Aynen öyle. Bu son bölüm video kaydında var. Çığlıklar, sendeleyerek dışarı çıkma, çiçek tarhında yere yığılma. Herkes oraya koşuyor, kulübenin içine bakıyor ve gördüklerinden yola çıkarak aynı sonuca ulaşıyor. İnsanlar Ashton’ın düşünmelerini istediği gibi düşünüyor yani. Onun üzerini aramak için de bir neden yok elbette. Ceketinin içinde bir satır ya da benzeri bir kesici alet saklıyorduysa bile bunu kimse bilemezdi. Kısa bir süre sonra K-9 ekibi ormanda kanlı palayı da bulunca her şeyin anlaşıldığı düşünüldü. Hector Flores hikayesi de hazırdı.

Sadece Rod Rodriguez'in damgalayarak onaylamasını bekliyordu."

"Pala... Üzerinde Jillian'ın kanı... Ama nasıl...?"

"Kan iki gün önceki lityum seviyesi testinden kolayca alınmış olabilir. Ashton'ın düzenli olarak gelen görevliyle olan randevuyu iptal edip kanı kendi almış olması mümkün. Ya da nasıl ki hepimizi işi

Flores'in yapmış olduğuna ikna ettiyse, kanı almanın da başka bir yolunu bulmuş olabilir. Sonra da törenden önce gidip palayı ormana sakladı. Bunun üzerine kan döküp, kulübenin arka penceresinden çıkılmış gibi göstererek oraya götürmüş olması mümkün. Pencere kenarlarına birkaç damla kan serpiştirdi.

Köpeklerin takip etmesi için feromonlu çizmelerle palanın bulunduğu yere kadar gitti. Sonra da kulübeye geri döndü. O sırada kamera kaydı henüz başlamamıştı. Bu da kulübeden çıkan birinin palanın bulunduğu yere o lanet olası ağacın önünden geçmeden nasıl ulaşmış olabileceğini bize açıklıyor."

"Bekle bir saniye. Bir şeyi atlıyorsun. Nasıl oluyor da satırla, hem de atardamarlarını parçalayarak kafasını kesiyor da üzerine bir tek damla bile kan bulaştırmamayı başarıyor? Yani, adli tabibin kanın diğer tarafa fışkırdığına ilişkin raporunu biliyorum. Ben de kanın üzerine sıçramaması için katilin başı diğer tarafa doğru çevirdiği yorumunu yapmıştım zaten. Ama ne olursa olsun yine de birkaç damla kan sıçramış olmalı değil mi?"

"Belki de sıçramıştı."

"Ve kimse fark etmedi?"

"Video görüntülerindeki manzarayı düşünsene, Jack. Ashton'm üzerinde siyah bir takım elbise vardı.

Çamurlu çiçek tarhına düştü. Gül ağaçlarıyla dolu çiçekliğe. Dikenlerle dolu. Üstü başı çamur içinde kalmıştı. Hatırladığım kadarıyla yardımsever konuklardan biri eve gitmesine yardımcı olmuştu. Onun derhal banyoya gittiğine tüm emekli maaşım üzerine bahse girerim. Ayrıca satırı saklamak için de uygun ortamı bulmuş oldu. Hatta önceden çamurlattığı benzer bir takımla üzerini değişmiş olması da mümkün.

Kısacası dışarı çıktığında üstü başı çamurluydu ama kurbanın kanından eser yoktu elbette."

"Hadi canım," diye mırıldandı Hardwick düşünceli bir ifadeyle. "Tüm bunlara gerçekten inanıyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse anlattıklarımın bir tek zerresine bile inanmamı gerektirecek bir nedenim yok. Sadece bunun da mümkün olduğunu söylüyorum."

"Ama bu hikayede de şüpheli kısımlar olduğunun farkındasın değil mi?"

"Ünlü bir psikiyatrisi in gözünü bile kırpmadan adam öldüren son derece soğukkanlı bir katil oluşunun pek inandırıcı gelmemesi gibi mi?"

"Evet, en başta bu geliyor," dedi Hardwick.

Gurney o gün ilk kez gülümsedi. "Başka sorun?" dedi.

"Evet. Eğer Flores, Jillian öldürüldüğünde kulübede değildiy- se hangi cehennemdeydi?"

"Belki o da çoktan ölmüştü," dedi Gumey. "Belki de Ashton suçlu olduğunu ve bu yüzden kaçtığını düşündürmek için onu öldürmüştü. Ya da az önce oluşturduğum senaryoda da şimdiye dek olayla

ilgili geliştirilen diğer teorilerde olduğu gibi çeşitli açıklar var."

"Yani bu adam ya birinci sınıf katil ya da masum kurbanlardan biri." Hardwick Ashton'm masasının arkasındaki monitöre baktı. "Tüm dünyası çökmekte olan bir adama göre bir hayli soğukkanlı gözüküyor. Tüm umutsuzluğuna, çaresizliğine ne oldu?" "Buharlaşmış gibi."

"Anlayamıyorum."

"Duygusal esneklik. Çok cesurmuş gibi yapıyor belki de?" Hardwick bir hayli şaşkındı. "Neden bunu izlememizi istedi?" Ashton şapelde adeta müritlerinin arasında dolaşan bir guru edasıyla, son derece otoriter bir tavırla dolaşıyordu. Bulunduğu yerin hakimi. Kendine güvenli. Vakarlı. Her an çevresine daha fazla huzur ve güven saçıyor. Güçlü ve saygın bir adam. Bir yeniçağ kardinali gibi.

Amerikan başkam gibi. Pop yıldızı gibi.

"Scott Ashton çok yüzlü bir mücevhere benziyor," dedi Gurney adeta büyülenmişçesine.

"Ya da aşağılık bir katile," diye karşı çıktı Hardwick.

"Hangisi olduğuna karar vermemiz gerek."

"Nasıl?"

"Denklemi basite indirgeyerek."

"Yani?"

"Ashton'm, Jillian'ı öldürdüğünü varsayarak."

"Ve Hector'un işin içinde olmadığını?"

"Doğru," dedi Gumey. "Peki buradan ilk neye ulaşırız?" "Ashton'm çok iyi bir yalancı olduğuna."

"Bu durumda belki de bize farkında bile olmadığımız başka yalanlar da söylemiş olabileceği düşüncesine ulaşırız."

"Hector Flores'le ilgili yalanlar?"

"Doğru," dedi Gumey bir kez daha. Düşünceli bir tavırla kaşlarını çatmıştı. "Hector... Flores...

hakkında."

"Ne oldu?

"Sadece... Düşünüyorum."

"Ne?"

"Acaba diyorum mümkün olabilir mi...?"

"Ne?" diye sordu Hardwick.

"Dur bir dakika. Deniyorum..." Gumey kendini birbiri ardına gelen düşüncelerine kaptırarak sustu.

"Neyi?"

"Sadece... Denklemi basitleştirmeye çalışıyorum. En basit... En olası hale getirmeye..."

"Tanrım. Cümlelerin ortasında susmaktan vazgeçsene! Söyle artık şunu!"

Tanrım bu kadar basit olamaz değil mi?

Ama belki de olabilir! Belki de inanılmayacak derecede basittir her şey!

Neden daha önce görememişti ki?

Kahkahayı bastı.

“Tanrı aşkına, Gumey...”

Daha önce görememişti, çünkü kayıp parçayı aramakla meşguldü. Ve onu da bulamamıştı. Tabii ki bulamayacaktı. Çünkü ortada kayıp parça filan yoktu. KAYIP BİR PARÇA hiç olmamıştı. Sadece EK bir parça vardı. Her şeyi birbirine bağlayacak bir parça. En başından beri gerçeğin önünü kapatan bir parça.

Bilhassa gerçeğin önünü kapatmak için yaratılan parça.

Hardwick ona öfkeyle bakıyordu.

Gumey yüzünde vahşi bir gülümsemeyle ona döndü. “Hector Flores’i cinayetten sonra niye kimse bulamadı biliyor musun?” “Öldüğü için mi?”

“Sanmıyorum. Üç olası yanıtım var. Bir, herkesin düşündüğü bölgeden bir şekilde kaçmayı başardı.

İki, öldü. Jillian Perry’nin gerçek katili tarafından öldürüldü. Üç... Hiçbir zaman yaşamamıştı ki.

“Ne diyorsun sen be?”

“Hector Flores’in hiç var olmamış olması mümkün. Hector Flores gibi biri gerçekte yoktu yani. Scott

Ashton’m yarattığı bir efsaneydi sadece.”

“Ama tüm o anlatılanlar.

“Hepsini Ashton yaymış olabilir.”

“Ne?”

“Neden olmasın? Hikayeler bir kere başlamaya görsün. Hızla kulaktan kulağa yayılır, kendilerine ait bir dünya kurarlar. Bunu sen de defalarca söylemiştin zaten. Neden bütün bu hikayeler aynı kaynaktan çıkmış olmasın?” ,

“Ama Flores’i Ashton’ın arabasında görenler var.”

“Güneş gözlüklü, kovboy şapkalı Meksikalı günlük bir işçi gördüler. Gördükleri şahıs Ashton’ın yalnızca o gün için tuttuğu herhangi bir işçi olabilir.”

“Ama anlayamıyorum. Nasıl...”

“Anlamıyor musun? Ashton bütün hikayeleri, söylentileri kendi uydurdu. Dedikodu için muhteşem bir malzeme yarattı. Özel yetenekleri olan bir bahçıvan. Çok çalışkan bir Meksikalı. Her şeyi inanılmaz bir hızla öğrenen adam. Yetenekli bir işçi. Sinderella’nın erkek versiyonu. Ashton’ın kanatları altına sığınmış bir çalışan. Güvenilir bir kişisel yardımcı. Bu dahi adam bir süre sonra birtakım tuhaflıklar sergilemeye başlıyor. Mesela bir gün bahçedeki çardakta, tek ayağı üzerinde çırılçıplak duruyor. Bunun gibi bir sürü hikaye. İlginç, renkli, şaşırtıcı, enteresan ve kulaktan kulağa yayılabilen türden hikayeler. Dedikoduya neden olacak kusursuz malzemeler. Tanrım, göremiyor musun? Komşularının kafasını, dinlemekten kendilerini alamayacakları efsanelerle doldurdu. Onlar da bu hikayeleri sahiplenip, kendilerince değiştirerek diğerlerine anlattılar. Hector Flores’i yoktan var etti ve onu adım adım bir efsane haline getirdi. Tambury’nin hakkında konuşmaktan vazgeçemeyeceği bir efsane. Sonunda adam gerçekte olamayacağı kadar çok tanınır oldu.”

“Çay fincanındaki kurşuna ne diyorsun peki?”

“Dünyanın en kolay şeyi. Ashton tetiği kendi çekmiş olabilir. Sonra da tüfeği saklayıp, çalındığını rapor etmiştir. Ve bu da herkese deli, kadir kıymet bilmez Meksikalmın, doktorun pahalı tüfeğini

çalabileceğini düşündürdü.”

“Dur biraz. Video görüntülerinde düğün başlamadan önce Ashton, Flores’le konuşmak üzere kulübeye gidiyordu. Kapıyı çaldığında alçak sesle de olsa, “Esta abierto,” cümlesi işitiimiş- ti. Eğer içeride Hector

Flores diye biri yoksa bunu kim söyledi peki?”

“Ashton kendi kendine mırıldanmış olabilir. Sırtı kameraya dönüktü neticede.”

“Ama Hector’un Mapleshade’de konuştuğu kızlar...” “Onunla konuştuğu ileri sürülen bütün kızlar ya öldürüldü ya da kayıp. Onunla gerçekten konuşan biri var mı diye nasıl bilebiliriz ki? Bize onunla yüz yüze konuştuğunu söyleyebilecek biri yok. Sırf bu bile sence yeterince garip değil mi?”

Birbirlerine baktılar. Sonra da bilgisayar ekranına döndüler. Ashton aşağıda kızlardan ikisiyle konuşuyor, onlara şapelin için- leki çeşitli yerleri işaret ediyordu. Rahatlamış gibiydi. Adeta düşmanı kuşatmayı başaran zafer kazanmış bir komutan edasıyla hareket ediyordu.

Hardwick başını iki yana salladı. “Gerçekten Ashton’m bu inanılmaz ayrıntılı entrikayı düzenlediğine, efsanevi bir kişilik uydurup, üç yıl boyunca hikayesini geliştirmeye çalıştığına bunu da günün birinde evlenip karısını öldürmeye karar verirse suçlayacak birini bulabilmek için yaptığına inanıyor musun? Bu sana da biraz saçma gelmiyor mu?”

“Eğer böyle anlatırsan gerçekten de aptalca geliyor, doğru. Ama Hector’u başka bir nedenden dolayı uydurmuş olabileceğini düşün bir de.”

“Hangi nedenden?”

“Bilmiyorum. Daha büyük bir amaç için. Daha gerçekçi bir amaç için.”

“Hâlâ ayakları yere basmayan bir teori. Ayrıca bir de Skard konusu var. Skard kardeşlerden birinin, büyük olasılıkla da Leonardo’nun Hector kılığına girerek en ufak bir pişmanlık hissetmeyen Mapleshade kızlarıyla konuşup onları para uğruna evlerini terk etmeye ikna etmesine, sonrasında da kızların mezuniyetlerinin ardından bunu uygulamaya geçirişine ne diyorsun? Eğer Hector diye biri yoksa bu seks köleliği senaryosuna ne olacak?”

“Bilmiyorum.” Bu çok kritik bir soru. Eğer Hector Flores diye biri yoksa, Leonardo Skard’ın Hector

Flores kılığına girerek işlerini yürüttüğü düşünülerek ürettikleri teorilere gerçekten de ne olacaktı?

5 3 7 . B ö l üm

Tara^ai^Tuvw(Tu

~ Son Bölüm

Vü zerie.n(eibur^)

“Tl

I_>u arada,” dedi Gumey. “Silahının şu an yanında olma ihtimali var mı?”

“Her zaman,” dedi Hardwick. “Küçük tabanca kılıfım olmadığında ayak bileğimi çıplak hissediyorum.

Naçizane fikrime göre kurşunlar bazen problem çözmede en az beyin kadar değerlidir. Neden sordun? Bir girişimde bulunmak niyetinde misin?”

“Henüz değil. Neler olup bittiğinden iyice emin olmamız gerek.”

"Daha bir dakika kadar önce kendinden oldukça emin gibiydin."

Gurney yüzünü ekşitti. "Sadece Perry cinayetiyle ilgili benim hikayemin de doğru olma olasılığı bulunduğundan eminim. Veya anlattıklarımın imkansız olmadığından diyelim. Scott Ashton, Jillian Perry'i öldürmüş olabilir. Bu mümkün. Ama teorimin daha çok araştırmaya, daha fazla bilgiye gereksinimi var.

Şimdilik sıfır kanıt sıfır girişim pozisyonundayız. Elimizde yaptığımız mantık egzersizi dışında hiçbir şey yok."

"Ama ya..."

Hardwick'in sorusu şapelin aşağıdaki kapısının açılıp, kapanması ardından da metalik kilidinin sesiyle bölündü. İkisi de refleks olarak ofisin kapısından aşağı uzanan karanlık basamaklara doğru eğilerek ayak seslerini dinlemeye koyuldular.

Bir dakika kadar sonra taş basamakları çıkan Scott Ashton ofise girdi. Az önce bilgisayar ekranında izledikleri tavırlarla hareket etmeyi sürdürüyordu. Masasının arkasındaki şık döşemeJi sandalyesine geçip kulağındaki Bluetooth kulaklığım çıkartıp çekmeceye koydu.

Ellerini büyük, siyah masanın üzerine koyup, yavaşça parmaklarım birleştirdi. Sadece başparmaklarını sanki birbirleriyle mukayese etmeye çalışıyormuş gibi birleştirmeyip yan yana getirmişti. Bu gerçekten de ilgisini çekmiş gibiydi. Kendi kendine, aklından geçirdiği bir şeye gülümsedi. Ellerini birbirlerinden ayırdı.

Avuçlarını, ne yapayım, dercesine bir jestle açtı.

Elini ceketinin cebine atıp, küçük kalibreli bir tabanca çıkardı. Bunu son derece alışık bir tavırla, cebinden bir sigara paketi çıkartırcasına yapmıştı. Gumey de bir an için öyle sanmıştı.

Neredeyse ağır çekim hareketlerle yarı otomatik .25 kalibrelik Beretta'yı Gumey'le Hardwick'e doğru çevirdi. Ama gözleri Hardwick'in üzerindeydi.

"Bana bir iyilik yapın lütfen. Ellerinizi sandalyelerinizin kolçaklarına koyun. Hemen lütfen.

Teşekkürler. Şimdi, ayaklarınızı yavaş yavaş yerden kaldırın lütfen. Teşekkürler. Gerçekten çok yardımcı oluyorsunuz. Biraz daha yukarı kaldırın. Teşekkürler. Şimdi bacaklarınızı masama doğru uzatın. Ayağınızı masama koyabilecek kadar uzatın. Teşekkürler. Çok uyumlusunuz gerçekten."

Hardwick adamın sanki bir yoga hocasını dinlediğini düşündüren talimatlarını yerine getirdi.

Ayaklarım masaya yerleştirince Ashton kalkıp Hardwick'in sağ bileğinden bir Kel-Tec P-32 model tabancayı kılıfından aldı. İnceledi, eliyle ağırlığını tarttı, sonra da masasının çekmecesine yerleştirdi.

Yeniden oturup gülümsedi. "Ah, evet. Çok daha iyi. Bir odada çok sayıda silahlı adam trajedilerin yaşanmasına neden olur. Lütfen dedektif, indirebilirsiniz ayaklarınızı. Her şeyi hallettiğimize göre hepimiz artık rahatlayabiliriz."

Ashıon önce birine sonra da diğerine garip bir memnuniyet- le baktı. "Çok çarpıcı bir gün yaşadığımı söylemem gerek. Aynı anda bir sürü gelişme oldu. Ve siz Dedektif Gumey, zihninizi gerçekten de olması gerekenden çok daha aşırı çalıştırıyorsunuz sanırım." Ashton tatlı tatlı alay ediyordu. "Dehşet dolu şeyler anlattınız. Tam film senaryosu gibi. Scott Ashton, ünlü psikiyatrisi, karısını iki yüz düğün konuğunun gözleri önünde öldürdü. Ve bu sırada da karısına yalnızca, 'Gözlerini sımsıkı kapat,' dedi. Zaten Hector

Flores diye biri hiç olmadı. Kanlı pala da zekice bir tuzaktı. Cebinde bir satır vardı. Gül

bahçesinin içine isteyerek yığıldı. Banyoda zekice bir hareketle üzerindeki takım elbiseyi değiştirdi. Falan filan. İnanılmaz bir komplo açığa çıkarıldı. Sansasyonel bir cinayet olayı çözüldü. Kadm tüccarlığı sona erdiril-

•

di. Ölenlerin intikamı alındı. Hayatta kalanlar da yaşamlarının sonuna dek mutlu oldular. Hepsini özetleyebildim mi?"

Eğer Gumey'in Hardwick'le yaptığı konuşmayı özetleyebili- şinin şaşkınlık veya korku yaratmasını ummuşsa kesinlikle hayal kırıklığına uğramıştı. Gumey en sert tepki verilebilecek yerlerde hislerine hakim olup, çok daha güvenli ortamlara uygun davranma konusunda son derece başarılıydı. Şimdi de aynı şeyi yapmıştı.

"Bu iyi bir özet," dedi kısaca. Ashton'ın aşağıdayken konuşmalarını dinlemiş olmasına şaşırmamıştı.

Büyük bir ihtimalle konuşmaları içeride gizlenmiş bir mikrofondan kulaklığına ulaşmıştı. Hayır, belki değil kesinlikle böyle olmuştu. Gumey içeri ilk girdiklerinde adamın cep telefonunu kulağına götürmeden yaptığı görüşmenin aslında biraz tuhaf olduğunu daha önce fark edemediği için kendi kendine kalayı bastı.

O sırada adam kulağındaki kulaklığın sanki başka bir fonksiyonu varmış gibi davranmış, onlar da bunu fark etmemişlerdi. Bu derece apaçık bir şeyin dikkatinden kaçmış olması acı vericiydi ama Gumey bu türden acıları asla göstermezdi.

Gumey umursamaz tavırlarının etkisini ölçmekte zorlanıyordu. Yalnızca bu tavrının onu biraz olsun şaşırtmış olmasını umuyordu. Ashton'ı kararsız davranmaya itecek her türlü tavır lehlerine olacaktı.

Ashton gözlerini tabancadan ayırmayan Hardwick'e baktı. Sonra da adeta yaramaz bir çocuğu ikaz edercesine başını sallayarak konuşmaya başladı. "Filmlerde söyledikleri gibi, dedektif, aklından bile geçirme. Sen daha ayağa kalkamadan göğsüne üç kurşun sıkarım."

Sonra aynı tonla Gumey'e döndü. "Ve sen, dedektif. Sen evdeki bir sinek gibisin. Vızıldaya vızıldaya her yerde dolaşıyorsun. Tavanda. Orada burada. Vız vız. Ama gördüklerini anlaya-mıyorsun, sadece vız vız. Sonra da BAM! Bu kadar vızıldama boşa gidiyor. Tüm bu araştırmalar, aramalar, sorgular boşa. Çünkü sen gördüklerinden bir anlam çıkartamıyorsun. Anlayamıyor- sun. Nasıl anlayacaksın ki zaten? Sen bir sinekten başka bir şey değilsin ki." Sessizce güldü.

Gumey uygun stratejinin gecikme, yavaşlatma ortamı sağlama üzerine kurulması gerektiğinin bilincindeydi. Eğer katil göründüğü gibi Ashton'sa, böyle durumlarda genellikle meydana geldiği üzere, kimin duygularını daha iyi kontrol edeceği temalı bir akıl oyunu oynanacak demekti. Bu yüzden de

Gumey'in şu an için bunu yapması, hasmını oyunun gidişatıyla meşgul etmesi, sona erdirecek fırsat doğuncaya dek de oyunu kurallarına göre oynaması gerekecekti. Sandalyesinde arkasına yaslanıp, gülümsedi.

"Ama bu sefer, Ashton, sinek haklı çıktı değil mi? Eğer yanılmış olsam elinde silahla karşımıza çıkmazdın."

Ashton gülmeyi kesti. "Haklı çıkmak mı? Tümdengelim dahisi haklı çıktığı için takdir edilmek mi istiyor? İyi de o küçük bilgi kırıntılarını sana ben vermedim mi? Mezunlarımızın kaybolduklarını, otomobil münakaşalarını,, araştırmaya konu olan kadınların hepsinin Kamala reklamlarında rol aldıklarını? Eğer seni

- yarışmayı daha ilginç hale getirmek için - teşvik etmeseydim salak meslektaşlarından bir arpa boyu daha fazla ilerleyemezdin.”

Şimdi gülme sırası Gumey’deydi. “Bunun yarışmayı ilginç hale getirmekle alakası yok. Bundan sonraki adımın eski öğrencilerle konuşmak olduğunu biliyordun. Ve her şey ortaya çıkacaktı. Bize bir iki gün içerisinde kendi başımıza bulamayacağımız bir şey söylemiş değilsin. Saklayamayacağın bilgiyi güvenimizi kazanmak için bize vermeye çalışmak acınacak bir davranıştı doğrusu.” Gumey, Ashton’ın yüz ifadesini okuyabiliyordu. Adeta îaşlaşmışçasjna, buz gibi bir ifadeye bürünmüş oiması hedefi tam on ikiden vurduğu anlamına geliyordu. Ama bazı durumlarda, bu türden yüzleşmelerin ışığında, karşı çıkılamayacak derecede haklı olunduğunun ortaya konulduğu anlarda, vurulma olasılığı da bir hayli artardı.

Ashton'ın bir sonraki sözleri, içinin bu olasılığın hiç de uzak olmadığı biçiminde berbat bir hisle dolmasına neden oldu.

“Daha fazla zaman kaybetmenin manası yok. Size hikayenin bitişini göstermek istiyorum.” Ayağa kalkıp boş eliyle ağır sandalyesini ofisinin kapısına yakın bir yere, Gumey ve Hardwick’in karşısındaki monitörü görebileceği yere çekti. Bulunduğu yerden hem onları hem de monitörü görebilecekti.

“Bana bakmayın,” dedi Ashton monitörü işaret ederek. “Ekrana bakın. Reality TV. Mapleshade Son

Bölüm. Bu aslında yazmaya niyetlendiğim son bölüm değil. Ama reality türü televizyonculuk esnek olmalı değil mi? Tamam. Herkes yerlerini aldı. Kamera hazır, sahne hazır. Ama sanırım biraz daha ışık olsa daha iyi olur.” Cebinden üzeri küçük ışık ve düğmelerle dolu bir elektronik uzaktan kumanda cihazı çıkardı.

Şamdanlıkların arka taraflarındaki ışıklar yanınca şapelin ana salonu biraz daha aydınlanmış oldu. Bu içeride konuşmaların kesilmesine neden olmuştu. Kızlar başlarını kaldırıp ışıklara baktılar.

“Böylesi daha iyi,” dedi Ashton ekrandaki görüntüden memnun bir tavırla gülümseyerek.

“Katkılarınızı düşünerek sizin her şeyi net biçimde görebilmenizi arzuluyorum, dedektif.”

Ne katkısı? diye sormak istedi Gumey. Ama bunun yerine eliyle ağzını kapatıp esnedi. Sonra da saatine baktı.

Ashton ona soğukkanlı bir tavırla dik dik bakarak, “Daha fazla sıkılmayacaksın,” dedi. Yüzünde birkaç küçük kas seğirmesi belirdi. “Sen eğitimli bir adamsın, dedektif. Bir şey soracağım sana; hatanın tazmini diye bir ortaçağ terimi vardır. Anlamını bilir misin?”

Tuhaf olsa da, gerçekten biliyordu. Okuldaki felsefe derslerinden. Hatanın tazmini; Suçun tam karşılığı olacak cezanın verilmesi. Cezalandırmanın doğaya uygun biçimde yapılması.

“Evet, biliyorum,” diye yanıt verince Ashton’m gözlerinde belli belirsiz bir şaşkınlık emaresi belirdi.

Tam o anda, gözünün ucuyla başka bir şey fark etti. Hızla hareket eden bir gölge. Ya da koyu bir giysi parçası ya da gömlek kolu £ ¡bilerinden bir şey. Gördüğü hareket eden şey duvarda, ofis kapısının hemen yanında, bir insanın sığabileceği kadar genişlikteki bir oyuğa saklanmıştı.

“O zaman cehaletinin yol açtığı zararları daha iyi idrak edersin.”

“Sen anlat,” dedi Gumey istediği derecede gizleyemediği giderek artan ilgisiyle. Oysa bunu, hissettiği korkuyu abartılı esnemesindeki başarısından daha iyi yapmalıydı.

“Beynini az rastlanılır derecede etkin kullanıyorsun, dedektif. Çok güçlü bir beynin var. Olasılıkları, gördüklerini oldukça başarılı biçimde hesaplayabiliyorsun.”

Gumey’in gerçek yetenekleri aslında bu yorumun tam tersiydi. Mide bulandırıcı bir ürpertiyle acaba

Ashton zihnini çalıştırma biçimindeki bu yorumu şaka niyetiyle mi yaptı diye düşünüyordu.

Zira Gumey büyük mesleki başarılarının zihnini hedeften uzaklaştırıp, birbirine uyuyormuş gibi gözüken şeylere uzaktan bakmakta saklı olduğu kanaatindeydi. Sahte Hector. Sahte Jykynstyl. Başı kesilen

Jillian Perry. Başı kesilen Kiki Muller.

Başı kesilen Melanie Strum. Başı kesilen Savannah Liston. Başı kesilen Madeleine’in dikiş odasındaki bebek.

Tüm bu olayların ağırlık merkezi, her şeyin birbirine bağlandığı yer neresiydi? Burası, yani

Mapleshade olabilir miydi? Yoksa Steck’in ‘kızlarının’ hizmet ettiği o ev mi? Yoksa her şey şu an Giotto

Skard’ın oturup acı espressosunu yudumlayarak, ağında pusuya yatmış yaşlı bir örümcek misali beklediği

Sardinya’daki bir kafede mi birbirine bağlanıyordu?

Yanıtsız sorular adeta üst üste yığılıyordu.

Ve bir de kişisel bir soru vardı: Nasıl olmuştu da bu odanın dinleniyor olabileceği ihtimalini aklına getirmemişti?

Bu tür durumlarda her seferinde ‘ölme arzusu’ kavramına gönderme yapılırdı. Ama Gumey o an kendi davranışlarına en uygun izahın bu olmayabileceğini düşünüyordu.

Belki de zihni yeni idrak ettiği durumlardaki ayrıntıları kavrayamayacak derecede doluydu.

Kavranamamış ayrıntılar, sendeleyen teori ve cinayetler.

Her şey çökünce, o ana dönmeli.

Madeleine ısrarla aynı şeyi önerirdi: Buraya, şu ana dön. Dikkatini topia.

Yaşadığın anı hisset: Bilincin kutsal kasesi buydu.

Ashton cümlesinin ortasındaydi. “... suç-ceza sisteminin trajikomik beceriksizliği. Ne adalet var ne de sistem. Ama kesinlikle suçlu olduğu ortada. Konu seks saldırganlığına gelince sistem anlamsızca politik ve gülünç derecede beceriksiz bir hal alıyor. Yakalanan saldırganlara zerre kadar yardım etmezken, çoğunluğunu da çok daha kötü bir hale sokuyor. Ama bunu yaparken de bu saldırganlar hakkında değerlendirme yapma yetkisine sahip sözde profesyonelleri aptal yerine koyma marifeti gösteriyor. Seks saldırganlarını eksik, yararsız insanlar olarak sunuyor. Kamuoyuna karşı sergilenen bu sahtekarca açıklamalar, bu çocukların yılanların önüne atılmasına neden oluyor.'1'’ Gumey’e ve Hardwick’e baktıktan sonra yeniden

Gumey’e döndü. “Tüm o akıl yürütmelerin, mantığın, üstün soruşturma yeteneğin, zekan nihayetinde bu kokuşmuş sisteme hizmet ediyor.”

Bu çok tuhaf bir konuşma diye düşündü Gumey. Daha önce, büyük olasılıkla meslektaşları karşısında bir konferansta sarf edilmiş bu üzerinde çalışılmış sert eleştirilerle dolu sözleri, yine de suni bir yorum olarak nitelendirilemeyecek derecede öfke taşıyordu. Ashton’ın gözlerinin içine

bakarken bu öfke duygusunu daha önce de gördüğünü hatırladı. Evet, bu seks kurbanlarının gözlerinde gördüğü bir ifadeydi.

Bu türden bakışlara en unutamadığı örnek, beş yaşındayken kendisine tecavüz eden üvey babasını baltayla öldürdüğünü itiraf eden elli yaşındaki kadmm- kilerdi.

Mahkemedeki savunmasında kendi torununun ve başkalarının torunlarının ondan zarar görmemelerini amaçladığını söylemişti. Vahşi bakışlı gözlerinde, koruyucu bir öfke vardı. Avukatının onu susturma çabalarına karşın kadın artık kalan tek arzusunun hepsini, tüm bu tür canavarları, tacizcileri parça parça ederek öldürmek olduğunu söylemişti. Mahkemeden ayrılırken bağırıyor, çığlıklar atıyor, demir parmaklıklar arkasında, salıverileceği günü bekleyeceğini ve çıkınca da bütün tacizcilere dünyayı zindan edeceğini haykırıyordu. Tann'nın ona verdiği gücü son damlasına dek onları parça parça etmeye harcayacaktı.

Gumey, Ashton'ın gözlerinde benzer yansımayı görünce arada bir benzerlik olabileceğini düşündü.

Her şeyin açıklaması olabilecek bir benzerlik.

Sanki bütün akşam aynı konuyu konuşmuşlarcasma sakin bir tavırla, "Kimse Tirana'nın elinden kurtulmazdı zaten^dedi.

İlk anda adam Gumey'in sözlerini işitmemiş, içerdiği cinayet suçlamalarını algılamamış gibi en ufak bir tepki bile göstermedi.

Ama diğer taraftan Ashton'm arkasındaki oyukta Gumey bir hareket daha gördü. Bu kez kahverengi giysili bir kolla ucunda parıldayan metalik bir cismi fark edecek kadar zamanı olmuştu. Sonra oradaki şahıs, az önce olduğu gibi gölgelerin arasındaki kuytuluğa sığındı.

Ashton'ın başı o ana dek hafifçe sola eğikti. Şimdiyse adeta ağır çekimdeymişçesine yavaş yavaş başını sağa eğdi. Sağ elindeki tabancasını deminden beri kucağında olan sol eline aktardı. Sağ elini başının sağ tarafına doğru götürünce parmak uçlarıyla kulağına ve şakaklarına dokunmuş oldu. Bu hassas ve endişeli bir ruh halinde olduğunun nişanesi olarak algılanabilecek türden bir mimikti. Başını hafifçe eğişiyle birleşince de sanki hoş bir melodiye kulak kabartıyormuş gibi görünmüştü.

Sonunda gözleri Gumey'inkilerle buluştuğunda elini sandalyesinin kolçağına doğru indirip aynı anda da silah tutan elini biraz yukarı kaldırdı. Yüzünde, kısa ömürlü tuhaf bir çiçeği andıran bir gülümseme belirmesiyle kaybolması bir oldu. "Sen akıllı bir adamsın. Çok akıllı bir adam."

Monitörün hoparlörlerinden işitilen aşağıdaki seslerin arttığı işitiliyordu.

Ashton bunun farkında değil gibiydi. "Zeki, güçlü sezgileri olan, etkilemeye meraklı birisin. Ama kimi etkileme derdinde- sin? Merak ediyorum doğrusu."

"Bir şey yanıyor," dedi Hardwick yüksek, telaşlı bir sesle. "Sen bir çocuksun," diye devam etti Ashton düşündüklerini ifade etmeye ara vermeden. "Bir kağıt hilesi öğrenen ve bunu aynı insanlara tekrar tekrar yaprak her seferinde onlardan ilk gördükleri andaki şaşkın tepkilerini almayı uman bir çocuk."

"Lanet olsun bir şey yanıyor!" diye tekrarladı Hardwick ekranı işaret ederek.

Gumey sahte, soğukkanlı bakışlarla karşısında silah tutan adama bakıyordu. Ekranda olup bitenlerin beklemesi gerekiyordu. Çünkü şu an Ashton'm konuşmayı sürdürmesini istiyordu.

Duvardaki oyukta bir hareketlenme daha oldu. Kahverengi hırkalı, kısa boylu adam saklandığı yerden yavaşça kapının eşiğine doğru geçmişti. Gumey bir saniye sonrasında onun Hobart Ashton olduğunu anlamış durumdaydı.

Gurney bile bile gözlerini Scott Ashton'm tabancasından ayırmıyordu. Acaba diye düşünüyordu babası, o da eğer anlıyorsa, bu olup bitenlerin ne kadarını idrak edebiliyor? Ve bir şeyler idrak edebiliyorsa ne yapmaya niyetli? Buraya saklanmasının amacı ne? Merdivenlerden çıkıp, bu oyuğa gizlenmesine hangi bilgileri, hangi düşünceleri yol açtı? Daha önemlisi durduğu yerden oğlunun elindeki tabancayı görebiliyor mu? Ve görüyorsa da bunun manasını anlayabiliyor mu? Yoksa hezeyanlar içinde mi? Ve belki de en önemlisi eğer yaşlı adam amaçlı bir şekilde ya da yanlışlıkla anlık bir dikkat dağılmasına sebebiyet verirse Gumey'in silahın kullanılmasına imkan vermeden

Ashton'ın üzerine atılmasını sağlayacak bir fırsat doğabilir miydi?

Bu umutsuz düşünceler ani bir patlamayla kesildi.

"Lanet olsun! Şapel yanıyor!" diye bağırdı Hardwick.

Gumey, Scott Ashton'la babasını gözden kaçırmamaya çalışarak yan gözle monitöre baktı.

Ekranda şapelin duvarlarındaki şamdanların arkasındaki lambalardan yükselen dumanlar net biçimde görülüyordu. Kızlardan bazıları yerlerinden fırlayıp, ortaya kaçışmışlar bazılarıysa şaşkınlık içinde oraya buraya koşturmaya başlamışlardı. Sonunda kameraya en yakın konumdaki platformun üzerinde toplandılar.

Gumey refleksle ayağa kalktı. Hardwick de peşi sıra ayaklandı.

"Dikkatli ol, dedektif," dedi Ashton tabancayı sağ eline alıp, Gumey'in göğsüne doğru yönelterek.

"Kapıları aç," diye emretti Gumey.

"Şimdi değil."

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

Monitörden aşağıdan yükselen çığlıklar işitiliyordu. Gurney ekrana tam kızların alev makinesine dönüştürülmüş yangın tüplerini kullanmaya başladıkları sırada bakmıştı. Alevleri söndürme umuduyla yangın tüplerini kullanan kızlar aslında tahta sıraları tutuşturan bir sıvıyı çevreye yayıyorlardı. Başka bir kız, diğer yangın söndürücüyü kullanmaya kalktı. Sonuç yine aynıydı.

Makineden çıkan sıvı, alevleri daha da harlandırıyordu. İçerideki tüm yangın söndürücülerin, bu etkiyi sağlamayacak şekle dönüştürüldükleri ortadaydı. Bu da Gumey'e Bronx'ta yirmi yıl kadar önceki kundaklanma olayını hatırlattı. Sonrasında küçük hırdavatçı dükkanındaki yangın söndürücülerden birinin boşaltılıp, içinin pelteleştirilmiş benzinle doldurulduğunu tespit etmişlerdi.

Ev yapımı bir napalm bombası.

Şapele şimdi panik havası hakimdi.

"Açsana şu kapıları aşağılık pislik," diye bağırdı Hardwick, Ashton'a.

Ashton'm babası elini süveterinin cebine atıp, parlak uçlu bir cisim çıkardı. Sonra küçük bıçağın sapını açtı. Gumey bunun küçük bir çakı olduğunu fark etmişti. Scott'ın küçükken dal parçalarını

>ymakta kullanabileceği türden basit bir çakı. Elini indirip, ifadesiz bir yüzle, oğlunun sandalyesinin arkasında beklemeye koyuldu.

Scott Ashton'ın gözleri Gumey'in üzerinde kenetlenmişti. "Bu benim tercih ettiğim son değil.

Ama senin zekice müdahalelerin buna neden oldu. Bu ikinci en iyi çözüm."

"Bıraksana on lan, seni aşağılık manyak!" diye bağırdı Hardwick.

"Ben elimden geleni yaptım," dedi Ashton sakin bir sesle. "Umutlarım vardı. Her yıl birkaçına

yardım ettik. Ama bir süre sonra fark ettim ki çoğuna hiç yardımımız olmuyor. Çoğu buradan en az geldikleri günkü kadar zehirli bir şekilde ayrılıyorlar. Buradan başkalarını zehirlemeye, hayatları mahvetmeye gidiyorlar."

"Senin bu konuda yapabileceğin bir şey yoktu," dedi Gumey.

"Ama öyle de düşünmüyordum... Görevim ve Yöntemim bana verilene dek. Eğer biri bu türden zehirli bir hayat sürmeyi seçerse, ben en azından yapacaklarını sınırlandırıp, başkalarını zehirleme sürelerini kısıtlamayı başarabilirdim."

Monitörden yükselen çığlıklar artık dayanılmayacak hal al* mıştı. Hardwick yüzünde bomboş bir ifadeyle Ashton'a doğru yürümeye başlayınca Gurney onu durdurmak için elini sırtma koydu.

Tam bu sırada Ashton da tabancasını ona çevirmişti.

"Tanrı aşkma, Jack," dedi Gumey. "Elimizde silahımız yokken işi kurşunlarla çözme aşamasına getirmeyelim."

Hardwick durdu. Çenesindeki kaslar seğiriyordu.

Gumey, Ashton'a takdir edici bir gülümsemeyle baktı. "Demek centilmenlik anlaşması buymuş."

"Ah. Bay Ballston konuştu demek."

"Kamala hakkında evet. Ama daha fazlasını öğrenmek isterim." "Zaten bir hayli fazlasını biliyorsun."

"Bana kalanını anlat."

"Çok basit bir hikaye bu, dedektif. Çok bozuk bir aile düzenimiz vardı bizim." Yüzünde iğrenç bir sırıtış peyda oldu. Bu sırıtışıyla aslında gereğinden fazla kullanılmış moda psikoloji terimlerinin ifade etmeye çalıştığı kabuslan çok daha anlaşılır biçimde ortaya koyuyordu. Sanki teninin altında böcekler varmışçasına dudaktan seğirdi. "Sonunda başka bir aile tarafından evlat edinilerek kurtanldım. Eğitim görme şansım oldu. Kendimi bu işe adadım. Çoğunlukla da başansız oldum.

Hastalanırı çocuklara tecavüz etmeyi sürdürdüler. Ailevi bağlanmm bana bu korkunç kızlarla korkunç erkekleri bir araya getirebilmemi sağlayabileceğini fark edinceye dek ne yapacağımı bilmiyordum." Bir kez daha sırıttı. "Hatanın tazmini. Kusursuz çözüm." Sıntması soldu. "Jillian zeki bir kadındı. Sadece bilmesi gerektiğinden çok az da olsa fazlasını öğrenmişti. Duymaması gereken bir telefon konuşmasını duymuş, talihsiz merakının peşine düşmüş, doğru izleri takip etmeye başlamıştı. Elbette hiçbir zaman her şeyi anlayamayacaktı. Ama elindeki bilgi kırıntılarını kişisel avantaja döndürebileceği kanaatindeydi. İlk talebi evlenmemizdi. Ama bunun son talebi olmayacağının bilincindeydim. Sorunu son derece tatmin edici bir biçimde sona erdirmeye karar verdim. Hatanın tazmini. Uzunca bir süre her şey gayet iyi gitti. Ama sonrasında işe sen kanştın."

Tabancayı Gumey'in yüzüne doğrulttu.

Ekranda iki sıranın alevler içinde kaldığı görülüyordu. Lambalardan dumanlar yükseliyordu.

Perdelerin bazılan da tutuşmuştu. Kızların çoğu yerlerdeydi. Bazıları yüzlerini kapatmışlar, bazıları elbiselerinden yırttıkları kumaş parçalarıyla ağızlarını burunlarını kapatmaya çalışıyorlar, bazıları ağlıyor, bazıları öksürüyor, birkaçı da kusuyordu.

Hardwick'in artık dayanamayacak halde olduğu apaçık ortadaydı.

"İşe sen karıştın," diye yineledi Ashton. "Zeki adam David Gumey. Ve işte sonuç bu." Tabancayı ekrana doğru salladı. "Neden zekan işlerin bu şekilde bitebileceğini sana fısıldamadı? Başka nasıl bitebilirdi ki? Onlan serbest bırakacağımı gerçekten düşündün mü? Zeki, çok zeki David Gumey

gerçekte bu derece aptal mı?”

Hobart Ashton oğlunun sandalyesine doğru bir iki kısa adım attı.

Hardwick bağırarak, “Senin çözümün bu mu Ashton?” dedi. “Bu mu yani seni aşağılık pislik!

Yüz yirmi genç kızı canlı canlı yakacak mısın? Bu mu senin lanet olası çözümün?”

“Ah, evet, evet, evet, bu! Sonunda kaçacak yerim olmayınca onlan bırakacağımı gerçekten düşündünüz ha?” Ashton’ın sesi şimdi yükseliyor, kontrolden çıkıyordu. Adeta Gumey’Ie

Hardwick’in üzerine her an atılmaya hazır vahşi bir yaratık gibiydi. “Bu yılanların kafesinin kapılarını açıp onları küçük bebeklerin üzerine salacağımı mı düşündünüz gerçekten? Bu zehirli yaratıklan, bu iğrenç, nefret dolu yaratıkları serbest mi bırakacaktım? Zırdeli, yozlaşmış, aşağılık, pislik! Bu sürüngenler...”

O kadar ani oldu ki Gumey bir an için göremediğini sandı. Sandalyenin arkasında aniden beliren elin ani hareketi Ashton’ın cümlesini yarıda kesti. Sonra yaşlı adam atletik bir hareketle öne sıçrayıp, Ashton’ın tabancasının namlusunu yakaladığı gibi olanca hızıyla büküp, tabancayı elinden aldı. Bu hareketiyle tetikteki parmağın berbat bir sesle kırılmasma neden olmuştu. Ashton’m başı öne, göğsüne düştü. Bedeni öne doğru eğildikçe eğildi. Sonra da anne kamındaki bebek pozisyonunda yere devrildi. Ancak o anda boynunun etrafında meydana gelen kan gölünün gözler önüne serilişiyle gerçek ölüm nedeni anlaşılmış oldu.

Hardwick’in çene kasları seğirmeye devam ediyordu.

Kahverengi hırkalı küçük adam çakıyı Ashton’ın az önce oturduğu sandalyenin minderine silip, yeniden cebine attı.

Sonra yerde yatan Ashton’a bakarak, sanki oğlunun çıkmakta olan ruhunu takdis ediyormuşçasına fısıldayarak, “Sen pisliğin tekisin,” dedi.

Arkasında Kalanlar

Cjumey acemi bir polisken şiddete ve kana, özellikle de ölümcül bir yaradan fışkıran kana karşı gösterdiği yoğun tepkileri yirmi yıllık cinayet masası görevi sırasında kontrol edip gizlemeyi ustalıkla öğrenmişti. Mutlaka bir tepki göstermesi gereken durumlarda da gerçek duygularının üzerini büyük bir başarıyla örtebiliyor, en azından hissettiği dehşeti tiksinti benzeri bir duyguya benzetmeyi başarabiliyordu. Şimdi de aynı şeyi yapıyordu.

Yerde kUçük, oval bir göl oluşturarak yayılan, kısmen de İran halısı tarafından emilen kana bakarak, en fazla ön camdaki kuş pisliğinden şikayet eden birinin hoşnutsuzluğuyla, “Ne karmaşa be!” dedi.

Hardwick şaşkındı. Önce Gumey’e sonra yerdeki cesede sonrasında da ekrandaki cehennemvari manzaraya baktı. Ardından olup bitenleri kavrayamadığını gösterir bir yüzle

Ashton’in baba- - sına döndü. “Kapılar. Neden açmıyorsunuz o kapıları?”

Gumey'le yaşlı adam zerre kadar kaygı «çermeyen bakışlarla birbirlerini süzdüler. Başlangıçta

Gumey’in soğukkanlılığını mu* hafaza ediyormuş gibi gözükmesi ona avantaj sağlamıştı. Ama artık pek işe yaramayacak gibiydi. Zira yaşlı adam sakin, acımasız bir kendine gUven duygusuyla hareket etmişti. Sanki Ashton’ı öldürmek ona derin bir huzur ve güç vermişti. Sanki öteden beri devam eden büyük bir dengesizlik ortadan kaldırılmıştı.

Karşısındaki öyle yalnızca soğukkanlı bakışlar yönelterek yenebileceği bir adam değildi. Gumey

oyunu yenilemeye, kuralları değiştirmeye karar verdi. Eğer herkesin buradan canlı çıkmasını istiyorsa elini çabuk tutması gerektiğinin de bilincindeydi. Ters yönden bir darbe savurmanın tam zamanıydı.

“Bana Tel Aviv’i hatırlattı,” dedi Gumey ekranı işaret ederek. Küçük adam şaşırdı. Sonrasında da dudaklarını sıkarak anlamsız bir ifadeyle gülümsedi.

Gumey darbenin yerini bulduğunu hissetmişti. Ama bundan sonra ne yapmalıydı?

Hardwick afallamış, delicesine bir öfkeyle onlara bakıyordu. Gumey silahlı adama odaklanmayı sürdürüyordu. “Keşke daha erken gelebilseydiniz.”

“Ne?”

“Keşke diyorum biraz daha erken gelebilseydiniz. Mesela üç ay yerine beş ay önce.”

Küçük adam samimi bir merakla, “Bunun sizinle ne alakası var ki?” diye sordu.

“Jillian’ın başına gelenlere mani olabilirdiniz.”

“Ah.” Başını hafifçe, sanki Gumey’in bu sözlerine hak veri- yormuşçasına salladı.

“Siz işe daha önce müdahale etmiş olsaydınız, duruma ilk başta el koysaydınız, her şey şimdi çok farklı olabilirdi. Bence çok daha da iyi olurdu. Siz de aynı fikirde değil misiniz?” Gumey bir yandan da tamamen yanlış yolda olma ihtimalinin bulunduğunu düşünüyor, bu olasılık onu bir hayli endişelendiriyordu. Ama bu şekilde devam etmekten başka bir çaresi yoktu artık. İkinci kez düşünmeye vakit kalmamıştı. O zaman olanca gücünle saldır. “Belki de onu uzun zaman önce öldürmeliydiniz. Belki de daha doğduğunda Tirana ona dişlerini geçiremeden onu boğmalıydınız. Aşağılık yaratık annesi gibi doğuştan kaçıktı. Sizin gibi bir işadamı değildi.”

Gumey adamın yüzünde en ufak bir tepki kırıntısı görmeye çabaladı ama yüz ifadesi elindeki tabancadan daha insani değildi.

Ama yine de ileri gitmekten başka çare yoktu. “Jillian olayından sonra bu yüzden buraya geldiniz değil mi?

Leonardo'nun onu öldürmesi bir yere kadar anlaşılabilirdi. Hatta belki de iyi bir iş bile sayılabilirdi. Ama onun lanet kafasmı hem de düğün günü kesmesi... işte bu iş miş değildi. Tahminimce işlere göz kulak olmak için geldiniz buraya. Bu zırdelinin her şeyi mahvetmesini istemiyordunuz. Ama dürüst olmak gerekirse Leonardo’nun da kendine göre güçlü yanları vardı. Zeki. Hayal gücü kuvvetli biriydi değil mi?”

Hâlâ boş bakışların ardındaki ifadeyi anlamak olanaksızdı.

Gumey sözlerini sürdürdü. “Mesela Hector fikrinin son derece zekice olduğunu kabul etmelisiniz.

Mapleshade mezunlarının nerede olduklarının bilinmediğinin fark edilme olasılığına karşılık onun gibi tehlikeli bir tip yaratıldı. İşte bu yüzden efsanevi Hector kızların ortadan kaybolmaya başlamalarından hemen önce sahneye çıktı. Buradan da Leonardo’nun kendisi açısından ileriyi düşünen biri olduğu sonucuna ulaşılıyor. İnisiyatif kullanabilen, iyi plan yapabilen biriymiş. Ama bunların bedeli de bir hayli ağır tabii. Tam bir kaçıktı değil mi? Bu nedenle sonunda bunu yapmak zorunda kaldınız. Bu hareketleriyle elinizi kolunuzu bağlamıştı. Krizi yönetmek için başka çareniz yoktu.” Gumey başını sallayarak yerdeki halının üzerindeki büyük kan lekesine baktı. “Çok geç Giotto. Artık çok geç.”

“Bana ne dedin sen?”

Gumey yanıt vermeden önce adamın ifadesiz yüzüne uzun uzun baktı. “Zamanımı harcama benim.

Sana bir teklifim var. Kabul etmek için beş dakikan var.” Adamın ördüğü duvarda küçücük bir çatlak oluşturduğunu görmüş gibiydi. Ama en fazla saniyenin dörtte biri kadar bir zaman dilimi için.

“Bana ne dedin sen?”

“Giotto, sok artık şunu kafana. Bu iş bu kadar. Skardlar’m işi bitti. Skardlar boku yedi. Anlıyor musun? Vakit geçiyor. İşte teklifim. Bana Kamala’nm bütün müşterilerinin adlarını ve adreslerini ver. İş yaptığın bütün Jordan Ballston gibi aşağılık heriflerin adlannı ver bana. Özellikle de Mapleshade kızlarının hâlâ hayatta olabileceği adresleri. Sen bana bunları verirsen ben de sana tutuklanma süreci boyunca hayatta kalacağının sözünü vereyim.” Küçük adam altı çakıl taşlarla dolu bir battaniyenin üzerinde yüründüğünde çıkan seslerin benzeri bir tonlamayla kahkahayı bastı. “Acayip cesursun Gumey. Ama yanlış yoldasın.”

“Evet, ne demezsin. Bu arada dört buçuk dakikan kaldı. Zaman su gibi akıyor. Eğer bana istediğim adresleri vermezsen sana ne olacağını söyleyeyim. Seni prosedüre uygun biçimde gözaltına almaya çalışacağız. Ama sen kaçmaya çalışma aptallığı göstereceksin. Bunu yapınca da bir polis memurunun hayatını tehlikeye atmış olacaksın. Bu yüzden de seni vurmak zorunda kalacağız. İki kez vurulacaksın. İlk, dokuz milimetrelik kurşun taşaklarında kocaman bir delik açacak. İkincisiyse omuriliğinin birinci ve ikinci servikal vertebralarını parçalayarak geri dönüşümü olmayan felce neden olacak. Bu iki yaralanma neticesinde ömrünün sonuna dek hapishane hastanesinde, tekerlekli sandalyesinde şakıyan bir zavallıya dönüşmüş olacaksın. Bu arada hastanedeki dostların istedikleri her seferinde gelip suratına işeyebilecekler.

Nasıl? Teklife ne diyorsun şimdi?”

Adam yine aynı biçimde güldü. Bu Hardwick’in o kulak tırmalayıcı kahkahasının bile sevimli bulunmasına neden olacak derecede itici bir gülüştü. “Neden hâlâ hayattasın biliyor musun Gumey? Çünkü hep sonrasında ne diyeceğini merak etmekten kendimi alamıyorum.”

Gumey saatine baktı. “Üç dakika yirmi saniye kaldı.”

Artık monitörden inlemeler, boğuk öksürükler, keskin, kısa süreli çığlıklar ve ağlamalar dışında hiçbir şey işitilmiyordu. “Lanet olsun,” dedi Hardwick. “Tanrım, lanet olsun.”

Gumey ekrana baktı, yürek parçalayıcı sesleri dinledi, ardından Haidwick’e dönüp, kararlı bir tavırla,

“Ben unutursam kapıları açacak cihazın Ashton’ın cebinde olduğunu sen unutma sakın,” dedi.

Hardwick yüzüne tuhaf bir ifadeyle bakarken bu sözlerle ne ima edildiğini anlamış gibiydi.

“Zaman geçiyor,” dedi Gumey, Giotto Skard’a dönerek.

Yaşlı adam bir kez daha güldü. Ona blöf yapılamazdı. Anlaşma filan olmayacaktı.

Ekranda bir kızm yüzü belirdi. Darmadağın saçları yüzünden suratı net biçimde görünemese de dehşet ve korku içinde olduğu belliydi. Yaşamının en büyük korkusunu yaşadığı o anda kameraya fazla yaklaştığından, görünüşü olduğundan çok daha dehşet verici bir hal almıştı.

“Seni pislik!” diye bağırdı çatlamış sesiyle. “Seni pislik! Seni pislik! Seni pislik!” öksürmeye, inlemeye, titremeye başladı.

Sıska Dr. Lazarus altüst edilmiş sıraların arkasında, dumanlarla dolu zeminde tıpkı devasa bir siyah böcek gibi sürünüyordu.

Giotto Skard ekrana bakıyordu. Duygusuzca değil daha da kötüsü eğleniyormuş gibilerinden bir ifade vardı suratında.

Ekranın adamın dikkatini dağıttığını fark eden Gumey bu fırsatı değerlendirmeye karar verdi. Zaten bu son şanslarıydı.

Suçlayacak kimse yoktu. Onu kimse de kurtaramazdı. Kendi kararıyla buraya gelmişti. Hayatının en tehlikeli yerine. Bu daracık yerde, cehennemin eşiğinde sallanıyordu adeta.

Cennetin Kapısı.

Yapabileceği tek bir şey vardı.

Yapacağı şeyin işe yaramasını umuyordu.

Eğer başaramazsa hiç olmazsa günün birinde belki Madeleine beni affeder diye umut ediyordu.

5 5 6 . B ö l üm

Tara^a^TüVW(Tu

Son kurşun

Va zen/eı^esbufeg)

.A. kadem ide insanı vurulmaya hazırlayan yeterli düzeyde bir eğitim verilmezdi. Ancak insan vurulanların anlattıklarını dinleyerek belirli bir fikre sahip olabilirdi. Ayrıca yaralıları görmek de bu fikri biraz daha olgunlaştırırdı. Ama hemen her türlü zorlu deneyimde olduğu gibi bunda da fikir sahibi olmakla olayı bizzat yaşamak arasında dağlar kadar fark vardı.

Bir iki saniye içinde geliştirdiği planı aslında pencereyi açıp aşağı atlamak kadar basitti. Üç metre kadar ilerisinde, açık kapının iç tarafında, Ashton'm boş sandalyesinin hemen yanında duran tabancalı küçük adamın üzerine atlayacaktı. Bu darbeyle adamı açık kapıya oradan da aşağı taş merdivenlerden aşağı yu- varlayabilme/i muyordu. Ama vurulma hatta birden fazla kez vurulma riski çok yüksekti.

Giotto Skard, 'Pislik,' diye bağıran kızı izlerken, bir eliyle alnını diğeriyle de göğsünü, kalbinin bulunduğu kısmını mümkün olduğunca kapatmaya çalışıp, gırtlağını parçalarcasına bağırarak adamın üzerine atladı. Skard'ın .25 kalibrelik silahının bu muhafaza etmeye çalıştığı iki bölge dışında ölümcül bir yaralanmaya sebep olamayacağı kanaatindeydi.

Çılgınca, adeta intihar gibi bir eylemdi ama başka çaresi yoktu.

İlk kurşunun sağır edici sesi harekete geçtiği anda işitildi. Gumey'in sol göğsünün alt tarafına yerleştirdiği sağ bileğine isabet eden kurşun dayanılmaz bir acıya neden oldu.

İkinci kurşunsa midesinde yangına neden otdu adeta.

Üçüncü kurşunsa en kötüsüydü.

Ne burada ne de orada.

Bir elektrik patlaması. Kör edici yemyeşil adeta patlayan yıldızlara benzeyen bir patlama. Çığlıklar. Acının, dehşetin öfkeyle birleşimiyle oluşan çığlıklar. Işık çığlığa, çığlık ışığa dönüşüyordu.

Sonra hiçbir şey olmadı. Sonra sanki bir şeyler olur gibi geldi. Neyin ne olduğunu ilk anda kavramakta zorluk çekiyordu.

Beyaz bir genişlik. Hiçbir şey olmayabilir. Tavan olabilir.

Beyaz genişliğin altında bir yerlerde, biraz üzerinde siyah bir kanca vardı. Adeta kendisini çağıran bir parmak gibi uzanıyordu. Çok geniş anlamları olan bir jest. Kelimelere dökülemeyecek kadar

geniş. Artık her şey kelimelere dökülemeyecek kadar genişti. Kelimeleri« düşünemiyordu. Aklına bir tek kelime bile gelmiyordu. Unutmuştu hepsini. Kelimeler. Kiiçük anlamsız şeyler siyah plastik böcekler. Çizilmiş. Tuhaf şekiller. Alfabe çorbası.

Kancanın ucunda renksiz bir torba asılıydı. İçinde bir sıvı. Aşağı doğru inen hortumlar. Sanki parktaki model uçağın neopren gaz tüpü gibi. Uçak yakıtının kokusunu alabiliyordu. Maharetli işaret parmağın dokunuşuyla küçük motorun sarsılarak çalışmaya başlayışını izliyordu. Ses artıyor, motor bağırıyor, çığlıklar feryada dönüşüyordu. Parktan eve dönüş yolunda, babasını, neredeyse hiç konuşmayan babasını takip ederken, ayağı takılıp taşların üzerine düşüyor. Dizi kesilip kanamaya başlıyor. Kan dizkapağından çoraplarına doğru süzülüyor. Ağlamıyor. Babası mutlu gözüküyor. Onunla gurur duyuyor. Daha sonra bu büyük başarısını annesine anlatıyor. Artık bir daha hiç ağlamayacağı yaşa geldiğini söylüyor. Babasının ona gururla baktığı nadir anlardan biri. Annesi, "Tanrı aşkına daha dört yaşında, tabii ki ağlayabilir," diyor.

Babası hiçbir şey söylemiyor.

Kendini araba kullanırken görüyor. Gayet iyi bildiği Catskill yollarında. Önünden bir geyik geçiyor. Diğer tarlaya doğru. Arkasından da hiç beklemediği anda yavrusu fırlıyor. Güm. Hayvanın kıvrılmış cesedi.

Annesinin geri dönüp, kenardan ona bakışı.

Danny kaldırımda. Kırmızı bir BMW hızlanıyor. Kovaladığı güvercin caddeye doğru havalandı. Daha henüz dört yaşındaydı.

Nino Rota'nm ezgileri. Acıklı, alaycı, baş döndürücü. Tıpkı hüzünlü bir sirk misali. Sonya Reynolds yavaşça dans ediyor. Sonbahar yaprakları dökülmeyi sürdürüyor.

Sesler.

"Şu an bizi işitebiliyor mu?"

"Mümkün. Dünkü beyin tarama sonuçları duyu merkezlerinde belirgin bir aktivite olduğunu tespit etti."

"Belirgin? Ama...?"

"Ancak düzensiz."

"Yani?"

"Beyni normal fonksiyonlarını sürdürüyor. Ama hep değil. Zaman zaman. Bazen kavramları algılamasında dalgalanmalar meydana geliyor. Ama bu geçici olabilir. Tıpkı uyuşturucu veya haiüsinasyon yaratan ilaçlar kullanıldığında seslerin görülmesinde, renklerin işitilmesinde olduğu gibi."

"Peki ya koyduğunuz teşhis..."

"Bayan Gumey ağır beyin yaralanmalarında..." "Bilmediğinizi biliyorum. Sadece ne düşündüğünüzü söyleyin." "Tamamen iyileşirse hiç şaşırmam. Ani, beklenmedik iyileşme gösteren o kadar çok vaka gördüm ki..."

"Ama iyileşemezse de şaşırmazsınız?"

"Kocanız başından vuruldu. Hayatta kalması bile mucize." "Evet. Teşekkürler. Anlıyorum.

İyileşebilir. Ya da kötüleşebilir. Siz ne olabileceğine ilişkin en ufak bir tahminde bulunamıyorsunuz.

Doğru mu?”

“Elimizden geleni yapıyoruz. Beyindeki şiş inince durumu daha net göreceğiz.”

“Şu an canının yanmadığına emin misiniz?”

“Canı yanmıyor.”

Cennet.

Sıcaklık ve serinlik gelip giden dalgalar ya da yön değiştiren yaz esintileri gibi sarıyordu bedenini.

Şimdi sıra nemli otların kokusunu getiren serinlikteydi. Ardından güneş ışıkları altında açan lalelerin kokusuyla birlikte sıcaklığı hissetmeye başladı.

Serinlik yatağındaki çarşafların serinliğiydi. Sıcaklıksa kadın seslerinin sıcaklığı.

Yumuşacık dudaklar alnına değdiği anda sıcaklıkla serinlik birleşti. Sıcaklık, şefkat.

Yargılama.

New York Eyalet Mahkemesi. İğrenç, kasvetli, renksiz bir duruşma salonu. Yargıç, bitkin, umursamaz ve ağır işiten tam bir karikatür imgesi adeta.

“Dedektif Gumey, hakkınızdaki suçlamalar çok ağır. Nasıl savunacaksınız kendinizi?”

Konuşamıyor, karşılık veremiyor, kıpırdayamıyordu bile. “Sanık burada mı?”

“Hayır!” diye bağırıyordu herkes bir ağızdan.

Yerden havalanan bir güvercin dumanlar içinde kayboluyor.

Konuşmak, burada olduğunu kanıtlamak istiyor. Ama konuşamıyor. Ne bir tek kelime söyleyebiliyor ne de parmağını kıpırdatabiliyor. Boğazından bir tek hece, gırtlağından tek bir inleme çıkartabilmek için umutsuzca çabalıyor.

Salon alevler içinde. Yaıgıcın cübbesi için için yanıyor. Yargıç hırıltıyla soluk alarak konuşuyor.

“Sanık sonsuza dek bulunduğu yerde kalacak. Ve burası sanık aklını kaçınncaya ya da ölünceye dek her seferinde biraz daha küçültülecek.”

Cehennem.

Penceresiz bir odada ayakta. Daracık, pis kokulu odada dağınık bir yatağın yanında. Kapıyı buluyor. Ama bu sadece bir tek klozetin olduğu bir tuvaletin kapısı. Birkaç santim derinliğinde yapılmış, arkasındaki duvara monte edilmiş küçücük bir klozet Nefes almakta zorluk çekiyor.

Duvarlara vuruyor ama her darbesiyle alevlerin, dumanların etrafa yayılmasına neden oluyor.

Sonra, yatağın yan tarafında bir yarık görüyor. Ve yangın arkasından kendisini izleyen bir çift göz

Orada duvarın yanında, gözlerin kendisini izlediği yerde duruyor ama yarık artık yok. Orası artık kapkaranlık. Sakinleşmeye çalışıyor. Yavaş ve düzenli soluk almaya çabalıyor. Kıpırdamayı deniyor. Ama içerisi çok dar. Kollarını kaldıramıyor. Bacaklarını bükemiyor. Yere devriliyor.

Zemine çarpıyor.Ama bu bir çarpma değil aslında. Bir çığlık. Vücudunun altında kalan kolunu kurtaramıyor. Ayağa kalkamıyor. Artık içerisi daha da dar. Hiçbir şeyin kıpırdamasına imkan yok.

Giderek artan dehşet nefes almasını bile olanaksızlaştırıyor. Keşke bir ses çıkartabilse, konuşabilse, haykırabilse.

Çok uzaklarda çakallar ulumaya başlıyor.

Hayat.

“Beni duyabildiğine emin misiniz?” Ses umut dolu. Saf, tertemi? bir umut.

“Tarama sonuçlarında gözüken aktivite çizelgesinde özellikle işitme nöronlarında bir hareket görüyorum. Emin olduğum tek şey bu.’' Kadının sesi soğuktu.

“Felç olma ihtimali var mı?” Onun sesiyse karanlığın eşiğindeymiş gibi geliyordu.

“Görebildiğimiz kadarıyla motor merkezi direkt olarak etkilenmemiş. Ama bu türden yaralanmalarda...”

“Evet, biliyorum.”

“Pekala, Bayan Gumey. Sizi onunla yalnız bırakayım.”

“David,” dedi fısıldayarak.

Hâlâ kıpırdayamıyordu ama kadının sesiyle paniği bir şekilde etkisini kaybediyor, hafifliyordu.

Etrafını çeviren şey, her ne olursa olsun, onu artık ezemeyecekti.

Kadının sesini tanıyordu.

Bu sesle birlikte yüzünü de hatırladı.

Gözlerini açtı. İlk anda ışıktan başka bir şey göremedi.

Sonra onu gördü.

Kadın ona bakıyor, gülümsüyordu.

Kıpırdamaya çalıştı. Ama hiçbir yerini oynatamıyordu.

“Sargıların var,” dedi. “Sakin ol.”

Birden Giotto Skard’ın üzerine delicesine atılışını hatırladı. Ve sağır edici ilk kurşun sesini.

“Jack iyi mi?” diye sordu zorlukla işitilebilen bir sesle.

“Evet.”

“Sen iyi misin?”

“Evet.”

Gözlen yaşlarla doldu. Karşısındaki kadının yüzü bulanıklaştı.

Bir süre sonra hafizası biraz daha yerine gelmişti. “Yangın,..?”

“Herkes çıktı.”

“Ah. Güzel. Giizel. Jack buldu mu.,." Kelimeyi hatırlayamıyordu.

“Kilitleri açan uzaktan kumanda cihazını mı, evet. Ona Ashton’m cebine bakmasını söylemişsin.”

Tuhaf ağlamayla gülme arası bir ses çıkardı.

“Ne oldu?”

“Sadece bir an için son sözlerinin ‘Ashton’ın ceplerine bak,’ olabileceğini düşündüm de.”

Gülmeye başladığı anda göğsündeki ağrıyla inledi. Bir kez daha gülmeye kalktı yine inledi. “Ah, tanrım, hayır, hayır, beni güldürme.” Yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Göğsü feci ağrıyordu. Çok yorgundu.

Kadın eğilip buruşuk bir kağıt mendille gözlerini kuruladı. “Peki ya Skard?” diye sordu neredeyse hiç duyulamayacak derecede kısık sesle.

“Gı'otto? Onun seni mahvettiği gibi sen de onu fena benzetmişsin.”

“Merdivenlerden mi düşmüş?”

“Ah, evet. Büyük bir ihtimalle hayatında ilk kez üç kez vurduğu biri tarafından merdivenlerden aşağı yuvarlandırılmıştır.” Kadının sesine sayısız duygu sinmişti ama Gumey bunların içinde en yoğununun masum bir gurur olduğunu fark etti. Güldü. Gözünden yine yaşlar boşaldı.

“Artık dinlen,” dedi kadın. “Gelip seninle konuşacaklar sonra. Hardwick, BCFdaki herkese, kimin kim, neyin ne olduğuna ilişkin senin keşfettiğin bilgileri verdi. Ayınca onlara senin olağanüstü bir kahraman olduğunu, çok sayıda insanın hayatını kurtardığını anlattı. Ama onlar hikayeyi bir de senin ağzından dinlemek istiyorlar.”

Bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra hafızasını mümkün olduğunca zorlayarak sordu. “Onlarla ne zaman konuştun?”

“Tam iki hafta önce bugün.”

“Hayır, yani... Skard olayıyla ve yangınla ilgili olarak diyorum.” “İki hafta önce bugün. Olayın olduğu, benim New Jersey’den döndüğüm gün.”

“Tanrım. Yani...?”

“bıı j'iredir aramızda değildin.” Sustu. Gözlerinden yaşlar boşaldı. Sarsılarak zorlukla ııcfc3

alabiliyordu. “Seni kaybediyordum neredeyse, ’ dedi. Ve bunu söylediği anda yüzünde Gumey’in daha önce hiç görmediği yabanıl bir çaresizlik ifadesi belirdi.

5 6 3 . B ö l üm

Dünyanın Işığı

“T T

yuyor mu?”

“Pek uyuma denemez. İçi geçmiş diyelim. Acısını dindirmek için ona düzenli aralıklarla Dilaudid veriyorlar. Ama konuşursan seni duyar.”

Doğruydu. İçinden gülümsedi. Ama ilaç acısını dindirmekten daha fazlasını yapmıştı. Sarsıcı dalgalan da engellemişti... Daha sakindi artık. Buna da içinden gülümsedi.

“Onu rahatsız etmek istemiyorum.”

“Ne diyeceksen de. Seni gayet iyi duyar. Ve rahatsız da etmezsin.”

Sesleri tanıyordu. Val Peny’nın ve Madeleine’in sesleri. Güzel sesler.

Val Perry hoş sesiyle konuşmaya başladı. “David? Sana teşekkür etmeye geldim.” Uzun bir sessizlik.

“Sanırım söyleyebileceklerim bu kadar. Sana bir zarf bırakıyorum. Umarım yeterli- dir. Anlaştığımızın on kat fazlası var içinde. Eğer yetmezse haber ver bana.” Bir sessizlik daha. Küçük bir iç çekiş. Turuncu gelincik tarlalarının üzerinde esen tatlı meltemi andıran bir iç çekiş. “Teşekkürler.”

Vücudu nerede bitiyor, yatak nerede başlıyor anlayamıyordu. Hatta nefes alıp almadığının bile farkında değildi.

Sonra uyanıp, Madeleine’e baktı.

“Jack gelmiş,” dedi. “BCI’dan Jack Hardwick. Onunla konuşabilecek misin yoksa yarın gelmesini mi söyleyeyim?”

Karısının arkasına, kapının eşiğine doğru bakınca kısa saçlı, al yanaklı, buz mavisi gözleri malamute cinsi köpekleri andıran adamı gördü.

“Şimdi gelsin.” Hardwcik’le konuşmak, her şeyi derli toplu biçimde anlamasını sağlayıp daha doğru düzgün düşünmesine olanak verebilirdi.

Karısı başını sallayıp, kenara çekilince içeri giren Hardwick yatağın kenarına kadar yürüdü.

“Aşağıdaki iğrenç kahvelerden bir tane almaya gidiyorum,” dedi Madeleine. “Birazdan gelirim.”“Biliyor musun?” dedi Hardwick kadın odadan çıkar çıkmaz bandajlı elini Gumey’e doğru sallayarak.” Kurşunlardan biri senin içinden geçip beni yaraladı.”

Gumey adamın eline baktı fakat aman aman bir şey göremedi. Marian Eliot’un Hardwick’i akıllı bir gergedan olarak nitelediğini hatırladı. Gülmeye başladı. Dilaudid gülerken canının yanmamasını sağlamayı başarmıştı anlaşılan. “Beni ilgilendirecek haberlerin var mı?”

“Çok kötü birisin sen, Gumey. Hem de çok.” Hardwick sahte bir üzüntüyle başını salladı.

“Giotto Skard’ın belini kırdığını biliyor muydun?”

“Onu merdivenden ittiğimde mi kırılmış?”

“Onu merdivenlerden itmedin. Herif lanet olası bir kızakmış gibi üzerine bindin yahu! Sonu da tıpkı tehdit ettiğin gibi tekerlekli sandalye oldu. Sanırım senin anlattığın diğer nahoş durumları -

hapishane arkadaşlarının üzerine işeyeceklerini filan - düşünmeye başladı. Sonrasında da pes edip bölge savcısıyla şartlı tahliye imkanı olmayan ömür boyu hapis cezasına çarptırılma, diğer mahkumlardan ayrı bir bölümde tedavi görme koşuluyla anlaşma yaptı.”

“Nasıl bir anlaşma?”

“Bize Kamala’nın özel müşterilerinin adlarını verdi. Sonuna dek gitmeyi sevenlerin isimlerini.”

“Ve?”

“Kızlardan bazılarını verilen adreslerde canlı olarak bulmayı başardık.”

“Anlaşma bu muydu?”

“Artı bize örgütün geri kalanını da ihbar etti. Hem de hemen.” “İki oğlunu mu ihbar etti?”

“Bir saniye bile düşünmeden. Giotto Skard duygusal bağlan olan biri değil neticede.”

Gumey bu yoruma gülümsedi.

Hardwick sözlerini sürdürdü. “Ama sana bir sorum var benim. İşiyle ilgili konularda ne derece faydacı düşündüğü, Leonardo’nun ne derece çılgın olduğu göz önüne alınırsa, nasıl oldu da Giotto Leonardo’nun

Kamala müşterilerini bulaştırdığı bu kafa kesme olayını öğrenmesine rağmen hemen harekete geçmedi?”

“Kolay. Altın yumurtlayan tavuğu kesme.”

“Tavuk da Leonardo ya da diğer adıyla Dr. Scott Ashton’dı öyle mi?”

“Ashton alanında çok önemli biriydi. Mapleshade kartını da gayet iyi kullanıyordu. Onu öldürürse okul kapanabilir, hasta genç kadınlara ulaşma yolu tıkanabilirdi.” Gumey kısa bir süreliğine gözlerini kapattı.

“Bu Giotto’nun tercih edebileceği bir şey değildi.”

“O zaman neden sonunda onu öldürdü?”

“Her şey ortaya çıkmaya başlayınca, altın yumurta kalmamış oldu.”

“Sen iyi misin, zeki çocuk? Biraz mahmur gibisin.”

“Daha iyi olamazdım. Altın yumurta olmayınca çılgın tavuğu taşımak ciddi bir yük oldu. Kâr zarar hesabı yaptı. Şapelde de Giotto, Leonardo’nun artık yalnızca zarar vereceğine karar verdi. Kârlı bir yönü kalmamıştı. Terazinin kefesi artık bu tarafta değildi. Onu öldürmek hayatta tutmaktan daha avantajlı olacaktı.” Hardwick düşünce dolu bir homurtuyla, “Çok pratik düşünceli bir adam,” dedi.

“Evet,” dedi Gumey. Uzunca bir sessizlikten sonra da, “Giotto başka kimseyi ihbar etti mi?” diye sordu.

“Saul Steck’i. NYPD’den çocuklarla Manhattan’daki eve gittik. Ama ne yazık ki daha biz gelmeden önce kendini vurmuş. Bu arada Steck’le ilgili de ilginç bir şey var. Hatırlıyor musun sana onun birkaç kez tecavüzden hüküm giydiğini, sonrasında da bir psikiyatri kliniğinde tedavi gördüğünü söylemiştim? Bil bakalım o kliniğin seks saldırganlarının rehabilitasyonu bölümündeki danışman psikiyatristi kimmiş?”

“Ashton?”

“Tam üstüne bastın. Tahminimce Saul’u gayet iyi analiz etti. Ve onda gördüğü potansiyel gereği mutlaka Skard ailesi bireyi olma kuralında onun lehine bir istisna yaptı. Düşünüyorum da adam gerçekten tam bir insan sarrafıymış. Bir psikopatı neredeyse bir kilometre öteden tanıyormuş.”

“Saul’un kızlarının kimler olduğunu bulabildin mi?”

“Belki staj yapan yeni Mapleshade mezunlarıydılar? Kim bilir? Biz gittiğimizde orada değillerdi. Bir daha da ortaya çıkarlarsa çok şaşırırım.”

Bu Gumey’e belli bir rahatlama sağlamıştı ama Dilaudid’in etkisinde olmasına rağmen tam manasıyla huzura kavuşmuş değildi. Hissettikleri tuhaf bir sessizliğe neden oldu. Sonunda sormaya karar verdi.

“Orada başka ilginç bir şey buldun mu?” “İlginç? Ah, evet, kesinlikle. Bir sürü enteresan video kaydı. En sevdikleri aktiviteleri detaylandırarak anlatan genç bayanlar. Bazıları çok berbattı. Hem de çok.”

Gumey başını sallayarak onayladı. “Başka?”

Hardwick kollarını açıp, omzunu abartıyla silkti. “Olabilir. Kim bilir? Her şeyi toplamaya çalışıyoruz.

Ama bazen bir şeylerin kaybolduğu oluyor. Bu yüzden de envanter kayıtlarına girmiyorlar. Bazen de kazayla imha ediliyorlar. Bilirsin işte.”

Birkaç saniyeliğine ikisi de konuşmadı.

Hardwick bir süre düşünceli göründükten sonra neşeli bir tavırla konuşmaya başladı. “Biliyor musun

Gumey, sen çoğu insanın fark ettiğinden çok daha üşütük birisin.”

“Hepimiz öyle değil miyiz?”

“Tabii ki hayır! Bana bak mesela. Görünüşte üşütük gibi dururum. Ama içim kaya gibi sağlamdır.

Muhteşem, dengeli bir makine gibi.”

“Eğer sen dengeliysen...” Normalde Gumey cümlesini zekice bir kanıt göstererek tamamlardı ama etkisini gösteren Dilau- did yüzünden daha fazla konuşacak hali kalmamıştı.

İki adam bir süre bakıştılar. Sonra Hardwick kapıya doğru yöneldi. “Neyse, yine görüşürüz, tamam mı?”

“Tabii ki.”

Kapıdan çıkmak üzereyken döndü. “Artık rahatla Sherlock. Her şey yoluna girdi.”

“Teşekkürler, Jack.”

Hardwick’in gidişinin ardından kısa bir süre sonra Madeleine elinde kahve bardağıyla içeri girdi.

Yüzünü ekşiterek bardağı köşedeki metal masaya koydu.

Gumey gülümsedi. “Çok mu kötü?”

Madeleine yanıt vermek yerine yatağın kenarına gelip, elini ellerinin arasına alarak sımsıkı tuttu.

Bir süre ellerini tutarak öylece durdu.

Bu şekilde bir saat ya da bir dakika kadar durmuş olabilirlerdi. Gumey’in bunu anlayabilmesine imkan yoktu.

Ama karısının gücünü, azmini, kararlılığını, sevgi dolu gülümseyişini, hele hele de bu yalnızca ona ait olan gülümseyişini anlıyor, hissediyordu.

Bu duygular onu dünyada başka hiçbir şeyin yapamayacağı gibi sımsıcak sarıp, kucakladı.

Gumey her şeyi bu derece apaçık gören, gözlerinde dünyanın tüm ışıklarına sahip birinin kendisini bu türden bir gülümseme bahşedilecek değerde bulmasına şaşıyordu.

Bir erkeğin hayatın güzel olduğuna inanmasını sağlayacak bir gülümsemeydi bu.

Yazar hakkında

Reklam sektöründe başarılı bir iş yaşamı sürdükten sonra emekli olan John Verdon eşi Naomi’yle birlikte, Dave Gurney polisiye serisini yaratmak için aslında ironik biçimde son derece sakin, huzurlu bir çevrede,

New York dışındaki kırsal bir bölgede yaşamaktadır.

Jaroaifa :^Tuvwfu Vu zeneırietbuk^)

* İnançla, neşeyle, zaferle gelin, gelin, hepiniz Bethlehem’e gelin. (Ç.N.)